

Giới thiệu Ba Lần Đi Thi Thái Tử Phi

Thể loại: Ngôn tình trọng sinh, sủng, đôi lúc có ngược tâm, hài hước.

Lão thái thái cho rằng A Ly đầu óc chậm chạp, kỳ thật cũng chẳng oan uổng cho nàng tí nào. Việc này cũng không thể trách Vương gia không dạy được con gái mà là do tư chất của A Ly quá kém.

Hình thức xuyên không ở trường Tấn Giang, chuyên ngành trạch đấu, cung đấu đã sản sinh ra biết bao nhiêu là đệ tử. A Ly là người đầu tiên thi rớt lần thứ nhất, phải thi lại lần hai, lần ba. Đề kỳ lạ ở chỗ lần nào cô nàng cũng bị rơi vào tay của Tư Mã Dục. A Ly đã chấp chận đối mặt với vận mệnh lần này của mình. Hăm hại thì hăm hại, coi như báo thù một lần cho hả dạ.

Bạn đang đọc truyện *Ba Lần Đi Thi Thái Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1

Chương 1: A Ly nhà họ Vương.

Tác Giả: Mậu Lâm Tu Trúc.

Edit: Mi Xào.

——ooOoo——

“Ta thật sự không muốn để A Ly vào cung, con bé bản tính thật thà, mặt mũi thì ngốc nghếch, nên ai ai cũng đều có thể tùy tiện đem nó ra mà ăn sạch. Đầu óc thì rề rề, chậm chạp tới mức cùng nó nói chuyện, phải đợi nó suy nghĩ mất cả nửa ngày mới nói được một câu”. Lão thái thái tựa người vào giường Mỹ nhân rồi gọi hai ti nữ đến xoa bóp chân, kiềm nén sự bất mãn mà giáo huấn con trai một cách nhẹ nhàng: “Ta cảm thấy không được, là vì cho dù chúng ta có gả nó cho một gia đình hơi hơi phức tạp cũng chưa chắc yên tâm, thế thì làm sao mà dám gả nó vào trong cung cho được?”.

Vương Thân không dám cãi lời, chỉ dám cúi đầu khúm na khúm núm “không phải là đưa con bé gả vào cung, chỉ theo Tư Dương đi dự tiệc thôi mà. Hoàng hậu đã mời rất nhiều nội quyến, cũng cho phép dẫn theo con gái, chứ nào có phải mỗi mình A Ly...”.

Sắc mặt Lão thái thái không được tốt cho lắm, thầm nghĩ — có thể sự ngốc nghếch của con bé kia đều được di truyền từ đứa con trai này. “Con thật là hồ đồ! Hoàng hậu rảnh rỗi quá nên cho gọi các cô nương tới tuổi cập kê vào cung hả? Bản thân cô ta còn thiếu đích nữ, thứ nữ sao? Hay là đang mong đợi gặp gỡ người nhà?— theo ta thấy, cô ta vốn là muốn xem mặt con dâu thì đúng hơn!”.

Lão thái thái bệnh tật đã lâu nên giọng điệu nhất thời có chút khàn đục. Vương Thân vội bước lên đắp lưng cho bà, rồi lựa lời an ủi Lão thái thái: “Mẫu thân đừng lo lắng quá, A Ly tư sắc bình thường, tính tình cũng ngoan hiền, huông hồ còn có các khuê nữ của Tạ gia, Thẩm gia, nên dung mạo của con bé không có cơ hội nổi bật đâu ạ.”

Lão thái thái lắc đầu nói: “sinh ra ở họ Vương chúng ta, chỉ lo ngay cả con bé có là một con bù nhìn làm bằng gỗ thì Hoàng hậu nhìn đi nhìn lại cũng thấy vừa mắt thôi! huông hồ...” . Lão thái thái chợt nghĩ tới cô cháu gái mà nở nụ cười tươi, khiến cho gương mặt trở nên hồng hào hơn hẳn, giọng nói tự nhiên cũng mang theo chút thiên vị: “A Ly có con mắt chân chất mà các trưởng bối đều yêu thích, nó chỉ nhìn được những điều thực tế mà không nhìn rõ những hành vi ám muội, tuy nhiên cũng không ngốc tới mức không biết gì cả, lời lẽ tuy có chậm chạp rề rề, nhưng cũng không có nói năng lung tung, tiến lùi vừa phải lại có thêm phong thái cao quý”. Lão thái thái càng nói càng cảm thấy Hoàng hậu tâm tư khó dò: “Con nghĩ mà xem, muốn gả thế thì có gia thế, vừa biết tiến biết lùi, lại còn dễ dàng mang ra ức hiếp — không chọn nó thì còn chọn được ai?”.

Vương Thân thật sự rối rắm, rốt cuộc Lão thái thái thấy A Ly tốt hay không tốt? Muốn con bé được chọn hay là không muốn?

Ông ta không thể lý giải nổi, miệng mồm lại không lanh lợi, nhất thời đoán không ra tâm tư của mẹ mình, nên lúng ta lúng túng mà hòa theo: “Mẫu thân nói rất đúng ạ”.

“Đúng cái gì mà đúng chứ?” Đâu có ngờ Lão thái thái lại trở mặt: “Với tính khí của Hoàng hậu thì còn có thể đứng, đằng này, con người của Thái tử như thế nào? Con cảm thấy con bé có thể chiếm được tình cảm của Thái tử sao?”. Vương Thân chợt nghẹn họng — sao ông ta lại không biết Thái tử là ai chứ, nhưng mà nếu nói ra sự thật thì đó là sự thiếu tôn trọng đối với bề trên .

Vị Thái tử này, nếu phải dùng một từ để mô tả, đó chính là: ĐIÊN.

Ngay từ nhỏ, cậu ta đã chán ghét vú nuôi của mình, vài lần cáo trạng với Hoàng hậu không thành, bèn lén lút ăn một ít Ba Đậu(*), tưởng rằng hại được người ta, kết quả thiếu chút nữa tự giết chính mình.

(cây Ba Đậu: 巴豆 còn gọi là Bã Đậu, là một trong năm mươi vị thuốc cơ bản của Đông y, gọi là Ba Đậu là vì hạt của nó nhìn giống hạt đậu và xuất xứ từ

vùng Ba Thục – Tứ Xuyên, Trung Quốc).

Vào lúc cậu ta lên bảy, vì không thích việc các thái giám, cung nữ cứ đi theo mình từng bước một, nên đã ra lệnh cho bọn họ tự trói lẫn nhau rồi nghênh ngang chuồn đi chơi, kết cục khi treo cây không cẩn thận, mà té vào hồ Thái Dịch, chính bởi vì không cho ai đi theo nên thiếu chút nữa tự hại mình chết đuối.

Lúc mà cậu ta lên tám, thì được lập làm Thái tử, nhưng trước lúc đó cậu ta đã khiến bảy tám vị sư phụ đau khổ tới mức rơi nước mắt, rồi chủ động từ chức, mặc dù đã trải qua ba bốn năm đèn sách nhưng lại không thể đọc trôi chảy Ngũ kinh, Hoàng Thượng mới lệnh cho Tạ Hoàn làm Thái phó Thái tử để dạy dỗ cậu ta. Kết quả, cậu ta lại nhìn vừa mắt cháu gái của Tạ Hoàn là Tạ Hàm, để lấy lòng mỹ nhân, trong vòng bảy ngày cậu ta đã đọc vanh vách cả tập « thơ ».

Lúc mà cậu ta lên chín, đã biết làm thơ hẹn gặp Tạ Hàm, tưởng đâu sẽ được “gặp riêng” người ta, ai ngờ người mà cậu ta được gặp, lại chính là thằng con năm tuổi của Tạ Hàm, do đó bỏ chạy trong nước mắt.

Kể từ đó, con người cậu ta bỗng trở nên đáng tin tưởng hơn một chút. Về căn bản, cậu ta vốn thông minh sẵn rồi, nên một khi thực sự cố gắng, khả năng cũng phát triển vượt bậc. Tuy đôi khi cũng bộc phát ra những hành động quá khích, nhưng luật lệ của Triều đại này không quá câu nệ tiểu tiết, nên không hề chê trách quá nặng nề, tuy thế thỉnh thoảng cũng có một vài sự kiện đủ để làm cho người ta xem bị nội thương tới học máu.

Lúc mà cậu ta lên mười hai, Bắc Yên cử sứ thần sang hòa đàm (đàm phán hòa bình). Hoàng thượng cho mở tiệc chiêu đãi các sứ thần ở Thượng Lâm uyển, quá lo sợ cậu có những hành động quấy rối, nên không cho cậu tham gia. Vì quá tò mò, cậu ta liền giả dạng thành cung nữ đi vào rót rượu. Lại vừa đúng lúc sứ giả đang có những lời nói có ý tứ châm chọc nước mình nhu nhược, cậu ta bèn ném thẳng chén rượu xuống đất, rồi đứng bật dậy bác bỏ câu nói của vị sứ giả kia, sắc bén tới mức bọn họ không thể nào phản bác được, khiến cho mọi người được một phen há dạ. Nhưng nếu như cậu ta chịu dùng mọi chuyện lại tại đây, thì cũng không đến mức đóng góp thêm một câu chuyện cười cho người ta bàn tán lúc nhàn rỗi: Cậu ta đương đương tự đắc, cố tình ném cho sứ giả Bắc Yên một cái liếc mắt, bởi vì bẩm sinh cậu ta đã có một đôi mắt biết cười đẹp tựa hoa đào, nên cái liếc mắt này đã khiến cho mọi người hồn bay phất phới. Nhớ lại lúc đó, sứ giả ngắm nhìn cậu một cách say sưa, ngây ngốc, nhân lúc yến hội còn chưa kết thúc, đã vội đi cầu Hoàng Thượng ban “Mỹ nhân” cho mình... = _____ =

Thiết nghĩ, nếu Hoàng Thượng mà còn đưa con trai nào khác, Vương Thân nghi ngờ liệu cậu ta có thể ngồi yên ở vị trí Thái tử hay không nữa.

Lại nghĩ đến tương lai phải phò tá vị Thiên tử như này, Vương Thân cảm thấy toàn thân co rút đau đớn, có cảm giác thôi thúc muốn từ quan mà về quê ở ẩn.

Hi vọng là qua cái tết năm nay, cũng chính là lúc cậu ta đủ tuổi thành niên sẽ bớt hoang đường hơn một chút. Thanh niên tuổi này, đặc biệt Thái tử lại là người rất hiếu động, rất không thích sự câu nệ, quy củ của các tiểu thư khuê các. Nên A Ly khó mà khiến cậu ta hài lòng khi đôi mắt. Chẳng những không hài lòng, không chừng còn bị cậu ta ghét bỏ nữa ấy chứ. Nhưng cho dù là vậy đi nữa, Vương Thân cũng hiểu được Lão thái thái chính là nghe hơi gió mà sợ mưa to.

“Tuyển Phi là việc đại sự của Thái tử, tất nhiên là muốn chọn lựa kỹ càng. Hoàng hậu cũng chỉ muốn xem trước tướng tá, mặt mũi, đến khi đưa ra quyết định hẳn là sẽ sàng lọc vô cùng kỹ lưỡng. Vì thế hiện tại chỉ đơn giản là đi yết kiến thôi... Mẫu thân không cần phải lo lắng quá mức”.

Lão thái thái tức giận “Hừ” một tiếng, sau đó ân cần dạy bảo: “Nên đề phòng đi. Chúng ta không nhất thiết phải cần đến mối quan hệ ngoại thích, chỉ cần không đưa con bé đi là được rồi. Nếu lần tới Hoàng hậu lại muốn cho mời các khuê nữ tiến cung, con hãy nói Từ Dương dẫn A La đi đi— hay là hôm nay nên mang A La theo, để cho Hoàng hậu nhìn thấy, đến tám phần vẫn sẽ nhớ đến A Ly mà thôi...”.

Vương Thân khúm núm đáp lời, cũng không dám nói ra miệng rằng Hoàng hậu không cần thiết phải nhớ đến cô cháu yêu quý của bà đâu.

Kể từ khi Lão thái thái bị bệnh, lúc nói chuyện ông đều không dám nói câu nào trái ý. Nếu việc không truyền ra bên ngoài, thì Vương Thân cũng không muốn nói đến, miễn cho trong lòng bà cảm thấy không được thoải mái.

Tuy nhiên, câu nói: “Chúng ta không nhất thiết phải cần đến mối quan hệ ngoại thích” của bà, chẳng khác nào chạm phải nỗi lòng của Vương Thân. Với hoàn cảnh hiện nay, nếu nói “Vua nào Triều thần nấy” thì đúng là gạt người mà, Hoàng đế thay đổi qua mấy Triều đại, có khi nào nhìn thấy hưởng phú quý thiếu phần hai nhà Vương Tạ?, “Vua nào ngoại thích nấy” mới đúng là lời nói thật, cứ nhìn tình hình Dữu gia đi thì biết, họ ngoại chính là nơi cho Hoàng thượng củng cố quyền lực, một khi quản lý không tốt, cũng là lúc tất cả chấm hết.

So với việc gả con gái cho Thái tử, Vương Thân lại muốn cho con trai cưới Công chúa hơn.

Đáng tiếc với tình hình hiện nay, đặt hi vọng vào Công chúa là không có khả năng.

Nếu như Vương Thân mà ngồi vào vị trí phu nhân Hi Từ Dương của ông, sẽ hiểu được nỗi lo lắng bất an của Lão thái thái.

Cô nàng A Ly, khuê danh là Vương Lâm, quả thực khiến Hoàng hậu có vài phần kỳ vọng.

Chuyện này nên tạm thời gác lại, chúng ta trước tiên cũng nên hiểu rõ hơn về cái người tên là A Ly này đã. Lão thái thái nói A Ly chậm chạp, thủ thật cũng không phải nói oan cho cô nàng.

Chuyện này cũng không thể trách Vương gia không biết cách dạy con, đơn giản là vì A Ly tư chất quá kém— Hình thức xuyên không trên Tấn Giang, chuyên ngành Trách đầu, Cung đầu đã đào tạo qua bao nhiêu là học viên, duy nhất chỉ có mỗi A Ly là rớt lần thứ nhất phải tham gia thi lại lần hai.

Những học viên ưu tú thông thường, khi xuyên không cho dù không được làm thứ nữ được sủng ái, cũng là xuyên không thành đích nữ bị mẹ kế hãm hại, đều có thể ở điều kiện vô cùng bất lợi mà hiện ngang một đường đáp xuống, đem cầu Độc mộc khai thác thành Dương Quan đạo(*). Thông thường, các cô gái xuyên không đều có vận khí cực tốt, đều có thể gặp gỡ những mỹ nam một lòng một dạ yêu mình, dần dần cuộc sống đều bình yên hạnh phúc cho đến kết thúc. Còn nếu như vận khí không được may mắn, thì tốt nghiệp lần đầu bị rớt đi, tới lúc thi lại cũng vì được Trọng sinh một lần mà hoàn toàn giấc ngộ, con người khi đã giác ngộ lại nhìn thấu được tương lai, đối với cuộc đời thâm phía trước cũng sẽ dễ dàng xoay chuyển thành kết cục tốt đẹp mỹ mãn thôi.

(Dương Quan đạo: đường Dương Quan (chỉ con đường qua Dương Quan – nay thuộc phía tây nam huyện Đôn Hoàng tỉnh CamTúc – Tây Vực, sau này ví với tiền đồ sáng lạn thênh thang).

Còn A Ly thì sao?

—A Ly thực sự cảm thấy việc tốt nghiệp rất CMN khó khăn. Đầu tiên, đối với việc làm quen, học hỏi ngôn ngữ đã tiêu tốn của cô hết hai năm, đã thế khi nói chuyện cũng không được trôi chảy. Nghiêm trọng hơn, việc học hành của cô còn thua sút so với bọn em trai, em gái trong nhà, thiếu chút nữa khiến cho cha mẹ cùng với ông bà nội nghĩ rằng cô là một kẻ đần độn. Ngay từ lúc bắt đầu đã bị thảm bại dưới tay người khác.

Nhưng A Ly vẫn cảm thấy chuyện đó rất đỗi bình thường. Bởi vì Hán ngữ ở cổ đại quả là hài phát khóc, dùng chữ phồn thể để viết ra, căn bản cũng chính là một môn ngoại ngữ rồi, lại dùng cách đọc cổ đại để mà đọc, thật CMN chính là hai loại ngoại ngữ lận đó! Thế cơ mà thời đại này lại không có các tài liệu để tự học, toàn bộ ngữ pháp đều phải tự mình quy nạp lấy. Nếu như mà cô muốn các từ ngữ trong đầu được lưu loát như tiếng mẹ đẻ, thì trừ phi cô chính là trẻ sơ sinh, nếu không trong vòng hai năm nhất định không thể nào có thể học được.

Cũng chính vì cô không hay mở miệng nói chuyện (A Ly ứa nước mắt: là do tốc độ nói chuyện của mọi người nhanh quá, đầu óc người ta chuyển ngữ không kịp chữ bộ), về phần viết chữ thì thường xuyên chưa kịp suy nghĩ đã dùng luôn chữ của hiện đại, nên viết sai toàn bộ (A Ly rơi nước mắt: là chữ giản thể đó biết chưa hả, là chữ giản thể đó!), trong nhà mọi người đều cho rằng tư chất của cô quá kém (A Ly: T__T đừng nói thẳng ra như vậy chứ), nên cũng đối với cô hết mực khoan dung.

Vì thế thường xuyên có những tình huống như sau:

Một thằng em nhỏ xúu bì ba bì bạch chạy tới: “A tỷ, ăn bánh gạo nè”. Một cô em nhỏ xúu lác la lác lư chạy tới: “A tỷ, cho tỷ chọn trước đó”.

Một thằng em họ nhỏ xúu cũng đứng đơ đĩnh chạy tới: “A tỷ, ai lại bắt nạt tỷ?”.

Còn thằng em họ lớn xác kia nữa, làm ơn đừng tỏ ra không được tự nhiên mà vuốt ve người ta như thế: “A tỷ... đệ sai rồi, đệ mới là đồ ngốc!”.

A Ly: T__T đây đúng là thiện lương hết mực, toàn gia hài hòa hết mực! Tính toán cùng đám con nít ranh tham gia trạch đấu, thật là không có đạo đức mà.

... Con bé này, chủ đề của trạch đấu từ xưa đến nay cũng không có huynh đệ tỷ muội nội loạn đâu nha!?

E hèm, thôi không nói thêm nữa. Quay lại nói tiếp chuyện chính đi.

Nói tóm lại, đầu tiên bởi vì A Ly gặp trở ngại trong vấn đề ngôn ngữ, nên theo lẽ thường cũng chậm chạp hơn người khác từng bước một.

May mắn cô nàng vẫn đang là trẻ con, nên dần dần nói năng được lưu loát hơn, cũng không còn viết sai chữ nữa, mọi người trong nhà cuối cùng cũng có thể thở phào nhẹ nhõm.

—Xem ra con bé này chỉ hơi ngốc một tẹo, chứ không bị tàn tật gì.

...=____=

Sau đó, trong nhà bắt đầu dạy dỗ cô như là một đứa trẻ bình thường.

Sinh ra ở dòng dõi thư hương, dù là nữ hài tử thì cũng được học hỏi tri thức và lễ nghĩa, nhất là lúc bọn họ còn trẻ dại thì yêu cầu đối với cả nam lẫn nữ đều như nhau.

Thể loại văn học mà niên đại này yêu cầu là biến ngẫu, thịnh hành nhất là tài nói huyền đàm. Để nói một người nào đó có tài năng, không những anh ta cần có khả năng về viết mà còn cần phải giỏi ở khả năng nói nữa.

Chính vì thế A Ly bắt đầu học thể loại văn biến ngẫu. Sau đó bắt đầu tìm đọc các bài văn mẫu, rốt cuộc A Ly cũng phải thừa nhận là mình đần độn thật — cô không thể diễn tả được cụ thể từng loại đồ vật này nọ... Hu hu, người hiện đại nào có thể viết ra mọi đồ vật từ trên trời cho tới dưới đất bằng ngôn ngữ này một cách rõ ràng, huống chi còn phải dùng sao cho văn vẻ, bóng bẩy hơn được chứ?!

May mắn thay, thơ ca của thời đại này cũng không chú ý nhiều đến cách luật, nên A Ly cũng còn có thể vận dụng được những câu đã sưu tầm được.

Kể đó là huyền đàm— Vào những lúc cha của cô cùng với các chú đối đàm, thì A Ly với bọn em trai, em gái ngồi dự thính. Mới nghe được có vài câu, A Ly đã lăn ra ngủ gật rồi.

Thật sự là quá đầu cơ mà!

Cho mọi người xem thử một đoạn huyền đàm để tham khảo nhé:

“Vật vô phi bỉ, vật vô phi thị. Tự bỉ tắc bất kiến, tự tri tắc tri chi. Cổ viết: bỉ xuất vu thị, thị diệc nhân bỉ. Bỉ thị phưng sinh chi thuyết dã. Tuy nhiên, phưng sinh phưng tử, phưng tử phưng sinh; phưng khả phưng bất khả, phưng bất khả phưng khả; nhân thị nhân phi, nhân phi nhân thị. Thị dĩ thánh nhân bất do nhi chiếu chi vu thiên, diệc nhân thị dã. Thị diệc bỉ dã, bỉ diệc thị dã. Bỉ diệc nhất thị phi, thử diệc nhất thị phi, quả thả hữu bỉ thị hồ tai? Quả thả vô bỉ thị hồ tai? Bỉ thị mạc đắc kỳ ngẫu, vị chi đạo xu. Xu thủy đắc kỳ hoàn trung, dĩ ứng vô cùng. Thị diệc nhất vô cùng, phi diệc nhất vô cùng dã. Cổ viết: mạc nhược dĩ minh“.Dù sao thì A Ly đọc qua một lần đã muốn hư mất, giờ ai có muốn khiêu chiến thì nhanh đến khiêu chiến luôn đi.

Lại may mắn khi A Ly là nữ hài tử, việc đọc sách cùng “Biện luận” không cần phải quá tài hoa, không cần cái gì cũng phải biết.

Cha mẹ cô cũng không dễ bụng, dù sao muốn làm tài nữ cũng không phải dễ, nên cứ học từng bước một rồi cũng sẽ ổn thôi.

Vì vậy A Ly bắt đầu luyện tập thư pháp và thêu thùa— cô học tập rất chăm chỉ. Bởi vì cô nhận ra, đã là một người xuyên không, như thế nào cũng phải học này học nọ mới không lãng phí.

Nhưng cô lại không ý thức được rằng.... mình đã đi lạc đề!

=____=

Cô nhóc à, cô đến đây là để “Đấu”, chứ không phải đến đây để học cho thành tài đâu đó!

Thư pháp với thêu thùa đều cần phải bỏ ra nhiều công phu và tài hoa, A Ly căn bản không có tâm tư học để tranh thắng bại với các mẹ kế, hay là tiểu thiếp.

—trên thực tế, cô nàng cũng không có di nương, tiểu thiếp nào hiếu chiến cả.

Mẹ cô là chính thê của cha cô, xuất thân danh môn, rất được người trong nhà tôn trọng. Hai người đều yêu thích ca múa nên trong nhà cũng lưu lại ca cơ, vũ cơ. Vài trường hợp ngẫu nhiên hai người cũng cùng nhau uống rượu thưởng vũ, cha cô chỉ nhìn chăm chú vào vũ cơ vài lần, mẹ cô liền sai người buông bức trướng chắn xuống rồi đứng dậy.

Cha vội nói: “Mở ra mở ra đi, múa còn chưa xong mà“.

Mẹ liền cười: “Xem hay không cũng như nhau thôi, chàng phải làm gương cho tui nhỏ nữa chứ“.

—Là vậy, vì cha cô thường xuyên mang bọn nhỏ theo bên người, để hỏi một chút về bài học, rồi tâm sự về thời cuộc, thậm chí còn tụ tập mọi người trong gia đình lại, cùng uống rượu ngâm thơ. Từng có lần ông tự đắc nói rằng: “mỗi một lời nói, mỗi một hành động của tôi, cũng đều là dạy dỗ cho tui nhỏ“.

Trường hợp này, ông không thể tự vả vào mặt mình, nên đành phải chịu bại trận.

Đây hẳn là trận gia đấu kịch liệt nhất từ trước đến nay ở nhà cô...

A Ly đã từng tham khảo các câu chuyện xuyên không kinh tâm động phách mà các anh chị đã trải qua, ngẫm lại chính mình sợ là một chút gọn sóng cũng hiếm gặp, cứ cảm thấy có điều gì đó không đúng— Rốt cục, cô đã xuyên xuống Triều đại kiểu gì đây? Mọi người ở danh gia làm thế nào mà có thể sống hòa hòa mỹ mỹ như vậy được chứ!

Có ả tình, chắc chắn có ả tình!

Để thỏa mãn sự hiếu kỳ của mình, A Ly bèn tỏ ra hiếu kính, nầu chè hạch đào cho Lão thái thái: con dâu dù sao cũng là con gái của người khác, mặc dù có tâm hiếu thuận, chung quy vẫn là người xa lạ. Vì vậy mình chính là cháu gái thân cận nhất, ăn chút chè hạch đào cũng đều sẽ nhớ đến mình. A Ly ngồi bên cạnh thầm nghĩ: ngoại trừ chủ mẫu đấu với cơ thiếp, đến tận cùng còn có tranh đấu gì khác nữa không?

...Cô ngốc ơi, họ đều là con dâu của bà nội cô đó! =__=

Kết quả A Ly vẫn không đánh hơi được âm dương quái khí nào cả!

Mất thấy thư pháp cũng đã nắm được bí quyết, thêu cũng có chút thành quả. Rốt cuộc A Ly cũng có thời gian làm những việc khác.

Vương gia khuê nữ, biết chút ít thư pháp cũng coi như có bản lĩnh của nhà nghề, chỉ cần không thua sút với người bình thường lắm là đủ rồi. Khi cô nàng sắp đến tuổi cập kê, mẹ A Ly đã bắt đầu đưa cô theo học quản gia.

Sau khi học một thời gian—

“Con bé này không tồi” mẹ A Ly thầm nghĩ “học tập cũng thật là nhanh nhạy“.

“Quản gia dễ thôi mà” A Ly nghĩ “Mỗi ngày mình đều xem sổ sách chi tiêu này nọ. Cùng tham gia tổ chức các buổi tiệc xã giao, an bài nhân sự. Có rắc rối chút nào đâu, ngược lại còn vô cùng vụn vặt. Lại nói, quyền quản gia có gì tốt để mà tranh giành— chỉ là cố làm hết sức để người hài lòng thôi!“.

Cô gái à.....Đó là bởi vì phía trên cô còn có lão gia, phu nhân, Lão thái thái làm chỗ dựa, không bị thiếu tiền chi tiêu đó thôi!

Tiếp tục qua một khoảng thời gian nữa——

“Có gặp chuyện bên ngoài nhưng đều ứng xử rất khá”. Mẹ A Ly nghĩ “Điều này nói lên Vương gia có nề nếp tốt, nên không gây ra những chuyện bất nháo này nọ”.

A Ly tự hỏi: “Làm giả sổ sách trong truyền thuyết đâu rồi? Thời cơ để gian tế làm hồng chuyện đâu rồi? Tranh quyền đoạt lợi quyền quản gia ở đâu?”.

Mẹ A Ly: “Về việc đối nhân xử thế vẫn còn quá ngây thơ rồi....Chậm rãi dạy dỗ vậy, con bé còn nhỏ mà”.

Sau đó A Ly đến tuổi cập kê——

Mẹ A Ly: “... Quên đi, vẫn là tìm cho con bé gia đình có nề nếp tốt một chút là được rồi. Tam tiểu tử của Tà gia cũng không tồi, nề nếp gia đình Tà Thái phó so với Vương gia cũng coi như không thua kém bao nhiêu—— Nhưng không được, nhà cậu ta là danh gia vọng tộc nên sẽ có nhiều con dâu, chẳng khác nào đem con bé bầu vú vào đó.... Tuy nhiên, Tam tiểu tử của Tà gia thật sự rất khá. Ừm... Mà thư pháp của A Ly cũng còn có đất để mà dùng, hơn nữa, còn có dòng dõi nhà ai có thể cao hơn Vương gia nữa chứ? Thôi thì Tam tiểu tử của Tà gia vậy!”.

A Ly: “Ngày mai phải bảo mọi người làm chút bánh Trung Thu cho A Diễm, cậu nhóc ra ngoài lần này có vẻ mệt, đã gây một vòng lớn rồi— hay là nên làm nhiều hơn một chút, có khi bạn bè của nó cũng sẽ ghé qua. Còn nữa, Lão thái thái thích ăn điểm tâm gì đó xốp mềm.. Hay là làm chút thu lệ đông lạnh đi, ban ngày Lão thái thái có nói là bị khô miệng”.

Nhớ ra thời gian này, cô phải tự may đồ cưới cho mình... Nhưng mà trong đầu cô thật tự nhiên không hề có hai chữ “Xuất giá”.= _____ = Cuộc sống thoải mái quá, khiến cô năng hoàn toàn quên mất rằng, mình phải tốt nghiệp chuyên ngành cung đấu, trạch đấu.

Cho nên đến thời điểm phải xuất giá, cô nàng bị làm cho bất ngờ đến không kịp phòng bị.

Không chỉ có mỗi mình cô là không kịp phòng bị, còn có cha cô, mẹ cô và Lão thái thái nữa.

Nói đến chuyện này, người đáng trách chính là cha A Ly. Nhưng nếu thật sự muốn trách ông thì lại không thể nói nổi nên lời.

——Ồ triều đại này, làm quan là phải thường xuyên tranh luận, muốn tranh luận thì cũng phải tham gia vào các nhóm-nhân-vật-nổi-tiếng trước đã. Những người tuổi đời còn trẻ, thì lấy đâu ra danh tiếng? Ngoại trừ tham gia tụ tập cùng các nhóm-nhân-vật-nổi-tiếng, xây dựng được mối quan hệ, tránh việc ánh chớp làm mù mắt chó, nên hướng đi cũng rất quan trọng, tất nhiên quan trọng nhất vẫn là trong nhà có trưởng bối lãnh đạo. Cho nên câu cửa miệng của các thành viên trong nhóm-nhân-vật-nổi-tiếng này thường là: “Nhà của con/ cháu/ tôn từ/ cháu bên họ vợ tôi tốt như thế nào, giỏi như thế nào”.

Lần này bắt đầu cũng như thế đó, nhưng đến khi tranh luận qua tranh luận lại, không biết kẻ nào lại tỏ vẻ khách sáo mà bắn ra một câu: “Không, không phải thế đâu, nói tới thông minh lanh lợi, tôi so với muội muội của mình hãy còn kém xa”. Sau đó liền thao thao bất tuyệt cái chuyện mình thua kém so với muội muội nhà mình như thế nào.

Nhóm-nhân-vật-nổi-tiếng đột nhiên phát hiện... đề tài này có vẻ khá, hình như chưa được khai thác nhiều thì phải.

Thế nên, đám đàn bà con gái trong nhà đều bị đem ra khoe mẽ tới như như cháo. Nhưng muốn chứng thực có đúng là gia giáo tốt, tất nhiên còn phải đợi mạng các cô gái đã được tu dưỡng tốt này đến để kiểm chứng à nha!

= _____ =... Vì thế cả nhóm người bắt đầu lần la kết giao rồi so sánh các khuê nữ, chất nữ, đám chị em trong nhà mình với nhau.

Từ đây bùng phát ra đủ loại tên tuổi của các khuê nữ chưa gả có danh tiếng, đủ loại thiếu phụ oán trách chồng mình rồi vác dao đi chém mấy em tiểu tam, đủ loại phu nhân lớn tuổi hồng hạnh vượt tường cho đến công khai bao nuôi trai lơ, nhóm-nhân-vật-nổi-tiếng còn không quên khoe rằng các khuê nữ nhà mình vô cùng ngoan hiền nên không bị áp lực bởi các câu chuyện trên.

Khuê nữ của các thế gia đại tộc tất nhiên đều có những tài năng riêng, cầm-kỳ-thư-họa mọi thứ đều phải tinh thông. Cả đám người tám chuyện ba hoa chích chòe, chỉ mỗi mình Vương Thân là trầm lặng không nói.

—— Đành bó tay thôi, nhà của ông, đưa đến tuổi cập kê cũng chỉ có mỗi A Ly, nhưng mà A Ly... con bé ấy thực sự không có chút tài năng nào để đem ra tám chuyện cả.

Bỗng nhiên có người cố tình không quan tâm đến sắc mặt của ông, đến hỏi Vương Thân: “Khuê nữ nhà ông thì thế nào?”.

Tim Vương Thân như muốn nảy ra khỏi lồng ngực, nhưng mà ông sao có thể dễ dàng chịu thua được? Ông mà nhận thua thì có thể sau này A Ly sẽ bị khó gả đó!

Ông cố gắng lấy lại bình tĩnh, bắt đầu đem A Ly ra khoe mẽ một mạch:

“Tôi làm thơ, rồi đọc cho đại nha đầu đó chép lại”. Đây là lời nói thật.

Hầu hết mọi người đều hiểu rằng——Ồ, cô nương đó viết chữ hản là đẹp lắm đây.

“Lần trước ông nói cái hà bao kia 'rất đặc biệt' đúng không, chính là do đại nha đầu làm cho tôi đó“. Chuyện này cũng là lời nói thật.

Lại có người hiểu rằng——Ừm, vừa có tâm tư lại vừa khéo tay.

“Các ông có nhớ mấy món điểm tâm lần trước không, chính là đại nha đầu làm để mừng thọ Lão thái thái đó, là tự tay làm đó nha“. Chuyện này cũng vẫn là lời nói thật.

Bọn người còn lại đều hiểu rằng—— Ôi chào, con bé thật là hiểu thuận, còn có thể tự mình xuống bếp nấu ăn nữa chứ.

“Mọi ngày, nó cũng hay đọc sách, làm thơ, chỉ để bồi bổ cho vui thôi. Ngược lại nó cũng nói là, nữ nhi hiện nay nên đem trinh-tình-an-thuận ra làm bốn phần, chứ không cần đem tài hoa này nọ để làm sở trường“. Một câu này là nửa hư nửa thực, không đồng thuận cũng không phản đối: “Có lẽ, thực ra con bé cũng chẳng giỏi văn chương thơ ca gì đâu các ông à“.

Mọi người liền hiểu rằng—— Ái chà, có thể bồi Vương Diễm làm thơ giao lưu với nhau lận sao, chắc tài năng cũng không kém nhau là mấy. (Lớn chuyện rồi!).

Lại thêm bốn chữ “Trinh tình an thuận” to đùng. Chính xác bởi vì bốn chữ này, ngay tại đây, giờ phút này, gây dựng nên danh tiếng vang dội, xôn xao cả một thời đại. Thử nghĩ mà xem, nhà ai lại không muốn cưới cô gái như vậy về làm dâu chứ?

Vì thế A Ly nhà họ Vương, khuê danh Vương Lâm, bởi vì chút xúi húy vinh của cha già, không ngờ rằng thanh danh mỗi ngày lại lan xa thêm.

Cũng vào lúc này, thiên hạ đệ nhất danh môn – Tư Mã gia, cũng chính là đương kim Thiên tử, đang tích cực tuyển vợ cho con. Nghe tiếng đồn về danh môn Vương gia, có một khuê nữ đến tuổi cập kê đang đợi gả. Nghĩ đến Vương gia cũng là danh gia vọng tộc, cần nhắc kỹ lưỡng, nhận thấy đến hơn tám mươi phần trăm hợp ý.

Hoàng thượng bèn nhanh chóng triệu kiến Vương Thản: “Chúng ta có thể kết làm thân gia chứ?“.

Thật ra Vương Thản muốn nói rằng không được tốt cho lắm, nhưng vấn đề là ông không dám nói ra, “Chỉ sợ tiểu nữ của thần không xứng với Thái tử điện hạ thôi à“. Cầu mong ngài hãy lo lắng, đáng đo nhiều hơn đi! Khuê nữ nhà tôi chỉ là tiểu bạch thỏ, con trai nhà ngài lại là một con sói cực lớn đó.

Hoàng thượng lại nghĩ rằng ông ấy đang khiêm tốn: “Ái chà chà ~~~ Nhi nữ của ái khanh đương nhiên là vô cùng tương xứng rồi“. Vậy là nhìn trúng tiểu bạch thỏ thôi rồi!

A Ly cứ như vậy u u mê mê, đính thân cùng Thái tử.

Không lâu sau thì nhập chủ Đông cung, chính thức trở thành Thái tử phi.

Bạn đang đọc truyện *Ba Lần Đi Thi Thái Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2

Chương 2: Kiếp Đầu Nghiệt Duyên – Thượng

Tác giả: Mậu Lâm Tu Trúc

Edit: Mi Xào

—ooOoo—

Kiếp đầu tiên, A Ly lên làm Thái tử phi trong trạng thái mơ hồ, không rõ ràng.

Hầu hết thái độ của Thái tử đối với cô đều rất bình thường.

Vương Thản nhận định tên Thái tử này là người không nên trêu vào, không hề nói quá. Thái tử chưa hề là người hồ đồ, ngoại trừ ông ra chưa ai dám có suy nghĩ như vậy. Anh ta không hề ngu ngốc, hầu hết những chuyện mà anh ta đã muốn làm thì không thể nào không hoàn thành được. Nhưng trên thực tế, hầu hết bá quan văn võ trên Triều đều không hay biết anh ta lại là người có trí tuệ nhạy bén. Vì vậy mới nói, anh ta chính xác là người không nên trêu vào, ái kiểm tẩu thiên phong, ái xuất kỳ bất ý (theo mình hiểu thì gần giống với câu “trở mặt còn nhanh hơn lật bàn tay” đó...hic, ai hiểu được câu này thì chỉ điểm cho mình nhé^^), ngoài ra vinh sĩ với anh ta đều không giống con người bình thường.

Làm vợ của loại người này, không phải người bình thường nào cũng có thể gánh vác được.

Đoan trang quá, sẽ không kích thích được tám, chín dây thần kinh chạy loạn trong mạch não của anh ta. Nhưng không đoan chính thì.....Aizz, dù sao đi nữa cặp Hồn thể Ma vương này mà kết đôi với nhau, thì thật quá tuyệt vời!

Sau một hồi suy tính, cảm thấy A Ly cũng khá thích hợp. Thái tử có nhiều hành động kinh thế hãi tục, thu giữ A Ly xem ra cũng là “Ý tưởng hay“. Bởi vì trong thời đại này, con bé đang phải gánh vác một tấm gương đạo đức rất nặng. Hơn nữa con người của nó chính là hiền thực hàng thật giá thật, nên sẽ không bị (đề) Thái tử biến mình trở thành cô gái hư.

Cho nên hai người vẫn là tương xứng nhất.

Chỉ tiếc rằng, tương xứng cũng không có nghĩa là mọi sự đều sẽ tốt đẹp.

Vào đêm tân hôn, Thái tử đối với A Ly vô cùng khách sáo, cũng khá là lạnh nhạt. Tất nhiên, A Ly cũng không hề tỏ ra nhiệt tình—— Còn biết làm thế nào nữa đây, mới gặp lần đầu tiên, dù cho có muốn nhiệt tình thì cũng phải trình mặt mũi ra ngoài mới nhiệt tình được chứ.

Niên đại này, mặc dù đã có khăn trùm đầu, nhưng chỉ có các hộ gia đình nghèo vội vã tổ chức hôn lễ mới phải cần dùng tới. Còn khi báai đường theo đúng nghi thức, tân nương bắt buộc phải dùng chiết phiến (cây quạt) để che mặt, còn phải là tự mình cầm lấy để che.

Nguyên cánh tay A Ly đều mỗi như ra.

Sau khi vắt và uống xong ly rượu giao bôi, trong phòng chỉ còn lại hai người là cô và Thái tử, cuối cùng thì A Ly cũng có thể đem cây chiết phiến bỏ xuống.

Cắt chiết phiến xong, cô quết đôi mắt đầy tò mò của mình về phía Thái tử.

A Ly còn chưa kịp cảm thán rằng bộ dạng của Thái tử quả đúng là danh bất hư truyền, thì nhận ra có một tia thất vọng chợt lóe ra trong ánh mắt trong trẻo của anh ta, lập tức biểu tình cũng có chút ngượng ngịu.—— Bình thường mặt mũi A Ly thật ra cũng không tệ, về mặt thì ngây thơ hồn nhiên, tính cách thì dịu dàng dễ mến, luôn làm cho người đối diện này sinh thiện cảm ngay từ cái nhìn đầu tiên.

Nhưng kiểu người mà Thái tử yêu thích là kiểu người như thế nào?

Mối tình đầu của hắn chính là Tạ Hàm

A Ly đã từng gặp qua Tạ Hàm. Khi đó, cô vẫn còn là một tiểu nha đầu có kiểu nói chuyện giả ngây giả ngô, ừ ề chậm chạp. Khi Tạ Hàm dẫn theo con trai về thăm viếng Tạ gia, mẹ A Ly cũng dắt theo cô sang đó để làm khách.

Tạ gia ở Đông Sơn khá là tách biệt vì được xây dựng vây quanh bởi rất nhiều loại thanh trúc, các nhóm nhà gạch ngói đều được phân chia hẳn ra, trúc xá (nhà trúc) đều được xây dựng ở trong khu rừng trúc, ngay bên cạnh thì có các dòng suối chảy qua.

Các luồng gió mát xuyên qua rừng thổi tới, mùi hương thanh thuần từ lá trúc thoang thoảng đưa hương, nước chảy róc rách như tiếng hát véo von. Ở trúc xá để pha trà, đánh cờ, huyền đàm đều có thể được, đó là nơi cực kỳ lý tưởng để nghỉ ngơi vào mỗi dịp hè.

Lần đó là vào một mùa hè nóng bức, khi A Ly đến, Tạ Hàm đang an vị ở trúc xá, cô ấy ngồi sau tấm bình phong, chăm chú vẽ tranh lên một cái thiết phiến. Hướng mắt về nơi đó, sa y xanh màu ngọc lục bảo, hòa với màu đen của mực tàu bắn ra, tôn lên màu da trơn bóng giống như được làm ra từ băng tuyết, ngọc thạch làm cho nơi đó như đang tỏa sáng. Về đậm mực trầm tĩnh kia ngay lập tức rung động in sâu vào lòng người, khiến cho mỗi một hương thơm cây cỏ cũng muốn mất hết mùi vị. Không chỉ riêng A Ly nhìn đến ngẩn ngơ, mà cả mẹ cô cũng phải mất một lúc lâu mới thốt ra được tiếng nói.

Sau này, Vương Thân cũng có ý định xây dựng một trúc xá ở sau viện cho mẹ con họ, cả A Ly lẫn mẹ cô đều không hên mà cùng nghĩ tới Tạ Hàm, lắc đầu liên tục, rồi cực kỳ khinh bỉ mà nhìn cha A Ly—— muốn bắt chước bừa? Đừng có mà tự rước lấy nhục!

Cha A Ly đã tích cực nịnh nọt từ mẹ đến con gái, nhưng đến nay hai người vẫn không quên câu chuyện đó.

——Tạ Hàm trong ấn tượng của cô, mặc dù chỉ là cái nhìn kinh ngạc thoáng qua, nhưng thực sự vô cùng điểm lệ.

Còn A Ly? A Ly chỉ là một người nhan sắc khá, khiến người khác có cái nhìn thiện cảm, thoải mái thân thiết, tất nhiên không thể làm cho Thái tử phải kinh diễm.

Nhưng Thái tử cũng không cư xử thất lễ, sau một chút thất vọng thoáng qua, bèn thử cùng A Ly trò chuyện. Vì hai người vốn không hề quen biết từ trước, nên cuộc nói chuyện cũng không mặn, không nhạt:

“Ta nghe mọi người gọi nàng là A Ly, đó là nữ danh của nàng sao?”.

“Đúng vậy. Thưa Thái tử điện hạ...”.

“Đừng xưng hô xa lạ như vậy, chúng ta đều đã thành thân rồi mà. Như thế này đi, ta tên là Tư Mã Dục, nàng gọi ta là...Dục lang được không?”.Ngọc Lang (*)?.

Nghe cứ kỳ kỳ thế nào ý.

(Trong tiếng Hoa, từ Dục 煜 và từ Ngọc 玉 đều được phát âm là [yù], nhưng nghĩa thì khác nhau. Dục 煜 có nghĩa là vinh quang, sáng sủa, còn Ngọc 玉 thì có nghĩa là xinh đẹp, khi đi với từ lang 郎 trở thành từ Ngọc Lang 玉郎: có nghĩa là anh chàng đẹp trai hay anh đẹp trai. Chính vì thế, A Ly ngọc ngà nhà ta đã hiểu cái tên tuyệt đẹp của Thái tử người ta thành một cái tên hơi bị ...ngượng).

“Chuyện đó.... Ta không được phép gọi nhũ danh của chàng sao?”.

“Việc này, việc này...Việc này cũng không phải là không thể được”, Thái tử tỏ vẻ mình rất rộng lượng: “Nhũ danh của ta là A Mang (茫 đọc giống như Mũi nhọn)“.

A Ly lấy ngón tay viết trên lòng bàn tay cho anh ta xem: “Là chữ 'Mũi nhọn' 芒 này sao?”.

Sắc mặt Thái tử có chút khó coi: “Chữ Mang 茫 kia, là... chữ Vu 尤 viết thêm vào ba nét phẩy. Nàng có nhận ra.... chữ này không?”(*).

“...à nhận ra rồi ạ“.

(Cũng giống như trường hợp đã nêu trên, cả 2 chữ 茫 và芒 đều có cách phát âm giống nhau [máng, wáng], nhưng nghĩa thì khác nhau. Nên A Ly “mù chữ” tiếp tục hiểu nhầm ý nghĩa cái tên của Thái tử nhà ta theo nghĩa ba chấm ^^ !!!).

Thực chất cô nàng A Ly tự phiên dịch như sau: Chữ Mang, âm tiết thì giống như mũi nhọn, còn về ý nghĩa thì là chó lông xù = _____. Cứ thế cái tên A Mang, theo hướng phiên dịch này cho kết quả cuối cùng chính là—— Cầu oa tử.

Đừng hoài nghi! Có lỗi hết tất cả những người phong lưu, danh môn, nhà sĩ của thời đại này ra, tin chắc nhũ danh cũng đều đến thế là cùng 囧.

“Này, này, Nàng cười gì chứ. Nhũ danh vốn dĩ nên xấu một chút mới dễ nuôi mà! Huống chi, chữ Mang 茫 kia cũng có thể sử dụng thành chữ “Bàng 庞”(*), cũng có nghĩa là cao to nữa nhá!“.

(Chữ Mang 茫 [máng], có cách ghi cùng cách đọc gần giống với chữ Bàng 庞 [páng] nhưng nghĩa thì khác xa một trời một vực! Cầu Oa Tử nhà ta cũng lăm sĩ diện quá :“)

“Không đâu, chỉ là ta chợt nhớ tới nhũ danh của chính mình —— ly trong A Ly, có nghĩa là con Chồn Hương(*). Mẹ ta có nói, Cha của ta vốn dĩ định gọi ta là A Miêu...“.

“Phụt...“.

“Chàng cũng đừng có cười mà!“.

(Chồn Hương 狸猫 [lí mào] tên tiếng Anh là Civet Cat: có thân hình nhỏ, trông giống con mèo, nhưng dài đòn hơn, riêng phần đuôi dài bằng hay khoảng 2/3 thân của nó, đuôi có nhiều lông và rất linh động. Chồn Hương có chân ngắn, mõm nhọn, tai tròn rất thính, hai mắt lớn và cực kỳ tinh anh, có thể nhìn xuyên trong bóng đêm. Dọc theo cơ thể, trên phía lưng của Chồn Hương có 4-6 dải lông màu vàng nhạt hoặc xám nhạt hơn so với lông toàn thân, tạo nên các vệt sọc dưa chạy dài dọc theo thân của nó từ cổ đến đuôi. Con trưởng thành có chiều dài từ hậu môn đến mõm khoảng 50-60cm, riêng phần đuôi dài từ 36-42cm, nặng trung bình từ 2-6kg. Trên thế giới, có khoảng trên 200 chủng loại khác nhau, riêng Chồn Hương đặc biệt nhất vì ở dưới bụng của con đực, giữa hậu môn và dương vật có một túi xạ, phần giữa túi có 2 lỗ thông, phía bên trên phủ đầy lông, đồng màu với lông trên bụng cái. Trong túi xạ, có các tuyến xạ tiết ra chất xạ hương sánh đặc như mật ong, màu nâu đỏ, có mùi thơm nồng. Trong thành phần của xạ có ammoniac, tinh dầu, rất nhiều muối khoáng và các thành phần hợp chất hương hữu cơ... Đây là chất xạ của con đực để dẫn dụ con cái vào mùa sinh sản.

P/s: Ban đầu phần sơ lược nội dung, bạn Ho Thanh Ai có nói từ Ly trong tên A Ly có nghĩa là Hồ Ly nhưng thật ra bạn ấy đã nhầm, chữ ly 狸 có phiên âm là [lǐ] chứ không có nghĩa là Hồ Ly. BTW, khuyên bạn A Ly muốn làm giàu, hãy kinh doanh cà phê hương chồn! hihi, cây nhà lá vườn nhá ^^~).

Cứ như vậy, đêm tân hôn đã trôi qua bằng cuộc nói chuyện thoải mái và vui vẻ.

Sáng sớm, khi các nha hoàn, cung nữ bước vào hầu hạ, chỉ nhìn thấy hai người đang ngủ trong chăn một cách yên ổn. Đệm giường chỉnh tề, không có chút xú lộn xộn nào.

A Ly nghe thấy động tĩnh, dụi mắt ngồi dậy, rồi quay sang khê đẩy Thái tử—— dĩ nhiên hai người đều mặt áo mà ngủ.

Đến khi các đại-nhân-vật nhận được tin tức, chỉ biết than thầm —— hỏng rồi, tương lai hai chúng nó làm sao có thể xây dựng tình nghĩa vợ chồng lâu dài được đây.

Nhưng tính tình của Thái tử ai ai mà chẳng biết, anh ta đã không thích, bạn cũng không thể nào ép buộc anh ta phải thích, lúc đó chỉ làm cho anh ta nổi nóng lên thôi.

Chính vì vậy, mọi người đều chạy đến hầu hạ rồi đưa A Ly đi.

Thỉnh thoảng Hoàng hậu cũng sai người ban thưởng cho cô, cũng chẳng phải châu báu hay trang sức đặc biệt gì, chỉ là tơ lụa thêu hoa mỏng, đến cả son và bột nước cũng đều không quên, dù sao thì cũng phải cung kính mà nhận thôi. Mẹ A Ly cũng nhân cơ hội này mà vào cung yết kiến, tha thiết quyết tâm dạy dỗ cô nàng—— nên làm cách nào để quyền rũ chồng mình. =____=||

A Ly không nói được gì....

Nói thật, cô không nôn nóng, thực sự không hề nôn nóng. Tuy rằng Thái tử trông rất đẹp trai, nhưng hai người chỉ mới gặp nhau có một lần. Hơn nữa, tuổi mẹ của cả hai chỉ mới tầm mười lăm mười sáu tuổi, so sánh với xã hội hiện đại thì cũng là yêu sớm. Cả hai người đều còn quá non nớt, u mê, rồi tiếp đó lại có thêm em bé, cũng quá sức phá hoại con người ta rồi.

Huống hồ, cho dù cô có nôn nóng, sốt ruột đi chăng nữa, thì cũng phải có tài liệu về việc quyến rũ người khác để cô tham khảo chứ?.

Chán nản quá. Cuối cùng, đành giả bộ ra vẻ thẹn thùng, cũng không nói gì nhiều, chỉ đáp: “....Con biết rồi ạ”.

Rốt cuộc cũng đối phó qua loa, tiễn người đi rồi, tiếp theo nên làm gì và làm như thế nào bây giờ. Thật ra hết thấy những việc này, Thái tử đều biết.

Nhưng anh ta không hề muốn can thiệp, bởi vì anh cảm thấy rất là buồn cười.

Anh ta cảm thấy cô nàng A Ly này là kiểu người có đầu óc ngu ngốc, phù hợp để làm một tòa thành viên cố không thể phá vỡ, đứng đó thay anh ta hứng trọn tất cả các cuộc công kích. Ai Ai nhìn vào cô cũng đều như có lửa ở trong mắt, kết quả cô nàng chậm chậm đem đầu tới cho mỗi người chém một nhát rồi đưa vào nhà xác. Trong khi ở bên ngoài thành mọi người đang chém giết loạn xạ, thì ở trong nhà xác cô nàng ngủ thẳng một giấc, tỉnh lại còn lười biếng uốn éo thất lưng, sáng khoái thanh nhàn như không có việc gì xảy ra, ngồi lì lì bất động luôn ở đó.

Thái tử đối với suy nghĩ này khâm phục không thôi.

Anh cảm thấy cô gái này khá thú vị, nên không ngại việc cùng nàng ngủ ở một nơi. Chẳng những thường xuyên quan sát nàng, ngẫu nhiên còn cùng nàng phân chia một số việc.

—— Rất nhanh sau đó, anh ta hiện ra A Ly khá là hợp tính mình. Cô chẳng những không dong dài, hiểu được sở thích của anh ta, hơn nữa cũng không giống như những người khác, tỏ ra hiếu kỳ đối với một số việc của anh ta. Đùa giỡn cô nàng một tí, cô cũng không nói đầu óc bạn không đứng đắn, rất hiểu biết tình hình, ngẫu nhiên còn có thể chủ động phối hợp đùa giỡn nữa.

Ồ chung với nàng, quả thực rất thoải mái.

Nàng rốt cuộc là loại nữ nhân gì đây trời?

Chính A Ly cũng nhận ra rằng Thái tử là người khá thú vị, giáo hoạt, nên ở chung tương đối dễ dàng... Hơn nữa, bộ dạng cũng rất đẹp mắt—— trên thực tế có thể khẳng định là vô cùng ngon mắt. Có một anh chồng như này, cho dù đem nhốt trong nhà để ngắm thì cũng không thiệt thòi gì.

Cả hai người đều cảm thấy hài lòng với đôi phương, thành ra trận ép duyên này mọi nguy cơ cũng đều được giải trừ.

Bọn họ càng mập mờ càng thấy thân thuộc, càng thân thuộc lại càng thấy đôi phương phù hợp với sở thích của mình, càng phù hợp với sở thích của mình... Thái tử lại càng không xem A Ly là một người vớ.

Tuy rằng thường xuyên cùng cô “chém gió” ào ào cả đêm, anh ta cũng không muốn “làm gì đó” cùng cô nàng.

Dần dà, nhóm mỹ nhân trong cung Thái tử bắt đầu mưu tính này nọ.

Nhóm mỹ nhân này thật ra cũng chẳng làm ra việc gì quá phận, chẳng qua chỉ ăn diện hơi diêm dúa một chút, không có việc gì cũng cố tình lượn lờ xung quanh anh ta. Tiêu biểu là việc “vô ý” đối với Thái tử “liếc mắt đưa tình” một chút, “bất cẩn” ngã nhào trước mặt anh ta.... cùng những trò linh tinh khác.

Thái tử nhìn thấy vở hài kịch này thì hiểu ngay nhĩa ý của bọn họ, chợt thấy có chút hứng thú muốn nhìn —— xem A Ly sẽ xử lý các cô ấy như thế nào —— Căn cứ vào kinh nghiệm nhiều năm ở trong cung sống dưới những ánh mắt đầy nhiệt tình này, anh ta biết được đây là thời điểm mà các nữ nhân xác lập cuộc đấu. A Ly sẽ giết một người để răn trăm người chứ? Một phát không lưu tình? Hậu phát chế nhân? Hay tỏ ra hiền lành rộng lượng? Cứ để tùy ý mỹ nhân bò lên giường của mình?

Các cuộc cung đấu Thái tử xem đã thấy thường, nhưng đây là lần đầu tiên trong lòng anh tràn đầy háo hức chờ mong.

Đáng tiếc A Ly thật quá chậm tiêu, hoàn toàn không nhận ra Thái tử đang nấp một chỗ để xem kịch.

Cô căn bản không ý thức được nhóm mỹ nhân Đông cung đang cố gắng vây quanh đục khoét vách tường nhà cô nàng, ngược lại còn ngồi mà bình phẩm Oa, kiểu tóc của A Giáp thật là đẹp, ngày mai mình cũng phải làm thử xem sao. Ôi chao, bộ quần áo của vị A Ất này được may thực tinh xảo, cái đai lưng thực sự còn có thể buộc kiểu như vậy nha.

... = _____ =

Thái tử cũng phải sốt ruột thay cho cô nàng!

Vì thế có một ngày, anh cố ý liếc nhìn vào cổ tay thon thon nhỏ nhỏ của một mỹ nhân nọ một chút.

Chưa tới vài ngày, tay áo thịnh hành nhất của các cô nương đều ngắn hơn một tấc, vừa đủ để cổ tay lộ ra ngoài. Nếu viền ở cổ tay đường may không tinh xảo, cũng sẽ có đủ loại kiểu phụ kiện độc đáo được đeo lên.

Nhân đó, cô nương nào cũng tranh nhau bung trà rót nước, tranh thủ lúc nâng cánh tay để lộ ra cổ tay. Sờ soạn rõ ràng như vậy, Thái tử không tin A Ly nhìn mà không hiểu.

Sự thật minh chứng, A Ly thật sự có nhìn thấy —— rằng kiểu quần áo này được thịnh hành là do thời tiết hiện nay càng ngày càng nóng, rồi dần đo, suy nghĩ, sau cùng mới nhận ra: mùa hè tới nhanh thật...

Thái tử rót một ly trà giải nhiệt do A Ly làm, vị trà chơi chút lại ngọt thanh khiết, như thấm vào ruột gang, quả là mỹ vị. Nhưng tâm tình Thái tử thực sự là phức tạp khó có thể nói nên lời.

Vì thế, ngay lúc ấy, anh “ngước nhìn” mái tóc đen mun đẹp đẽ của các cô nương.

— Vào một ngày hè oi bức nào đấy, các cô nương trong cung Thái tử bắt đầu búi tóc càng ngày càng sơ sài, càng ngày càng trễ thấp xuống, tóc thả ngày càng nhiều hơn.

A Ly búi tóc lên cao, để lộ cổ để gió thổi qua cho mát mẻ, cả ngày nghiên cứu các loại thức ăn giải nhiệt. Thăm nghĩ, các cô nương ở thời đại này chịu nóng tốt thật, tóc buông dài như vậy, không sợ bức bối quá mà nổi xây, nổi mụn nhọt sao.

Nhóm mỹ nhân ứa nước mắt: đều nổi mụn cả rồi đây này, như thế nào mà Thái tử vẫn chỉ biết ngắm mà còn chưa chịu xuống tay!

Thái tử: ...

Việc âm thầm gợi ý cho các cô nương đem toàn bộ tay áo, tóc, hoa tai, hài cải tạo qua một lần, sau đó cùng với A Ly chia sẻ các món ngon, các món giải nhiệt được làm một cách tinh xảo, rốt cuộc Thái tử cũng muốn nổi điên —— A Miêu, nàng không hề để ta vào mắt, tuyệt đối trong mắt nàng không hề có ta! A Ly đang nâng ly trà có mùi ô mai lên uống, sáng khoái mà dùng chung với món bánh trôi mới nấu: aiz., một mùa hè nữa lại cứ thế mà trôi qua.

Thái tử thấm thía thật sâu cái cảm giác bất lực. Hắn rốt cuộc cũng biết được A Ly là một người vô tâm vô phách. Sau này tuyệt đối cũng không làm ra được vở kịch hay ho nào để hắn xem cả.

Chẳng khác nào công Giả Trùng se cát!

Nhưng dù sao, trong lòng anh vẫn luôn xem A Ly là người một nhà, tuy nhóm mỹ nhân kia đứng nhìn một lượt quả thực rất đẹp mắt, nhưng anh cũng không thể tùy tiện để A Ly bị bọn họ bắt nạt.

“Ta thích những mỹ nhân có thân hình thon thả”. Nhìn thấy có một vài cô nàng có tình ở trước mặt A Ly mà dám giờ trò câu dẫn mình, Thái tử làm như không nhận ra rồi cùng A Ly trò chuyện.

A Ly gật gật đầu, cảm thấy cái sở thích này của Thái tử cũng khá là hợp thời.

—— Nàng tuy ngốc ngếch, nhưng tư duy lại hay đi theo kiểu hình cung rất dài, mất khá nhiều công sức rào đón, cuối cùng cũng đi được đến bước này. Sở dĩ không đáp lại trò chơi của anh, là vì cô đã nhận ra được Tư Mã Dục đang cố ý—— Vị này đã nhiều lần đem những người thân cận xoay tới xoay lui để diễn trò cho hắn xem.

“Ồ”. Cô ra vẻ đồng tình, đáp lời: “Dáng người hơi gầy trông có vẻ vừa dịu dàng lại vừa có chút gợi tình”.

“Tốt nhất kích thích của lưng áo có thể vừa đủ một tay cầm, nhướn liễu phù phong (cánh liễu yếu ớt đứng trước gió), vừa nhìn đã thấy triu mến. Nghe nói Triệu Phi Yến có thể thành danh đều nhờ vào điệu múa khoe eo thon này. Thái tử bày ra khuôn mặt vừa tiếc nuối vừa chờ mong, rồi đánh giá A Ly một lượt: “Dù vậy nàng tốt hơn hết hãy quên đi, nếu để cho mẫu hậu biết nàng mới gả vào đây được có mấy hôm mà đã gầy đi một vòng, thì...sẽ sẫm soi bắt bẻ thể diện của nàng mất!”.

Nhớ đến vẻ mặt nghiêm túc của Hoàng hậu khi nhìn chằm chằm vào bụng của mình, trong lòng A Ly thấy thích thú rồi gật mạnh đầu —— dám ở sau lưng bà ấy mà gầy đi, chẳng khác nào đánh một cú vào mặt bà.

“Đúng rồi, hôm qua có sai người đưa đến cho chàng chút bánh Bạch Ngọc, chàng dùng thấy thế nào?” Nói đến chủ đề béo gầy, A Ly không tự chủ được mà nghĩ đến chủ đề ăn uống.

“Bánh có hơi mềm, mùi vị thì rất ngon”. Thái tử cũng phối hợp thay đổi đề tài: “Ta nhận ra bên trong có táo, nói thì Tà Liên không tin, hắn nói nếu bỏ thêm táo vào thì không thể có màu sắc trắng thuần như vậy được, bèn đánh cuộc với ta...”.

“Vậy là anh ta thua chắc rồi...”.

Trong nhà nói chuyện phiếm, A Ly cũng không để ý đến chuyện này mấy. Dù sao thì cô cũng không dám để mình bị giảm cân, cũng không thực sự cảm thấy mình béo.

Nên cô không hề ngờ rằng tên Thái tử này lòng dạ lại đen rói, nham hiểm như thế.

Thẳng đến một ngày đẹp trời nào đó, cô đột nhiên phát hiện, mọi mỹ nhân lớn nhỏ trong Đông cung đều có chế độ ăn uống điều độ... Hơn nữa, có vẻ mọi người đang cố tiết chế để có thể ăn uống dè dặt hơn, vô cùng sinh động mà minh họa cho câu nói “Sở Vương chuộng eo nhỏ, trong cung nhiều người chết vì đói”.

Tâm tình A Ly thực sự phức tạp. Cô cảm thấy so sánh với Thái tử, chính mình thực sự là múa rìu qua mắt thợ.

Quả nhiên, hình dáng và tư thái của các mỹ nhân bắt đầu không khác gì câu nói “Nhược liễu phù phong” là mấy—

“Đến đứng còn đứng không vững”, Thái tử tỏ vẻ không tán thành nói: “A Ly, nàng chiến đấu như thế nào mà các nàng đều không còn sức để mà đứng hầu hạ? Nếu ta không tận mắt chứng kiến, còn tưởng rằng nàng khát khe với hạ nhân quá đấy”.

A Ly không ý kiến: “Ta vốn nghĩ rằng chàng sẽ thích.....”. Đó đúng là nhược liễu phù phong, chẳng phải là đến đứng còn đứng không vững sao!

Thái tử bày ra vẻ mặt chán ghét: “Ta nói thích thế bao giờ? Nhìn đã không xinh lại còn yếu ớt. Lại còn yếu với chả điệu!”.
A Ly thầm nghĩ—— chờ tới lúc bọn họ nhện đói thành ra như vậy mới chịu nói, Cầu Ông Thìn, người quả thật rất xấu xa!

“....Được rồi”. Cô vẫn phải là người biết thời biết thế.

Khi nhóm mỹ nhân nước mắt ngấn dài ly khai khỏi Đông cung, A Ly cảm thấy chột dạ, nên thường cho không ít bạc, coi như an ủi.

Đến lúc xong xuôi mọi việc, hồi tưởng lại mọi chuyện từ đầu tới cuối, A Ly cảm thấy trong lòng khá ấm áp.

Tuy là cô có ngốc, nhưng cũng không đến nỗi đàn độn, biết gã Thái tử đẹp trai này qua chuyện này, căn bản không nhận được nửa phần lợi ích, ngược lại đã đánh mất không ít điểm phúc. Cũng bởi vì muốn che chở cô thôi, không cần nói cũng hiểu được.

Cô cảm thấy, con người của anh ta tuy rằng có chút tùy hứng, tính tình cũng chẳng khác nào đứa con nít, hơn nữa thường xuyên gây chuyện lung tung. Nhưng hơn hết, anh ta thật sự đối đãi với người khác rất có tâm.

Việc này khá là bất ngờ.

Chỉ như vậy thôi, Thái tử đã âm thầm cạy mở mai rùa của A Ly, chậm chậm đi vào trong lòng cô.

Hết chương 2.

O

Bạn đang đọc truyện *Ba Lần Đi Thi Thái Tử Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3

Chương 3: Kiếp Đầu Nghiệt Duyên (trung).

Tác Giả: Mậu Lâm Tu Trúc

Edit: Mi Xào

Vào lúc ban đầu, cảm giác của A Ly đối với Tư Mã Dục rất là mơ hồ, bối rối.

Xét về danh phận, anh là chồng của cô. Nhưng trước khi thành thân, đến cả mặt mũi của nhau cũng đều chưa thấy qua, ngay cả việc đính hôn cũng chưa từng hỏi cô có nguyện ý hay không! Như thế này mà gọi là chồng được sao?.

Tất nhiên, Tư Mã Dục cũng không có lỗi trong chuyện này —— Một chín một mười, khi bắt anh định thân với A Ly, mọi người cũng không hề hỏi qua ý kiến của anh.

Chuyện này cũng giống như khi mở một túi quà tặng, một người có quyền thế thì không nên quá tham lam, còn như trong những tình huống đặc biệt không thể không tiếp nhận món quà này. Nếu mở ra là món đồ mà bản thân mình thích, coi như nhận được món hời. Còn nếu mở ra là món đồ mà bản thân không thích, cũng vẫn phải nhận lấy.

Chả phải lúc Tư Mã Dục vào động phòng mới phát hiện ra A Ly không phải loại con gái mà mình thích hay sao.

A Ly mãi vẫn không biết nên xem Tư Mã Dục là gì của cô. Là chồng? hình như không đúng lắm. Người qua đường? Đối mình đối người.

Còn như hiện tại, A Ly cẩn thận suy đi nghĩ lại, thôi thì... cứ coi anh là người nhà của cô cho rồi.

Anh đã che chở cho cô, thì cô cũng nên đối tốt với anh, giữ cái tình này đến suốt đời. Còn chuyện tình cảm trước mắt, yêu yêu đương đương có bao nhiêu quan trọng, thật ra lại không hề quan trọng đến thế.

Nói đi cũng phải nói lại, ngoại trừ kết quả tốt đẹp sẽ đạt được nhờ vào các tính toán sau này, không riêng gì Tư Mã Dục bị cô tác động, thì dường như A Ly cũng bị tác động bởi anh... Cô cảm thấy tình trạng hiện nay rất tốt. Bọn họ hiểu thấu lẫn nhau, hồ vô sai ky, cùng nhau tụ lại một nơi đùa nghịch thật là vui vẻ. Trò chuyện mãi không chán, bao nhiêu chuyện mới mẻ kéo tới dồn dập, còn cùng nhau đàm luận về mỹ thực. Giống như cả đời này cũng không biết đến hai chữ phiền chán.

Tuy A Ly không hiểu rõ về chuyện yêu đương, nhưng cô nghĩ rằng, chuyện yêu đương dù thế nào đi nữa cũng không thể sánh bằng chuyện này.

Không biết vô tình hay cố ý, Thái tử cũng vẫn giữ nguyên tình trạng hiện nay.

Ngoài Đông cung ra, Thái tử cùng Hoàng thượng và Hoàng hậu không được ở chung một chỗ như bao gia đình khác. Gia thần bên cạnh Thái tử đều có một thành viên làm chủ chốt, có không ít cấp dưới, qua lại với giới cầm quyền cũng khá, vì vậy việc lập nhóm kết giao với các thiếu niên tài tuấn lại càng không thiếu.

Thân thiết, hợp tính với Thái tử nhất gồm có hai người, một người là tiểu công tử Vệ gia ở Hà Đông, tên là Vệ Lang, còn một người khác chính là người mà mẹ A Ly ưng ý, đó là tam lang của Tạ gia, Tạ Liên.

Thân thể Vệ Lang, A Ly không hề biết, nhưng cô cũng có nghe qua danh tiếng của hắn —— thông thường các bậc cha mẹ khi ở bên ngoài đều một lòng muốn khoe khoang về con mình, chỉ có cha của Vệ Lang, mỗi khi nghe ai đó nhắc tới Vệ Lang thì đều tự hận mình không thể òa khóc mà bỏ đi chỗ khác. Ngày bình thường như mọi ngày, có người Giáp nói rằng: “Dung mạo thanh lãng, thật sự là thân tiên giữa nhân gian”. Người Ất lại nói: “Vừa có phong thái thanh cao, nói năng lại như phun châu nhả ngọc, quả thực không hề tầm thường”.

Cha Vệ Lang lập tức sẽ nói: “Khụ khụ, các người cứ việc đến nhà tôi rồi nhìn nó đi thì biết”.

..... Chắc chắn vị này có cừu oán gì với thằng con của y rồi!

Có một lần cha Vệ Lang đi uống rượu, cứ lôi kéo cha của A Ly mà vừa khóc vừa nói: “Tuyệt đối sau này tôi cũng sẽ bị tên tiểu tử hỗn láo nhà tôi làm liên lụy, chết cũng không có đất chôn. Nếu ngày đó mà đến thật, phiền ông hãy giúp tôi dạy dỗ tên tiểu tử nhà tôi!”.

Cha A Ly: =_____ =!

Quay về, cha A Ly kể lại chuyện này với mẹ cô, mẹ cô liền âm thầm đem danh sách tuyển con rể ra rồi nhanh chóng đánh rớt công tử nhà họ Vệ —— Cái thời đại này, khi nghe một câu nói giống như một lời tiên tri, mẹ A Ly rất tin tưởng vào điều này.

A Ly trầm nghĩ, có khả năng bức bách cha mình phải tự tiên đoán đến việc bất hạnh trong tương lai, Vệ Lang quả thực tài ba. Đối với lời tiên đoán của cha, hắn còn vô tư mà tỏ ra vui vẻ, người người đều phải thừa nhận, Vệ Lang đúng là một nhân tài hiếm thấy.

Qua câu chuyện trên, cô cũng nhớ rõ người này.

Về phần Tạ Liên, A Ly và anh ta cũng khá quen thuộc, hơn nữa có khi còn không nói nổi nên lời. Chân chính để cô có ấn tượng sâu đậm về anh ta, độc nhất có một chuyện.

Ngày ấy, A Ly theo mẹ đến Tạ gia làm khách, lúc Tạ Hàm đứng dậy đón khách thì Tạ Liên đang ở trong trúc xá đề bút tập viết, nghe tiếng tò mò đi ra, ngược đời mắt đen láy lên nhìn cô cười, đứng cùng với Tạ Hàm giống như một bức tranh sơn thủy.

Cậu ta đánh giá nhìn A Ly từ đầu đến chân, rồi dùng giọng nói ngây thơ của trẻ con mà cười nói: “Muội muội này trông thật xinh đẹp, tỷ tỷ, nàng là ai?”.

T___T... Ở trước mặt Tạ Hàm mà dám khen cô xinh đẹp, cả đời A Ly cũng chưa bao giờ cảm thấy tâm tình nhộn nhạo như vậy.

Hơn thế nữa, cậu ta còn không thấy ngại việc A Ly nói lắp, phản ứng chậm chạp, còn gọt một quả mật đào đưa cho A Ly ăn. Thật sự rất biết cách làm một người tốt!.

Thái tử cùng hai người họ rất thân thiết, còn thường xuyên nhắc tới họ vô số lần. Bởi vì A Ly đối với hai người họ cũng có chút ấn tượng, đôi khi cũng không lý giải được, ba người như thế nào lại có thể tụ ở một nơi.

Thăng đến một lần nọ, Tạ Liên đi sẵn ở Giang Bắc, bắt được vài tù binh người Hồ, đưa ra thẩm tra, cư nhiên lại hỏi ra một việc, danh tướng của Bắc Yên – hiện nay là Bắc Tàn, tên Mộ Dung Tuyển cả gang dám tự mình đến Giang Bắc để thăm dò tình hình.

Việc cử một danh tướng đích thân đi thám thính địa hình, đây hẳn nhiên là để chuẩn bị cho việc tiến đánh. Nếu đổi lại người biết tin tức là một người bình thường nào đấy, chắc hẳn sẽ dặn dò mọi người đề phòng cảnh giác, rồi tự mình nhanh chóng chạy về báo tin. Nhưng nhóm ba người Thái tử thì như thế nào? —— Vệ Lang không nói hai lời, vội mang theo một đội gia binh tới thẳng chỗ của Mộ Dung Tuyển mà đi. Sở dĩ Thái tử và Tạ Liên không đi cùng không phải vì bọn họ cẩn thận muốn thăm dò trước, mà là vì —— bọn họ cảm thấy đợi đến khi Vệ Lang mang quân đuổi đến, Mộ Dung Tuyển đã sớm bỏ chạy!.

=_____ =|||....Bọn họ lột xiêm y của tù binh, suốt đêm tìm người lập thành một nhóm, làm ra ba trăm dũng sĩ, nhân lúc đêm hôm đánh lén quân doanh Bắc Tàn.

Binh lính Bắc Tàn đang trong giấc mộng thì bị đánh thức, lính phòng thủ hỗn loạn, bước ra ngoài chỉ nhìn thấy ba mặt đầy ánh lửa, tiếng kêu giết chần động cả một vùng trời, lại tìm không ra kẻ địch đang ở chỗ nào. Chỉ có thể bám theo tộc người Hồ mà chạy, sợ thừa dịp đang hỗn loạn mà bị đánh lén, các tướng sĩ tự giẫm lên nhau, chết vô số kể. May mà có Mộ Dung Tuyền tọa trấn, dùng ngôn ngữ người Hồ kêu gọi bảy trận, không chủ động đánh cuộc tập kích giả này, rốt cuộc cũng ổn định được toàn quân.

Sau đó nhóm ba người Thái tử mang theo người đến hô hào chém giết rồi lui mất, Mộ Dung Tuyền không biết nông sâu thế nào, không dám đuổi theo. Sau đó lại biết được người mà chính mình mới vừa thả đi chính là Thái tử đương triều cùng với Tam thiếu của Tạ gia, hối hận cũng đã quá muộn màng.

Mộ Dung Tuyền chính là một đại danh tướng, nắm đó bằng chính năng lực bản thân đã bảo toàn được Bắc Yên, Trung Tông đứng trước mặt văn võ bá quan thỉnh tự dẫn mười vạn đại quân đi Bắc phạt, lại bị hấn dùng hai vạn người đánh cho phải quăng mũ cỡi giáp. Vậy mà lại chịu nhục bởi ba tên tiểu oa nhi, thật sự làm cho người ta phải mở rộng tầm mắt. Tuy rằng không liên quan đến vấn đề thắng hay bại, nhưng lại bị đối thủ mượn đề tài này để cười cợt về chuyện của mình, từ tiền tuyến mà truyền đi.

Về phần nhóm ba người Thái tử?

Tuy rằng Hoàng thượng đứng trước mặt bá quan văn võ trên Triều mà ban thưởng, nhưng quay mặt đi liền đem Thái tử ra mắng chửi đến vuốt mặt không kíp. Tạ Liên không có cha nhưng còn ông chú rất giỏi, Thái phó biết anh ta thích dụng binh, thắng thần tiễn cử anh ta đi Duyệt Châu chiêu mộ kính dũng, kiến lập quân mới, còn Vệ Lang... Hoàng thượng vốn muốn để Vệ Lang cùng Tạ Liên cùng đi, nhưng cha Vệ Lang chết sống cũng không đáp ứng, Hoàng thượng ngậm lại, Vệ gia con nói dòng đơn bạc, đem hấn ra tiền tuyến quả thật không phúc hậu, nên chưa thể suy tính rõ ràng.

Thời điểm Hoàng thượng đang xử lý chuyện ba người bọn họ, thì A Ly đang co đầu rút cổ ở Đông cung cẩn thận chờ xử lý —— vì ba trăm bộ quần áo kia, là do cô mang theo người để may cho bọn họ.

...=____=|||

Việc này thật ra cũng không phức tạp mấy —— lần đó vốn là do Thái tử muốn mang A Ly đi theo cho vui, mới đi Kinh Khẩu.

Thái tử cùng Tạ Liên định ra kế hoạch, chính là ba trăm tinh nhuệ đều điều động tới Kinh Khẩu, nhưng trang phục người Hồ lại không có sẵn, gấp gáp quá e rằng có làm cũng không kíp, Thái tử có than phiền với A Ly vài câu.

Trên phương diện nữ công gia chánh, nam nhân làm sao có thể khéo léo bằng nữ nhân, A Ly cẩn thận xem xét, chỉ vào nói: “Chỗ này nên sửa lại, chữ này có vẻ giống với chữ bát (số 8), ban đêm tầm nhìn vốn không rõ ràng, chữ giống với chữ bát có thể bị lơ là, không ai chú ý tới”. Sau đó cô mang theo người sản xuất dây chuyền, cứ thế đến lúc trời tối cũng vừa kịp đổi xong. A Ly quả thực tri độn, dùng lời nói thâm thúy để nói chuyện với cô, chắc chắn cô phải suy đi nghĩ lại nhiều lần mới hiểu được chút ít, nhưng khi nói chuyện cùng Thái tử, chẳng cần anh ta phải nói cho rõ ràng ra từng chuyện, A Ly cũng có thể xem như hiểu hết những gì anh đang suy tính.

Cũng tương tự như lần này, Thái tử chỉ mới nói qua việc muốn chế trang phục người Hồ, A Ly hiểu ngay rằng, đến tám phần là anh đang muốn tập kích Hồ doanh.

Vấn đề là cô không hề có ý khuyên can... Trái lại còn cảm thấy ý định đó của Thái tử rất vừa ý mình, tộc người Hồ quá kiêu ngạo đi, nên dân chúng trong Kinh Khẩu cũng có ý muốn đánh thử một lần. Lần này nên xuất kỳ bất ý (hành động khi người ta không đề phòng) cho bọn chúng biết thế nào là lễ độ.

Tất nhiên —— vào lúc đó, cô hoàn toàn không nghĩ đến, Thái tử chính là muốn tự mình mạng giáp trụ để ra trận.

Nhưng nói đến việc cô hoàn toàn không nghĩ tới điều đó, cô thật sự minh bạch, lấy tính tình của Tư Mã Dục ra mà suy xét, loại sự tình này tất nhiên có muốn khuyên can anh cũng không thành. Cô đã đích thân giúp anh sửa trang phục, thật ra cũng là vượt quá khả năng mà cô suy nghĩ rồi, chỉ đơn giản đỡ đàn cho hấn bớt lo toan hơn thôi.

A Ly mặc công ngồi co ro cúm rúm một hồi, rốt cuộc Hoàng thượng căn bản đến nghĩ cũng chưa từng nghĩ đến sẽ trách phạt cô —— thân làm cha chồng, đương nhiên không thể nào trắng trợn đem con dâu ra la mắng trước mặt mọi người được.

Thế nhưng Hoàng hậu lại gọi A Ly đến gặp. Đôi mắt phượng không khác gì Thái tử đang khê hé mắt nhìn cô, tinh tế quan sát A Ly một lượt, sau đó vỗ vào vai cô, nói: “.... Thôi quên đi, ngay từ đầu A Mang đã hồ nháo, con cũng chưa chắc gì đã khuyên bảo được nó. Con là một cô bé tốt, xem ra A Mang cũng thật tâm yêu thích con, mẫu hậu ở đây cũng yên tâm mà giao nó cho con trông nom”.

A Ly suy nghĩ mất cả nửa ngày, cũng không cách nào lý giải được tại sao Hoàng hậu lại vô duyên vô cớ nói ra những lời như thế, rốt cuộc là có ý gì đây.

Mẹ A Ly tiến cung để thăm cô, A Ly mới biết được, hóa ra là do Hoàng thượng nhắc nhở Hoàng hậu, nên tuyển thêm cho Thái tử hai Lương đệ xinh đẹp ôn nhu, để cho anh thu bớt tâm tính. Sau đó Hoàng hậu gọi Thái tử vào hỏi ý, Thái tử chỉ nói một câu: “Người thông minh quá A Ly không ứng phó được, mà ngu ngốc quá con lại không có hứng thú. Thôi mẫu hậu cũng đừng quan tâm tới thì hơn”.

Đương nhiên, mục đích mẹ A Ly đến đây không phải để nói những điều này.

“Mẹ thấy Thái tử là thật tâm thích con, con nên nhân cơ hội này mà đem Thái tử cột lại cho thật chặt. Cấp thiết nhất vẫn là nhanh chóng có em bé đi —— con với Thái tử thành thân cũng đã được sáu tháng, mất thấy cũng sắp tới một năm. Dù Thái tử có quan tâm chăm sóc cho con, con cũng đừng nên quá ý lợi vào sự sủng ái này của hấn. Đông cung dù sao cũng là nơi mà ai cũng muốn tranh thủ từng chút một cơ hội để tiến thân, người đẹp càng nhiều thì tình

liền bạc bèo theo con à“. Vào thời điểm mẹ A Ly nói câu này cũng rất rối rắm, bà không hề muốn đem việc ở chốn cung đình nói thẳng quá. Nhưng nếu nói ra hết một lần, khó tránh khỏi thất vọng đau khổ, tất nhiên không nên nói hết thì hơn, dẫu rằng con người A Ly rất hay suy nghĩ vòng vèo. “Một ngày nào đó sẽ không còn an tâm như thế này nữa đâu, nếu để cho người khác sinh hạ trước, tương lai sau này chắc chắn sẽ gặp phiền toái lớn“.

—— Đến lúc này A Ly cũng đã hiểu ra.

Cô chỉ đành trầm mặt không nói.

Cô nghĩ, thậm chí cô có phát sinh loại tình cảm này với Tư Mã Dục, cũng không phải là điều dễ dàng gì, giữa bọn họ còn cần phải có một đoạn thời gian để xây dựng mầm mống tình cảm một cách từ từ.

Vào lúc này, khi mẹ cô đã đi khỏi, tâm tình A Ly không tránh khỏi nặng nề.

Thái tử biết Hoàng hậu mới vừa triệu kiến mẹ A Ly. Anh cho rằng mẹ A Ly đến là để giáo huấn A Ly về chuyện tập doanh hôm nọ.

Việc này là do chính anh gây ra, anh cũng tự nhận thấy chính mình lỗ mãng. Mục đích là muốn mang A Ly đi chơi, kết quả lại hại cô rước lấy bao nhiêu chuyện phiền toái, cho nên anh cũng rất lo lắng.

Quay mặt nhìn sang A Ly.

Khí trời rét lạnh, trong phòng có đốt chút ít hương hoa cỏ, hơi nóng bốc lên, hương hoa mai nhẹ ngấm vào người. Bởi vì đang ở nhà, A Ly chỉ mặc một kiện áo gấm màu trắng, khoát lên chiếc áo con bằng tơ tằm, cúi đầu khoe búi tóc, tựa người ở trên giường thêu hà bao. Nghe thấy âm thanh, ngẩng đầu lên hỏi: “Làm sao mà sớm vậy đã trở về?“.

“À... Nghe nói mẹ nàng đến“.

A Ly cúi đầu, trên mặt hơi nóng lên “Úm“.

Thái tử nhìn thấy tình huống này, chỉ nghĩ rằng mình nói sai, vội vàng cầm lấy mảnh thêu trên tay A Ly.

“Hoa mai?“.

“Ờ“.

“Đẹp lắm, nhìn y như thật. Có một lần ta thấy trên người Tạ Liên có một cái hà bao, hẳn lại còn xem nó như là bảo bối, ta thấy công phu thêu thùa còn không tốt bằng cái này“.

A Ly nhìn thấy bộ dạng tính toán nhỏ mọn của anh, bất giác bật cười “Nếu chàng thích ta sẽ làm cho chàng một cái, cam đoan hình dáng và kết cấu sẽ không thua kém gì cái của hân đâu“.

“Ui Chao, thì ra A Miêu nhà ta vẫn là người quan tâm ta nhất“.

A Ly mỉm cười: “Ngốc thật, ta không quan tâm chàng thì quan tâm đến ai nữa đây“.

Câu nói này thốt ra thật tự nhiên ngây thơ lại vô cùng thân thiết, A Ly nói xong mới nhận ra có sự ái muội, lập tức đỏ mặt cúi đầu hồng che giấu. Tư Mã Dục nghe qua bất giác cũng có chút choáng váng, anh nhìn A Ly. Chỉ thấy tóc cô đen như gấm, gương mặt vốn trắng nõn hiện đang ửng hồng, giống như được bôi phấn. Ánh mắt ướt át, hàng mi dài buông xuống, vẻ thanh khiết tự nhiên say đắm lòng người. Chợt cảm thấy trong ngực nảy lên, một cách bất ngờ nhưng lại không thể diễn tả nên lời.

Loại cảm giác này thật lạ lắm. Anh không biết nên phản ứng như thế nào, nhìn A Ly thật lâu, vậy mà vẫn cảm thấy lúng ta lúng túng, vội nói: “Ta tiến cung gặp Thái hậu, nàng có muốn cùng đi không?“.

Giáng Nam xuân sớm.

Mai vàng đua nở, tiết trời cũng dần dần trở nên ấm áp. Tháng hai, hoa đua nhau nở đầy thân cây, chim chóc bay nhảy đầy trên những bụi cỏ xanh.

Cuối cùng Đông Cung cũng có thêm người.

Có sáu người kia đang bận trên người bộ trang phục mùa xuân màu hồng, tươi sáng như những đóa hoa đào, đứng với nhau xếp thành một hàng. A Ly đánh mắt nhìn lại, khi nhìn thấy cô nương đứng ở giữa, có một chút bối rối mơ hồ.

Cô nương kia không hề biết rằng A Ly đang nhìn mình, ngón tay đang khẽ đùa nghịch một đóa hoa và một con bướm đang đậu lên. Hôm đó nguyệt điệp vỗ cánh, bay lượn vòng quanh chân cô ấy, cuối cùng nhẹ nhàng đậu lên ngón tay ngọc ngà. Thấy thế, khuôn mặt xinh đẹp kia không kiềm được nụ cười, trong nháy mắt cảnh xuân như thức tỉnh, trăm hoa bừng nở.

—— Đó là một cô nương tuyệt sắc so sánh với Tạ Hàm không hề thua kém.

A Ly bước ra phía trước.

Đúng lúc này, có người thay Thái Hậu truyền lời đến Đông Cung “Nghe nói có vài cô nương mới được đưa đến Đông Cung, A Ly hãy đưa họ đến cho ta coi xem”. Lão ma ma đã nói như thế.

A Ly do dự một lát, “Các người đều theo ta đến đó”. Tạm thời không quan tâm đến nữa.

Hết Chương 3.

Bạn đang đọc truyện *Ba Lần Đi Thi Thái Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4

Chương 4: Kiếp Đầu Nghiệt Duyên – Hạ

Tác giả: Mậu Lâm Tu Trúc.

Edit: Mi Xào

—ooOoo—

Theo ý chỉ của Thái Hậu, A Ly đưa các mỹ nhân vừa được tuyển vào thỉnh an bà.

Quả nhiên, Thái Hậu vừa nhìn thấy cô nương kia, đã vội cho gọi nàng ấy bước lên, lôi kéo tay cô nương tỉ mỉ xem xét một lượt, hỏi cả tên họ. Sau đó ngẩng đầu cười với A Ly: “Nha đầu kia có dáng dấp tương đương con, nhìn cứ như người một nhà ấy”.

A Ly không hề cho là thật: “Thái hậu chỉ thiên vị con nên mới nói như vậy mà thôi”.

Thái Hậu nghe vậy thì cười: “Con không tin thì cứ đi hỏi Hoàng hậu thử xem, ta khẳng định nó cũng sẽ nói như vậy mà thôi”.

..... Quả nhiên Hoàng hậu cũng nói y như vậy.

A Ly trầm mặt —— Cô nương này có gương mặt xinh đẹp đúng kiểu mà Thái tử yêu thích. Nhưng Thái Hậu và Hoàng hậu là những người có đôi mắt tinh tường nhất trong những người mà cô được biết, mắt nhìn người của họ khó mà sai được.

Sau khi A Ly đưa các cô nương kia về an bài ổn thỏa, đợi lúc dùng cơm tối mới thuật lại cho Tư Mã Dục.

Tư Mã Dục lơ đãng nói: “Chỉ cần nàng cảm thấy tốt là được, loại sự tình này không cần thiết phải hỏi qua ta”.

A Ly:..... Cô có thể cảm thấy không tốt sao?

“Tạ Liên ở Kinh Khẩu chiều mộ được không ít kiểu dân, đã bắt đầu huấn luyện. Phụ Hoàng muốn cho ta đi đốc quân, lần này đại khái đi có hơi lâu”. Tư Mã Dục nói thêm.

Lòng ngực A Ly khẽ thấy mất mát: “Lúc nào thì đi?”.

“Khoảng chừng hai đến ba ngày nữa”.

“.....để ta đi chuẩn bị hành trang cho chàng”.

“A Ly”, Tư Mã Dục khẽ gọi, A Ly quay đầu nhìn lại, ánh mắt Tư Mã Dục hơi né tránh ánh mắt của cô, một lúc sau mới nói tiếp: “.....Đợi sau khi ta trở về sẽ mang nàng ra ngoài du ngoạn”.

“Vâng”.

Một lát sau.

“A Ly”, Tư Mã Dục lại gọi nàng “Hay là lần này ta mang nàng đi cùng có được không”.

“.....” A Ly có chút không hiểu được “Chàng nói qua với phụ hoàng rồi sao?”.

“Hả.....ta không dám”.

A Ly cười vang

Trước khi tiến bước Tư Mã Dục, A Ly lấy cái hà bao mới làm cột lên cho anh “Nhớ thường xuyên viết thư về nhé”.

Chính vì vậy những tú nữ được đưa vào lần này, chưa một ai có cơ hội diện kiến Tư Mã Dục.

Cô nương kia tên là Tà Giai Tư, nằm trong danh sách sáu người có xuất thân bản hàn nhất, nhân duyên cũng hết sức tốt.

Nhưng mà A Ly cảm nhận được đây không phải là lỗi của cô ấy

Cô ấy thực sự quá xinh đẹp, đứng cùng một chỗ với các tú nữ khác thiếu chút nữa biến bọn họ thành bã đậu hết cả. Đều là những thiếu nữ tuổi đương thanh xuân, ai dại gì mà đứng cạnh cô để tự biến mình thành bã đậu chứ? A Ly thú nhận rằng mình cũng có phần không đúng.

Khi A Ly bố trí các vị trí công việc cũng như nơi ăn chốn ở cho bọn họ, tận trong lòng cô cũng nhen nhúm một chút ác ý, nên đã thu xếp một cô nương vừa lười biếng lại vừa thích ăn hiếp người khác ở cùng một chỗ với cô ấy.

Từ trước A Ly chưa từng thử gây khó khăn cho người khác, mà giờ chỉ làm ra có tí chuyện xấu, lại khiến cô chột dạ cả mấy đêm liền không sao ngủ ngon giấc.

Một lần nọ trông thấy bóng dáng cô nương kia bên cạnh cái ao sau hoa viên vừa rửa hài vừa hát một bài hát thiếu nhi, A Ly vô thức dừng chân tại đó.

Sau đó cô lại thấy một nha đầu khác đi tới phía sau Tà Giai Tư, len lén đẩy cô xuống ao.

À làm chuyện xấu vô cùng sạch sẽ lưu loát, A Ly hoàn toàn không nhìn rõ đáng đáp mà ả đã chuồn đi mất dạng.

A Ly lại thấy Tà Giai Tư đang giãy giụa trong ao, đầu óc nóng lên, vội chạy ra, hốt hoảng chop lấy nhánh cây kéo tới cạnh gốc cây liễu cạnh ao rồi gấp gáp la lớn: “Mau nắm lấy!”.

Tà Giai Tư nhìn thấy cô, bỗng nhiên bất động. Bởi lẽ cô nương do dự không đúng lúc nên bị uống phải mấy ngụm nước, mà A Ly thì vội vã cứu người, nhìn thấy cô ấy yếu ớt như muốn chìm xuống đáy, cắn răng một cái cũng nhảy xuống theo.

Mùa xuân tháng hai, nước ao băng hàn, A Ly vừa nhảy vào thì chân cũng bị chuột rút, quả thực có muốn khóc cũng không ra nước mắt.

Nước dưới đáy ao vừa bùn vừa sâu, cô đứng không vững, rõ ràng là muốn cứu người, kết quả lại thành người cần được cứu. Chỉ một lát sau nàng đã bị chìm xuống dưới.

Đang lúc cô vùng vẫy kịch liệt thì bắt được một vật gì đó, liền bắt cháp mà tóm lấy nó.

Mãi cho đến lúc ngoi được lên khỏi mặt nước mới định thần nhìn rõ, thứ mà cô tóm chặt lấy chính là Tà Giai Tư.

Hai người đều ướt như chuột lột, run rẩy ngồi cạnh ao, nước mắt A Ly chảy dài “Cô...cô rõ ràng là sắp chìm xuống rồi mà!”.

“...Là do chân muội bị vộp bẽ, thật sự không có tình để người nhảy xuống cứu đâu, thật đó...”. Tà Giai Tư dùng hết sức cam đoan.

A Ly không thể không thừa nhận, khi nhìn thấy bộ dạng giống như con lợn chết của cô ta, cô lại thấy dễ chịu hơn nhiều.

“Thôi quên đi, trước tiên cần phải về thay đổi quần áo đã”.

Sức khỏe A Ly vốn rất tốt, chỉ cần uống một chén canh gừng, tắm nước nóng, tỉnh dậy liền bùng bùng sức sống.

Tà Giai Tư thì lại bị một trận hàn khá nặng, phải nằm liệt giường.

Loại hành vi âm mưu giết hại người khác lần này cực nghiêm trọng, A Ly không thể bỏ qua, một lòng tra xét.

Thái tử thì đang ở Kinh Khẩu đốc quân nên A Ly không báo qua cho anh biết, chỉ thưa chuyện với Hoàng hậu sau đó đưa người cho dịch đình luận hình.

Hoàng hậu chỉ có một mụn con trai bảo bối là Thái tử, làm sao có thể chứa chấp người có tâm địa ác độc làm cái gối bên cạnh anh? A Ly đã bắt được hung phạm, Hoàng hậu đặc biệt cho ý chỉ là— tội liên đới. Đem năm người còn lại toàn bộ trệt xuất khỏi hoàng cung. Tà Giai Tư vẫn đang bệnh, hơn nữa cô vừa mới cứu A Ly dưới hồ lên. A Ly không đành lòng cứ như vậy mà trệt xuất, bèn đi qua thăm cô ta một chút.

Ý chỉ Hoàng hậu đã quyết, trong phòng của Tà Giai Tư các cung nữ đều tự mình tìm đường thoát. Cô ấy bệnh nặng nằm trên giường mà đến cả một cung nữ rót nước cho mình cũng không có.

Trời sinh tính tình Tà Giai Tư khá thông suốt, nên mọi chuyện cô ấy đều tự mình làm lấy.

“Bọn họ không quan tâm đến muội, muội cần gì phải kéo bọn họ chịu tội cùng?” Cô nương này còn nói: “Muội sẽ tự chăm sóc mình thật tốt”.

Rõ ràng đang bệnh nặng đến mức muốn rời giường còn không làm nổi.

Cô nàng này tính tình ngây ngô hồn nhiên, hiền hòa khá là giống với A Ly, thế nhưng cá tính quật cường như thế này đến A Ly cũng phải nhận thua.

Cho tới bây giờ A Ly vẫn cảm thấy một người thì không thể nào tự chiều cố cho mình tốt được. Tất cả mọi người bên cạnh mình, từ cha mẹ, em trai, em gái cho đến Thái tử, Hoàng thượng, Hoàng hậu, cô đều rất yêu quý. Thậm chí ngay cả Tả Giai Tư, từ chuyện cô ấy khiến cô nhảy xuống nước rồi lại được cô ấy cứu ra ngoài, A Ly cũng thấy quý.

Tâm trạng A Ly cũng không khá lên được.

Thị nữ bên cạnh cô đều ghét bỏ Tả Giai Tư trên người bản thủ, sắc mặt khó chịu tiến lên hỗ trợ cô. Tả Giai Tư trong người mang bệnh, bị ánh mắt khó chịu của bọn họ nhìn nhìn, cũng thấy xấu hổ, gượng tay lên muốn đẩy ra.

A Ly cũng không bực bội, dứt khoát tự mình tiến lên giúp Tả Giai Tư uống thuốc, giúp cô ấy thay đổi đệm chăn, vừa sai người đi đun nước nóng, giúp đỡ cô gội sạch đầu. Sau đó sai trù phòng nấu cháo mang qua.

A Ly bụng cháo cho cô, Tả Giai Tư nhận lấy, cúi đầu mím môi. Không nói nên lời, nước mắt từng giọt từng giọt rơi xuống.

A Ly lại càng hoảng sợ “Nóng sao?”

Tả Giai Tư bỗng dưng bật cười: “A tỷ thật là khỏe mạnh như voi ấy”.

“Này!”

A Ly tự mình ra tay, bọn hạ nhân trong Đông cung tất nhiên không dám tiếp tục khi dễ Tả Giai Tư. Cuối cùng cũng chịu chăm sóc cô chu đáo.

Vào lúc thời tiết chuyển mùa như thế này, bệnh tình cô không thể khỏi nhanh được. A Ly tạm thời giữ cô lại trong cung để dưỡng bệnh, lúc rảnh rỗi cũng tìm cô trò chuyện.

Hai người tuổi tác cũng tương đương nhau, tính tình cũng hợp, dần dần thì tâm đầu ý hợp.

A Ly cũng hỏi cô, sau khi xuất cung có tính toán gì không, Tả Giai Tư chần chờ một lát “A tỷ không thể giữ muội ở bên cạnh sao? Muội chuyện gì cũng biết làm, xin cam đoan sẽ không gây phiền phức cho a tỷ mà”.

A Ly cúi thấp đầu do dự hồi lâu mới nói “Công viên phía Đông kinh thành có một cửa hàng may mặc, ta muốn thu xếp cho muội làm chủ tiệm may. Ta còn có thể mua cho muội một cửa hàng...”

“A tỷ thật sự không muốn lưu muội lại sao?”.

A Ly không nói một lời.

Không phải là cô không muốn. Mà do Tả Giai Tư quá xinh đẹp, tâm tư A Ly không hề muốn để Thái tử gặp được cô ấy. “Vậy là người không muốn lưu muội lại rồi”. Tả Giai Tư nhìn chăm chú dải lụa thêu trên tay, bỗng bình thốt ra. Một lúc sau cũng không mở miệng nữa.

Giữa tháng ba, Thái tử rút cuộc cũng từ Kinh Khẩu trở về.

Chuyến này anh ra ngoài không xa, lại đi lâu. Lòng A Ly mong ngóng, đêm trước ngày anh quay về, khăn trương đến độ ngủ cũng không an ổn.

Cô cảm thấy lần này anh trở về cũng chưa thể dắt cô ra ngoài du ngoạn như anh đã hứa.

Lúc này đại thể cô cũng hiểu được lòng mình— muốn được cùng Tư Mã Dục bên nhau thật dài lâu, không hề muốn anh yêu thích một cô nương khác, lòng mong nhớ không thôi. Trong thư anh chỉ kể qua có chút ít, cô đều dùng chỉ số thông minh ít ỏi của mình mà suy diễn thành câu chuyện vui vẻ.

A Ly nghĩ, đây chính là nói đến “tình cảm thâm kín của thiếu nữ”.

Đại khái là cô đang yêu.

Thái tử hồi kinh, chắc là sẽ đến thỉnh an Hoàng thượng trước, kế đó sẽ thuận đường gặp Hoàng hậu và Thái Hậu một chút, sau cùng mới quay trở lại Đông cung.

A Ly thầm đoán vậy, lòng thầm mừng anh, sáng sớm mai phải đi đến cung Hoàng hậu chờ anh mới được.

Nhưng cô không ngờ tới, sau khi từ chỗ Hoàng thượng phục mệnh xong, quý thần xui khiến thế nào, anh lại về Đông cung trước.

Thật ra, anh muốn cho A Ly một điều bất ngờ. Bước vào điện Hàm Quang, không gặp được A Ly, bèn ra hậu viên tìm cô.

Nơi đó mưa bụi giăng mờ mịt, sương khói lượn lờ, trên nhánh hoa hạnh mới nở.

Từ rất xa Tư Mã Dục đã trông thấy A Ly đứng dưới nhánh cây, nhón chân cố nín lấy nhánh hoa hạnh trắng muốt, mái tóc đen kịt xoa tung trên bộ y phục màu trắng, y phục cũng bị sương làm ướt mà cũng không hề hay biết.

Về ngây thơ trước sau không hề thay đổi, hoàn toàn không để tâm đến mọi thứ xung quanh.

Anh cười bước tới, giờ tay lên thay cô hái xuống.

“A Ly” quay đầu, Tư Mã Dục đến giờ mới chịu cười ra tiếng, từng giọt nước mưa rơi xuống trên mặt, lời nói không thể nào thoát ra miệng.

Kim phong ngọc lộ nhất trưng phùng.

Tình yêu chính là thứ chưa bao giờ quan trọng thứ tự đến trước hay sau. Không đúng người, bạn có cố chấp dây dưa cả đời cũng không có kết quả. Nhưng nếu như đã gặp đúng mục tiêu, thì chỉ cần một thoáng gặp gỡ, đã có thể duyên định tam sinh.

Tư Mã Dục cứ như vậy mà gặp Tả Giai Tư.

Lúc đó A Ly còn đang có mặt tại điện Hoàng hậu ngựong ngừng chờ đợi, thổi một ly trà, nhìn bầu trời qua màn mưa, mà nghĩ tới cảm thú hoa khai.

Tư Mã Dục hào hứng đến điện Huy Âm.

Vốn là muốn cầu Hoàng hậu lưu lại Tả Giai Tư, nhưng nhìn thấy A Ly, lại không có cách nào đành đem lời chưa nói nuốt ngược trở lại.

A Ly nhìn thấy anh có tâm sự, trước mặt Hoàng hậu lại không tiện hỏi. Liền cúi đầu không nói.

Tư Mã Dục có tật giật mình, khẽ kéo ống tay áo của cô, giọng nói đầy vẻ lấy lòng: “Đoán thử xem ta mang gì về cho nàng nè?”.

Hoàng hậu ở một bên bình tĩnh uống trà.

Mặt A Ly khẽ nóng lên, đẩy nhẹ anh ra: “Hoàng hậu đang ở đây”.

Hoàng hậu: không sao không sao, các con cứ tiếp tục đi. Ta không ở đây nữa là được chứ gì.

Tư Mã Dục gấp gáp hướng Hoàng hậu thỉnh an, Hoàng hậu có muốn ra oai trước mặt đôi vợ chồng son này cũng không xong, không thêm cản trở bọn họ nữa, cười nói: “Ta ở chỗ này cũng không cần các con hầu hạ, đã lâu rồi các con không gặp nhau. Mau đi thỉnh an Thái hậu rồi trở về đi”.

Thái hậu so với Hoàng hậu còn có tính người hơn nên cũng không lưu lại, chỉ cười nói: “được rồi, đều quay về cả đi. Ngày mai lại đến đây kể cho ta nghe chút chuyện bên ngoài”.

Trên xa liền, Tư Mã Dục mi phi sắc vũ kể lại chuyện đốc quân ở Kinh Khẩu, ngay cả chuyện “trên người Tả Liên có bao nhiêu con rắn” cũng nói cả ra, còn kể ở doanh lý có thi đá cầu, người thua phải mặc y phục nữ nhân chạy một vòng quanh núi, kết quả Vệ Lang phải mặc y phục nữ nhân, bị một đám người rượt chạy theo không ngừng.

Nhưng thật ra A Ly biết, đá cầu là món mà trong quân doanh thường xuyên dùng đến, liền cười hỏi: “chàng có bị thua lần nào không?”.

“Hả, chuyện này...Bọn họ cũng không dám thắng ta”.

A Ly cười rộ lên.

Tư Mã Dục cũng đắc ý cười “Vệ Lang bị thua nhiều lần thì không phục, bèn cùng với Tả Liên tính kế nên ta —— bị thua một lần. Tuy nhiên ta so với bọn họ giống như ông lớn, liền ra lệnh cho bọn họ cải trang thành nha hoàn chạy theo, coi như không thua thiệt.”

A Ly: = _____ =... Tướng quân đại nhân uy phong à nha!

“Những tân binh này long tinh hồ mãnh, tanh mặn không kỵ. Ngày sau trên chiến trường, có thể dùng được. Tả Liên lúc này chắc đang cố gắng tính kế rồi”. Về mặt Thái tử tỏ vẻ nghiêm túc, lại đoán A Ly cũng có quan tâm, nhanh chóng nói cho nàng biết: “Được rồi... ngày hôm trước Tả Liên thượng biểu, có ý muốn đề Vương Diễm xung quân, nghiêm túc rèn luyện quân kỹ. Tới lần đầu kể tiếp, nói không chừng có khả năng sẽ được nhìn thấy Vương Diễm cơ bắp cuộn cuộn mặt quần áo nữ nhân à nha”.

A Ly: = ____ =... không thể tưởng tượng nổi rồi nè!

Không thể không nói, Tả Liên chọn đầu quân Tư Mã .....quả thật là rất thích hợp!

Chỉ một đoạn đường ngắn ngủn, không đủ để hai người nói hết chuyện, nhìn thấy đã sắp đến Đông cung, trong lòng dậy lên một chút mất mát.

Tư Mã Dục cầm lấy tay A Ly, diu cô xuống xe.

Đầu ngón tay A Ly có dính chút sương, nên càng trơn lạnh. Tư Mã Dục nắm lấy, nhiệt độ trong lòng bàn tay bỗng dung biến đổi.

Toàn bộ âm thanh tiếng mưa lọt vào trong tai, những rung động trong tâm hồn từng gợn từng gợn nổi lên. Yên Vũ Giang Nam, lan điệp tươi tốt, người lúc đó tựa như một bức tranh thủy mặc, in vào trong óc Tư Mã Dục.

Anh cuối cùng cũng không đem chuyện của Tả Giai Tư nói ra khỏi miệng.

Bạn đang đọc truyện *Ba Lần Đi Thi Thái Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5

Chương 5: Thất Bại Đã Định (thượng)

Tác giả: Mậu Lâm Tu Trúc

Edit: Mi Xào

—o0O00—

Ngay từ đêm Tư Mã Dục trở về, A Ly biết rằng anh đã gặp Tả Giai Tư.

Tư Mã Dục không biết nên mở lời như thế nào, bèn sai người đưa Tả Giai Tư đến gặp A Ly.

A Ly nghe hạ nhân nói xong, đầu óc trở nên buồn bã. Tuy rằng người nọ chỉ truyền đạt lại rằng, “Điện hạ nói, người hãy thu xếp cho nàng ấy một vị trí”.

Cô chờ dẫn đáp ứng, người nọ cũng mau chóng mượn cớ cáo lui.

Tả Giai Tư ban đầu tỏ ra vui mừng, sau lại thấy thần sắc A Ly không được tốt, dần dần cũng trở nên trầm mặc, ngược đời mắt đen láy thuần khiết nhìn A Ly, hỏi: “A tỷ không vui sao?”

A Ly không rõ, không lẽ bây giờ cô nên tỏ ra vui vẻ sao?

Tả Giai Tư cắn môi, chớp mắt liền nổi lên một tầng hơi nước, cũng không hề nhắc lại.

A Ly an bài Tả Giai Tư ở điện lý mà cô đã ở trước đây.

Tả Giai Tư mỗi ngày đều gửi sang một nhánh hoa hạnh, hoa hạnh ủa tàn, cuối cùng người vẫn không lui tới.

Lần trở về từ Kinh Khẩu này của Tư Mã Dục, không thể bỏ qua tỷ tiết. Giả như danh sĩ gặp nhau, cạn chén rượu say, vốn là nhất đại thịnh sự, bỏ lỡ thật đáng tiếc. Các đệ tử cùng anh quen biết trong thành đều ở Đông Sơn mở tiệc rượu, vì anh mà đón tiếp.

Đã vào cuối xuân, thời tiết ẩm ướt ẩm hơn. Đến giấc ngủ trưa, ở Đông cung cũng không còn mấy người.

Tư Mã Dục không ở đây, một mình A Ly nhàn rỗi vô cùng buồn chán, bèn đi dạo ở hậu viên giải sầu. Đi ngang qua viện Tả Giai Tư, nghe được trong sương phòng truyền đến tiếng “rôm rốp”. Do dự trong chốc lát, rồi đi vào xem thử.

—— Tả Giai Tư đang gặm một con cua. Nhìn thấy A Ly, nhất thời thất thần, sợ ý bị vô của cửa vào miệng rách một mảng.

A Ly ngăn người, thấy cô chực muốn khóc, đành bước đến giúp cô lau sơ qua. Sau đó không nói tiếng nào, nhặt cây kéo lên giúp đỡ bóc cua.

Tháng Ba chưa tới mùa cua đồng, chính là lúc non thịt. Với lại chi là loại cua ở bờ ruộng hoang, cho nên không được béo thịt. Xác trông thì to như vậy, tổng cộng không có bao nhiêu thịt, A Ly cố gắng cả nửa ngày, cũng mới chỉ lấy ra được một đĩa.

Đưa cho cô, hỏi: “Sao lại ăn loại thức ăn này?”

Tả Giai Tư cúi đầu, “... đói bụng.”

“Đói bụng thì gọi tụi nha đầu làm thức ăn cho muội.”

Tả Giai Tư vẫn cúi đầu, “... muội không muốn sai bảo bọn họ.”—— tuy rằng nhóm tỷ nữ trên mặt thì kính cẩn, nhưng trong lòng không hề coi trọng cô ấy. Thứ nhất, cô xuất thân hàn vi, mà điều này lại tối quan trọng ở thời đại này. Thứ hai... cũng là do tâm lý ganh ghét, cộng với việc liên quan đến đạo đức mà suy diễn ra —— Tả Giai Tư từng chịu ơn A Ly, lại mượn cơ hội câu dẫn Thái tử, nên đáng bị khinh bỉ.

Tả Giai Tư từ nhỏ đã sống cùng anh trai và chị dâu mà lớn lên, đối với ánh mắt của người khác lại vô cùng miễn cảm. Tự nhiên sẽ nhìn ra, vậy nên cũng không muốn gây thêm phiền toái, đành tự mình cố gắng đi bắt cua mà ăn.

A Ly đối với cô ấy cũng không có nhiều chuyện để nói, ngồi trơ ra một hồi, đứng dậy định đi.

Tà Giai Tư vội kéo ống tay áo A Ly lại, “A tỷ... A tỷ cũng nghĩ như vậy sao? Muội chỉ vừa gặp Thái tử, a tỷ liền không thích muội nữa”. Cô ngân ngán nước mắt nhìn A Ly, lại cố nén để không phải khóc lên “Nhưng mà muội vốn được tiến cung là để hầu hạ Thái tử mà. Vì sao lúc đầu a tỷ không hề trách muội?”

A Ly không biết nên trả lời cô như thế nào. Đành trầm mặc không nói.

Tà Giai Tư thấy cô không lên tiếng, rốt cục buông lỏng tay, “Muội đã hiểu”.

Đồng cung, Tà Giai Tư một người độc sủng.

Số lần Tư Mã Dục tới gặp A Ly càng ngày càng ít, rồi dần dần bắt đầu ban tặng đồ vật thường xuyên.

A Ly đối với các loại trân châu san hô, trong lòng cô cũng không biết là tư vị gì, đôi lúc cô cũng tự cảm thấy mình thực xui xẻo, Tư Mã Dục đối với cô mọi thứ đều tốt, chỉ có điều không hề thích cô. Đến ngay cả lý do để cô tâm sinh oán hận cũng không có. Có đôi khi cô cũng nghĩ, trong lúc bọn họ ân ái, cũng không hẳn là chuyện đáng để buồn. Tình duyên cũng chỉ như thế, cô còn có thể nhìn rõ vị trí của chính mình, sẽ không phát sinh ra cái gì gọi là tham lam, nguyện vọng gì nữa.

A Ly nguyên bản là một người trì hoãn chậm chạp, qua chuyện này cũng tự động rút về mai rùa của mình.

Vì thế thường AQ tự an ủi mình: Cho dù có là tự do yêu đương đi nữa, nhưng cũng có rất nhiều lần tan tan hợp hợp. Cho dù là thê non hên biển đi, chả phải cũng có di tình biệt luyến đó sao. Cho dù là một chồng một vợ như xã hội hiện đại, cũng có khối người vụng trộm bao nuôi tình nhân kia mà—— nhân tình thế thái là thế, tình yêu vốn là thứ không đáng tin cậy. Anh ta không thích bạn thì chính là không thích bạn, miễn cưỡng cũng không hạnh phúc. Anh ta đã không thích bạn, mà bạn còn phí công cản trở anh ta đi thích người khác, có thể nào ngang ngược như vậy được.

Hắn là cô điên rồi mới có thể chạy đến cổ đại để tìm kiếm cái gọi là tâm chân tình. Điên thật rồi, mới có thể mong đợi cái thời đại mà ba vợ bốn nàng hầu này có thể tìm được một tên Thái tử cùng cô một vợ một chồng.

... Thế nhưng, cô cũng không thể nào tự lừa dối chính mình, rõ ràng Tư Mã Dục cũng đã đem tâm chân tình thương yêu một người khác. Đúng vậy, ngoại trừ người kia, dù là ai anh ta cũng không thương nữa. Cô đã thật sự gặp được một nam nhân tuyệt thế. Chỉ đáng tiếc, người ở trong lòng nam nhân này thích, lại không phải cô.

Sau khi Tà Giai Tư được phong Lương đệ, càng không thể tránh khỏi việc chạm mặt A Ly.

Sắc mặt nàng căng cứng, ngay cả ánh mắt cũng đều trốn tránh A Ly.

A Ly lại nhìn ra được, nàng cũng không được tốt.

Cô ấy bản tính đã cô độc, không thân nhân, lại trời sanh miễn cảm. Nhân duyên lại không được suông sẻ. Trừ Thái tử ra, cơ hồ không ai thích cô. Đương nhiên, ngoại trừ Thái tử, cô cũng không thích bất cứ người nào.

Hoàng hậu cũng không vừa mắt cô ấy —— A Ly là do bà tỉ mỉ chọn lựa con dâu, cùng với Thái tử là một cặp tình đầu ý hợp, bỗng nhiên ở đâu nhào ra một con bé nhỏ cô, đem Thái tử giữ chặt một chỗ. Ước mơ được ấm cháu ruột có nguy cơ sẽ phải ngâm nước nóng, lẽ tất nhiên, bà đối với Tà Giai Tư sẽ không tỏ thái độ gì gọi là quan tâm.

Còn Thái Hậu tuy rằng hiền hậu. Nhưng chung quy cũng là lớp người già đem so với bọn người trẻ cũng chẳng thể thân thiết lắm.

Cuối cùng là A Ly... cả hai người đều hữu ý, vô ý tránh né đối phương.

Dù vậy Tà Giai Tư có suy nghĩ khá đơn giản, cô ấy cho rằng chỉ cần có thể bên cạnh Thái tử, coi như nguyện đã tròn.

Thế nhưng Thái tử cũng không thể ngày ngày quan tâm cô.

Tháng Tám năm này, trong triều phát sinh đại sự.

—— Bắc Tần kia, vậy mà có được tên họ Phù quang minh lỗi lạc, dựa vào không tới 100 người dân tộc Đê, chẳng những không chế được 1600 vạn người Hán, lại còn phát động hơn 100 vạn đại quân, tự mình tiến đánh đại bản doanh người Hán.

Đã học qua lịch sử, có lẽ mọi người cũng có hiểu biết giai đoạn này, A Ly không ngoại lệ —— 16 năm xuyên không, cô rốt cục biết được mẹ nó cái thời đại vô căn cứ này tự nhiên lại có giai đoạn giống như lịch sử nguyên gốc. Chỉ có điều có thể nhận ra được, coi như cô cũng giỏi hơn các tiền bối một chút, triều đại này cùng với cái “Lịch sử nguyên bản” kia tách rời rất xa.

Thái tử phải đi tọa trấn Kinh Khẩu lần nữa.

Trước khi đi, rốt cục anh cũng đến gặp A Ly.

Thế mà anh không chịu nói gì cả, chỉ nhìn A Ly thật lâu.

Tuy nói quốc nạn trước mặt, chuyện nhi nữ tình trường phải gạt sang một bên, cũng bởi A Ly đã biết, trận chiến này chỉ hữu kinh vô hiểm, như trận gió thu cuốn hết lá vàng mà thôi. Cho nên cũng không có tâm tình trầm trọng như Tư Mã Dục.

Tư Mã Dục nhìn cô thật lâu, giống như vạn ngữ ngàn ngôn đều không cần phải nói, “Lần trước nói sẽ mang nàng đi chơi, đến nay còn chưa thực hiện được.” Đầu A Ly ửng lên một tiếng.

Cô đã AQ (tự biên tự diễn, tự thôi miên) gần nửa năm mới xây được tường thành cho tim mình, lại khinh địch để bị đẩy ngã cho khó mà đứng vững.

Rõ ràng đã không thích cô, còn nói những lời này để làm cái gì?

“Phải tự chăm sóc chính mình thật tốt”. Tư Mã Dục nói.

A Ly cố nén nước mắt gật gật đầu.

Tư Mã Dục đứng dậy phải đi, A Ly kéo hần lại, “Chàng không có gì khác để nói nói với ta sao?”

Tư Mã Dục nhất thời có chút mộng diệu: “À... Kỳ thật lúc này không gọi là hung hiểm mấy, nàng không cần lo lắng —— đúng rồi, nhớ thay ta thăm nom mẫu hậu và Thái hậu”.

A Ly gật đầu.

Tư Mã Dục nhìn vào mắt cô, trong lòng không hiểu sao hơi hoảng hốt, suy nghĩ thật lâu, mới lung tung ứng phó nói, “À, còn có Giai Tư nữa...”

A Ly thất vọng cực độ .

Đại khái cả đời này, cô cũng chưa từng khờ như vậy, cô nghĩ có lẽ do không chiếm được nên mới có thể nóng ruột nóng gan, tính người vốn tiện vậy đó.

Cô kiễng chân, hung hăng kéo đầu Tư Mã Dục xuống dưới, cắn vào bờ môi anh.

—— quả thực rất ngọt, A Ly nghĩ vậy. Cô tự cho rằng hiện giờ có thể tiêu sái vẩy vẩy tay, nói với Tư Mã Dục “Ta 'đã từng' rất thích chàng”. Rồi tiêu sái xoay người rời đi. Bởi vì, hôn đều cũng hôn qua rồi, còn gì mà hiểm với lạ nữa!

=__=... A Ly cảm thấy, thật giống như chuyện tình đơn phương của một tiểu cô nương mười sáu tuổi biết yêu sớm, đối với tình yêu thường thường luôn ảo tưởng.

Tư Mã Dục đàn người tại chỗ.

Anh nhận ra đã lâu không có cảm giác này, A Ly là vợ của mình. Cô không phải là Vệ Lang, cũng không phải là Tạ Liên, lại càng không phải là đám hồ băng cầu hữu. Cô chính là a cầu a miêu. (sặc.....logic kinh khủng)

A Ly bật khóc, cô vỗ vỗ bờ vai của anh, “Chàng... chàng đi đường cẩn thận.”

Rồi vội đẩy anh ra khỏi cửa.

Tư Mã Dục khởi hành đi Kinh khẩu.

A Ly không để cho nhi nữ tình trường vướng chân. Thời đại này, nữ nhân không được ra tiền tuyến, nhưng không có nghĩa là không có chuyện để làm.

Hoàng hậu vội vàng triệu kiến các phu nhân, các bà có trượng phu hoặc con tham gia tiền tuyến, đương nhiên phải tiếp đãi nồng hậu hơn. Không có, cũng phải bày ra kế hoạch an ổn xã hội để làm gương, giúp bọn họ bình phục bất an, miễn cho trên dưới Triều đình hoang man, bối rối. Thế nhưng, đến khi thật sự triệu kiến thì phát hiện, các phu nhân này... thật đúng là không cần phải ổn định tư tưởng cho họ nữa rồi. Bọn họ không phải loại người chỉ biết vây xem các mỹ nam, mà còn biết đề nghị cầm dao bắt kẻ thông dâm, đàn ông xấu xa, trêu ghẹo trai lơ —— được rồi, trêu ghẹo trai lơ là trường hợp đặc biệt. Bọn họ đồng dạng nghĩa khí hùng hực, gặp nguy không loạn, còn có thể chỉ huy một đám nương tử quân để đối kháng bạo loạn.

... Đương nhiên, hiện tại cũng chưa phải thời điểm mà nữ nhân được phép đề đao lên ngựa.

A Ly tất nhiên là muốn bồi bên cạnh Hoàng hậu.

Cô không muốn để chính mình rảnh rỗi, ngay cả Hoàng hậu không có việc gì, cô cũng sẽ cân nhắc chuyện này nọ. Cô đang thất tình, nếu không cố tìm chuyện gì để làm, vậy thì đời này còn có gì ý nghĩa?

Cô suy tính rất lâu, mong muốn phổ biến tri thức y tá cho thời đại này—— như mà ý nghĩ này hơi viễn vông. Tuy rằng cô cũng đã nghĩ tới các việc như làm thợ may, nữ đầu bếp, giáo viên dạy học... Nhưng chung qui cảm thấy lại càng không thực tế.

Cô bận rộn chân không chạm đất, trong đầu toàn các chuyện loạn thất bát tao, đối với chuyện nhà cũng bớt chú ý.

Chỉ là Tư Mã Dục trước khi đi cũng từng nhờ cậy cô chăm sóc Tả Giai Tư, cũng ghi nhớ cho hạ nhân thường xuyên hỏi thăm.

—không thành người yêu, thì cô cũng chỉ có thể quản gia cho hắn vậy thôi.

Mà trận đánh này càng làm cho lòng A Ly trở nên lo lắng.

May mà vào tháng chín, cuối cùng ngoài tiền tuyến bắt đầu có tin chiến thắng truyền đến.

Thư của Tư Mã Dục cùng với thư chiến thắng đều được gửi về. Thư nhà cũng không có viết chút gì về chuyện tình yêu nam nữ, chỉ nói bao quát tình hình các việc trong tháng, nào là bình thường mới cầm bút lên chưa kịp viết gì đã bị các công việc vặt vãnh cắt đứt, nên đến bây giờ mới viết được một bức thư. Rồi sau đó là tổ khổ này nọ, kể một chút chuyện vui, báo một chút bình an. Còn nói Vương Diễm cũng hết thấy mạnh khỏe, khuyên cô không cần lo lắng.

Hoàn hảo, anh không đề cập đến Tả Giai Tư.

Dòng cuối cùng anh tiếc chữ như vàng, chỉ viết hai chữ.

“Rất nhớ”.

Ngón tay A Ly lướt qua hai chữ kia, chớp mũi bỗng nhiên chua xót. Cô biết, hai từ “rất nhớ” của anh so với của cô không hề giống nhau.

A Ly rồi ren, Tả Giai Tư thì im lặng.

Tính cách cô ấy vốn là như vậy. Thái tử không ở đây, cả cung trên dưới có thể cùng cô trò chuyện cũng chỉ có Thái Hậu. Nhưng ca ca của Thái Hậu là Từ châu Thứ sử, cũng đang ở tiền tuyến, tất nhiên sẽ không có tâm tình mà quan tâm cô. Còn Hoàng hậu, căn bản lại không vừa mắt cô.

Bà không thích con dâu lạnh lùng, hơn nữa Hoàng hậu cũng miễn cho cô khỏi tiến lui phụng dưỡng, vì vậy cô vô thanh vô tức một người một ở. Cái người vô thanh vô tức đó, đến lúc thực sự gặp chuyện không may, cứ như là trên đất bằng phẳng thỉnh thoảng ầm lên một tiếng nổ.

Tả Giai Tư ngã bệnh.

Khi mà nha đầu ở điện cô ấy chạy qua bẩm báo, A Ly không nghĩ là chuyện gì to tát, đơn giản nghĩ rằng thỉnh thoảng bị cảm lạnh mà thôi. Chờ đến khi thái y chẩn mạch, nói “Chỉ sợ là không xong”, chén trà trên tay A Ly rơi vỡ trên mặt đất.

Dọc theo đường đi, cô cũng chưa phục hồi lại tinh thần, theo sau là bọn nha đầu chậm rì rì đuổi theo, đến khi chân cô vấp phải bậc cửa gỗ, bọn họ mới đuổi kịp.

Vừa vào nhà đã nghe thấy tiếng Tả Giai Tư ho khan, trông thấy hình dạng ốm yếu gầy gò đang nằm nghiêng đó, nước mắt chực tràn ngập mắt cô.

Trong lòng cô thật sự rất khó chịu.

Mặc dù cô biết lòng trắc ẩn này của cô chính là tính cách mà mọi người thường chán ghét, các chuyện như làm thánh nữ còn phải tùy vào từng tình huống khác nhau, nhưng mà cô thật sự rất xót xa.

Vốn tình, cô cũng không ghét Tả Giai Tư đến mức để mặc cho cô ấy chết.

Cô chỉ đơn giản nhớ đến việc Tả Giai Tư kéo cô từ dưới ao lên, dùng bộ dạng vô tội chớp chớp mắt nói “Là do chân muội bị chuột rút”, cô chỉ hoài niệm về khoảng thời gian hai người cùng nhau vẽ tranh, bàn đủ loại chuyện bát quái sau đó bật cười nghiêng ngả. Cô chỉ là nghĩ tới lúc rồi đi, nếu như cô ấy không đuổi theo cô mà gọi “A tỷ”, “A tỷ”.

Cô nên sớm nhận ra, tính tình Tả Giai Tư tốt xấu như thế nào, nếu đã không hề tốt, thì việc gì cô lại bằng lòng lui tới chăm sóc.

Rất nhanh sau đó Tả Giai Tư cũng nhìn thấy A Ly, đầu tiên còn kiên cường đứng dậy quỳ lạy, nói: “Thái tử phi vạn an.” Đợi đến lúc nước mắt A Ly rơi xuống mu bàn tay cô, rốt cục cũng nhận không được khóc lên thành tiếng, “A tỷ, người không chịu tới gặp muội.”

A Ly nói, “Nói gì đó, muội muốn gặp ta, khi nào thì không thể?”

Tả Giai Tư lắc đầu: “thật không giống như vậy”

A Ly vốn muốn chữa khỏi bệnh cho cô ấy. Nhưng mà bệnh của cô ấy phát hiện quá trễ, tích tụ trong người đã lâu, khó mà chữa trị tận gốc.

A Ly không biết nên nói với Tư Mã Dục như thế nào. Khi đi, anh đã dặn dò, cô lại để Tả Giai Tư bệnh thành như vậy.

Cô do dự thật lâu, cảm thấy nên đem tình hình thực tế nói luôn cho Tư Mã Dục biết. Cùng Hoàng hậu thương lượng, Hoàng hậu lại không đồng ý, nói rằng: “Sao ta có thể để cho nó phân tâm ngay lúc này được.”

Nhưng A Ly vẫn quyết định đề bút viết thư gửi Tư Mã Dục.

Cô hỏi Tả Giai Tư, có chuyện gì cần nhắc với Tư Mã Dục hay không.

Tà Giai Tư đang lột quýt ăn, tâm tình đang tốt, A Ly vừa hỏi xong, không biết vì sao lại trở nên cáu kỉnh, “Tại sao lại phải nói cho chàng biết?”

A Ly nói “... Trong lòng chàng mong nhớ muối —— trước khi xuất chinh còn đặc biệt phó thác muối cho ta. Muối phải cố gắng khỏe thật nhanh, nếu không lúc chàng trở về, nhìn thấy muối như vậy, cũng sẽ đau lòng.”

A Ly thề, cô nói những lời này, thật ra chỉ muốn làm cho Tà Giai Tư vui vẻ hơn.

Vậy mà hiện tại, Tà Giai Tư ngay cả gối đầu cũng đều ném loạn xạ.

Cô bệnh tình mẫn cảm, nói ra không ít lời hồ đồ, cứ một lần lại một lần lặp lại, “Người không cần thương hại ta”. Mãi cho đến khi kiệt sức ngất đi, vẫn còn thì thào nói “Các người đều thích nhau như vậy, còn ta, ta phải làm sao đây. A tỷ, muối phải làm sao đây?”

Sau đó, cô ấy không muốn gặp lại A Ly nữa.

Dù A Ly có nhìn cô, cô cũng oán hận xoay người sang chỗ khác, dùng chăn bịt kín đầu.

Hết chương 5.

Bạn đang đọc truyện *Ba Lần Đi Thi Thái Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6

Chương 6: Thất Bại Đã Định (Hạ)

Tác giả: Mậu Lâm Tu Trúc

Edit: Mi Xào

——ooOoo——

Bệnh trạng Tà Giai Tư phát sinh ngày càng trầm trọng, đã gần như hấp hối.

A Ly không dám để lâu, cuối cùng vẫn cho người truyền tin đi.

Cô rất hiểu Tư Mã Dục, anh là người trọng tình cảm. Giờ nếu vì anh đang ở tiền tuyến tham gia chiến sự mà không cho anh biết chân tướng, thì có phần tàn nhẫn với anh quá.

Thư gửi đi đến tối hai hôm sau, Tư Mã Dục liền từ tiền tuyến trở về.

Mặc dù đã được tin, trước một ngày Tư Mã Dục gấp gấp trở về, tình hình cuộc chiến đã có những xoay chuyển mang tính quyết định —— Tà Liên dẫn quân vượt qua sông. Địa thế của quân Bắc Tần tự động hỗn loạn, toàn bộ tuyến tháo chạy, dù cho còn ở lại cũng bị lửa rừng thêu khô cùng với cây cỏ —— Biết thì biết là thế, nhưng trong lòng A Ly vẫn có chút ê ẩm.

Tư Mã Dục quả thật là vì Tà Giai Tư mà quay về.

Anh vứt bỏ đại quân cùng với sứ mệnh, vứt đi công trạng và vinh quang sắp thu hoạch được, bởi vì lòng anh đã yêu một nữ nhân, một nắng hai sương, từ tiền tuyến chạy trở về.

Cô biết anh đã sớm đem chân tình cả đời trao gửi, nhưng cũng không nghĩ đến anh có thể một lòng một dạ đến vậy.

Anh vừa bước xuống ngựa, cả người ướt đẫm, thậm chí ngay cả quần áo đều không thay, liền đi thẳng đến phòng Tà Giai Tư.

Đêm thu mát rượi, vào khuya lại càng lạnh hơn. A Ly muốn choàng cho anh một tấm áo, nhưng cuối cùng không hề đuổi theo.

Vào lúc A Ly đi vào trong phòng, Tư Mã Dục vẫn đang đứng ở trước giường, nghe động cũng không nhúc nhích.

A Ly có thể hiểu được anh khiếp sợ đến mức nào, Tà Giai Tư bệnh đến thay đổi hình dạng, cô vừa nhìn thấy mà còn không cảm được nước mắt, huống chi là Tư Mã Dục.

Tà Giai Tư nghe thấy tiếng ồn, từ từ tỉnh lại, nhìn về Tư Mã Dục, chớp mắt mấy cái, nhưng cũng không nhìn rõ được, liền hỏi qua loa: “Ai đó?”.

Nước mắt A Ly theo đó mà chảy dài không ngớt. Cô khẽ nói: “Thái tử đã trở về”.

Lúc này Tư Mã Dục mới hồi phục tinh thần, bước lên phía trước nắm lấy tay cô ấy, nói: “A Thanh, ta về rồi đây”.

Tả Giai Tư giật mình, nước mắt không ngừng rơi. Lại không biết nghĩ tới chuyện gì, hồ đồ trách móc cả lên, “Chàng trở về làm gì, chàng đã không quan tâm đến thiếp. Thiếp cũng không cần chàng, thiếp cũng chẳng phải đặc biệt, không hề đặc biệt với bất kì ai,.....Một mình thiếp cũng có thể sống tốt”.

Tư Mã Dục dùng sức ôm lấy cô, “Ta cần nàng, ta thích nàng, a Thanh, a Thanh”.

Anh liên tục gọi tên Tả Giai Tư, nhưng Tả Giai Tư không có khí lực, vừa khóc, vừa thờ đốc, dần dần cả tiếng khóc cùng thờ đốc đều không nghe thấy nữa, chỉ hữu khí vô lực ho khan. Tư Mã Dục hôn lên đầu cô, thống khổ nói không ra lời.

Ở gian ngoài, cung nữ đưa thuốc tiến vào, A Ly tiếp nhận, vừa thổi vừa mang đến.

Lại nghe thấy Tả Giai Tư nói đứt quãng: “.....Thiếp bị người ta hại. Dục lang, thiếp bị người khác hãm hại.....Chàng phải trả thù cho thiếp”.

Tay A Ly run lên, thuốc trong bát liền bị rung lắc mà tràn ra, vẩy ra đầy tay. Tay cô nóng muốn phồng, cố gắng thổi thổi. Tay Tư Mã Dục vội vàng tiếp lấy. A Ly ngạc nhiên nhìn anh, nhưng cô cũng không biết phải nói gì.

Quả thật cô có chậm hiểu, lại thiếu tâm nhãn, không như những người đầu óc hay mưu toan này nọ. Nhưng mà cô cũng không ngốc.

Cô rất rõ ràng, nếu Tả Giai Tư là bị người ta hại, ai là người đáng bị nghi ngờ nhiều nhất.

Tư Mã Dục cũng nhìn cô.

A Ly bỗng nhiên khổ sở đến không thở nổi, cô muốn nói “Không phải ta”, nhưng cô đã không thể nói nên lời.

Cô cố nén nước mắt, ngồi xồm một bên, nhẹ giọng hỏi: “A Thanh, là ai đã hại muội?”.

Tả Giai Tư như là tìm gan của Tư Mã Dục, đôi mắt rõ ràng đã bị lừa, nước mắt vẫn đang lăn dài không dứt, “Chàng hãy kêu tỷ ấy ra ngoài đi.....Thiếp không muốn nhìn thấy tỷ ấy”.

A Ly giương mắt nhìn Tư Mã Dục. Đầu cô trống rỗng, nhưng cô vẫn cố dùng sức mở to hai mắt, nhìn Tư Mã Dục. Lệ nóng tràn mi, tầm nhìn cũng đã không còn rõ ràng nữa.

Cô luôn mơ mộng, mỗi một lần đều là Tư Mã Dục ở bên cạnh thay cô giải quyết mọi việc. Cô cũng đã có thói quen, vào những lúc không biết nên làm cái gì, đều sẽ đợi Tư Mã Dục chuyện trò an ủi cho cô.

Nhưng lần này, anh lại nói: “nàng ra ngoài trước đi”.

A Ly đứng dậy.

Cô không hề muốn khóc lóc rời đi vào lúc này, lại càng không muốn để Tư Mã Dục thấy.

Mỗi lần cô xem kịch trên tivi, nghe thấy nhân vật nam hỗn hển níu lấy cổ áo người anh em mà truy hỏi: “Mẹ nó, rốt cuộc cậu tin con đàn bà này hay là tin tôi”. Sẽ cảm thấy mấy anh chàng này đang cần thêm một chút khói.

Nhưng hiện tại cô đã hiểu được cảm giác này.

Tư Mã Dục đã không tin cô.

Trước khi đi ra ngoài, cô còn nghe được Tả Giai Tư đang khóc lóc gọi mình “A tỷ”, mà cô cũng không rõ vì sao bụng dạ chính mình lại khó chịu vì hai từ kia đến vậy.

Tả Giai Tư chết ngay đêm hôm đó.

Tư Mã Dục không hề khóc.

——— anh ở bên cạnh Giai Tư vừa mất không lâu, cũng bị thống ngắt đi. Trái lại Hoàng hậu vừa nghe thấy anh trở về, ôm anh khóc lớn, ép hỏi A Ly vì sao lại gọi anh trở về.

Đến cả câu giải thích đơn giản A Ly cũng đều không thốt nên lời, chỉ chết lặng đứng một bên, nghe bà giáo huấn.

Còn có hậu sự của Tả Giai Tư cũng đang chờ cô lo liệu.

Sau khi đổi y phục mới cho Tả Giai Tư, A Ly nhìn ngắm khuôn mặt không còn có thể nở nụ cười nữa, nỗi bi thống chậm chạp ủa đến. Từ khi cô bước vào thế giới này, đây là lần đầu chân chính trải qua sinh ly tử biệt.

Tư Mã Dục ngã bệnh.

Tin chiến thắng từ chiến trận liên tiếp báo về, Giang Bắc mất đất liên tiếp hồi phục.

Hết thầy tin vui ủa đến đều không thể giảm bớt đi nỗi đau khi mất đi Tả Giai Tư. Lần bệnh này của Tư Mã Dục đã trôi qua tới tháng 11.

Mùa đông trôi qua, Hoàng Thượng một lần nữa thông báo cho Hoàng hậu, chọn sáu mỹ nhân đưa vào Đông cung, muốn dùng người mới để giúp Tư Mã Dục quên đi Tả Giai Tư.

Đến nhìn, Tư Mã Dục cũng không hề liếc mắt một cái.

Vào tháng Ba năm thứ hai, Thái Hậu lại tặng thêm ba mỹ nhân đưa vào.

Tư Mã Dục vẫn như trước không thêm để ý.

Những người biết chuyện đều nói, Thái tử không gần nữ sắc, là vì đối với Lương đệ đã mất tình cảm quá sâu đậm.

Mùa Đông qua đi, thân thể Tư Mã Dục cuối cùng cũng khá hơn. Cũng nhờ A Ly dốc lòng chăm sóc.

Hai người phảng phất dần dần lại nhớ tới tình cảnh lúc ban đầu.

Nhưng A Ly hiểu rõ, trong lòng Tư Mã Dục vẫn canh cánh câu nói của Tả Giai Tư “thay thiếp báo thù”——đó cũng là ản khúc cứ nẩy nở trong lòng cô. Thậm chí ngay cả hỏi Tư Mã Dục một câu, “là ai đã hại a Thanh” cũng không dám nghĩ đến.

Chớp mắt mưa xuân phủ khắp nơi nơi, hoa Hạnh lại nẩy nở.

Một ngày nọ, Tư Mã Dục đột nhiên hỏi: “Đông Sơn có cây thanh phát, ven bờ hồ Côn Minh hoa xuân nở rất đẹp, nàng có muốn đi ra ngoài đi một chút không?”.

A Ly lắc đầu.

Trong màn mưa xuân, hoa rơi lất phất, hồng hạnh như thiêu. Vậy mà đầu cành lại có một đoá hạnh trắng xinh đẹp e ấp nở ra, A Ly nhón chân lên hái.

Lúc đầu Tư Mã Dục chỉ đứng nhìn. Nhưng cô đề không được, nhánh hoa kia lại bị bật lên, đoá hoa còn đọng sương sớm như là mưa rào rơi xuống trong chốc lát, A Ly vội vàng nâng tay lên che. Có một một đoá hoa rơi xuống, phiêu phiêu dang dang, dừng lại trên tóc cô.

Tư Mã Dục hơi thất thần. Anh tiến lên giúp cô vịn nhánh hoa kia trong tay rồi bẻ xuống, nhưng không cho A Ly. Chỉ nhíu mày thờ ơ, nói: “..... Những người đó, ta cũng không thích”.

A Ly cúi đầu không nói lời nào.

Anh bước đến, do dự một lát. Rồi cúi người hôn lên tóc cô, mới đem hoa kia đưa qua.

A Ly đưa tay đón lấy, lại bị anh giữ chặt không buông.

A Ly đau lòng muốn khóc lên.

Cô biết ngay tại nơi này, anh đã gặp được Tả Giai Tư.

Cô cũng biết, cô cùng với Tả Giai Tư khí chất coi như tương xứng.

Cũng chính cô cố ý nhón chân hái đoá Hạnh trắng kia.

Rõ ràng cô đã sớm tính toán chu toàn mọi chuyện, thế mà sao cô vẫn thấy khó chịu đến như vậy. Tư Mã Dục nâng cằm A Ly lên. Nhìn thấy nước mắt đọng đầy mắt cô, bèn dùng ngón cái giúp cô lau đi. Mà nước mắt kia càng lau lại ra rơi nhiều hơn. Anh nâng mặt nàng lên, nhẹ nhàng hôn, lẩm bẩm nói: “Đừng khóc, A Ly. Đừng khóc”.

Đêm đó Tư Mã Dục ngủ lại phòng A Ly.

Tắt hết đèn, trong màn tĩnh mịch không một tiếng động. Thỉnh thoảng chỉ có thể nghe thấy tiếng hít thở khe khẽ.

Hai người đoan đoan chính chính nằm cạnh nhau, lại mở to mắt nhìn trướng đình.

Ngắm lại tình hình ban ngày, lòng đầy tâm sự.

Lúc tay Tư Mã Dục thăm dò trên lưng A Ly, A Ly vội vàng bắt lấy.

Tư Mã Dục không động đậy, nhưng cũng không rút tay về. Chỉ lẳng lẳng chờ đợi. Xúc cảm nóng bỏng cách một tầng trung y, nóng cả trên da thịt.

Cuối cùng A Ly vẫn buông lỏng tay.

Anh liền dò xét vào trong lớp áo, không nhẹ không nặng xoa nắn, từng chút một nhích về phía trước. A Ly khản trương không dám thở mạnh, nhắm mắt lại không thèm nghĩ ngợi nữa, xúc cảm kia lại càng rõ ràng hơn, đến từng đầu ngón tay cũng có thể cảm nhận được.

A Ly cắn môi, nâng mu bàn tay che hơi thở. Lại nghe thấy tiếng thở gấp càng phát ra dồn dập hơn, như là mưa bão kề sát bên tai. Cô nín thở, âm thanh kia cũng không biến mất. Đợi đến khi toàn thân bị hơi thở đó hun nóng lên, cô mới nhận ra, đó là Tư Mã Dục đang kề sát tai mình.

Cô bất an lui ra, bả vai lại bị giữ chặt. Đôi môi kia dừng trước mặt cô, không cần thận huých phải, sau đó cô không dám lộn xộn nữa.

Anh rời khỏi tay cô, cẩn thận hôn lên môi. Chậm rãi ngấu ngiến. Lưng A Ly đè lên tấm nệm, lại không di chuyển được, cho tới bây giờ cô chưa từng bị một người nào vây bọc như vậy. Chỉ cảm thấy không thể trốn chạy.

Bên tai truyền đến âm thanh trầm đục của Tư Mã Dục, “A Ly”.

Chưa kịp phản ứng, tiếp theo đó là cơn đau nhói, tiếng rên rỉ liên tục bật ra.

Lần này A Ly mới thật sự hoảng hốt.

Cô đau đến mức phải hô lên thành tiếng, nhưng mà kẻ kia cứ liên tục một lần lại kề tiếp một lần và chạm làm cho cô ngay cả tri hoãn một khắc đều không thể được, cũng không ngừng được âm thanh. Cô muốn che miệng lại, mới phát hiện cổ tay đã bị giữ chặt.

Một chút cũng không thoải mái, A Ly muốn khóc, Tấn Giang đúng là gạt người mà!!!

Cô càng đau lại càng cố nhích, nghĩ rằng sẽ đem vật kia đẩy ra, nhưng lại càng đau hơn. Rót cục nước mắt chảy dài, nhưng cũng không thể nào lau đi nước mắt.

Rốt cục Tư Mã Dục cũng chịu ngừng lại. Nhưng một lát sau lại muốn đẩy vào trong, rên rỉ một câu “A Ly đừng sợ”. Kể đó cúi người hôn cô.

A Ly nói: “Đau lắm, chàng ra đi……”

“Ừm, nàng nói lỏng ra một chút đi đã”.

“Sao………nói lỏng như thế nào?”.

“Đừng sợ, ngoan nào, là chỗ này……. nàng nhìn đi”.

“Oa!!!! Chàng gạt ta, chàng đã nói sẽ ra rồi mà!!!!!!!!” Đến cuối cùng cũng không thể nói rõ là thoải mái hay là khó chịu, chỉ nhớ rằng cô đã hỗn loạn ôm lấy anh, thuận theo lên xuống. Dần dần ngay cả tiếng thở dốc cũng đều tan ra cùng một chỗ.

Vừa tỉnh lại, A Ly cảm thấy hối hận.

Lẽ ra cô không nên nghe theo lời mẹ và mẫu hậu nói, không nên cùng Tư Mã Dục làm đến bước cuối cùng.

Không có con thì sao chứ? Anh không thích cô thì thế nào? Vì cái gì mà bọn họ không thể giống như trước kia——— quả thật bọn họ đã không thể giống như trước kia nữa rồi.

Tâm tư một khi sáng tỏ một chút, sự tình một khi rõ ràng một chút, sẽ không còn gì khuất tất nữa.

Mỗi người đều sẽ trưởng thành.

Cô là vợ anh, không phải quản gia, không phải bạn bè, cũng không phải hồng nhan tri kỷ.

Họ nên có một đứa con.

Cuộc sống hay ước muốn.

Tư Mã Dục vẫn đang ngủ. A Ly nhìn khuôn mặt anh, tâm tình dần dần ổn định hơn. Một lát sau, nhẹ nhàng hôn lên trán anh, rồi ngủ tiếp.

Cuối cùng Tư Mã Dục vẫn không thể mang A Ly du ngoạn Đông Sơn, đi hồ Côn Minh ngắm hoa.

Thân thể Hoàng Thượng đã không thể gắng gượng thêm nữa, cầm cự thêm được hai năm, đã cười rùng quy tiên. Tư Mã Dục lên ngôi, ngay lập tức A Ly cũng lên ngôi Hoàng hậu.

Sau đó liên tiếp trong bảy tám năm vẫn không sinh hạ hài tử nào.

A Ly cũng không cảm thấy kỳ quái.

Tuy luôn nghĩ tới, chính mình cũng nên có một đứa con, cộng với việc mọi người luôn đứng một bên thúc giục. Nhưng trong tiềm thức, kỳ thật cô không hề muốn vậy.

Cảm tình của cô đối với Tư Mã Dục quả thật phức tạp. Cô biết mình thật lòng yêu anh, nhưng thực lòng cô không hề muốn có sự ràng buộc sâu sắc nào với anh như thế.

Cái chính là cô lo sợ mới không dám đánh cược, đã thua đau đớn một lần, liền đem giấu tiền cược, miễn cho cả người lẫn trái tim đều phải đem ra thể chấp.

Cô một người độc sủng, mà tin vui thì vẫn chưa thấy đâu. Bọn đường huynh, đường đệ Tư Mã Dục liền hoài tâm tư.

Hữu ý vô tình đem các tiểu đường chất cứ trong cung mà đưa tới.

Các thế hệ trước của nhà Tư Mã đều hoang dã, lưới tình rải khắp mỹ nhân trong thiên hạ, đó là kiểu ghen có lựa chọn.

Các tiểu cô nương phấn điều ngọc mài, giờ hết mọi chiêu trò đáng yêu quyết liệt. A Ly trông thấy mà thích thú.

Mất thấy Vương Diễm, Tạ Liên, thậm chí cái người so với Tư Mã Dục còn không quan trọng chuyện sinh đẻ như Vệ Lang đều đã có nhi tử, trong lòng A Ly cảm thấy vô cùng áy náy.

Mọi người thân cận đều khuyên bảo anh, nào là chọn một tiểu Vương tử nào đó để làm con nuôi. Có Hoàng hậu cùng với Vương gia chống đỡ, sau này đứa trẻ này có thể kế thừa ngôi vị hoàng đế, vừa có tình thân lại có ân huệ, so với con đẻ cũng không khác biệt bao nhiêu. A Ly không tỏ thái độ gì, chỉ giữ hai đứa trẻ lại trong cung.

Một ngày nọ cô đang dạo chơi trong hoa viên, tận mắt chứng kiến Tư Mã Dục tay cầm quả mơ nhỏ, đùa nghịch với mấy đứa cháu trai.

Ngồi dang rộng hai chân, ở trên mặt đất vừa xấu xa lại vừa nghịch ngợm như là còn bé thơ. Hai tay cầm quả mơ lên làm ảo thuật, tay trái và tay phải cứ đảo qua đảo lại liên tục.

Bọn nhóc đi đứng hầy còn tập tễnh, đứa lớn nhất cũng chỉ mới ba tuổi, đều cười khanh khách đuổi theo tay anh. Sau một lúc lâu, thằng nhóc nhỏ hơn rất cuộc cũng đoán đúng, đi tới phía trước một phát liền vron tay cướp được. Rồi sẫm soi đưa lên miệng.

Tư Mã Dục ngồi một bên nhìn, chọc cậu nhóc, nói: “hãy gọi cha, gọi cha ta sẽ cho con toàn thứ tốt”.

Cậu nhóc tuy còn bé bỏng, nhưng cũng biết không thể tùy tiện gọi người khác là cha. Vội bảo vệ trái mơ lùi hai bước, đồng tử đen kịt nhìn Tư Mã Dục. Tư Mã Dục im lặng, sau một lúc, mới miễn cưỡng cười nói: “Không chịu gọi cha, tiểu mơ tử sẽ cắn người đó nha”.

Cậu nhóc cứ tưởng rằng sẽ bị anh cướp mất, vội vã nhét vào miệng, ai ngờ bị chua đến mức ngay cả quả mơ lẫn nước miếng đều chảy cả xuống đất, nước mắt cũng chảy ròng ròng.

Tư Mã Dục bật cười ha ha.

Đứa nhóc lớn hơn cũng hiểu hiểu chuyện hơn một chút, nhớ đến người nhà đã dặn dò, nếu có gặp Tư Mã Dục ở ngoài, phải tranh thủ vượt lên gọi “Cha” trước.

A Ly ngăn ngăn nước mắt.

Bức tranh xuân xinh đẹp, vạn hoa phiêu bạt, lại không thể làm thuận mắt cô. Cô một mực chạy trốn về Huy Âm điện, chỉ cảm thấy mình không còn mặt mũi nào gặp Tư Mã Dục.

Cô biết, kỳ thật anh rất muốn có một đứa con đẻ.

Sau đó, cô đem hai đứa cháu trai xuất cung, rồi cáo ốm cự giá.

Bởi vì A Ly đem hai cậu bé trả về, Thái Hậu đã mấy ngày không muốn gặp cô. Nhưng lại nghe nói cô ngã bệnh, vẫn sai người đến thăm nom cô. Lại khuyên cô, con của vợ kế cha phải cũng sẽ gọi mình là mẹ sao? Đều như nhau cả thôi. Hoặc là mang chúng đến tự mình nuôi dưỡng, so với người khác cũng mạnh hơn.

A Ly trầm mặc không lên tiếng.

Nếu cô cứ giả bộ không tiếp giá, thì coi như đã ngầm cho phép.

Mỹ nhân được chọn lâm hạnh, e ngại đứng chờ ngoài điện.

Cô ta đợi ước chừng hơn nửa canh giờ. Sương đêm dần rơi, trong điện rất cực cũng có người đi ra tiếp đón, nói: “Vào đi”.

A Ly nằm trong điện, chỉ nghe thấy trống ngực đập thình thịch, mơ hồ đoán được chuyện gì xảy ra. Nghĩ thầm, số mệnh. Đã định trước thất bại thì sẽ là thất bại! Hồ đồ cả đời, rốt cục vẫn phải có một đáp án.

Cô cố bệnh một lần này, vậy mà không có chuyển biến gì tốt đẹp.

Chính cô đã hiểu số mệnh con người, chỉ lừa gạt Tư Mã Dục. Một lần nữa Tư Mã Dục lại bắt đầu tiếp tục ban tặng đồ vật, sơn hào hải vị, lãng la tơ lụa, không hề có lý do.

Anh giống như một ông chồng trong lòng luôn áy náy, nên mỗi lần ra ngoài, đều sẽ nghĩ cách lấy lòng cô vợ nhỏ. A Ly nhìn những thứ kia, tâm tình phức tạp không lý giải được. Cũng không chỉ gọi là khó chịu.

Cô nghĩ, cô với Tư Mã Dục vẫn là vô duyên.

Sự thật chứng tỏ, năng lực sinh đẻ của Tư Mã Dục quả thật không có vấn đề gì hết. Ngán ngùi trong vòng hai tháng, trong cung liền có người được chẩn đoán mang thai.

Chờ sau khi đưa nhỏ ra đời, Tư Mã Dục vội ôm nó tới cho A Ly. A Ly lật tả lật xem xét, hơi hơi tiếc hận. Tại sao chỗ nào không giống, lại cứ chọn trùng đôi mắt phượng kia là giống y Tư Mã Dục.

Đôi mắt phượng nhỏ bé kia mở ra, lúc khẽ cười lại vô cùng giống, thế nhưng A Ly vẫn thích.

Ý tứ của Tư Mã Dục, A Ly không hề cự tuyệt. Cô để đứa bé kia bên người nuôi dưỡng. Nhưng cũng tự nói với chính mình là sẽ nuôi dưỡng không được lâu.

Trong nhà sai người tặng được tiến vào.

A Ly biết thứ gì được dùng vào việc gì. Nữ nhân trong tháng rất dễ làm em bé bị bệnh, chỉ cần động tay động chân một tí, bất tri bất giác có thể khiến cho cô thành kẻ sát nhân.

Thực ra Thái Hậu cũng ngầm đồng ý.

Nhưng A Ly vẫn đem mấy vị thuốc kia hong khô trước gió.

—————Không cần đền mạng là là có thể tùy tiện giết người sao?! Tại sao mẹ cũng hồ đồ đến thế. A Ly nghĩ.

Lúc mà cô đem số thuốc kia vấy ra, sự sống của cô cũng sẽ ngán ngùi như chiếc đồng hồ cát.

Từ đằng xa nàng nhìn thấy Tư Mã Dục đang đi tới giữa trời tuyết, lòng nghĩ thầm, một đời tận tâm, bọn họ rốt cục không ai nợ ai. Lần thi kế tiếp, tuyệt đối không bao giờ muốn gặp lại người này nữa.

Hết chương 6.

Bạn đang đọc truyện *Ba Lần Đi Thi Thái Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7

Chương 7: Đông Sơn Tương Ngộ

Tác Giả: Mậu Lâm Tu Trúc.

Edit: Mi Xào.

—ooOoo—

Kiếp thứ hai của A Ly, được bắt đầu từ lúc bảy tuổi.

Sau khi bị luân phiên phê bình suốt cả một tuần, các đàn anh đàn chị đi trước liên tục vạch ra các sai lầm của cô trong kỳ sát hạch, A Ly chỉ thấy đầu vầng mắt hoa. Lúc phục hồi lại tinh thần, đã phát hiện cảnh vật trước mắt bỗng nhiên phóng đại.

Đó là trùng trùng điệp điệp một rừng trúc xanh biếc trải dài tựa như lụa là, ngọc thạch, từ những phiến đá uốn khúc mà nhìn lên, trông về nơi xa chỉ thấy toàn một màu xanh um của trúc.

Đứng trước trúc lâu là một mỹ nhân như ngọc, sa y bay trong gió, tựa như một bức tranh thủy mặc; màu da sáng trong, có thể đem so sánh với tuyết dưới ánh trăng. Chính là đại tiểu thư Tạ gia, Tạ Hàm.

A Ly chỉ biết rằng kỳ thi bổ sung của mình đã chính thức bắt đầu.

—— Nghe nói rằng tại nơi đây, ở kiếp trước cô đã từng phạm lỗi với một người, đó là vấn đề đầu tiên cô bị phê bình.

Đó chính là nguyên nhân mà cô phải từ nơi này làm lại từ đầu.

A Ly thực sự 囧.....

Cô nghĩ, ai nói Trọng sinh là có thể biết trước những việc chưa xảy ra, đúng là gạt người!

Nhớ lúc cô từng xem một bộ phim trinh thám, nghe viên cảnh sát hỏi: vào thời điểm nào đó, ngày nào đó, tháng nào đó, anh đã ở đâu? mà kẻ bị tình nghi cũng nghiêm túc suy nghĩ một hồi, nói: đầu phải lúc đó tôi ở nơi đó chứ, thì cô không nhìn được muốn đập màn hình mà bỏ vào bên trong để bóp cổ biên kịch cho đến chết —— kẻ này tuyệt đối chính là hung thủ! Không phải là hung thủ thì cũng là một con mèo bản thủ!

Dù sao thì bọn họ cũng phải cho cô biết mùa hè năm bảy tuổi thực sự đã xảy ra chuyện gì chứ hả?

Thôi thì A Ly vẫn phải đứng ở đó.

Tính đi tính lại trong đầu, chỉ nhớ được duy nhất có một chuyện, mà chuyện lại bắt đầu từ năm bảy tuổi, A Ly bùng tỉnh:

Oa, hóa ra là vì bảy tuổi năm ấy đã gặp được Tạ Hàm à.....

=_=_|||. . . . .

—— Kể đó là việc sau khi trọng sinh, thông thường sẽ là người thông suốt mọi sự, đúng là đối trá mà! Muốn thông suốt thì phải mang theo bên mình quyển nhật ký! Nếu mà biết trước chính mình sẽ phải trọng sinh vào lúc nào, sống chết cũng phải vát cuốn nhật ký trên lưng!

Nói chung A Ly đem ký ức trước sau đục khoét ba lần, cũng không nhớ nổi rốt cuộc chính mình ở chỗ này đã phạm phải sai lầm chết tiệt gì cả. Cô nắm lấy tay mẹ, vẫn chưa thể từ trong hồ đồ khôi phục trở lại, đột nhiên đối diện với một đôi mắt đen láy sáng trong, đến mức có thể đếm được từng sợi lông mi đen nhánh, không khỏi hoảng sợ.

Sau đó lại nhìn thấy nét cười từ đôi đồng tử đó tỏa ra, nhóc con Tạ Liên quay đầu về hỏi, “Muội muội này thật đáng yêu, a tỳ, nàng là ai thế?”

Này này! Đẹp mặt ra chưa?! A Ly rối rắm —— bước được một bước rồi đấy, tương lai sẽ thay đổi thật sao? Khó mà có một chuyện khiến cô có ấn tượng sâu sắc đến vậy! hiem có được một lần cô bị mất mặt như vậy à nha!

Tạ Hàm cười nói: “Là A Ly muội muội ở phủ Vương gia. A Hồ, mau dẫn muội muội vào nhà đi”.

Mẹ a Ly đem tay a Ly đưa qua, Tạ Liên tự giác nắm lấy, lại mang theo nét cười quan sát a Ly một phen, rôm rả nói: “A Ly muội muội”.

A Ly: T__T. . . . . Thế nào lại cảm thấy cậu ta đang chiếm tiện nghi của cô vậy hả.

Hai tiểu oa nhi chỉ mới bảy tám tuổi đầu dắt tay nhau đi lên trúc lâu, bước từng bước lên tầng trên của trúc lâu, kéo cà kéo kẹt từng tiếng vang lên. Bậc trên cùng lại có phần cao hơn, Tạ Liên lên trước, rồi rất tự nhiên quay đầu kéo a Ly lên sau.

A Ly: =_=. . . . .

Bọn nha hoàn hai tay bê khay mật đào đi tới, Tạ Liên cơ bản đã muốn cầm một quả đưa cho cô, nhìn thấy bộ dạng nhấp nha nhấp nhồm của cô, nhìn ngó quanh quất. Sau chốc lát, cười nói: “Muội đợi một chút nhé”.

Sau đó đứng dậy đi ra khỏi cửa, một lát sau trở về, trong tay đã thu hoạch được một nhánh thạch trúc. Hoa kia nở như gấm, phấn hồng lại vương sắc trắng, quây quần ở một chỗ, tựa như một tia nắng của buổi hoàng hôn.

Chuyển tới trước mặt a Ly, “Cho muội đó!”.

A Ly giật mình, đưa tay nhận lấy.

Tạ Hàm để ý thấy, bất giác cười rộ lên, “Bao nhiêu là hoa đẹp, tại sao lại cứ chọn hoa này?”.

Tạ Liên nói: “Muội muội thích”.

Câu nói “muội muội thích” của cậu ta thốt ra thực chắc chắn. Lúc này a Ly mới hoàn hồn, nhận ra chính mình đang nhìn, đúng là rừng hoa thạch trúc ngoài cửa sổ.

Mẹ a Ly cười híp cả mắt, hỏi a Ly: “có thích không?”.

A Ly gật đầu, đem hoa giữ chặt trong ngực, nhặt một quả mật đào đang đặt trong đĩa đưa cho Tạ Liên.

Tạ Hàm liền trêu đùa cô: “Quả mật đào đó là của nhà tỷ cơ mà”.

A Ly: T__T. . . . . Tại sao mồm miệng của mỹ nhân lại lợi hại được vậy chứ?

A Ly khóc không ra nước mắt tìm trên người nửa ngày trời, cuối cùng lôi được cái hà bao—— rút ra bên ngoài, T__T ôi không, sao lại trống không thế này?! Tạ Hàm bật cười nghiêng ngả.

Mặc dù chị ấy nhỏ tuổi hơn mẹ a Ly, nhưng tuổi tác cũng gần kề, hai người lại có chút giao tình. Nên không có gì cô kỵ.

Lại trêu cợt a Ly: “Nhận hoa nhà tỷ, ăn mật đào nhà tỷ, có phải nên để lại một cô vợ để trả lễ không hả?”.

A Ly: =__=||| thấy tôi còn là một đứa nhóc nên muốn khi dễ đây mà!

Mẹ a Ly chỉ nhoen miệng cười, rồi nhìn sang hai hai đứa trẻ.

A Ly. . . . . A Ly thực tình không muốn đâu. Nhưng khi cô nhìn vào đôi mắt đen lấy nét cười của Tạ Liên, không hiểu sao lại nhớ đến đôi mắt phượng kia.

.....Người này, là anh em thân thiết của Tư Mã Dục.

Quả nhiên vẫn là không được tự nhiên à nha.

“phải ha, bằng không, cái này cho huynh nha“. Sau cùng a Ly vẫn không thể nói được từ nào tốt hơn, bèn tha thiết mong chờ đem hà bao giao cho Tạ Liên.

Hai nữ nhân trên lầu trúc cười rộ cả lên. Tạ Liên cuối đầu cười, giữ chặt trong tay, đem đĩa mật đào ngon nhất đưa cho a Ly, “ăn đi cho đỡ mệt“.

Cả đám nữ nhân trong phòng ôm bụng cười lăn lộn.

(mọi người còn nhớ cái hà bao của Tạ Liên ở kiếp trước chứ? có cảm giác được gì chưa nè? ʘ)

Trọng sinh thật ra rất cô đơn.

Mọi người đều không biết bạn, mà bạn lại nhớ rõ bọn họ. Rõ ràng đều là bạn bè thân thiết, vậy mà chỉ thấy xa lạ trong lời nói.

Điều đó chưa hẳn là tệ nhất. Chuyện làm người ta khổ sở nhất đó là bạn rất quan tâm đến một người nào đó, lại phải cố gắng quên kẻ đó ở kiếp sống này.

Nhưng a Ly đã nghĩ thông suốt cả rồi. Cô không thể có bất kỳ suy nghĩ nào liên quan đến Thái tử nữa.

Cô không phải kiểu người mà Tư Mã Dục yêu thích—— dù cho cô có trọng sinh bao nhiêu lần đi chăng nữa, đều sẽ không thay đổi. Đương nhiên, anh ta vẫn có thể gặp được Tả Giai Tư, không phải Tả Giai Tư thì cũng còn có vô số người khác so với a Ly càng thích hợp với anh hơn.

A Ly biết rõ mình tuyệt đối sẽ không tranh luận. Cô chỉ nghĩ thí dụ mà thôi.

Nhưng việc hôn nhân đại sự cả đời của cô lẫn Tư Mã Dục, đều là do Hoàng Thượng định ra. Xem ra, để nhừ tử kết hôn với các Vương gia khuê nữ, Hoàng hậu sẽ cân nhắc vô cùng cẩn thận. Không thể nào dễ dàng lảng tránh.

Như vậy, chỉ có một biện pháp —— nhân lúc Hoàng Thượng chưa mở lời, cô phải định hôn với Tạ Liên trước mới ổn. Dù sao thì kiếp trước, Mẹ cô cũng đã cẩn thận điều tra về Tạ Liên. Cô tin tưởng vào mắt nhìn của mẹ, tuyệt đối sẽ không đẩy cô vào miệng lửa.

Nhưng nói đi nói lại, Tạ Liên thích loại con gái nào đây?

Không chừng đến lúc gả đi rồi, lại bị ghét bỏ cũng nên.

Tiếc là Tạ Liên không phải Tư Mã Dục.

.....Sống chung với người này chưa chắc đã dễ dàng, tri âm lại càng khó hơn. Khi a Ly muốn tìm hiểu, mới nhận ra, con người Tạ Liên, cho đến bây giờ cô cư nhiên chưa từng hiểu rõ.

Cái khác không nói, nhưng tính tình so với bọn Vương Diễm, Thái tử và Vệ Lang thì hoàn toàn bất đồng. Kiếp trước Vương Diễm ngoài làm em vợ Tư Mã Dục, hai người cũng là người thân cận thân giao. Thế nhưng với Vương Diễm, Tạ Liên là tri kỷ, là bạn thân, với Tư Mã Dục, Tạ Liên cũng vẫn là tri kỷ, là bạn thân. Thậm chí ở buổi tối nọ náo loạn tộc Hồ cùng với Vệ Lang, Tạ Liên cũng vẫn là tri kỷ, là bạn thân.

Anh ta gia nhập quân đội đã lâu, từ bọn thư sĩ nhà nghèo, cho đến đủ mọi hạng người, vốn không có người nào không phải bằng hữu của anh ta. Nhưng đến tốt cùng anh ta thích cái gì, lại chưa từng có người nào đề cập đến.

Không phải là a Ly chưa từng hồ thẹn khi nhớ đến: kiếp trước Tạ Liên đã từng giúp đỡ Tư Mã Dục cùng Vương Diễm biết bao nhiêu việc, thế nhưng nàng lại chưa từng thật lòng suy nghĩ một chút, thử Tạ Liên cần là gì.

Vòng luân hồi này, cần phải dụng chút tâm tư, để cùng anh ta ở chung cho thật tốt.

Cô nghĩ thông suốt, lại nhìn Tạ Liên, cảm giác không tự nhiên kia rốt cục cũng đã giảm bớt.

Tiểu hài tử đều rất dễ dàng kết thân.

Tạ Liên đang viết chữ cho a Ly xem, còn a Ly thì đang ở bên cạnh gọt vỏ đào, gọt đúng một vòng không đứt, cắt ra để trên bàn bên cạnh cho cậu ta ăn.

Hai đứa trẻ phấn điều ngọc mài tụ lại một nơi, đứa nam thì thanh tú, đứa nữ thì nhu thuận. Người lớn đứng ở một bên cửa nhìn vào, ngẫm gật gật đầu.

Bất giác sắc trời đã muộn. Rốt cuộc mẹ a Ly cũng đứng dậy cáo từ.

Hơn phân nữa Đông Sơn là vườn tược tư nhân của Tạ gia, ra khỏi sơn môn, còn có một con đường đầy khe dốc thật dài.

Mẹ a Ly bắt gặp cảnh sắc tuyệt đẹp, không vội vàng lên xe. Năm tay a Ly, chậm rãi tiêu sái.

Giờ phút này thật tĩnh lặng, nghe chim rừng hót vang vọng, a Ly nhìn về bóng trúc nghiêng nghiêng dưới ánh hoàng hôn, tâm tình thoáng chút bình yên.

Cả một ngày sau khi trọng sinh, rốt cục cô đã có thể bình tĩnh mà suy tính mọi việc.

Chẳng hạn như, nên làm thế nào ở trước mặt Hoàng Thượng, đem việc hôn nhân của mình thu xếp ổn thỏa. A Ly cảm thấy..... dường như lần này, cô đã sử dụng hết quyết tâm to lớn trong thân thể trẻ con đó nha!

Chà nhẽ cô nên nói với cha mẹ của cô rằng: hãy mau đến Tạ gia cầu hôn đi!

Rất không thực tế.

Lại càng không thể bỏ qua việc mai mối, mà dụ dỗ Tạ Liên trước tiên —— đời này có muốn cũng đừng nghĩ tới làm người ở thời đại này.

Đương nhiên cũng phải có biện pháp. Chẳng qua..... bỗng nhiên a Ly cảm thấy chính mình thật sự đáng thương, kiếp này cô mới chỉ bảy tuổi, mà đã bắt đầu quan tâm tới việc kết hôn. Dù sao vẫn cảm thấy tái sinh kiểu này, thực khiến người ta tuyệt vọng mà.

A Ly mang một bụng đầy tâm sự. Bỗng nhiên nhìn thấy một cái đuôi màu xanh da trời của chim Hi Thước đang cánh bay về phía cô.

A Ly giật mình ngạc nhiên, may mà Hi Thước kia bay đến nửa đường cũng kinh ngạc, vút và quạt cánh vọt lên cao để né, mới không đâm xuống nàng. Lập tức sau đó nghe thấy một tràng âm thanh từ trong rừng vọng ra, a Ly còn đang tò mò, bên trong liền chạy ra hai cậu bé.

Cậu bé kia nhìn thấy a Ly, liền ngăn ra.

Mẹ a Ly vội túm a Ly kéo về phía sau.

Đứa trẻ này mặc dù nhìn hơi lỗ mãng, nhưng một thân thanh tao cao quý lại không sao che giấu được. Mắt phượng xoi mói, khư khư nhìn trộm người khác, mặc dù nhiều lắm chỉ hơn chín tuổi, nhưng dưới đôi mắt linh động lại chứa đựng ân tình, mà vẫn coi như bình thường.

A Ly thấy cậu ta thật quen mắt, ở sau vấy mẹ ngóc đầu ra dò xét xung quanh.

Hai người tầm mắt tương giao. Đứa bé kia liền nhìn thẳng cô, không hề chớp mắt.

“Có phải ta đã gặp muội ở đâu rồi không?”. Cũng không quan tâm tới mẹ a Ly đang đề phòng, nghiêm túc hỏi a Ly.

Bỗng dưng a Ly muốn khóc!

—— Lời nói kia chỉ vừa thốt lên cô đã nhận ra, cậu bé hoang dã xui xẻo gặp phải, rõ ràng chính là Tư Mã Dục!

May mà sau công sức hỏi han của cậu, từ trong rừng trúc hỗn hển chui ra vài hạ nhân. Hắn liếc mắt nhìn lại một cái, vội vàng nói với a Ly: “Lần sau lại trò chuyện, ta phải đi trước”.

Chỉ vừa mới linh hoạt lách mình, trong nháy mắt đã chuồn lên vài bậc thang.

A Ly nhìn theo bóng dáng cậu, như là muốn mù lòa đi đôi mắt. Cô nghĩ, cuối cùng cô cũng được nhìn thấy Tư Mã Dục một lần. Hóa ra hình dáng lúc còn nhỏ của anh là như vậy.

Tương chừng như sợ sẽ quên mất khuôn mặt của cô, Tư Mã Dục bỗng nhiên ngừng lại. Lo lắng quay đầu, gương đôi mắt phượng tối như mực, nhấp nháy nhìn a Ly.

Rồi như đã hạ quyết tâm chuyện gì đó, động thân một lúc, chạy hai ba bước quay trở về.

“Tên ta là Tư Mã Dục, còn muội?”

“Ta.....” a Ly miễn cưỡng ngẩng nhìn núi trúc xanh biết, lại thấy hắn không kiên nhẫn, muốn bỏ chạy vội nói: “Ta gọi là a Trúc!”

Nàng tuyệt đối sẽ không giẫm lên vết xe đổ một lần nữa!

Tư Mã Dục vội vàng gật gật đầu.

A Ly còn đang lơ mơ, cậu đã túm lấy cổ tay a Ly, đầu liền xắc tới, trong tích tắc a Ly chỉ cảm thấy gò má hơi hơi ẩm ướt, hóa ra đã bị thom một cái.

Vài hạ nhân đang vịn đầu gối thở hổn hển cũng sợ ngây người.

A Ly bùm chặt hai gò má, chỉ vào Tư Mã Dục, phẫn nộ đến cực điểm, sau một lúc lâu vẫn chưa nói được một lời.

Dù thế nào cô cũng chưa từng nghĩ đến Tư Mã Dục lại dám có hành động này với cô.

Mà sau khi Tư Mã Dục xong việc, đã cảm thấy mỹ mãn. Cũng không quay đầu lại mà hướng trên núi mà đi, thân ảnh rất nhanh đã biến mất sau rừng trúc uốn lượn.

Lúc này mẹ a Ly mới cúi người xuống giúp a Ly lau mặt, nói: “Đừng sợ, không quan trọng đâu mà”.

A Ly: hu hu hu..... là mẹ mà sao có thể nói như vậy chứ!

——— làm trẻ con có một chỗ tốt đó là, bạn có thể tận tình phát tiết. Thích khóc lúc nào đều có thể khóc lúc đấy.

Trong lòng a Ly lúc này ngũ vị phức tạp. Ví như vui mừng, vậy mà cũng có. Bởi vì nhận ra trong lòng vui mừng, mới sợ hãi bật khóc.

——— Tại sao đã muốn trốn tránh lại không thể tránh khỏi hả trời.

Mẹ a Ly bắn khoăn thật nhiều. Rồi nhìn theo son đạo mà thở dài.

——— A Ly đã nhận ra, dựa theo trí nhớ. Mẹ a Ly cũng liếc mắt một cái rồi dựa theo toàn bộ những hoa văn trên quần áo, chỉ sợ không cần đến toàn bộ. Suy đoán một chút, cũng đã đoán được thân phận.

Nghĩ thầm: quả nhiên Thái tử bây giờ so với người ta kể lại không hề giống nhau. Sao mà vừa mới gặp mặt đã vội hôn trộm? Nhìn xem đã dọa A Ly như thế nào. Lại nhớ lúc đó, A Ly vô thanh vô tức, tâm tư xoay chuyển cũng thật nhanh. Nói cho cùng cũng không đem tên thật khai ra.

Vẫn như lúc trước, a Ly không tài nào nhớ được, ở kiếp trước chính mình đến tốt cùng tại nơi này đã làm sai chuyện gì, cũng không thể biết trước kiếp này có thể sửa đổi tốt không.

Mãi đến lúc về nhà, mới nhớ đến chuyện—— Ở kiếp trước cô đã từng gặp gỡ Tư Mã Dục ở con đường trúc sao?

Không lẽ lỗi lầm của cô ở kiếp trước đó chính là không ngăn cản Tư Mã Dục, để cho anh ta gặp được Tạ hàm sao?

Thôi rồi..... Có vẻ như lần này, cô lại không ngăn cản được rồi.

=__=|||

..... A Ly không ý thức được, tư duy chính mình một lần nữa lại ngoặt về hướng Tư Mã Dục.

Hết chương 7.

p/s: Mỗi tình tay ba của các cô cậu nhóc này có đáng yêu không mọi người?! Đây là chương mà Mi thấy vui nhất từ trước đến giờ, bởi vì tiểu Tạ Liên của chúng ta đã chính thức lên sân!! dà hủ !!!!!!!!!!!!!!! ^^~~~~~

Bạn đang đọc truyện *Ba Lần Di Thi Thái Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8

Chương 8: Báu Vật Tạ Gia (Thượng).

Tác giả: Mậu Lâm Tu Trúc.

Edit: Mi Xào.

—ooOoo—

A Ly không thể không thừa nhận, trọng sinh cũng có cái hay của nó.

Ít nhất ở kiếp này, cô không còn bị trở ngại về vấn đề ngôn ngữ nữa, hoàn toàn không khó khăn gì trong việc đọc và viết chữ phồn thể, còn về mặt thư pháp, thâm thừa cũng ngày càng tiến bộ. Mặc dù đôi lúc cầm bút không được vững hoặc là châm kim hay bị lệch, tạm thời vẫn chưa thể đạt được trình độ của năm đó, nhưng tuyệt đối là tiến bộ kinh người.

Lần luân hồi này, a Ly rốt cục đã có thể được coi là đứa trẻ xuất chúng!

=__=|||. . . . .

Mẹ a Ly mỗi lần xuất môn đều dắt theo a Ly, đầu tiên là khoe khoang—— Không phải đứa nhỏ nhà cô giỏi toàn diện như thế này thế nọ sao? Nhìn xem, khuê nữ nhà tôi đem so ra cũng có kèm gì. Thứ hai, cũng là muốn cho a Ly sớm giao tiếp với xã hội—— mai này có thể bọn họ sẽ là các chị em dâu tương lai, là mẹ chồng, sớm quen thuộc tâm tính các nàng cũng tốt.

A ly:.....

Đột nhiên a Ly cảm thấy, mình giống như một con mèo mập ú lờ chần đi vào một vườn hoa trong nhà kính, mà mọi người đều là những cô nàng mèo bé bé xinh xinh—— con mèo mập cùng với mèo nhỏ xinh đẹp mắt to nhìn mắt nhỏ, quan sát lẫn nhau, nhóm mèo nhỏ xinh đẹp tùm nhau khe khẽ nói nhỏ: nàng ta quả là mèo mập, ôi chao, thật là mập.....Mèo mập quay đầu lại, liền hóa thành cô.

Đúng là nỗi cô đơn của người trọng sinh không ai thấu hiểu.

Rõ vô nhân đạo mà! Cứ như là A Ly đang hóa trang thành một thiếu nữ mới dậy thì không bằng, đang là một cô nương mới bảy tám tuổi đầu, làm sao cô giả trang được chứ!

A Ly không muốn thử dung nhập vào trong nhóm các tiểu cô nương để xã giao chút nào.

Cô đành tự chuẩn bị điểm tâm, bưng chén nước ra một băng ghế, ngồi một bên xem bọn họ vui đùa ầm ĩ, nhân tiện cũng hỗ trợ giảm bớt một người thất lạc.

=__=. . . . .

Không thể không nói—— nhóm tiểu cô nương đáng yêu này không đáng để lo lắng.

Chỉ là cô em dâu tương lai của cô là Tạ Thanh Như thật là khó đối phó.

Người ta thường tùm năm tùm bảy đề tán gẫu quanh các vấn đề thơ thần gì đó, hoặc thêu hoa gì gì đó, lại đem hà bao ra xét từng đường kim mũi chỉ, sau đó lại tách ra từng đôi cười đùa chơi đu dây một cách vui vẻ. Còn cô nhóc đó?

Cô nhóc cứ quay đầu qua lại để tìm kiếm a Ly, đem quả đầu đã bắt chước các đại tỷ bước lại đây, thân thiết hỏi: “Sao tỷ không cùng mọi người chơi đùa?”.

A Ly: “:.....Tỷ thấy mọi người đang chơi đùa thật vui”.

Tiểu cô nương nhú mày như đã hiểu ra chuyện gì, lập tức hô hào: “Vây muội cùng ngồi đây chơi với tỷ”.A Ly: T__T. . . . . Dạng thoải mái, hào sảng như này lại có thể cầm tù được tên tiểu đệ phong lưu nhà mình, chuyện gì đã xảy ra?

Tính tình Tạ Thanh Như tương đối ồn ào, cho dù kiếp trước A Ly chưa từng lĩnh giáo qua, nhưng cũng đã nghe nói.

—— Cậu em trai Vương Diễm của cô hiểu biết hơi kém, không đem chuyện nhà để ở trong lòng. Tạ Thanh Như mới vừa gả sang chưa được một ngày, cậu ta đã vội vàng chạy theo một đại hòa thượng đến Tê Quang tự, chỉ để lại bức thư nói là “Thăm viếng bằng hữu, luận đạo”.

Bản thân cậu tự coi mình là danh sĩ phong lưu, đêm tân hôn dám bỏ lại thê tử ở nhà, đến cả mẹ A Ly cũng đều cảm thấy rất có lỗi với người ta.

Còn Tạ Thanh Như thì sao?

Nàng không khóc cũng không nháo. Mặc một cái áo cà sa, cải trang thành ni cô, vác trên lưng bọc y phục nhỏ, cũng lặng lẽ chạy theo lên Tê Quang tự.

Không phải Vương Diễm muốn cùng đại hòa thượng đàm luận sao, không phải hẳn nói toàn là lý lẽ tinh thâm sao? Tạ Thanh Như dùng ba cây trượng làm lều để che mưa che nắng, an vị ở trước cổng, cầu đại hòa thượng đàm đạo cùng nàng.

Nàng đến vừa khéo, vị đại hòa thượng đã câu dẫn Vương Diễm đến mức nghiện đó, đôi bụng lý luận đã lâu mà không tìm được ai để cùng đàm luận, rất là cô tịch. Vừa nghe nói có cao thủ đưa thiệp mời, cũng chẳng thèm quan tâm đến nam hay nữ, đã vội vàng ứng chiến.

Hai người ngồi cách nhau ba mảnh vải, kể từ lúc mặt trời mọc cho đến khi mặt trời lặn, đại hòa thượng sau vài trận cười lớn, cuối cùng không chống đỡ nổi, đành quỳ lạy nhận thua.

Tạ Thanh Như tiêu sái xoay người. Vương Diễm đành ngoan ngoãn đi theo trở về nhà, từ nay về sau im miệng không còn nói được một từ “Đạo” nào nữa, chuyên tâm đọc thi thư (kinh thi và thư kinh) và làm những việc vặt vặt trong nhà.

Quá tài tình, tính cách lại có thể mạnh mẽ đến vậy.

Nhưng mà bây giờ cô nàng vẫn đang là tiểu cô nương mặt bánh bao đó thôi.

Cô nàng đang thông thả cùng A Ly trò chuyện trên trời dưới đất, nào là hoa hoa, cỏ cỏ, A Ly cũng mời nàng ăn điểm tâm.

Tiểu cô nương chưa từng tiếp xúc người ngoài nhiều nên có chút đề cao cảnh giác, nhìn sang A Ly, lại nhìn cái bánh trứng trên tay mình, một lát sau, nâng cánh tay bé bỏng mềm mại, hé cái miệng nhỏ xinh, cắn một cái.

Rồi chớp chớp mắt nhìn sang.

A Ly biết ngay mà, không tồi, xem ra rất vui vẻ.

Lòng phơi phới suy nghĩ: cô em dâu này thật thân thiện. Xem ra sau này cho dù không thể cùng cô nàng bàn luận các loại thi thư khó nhằn, thì cũng có đề tài để mà nói.

“Ngon quá.....vừa thơm lại vừa mềm”, tiểu cô nương nói: “Hình như trong bánh có mùi vị gì đó, làm cho bánh càng ngon hơn”.

“À, có sữa cừu ở bên trong, lần sau tỷ sẽ nấu thêm một chút trà sữa nhé”.

Tiểu cô nương gật gật đầu, “.....Muội còn muốn ăn thêm một cái nữa”. Tạ Thanh Như tính tình tự nhiên, chỉ giờ một chút công phu đã cùng A Ly vô tư trò chuyện.

Mẹ A Ly đang cùng phu nhân nhà người ta nói chuyện phiếm, bỗng nhìn thấy từ đằng xa, hai tiểu cô nương đang chuyện trò thân mật, bèn âm thầm chăm chú cho Tạ Liên thêm vài điểm.

Lúc này, A Ly bỗng nhiên nhớ ra: “Đội tỷ làm xong, sẽ cho người đem đến cho muội”.

—— Lần trước ăn đào của Tạ Liên, vẫn chưa đáp lễ. Tuy rằng đã để lại cái hà bao.....nhưng mà cái đó đã cũ, rất chi là xấu hổ. Đơn giản chỉ cần làm bánh trứng màu vàng có hương vị của đào, rồi làm nhiều một chút, coi như quà đáp lễ vậy.

Sau khi A Ly gửi bánh trứng màu vàng hương đào đi Đông Sơn, tiểu cô nương kia trình trọng viết bái thiệp đáp tạ, rồi đưa tới một hũ cá khô.

Cá kia.....là do Tạ Liên câu được.

Tạ Liên có sở thích đó, A Ly cũng đã được biết. Ở kiếp trước, khi mà Tư Mã Dục còn làm Thái Tử, thường xuyên không tìm thấy anh ta, vừa gặp mặt liền hỏi:

—— Đi đâu vậy hả?

—— Câu cá.

—— Ta không tin ngươi lại có thể đi câu nguyên một ngày trời!

—— Đâu có, vừa chạng vạng đã về rồi. À đúng rồi, ta mới vừa làm cho các ngươi ba hũ cá khô, chia cho ngươi một hũ nhé?

—— Đừng! Cái lần trước đưa còn chưa ăn hết đó!

Vương Diễm, Vệ Lang, Tư Mã Dục, bọn họ mỗi khi nói về chuyện tôm cá đều biến sắc, đều là do Tạ Liên đem cá khô đưa tới dòn dập. Nhưng mà A Ly ăn, cảm thấy mùi vị quả thực rất ngon. Dùng chung với chút tương lại càng tuyệt.

Nghĩ đến việc một tướng quân trẻ tuổi suốt cả ngày nghiên cứu các phương thức câu cá..... A Ly cảm thấy, thực ra cũng rất đáng yêu.

Thường xuyên qua lại, còn có giao tình giữa hai nhà.

Cả hai nhà Vương, Tạ cũng xem như đã có mối quan hệ từ nhiều đời. Mặc dù gần đây hơi có chút lục đục, nhưng những chuyện chốn quan trường họ

kia, cũng không thể nào ảnh hưởng đến mối quan hệ cá nhân giữa Vương Thân cùng với Thái Phó.

Vẫn bởi hai nhà qua lại thân thiết, mẹ A Ly cùng phu nhân Thái Phó đều đã vui vẻ gặp nhau. Vì vậy cũng thường xuyên mang theo tiểu cô nương đi son trang hoặc là đến rừng trúc thăm viếng vài ngày.

A Ly đến đó vài lần cũng không gặp được Tạ Liên.

— Nghe nói, bởi vì gần đây Thái Từ thường xuyên lui tới Đông Sơn để thăm quan rừng trúc, Thái Phó phu nhân ra lệnh cho các nam nữ trong nhà, không cần biết là tôi tớ, hay đã lập gia đình và sinh con, chưa được Thái phu nhân cho phép, thì không được tự do đi vào bên trong nội viện.

Về phần cái lý do thực sự khiến Thái từ cứ thích chạy đến Tạ gia, A Ly đoán, có lẽ cậu ta đã gặp được Tạ Hàm.

Đó cũng chỉ là do số mạng mà thôi —— anh ta đã trúng tiếng sét ái tình ở đây, còn cách nào nữa chứ?

Quả nhiên A Ly đoán không sai.

Vào tháng tư, A Ly tới Tạ gia lần nữa, còn chưa kịp xuống xe ngựa, đã nghe được âm thanh to lớn ở bên ngoài, “làm sao mà người có thể là con của Tạ Hàm được chứ?”. A Ly nghe thanh âm kia, trong lòng run rẩy. Lén lút vén màn xe để nhìn lên bên ngoài, quả nhiên là Tư Mã Dục.

Cậu bé này đem mái tóc đen bóng như mực búi thành một búi thật to, mặc bộ y phục màu trắng thêu chim, đai lưng được buộc gọn gàng, thẳng thớm, áo ngoài lại dùng chỉ màu xanh để thêu trên nửa ống tay áo, cũng có chút hơi hóm ngọc thụ lâm phong. Cũng thấy được, cậu ta cũng rất chăm chút cho y phục.

Tiểu là hiện giờ tay cậu đang cầm một bó hoa chùm vàng, bị phần đến cực điểm chỉ vào một cậu nhóc con “Tạ Hàm nàng làm sao có thể có con! nàng nàng nàng.....”.

Nói được câu “Bình tĩnh” vào lúc này, cũng coi như là đã có được phẩm chất gia truyền của Tạ gia —— Ví như Tạ Liên đã từng đề xuất được mang theo mười vạn tân binh bao vây tiến đánh tám mươi vạn đại quân Bắc Tần, lúc đó Tạ Thái Phó còn đang chơi cờ với mọi người, vừa chơi cờ vừa đem biệt viện ra cá cược, cuối cùng thắng luôn cả biệt viện!

Giờ này, cậu nhóc con này cũng dùng một đôi mắt đen láy, không có chút gọn sóng sợ hãi, nhìn Tư Mã Dục: “Không được tự tiện gọi tên a nương của ta”.

Tên nô bộc đứng phía sau vội lau mồ hôi, cam đoan: “Điện hạ à, vị này thật sự là công tử của đại tiểu thư nhà nô tài!”

Tư Mã Dục bật khóc bỏ chạy. Trước khi chạy đi còn muốn đánh cậu nhóc kia một quyền. Cuối cùng cũng không xuất thủ, bèn đem bó hoa chùm vàng kia hung hăng ném xuống đất, làm ra biểu tình như là suốt đời cũng không tin tưởng vào tình yêu nữa.

A Ly nhìn hẩn bởi vì thất tình mà khóc lóc bỏ chạy, để lại một bóng dáng tiêu điều, tâm tình phức tạp muôn phần.

— Quả nhiên, dù cho cô có luân hồi bao nhiêu lần, người mà Tư Mã Dục thích cũng không thể giống như cô.

A Ly ở lại Tạ gia trái lại vô cùng thoải mái.

Rốt cục bây giờ Thái từ không còn đến làm loạn nữa, A Ly gặp mặt Tạ Liên vài lần. Có khi là ở suốt thả câu, khi là đi hái kiến tổ mẫu, mẫu thân quay về.

Mặc dù vẫn là một tiểu hài tử, nhưng Tạ Liên luôn làm cho người ta có một cảm giác thanh thản dễ chịu. Chỉ cần mỉm cười gật đầu một cái, cũng có thể nhìn thấy sự khác biệt rõ ràng.

Thình thoảng Tạ Thanh Như hỏi thăm cậu ta: “a huynh, ở chỗ huynh có còn giấy viết thư pháp không?”.

Cậu chỉ trả lời đơn giản một chữ “Có”, Rồi quay đầu, sai người đem đủ loại giấy viết thư đưa đến một xấp lớn, giải thích, giáp là: huynh cũng thích loại giấy viết thư này; ất là: huynh dùng thấy rất tốt, muội cũng thử xem; bình là: hoa đào kia mới vẽ, nhìn cũng tạm được.

A Ly:..... Vậy còn đỉnh mạo kỷ canh tân đâu?

Hạ nhân nhún vai: sợ hai vị tiểu thư vẫn còn thiếu gì khác, nhân tiện hãy đến văn phòng tứ bảo chọn lựa một chút.

A Ly:..... Cậu ta còn có thể nghĩ được đến mức ấy sao?

Tạ Thanh Như: không thể tưởng tượng được huynh ấy, còn cho hạ nhân thay mặt huynh ấy lo nghĩ —— Tôi tớ cũng vậy, ở trong phòng huynh ấy cũng luôn ân cần quan tâm nhiều hơn hẳn.

A Ly nghĩ, cái tên Tạ Liên này, không phải là thanh khiết quá đấy chứ.

Làm khách ở Tạ gia, điều duy nhất không tốt đó là, Tạ Thái Phó so với cha cô càng thích dạy dỗ con nít hơn. Vương gia truyền dạy chủ yếu là thư pháp, Tạ gia truyền dạy chính là thơ văn hoa mỹ. Chuyện này cũng quyết định sự khác nhau giữa phương pháp dạy dỗ trẻ em của hai nhà, Vương Thân dạy dỗ phần lớn là những đạo lý đối nhân xử thế, vô cùng giản dị, còn Tạ Thái Phó thì sao?

Ông ta ra đề còn bạn thì phải tự do sáng tạo đó mà!

A Ly: T__T. . . . .nhìn cánh chim bay ngang qua, nghĩa là đã có giàn ý, ngó to liểu đùng đưa trong gió, hồn thơ đã dâng lên ồ ạc, nhiều đó là đủ rồi! Cô chỉ đến làm khách thôi mà, có thể chiều cổ một chút được không hả?

Tạ Thanh Như thấy cô đang suy nghĩ khó khăn, sẽ lên giúp đỡ cô. Còn Tạ Liên thì ít nói, trừ phi bị điểm danh, mới chịu tiếp nhận. Do đó trong nhóm sắp trở thành thiếu niên này, rõ ràng A Ly cũng không được coi là ngu ngốc.

Lúc cô lấy câu chuyện về gia đình mình viết ra bài văn, Thái Phó coi văn tự của cô, vuốt râu cười cười, hài lòng khen ngợi —— Thái Phó không che giấu sự đặc ý, cũng coi như là một tính cách tốt.

Thỉnh thoảng cũng sẽ chơi cờ.

Thái Phó rất thích đánh cờ với Tạ Liên, còn tùy tiện lấy một vật nào đó trên người để làm phần thưởng.

Tạ Liên kẹp lấy một quân cờ, nhúu mày suy tư rất có dáng dấp khí phách ngày sau. Thái Phó thì vui vẻ thảo luận, ngẫu nhiên thắng vài lần, ngẫu nhiên cũng thua vài lần.

Một ngày nọ, Thái Phó nhìn thấy cái hà bao ở trên đai lưng Tạ Liên, vẻ mặt suy tính hơi hơi phản kích —— cái hà bao kia có màu tím, mùi hương thoang thoảng, cậu nhóc trai mang theo không khỏi đánh mất sự tỉnh táo. Cũng không nói thắng. Sau một lúc, khi đã dọn xong bàn cờ, phe phẩy quạt lông, gọi: “A Hồ, lại chơi cờ đi”.

Lần này Tạ Liên bị đánh thua toi tở, cờ đánh đến giữa trận thì gần như thất bại, mà vẫn không chịu bỏ cuộc, nhưng mà không được cho bất cứ cơ hội nào, đã mau chóng kết thúc một ván cờ.

Thái Phó mặt mày tỏ vẻ vui mừng, lại cười cười chỉ vào cái hà bao trên người cậu, nói: “Vật đó, cho ta đi”.

Tạ Liên hơi hơi sùng sốt, bèn liếc mắt nhìn A Ly một cái.

A Ly: 0__0 Đây..... nhìn tôi làm gì?

Tạ Liên nửa ngồi nửa quỳ, rút hà bao ra, hai tay dâng lên, hơi khom người xuống, nói: “Là của bằng hữu tặng cho, xin thúc phụ giữ lấy, sau này A Hồ thắng được sẽ lấy về lại”.

Đĩ nhiên Thái Phó nhận thấy sự nhiệt tình ở trên cái hà bao kia, nghe vậy bèn nhận lấy. Tỉnh táo đánh giá Tạ Liên, thấy cậu không chút nào lùi bước, thì cười nói: “cho kỳ hạn ba ngày”.

Tạ Liên hơi do dự, nói: “Được”.

Tạ Liên biệt tích khoảng hai ngày. Ngày thứ ba quay về, theo Thái Phó đánh cờ cả một đêm.

Mãi đến bình minh, cũng không thể thắng được ván nào.

Không ngờ Thái Phó vẫn trả lại hà bao cho cậu —— trước quyết tâm của thằng bé này, dĩ nhiên ông đã phải dùng toàn lực ứng phó. Cho nên trong lòng cũng thông cảm.

Nhưng Tạ Liên lại lắc đầu, không nói gì. Duỗi thẳng lưng, im lặng trở về phòng nằm ngủ.

Hết chương 8.

p/s: Mặc dù hiện giờ Mi đã có khá nhiều thời gian rảnh để edit truyện. Nhưng Mi cũng rất mong bạn nào đó có khả năng edit truyện để edit chung bộ truyện này, nhanh chóng hoàn thành bộ truyện trước tháng 6. Bởi vì đến lúc đó, e rằng Mi không còn nhiều thời gian rảnh nữa. Rất mong nhận được sự ủng hộ cũng như giúp đỡ từ phía các bạn để bộ truyện Luận Thái Tử Phi Đảo Diệu mau chóng kết thúc.

Còn một điều nữa, cũng không quan trọng lắm đâu! Cũng giống như các bạn, Mi cũng chưa đọc qua truyện này, là vừa đọc vừa edit thôi, thế nên Mi sẽ rất là vui nếu được cùng thảo luận với mọi người các vấn đề này nọ sau mỗi chương truyện, đại loại như suy đoán các vấn đề sẽ xảy ra ở chương kế, hoặc là yêu ghét nhân vật nào ^^~,.... còn không thì các bạn có thể giúp Mi check lỗi chính tả, góp ý cho Mi khi nhận thấy đoạn truyện nào khó hiểu hay câu văn lủng củng. Mi rất vui nếu nhận được sự tương tác với các bạn đọc, vì như vậy Mi sẽ không cảm thấy bản thân Mi đang tự edit và tự đọc, biết được các bạn vẫn đang đọc và thích nó, Mi sẽ cố gắng hơn để mang những bản edit hoàn hảo nhất và nhanh nhất đến với các bạn.

Bạn đang đọc truyện *Ba Lần Đi Thi Thái Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9

Chương 9: Báu Vật Tạ Gia (Trung)

Tác Giả: Mậu Lâm Tu Trúc.

Edit: Mi xào.

—ooOoo—

Đồng Sơn gần hồ Côn Minh, là nơi có sông hồ đẹp nhất. Vườn tược cá nhân ở Tạ gia cũng là nơi có quang cảnh đẹp tuyệt.

Có một khoảnh sân vườn lớn như vậy, khó tránh khỏi thúc giục người ta dạo chơi. Huống hồ không dễ dàng gì A Ly mới có được một lần xuất môn.

Ngày hôm nay Tạ Thanh Như đang trong giấc ngủ trưa, A Ly liền dắt theo các tiểu nha hoàn, dự định thăm thú vài nơi.

Đã đến biệt viện Tạ gia ở Đồng Sơn, sao không nhân cơ hội du sơn ngoạn thủy. Thái Phó phu nhân vừa nghe cô nói xong bật cười, gọi nhị tiểu thư sang đi cùng, rồi chọn thêm hai ma ma tâm phúc dẫn đường.

Lo sợ trên núi thường có sói hoang lui tới, còn phái thêm mấy đội gia đình quan sát tứ phía đề phòng.

Cho nên nói, Thái Phó phu nhân đã lo liệu rất chu toàn. Dù chuyện gì xảy ra, hoàn toàn không gì có thể ngăn nổi.

Ban đầu, A Ly còn tỏ ra thành thoi. Trên đường gặp được Tạ Liên đang câu cá, còn chống cằm ngồi một bên quan sát hồi lâu.

Câu cá có một đặc điểm

Người câu cá thì luôn thoải mái, hoàn toàn không nhận ra thời gian đang trôi qua, còn cái người ngồi cạnh quan sát chỉ trong chốc lát đã thấy buồn ngủ, càng lúc càng cảm thấy buồn chán. Nếu như đúng vào lúc đó bạn có việc muốn tìm cái người đang ngồi câu cá đó, nhất định là chỉ hận không thể giật lấy cần câu mà quăng luôn xuống nước, thật muốn nổi điên.

Ồ tất nhiên, A Ly vẫn ngồi được. Cô trời sinh góc ghech, nên cũng không cảm thấy mình bị vắng vẻ.

Tiếc là vẫn còn những người khác đã không chịu nổi.

Chính là hiện giờ đang là buổi trưa, là lúc gió thổi nhẹ nhẹ, nhị tiểu thư bắt đầu ngáp ngắn ngáp dài.

Rừng núi giờ này đã có nhiều bóng râm, xung quanh toàn là sông hồ, trời nắng chan chan, loáng thoáng nghe thấy chim rừng kêu râm râm. Cảnh sắc thật tươi đẹp tuyệt vời. Con người như tan ra trong tiếng nhạc. Nhị tiểu thư nhìn thấy A Ly ngồi xuống cạnh Tạ Liên, cả hai đều thanh tĩnh chuyên tâm giống như lạc vào cõi tiên, giống như muốn tan ra cùng cảnh sắc này, không khỏi lắc đầu cười, ngẫm nghĩ, hai cô cậu này đúng là một đôi trời sinh.

Nhân cơ hội đó nói với Tạ Liên: “A Hồ, đệ chơi cùng A Ly đi, ta trở về nghỉ một lát”.

Cả hai đều đang bận theo dõi cá cắn câu, không đáp lại.

Nhị tiểu thư đành dặn dò hai vị ma ma vài câu, rồi rời đi.

A Ly nhặt một đóa hoa đề nghị cá. Nhân lúc rảnh rỗi thả câu lên nhìn một chút, thấy cô tỏ vẻ tự đắc, bộ dạng thật là ngây thơ đáng yêu, thỉnh thoảng bật cười. Liền thấy yên lòng.

Rồi sợ cô buồn chán, lại sai người mang đến cho cô một dụng cụ câu cá, hỏi: “Biết cách dùng không?”.

Không phải đơn giản lắm sao? A Ly quả quyết gật đầu, mở bình đựng mồi câu, vừa thấy mấy con giun đang nhúc nhích, đã cảm thấy sợ hãi. Kiên quyết không chịu thò tay vào.

Tạ Liên cười, thay cô bốc lên, nói: “cái này ăn được”.

A Ly: T__T. . . . . Xin cậu đừng nói nữa!

“Thật mà”. Tạ Liên nhưn đôi lông mày còn động lại ý cười dịu dàng, đem nó cài vào móc câu rồi vung xuống nước, rồi nói thêm: “Cá rất là thích ăn nó”.

A Ly: =__=. . . . . Cậu rõ là cố ý!

Tạ Liên đưa cần câu qua chỗ A Ly, “Khi cái bong bóng cá động đấy, thì vung cần câu lên. Nhưng mà cũng không nên nôn nóng vung cần nhanh quá ———— bạn cá rất xảo quyệt, không nhất định thấy mồi đã nhanh chóng cắn câu, cũng sẽ thử trước một chút. Lúc này mọi người cố gắng bình tĩnh.....”

Đang lúc vị danh tướng trẻ tuổi tương lai đang tràn đầy hăng hái cùng A Ly dạy cách thức câu cá, thì A Ly:..... A a a, Tướng quân, cá cắn câu rồi

kia!

—— Trong nhiều trường hợp, người có thực lực lại không may mắn bằng lính mới.

A Ly vừa ra tay, nhanh chóng phát hiện rằng câu cá quả thực rất dễ, đó là cô chỉ mới học các bước cơ bản thôi đó. Còn có một lần cô quên mắc mồi câu, vậy mà cũng nhanh chóng câu được một con cua.

Tạ Liên mỉm cười nhìn cô. Ra vẻ ta là tướng quân đại nhân không cần ghen tị, còn cô ngày càng cảm thấy tính tình của cậu rất tốt, cực kỳ tốt.

Sau đó hai người yên lặng câu cá.

Không khí buổi trưa mát mẻ, tĩnh lặng tự nhiên.

Tạ Liên câu cá rất tốt, A Ly vô ý thức nhìn qua các cần câu khác, chỉ thấy dây câu đang thả ở dưới nước, cần câu thì để trên mặt đất—— A Ly nhìn qua chỗ các ma ma và nha hoàn, cũng đã không còn nhìn thấy bóng dáng.

—— A Ly chỉ nhất thời tò mò, chứ nào phải nhiệt tình thích ngồi câu cá .

Câu được một lúc cảm thấy vô vị, lại thấy Tạ Liên vẫn đang chuyên chú, bèn không lên tiếng, lặng lẽ đi dạo.

Đang đi trên con đường tre, bỗng nhìn thấy từ đằng xa có người đang đi đến. Thiếu niên cao quý kia, tràn đầy khí phách, khí thế hùng hùng hổ hổ tiến vào, không người nào mô phỏng được—— là Tư Mã Dục, cậu ta lại bước ra sân khấu!

A Ly muốn roi nước mát.

Một vài nha hoàn và ma ma đã phát hiện cậu ta đang đi đến, vội quỳ xuống tiếp đón.

A Ly không biết nên làm thế nào nên vô cùng hoảng hốt, chung quy cảm thấy nếu gặp phải cậu lần này, kiếp này coi như cũng hỏng mất thôi. Vì thế không ngần ngại tiếp mà bỏ trốn, dọc theo con đường trúc mà chạy.

Chợt nghe phía sau hỏi: “Tạ Liên ở đâu?”.

A Ly định bụng sẽ theo theo tường đá bên hồ mà đi, vừa nghe cậu hỏi, vội chạy qua một hướng khác.

Lại nghe Tư Mã Dục nói: “Đứng lại! ta bảo ngươi đứng lại!”.

A Ly vội chạy thật nhanh.

Tư Mã Dục đã cảm thấy tấm lưng kia quen quen, lại thấy nàng trốn, bèn đuổi theo thật nhanh.

Được vài bước thì dừng lại. Sau đó trừng mắt nhìn, lại chớp mắt mấy cái, túm một nha hoàn lại, hỏi: “Ồ chỗ kia, có phải vừa rồi có người ở đó?”. Cảnh rừng âm u, lại có chút ẩm ướt. Nha hoàn chỉ mới vừa liếc mắt nhìn một cái đã muốn nổi da gà.

“Quay lại đi điện hạ..... không, không thấy người nào ở đó cả”.

Tư Mã Dục cúi đôi hàng mi tối đen lại, trầm tư một lát “Ngươi đi đi”.

Cuối cùng vẫn đi qua đó, cẩn thận quan sát xung quanh—— không có ai, thật sự không có ai.

Sau tia kinh ngạc như lạc trong cõi mộng bỗng tỉnh lại, có phải mình đã gặp phải ảo giác.

A Ly thật sự bật khóc rồi.

Cô mới chạy được hai bước, bỗng nhiên vấp trượt, cả người đều ngã nhào xuống dưới.

Mùa xuân, cây cỏ thường tươi tốt và mềm dẻo hơn, mọc men theo sườn dốc, trông như một cầu thang trượt. Mấy lần A Ly cố gắng túm cây trúc bên cạnh, nhưng không thể nào ngừng được. Chỉ sau một chốc lát, cũng đã trượt xuống tới đáy dốc.

Ngược lại, bất ngờ là không hề thấy đau.

Từ dưới nhìn lên trên, không cách nào nhìn thấy đỉnh dốc.

Trúc dưới này đã ít, đại thụ lại che chắn hết, tứ phía hoàn toàn không nhận ra cây cỏ, màu xanh, màu cam, bên trên bám đầy côn trùng còn đang sống, nhìn mà kinh hãi.

Cây cối ở sâu bên trong thì u ám, lũ chim cuốc liên tiếp gọi nhau.

A Ly ôm lấy cánh tay theo bản năng, sợ run rẩy cả người.

Cô lớn tiếng gọi người tới, từng âm thanh cứ vang vọng một nơi, càng cảm nhận sự vắng lặng tịch mịch. Lòng A Ly sợ hãi, lại sợ thu hút các mãnh thú, gọi trong chốc lát, thì không dám lên tiếng nữa.

Giờ có muốn bò lên trên, tuyệt đối không có khả năng.

A Ly cẩn thận phân biệt phương hướng, trái lại càng càng cảm thấy choáng váng. Theo sơn cốc đi xuống dưới, muốn tìm được một chỗ trú ngụ, rồi vòng đi lên.

Lúc này ở bên trên nhanh chóng phát hiện đã lạc mất A Ly.

Khi đó Tạ Liên vẫn còn đang ngồi thả câu bên hồ gần bờ đá, Tư Mã Dục đang đi dọc ven hồ.

Thấy gia đình đang tìm kiếm bốn phía, Tư Mã Dục nhìn thấy bọn họ đang hỗn loạn, trong lòng liền cảm thấy không ổn, thuận tay kéo một tên lại “Xảy ra chuyện gì?”.

Hạ nhân cũng không rõ ràng cho lắm, chỉ nói là: “Đã lạc mất một cô nương”.

Trong đầu Tư Mã Dục thoáng hiện lên hình ảnh một tiểu cô nương vụt qua. Cậu chẳng hề nhận thức, nhưng lại bừng tỉnh cổ nhân. Nhớ tới đôi đồng tử đen láy nhưng tỏa ra ánh sáng nhu hòa của cô nàng, ngực như chạm phải thứ gì bỗng nhói lên. Là một tiểu hài tử không hiểu lắm sự đời, giờ cậu chỉ biết là, cậu đã tìm được cô.

Rất nhanh chóng, Tạ Liên cũng đã nhận được tin.

Cậu không kịp suy nghĩ nhiều, hỏi han tình trạng cụ thể, vội lấy thanh chủy thủ đựng trong bọc nhỏ bên hồ, cùng với đá đánh lửa, thẳng hướng dưới chân núi mà đi.

—— Chính Tạ Liên đã nhiều lần lạc đường tự mình mò về.

Cậu ta vốn thích câu cá, nên những chỗ nào có hồ nước cậu đều đã thăm dò qua. Thường xuyên bị lạc đường. Chỉ có điều cậu vốn can đảm cẩn trọng, ý vào việc đây thuộc về nhà mình, không có mãnh thú qua lại, nên không thêm kêu cứu. Vừa đi vừa làm dấu hiệu, đi khoảng bảy tám vòng, rốt cục có thể tìm được đường về. Tính cậu vốn bình tĩnh. Bọn hạ nhân vừa nói sâu trong núi đáng sợ như thế nào, cậu mang một thân đầy bụi đất cùng vết trầy xước theo ngọn núi lạc đường trở về, về chuyện đã trải qua, ánh mắt một chút cũng không tỏ ra sợ hãi.

Cho nên cho tới bây giờ vẫn chưa người nào biết, tam công tử nhà bọn họ đã từng đi lạc.

Cũng vì đã từng trải qua, ngoại trừ bọn thợ săn, không có bất kỳ người nào quen thuộc Đông Sơn này hơn Tạ Liên.

Tạ Liên tìm kiếm A Ly ở một khu vực nọ, sau một hồi cẩn thận tìm tòi, nhìn thấy có một chỗ khuất bị cỏ cây che khuất hiện ra một vết kéo, giống như bị vật nặng đè lên.

Cậu một mình cẩn thận xem xét, suy đoán, cũng không cho mọi người biết. Chỉ đứng bên cạnh từ từ tìm con đường nhỏ, vịn rồi leo xuống.

Đi xuống khoảng một trăm bước, không cẩn thận bước hụt vào khoảng không. May mà không sâu, tay cậu bám vào nhánh cây táo gai (火棘 – Firethorn), chân suýt nữa chới với.

Bị thương cũng không thể cản trở cậu, chẳng qua là ngẩng đầu nhìn phía xa, ngẫm nghĩ muốn trèo lên trên, cũng không phải việc dễ dàng. đành phải tìm con đường khác.

Mới đi được vài bước, bỗng nhiên nhìn thấy ở giữa bụi cây có hai nhánh cây to có khắc một ký hiệu hình con bướm. Tạ Liên không khỏi dờ khóc dờ cười —— đã lưu lại ký hiệu này, xem ra không gặp trở ngại gì.

Hắn đi theo các ký hiệu của A Ly lưu lại, một mặt đi tìm, một mặt cảm thán.... luẩn quẩn một vòng như thế này, lộ trình thật ngu ngốc.

A Ly khóc không ra nước mắt. Cô cảm thấy đã đi được tám phần đường —— vừa vặn lúc đó, cô bước hụt chân một cái, lại theo sườn núi trượt xuống lần nữa.

Không ngờ lại bị trượt chân lần nữa, các ký hiệu đã làm trên kia coi như vô ích rồi!

Ngộ nhờ vì quá đói mà chết trong núi, hồng lần sát hạch này, cô cũng không còn mặt mũi nào mà gặp người khác nữa.

A Ly cảm thấy rất tủi thân.

Cô ôm đầu gối ngồi trên một tảng đá, chẳng biết tại sao lại rất muốn khóc.

Chính là vì, cô bỗng nhiên nhớ ra, ở kiếp trước Tư Mã Dục đã từng hứa với cô, sẽ dẫn cô đến Đông Sơn du xuân, đi hồ Côn Minh tiêu khiển ngày hè. Kết quả đến cuối cùng vẫn không thực hiện được.

Thực ra cô vẫn luôn muốn được cùng Tư Mã Dục đến đây một lần, dù sao đó cũng là lần đầu tiên cô thích một người đến như thế.

Cô cảm thấy kiếp trước của mình bị hồng sát hạch, hoàn toàn do mình chuốc lấy. Bởi vì cô bất cẩn thích Tư Mã Dục—— khi một người yêu thích một người, sẽ không nhìn được đòi hỏi trọn vẹn, muốn có được tình yêu viên mãn. Nếu như người kia bất luận thế nào cũng không yêu bạn, bạn sẽ cảm thấy đòi người rồi loạn mờ mịt, nếu muốn được tốt thì nên giả mù đi cho rồi.

Thôi được, Tư Mã Dục đã không yêu cô. Thì cô không cùng anh có liên quan là được chứ gì?

Cô khăn khăn cứ muốn gặp anh để làm gì, Gặp nhau rồi, đang yên đang lành lại rơi xuống vách núi tới hai lần.

Nhất định là có mệnh xung khắc.

Xung khắc thì cứ xung khắc đi. A Ly nghĩ, có vì sao sâu trong lòng cô vẫn nhớ tới anh ta?

“A Ly”.

Khi tiếng gọi truyền tới, A Ly không kìm nén được, nước mắt cứ từ trong hốc mắt mà chảy ra.

Vội vàng lấy tay lau qua quýt, quay đầu đầy trả lời “Ta ở trong này”.

Tâm trạng Tạ Liên rất phức tạp.

—— A Ly mặt mũi lem nhem. Bụi đất cùng nước trên cây cỏ bung bít với nhau, mà lại té ngã không ít lần, sau đó nước mắt thấm ướt một đường, lại cứ thế lấy tay lau qua.....trét đầy bùn.

Vùng này cách sơn trang cũng không gần, bọn gia đình sẽ không lục soát xa như vậy. A Ly ở tí dưới núi đá, phải tìm dây thừng kéo cô lên.

Cần phải đi gọi người tới, tiện thể cũng phải để một người chờ ở đây cùng với cô.

Tạ Liên đối diện với A Ly bởi vì mặt mũi lem nhem mà ánh mắt trở nên vô cùng thương tiếc, thờ dài.

.....

A Ly tròn mắt há hốc mồm nhìn Tạ Liên, “Huynh, làm sao mà huynh cũng rớt xuống đây vậy?”.

Tạ Liên bắt đầu cúi đầu, A Ly cũng quay đầu qua xem xét, liền nhìn thấy tại nơi mà thanh chủy thủ cắm vào, có một con rắn sặc sỡ bị chém thành hai đoạn, cái đuôi vẫn còn đang ngo ngoe.

Tạ Liên nhặt thanh chủy thủ lên, bỏ vào bao.

“Đừng sợ, huynh sẽ mang muội trở về”. Cậu ta đã nói như thế.

Hết chương 9.

Cây táo gai:

pyracantha-berries

P/s: Ước gì mình là tác giả chứ không phải là Editor!!!! Là tác giả mình sẽ cho bạn A Miêu với Bạn A Hồ thành đôi, bạn A Cầu (A Mang) cứ chờ ngòi đó mà lấy khăn lau nước mắt đi *tự sướng ~ing* :))))))

Bạn đang đọc truyện *Ba Lần Đi Thi Thái Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10

Chương 10: Báu Vật Tạ Gia (Hạ)

Tác Giả: Mậu Lâm Tu Trúc

Edit: Mi xào

—ooOoo—

Tạ Liên so với cô thì lớn hơn hai tuổi, so với Tư Mã Dục lại lớn hơn một tuổi. Cho dù như vậy, cậu cũng chỉ mới mười tuổi thôi.

A Ly..... A Ly mặc dù hiện tại chỉ là một cô nhóc lolita (*), nhưng mà cô cũng là một người lớn thật sự. Tuy rằng cô đang thi lại, thì cũng chỉ đang cố gắng hoàn thành kỳ sát hạch.....thôi được rồi, cô là dạng Bad Ending tiêu chuẩn.

(Lolita (1955) là một tiểu thuyết của Vladimir Vladimirovich Nabokov. Tiểu thuyết được viết bằng tiếng Anh và được xuất bản vào năm 1955 ở Paris, sau đó được chính tác giả dịch ra tiếng Nga và được xuất bản vào năm 1967 ở New York. Tiểu thuyết nổi tiếng cả ở phong cách mới lạ lẫn nội dung gây ra các tranh cãi do nhân vật chính của tiểu thuyết tên Humbert Humbert, một người khá nhiều tuổi có sự ám ảnh về tình dục với một cô gái mười hai tuổi tên Dolores Haze.

Sau khi được xuất bản, tiểu thuyết trở thành một tác phẩm kinh điển và là một trong những tác phẩm nổi tiếng nhất và gây ra nhiều tranh cãi nhất trong nền văn chương thế kỷ 20. Cái tên “Lolita” đã đi vào văn hoá phổ thông như là một từ để mô tả cô gái trẻ phát triển sớm về giới tính).

Đương nhiên, tuổi tác nội tâm không thể dùng phép toán đơn giản để tính. Sống trong thân thể lolita đã lâu, sống lẫn lộn bên các cô cậu búp bê bằng sứ, người lớn đối với tất cả các bạn khi nói chuyện đều hận không thể dùng giọng điệu ngọt ngào nói “ăn cơm nào”, “ngủ đi nào“. Ai mà chẳng chặc cho được.

Nhưng.....dù thế chẳng nữa, hiện tại cũng không nên để Tạ Liên phải đến an ủi cô được. T__T

A Ly xấu hổ khôn cùng. Lời không bật ra khỏi miệng, liền ngậm ngậm tự khuyến khích chính mình là.

————— nhất định phải lấy lại sự tin nhiệm, phải cố gắng đem Tạ Liên đưa về cho thật tốt.

Cô cố gắng nuốt mặt, cố gắng hồi tưởng lại khóa học đã ngoại sinh tồn ở hiện đại.

Tạ Liên đang quan sát hoàn cảnh xung quanh, bỗng nhiên nhìn thấy A Ly sắc mặt trầm tĩnh đứng dậy, mọi ủy khuất cùng với bất an lúc trước đều đã xóa sạch, đôi đồng tử ướt át đã bình tĩnh lại, ánh hào quang từ đôi mắt đen láy càng sáng rực rỡ hơn.

Ngay từ thuở ban đầu hẳn đã quý mến tiểu cô nương này. Giờ thấy cô không hoảng hốt, bản loạn, trong lòng lại thêm nhiều phần tán thưởng.

Vốn dĩ không có ý định giải thích, nhưng cũng nói ra “Nơi này cách sơn trang hơi xa, có khả năng sẽ có mãnh thú lui tới. Không thể ở lâu. Muội có thể đi không?”.

“Có thể“.

Tạ Liên đưa tay ra. A Ly hơi sững sốt một lát, rồi nắm lấy.

Bàn tay cậu trắng nõn thật là đẹp, hơn nữa ngón tay cũng thon dài. Lòng bàn tay khô ráo, có một số vết chai, hơi hơi cọ sát.

Tạ Liên cúi nhìn khuôn mặt lem nhem của cô, cười nói: “Tốt lắm, nhưng cũng đừng dẫm lên khoảng không nữa nha“.

A Ly: T__T. . . . .thật mất mặt! Một tay Tạ Liên cầm nhánh cây gậy ở trước mặt để gạt chướng ngại vật, tay kia thì nắm lấy tay A Ly.

Lo A Ly sợ hãi, khi rảnh rồi sẽ nói chuyện với cô, “Phía trước không xa chính là sông, bờ sông có nhiều tảng đá, rất trơn trượt. Chúng ta chọn một nơi đốt một đồng lửa, sỏi hoang sẽ cũng không dám lại đây“.

“Ừm“.

“Mọi người trong nhà đang đi tìm chúng ta, nhìn thấy khói, nhanh thôi sẽ có thể tìm thấy“.

“.....Ờ“.

—————Nếu như lúc ấy cậu ta không nhảy xuống, người cần tìm cũng chỉ có mỗi A Ly. Cậu đã sẵn lòng cùng cô chịu rủi ro..... A Ly nghĩ đến đây, trong lòng lại càng nảy sinh sự hồ thẹn.

“Đừng lo, con rắn này có thể ăn được“. “Con sâu này cũng có thể ăn được“. “Con bướm này thật là lớn“. “Đó là một con mèo hoang!“.

“Gạt người!“.

“Ha ha ha, đúng là gạt muội đó. Không thể tưởng được rằng muội còn nhạy bén đến vậy“.

..... =__=|||

Mặc dù A Ly trông cậu còn nhỏ mà lại cố tỏ ra bộ dáng đáng tin cậy, cảm giác khi đứng phía sau cậu, quả thật dù là gì cũng không đáng sợ.

Khoan đã nào..... lúc mà cô có suy nghĩ đó, trong lòng A Ly lại lệ rơi đầy mặt —— đúng là phản rồi, chính bản thân “mình” phải bảo vệ “cậu ấy” mới đúng chứ!

Cứ tưởng rằng chỉ dùng lời nói để an ủi cô đấy, vậy mà Tạ Liên lại thật sự dẫn cô đi tới bờ sông.

Vẫn chưa tới kỳ mưa lũ, hơn phân nửa dòng sông đều đã đổ ra biển. Trên bờ sông rải rác đầy đá cuội, quả nhiên không có bao nhiêu cỏ cây.

Hai người từ ngọn núi đi ra, cũng đã không còn bao nhiêu khí lực. Nhìn thấy con sông uốn lượn, nhìn dọc hai bên dòng đều không thấy có người ở, bèn quyết định dừng lại nghỉ chân trước đã.

Vừa đi trên đường vừa nhặt nhanh các nhánh củi khô, A Ly đang muốn tìm cách đánh lửa, Tạ Liên đã nhanh nhẹn lấy đá đánh lửa nhóm được đồng lửa, nhìn thấy trong nước có cá, tiện tay dùng nhánh cây đâm một nhát —— đâm trúng!

A Ly: . . . . . Cậu nhóc này rõ ràng chuyện gì cũng có thể làm được, phải gọi là siêu nhân mới đúng!

Tạ Liên giờ nhánh cây đã đâm được cá, cười tủm tỉm đưa cho A Ly, “Con này mới thực sự có thể ăn nè”.

A Ly: . . . . . T__T, lại bị tên nhóc con này đùa giỡn rồi!

Dù sao hiện giờ cũng không nên lạm dụng tình cảm của một đứa trẻ.

Cô quyết định ném con cá lên một tảng đá, mượn chủy thủ của Tạ Liên để lóc vảy, mổ bụng, lấy ruột cá, bong bóng cá, mang cá ra.....

Mặt mũi Tạ Liên xanh lè, xém chút nữa ói mửa.

A Ly: “: . . . . .Cá được câu lên cũng phải làm như vậy!”.

Tạ Liên lùi lại ba bước, “Quân..... Quân tử không nên gần nhà bếp!”.

Song sau khi được nướng chín, cậu ta vẫn ăn như thường. A Ly: =__,=|||

Tạ Liên: “giống như rượu thịt cũng đều đi qua đường ruột, đừng so đo tiểu tiết!”.

A Ly nhìn bộ dáng vô tâm vô phé ăn thật nhiều, bất giác trong lòng dần bình ổn. Cô không khỏi cảm thấy, thi sĩ thì thường hay phong lưu, câu nói này không phải là giả.

Cậu bé này tuổi mặc dù còn nhỏ nhưng đã biết gặp nguy không loạn, buồn vui đều có khí độ thông dong, tương lai sau này, quả thật có thể khiến người ta ngưỡng mộ.

Hai người ăn cá no nê, dần dần mọi khủng hoảng đều đã tan biến.

A Ly lấy nước rửa mặt, Tạ Liên thì ngồi tước vỏ cây bên đồng lửa.

A Ly: “Bỏ nhiều lá ướn vô một chút, khói sẽ nhiều hơn. Huynh ngồi xa ra bên kia một chút —— cẩn thận sặc khói đó”.

Tạ Liên rất biết nghe lời.

A Ly đang chăm chú rửa mặt, rửa cổ, lén quay đầu liếc nhìn Tạ Liên một cái, ai dè phát hiện cậu chàng cũng đang nhìn mình, mặt lập tức ửng đỏ, lan ra tận cổ áo.

=__,=|||— thật sự không có biện pháp nào để xem tên nhóc này là đứa nhỏ thuần túy.

“Thực xin lỗi, vì đã không thể thắng lại cái hà bao đó”. Cậu nhìn A Ly, đôi mắt sáng như ánh mặt trời, màu mực vàng lấp lánh như ánh nắng hồ chiếu rọi. Đột nhiên nói.

A Ly: “Hà?”.

“——đã tặng nó cho huynh, vậy mà huynh lại để thua”.

A Ly chợt nhớ ra cái ngày mà Tạ Thái Phò đánh cậu thua toi tã, cô nhìn biểu tình mong mỏi của cậu. Rốt cục cũng vỡ lẽ —— cô biết ngay mà, làm sao mà Tạ Liên lại có thể mang trên người một cái hà bao của nữ hài tử chứ?

Cười trêu: “Cá huynh tặng cho ta, ta cũng ăn sạch rồi”

“Ồ.....”.

A Ly cười híp cả mắt, nói: “Quan trọng là tình cảm, quên cái hà bao đó đi. Đừng nhỏ mọn như vậy”.

Tạ Liên nghe vậy cũng bật cười, rõ ràng cũng đồng ý “.....Tại vì đã thua cuộc trước mặt muội, khó tránh khỏi có chút lưu tâm”.

“—— vậy muội sẽ theo cho huynh cái khác”, A Ly nói, rồi cô nghịch nước sông, hướng mắt nhìn xuống, trong nước cũng hiện lên một đôi mắt, sáng trong thanh khiết như những bông tuyết bay lượn đầy trời, đang mở to, nhìn mình.

“Lần này không được để thua đó nha“. Cô đánh loạn vào mặt nước, nói với Tạ Liên.

“Ừm“. Tạ Liên nói, “Ta cam đoan, cả đôi đều sẽ mang theo bên mình“.

Đột nhiên ở đằng xa bỗng vang lên tiếng hát.

Cả hai người đều lập tức căng thẳng, hướng mặt về phía đang vọng ra tiếng hát.

Trông thấy một tiểu cô nương khoảng tám tuổi, đang vác trên lưng một cái sọt trúc nhỏ nhỏ, dẫm trên đồng đá cuội, nhảy từng bước lại đây.

Cô bé kia trên lưng thắt một dải lụa thành hình con bướm, cùng một kiểu nhỏ nhắn mềm mại. Mặc dù chưa được lớn cho lắm, cũng đã có thể thấy được vẻ xinh đẹp tuyệt vời, khí chất cũng rất thanh thuần. Chớp đôi đồng tử đen láy nghiêm túc nhìn bộ dạng A Ly, ngơ nga ngơ ngác. A Ly với Tạ Liên đã thấy rõ khuôn mặt của cô bé ấy, đều hơi hơi hoảng hốt.

—— Cô bé ấy đem so với A Ly cứ giống như là hai chị em sinh đôi, giống nhau đến tám chín phần.

“Hai người đang bị lạc đường phải không?“ Tiểu cô nương không rõ nguyên do nên mới hỏi.

Tạ Liên thấy A Ly không lên tiếng, bèn tiến lên phía trước che chắn cho nàng, nói: “Đúng vậy, muội từ đâu đến đây?“.

“Muội là từ thôn bên kia đến“. Tiểu cô nương chỉnh lại giỏ trúc trên lưng, nghiêng thân mình thăm dò A Ly.

A Ly quay đầu bỏ đi gầy đồng lúa.

Mới vừa rồi cô đã nhắc nhở Tạ Liên, mà ngược lại chính mình lại đứng ngược chiều gió, làm bụi khói cứ cuộn cuộn đập vào mặt, bị sặc khói liên tiếp hắc xì, sau đó nước mắt đầm đìa.

“Trên núi có thật là nhiều đại binh đang lục soát, có phải là đang tìm kiếm hai người?“.

“Ừ, bọn họ đang ở đâu?“.

“Để muội dẫn hai người đi!“. Tiểu cô nương xung phong chỉ đường, rồi đi qua kéo A Ly theo.

A Ly mới vừa lau chùi nước mắt ở trên mặt, lại lần nữa hé ra khuôn mặt lấm lem.

“.....Mau rửa mặt đi“.

A Ly tùy tiện lấy tay áo chùi chùi, “Không sao đâu, tranh thủ tìm đường đi“.

Tạ Liên nấp máy môi, cảm thấy thú vị, cũng không lên tiếng.

Tư Mã Dục hồi cung cầu khẩn Hoàng Hậu, sau đó tìm được Hoàng Thượng, điều động năm trăm người đi lục soát quanh núi.

Cậu ta đi theo lòng vòng cả ngày, cả đám người đều lo lắng đề phòng, sợ là Thái Tử sẽ lạc mất. Nhìn thấy một thôn nhỏ ở dưới núi, khuyên can mãi, rốt cục cũng khuyên được cậu ở lại chờ tin tức.

Đến một nhà trong thôn đang quét dọn ngoài sân, nghênh đón cậu đi vào, cẩn thận hầu hạ.

Chủ mẫu mặc dù không biết thân phận của cậu, nhưng cũng đoán được là người vô cùng quý, bèn lặng lẽ gọi nha đầu đến, hỏi, A Thanh đâu rồi?“.

“Tiểu thư đã ra ngoài từ sáng sớm“.

“Thật không ra đáng khuê tú!“.

Tạ Liên cùng với A Ly đều không thể nào ngờ đến, té ra chỉ cần quẹo qua một khúc cua, ở bên kia núi lại có một thôn trang nhỏ.

Cả hai đều ngượng ngùng.

Chỉ có tiểu cô nương kia là vẫn đang dương dương tự đắc, tay vung vẩy cành trúc, ngân nga một bài hát. Tiếng ca kia uyển chuyển mềm mại, nhưng ca từ thì rất 囂.

“A Thanh lên núi í a... bê măng. Bê hết măng í a... đi về thôn. A huynh dắt tay a tỷ í a.....đi ở đằng sau.....“.

Hơn nữa còn vừa hát vừa cười.

A Ly: =_|||. . . . . Đến tột cùng cô nhỏ đó đang hát cái thể loại nhạc gì!

“A huynh a tỷ, hai người có muốn ăn mẳg hay không? Học học!”-Tạ Liên: “được thôi”.

Tiểu cô nương đối diện với đôi mắt đen thanh khiết ẩn chứa nét cười kia, lập tức tiếng cười nghẹn lại trong cổ họng, trên hai gò má nổi lên vết ửng hồng. Không chịu thua kém, cô tình quay đi, chạy đến trước hai bước, “Không thèm cho huynh ăn!”.

A Ly: . . . . .

(Mì: Sao mà A Thanh lúc nhỏ lại đáng yêu đến như vậy được chứ? cười lộn ruột với bài ca của con bé :))))))

Vào thôn, Tư Mã Dục đã sớm nhận được tin tức, vội vã chạy ra đón.

Nhìn thấy người đứng phía sau Tạ Liên, ngực lại như chạm phải thứ gì cứ khê nhói lên. Đây người dẫn đường đang đứng phía trước ra, chạy vội tới.

A Ly nhìn thấy cậu thì kinh ngạc hốt hoảng, thấy không còn chỗ nào để đi, vội chạy đến phía sau Tạ Liên để nấp.

Tạ Liên hơi hơi khó hiểu: “Làm sao vậy, A Ly?”.

A Ly tự nhận thấy mình thực hồ đồ. Người mà Tư Mã Dục thực bụng thực dạ yêu thích đang đứng một bên, cô trốn là trốn cái gì, như vậy không phải là đang tự mình đa tình sao?

Dù vậy, cô vẫn không thể kiềm chế chính mình vánh mắt đỏ ửng, “Không.....”.

Tư Mã Dục dừng bước.

Cậu ta tinh tế nhìn A Ly — mặt mũi lúm lem như mèo, so với A Trúc sạch sẽ mềm mại, hình dáng quả thật không giống. Thế nhưng.....

Tạ Liên cũng nhìn thấy Tư Mã Dục, nghĩ đến thanh danh của vị Thái tử này, trong lòng cũng dần dần hiểu được —A Ly tốt xấu cũng là khuê nữ Vương gia, quả thật không nên để người khác nhìn thấy.

Bèn lặng lẽ che chắn trước mặt A Ly.

Rồi cậu trông thấy trong đám người kia có điền khách nhà mình, gọi một người tới, phân phó: “Làm phiền đi chuẩn bị một chiếc xe bò”.

Đem A Ly đẩy lên xe bò, Tạ Liên mới tự mình nói với Thái tử vài câu.

Bất kể là người lạc đường là A Ly hay là Thái tử, đứng ở bên ngoài lâu quá thực sự không nên. Cả hai đều ngầm hiểu, khách sáo nói chuyện mấy câu. Sau đó Thái tử thu binh, Tạ Liên về nhà. Hôm khác lại nói tiếp.

Nhìn theo xe bò thông thả rời đi, Tư Mã Dục buồn bã mất mát. Dường như trong lòng đã đánh mất một thứ gì đó quý giá.

Còn đã mất đi cái gì, căn bản không thể hiểu được.

Thở dài, vừa quay đầu lại, liền trông thấy một tiểu cô nương đang chớp mắt nhìn hẩn.

Đầu óc Tư Mã Dục trở nên trống rỗng “A..... A Trúc?”.

“Hả?”.

Mặc dù không biết lai lịch của thiếu niên này. Nhưng Tam công tử Tạ gia, trong thôn này ai mà không biết? Đến ngay cả Tạ Thiếu chủ cũng cung kính khách khí cúi đầu đáp lời, thì thân phận làm sao có thể thấp?

Chị dâu của tiểu cô nương đứng trong viện nắm chặt mảnh khăn tay như muốn xé ra thành từng mảnh, nhìn thấy cô nàng ngu ngơ, vội đẩy cửa chen ngang, nói: “A Trúc, muội về rồi hả?”.

Tiểu cô nương liền ngậm miệng lại. Cắn môi, cúi đầu đá mũi chân.

Tư Mã Dục vẫn còn hơi mờ mịt, “Muội.....Muội đến Tạ gia làm khách à?”. Tình trạng nhà này, như thế nào cũng không giống như có thể bước vào cổng Tạ gia.

“Gia viện tuy nhỏ, nhưng tổ tiên đã từng làm quan. Lại thay mặt Tạ gia trông coi điền khách, thỉnh thoảng cũng cùng các phu nhân thưa lời”. Tẩu tử giúp cô bé trả lời, cười bồi chuyện với Tư Mã Dục: “Các phu nhân đều rất xem trọng A Trúc. Chỉ là do gia đình sa sút, nên thật là ủy khuất cho đứa nhỏ này.....”.

Tư Mã Dục nhìn một lần nữa, thấy tiểu cô nương trắng nõn trầm lặng, khí chất quả thật khác xa so với các cô gái gia đình khó khăn. Thì hơi tin tưởng một chút.

Lại tinh tế đánh giá cô.

Không có loại cảm giác làm cho trái tim đập nhanh.

Một lát sau, sâu trong đôi mắt có một chút thất vọng, “Người tránh ra đi. Ta cùng với muội ấy nói chuyện mấy câu”.

Cuối cùng chỉ còn lại hai người, Tư Mã Dục vẫn còn có chút chán nản, “Chuyện, ngày hôm đó.....”.

Rõ là hồngбет, sao lúc đó mình lại có thể hôn vậy chứ? Bây giờ lại nói không phải cố ý ———— ôi trời, danh tiết cô nương nhà người ta đều bị hủy cả rồi!

“Phải rồi, nếu không thì.....”.

“Tên muội là A Thanh”, tiểu cô nương chặn lời cậu, ngẩng đầu cười với cậu. Nụ cười kia tươi sáng khôn cùng, giống như tia nắng ban ngày, chói lóa cả mắt “Tên muội là A Thanh, là tên cha mẹ đặt cho, cả đời sẽ không thay đổi. Muội không phải A Trúc”.

“.....”

Cô ôm gird vào trong ngực, đào bới, lấy ra hai khối nặng to to, đưa cho Tư Mã Dục: “Đây mới là A Trúc, tặng cho huynh!”.

Đã giải bày hết nỗi lòng, ôm cái sọt không, nhẹ nhàng nhón chân, chạy vào nhà.

Tư Mã Dục đem măng đưa cho gã thị vệ, “Tạ gia đã lạc mất một cô nương, đó là ai?”.

Hết chương 10.

P/s: Đúng là nghiệt duyên mà!! Người nào cũng đều đáng thương, đáng yêu. Không biết phải thương ai bỏ ai mới tốt....

À quên, vẫn còn một tên yêu nghiệt vẫn chưa chính thức xuất hiện ^^~~~~~

Facebook Twitter Google+ LinkedInmore Pinterest Tumblr Email

Bạn đang đọc truyện *Ba Lân Đi Thi Thái Tử Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11

Chương 11: Nỗi Lòng Thiếu Niên (Thượng)

Tác Giả: Mậu Lâm Tu Trúc.

Edit: Mi Xảo.

—ooOoo—

Về việc Thái tử cố tình gây kinh động đến Hoàng Hậu, Hoàng Thượng, điều động năm trăm người đi lục soát núi, chỉ để tìm ra một tiểu cô nương vô tình đi lạc, họ rất muốn biết lý do rõ ràng.

Hoàng Thượng với Hoàng Hậu vô cùng cưng chiều đứa con này, nhưng cũng không có ý định bỏ mặc cho cậu ta làm càn. Sau khi Tư Mã Dục hồi cung, Hoàng Thượng liền xét hỏi vị Hoàng Môn thị lang đi theo cậu.

Hoàng Môn thị lang liền đem tình hình của ngày đó kể ra tường tận, nói rằng: “Thần đã hỏi qua Thái Phó gia, cô nương kia chính là đại tiểu thư của Vương Trường sử gia”. (*)

(*) Trường sử – 史家 (historian): là chức quan chuyên quản lý việc sử sách.

Tâm trạng Hoàng Thượng có chút khoái trá.

Vương Trường sử hiển nhiên chính là Vương Thân.

Sau Thái Phó, đối với người đời, ái tướng Vương, Tạ cũng được xưng danh, nhưng thực tình theo lý mà nói, gia đình muôn đời giàu có quyền thế, còn ai có thể so được với Vương gia.

Vương, Tạ, Hoàn, Dữu, Chu, Trương, sáu vết son này đều là danh môn nhất đẳng, mặc dù đường thúc gia gia của Vương Thân đã thuyết phục đồ môn tiêu diệt gia tộc Chu gia, còn lại đại đa số toàn là thành phần siêu quần xuất chúng, hơn thế nữa so sánh với Tạ gia, người ta liền nhớ lại Thái Phó tam huy nhĩ đệ, còn nói về Hoàn gia, đó chính là ông cháu Hoàn Bộ Thanh, Còn về phần Dữu gia tất nhiên là thân thích của Thái Hậu..... Vương gia cũng là danh gia vọng tộc, từ cháu, tộc thúc, cho đến các anh em họ đều tụ tập dưới một mái nhà, làm người ta không khỏi cảm thán “Châu ngọc trước mắt”, “Rực rỡ muôn màu”—— đương nhiên, có đôi khi nhà khác sinh ra người đặc biệt tài tuấn, cũng sẽ ưa việc lấy Vương gia ra để mà so sánh, nói là “Nhà họ Vương có nhiều con cháu, cũng không sánh bằng một đứa nhà mồ”(*). Nhưng con trai của nhà mồ họ còn chưa kịp phong lưu cho đã, các con cháu của họ Vương kể cả cháu trai đều đã bắt đầu vào triều làm quan hết cả.

(*) mồ 某: có nghĩa là tôi, dùng để tự xưng mà không nói rõ tên, ví dụ như: Trương mồ, Lý mồ,.....

Vị Vương Thân này, chính là một trong những tiểu bối cực kỳ nổi trội của đương kim Vương gia.

Đối với Hoàng Thượng—— đó là một người vô cùng xuất sắc. Ông có xuất thân là phó tướng của Hoàn Tĩnh. Dưới trướng được ba tháng, vị đại Tướng quân họ đã đem toàn bộ các việc cơ mật giao cho ông xử trí. Vào những lúc các đệ tử nhà khác đang cầm trên tay chiếc quạt lông, hoặc cây phát trần, tụ họp ở nơi có đủ sông núi cỏ cây để bàn bạc những chuyện không mấy hệ trọng, thì ông ta lại lặng lẽ ngồi một mình bưng một chén cơm với một miếng cá khô ở trong phủ xử trí công việc vặt. Chỉ qua một mùa hè, văn võ bá quan trên vạn người, ông đều rõ mặt. Chỉ một mình ông trấn giữ, mọi chuyện trong phủ đại Tướng quân đều gọn ghẽ, lúc lộn xộn nhất cũng không xảy ra sai lầm gì. Mọi người thấy vậy, ông ta miệng lưỡi hiền lành, làm người cũng rất giản dị, ngồi bút cũng là thơ văn hoa mỹ như gấm vóc. Tất cả các công văn gì đó đều múa bút mà thành, giám sát công việc thư kỳ đều không tồn tại đến chữ nghĩa.

Quả thật có người này trong tay, việc công không cần phải lo nghĩ nữa.

Hơn nữa tính cách Vương Thân cũng rất tốt, vui đầu làm việc, không quan tâm tới việc đặt điều nói xấu, nếu phiền phức tìm đến ông, nhiều lắm ông cũng chỉ liếc mắt một cái, nhìn lướt qua, nên làm gì làm như thế nào—— người như thế này, người như thế họ cần thể hiện rõ chúa công không che giấu, ông đi đường cũng có thể bị rơi xuống sông chứ!

Vì xuất thân của ông tốt, lại có nhiều tài, những việc con con thường không thể thiếu ông, nên thật ra đại đa số phiền phức ông đều có thể giải quyết một cách dễ dàng, không cần chúa công phải ra tay.

Thật sự không thể so lợi hại với ông ta được!

Lúc Hoàng Thượng còn đang là Vương gia thấy ông ấy mà thêm muốn, từ sau khi đăng cơ, thường xuyên muốn nâng ông từ tay Hoàn Tĩnh, để làm Thừa tướng cho mình—— dĩ nhiên, làm Thừa tướng thì vẫn còn hơi trẻ một chút, giữ lại cho con trai thì cũng không quá già mà cũng không quá non, độ lứa rất vừa vặn.

Chính vì vậy, khi nghe thị vệ nhắc đến khuê nữ của Vương Thân, Hoàng Thượng hơi cân nhắc, nhân tiện nói: “Phải khiến ông ta nghỉ ngơi nửa ngày, để cho ông ta về nhà xem xét một chút”.

—— Mặc dù không thể đoạt ông ta từ tay Hoàn Tĩnh, nhưng Hoàn Tĩnh cũng quá già rồi, có lẽ cũng không giữ được bao lâu nữa.

Hoàng Thượng quay đầu lại cùng Hoàng hậu nhắc nhở “Khuê nữ của Vương Thân được bao nhiêu tuổi rồi?”.

Hoàng hậu hơi ngớ ra “hình như nhỏ hơn A Mang một tuổi”

“Trẫm thấy Vương Thân rất có tiền đồ, mai này nhất định sẽ là một công tướng mặt đen”.(*).

(*) Trong nghệ thuật Kinh Kịch, hát bội, các diễn viên thường phải hóa trang mặt nạ trước khi biểu diễn. Mặt trắng là đại diện cho kẻ tiểu nhân; mặt đỏ là đại diện cho nghĩa khí, trung nghĩa; mặt đen đại diện cho nghiêm túc, công chính liêm minh, quân tử.

Hoàng hậu trầm nghĩ, nói thừa, cứ xông tới nhà ông già họ Vương đi.

Hoàng Thượng đương nhiên hiểu được tâm tình Hoàng hậu, bèn cười xich lại gần bà “Nàng đừng có mà giả ngốc. Ngôi vị hoàng đế của Trẫm là do đâu mà có?”.

—— tiên đế cũng không phải là không có nhi tử, người kế thừa đế vị này, lại chính là ông – thứ xuất, là đương kim Thánh Thượng.

Bộ dạng Hoàng hậu sợ hãi cả kinh, ngạc nhiên nhìn Hoàng Thượng.

Hoàng Thượng liền khe khẽ vuốt ve đầu bà, “Có một số việc, một mình trẫm không thể tự mình làm chủ. Đã biết nàng chịu ủy khuất, lại chỉ có thể để cho nàng làm phải chịu đựng. Trong lòng trẫm, cũng không chịu nổi.....”. Đôi mắt Hoàng hậu trở nên êm ái.

Hai người trán kề trán, khe khẽ nương tựa lẫn nhau. Kiếp vợ chồng bao nhiêu năm, hỗ trợ nhau từ lúc khỏe mạnh cho tới sắp già đi. Cho đến bây giờ, bà không thông cảm cho ông, thì còn có ai đây?

“Thần thiếp hiểu mà”.

“Không cần nôn nóng, nhìn xa một chút đi”. Hoàng Thượng cười nói “A Mang cũng rất tốt mà”.

A Ly không hề ngờ tới, bản thân mình ở Tạ gia không tìm ra được hướng đi, vậy mà Hoàng hậu đã toan tính ban thưởng để an ủi.

Ở kiếp trước, Hoàng hậu thật lòng thật dạ coi cô như con gái ruột mà đối xử, giữ gìn, trong lòng cô cũng coi Hoàng hậu như là một người mẹ của mình. Cô được độc sủng mười năm mà vẫn không có con, thiếu chút nữa đã phải nhận đứa cháu trai làm con nuôi, mà ngay cả một lời trách móc Hoàng hậu cũng đều không nói. Thực ra A Ly rất áy náy. Về sau, dù đã ngầm đồng ý để Tư Mã Dục có con với người khác, nhưng khi đứa con thứ đó được sinh ra, ngay lập tức cô vứt bỏ Tư Mã Dục mà về nhà.....

—— cô vẫn luôn nhớ rõ câu nói kia của Hoàng hậu “ta giao A Mang cho con”.

Trước sau đều không vẹn toàn, cô chột dạ. Do đó, vừa thấy mẹ cô nhận cái gì đó từ Hoàng hậu, mới sợ hãi bật dậy.

Cái lần cô đi lạc trên núi, nói không bị dọa cho kinh hoàng, đó là gạt người. Hơn nữa khi Hoàng hậu hỏi đến, tâm lý tức khắc không chịu nổi gánh nặng.

Mẹ cô tất nhiên không tài nào ngờ được một cô nàng tám tuổi lại mang nhiều tâm sự nan giải đến như vậy, thấy cô thấp thỏm không yên, bèn cười hỏi: “Sao thế, kẻ nào lại dám làm đại cô nương nhà ta khó chịu?”.

A Ly: “Không có . . . . .”

Làm sao cô có thể nói mình đã nhận ra sự trông đợi của Hoàng hậu? Hoặc nói ra chuyện cô muốn nhanh chóng được đóng gói mình đem gả cho Tạ tam, để phải đem dài lắm mòng?.

Đành mang một bụng hậm hực mà theo hà bao cho Tạ Liên.

Tạ Liên là một cậu nhóc nhất ngôn cửu đỉnh, A Ly không chút nghi ngờ, cậu đã nói sẽ mang theo cả đời, thật sự sẽ mang theo cả đời —— làm sao cô có thể để cho một vị đại tướng tương lai phải mang theo bên người đồ vật của một tiểu cô nương tập làm chủ? Đương nhiên phải làm cẩn thận từ bên trong ra bên ngoài.

Cô đang tỉ mỉ lựa chọn màu sắc chỉ thêu, thì mẹ cô lại nói “Về phía phần thưởng của Hoàng hậu, a nương muốn tiến cung để cảm tạ..... chỉ sợ Hoàng hậu sẽ muốn gọi con tới”.

A Ly giật thót. Trong lòng lặng lẽ phun máu ra khỏi miệng, rồi lặng lẽ lau khô.

“Nghe mọi người nói, hôm đó Thái tử cũng đến? Còn dẫn theo năm trăm thị vệ soát rình?”. Mẹ cô cười hỏi. A Ly không muốn nói dối, rặng cả nửa ngày, mới miễn cưỡng trả lời “..... Nữ nhi không biết, nên không dám nói lung tung”.

Cô còn nhớ rõ, hôm đó chính mình leo lên xa bò, xóc mạnh nhìn ra xung quanh, trông thấy thiếu niên cao ráo đó, cùng với cô gái ngây thơ kia, bọn họ đứng sòng vai nhau, mỉm cười nhìn nhau. Cô không thể không thừa nhận, Tư Mã Dục cùng với Tả Giai Tư mới đúng là một đôi bích nhân. Bọn họ đã tìm thấy nhau nhất định sẽ tái hợp.

Cô cũng sớm nắm được tình hình hiện giờ của Tả Giai Tư, sau khi cùng mẹ trở về, lão thái thái nói, đã sai người đi trao đổi danh thiếp, cùng Tả Giai Tư kết nghĩa tỷ muội. Nhờ có chị kết nghĩa ở Vương gia, anh trai và chị dâu của nàng ta sẽ không dám gây khó dễ cho nàng nữa.

Hiển nhiên, cho dù đã kết nghĩa tỷ muội, A Ly vẫn không nghĩ đến việc sẽ cùng cô ấy gặp mặt.

Ở kiếp trước, cô ấy chết sớm làm cho A Ly rất đau lòng, nhưng hai cô gái cùng yêu một chàng trai, căn bản chính là cánh cửa không bao giờ có cách mở.

Kiếp này, cô tác hợp cho bọn họ, sau đó sẽ vĩnh viễn không bao giờ gặp nữa.

Mẹ A Ly nghe cô nói như vậy, liền mỉm cười gật đầu, thầm nghĩ: Xem ra trong lòng khuê nữ cũng đã hiểu rõ.

Nói gì thì nói, là bề trên đã có ơn với con gái mình. Tự nhiên Vương Thân cũng phải mang ơn —— tiểu nhi nữ gặp nạn, trong lòng rất rõ ràng không thể dễ dàng bỏ qua. Mẹ A Ly ngầm nghĩ.

—— Cũng chả phải bà đối với ngôi vị Thái Tử Phi không ham muốn. Nhưng sự thực rành rành, đó là Thái tử đã thom lén A Ly một miếng ngay lần đầu gặp nhau, ngoảnh đầu lại liền theo đuôi Tạ Hàm, chưa được vài ngày lại làm náo loạn ở tiệc của Thẩm Văn Trúc, không khỏi làm cho lòng bà sợ hãi.

Cho dù có là Thái tử, dựa vào ngôi vị đó để bay cao, mẹ A Ly cũng không dám đem con gái gả vào đó.

Nhưng ai biết được lại có một ngày, bỗng dưng Thái tử lại dựa vào kịch bản mà tiếp tục được lên sủng điển.

Nghe nói, gần đây thường đi theo Tạ Thái Phó để đọc sách, học sự tình, rất trưởng thành. Theo bên người Hoàng Thượng nghe báo cáo, ngẫu nhiên hỏi một câu, đáp một câu, cũng rất có quan điểm cùng trình độ. Tóm lại chỉ có thể dùng câu “Tiến triển thần tốc” để hình dung. Quan trọng hơn là không còn cười ngửa chọi gà nữa, biết chịu khó khiêm tốn lắng nghe.

Chỉ ít Vương Thân nhận thấy, đồng lứa với Tư Mã thị này, thậm chí trên cả trong các thiếu niên đồng lứa, đều không có người nhảy bén kiên nhẫn như vậy.

—— Vương Thân là người từng trải, tâm nhãn rất sáng, nhìn người cũng rất chuẩn. Ông thấy chữ “Được” kia ước chừng thật sự đúng như vậy.

Do đó, nhóm các gia tộc lớn không còn giam giữ các đệ tử trong nhà nữa, đều cho phép bọn họ với Thái tử cùng nhau đọc sách, cùng nhau học tập. Thái tử cùng Tạ Thái Phó trở nên thân cận, tự nhiên cũng sẽ thân thiết với Tạ Liên.

Cậu ta vốn là tán thưởng Tạ Liên, Tạ Thái Phó cũng không cấm Tạ Liên cùng cậu ta lui tới. Đều cùng trong một độ tuổi thiếu niên, nhân cách cũng không ướm ắt bản thù, tự nhiên dễ dàng cùng nhau chơi đùa.

Từ lúc Thái tử bắt đầu tập trung dốc lòng cầu học, hai người nghiêm nhiên cũng trở thành bạn đồng môn. Thường ngày cùng nhau bàn chuyện học tập, thảo luận thời sự, càng cảm thấy ấn ý.

Nhưng mà cả hai người cũng đều ngầm không nhắc đến chuyện núi rừng ngày đó, đã chia nhau đi tìm một cô gái.

Chỉ có điều, A Ly cũng không hề nghĩ tới, Vương Diễm lại có thể cùng Tạ Liên có giao tình sớm đến như vậy.

Cô tỉ mỉ suy nghĩ:

Trên đời này——eo ôi, trên đời này cũng có chuyện Vương Diễm kết bằng hữu sớm vậy sao, tuy nhiên, thằng em này không thích quẩn lầy mọi người trong viện. Vì thường xuyên ở trường học, nên vừa bước ra khỏi nhà đã mất tích mấy tháng cho đến nửa năm, cũng rất ít khi đề cập đến bằng hữu của cậu. A Ly chỉ biết là tên bằng hữu kia thích ăn bánh trung thu nhân mềm, vì thế còn đặc biệt.....

Oái!

A Ly nhớ ra, lần trước gọi cá khô đến còn kèm theo thiếp, đòi ăn bánh trung thu!

Khỏi cần phải hỏi, ngoại trừ Tạ Liên ra, còn có ai ưa thích tặng cá khô như vậy?

——Hóa ra từ kiếp trước, cô đã mất bốn đến năm năm làm bánh trung thu tặng cho Tạ Liên.

Bởi vì phát hiện ra bí mật này, lúc thù hà bao, A Ly quả thực rất 囧.

Mà Vương Diễm vẫn còn nói: “A Hồ đem tặng cá khô, bên trong bài thiếp có hỏi thăm a tỷ. A tỷ, tỷ có muốn hỏi thiếp hay không, hay là để đệ thay tỷ viết một câu?”.

A Ly: “Đệ viết thay là được rồi. Chốc nữa ta làm hai loại điểm tâm, đệ mang theo cùng ăn với A Hồ”.

Vương Diễm kích động nói: “Làm nhiều chút đi, Thái tử cùng Vệ xấu xí cũng muốn ăn cùng”.

A Ly: . . . . . A Diễm, làm thế nào mà đệ lại tụ tập với một đàn sói đói đó vậy chứ!

Vệ xấu xí cũng chính là Vệ Lang.

Tên nhóc này bất hạnh từ nhỏ.

Hắn được sinh ra vào ngày năm tháng năm——thời đại này có ý kiến rằng, sinh con gái rơi vào tháng hai, sinh con trai rơi vào tháng năm đều không may mắn, đầu tiên là khắc cha mẹ, nặng hơn sẽ khắc cả nhà. Ngày hai tháng hai cùng với ngày năm tháng năm lại càng là điềm xấu. Dựa theo tập tục, hai ngày này mà lỡ sinh đứa trẻ ra thì không nên nuôi. Hoặc cho chết chìm, hoặc là ném đi. Thế nhưng, đó là đứa con trai của mình cơ mà, nếu để nó chết đuối thì Vệ gia chỉ còn là một gốc cây có một nhánh duy nhất! Bởi vậy toàn gia vây quanh một thằng nhóc sơ sinh, đều không dám xuống tay.

May thay vào lúc này, đường thúc của A Ly đến Vệ gia làm khách. Gặp mặt trận này liền hoảng sợ, hỏi rõ nguyên do từ đâu, dở khóc dở cười. Ông không tin vào chuyện ma quỷ, nói: “Có lẽ đứa nhỏ này sẽ có phúc phận khác. Mạnh Thường Quân lúc xưa chẳng phải cũng được sinh vào ngày xấu tháng xấu nhất hay sao? khả năng cũng giống nhau. Nếu như ông không an tâm, hãy đem đứa nhỏ này giao cho tôi, tôi không thấy có gì trở ngại”.

Mọi người tự nói chính mình nguyện ý tin tưởng. Cha Vệ Lang vừa nghe thế thì vô cùng cảm kích, vội vàng nói: “Có đạo lý, có đạo lý”.

Kết quả ngay hôm sau, đường thúc A Ly đang đi chơi, không cẩn thận bị ngã, té lăn xuống núi khoảng nửa dặm, rớt ùm xuống nước thiếu chút nữa chết đuối.

.....Theo lý mà nói thì chuyện này chỉ là trùng hợp. Nhưng ở cái thời đại này, mọi người lại không hề nghĩ như vậy.

Côi lòng cha Vệ Lang vô cùng áy náy, sang thăm nom đường thúc A Ly, đường thúc A Ly mặt mũi bầm dập, cười nói: “Đúng lúc mà thôi, đừng để ở trong lòng. Thằng nhóc kia tôi vẫn còn muốn”.

Cha Vệ Lang bật khóc nức nở “Ông đừng nói nữa! Thà tôi bóp chết nó, cũng không thể giao nó cho ông nữa!”.

Đường thúc A Ly không biết làm sao, sợ khuyên không được, đành thẳng thắn nói: “Lăn té ngã kia đều là tại tôi, chứ không phải do nó, ông đừng làm chuyện hồ đồ. Có người còn không thể sinh được con trai kia kia”.

Cha Vệ Lang không làm chuyện hồ đồ, ông chỉ đang tìm những cách hồ đồ khác để hóa giải — Ông ta để Vệ Lang xếp thứ tự trong đám khuê nữ, nuôi dưỡng như là một nữ hài tử. Ngay cả tên cũng không đặt, chỉ gọi: “Lục cô nương”.

Vệ Lang vốn rất xinh đẹp, môi hồng răng trắng, hai mắt linh lợi ướt át, đến mức có thể ép ra nước. Bộ dáng yêu kiều ngao nghể, nhìn vào cũng khiến tim ngừng đập. Nhóm tỷ tỷ trong nhà những lúc trang điểm cho cậu, đều tranh nhau loạn xạ. Cha Vệ Lang nhìn thấy — thật khủng khiếp, đây quả là một tên yêu nghiệt mà.

Bấy giờ, cuối cùng cũng chịu đặt tên mụ cho cậu, lấy tên cũng thật đơn giản — Nó không phải rất xinh đẹp sao? Được thôi, đã vậy gọi nó là lục sừu (xấu xí)! Để xem nó làm như thế nào.

Vệ Lang. . . . . Vệ Lang không ý kiến. Khi đó cậu còn chưa biết chính mình là phái nam, cũng không biết bộ dáng của mình rất xinh đẹp.

Mãi cho đến lúc cậu hơn bảy tuổi, đường thúc A Ly bỗng nhiên nhớ tới cậu ta, đến tìm cha Vệ Lang: “Tôi nhớ ở nhà ông quả thật có một tên tiểu tử mà? Tuổi tác cũng vừa tầm, hãy cho nó theo tôi đọc sách đi”.

Đến lúc này cha Vệ Lang mới nhớ ra — 囧, đã quên mất đó là con trai! Vội chạy đi gội rửa sạch sẽ dẫn ra. Lúc dắt ra không cẩn thận gặp phải nhóm tỷ muội trong nhà, bọn họ tiến lên cầm hoa dây đầu cậu.

Đường thúc A Ly đứng đối diện với cái đầu đầy hoa đó, cùng bảy tám đứa nhỏ nghịch ngợm, không nói được nên lời.....

“Có lẽ trước tiên nên theo tôi học kiếm đi”.

Đường thúc A Ly sợ trên người cậu tồn tại mùi phấn son, muốn uốn cong thành thẳng, mang theo cậu đi đến một ngọn núi khổ tu. Hai năm sau, đem Vệ Lang trở về, Vệ Lang đã trở thành tên hỗn tiểu tử không sợ trời không sợ đất rồi.

Một vài ngày trước, A Ly vừa trải qua một sự kiện.

Tam cô nương Thẩm gia, Thẩm Vân Trúc đến tuổi cập kê, Thẩm gia ở Đông Sơn cũng có biệt viện, bèn ở nơi đó mở tiệc chiêu đãi tân khách. Người lớn đến uống rượu, bọn nhỏ cũng cùng đi.

Một đám cu cậu chín, mười tuổi, quây tung bùng, bắt chước người lớn đi thám hiểm. Kết quả mới ra ngoài sơn trang, từ trong rừng chọt lao ra một con sói hoang. Con sói kia bỏ nhào về, cả đám không kịp chuẩn bị, bọn nhóc mười hai, mười ba tuổi đi theo đều sợ hãi quay đầu chạy loạn. Cũng chỉ có Tạ Liên vẫn có thể duy trì bình tĩnh. Vệ Lang thì sao? Trong mắt cậu ta chứa tinh quang sáng ngời, không nói hai lời..... cực kỳ kích động rút kiếm nhào tới!

0__0. . . . .Nhớ ngược lại tình cảnh lúc đó, A Ly đang ở trong vườn trên núi vừa khéo trông thấy, ngay tức thì cảm thấy không ổn.

Quả nhiên, Tạ Liên thấy cậu không bỏ chạy, lập tức cũng rút kiếm nghênh đón. Vương Diễm đi theo cũng đứng lại! Năm đó cậu chàng còn rất nhỏ, còn chưa có bội kiếm đó. Cũng từ dưới mặt đất nhật lên một cây gỗ lớn, lão đa lão đảo xông lên theo!

A Ly nắm chặt khăn tay, trong bụng thầm đem Phật Tổ, Thượng Đế, Thánh A La,..... đến ngay cả Bích Thủy đại thần cũng đều niệm hết một lần. Mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

Cả một đám cô nương chen chúc bên trong đình xem, đều nín thở cầm nín.

May mắn thay, con sói kia vốn đang bị hoảng hốt, đã bị thương, đang bị thợ săn đuổi bắt. Thấy bọn họ xông lên, vội quay đầu chạy trốn. Đến lúc thợ săn chạy tới, đã đem sói vây giết.

Nhân sự kiện đó, cuối cùng A Ly cũng có thể thông suốt lời tâm tình của cha Vệ Lang: “Sẽ hại cả nhà chết không có đất chôn”.

———— Vương Diễm rất đoan chính, mặt dù trông không thân cận lắm, nhưng cũng thuộc diện thân nhân. Nhưng một khi nó nhận ra đạo lý gì cũng như nhìn nhận người nào, thì sẽ gắn bó đến cùng. Cũng là người nhỏ bé, yếu ớt nhất, rất dễ bị người liên lụy.

Mà Vệ Lang phát động chuyện điên rồ, cũng không thêm nhớ đến người khác. Cậu ta đã quen là một con sói đơn độc.

A Ly nhìn Vương Diễm nhắc tới Tư Mã Dục, Vệ Lang, Tạ Liên cùng với vẻ phản kích trên gương mặt, thì hơi hơi có chút lo lắng. Hết chương 11.

P/S: Coi như đủ mặt anh tài rồi ha! Tuổi thơ của người nào cũng “zì zằn” hết cả! Riêng có A Hồ của mình là hiền nhất, yêu chết được >” __*vỡ vụng<..... Thật muốn cắn chết hần quâ!

Thôi Sâm thấy nàng tỉnh ngộ, thì vừa bật cười, vừa lấy roi đi về phía màn xe, nói: “Nàng không chịu nói phải không?”.

A Ly: . . . . . nói với mẹ người ấy!

“Có nói người cũng không tin”. Cô đã biết Thôi Sâm đang thử mình, tự nhiên cũng muốn cứng rắn chống đối tới cùng, nói ngay “ngược lại chính là các hạ, còn chưa khai báo danh tính thì có”.

Thôi Sâm suy nghĩ một lát, “Ta là Ô Đầu”.

A Ly: Mẹ nhà người, ta cũng không phải là giao bạch (cỏ sữa – loại cỏ mà người ta trồng để nuôi bò, ngựa)!

Thôi Sâm cũng không nhiều lời, búng binh thu tay thúc ngựa. Rơi trên tay hắn vừa mới nhấc mình xe, thì A Ly nhìn thấy con tuấn mã màu đỏ phi nhanh tới giống như một ngọn lửa, bất ngờ tấn công.

Thôi Sâm quay ngựa né tránh.

Bên tai A Ly vang lên tiếng “leng keng” của đao kiếm va chạm, tay áo ở trước mắt tung bay, trong nháy mắt song phương cưỡi ngựa đánh chéo qua nhau. A Ly hoàn hồn lại, cách xe ngựa vài bước ở đằng trước, ngay trước mặt cô đã thay đổi kỵ sĩ.

Tạ Liên kéo di chuyển dây cương, che chắn phía trước A Ly. Ngay tức khắc, bóng dáng thiếu niên cao ngất, đón ánh nắng, để lại bóng dáng cao lớn mà an ổn. Chỉ trong nháy mắt nhưng lại làm cho A Ly sinh ra ảo giác. Cứ như cậu không phải là một thiếu niên mười ba tuổi nữa, mà là một người trưởng thành có thể dựa vào.

Tạ Liên và Thôi Sâm im lặng đứng giữa co, đều đánh giá đối phương.

Tư binh Vương gia mặc dù không địch lại tư binh Thôi gia, nhưng để kéo dài thời gian thì cũng đủ. Tạ Liên thực sự muốn động thủ, hai người cứ thế mà đối mặt nhau.

Bọn họ đều có thể dự đoán lai lịch của đối phương không hề nhỏ, và cũng đều cân nhắc cân lượng của người kia.

Chính là Tạ Liên có động tĩnh trước.

Cậu kéo vững dây cương, trường đao trên tay cũng không bỏ vào bao. Mà chấp tay làm lễ, nói: “Trần quận, Tạ Liên. Còn các hạ là ai, mục đích tới đây thăm hỏi là gì?”.

Thôi Sâm nắm chặt chuôi đao. Vừa mới giao phong, cánh tay hắn bị chấn động mà run lên, thiếu chút nữa binh khí đã văng ra. Từ nhỏ hắn đã dũng mãnh, so sánh với bọn người lớn cũng không hơn kém bao nhiêu, đây có lẽ là lần đầu tiên hắn gặp được đối thủ vừa ngang tài lại ngang tuổi. Nên âm thầm ghi nhớ.

“Tạ Trần quận” ba chữ này đủ để hắn nghĩ đến một người, khá là nổi danh. Tạ gia ở Trung Nguyên mặc dù không tính là giàu có hạng nhất, nhưng mà Tạ Thái Phó, dưới vòm trời này ai mà không biết danh thân, ngay cả ông nội Thôi Sâm cũng kính trọng hết mức.

Huống chi, đây lại là Giang Tà. Là địa bàn của hai nhà Vương, Tạ.

Thôi Sâm cũng không trốn tránh, thông dong hoàn lễ, nói: “Thanh Hà, Thôi Sâm”.

— Đó cũng coi là thói quen của thời đại này, mọi người đều yêu thích lấy quê quán cùng dòng họ khi chào hỏi người lạ. Nhưng giờ phút này, việc trình trọng khai báo xuất thân cũng hơi kỳ lạ, có lẽ cũng là một loại giao chiến khác.

Thôi Sâm nghe Tạ Liên hỏi: “Mục đích tới đây thăm hỏi”, hơi hơi suy nghĩ lại, Lư Hiên đã từng nói qua với hắn, Tạ Thái Phó ở Đông Sơn cũng có dinh thự. Quả thật là hắn đang đứng gần gia môn nhà người ta.

Không thể kiêu ngạo.

Lại thấy Tạ Liên cố tình che chắn xe của cô gái đó, bèn nhếch môi hỏi: “Ồ trên xe, là người quen của Tạ huynh?”.

Tạ Liên cúi đầu suy nghĩ. Một lát sau, đón nhận ánh mắt Thôi Sâm, thân nhiên nói: “Là vị hôn thê”.

Mặt A Ly thoáng chốc ửng hồng, trong nháy mắt cũng không rõ tâm trạng của mình. Thực sự là ngay từ đầu cô đã muốn gây sự chú ý với Tạ Liên, nhưng giờ phút này nếu nói tâm tình lay động như hạt bụi, chỉ bằng hãy nói nó đang ngày càng mù mịt. Đành vội vàng thả mình xuống, không nhìn ngó nữa.

Tạ Liên đã nói tới bước này, mà Thôi Sâm còn muốn dây dưa thì quả là khinh người quá đáng, là cố ý gây sự với Tạ Liên.

Nếu là ở phương Bắc, đã thích thì sẽ đoạt. Dù sao thì Thôi gia cũng có khả năng xử lý. Nhưng ở đây lại là Giang Tà.

Thôi Sâm lại liếc về chiếc xe bò một lần nữa, thấy A Ly đã buông mình xe xuống, trong ánh mắt lại hơi có một chút hoang mang. Nhếch môi cười, chấp tay đối diện Tạ Liên nói: “Chỉ là hiểu lầm thôi, hôm khác sẽ đến nhà nhận lỗi”.

Dứt lời cũng không lưu luyến, xoay người lại cùng với nhóm người ngựa rời đi.

Tạ Liên nhìn thấy hắn đã đi xa, mới thu hồi trường đao. Ruổi ngựa trở lại bên cạnh xe bò.

A Ly nghe được tiếng vó ngựa, thì mím môi, cúi đầu không nói.

Ở gian ngoài, một hồi lâu mới truyền đến tiếng nói của Tạ Liên, “Vừa rồi nếu huynh không nói như vậy.....”

A Ly cảm thấy hết sức mất tự nhiên, nên chặn ngang lời cậu, nói: “Muội hiểu mà”.

Người bên kia lại im lặng. Một lát sau, mới nghe tiếp lời Tạ Liên nói: “Giờ muội đi đâu, để huynh đưa muội đi”.

Tạ Liên hộ tống A Ly một hồi đến nhà Tả Giai Tư, rồi lại tự mình đưa cô quay về Vương gia.

Ở Kiến Nghiệp nổi tiếng là phong cảnh. Núi xanh từng ngọn xếp cạnh nhau bên cạnh láng giềng, vừa là phong cảnh cũng vừa là xóm làng. Cảnh tượng đó tuy rằng hơi không tương xứng, nhưng đã được các ngọn núi che chắn lại, cùng với đám mây cô độc bay qua, ban ngày xuôi về hướng Tây, còn có nhiều cánh chim chao lượn.

Xe bò thong thả đi đằng trước, thiếu niên cưỡi ngựa cũng che chắn ở một bên. Tạo nên bức tranh thiên nhiên hấp dẫn.

A Ly nhắc mình xe lên, cúi đầu ra nhìn cậu, lặng lẽ ôm tâm sự. Tạ Liên thì dõi mắt về phía trước, sâu trong con ngươi đen láy kia như có ý cười. Một lát sau nghiêng mặt nhìn lại A Ly.

Hai người ánh mắt giao nhau, A Ly vội cúi đầu xuống. Còn Tạ Liên thì khẽ cong cong khóe môi. Chằm chú nhìn nàng một lát, mới lần nữa ngẩng đầu nhìn về phía xa.

Bên hông Tạ Liên còn lộ ra chiếc hà bao mà A Ly đã làm tặng cậu. Cái hà bao kia, A Ly đã mất rất nhiều công sức mới làm ra, bởi vì màu sắc tơ lụa vô cùng tươi sáng, cô lại sợ nó quá sặc sỡ, nên mới dùng chỉ bạc trắng bên với sắc trắng đan thành thân túi mới vừa ý. Ở hai bên mặt, mỗi mặt đều khảm bốn viên ngọc châu, lại dùng chỉ bạc quấn thành bốn hoa văn hình con dơi nho nhỏ. Ở trung tâm bốn con dơi đó là chữ thọ hình tròn, tương tự, chữ thọ kia cũng được làm từ khối bạch ngọc đã qua điêu khắc, cũng gần như là sản phẩm làm ra vô cùng chất lượng không thua gì vàng ngọc, chạm vào cũng rất là mềm mại. Kiểu dáng vừa thanh đậm lại vừa trong sáng, A Ly phải mất hơn một năm mới làm tốt như thế. Nhân dịp sinh nhật đã đưa cho Tạ Liên, đến nay kể ra cậu cũng mang theo chưa lâu.

Mà hôm nay, cùng với Thôi Sâm đấu một chiêu, hà bao vẫn khá hoàn hảo, nhưng guồng cuốn chỉ xuyên qua vỏ hà bao thì bị cọ sập hồng rồi.

A Ly nhìn thấy, âm thầm ghi nhớ trong lòng, thầm nghĩ sẽ làm lại một guồng cuốn chỉ mới đưa cho cậu ta, coi như là để tạ lễ hôm nay.

Một cô nương trong khi xuất môn, thiếu chút nữa bị người ta cướp đi, chuyện này cũng không có gì gọi là hay ho.

Nên sau khi Tạ Liên đưa A Ly về nhà, cũng chỉ nói là trên đường có gặp mặt, mới tiện thể hộ tống một đoạn đường. Cũng không hề nói đến chuyện gặp gỡ Thôi Sâm.

Tạ Liên đi rồi, A Ly mới nhẹ nhàng cùng mẹ nói chuyện một chút.

Chính là do đụng độ trên địa bàn Tạ gia, mà A Ly cũng mang theo kha khá thị vệ. Nên mẹ A Ly nghĩ rằng, như thế nào thì Thôi Sâm cũng phải chịu thiệt, không hề bụng, cũng không hỏi nhiều. Chỉ dặn dò bọn hạ nhân phải giữ kín miệng.

Chớp mắt năm mới đã đến.

Ăn com mừng tuổi, đốt pháo, dán giấy trên cửa sổ, treo Đào Mộc ..... Một đám con cháu trong nhà tụ tập một chỗ, chơi đoán câu đối, đi lại chúc tết. Ngoại trừ com canh là nguội lạnh, còn hết thấy mọi chuyện khác đều náo nhiệt vui mừng.

Phượng Đông cũng có sáng tạo truyện cổ tích. Người ta kể rằng, trong sáu ngày đầu tiên Nữ Oa đã tạo ra các con vật, tương ứng là: gà, chó, heo, cừu, bò, ngựa. Còn vào ngày thứ bảy mới tạo ra con người, vì vậy bảy ngày đầu tiên của tháng Giêng được gọi là “ngày 7-1 âm lịch”. Ở thời đại này, chính là những ngày lễ vô cùng long trọng.

Ngày này, được uống canh Thất Bảo, xin được câu đối chữ, theo tết Trung Hoa. Nếu trời sáng mây trong, thì biểu thị cho một năm bình an trôi chảy, các quý tộc cũng còn leo núi để làm thơ.

Mà bảy ngày đầu tháng giêng này, lại chính là ngày sáng sủa đến mức không thể sáng sủa hơn. Trời không mây, không gió, ánh nắng trời chiếu rọi khắp nơi, ấm áp áp áp.

A Ly dễ chịu đến độ chỉ muốn nằm trên nhuyễn tháp đặt ngoài sân, phơi nắng ngủ trưa.

Đương nhiên ngủ chỉ là ước mơ xa vời mà thôi —— ngày như thế này, chính là ngày mà các công tử quý tộc, các cô nàng tiểu thư tụ hội xã giao, là thời điểm rất tốt để khai thông tình cảm.

Nhân thời gian này, Hoàng Thượng cũng chọn ra một ngày, tại Thái Thành mở tiệc chiêu đãi quần thần, cũng phá lệ cho phép các công tử thế gia chưa có công danh được ngồi dự thính, lại mời Bắc triều mới đến đem theo thiếu niên hai nhà Thôi, Lư —— tất nhiên cũng vì muốn khoe khoang, so sánh một phen.

Hoàng hậu cũng cho mời các phu nhân dắt theo các tiểu thư đến Hậu cung tham gia yến tiệc. Những năm trước, loại yến hội này, các phu nhân đều chỉ mang theo các nô nường sau tuổi cập kê, thứ nhất là sợ mấy đứa nhóc còn quá nhỏ sẽ cư xử thất lễ, thứ hai cũng là muốn để các cô nương nhà mình có cơ hội diện kiến Hoàng hậu, mai này cũng quan tâm hơn một chút. Nhưng bây giờ, Hoàng hậu không biết là đang tính toán cái gì, lại đặc biệt điểm danh, gọi Vương Lâm, Tạ Thanh Như (*), Thẩm Cứ Từ, Dữu Tú, Hoàn Đạo Liên cùng vài tiểu cô nương mới vừa đủ mười tuổi, gọi hết đến đây. (Thật xin lỗi mọi người, không hiểu sao mấy chương trước Mi lại Edit thiếu tên của bạn Tạ Thanh Như thành Tạ Thanh nữa!!! Mi đã sửa lại mấy chương trước rồi,

còn bây giờ mọi người làm quen với tên mới này nhé.

Còn về cái tên Thẩm Cúc Tử, chữ Cúc 棘 này chính là “gai” trong “táo gai”, Mi thấy đọc hơi kỳ kỳ, nếu các bạn cũng thấy vậy, thỉnh mọi người hãy cho một cái tên tương xứng để mình thay đổi! nếu không thì Mi sẽ để vậy.“>)))

A Ly cẩn thận suy xét một lúc. Trong phạm vi bốn cô nương Tạ, Thẩm, Dữu, Hoàn ai nấy đều rất nổi danh, khỏi cần phải nói mai này có bao nhiêu nờ này nỏ mặt, tính ở hiện tại thì cũng đã thông tuệ hơn người, đều là đỉnh điểm của mỹ nhân tài hoa. Chỉ có một mình cô, ngoại trừ hai chữ “An Nhân” thì không còn gì để khen.

Tiếp tục suy nghĩ, bỗng nhiên cô mặt cắt không còn một chút máu — tuy rằng toàn bộ khía cạnh của cô đều rất bình thường, nhưng không phải ở kiếp trước, chính cô mới là Thái Tử Phi đó sao, nhất định Hoàng hậu đã ưng ý mình ở một điểm nào đó.

Cô chỉ sợ Hoàng hậu chọn trúng mình làm Thái Tử Phi cho Tư Mã Dục thôi!

—— khó khăn lắm nha đầu này mới nhảy bén được một chút.

Hết mấy năm nay, hầu hết những lúc rỗi rãi, cô đều cố gắng suy nghĩ biện pháp để không trở thành Thái Tử Phi, hẳn nhiên cô cũng đã có một số chiến lược.

Cô đã suy nghĩ cẩn thận cả rồi, hễ mà gặp Hoàng hậu thì cô sẽ hóa thân thành một tảng đá, không mở miệng nói bất cứ điều gì, chuyện gì cũng không làm. Nếu Hoàng hậu có hỏi thì cô mới nói, khi đó cô sẽ giả bộ nghe gì cũng không hiểu. Cô không tin với biểu hiện ngu dốt như vậy, mà Hoàng hậu còn có thể coi trọng mình.

—— nha đầu này không hề ý thức được, đối với cô nàng mà nói, căn bản chính là diện mạo gốc, cần gì phải diễn xuất.

Đi theo mẹ vào Thái thành, A Ly quả thực là chỉ biết theo sau.

Nhưng luôn luôn có chút tâm tình không khống chế được.

A Ly theo mẹ bước lên bậc thềm của điện Hiến Dương, không khỏi nhìn lại. Ngoài thành, bầu trời cao thoáng đãng, tuyết đọng đã tan. Mái hiên cong cong, điện nối tiếp điện.

Những đình đài lầu tạ đó đều mang hình dáng của năm đó, chỉ có Thái thành được liêu vẩy quanh, không hề lộ ra.

Sau đó người bệ liêu, cả đời này đã định là đi lướt qua rồi.

Chỉ có một mình cô là nhớ rõ hết thảy

—— Chỉ có cô biết rõ năm đó loại liêu nào phiền muộn, nhưng không biết rõ giờ này khắc này sẽ cảm thấy gì, tình sao có thể chịu đựng nổi.

A Ly đi theo mẹ vào điện. Vừa chạm mặt, Hoàng hậu đã nắm tay cô rồi cẩn thận đánh giá.

Dù sao thì Hoàng hậu cũng đã làm mẹ chồng A Ly mười mấy năm trời, A Ly vô cùng kính yêu bà. Lần này gặp lại, dù sao cũng sẽ thấy khó xử. đành nén tâm tình đó xuống rồi đứng lên. Ngậm cười, cúi đầu hành lễ. Hoàng hậu cảm thấy tính tình nàng nhu hòa, đo mực cũng cực kỳ ngọt ngào đáng yêu, trong lòng cũng thích thú vài phần.

Hỏi: “Nhũ danh là gì?”

“A Ly”.

“Ồ, cái tên này thật đáng yêu. Bao nhiêu tuổi rồi?”.

“Mười một”.

“Bình thường thích làm những gì?”.

“Chỉ ở nhà phụ giúp a nương thêu hoa”.

“Gia đình con từ già đến trẻ viết thư pháp đều tuyệt diệu, chữ của con chắc cũng rất khá nhỉ?”.

“..... thật không dám khoe khoang trước mặt nương nương”.

—— Các vấn đề này, căn bản có muốn giả ngu cũng không được mà.

Tuy là vậy, A Ly vẫn cảm thấy, mình trả lời hơi hợt như vậy, chắc chắn cũng không gây được thiện cảm gì nhiều. Cô hài lòng với biểu hiện của mình.

Mà Hoàng hậu cũng vừa lòng với biểu hiện của cô — cách trả lời giản lược này, không phải rất nhanh nhẹn dứt khoát hay sao? Bà muốn xem xét không phải là qua cách nói năng, mà là cử chỉ. Bà nhận thấy: thật không hổ là khuê nữ của Vương Thất, cử chỉ lễ độ, khiêm tốn, biết lễ nghĩa, hơn nữa không hề

tỏ ra mất bình tĩnh. Vừa nhìn đã biết là người quen xã giao, nhưng lại không hề tự kiêu — Các người nhìn khuê nữ Dữu gia kia đi, mắt cao hơn đỉnh, bộ dạng kiêu căng không ra thể thống gì nữa. Mà cô nàng của Thẩm gia kia thì quá lạnh nhạt, lại gầy gò yếu ớt, cứ như là suy dinh dưỡng không bằng. Hoàn gia thì tâm tư quá sâu xa, không giống trẻ con chút nào. Còn Tạ gia..... Tạ gia thì mọi thứ đều tốt — chỉ có điều quá thông tuệ, quá xinh đẹp đi, chỉ sợ Thái tử không xứng với con bé thôi.

Chỉ có thể nói, mẹ chồng chọn con dâu, mắt nhìn người tuyệt đối không giống với bọn nam nhân nhìn nữ nhân.

Bên này, A Ly đã theo mẹ an tọa một nơi.

Ở một nơi khác, trong điện Thừa Kiền, Tạ Liên cũng đã an vị chỗ ngồi.

Vừa lúc Thôi Sâm ngồi đối diện trông thấy cậu, đôi mắt màu xám cúi xuống, mở miệng cười hừ một tiếng. Lư Hiên ngồi bên cạnh bưng chén rượu lên, thấp giọng nhắc nhở hắn: “thu liễm một chút đi”.

Thôi Sâm tùy ý gật đầu, “Ta sẽ cân nhắc”.

Lư Hiên cũng không quan tâm nữa.

Còn ở sau điện, Tư Mã Dục, Vệ Lang, Vương Diễm thì đang tụ tập một chỗ — Vệ Lang năm nay vừa vặn mười ba tuổi, vốn dĩ hôm nay có thể tham gia yến tiệc, nhưng cha cậu ta sống chết không cho phép cậu thượng điện.

Bởi vì cha cậu quá hiểu mà! Con nhà người ta có tỏ ra hùng hồn, cũng chỉ là to mồm mà thôi. Còn Vệ Lang nhìn thì kiệt xuất thế đó, nhưng dù sao cũng chỉ là đứa con mang điềm xấu mà thôi. To mồm và mang điềm xấu có gì khác nhau sao? To mồm chỉ có thể vác băng ghế lên rồi chửi ầm ỉ là xong, còn đứa mang điềm xấu thì có thể cầm dao làm bếp ra trận giết người đó! Bàn tiệc này cũng có người Tiên Bi đến từ phương Bắc tham dự nữa, thông qua bữa tiệc này Hoàng Thượng cũng muốn đàm phán hòa bình—— có thể đề đầu người Tiên Bi một lần, nhưng tuyệt đối không được gây ra ẩu đả — bữa tiệc này, thật sự không thích hợp để Vệ Lang lộ diện đâu.

Nhưng Vệ Lang lại không cảm thấy vậy. Cậu ta đã muốn xuất trường — cha cậu không cho, thì cậu sẽ nghĩ ra biện pháp khác, quá đơn giản ấy chứ.

Vừa hay, Tư Mã Dục cũng bị cha hắn cột giò.

Tại sao à?

Bởi vì nhân ngày đầu năm, vào lúc các quan viên vào Đông cung để chúc mừng, cậu ta đã lén vào nhà kho để bỏ một cây kim lên tấm đệm ngồi của Giả Lân.

—— Từ lúc Tư Mã Dục chưa được phong làm Thái tử, Giả Lân đã từng dạy cậu ta đọc sách. Tính cách người này cương trực dữ dội, những năm đó Tư Mã Dục đã bị ông phạt phải chép sách vô số lần, khi chép sách còn phải ngồi thẳng lưng, chưa chép xong thì chưa được nhúc nhích. Bình thường một lần phạt là mất hết một ngày rưỡi.

Cách ngồi của thời đại này, chính là một kiểu quỳ gối. Mà lúc đó Tư Mã Dục mới chỉ tám tuổi. Không ghi hận ông mới là chuyện lạ. Tuy vậy, lòng dạ Tư Mã Dục cũng không có gì gọi là xấu, chỉ muốn cho Giả Lân khó chịu một chút, để ông biết thời điểm đó bất mỗ ta phải ngồi thẳng là chuyện tàn nhẫn đến nhường nào.

Vậy mà, vào lúc mọi chuyện sắp xảy ra, cậu lại cảm thấy làm như vậy lòng dạ mình cũng quá hẹp hòi, bèn cho người thay cho tấm đệm khác. Tất nhiên bọn cung nữ không hề biết tấm đệm kia có vấn đề gì, nên thuận tay ném qua một bên.

Sau khi lễ chúc tết kết thúc, Tư Mã Dục thấy mệt mỏi quá, tùy tiện đặt mông ngồi xuống —— Ui da!!!

Thật sự rất mất mặt, cậu ta cũng không dám bỏ qua thể diện mà gọi Thái y, đành tự mình lên nhổ nó ra. Vốn muốn giấu mọi người, vậy mà tới đến Hoàng hậu lại gọi cậu đến dùng bữa, khiến cho Hoàng Thượng nhìn ra vấn đề.

Ban đầu Hoàng Thượng chỉ nghĩ là do cung nữ của cung Thái tử sơ ý, mà Tư Mã Dục tuy không muốn để Hoàng Thượng và Hoàng hậu kiểm tra người mình, nhưng cũng không quen để cho người khác chịu tiếng oan vì mình, đành đem ngọn nguồn nói ra.

Hoàng Thượng nghe xong, cũng không biết nên giận hay nên cười. Đành ra lệnh cấm túc cậu để cảnh cáo.

Chính vì vậy, yến hội hôm nay, cậu ta không thể tham gia.

Hết chương 16.

Chương 17: Địa Bàn Vương Tạ (tam)

Tác giả: Mậu Lâm Tu Trúc.Edit: Mi Xào.

——ooOoo——

Về phần Vương Diễm, đầu năm nay Vương Diễm cũng được coi là đứa trẻ thông minh, lại rất cố gắng để giữ bản phận trung trực, làm đứa trẻ như vậy

cũng quá khó khăn đi. Hoàng Thượng đặc biệt nói với Vương Thân: “Tuy Vương Diễm còn quá nhỏ, nhưng trầm thấy so với mấy đứa nhà khác đều rất tốt. Ái khanh cũng đưa hấn đến đi, để cho bọn phương Bắc được mở mang thêm kiến thức, thấy được phong phạm trăm anh thế gia chúng ta.

Nhưng Vương Thân không có thói quen phô trương, lập tức trả lời rằng: “Hoàng thượng khen trật rồi. Khuyển tử còn nhỏ chưa hiểu chuyện. Thăng ranh con đó không xứng ngồi cạnh với các viên quan các nước, chỉ sợ sẽ khiến cho bọn phương Bắc cười nhạo nước ta không đủ thiếu niên anh dũng. Thân không dám lĩnh mệnh”.

Chối từ ngay lập tức.

— không giống với cha của Vệ Lang, Vương Thân luôn luôn lo lắng cho vợ con của mình. Từ đó tới giờ, Vương Diễm luôn cảm thấy cha hấn là một người hoàn mỹ, làm việc gì cũng có đạo lý rõ ràng. Cho dù cậu không thể hiểu hết được đạo lý của cha mình, cũng cho rằng là do kiến thức của mình có hạn, chứ cha cậu không thể nào có phán đoán sai lầm.

Nhưng mà bây giờ cậu lại buồn bực muốn chết — cậu rất muốn tham gia yến tiệc đó! Đến tận cùng cha có hiểu hay không, bữa tiệc này các danh sĩ cùng độ tuổi từ Nam đến Bắc đều được tham gia, phải đủ tuổi thành niên thì mới được tham gia, rốt cục là có ý gì chứ?

Còn bực hơn là cha cậu đã dùng lý do đó để giải thích nữa! Ngay cả Thái tử, Tạ Liên, Vệ Lang đều đã đủ tuổi tham dự, cho dù cậu có nhỏ hơn một chút, thì cũng không nên gọi cậu là “thằng ranh con” có được không?

Thằng ranh con là ba tên kia mới đúng đó .....T__T

Tự tập chơi bồi cùng với bọn họ, thời khắc nào cậu cũng đều trông gần trông xa, phải tùy thời thế mà giúp ba người bọn họ cư xử sao cho có chừng mực trong các thời điểm mấu chốt, phán đoán chuyện gì nên chơi, chuyện gì nên kiêng kỵ, nếu không quản lý chặt chẽ, có khi bọn họ đã đào thoát ra khỏi cái hàng rào đạo đức, quân tử thường ngày mà làm ra những hành vi vô sỉ, bạo dạn, rơi vào vực sâu mà không thể quay đầu lại nữa.

Đương nhiên sau đó Vương Diễm cũng ý thức được, những pha chơi bồi từ “lúc còn nhỏ” cho tới giờ, có lẽ đã để lộ ra đầu mối nguy hiểm nào đó. Vì thế sợ hãi kinh hồn, cuối cùng cũng chịu thừa nhận, có lẽ cha mình đã biết từ lâu,

Nhưng mà cậu vẫn rất muốn nhìn thấy phong thái của các danh sĩ phương Bắc mà!

Vậy nên lúc mà Vệ Lang đến tìm mình, cậu ta hất mặt sang một bên ám chỉ — cậu đã thấy cái tên Vệ Lang thói tha này, không hề muốn dây vào hấn — nhưng mặt khác lại cảm thấy hào hứng, cũng nhanh chóng chạy theo.

Sau đó cậu nhận ra, cậu sẽ phải có một quyết định sáng suốt, nếu không thì mặt mũi các danh sĩ phương Nam tuyệt đối sẽ bị mất hết bởi hai tên thói tha này! — Vệ Lang có kế hoạch hóa trang thành cung nữ để trà trộn vào, mà Tư Mã Dục cũng lập tức tỏ vẻ muốn làm theo.

Nhân lúc Vương Diễm hoảng hồn còn chưa kịp phục hồi lại tinh thần, hai người kia đã thương lượng chi tiết xong xuôi, hưng trí bừng bừng bắt đầu hóa trang.

Vương Diễm thực sự rất muốn bỏ đầu Vệ Lang ra để nhìn, xem thử bên trong rốt cuộc là thứ gì! quả óc chó sao?

Còn Thái tử — sao cậu ta lại có thể không hề ngăn cản, mà lại còn hùa theo chứ?

Cậu ta thật sự có phải là nam nhân không đó! Rốt cuộc cậu ta có nhớ đến thân phận của mình hay không!

Nhìn thấy Vệ Lang đang chỉ dạy Tư Mã Dục cách đánh phấn tô son, vẽ mi mắt chi tiết như họa, cuối cùng Vương Diễm không thể nhịn được nữa, cướp đoạt hộp phấn vào tay, rồi ném ra ngoài cửa sổ.

Chuyện này không phải là chuyện nhỏ đâu.

Thái tử là người kế vị quốc gia trong tương lai, Vệ Lang lại câu kéo cậu ta đi theo con đường bàng môn tà đạo, mà bản phận của mình chính là thần tử. Huống chi Thái tử bắt chước bọn đào kép tô son điểm phấn, sao lại chọn phụ nữ đã có chồng?

Bình thường những chuyện Vương Diễm có thể chấp nhận được, chỉ là bằng hữu nhân sơ hờ mà nháo loạn, không làm tổn thương đến quốc thể. Nhưng lần này, hai người kia lại quậy quá đáng rồi — nhất là Vệ Lang, cậu ta căn bản không ý thức được, hành động này của cậu ta không những sẽ làm Tư Mã Dục mất thể diện trước triều thần, quan lại ngoại quốc, một khi lan truyền ra ngoài, có khả năng sẽ tự chuốc lấy tội sát thân cho chính mình — Hoàng Thượng làm sao có thể dễ dàng tha thứ cho kẻ như thế đi theo bên người Thái tử?

Vương Diễm tức giận, nghiêm khắc trừng mắt nhìn Vệ Lang. Vệ Lang vốn không cùng suy nghĩ với cậu, đối diện với ánh mắt cậu, cũng chỉ im lặng không nói gì.

Nhưng Vương Diễm cũng không sao nói ra việc này được.

Nếu đem chuyện bất nhã này nói ra, thứ nhất là ly gián cảm tình của Vệ Lang và Tư Mã Dục, thứ hai cậu sẽ đối đầu Vệ Lang.

Vương Diễm hiểu rõ, dựa trên thân phận mà nói, tương lai Tư Mã Dục sẽ là quân vương của các cậu. Nhưng dựa trên tình cảm, các cậu vốn là bằng hữu. Mà hai phương diện này Tư Mã Dục với Vệ Lang đều không chịu phân rõ, Tạ Liên dù có phân rõ cũng sẽ không đề cập với bọn họ, còn lại cũng chỉ có cậu. Cậu đánh thay bọn họ đảm nhiệm trọng trách, nhưng cũng không thể mượn cơ hội xa lánh Vệ Lang.

Cậu chuyển mắt sang Tư Mã Dục, cố gắng khắc chế cảm xúc của mình, “Thái tử điện hạ. Sự kiện lần này, so với bất kỳ kẻ nào điện hạ cũng đều có lý do chính đáng để tham dự. Nếu điện hạ muốn tham dự, tất nhiên so với bất cứ người nào cũng đều có thể quang minh chính đại. Thỉnh điện hạ suy nghĩ cẩn thận“.

Trong điện Hiến Dương, Hoàng hậu đang cùng các phu nhân tán gẫu sôi nổi.

A Ly ngồi ở đầu hàng dưới, bất gặp ánh mắt Hoàng hậu thỉnh thoảng nhìn lại đây mỉm cười, trong lòng cảm thấy lo sợ.

Tạ Thanh Như đang nói chuyện phiếm cùng Thẩm Cức Tử. A Ly nhân lúc rảnh rỗi, nói với Tạ Thanh Như: “Tỷ có hơi say, đi ra ngoài một lát. Nếu có ai hỏi, hãy giúp tỷ trả lời qua loa một chút“.

Tạ Thanh Như nhìn mặt nàng hơi hửng hồng, mắt cũng mơ mơ màng màng, quả thật rất giống bị say, cũng nói: “Tìm ai đó đi cùng tỷ đi, nhớ sớm quay lại nhé“.

A Ly trả lời, “Được“. Rồi đứng dậy.

Cung nữ hầu hạ yến hội cũng tự nhiên đi theo một bên.

Có lẽ trời Đông giá rét, tuy Giang Nam và kinh đô không có cỏ cây héo tàn, nhưng thời tiết này lọt vào trong tầm mắt ít nhiều cũng là một cảnh tượng tiêu điều, cũng làm cho người ta trở nên sầu não. A Ly đứng dưới mái hiên ngắm nhìn trong chốc lát, cuối cùng vẫn không thể xua đi nỗi buồn trong lòng, quay sang nói với cung nữ: “Phiên tỷ tỷ dẫn đường, đến nơi nào gần hồ nước, ta ngồi một lát cho tỉnh rượu“.

Hoàng hậu cũng đã sớm dặn dò qua, cung nữ liền dẫn đến nơi có tiếng nước chảy, nói: “phía Đông của điện có đình Lưu Ngọc, tiểu thư hãy đi theo nô tỳ“.

Đình Lưu Ngọc chính là suối nước nóng, thời tiết này nước vẫn còn chảy. Bên trong đình vắng vẻ ảm áp, ba mặt được bao quanh bởi các vách đá, trên vách đá có những nhánh phong lan rũ xuống, giờ tay lên là có thể chạm được. Hơi nước bốc lên từng tầng từng tầng từ mặt nước, tạo nên một không gian hư ảo đầy thi vị.

A Ly đi vào trong đình ngồi xuống.

Trong nháy mắt cũng hơi nhàm chán, kéo sợi giường cuốn chỉ từ trong hà bao ra, cúi đầu hí hoáy đan.

Thăm lại chốn xưa, trong lòng nàng lúc nào cũng thấy ngán ngạo.

Trông thấy giữa hồ là những bọt nước lăn tăn, trong chốc lát lại nhớ tới tình cảnh cùng Tư Mã Dục cười đùa rồi bị anh kéo xuống hồ. Cũng trong một mùa Đông. Ở bên ngoài, có trận tuyết lớn rơi đầy, nhưng những vách đá này như là một kết giới, ngăn cách mọi thứ bên ngoài lại, giữ cho nước luôn được nóng bỏng như trong ngày hè. Trong kết giới đó, chỉ có cô và Tư Mã Dục. Y phục cô ướt đầm, nước ấm gửi đi ánh mắt say mê, như bàn tay mềm mại đang ve vuốt. Tư Mã Dục từ sau lưng ôm lấy cô, âm thanh kia thật trầm ấm, giống như từ trong giấc mộng truyền đến “A Ly.....”

Tay A Ly chợt khựng lại.

Nhìn lại lớp bọt ngọc ngà ở giữa hồ kia, nơi đó không một bóng người, không khỏi cười thầm chính mình đã phí quyết tâm đoạn tuyệt.

——— Đó là chuyện của kiếp trước. Ở kiếp này, Tư Mã Dục vẫn chỉ mới là một nhóc con nghịch ngợm, rất thích làm ra những chuyện ép buộc người khác. Chắc là bây giờ đang cải trang thành một cung nữ, cùng với đôi mắt phượng kia, hăm hở lên vào yến tiệc để xem náo nhiệt.

..... Thật không có nữ nhân nào lại liều lĩnh giống như cậu ta.

Bên trong điện Thừa Kiền, tiệc rượu cũng đang đến hồi vui vẻ.

Vũ công tay áo như mây, ăn uống linh đình. Nhóm danh sĩ làm thơ xướng vịnh, văn vẻ rục rờ.

Sứ giả cũng không keo kiệt lời nói, không kiêng nể mà tâng bốc Hoàng Thượng là long hành hổ bộ, oai hùng phi thường. Còn nói Giang Nam như vật Hoa Thiên trong bão khố, đất thiêng cũng sinh sôi hiển tài. Hơn nữa chính mình được tham dự yến tiệc này, may mắn lắm thay.

Hoàng Thượng mỉm cười gật đầu, cũng không biết nên đáp lại như thế nào.

Lúc này, người hầu bên cạnh ông lặng lẽ tiến lên bẩm báo: “người giám hộ Thái tử đang ở Lưu đình cầu kiến“.

Hoàng Thượng trầm ngâm một lát, vẫn hỏi trước “Thái tử lại làm gì sao?“.

Chữ “lại” kia thốt ra vừa e dè, lại vừa trông đợi.

Hạ nhân khẽ nói: “Còn đang ở Đông cung. Nghe nói bệ hạ mở tiệc, Thái tử đã sai người soạn văn ăn mừng, đặc biệt sai người giám hộ mang vào“.

Trên mặt Hoàng Thượng liền hiện ra ý cười, thấp giọng nói: “Mang đến cho trẫm xem”.

—— Hoàng Thượng hy vọng, Thái tử cũng nên trưởng thành. Ông thực sự cảm thấy đứa con này là do chính mình làm hư. Không được lớn lên bên mẹ đẻ, từ nhỏ đã lê la bên cung Thái Hậu, khắp nơi cẩn thận, mọi chuyện đều phải tính toán. Ông hy vọng Thái tử sẽ học hỏi được nhiều điều, vừa nhìn một cái liền biết người đứng trước mặt có tâm tư gì. Muốn tính kế người nào, sẽ tính toán từng bước rõ ràng nhưng cũng phải chừa cho mình đường lui, có thể ẩn nhẫn vài năm để quan sát tình hình cũng không muộn. Nhưng cuối cùng Thái tử lại làm ra những gì?

Ông không quá trông đợi Thái tử cũng sẽ giống như mình thâm trầm ẩn nhẫn —— chính ông cũng chỉ vì bất đắc dĩ, biết rõ đằng sau đó là chuyện chưa xốt cỡ nào. Mấy năm nay khổ tâm tiến hành như vậy, cũng chỉ để trải đường cho nhi tử mà thôi.

Tuy là vậy, Thái tử cũng nên biết việc gì chính mình nên làm, việc gì không nên làm. Rồi nên làm như thế nào, không nên làm ra sao chứ.

Cho nên ông muốn mượn tay Giả Lân để giải quyết tình hình. Hy vọng hắn có thể tu tỉnh, sửa lại tác phong.

Cũng không hẳn là ông thực sự không muốn cho Tư Mã Dục tham dự.

Bài văn được trình lên, Hoàng Thượng mở ra đọc —— giàn ý cũng tạm được: Đầu tiên khá linh hoạt trong cách dùng từ, ca ngợi sự kiện. Tiếp theo, tỏ vẻ là do mình đã làm sai trước, nay đã sâu sắc hối lỗi. Cuối cùng, nói không được tham gia yến tiệc này, cậu hối tiếc và đau lòng vô hạn, khẩn cầu phụ hoàng khai ân, cho phép cậu được đến tham dự. Hoàng Thượng bật cười.

Ông còn tưởng rằng Tư Mã Dục sẽ theo đường ngang ngõ tắt nào để trà trộn vào đây đó chứ, xem ra cũng đã biết thu liễm.

Bên thắc mắc: “Ai đã giúp nó ra chủ ý này?”.

Người giám hộ hơi cảm thấy xấu hổ —— Thái tử đã không cho ông tiếp cận quá gần —— nên trả lời lấy lệ “là trưởng công tử của Vương Trưởng Sư gia và nhị công tử Vệ Trung Thư gia nói bên trong điện”.

Hoàng Thượng gật đầu, không thêm nhắc lại.

Trước đó, cũng có người thì thầm với Thái Phó điều gì, Thái Phó ngẩng đầu nhìn về thượng tọa, trông thấy Hoàng Thượng quả nhiên đang đọc cuốn văn mà Đông cung trình lên. Lại khuyên nhủ: “Nhân sự kiện này, lại không có mặt Thái tử, cũng khó tránh khỏi làm cho người ta dị nghị”.

Hoàng Thượng hơi hơi mềm lòng. Ngóảnh đầu nhìn vào các chỗ ngồi của Lang Gia Vương, Hội Kê Vương, Hải Lăng Vương, im lặng không nói gì. Một lát sau, phán phó người hầu: “cho gọi Thái tử đến đây đi ..... Trên đường đừng quên đề ý chỗ Thái Hậu một chút”.

Tạ Liên nhìn thấy bên trên có động tĩnh, chỉ im lặng nhấp một ly rượu nhạt.

Từ lúc khai yến, toàn bộ đôi mắt sói màu xám kia của Thôi Sâm chưa từng rời khỏi người cậu. Mà Tạ Liên thì làm như không biết, hoàn toàn không thêm nhìn.

Ngồi bên cạnh cậu ta là Thẩm Điền Từ bị ánh mắt đó nhìn chăm chăm, sớm đã mất tự nhiên, khe khẽ nghiêng người nói với Tạ Liên, “Cái tên có đôi mắt màu xám kia, đáng về rất giống người Hồ, là ai thế?”.

Tạ Liên nói: “Thanh Hà, con trai trưởng Thôi gia”.

Thẩm Điền Từ lại càng không được tự nhiên, “Chính là cái người tên gọi Thôi Sâm phải không? Ta nghe nói, mẫu thân của hắn là người Tiên Bi. Ngay từ nhỏ hắn đã sống cùng với lũ sói hoang, mới mười hai mười ba tuổi đã biết giết người. Ánh mắt kia, quả nhiên không phải là của một người lương thiện”.

Tạ Liên cúi đầu xuống nhấp rượu, kiềm chế ý cười, “trông hung tợn vậy, nhưng chưa hẳn háu đánh”.

Thẩm Điền Từ không cho là đúng, “ta sẽ không cùng với người như vậy tiếp xúc đâu”.

Qua một tuần rượu, ca vũ cũng đã đổi sang khúc mới, các cung nữ phục vụ rót rượu cũng bước lên, giúp các quan khách thay chén rượu mới.

Do vậy, hai người đang nói cũng bị ngắt lời.

Tạ Liên tiếp rượu, quét mắt về phía đôi diện một chút. Bỗng nhiên cảm thấy cung nữ đang châm rượu trước chỗ ngồi của Lư Hiên có hơi quen mặt.

—— Cung nữ kia sau khi châm rượu cũng không vội vã thối lui về phía sau, trái lại còn nâng chén rượu lên, dâng cho Lư Hiên. Đôi cánh tay kia trắng trẻo nõn nà, đầu ngón tay cũng nũng nịu vênh ra, lại mang phong thái thanh tao, ngọc ngà kì lạ. mà tư thế cũng vô cùng lịch sự, trang nhã. Cũng là do không khí này ảnh hưởng, nữ tử trong vương triều thường có những cử chỉ phong lưu, đối với những ánh mắt trắng trợn của các nam nhân, tuyệt đối sẽ không khó chịu. Đầu năm xuất hành để tìm kiếm tân lang, các đại cô nương, các nàng dâu nhỏ không kiên nhẫn mà vây lấy bọn họ, tùy ý vây xem. Nhiều khi bọn họ tụ tập đông quá, chắn hết phía trước mặt, cũng sẽ ném một quả mìn đào qua, tán gẫu để giải bày nỗi lòng. Do đó mới có chuyện bị ném hoa quả đầy xe. Mà cung nữ này chỉ mới dâng tặng một chén rượu cho hắn, cũng không tính là gì.

Thế nhưng, Tạ Liên vẫn cứ cảm thấy có chỗ không hợp lý. Cung nữ kia sau khi đứng dậy tránh vào đằng sau Lư Hiên, cậu liền thấy trong đôi mắt vừa buông xuống đó, là một hồ sâu lạnh lẽo không thấy đáy.

Tạ Liên “phụt” một cái.

Thẩm Điền Từ: “Làm sao vậy?”.

Tạ Liên vịn trán “..... có hơi say say, ta đi ra ngoài hóng gió một chút. Nếu có ai hỏi ta, thỉnh Thẩm huynh nói giúp ta vài ba câu”.

Thẩm Điền Từ nói: “được thôi”.

Ở bên kia, Lư Hiên đã đem chén rượu mà cung nữ bên cạnh vừa rót, uống cạn.

Hắn bình thường đã nho nhã, xuất thân lại thanh quý, cho tới bây giờ cũng không thiếu người ngưỡng mộ. Nhưng mỹ mạo của cung nữ này làm cho người ta khó lòng kiềm chế, tim hắn cũng hơi nhảy nhót loạn nhịp.

Thôi Sâm liếc sơ qua cung nữ kia một chút — không có hứng thú. Lại nhìn Tạ Liên, thấy Tạ Liên đứng dậy rời khỏi bàn tiệc, cũng khẽ nói với Lư Hiên: “Ta đi ra ngoài một chút”.

Lư Hiên dặn dò, “Xuất môn ra ngoài, không nên sinh sự”.

Thôi Sâm cười mà không đáp, đã lặng lẽ ra khỏi hội bàn tiệc, bám gót Tạ Liên uốn lượn mà đi.

Hết chương 17.

Chương 18: Địa Bàn Vương Tạ (tứ)

Tác Giả: Mậu Lâm Tu Trúc

Edit: Mi Xào

—ooOoo—

A Ly ngắm nhìn đám bọt nước trong hồ rồi ngẩn ngơ trong chớp lát, mới thu dọn mọi thứ vào trong hà bao, rồi đứng dậy trở về.

Từ đình Lưu Ngọc đi ra, băng qua một hoa viên, qua một bức tường cao, đó là một ngã tư đi về các điện. Đi về hướng Nam chính là điện Thước Càn nơi Hoàng Thượng cư ngụ, về hướng Bắc có thể tới được Hoa Lâm viên, hướng Đông thông đến cung Thái Hậu, còn hướng Tây chính là điện Hiển Dương của Hoàng hậu, nơi đang tổ ra yến tiệc.

Vào cung yết kiến, bất luận báii kiến Hoàng hậu hay là Thái Hậu, đều là những chuyện khiến nàng lo sợ. Bởi vậy, trước khi gặp người nào, A Ly cũng phải bình ôn tư tưởng. Cung nữ đang dẫn đường đứng trước bỗng nhiên dừng cước bộ lại, hành lễ nói: “Thái tử điện hạ kim an”. A Ly mới phục hồi lại tinh thần.

Cũng không ngẩng đầu, chỉ quỳ gối hành lễ. Trốn tránh sang một bên.

Thật lâu sau, phía bên kia cũng không có động tĩnh gì.

A Ly vẫn còn hơi say, lại ở bên cạnh Ôn Tuyền nóng bức cả nửa ngày, mặt mũi như thiêu như đốt. Quỳ gối lâu quá, cũng cảm thấy hơi choáng váng.

Nhẹ nhàng ngẩng đầu nhìn lên, lại bất gặp ánh mắt Tư Mã Dục nhìn mình, vội vã cúi đầu trở lại.

Dường như rất lâu sau đó, Tư Mã Dục mới đằng hắng một tiếng, nói: “Muội..... muội đứng lên đi”.

A Ly nấp máy môi theo cung nữ nói tạ ơn, né tránh ánh mắt nhìn ngó của cậu, lặng lẽ lui từng bước về phía sau.

Tư Mã Dục chậm chạp không chịu rời đi, A Ly chỉ cảm thấy bức bối muốn chết, thật sự không tài nào hiểu nổi mình đã làm gì để cậu ta cứ nhìn mãi, một lát sau mới sực nhớ ra — ở tuổi này, hình dáng của cô đem so sánh với Tả Giai Từ rất khó phân biệt.

Cô làm sao biết được, so với cô, Tư Mã Dục càng không biết nên làm gì — cậu suy nghĩ mất cả nửa ngày, vẫn chưa nghĩ ra nên nói câu gì để có thể thật tự nhiên, lại gần nói chuyện với A Ly trước mặt các cung nữ, không thể tỏ ra quá đường đột được.

Giờ phút này, nhìn thấy sắc mặt A Ly thắm hồng, giống như đoá hoa hạnh thẹn thùng dưới cơn mưa xuân, đầu óc cũng hỗn loạn cả lên. Bình thường lạnh mồm lạnh miệng cỡ nào, mà giờ này cứ như gà mắc tóc.

Đành lấp bắp nói: “Muội, muội cũng đến đây cơ à”.

A Ly trả lời: “.....đúng vậy”.

Tiếng nói ấy như là mật ngọt chảy từ đôi môi, giương như có một âm thanh trong veo lan tỏa, Tư Mã Dục không nhịn được muốn bước lên để nghe rõ hơn.

A Ly không dấu vết thối lui từng bước, nói: “Hoàng hậu nương nương đang ở yến tiệc. Nếu điện hạ đã không có gì phân phó, A Ly xin cáo lui”.

Bấy giờ, Tư Mã Dục mới nhận ra mình hơi đường đột. Thấy cung nữ thân cận bên người Hoàng hậu còn đang đứng đó, tuy bây giờ có tỏ ra cung kính, ai biết sau lưng có kể lại với Hoàng hậu điều gì hay không. Mà phía bên kia, Vương Diễm cũng đang dùng ánh mắt sắp phun lửa mà tia mình, có khi cậu ta sẽ bỏ nhào qua đây rồi động thủ mất, nên có chút ngượng ngịu.

Vốn là muốn bước tới nắm tay A Ly, bây giờ đành phải thu tay lại, nói: “À..... thường xuyên đến chơi nhé”.

Mọi người:..... Người cho rằng muốn đến là đến đó phỏng!

A Ly thở phào nhẹ nhõm, vội vàng hành lễ: “Vâng”. Lại nói, “Điện hạ vạn an”. Chưa kịp bỏ đi, chợt nghe thấy tiếng ngọc thạch rơi xuống giòn vang, leng keng lóc cóc rơi xuống ngay bên chân cô —— chính là do dải lụa cột miếng Minh Ngọc treo bên hông Tư Mã Dục bị đứt.

Tư Mã Dục cũng quá bất ngờ vì có được sự trùng hợp này, nhất thời vui mừng quá đổi. Trông mong nhìn A Ly. Trong lòng thầm cảm thấy bọn hạ nhận ở Đông cung này tuy tay chân có vụng về, đầu óc có ngu dốt nhưng cũng rất đáng yêu, rất đáng để ban thưởng.

A Ly không hề chớp mắt, muốn né tránh —— Bên người Tư Mã Dục còn có ổi người, tự nhiên sẽ thay cậu ta lo liệu thỏa đáng. Còn cô chỉ là một nữ nhi của quan thần, tránh tị hiềm còn không kịp, làm sao có thể ân cần giúp cậu ta?

Tư Mã Dục buồn bã.

Trong lòng cậu thật sự rất buồn. Bản thân cậu cũng không hiểu tại sao lại như vậy, chỉ theo bản năng cảm thấy, A Ly sẽ giúp cậu làm việc này. Cũng giống như mong muốn nâng đỡ cho mình cả đời, sớm chiều kề cận. Mà giờ này lại bị nằng nạnh nhạt.

Đây cũng không phải là lần đầu bị nằng nạnh đối xử lạnh nhạt.

Các hạ nhân đứng phía sau cậu ân cần muốn bước lên giúp cậu sửa sang lại, lòng Tư Mã Dục đang phiền muộn, vẫy tay nói: “Đứng sang một bên!”. Rồi chỉ vào A Ly, nói: “Muội quay lại đây”.

A Ly ngừng bước. Tư Mã Dục đoạt lại miếng ngọc bội từ tay hạ nhân, đưa qua. Nhìn thẳng vào cô, ra lệnh: “Muội tới giúp ta”.

Bọn cung nữ đứng bên cạnh nhận ra Thái tử đang làm loạn, vội vàng giúp A Ly giải vây, A Ly vẫn im lặng không nói, cúi đầu bước lên, đưa tay nhận lấy Minh Ngọc.

Sắc mặt nàng bình tĩnh, không hề tỏ ra sợ hãi khi đối mặt với Thái tử, cũng không tỏ ra ủy khuất khi bị hô quát. Chỉ lách mình ngồi chồm hổm giúp cậu ta cài vào, giống như cô chị cả cư xử dịu dàng với thằng em, lại giống như một cô nương đang pha trà tao nhã lịch sự.

Cái chốt khóa trên Minh Ngọc đã bị vỡ ra, trong chốc lát sửa lại cũng không được. A Ly bèn rút sợi dây mà mình vừa đan từ bên trong hà bao, so sánh màu sắc, rồi giúp cậu ta thay đi. Mười ngón tay kia trắng trẻo khéo léo, giống như nhị trong đóa hoa nở rộ thật là đẹp, chỉ trong chốc lát đã cài xong xuôi.

Rồi lập tức đứng dậy né sang một bên, “Điện hạ còn việc gì phân phó nữa hay không?”.

Tư Mã Dục bừng tỉnh từ trong giấc mộng, chỉ cảm thấy một bộ phận nơi A Ly vừa chạm qua cứng nhắc nóng rực. Cũng không dám cử động. Chỉ mới nỗ lực trong chốc lát, hai chân cũng muốn cứng đờ luôn rồi. Nghe tiếng A Ly hỏi, mới thở ra một hơi.

“..... hết, đã hết rồi”.

A Ly hành lễ, cũng không lên tiếng, mang theo cung nữ, thông dong rồi đi.

Lúc này Tư Mã Dục đang chìm đắm trong tiếng chim hót hoa nở, mùa xuân ngập tràn. Thân thể phiêu phiêu, nhẹ bẫng như đang bay trên mây. Ngay cả ánh mắt muốn giết người của Vương Diễm đứng phía sau cũng không để ý. Cậu lảng lảng đi về phía Hoa Lâm, cố ý khua cho miếng Minh Ngọc kia kêu lên lanh lảnh. Nhưng sợi đăng ten kia lại bị rồi, cậu sợ làm hư, hấp tấp cẩn thận lấy tay xoa nhẹ.

Vừa mới đi về điện Hiến Dương, chợt thấy từ phía sau đám hoa cỏ có một người đang nấp, da trắng mắt xám, đáng đáp chi cao hơn các cậu bé bình thường một chút. Nhìn thấy Tư Mã Dục cũng không sợ hãi, cũng không tránh né nhìn thẳng vào mắt cậu.

Thị vệ đứng phía sau Tư Mã Dục tiến lên bảo hộ, quát hỏi: “Ai đó?”.

“Thôi Sâm, vừa từ yến tiệc tại Hoa Lâm viên chạy ra, muốn tìm nhà xí nhưng lạc đường”. Thôi Sâm bình tĩnh trả lời, vẫn nhìn về Tư Mã Dục, còn tỏ ra tò mò, hỏi: “Người ở đối diện là ai?”.

Lập tức có người nói cho hắn biết đó là Thái tử.

Đôi đồng tử màu xám kia nheo lại, nhếch môi cười bước ra. Hành lễ: “Ra mắt Thái tử điện hạ”.

Trong đôi mắt màu xám đó ẩn một chút nham hiểm, hắn lại nở nụ cười không mấy thân thiện, lại càng thể hiện bộ dáng mưu mô của hắn. Tư Mã Dục không có thiện cảm.

Nhưng cũng biết được đó là con cháu môn phiệt phương Bắc, nên không thất lễ. Tâm trạng bay bổng mới vừa dâng lên giờ cũng mất sạch, trò chuyện với hần vài câu. Lại mĩa mai: “coi bộ đi lạc cũng hơi xa đó”.

Thôi Sâm cũng không để bụng, “là do phía Nam vườn ngự uyển đẹp quá, cỏ cây lâu các óng ánh rực rỡ, thật khiến người ta hoa cả mắt. Không ngờ lại đi xa như vậy”.

Hai người ngoài mặt thì cười cợt, nhưng bên trong đều ngầm hiểu rõ — tên nhóc này không cùng một loại với mình. Nói hươu nói vượn một chập, thái độ cũng tỏ ra hữu hảo thân thiện, rồi cùng nhau đi về phía Hoa Lâm.

Từ rất xa đã nghe thấy tiếng réo vang của rừng trúc Hoa Lâm viên, Thôi Sâm làm như buột miệng hỏi: “Vị cô nương vừa rồi, hơi giống vị hôn thê của Tạ Liên huynh”.

Các khớp ngón tay của Tư Mã Dục đông cứng, bước chân chợt khựng lại. Một lát sau mới thông thả bước tiếp, cười nói: “Thôi huynh nhận nhầm người rồi”.

Thôi Sâm đùa cợt, “đúng là nhận sai rồi”. Rồi chỉ vào một ngọn cây cao có com chim sẻ đang nhảy nhót, cười nói: “Người đứng phía dưới thật là thiếu may mắn”.

Trong khoảnh khắc, bắt gặp dưới tàng cây có một hạ nhân đang đứng ngửi ngửi ống tay áo, rồi ngửa đầu lên nhìn: “lũ chim chết tiệt tại đây, dám đại tiện lên người ta”.

Tạ Liên đã sớm phát hiện ra Thôi Sâm đi theo cậu, cố ý lừa hần đi bảy tám vòng. Cảnh sắc lâm viên Giang Nam lộn xộn chẳng chịt, chỉ một cái xoay người cũng đủ làm thay đổi khung cảnh, không thể so sánh với vườn tược Giang Bắc bao la, trùng điệp nhưng bằng phẳng. Chỉ chốc lát, Thôi Sâm đã bị cắt đuôi, quay đầu lại mới biết mình lạc đường. Tạ Liên dừng lại ở trên cao, không chỉ ăn miếng trái cây chế giễu, mà vẫn kịp nhàn nhã uống hết một bình trà xanh.

Nhưng Thôi Sâm cũng không dồn hết sức để tìm cậu, quanh quẩn một lúc không tìm thấy người, bèn nhìn mặt trời, đi về phía Nam.

Tạ Liên cũng để mặc cho hần đi.

Hiện giờ, cậu đã chén no nê trái cây, đang nhàn nhã ngồi trên ngọn núi giả, từ xa đã trông thấy Tư Mã Dục dẫn Thôi Sâm đi về, cũng không tỏ ra sốt ruột. Một mình đứng giữa rừng trúc, cảm phiền lá cây, tùy ý thổi lên.

Âm thanh kia lúc đầu lưu riu, sau đó trở nên véo von. Rồi dần dần giai điệu cao hơn, du dương vọng về.

Nhất thời nương theo tiếng gió hòa với tiếng nước chảy, cùng những đám mây lững lờ trên trời cao. Gió lùa ống tay áo thiếu niên, phiêu diêu tự tại, hóa thành cảnh sắc bữa tiệc của thần linh nơi phạm trần, rất hài hòa thi vị.

Cho dù Thôi Sâm, Vệ Lang có gây ra tai họa gì đi nữa. Tạ Liên hào hứng suy nghĩ, chính cậu mới không thêm dây vào các phiền toái đó.

—— Thật sự Vệ Lang đã muốn làm loạn rồi!

Tất nhiên chuyện này cũng không thể trách Vệ Lang hoàn toàn ..... bởi vì Mộ Dung Quyết đã uống say.

Là như thế này, Mộ Dung Quyết cũng là một nhân vật làm mưa làm gió ở Bắc Yến. Vua Tiên Bi là cháu ruột của hần, vừa là cháu của danh tướng Mộ Dung Tuyền, vừa là hoàng thúc nước Yến. Ngay từ nhỏ đã báii danh sĩ Lưu Trọng Đạt làm thầy, đã đọc thuộc các quy chế pháp luật của người Hán, am hiểu thơ ca, phong thái cũng rất giống danh sĩ. Giao du rộng rãi, có mối quan hệ rất tốt với các sĩ tộc phú quý. Khi đó, vừa nghe tin tức cử người tới Giang Đông làm sứ giả, hần chỉ biết ngoài hần ra không còn ai đáng để làm sứ giả.

Nhưng mà hần lại có một khuyết điểm, mặc dù hần tự cho rằng đó cũng là một đặc điểm của danh sĩ phong lưu — hần thêm rượu.

Có người thượng biểu nói hần hành tung phóng túng, chỉ sợ say rượu làm hỏng việc, không nên đảm nhiệm vai trò sứ giả.

Mà từ lâu Mộ Dung Quyết đã ngưỡng mộ nếp sống Nam Triều, nay mong ước sắp thành hiện thực, lại có người dám cản đường, hần nổi điên. Nếu đòi lại là người bình thường, lúc này dám chắc sẽ thề kiềng rượu. Hần thì không, trái lại còn trực tiếp lôi cái người đã buộc tội hần ra trước mặt Yến hoàng, rồi sai người mang tới một bầu rượu đá, đứng uống ngay trước mặt. Uống liền tù tì đến hết vỏ rượu đá, sắc mặt hần cũng không hề biến đổi, tư duy nhạy bén, nói năng rõ ràng. Liếc mắt khinh miệt cái người kia, rồi nói: “Không hề say rượu, thì hỏng việc cái gì?”.

Rốt cuộc Yến hoàng cũng an tâm để Mộ Dung Quyết đến đây.

Quả thật giống như lời đồn, Mộ Dung Quyết không dễ say — nhưng giờ phút này hần lại không biết, ba mươi năm về trước từng có một người xuyên không vào thế giới này. Người đó không những đã từng bắt cóc một hoàng đế tương lai của Tư Mã gia, sau đó còn mang người nọ đến Giang Đông để chưng cất rượu vang. Dám uống rượu vang như uống nước lã, thử hỏi, Mộ Dung Quyết đã say thành cái bộ dạng gì.

Cũng bởi vì từ đó tới giờ hần chưa từng uống say, nên cũng chả có ai thấy được hình hài lúc say của hần là như thế nào, cả đoàn sứ giả Bắc Yến đều không có sự chuẩn bị.

Vậy nên, ngồi nhìn Mộ Dung Quyết thần sắc bình ổn bước lên chạm cốc chúc mừng Tư Mã Dục, sau đó giữ chặt cổ tay của cậu ta, nói: “Điện hạ thần tuệ thánh trí, không cầu nệ phẩm tước, thế nhưng bẩm sinh không phải vậy, tư tưởng lại không rõ ràng. Mai sau nhất định không tìm ra nơi chốn của mình, thiếu vắng tình cảm. Chỉ sợ cả đời không được suông sẻ!”.

Tư Mã Dục: ..... trời sẽ giết ngươi!

Mọi người đều kinh hoàng, có người vội vàng ra hòa giải, sau khi Mộ Dung Quyết làm cho Tư Mã Dục mất hứng, lại cao hứng bùng thêm một chén rượu, phấn chấn đi về phía Thái Phó, “Con người Tạ Thái phó tao nhã thâm trí, thần thức trầm ổn, chính là người quan trọng của triều đình, đủ để giữ vững xã tắc. Đáng tiếc, con người Thái Phó hiện đang ở triều đình, nhưng tâm... cũng không chắc có trông về nước nhà hay không? Nhưng mà ông đã không thể quay đầu được nữa rồi! thật đáng thương, đáng tiếc, cho cả cuộc đời!”.

Tạ Hoàn chỉ cười mà không nói gì.

Mộ Dung Quyết phê bình Thái Phó xong xuôi, lại chạy đến chỗ Hoàn Tĩnh. Tiêu diệt gọn một vòng các bàn phía đó như gió cuốn mây tan, từ khen ngợi đến châm biếm rồi làm thầy bói dự đoán tương lai, trong nháy mắt đã tới từng chỗ ngồi mà đắc tội từng người một.

Đến cả Thôi Sâm và Lư Hiên cũng đều không chịu buông tha. Nói với Thôi Sâm “Tâm tính bất định, thế nào cũng làm con ngựa mất móng”, nói với Lư Hiên “Nội sùng quá nhiều, chỉ sợ hậu viện không yên”.

Cứ như là cố tình gây xích mích.

Học giả nói sâu cay, nghe qua thì lịch sự tao nhã cô đọng, nhưng thực ra ẩn trong đó nhiều ý nghĩa, hơn hết, trong các ý nghĩa đó đều có ác ý. Một đám người ngồi đó đều hận không thể lấy rượu mà dìm chết hẳn, chỉ có mình hắn là đang vô cùng hưng phấn, mặt mũi đỏ hồng.

Trong một lúc, hắn đã đi đúng một vòng tròn, lại quay về trước mặt Tư Mã Dục. Vừa muốn tổng kết bài văn, lại trông thấy Vương Diễm.

Vương Diễm thần nhiên ngồi đó.

Mộ Dung Quyết nhìn chòng chọc Vương Diễm cả buổi trời, dần dà lộ ra vẻ khó chịu, hỏi: “Vị này là ai?”.

—— coi như hắn cũng còn chút minh mẫn, đã không đến xem bói cho Hoàng Thượng. Hoàng Thượng theo dõi từ nãy giờ cũng đã thỏa mãn, cảm thấy hắn mặc dù thần thông, nhưng cũng có vài phần nhay bén. Nên cũng tỏ ra hân diện, nói: “đó là Vương giang đình đại công tử”, rồi lại nhủ mảy, cười nói: “—— chính là người mặc dù tài giỏi, nhưng còn quá nhỏ, không thể tự do tham gia yến tiệc này”. Mộ Dung Quyết thỉnh linh “phì” cười một tiếng, “Thật là một đứa trẻ không cầu kỳ, có mệnh tốt, cầu người thì được người. Chỉ tiếc là cháu trai của Vương đốc —— sau này cũng chỉ là loạn thần tặc tử mà thôi”.

Sắc mặt mọi người đều tái mét, không ai dám lên tiếng —— Vương đốc thực ra chính là ông nội của đường thúc Vương Diễm, chỉ có điều chuyện này cũng chưa là vấn đề, vấn đề quan trọng là vào năm đầu tiên chính biến, Vương đốc chính là loạn thần tặc tử. Vào năm đó, ông đã tạo phản, truy sát Hoàng Thượng, làm cho Hoàng Thượng phải dẫn theo các văn võ bá quan vào triều để cầu ông. Nếu không phải ông ta chết sớm, chỉ sợ triều đại này đã thay đổi rồi. So với Hoàn Bộ Thanh còn không trắng trợn không nề mặt ai. Mặc dù Lang Gia Vương thị không bị ông làm liên lụy, vẫn thăng quan tiến chức như cũ, nhưng nhắc lại bản án phúc tạp này, vẫn không thể tránh khỏi bị mọi người dòm ngó.

Vương Diễm lại là thằng bé hết sức trung trực, ngay lập tức mặt đỏ tai hồng, thiếu điều muốn bật người dậy.

Mộ Dung Quyết nghĩ đã giãi đáp được Vương Diễm, vô cùng đắc ý, kết luận lại: “Đến ngay cả loạn thần tặc tử tương lai, cũng có thể được triều đình coi trọng. Hoàng Thượng bề hạ thật sự là người có tâm hồn bao la, dùng người không thêm so đo. Hèn gì Giang Nam lại có nhiều danh sĩ đến thế”.

—— Vương đốc và Hoàn Bộ Thanh đúng là loạn thần tặc tử. Lang Gia Vương thị và Tiểu Quốc Hoàn thị đến nay vẫn là những danh môn có quyền thế cũng rất đúng. Dám lấy những sự thật đó ra để bầy Hoàng Thượng, Hoàng Thượng cũng không nói gì, thì triều thần nào lại dám nói? Lúc này, mặc dù bị Mộ Dung Quyết chế nhạo, mà mọi người vẫn ngồi lạng lạng như tờ.

Chỉ có Hoàng Thượng một mình nhón nhor uống rượu.

Vệ Lang..... Vệ Lang thực sự cảm thấy, mọi người giống như đang coi những lời mạt thị là chuyện đùa.

Nhưng khi dễ ai thì không nói làm gì, lại dám khi dễ Vương Diễm của cậu, dù cho có là thánh nhện cũng không thể nhện được nữa.

Đặc biệt là, hắn nhắc tới Vương đốc thì thôi đi, lại dám mắng Vương Diễm là loạn thần tặc tử tương lai —— Cả đời này, người mà Vệ Lang kính trọng nhất, chính là tứ đường thúc của A Ly. Nói khác nào, tứ đường thúc A Ly mới là người thích hợp làm loạn thần tặc tử tương lai nhất, bởi vì ông chính là đứa con út của Vương đốc, cũng là đứa con còn sống sót duy nhất của ông ta.

Ngay lập tức, hai tay cậu chộp lấy một quả dưa hấu và cái đầu gà ném qua, cả người cũng toan xông ra. May thay, Tư Mã Dục đã dự đoán trước, đã sai thị vệ coi chừng cậu. Gã người Hồ nham hiểm kia cũng đã được cản lại.

Tư Mã Dục liếc nhìn cha mình một chút. Khuôn mặt cha cậu vẫn trầm ổn, không hề biến sắc.

Rồi liếc qua Tạ Thái Phó một chút. Tạ Thái Phó cụp mắt im lặng, cùng một kiểu không hề biến sắc. Nhân đó, Tư Mã Dục bùng cảm một chén rượu, bầu rượu, đứng dậy đi đến trước mặt Mộ Dung Quyết, vừa châm rượu, vừa nói với hắn: “Người Trung Nguyên có ba câu nói, câu đầu tiên là: 'tình huynh đệ như một bức tường, có thể chống đỡ vũ lực cùng mưa gió bên ngoài'. Khi gặp quốc nạn, phẩm là con cháu bất luận có xuất thân ra sao, đức hạnh cao

thấp, đều phải bảo vệ quốc gia, nhất trí đối địch. Vương đốc, Hoàn Bộ Thanh đều là danh tướng của nước tôi, năm đó đã chống lại người Hồ, diệt trừ phản loạn, đều đã lập được công trạng to lớn, vì thế mới được người người kính trọng. Do vậy mới có thể nắm giữ quyền hành, thay lệnh vua và dân. Về điểm này, không thể nghi ngờ“. Cậu chợt ngừng lại, nhìn Mộ Dung Quyết, trong con ngươi là sự khinh miệt, “Câu thứ hai là: 'ai làm loạn thần tặc tử, thì chỉ giết người đó'. Đương khi Vương đốc, Hoàn Bộ Thanh tay nắm quyền to, mà không chăm lo trừ khử các dân tộc làm loạn, khôi phục Trung Nguyên, ngược lại còn bày mưu tư lợi, khi quân phạm thượng, chính là loạn thần tặc tử. Cho dù là thân bại danh liệt, còn liên lụy đời sau. Điểm này, cũng tuyệt không nhân nhượng“. Cậu dừng lại lần nữa, ngừng điệu chậm mà to, “Còn câu thứ ba, liên quan đến điển tịch cũ — 'ngày xưa Tấn Văn Vương đã giết Kê Khang, mà Kê Thiệu con trai của Kê Khang lại là một tấn trung thần'(*). Đã là con người, không ai có thể tự lựa chọn người sinh ra mình. Đã là người trung thành với nước với dân, thì cần gì phải truy vấn xuất thân? Xưa nay Ngô Hoàng tám lòng rộng mở, dùng người không so đo là thế“. Lại nén cười, đưa chén rượu cho Mộ Dung Quyết, “Theo như ngươi nói thì Mộ Dung thị vô cùng trung thành, chính là không làm chuyện loạn thần tặc tử. Nhưng mà suy nghĩ lại, Mộ Dung thị lần này phải đến dự hòa đàm, nghe nói là do Mộ Dung Tuyền tạo phản có phải không?“.

(*) Tịch này Mi kiểm hoài trên GG, Baidu mà vẫn không tìm ra đó là tịch gì, có ai biết thì báo Mi nhé.

Ngay lập tức Mộ Dung Quyết tỉnh rượu hơn phân nửa. Nhớ lại những lời mà mình đã nói, không khỏi hoang mang sợ hãi.

Ông ta đến đây là để nghị hòa cơ mà! Chỉ tại say rượu mà làm hỏng việc.

Rồi lại nhìn thấy cả phòng đều tựa tiếu phi tiếu nhìn mình, những ánh mắt kia không có một chút hảo cảm, thì nhận ra giờ này, phút này không phải là lúc thích hợp để bàn chuyện.

Cầm chén rượu uống cạn, vội vàng giả say. Thỉnh thoảng, sau đó chân nam đá chân chiêu về chỗ ngồi.

Vệ Lang sớm đã không nhìn được nữa. Thấy Mộ Dung Quyết bước đến chỗ ngồi ở phía trước, nhân tiện nhào lên trên người hắn. Mọi người túm cậu cũng bị trượt tay, cậu mất đà bổ nhào xuống. Bầu rượu trên tay cũng tiện thể mà đập lên trên mặt hắn.

Mộ Dung Quyết bị đập cho choáng váng, mất một lúc lâu mới phục hồi lại tinh thần, ngã phịch nhào xuống mặt đất. Từ trong khóe mắt, lò mò trông thấy một tiểu cung nữ cô áo bị bung ra, đôi mắt bùng lửa giận đang nằm dưới thân hắn, uất ức chực muốn khóc. Nửa phần say rượu kia của Mộ Dung Quyết cũng bay biến sạch, đang muốn giải thích. Tiểu cô nương kia đã tung một quyền ngay giữa mũi hắn. Tất cả mọi người đều không tài nào đoán được chuyện sẽ phát triển đến mức này, đợi đến khi có người chạy lên hỗ trợ thì máu mũi của Mộ Dung Quyết đã chảy thành sông.

Tư Mã Dục ba chân bốn cẳng đem Vệ Lang tha đi từ sớm. Vệ Lang bị mọi người lôi đi còn “bi phẫn” đã Mộ Dung Quyết thêm một cái, Mộ Dung Quyết bị xấu mặt trước mọi người, hết lần này đến lần khác không thể phân bua, thì cảm thấy đã không còn mặt mũi nào để gặp người đời được nữa..

Cũng không giải thích rõ ràng, chỉ nói thân thể không khỏe, cáo từ qua loa, rồi dẫn người chạy trốn chết.

Lư Hiên, Thôi Sâm cũng đứng dậy cáo lui.

Thôi Sâm đã coi hết vở thảm kịch. Bây giờ mới nhìn thấy Tạ Liên ngồi vào chỗ — như không có chuyện gì. Rồi liếc mắt nhìn Tư Mã Dục một chút, thấy khuôn mặt cậu vẫn trầm tĩnh khiêm tốn như trước, ánh xám trên con ngươi hơi lóe lên.

Hết chương 19.

Làm chương này thật khó TT_____TT

Chương sau, bạn A Ly giờ thối giang hồ :))))

Chương 19: Địa Bàn Vương Tạ (ngũ)

Tác giả: Mậu Lâm Tu Trúc

Edit: Mi Xào

01052012191111-huyen ao 5

—ooOoo—

Toàn bộ những chuyện hôm đó, A Ly đương nhiên là không hay biết.

Cô ôm một bầu tâm sự quay trở lại điện Hiến Dương. Sợ bị mọi người phát hiện, cúi đầu lặng lẽ về chỗ ngồi.

May mà vị trí Hoàng hậu đang an vị, là một chiếc giường lớn. Ba mặt của cái giường kia được che chắn bởi tấm bình phong bằng gỗ, Thái Phó phu nhân và mẹ A Ly lại đang ngồi trên giường nhỏ trò chuyện với Hoàng hậu, tầm nhìn có hạn, nên không hề chú ý tới bên này.

Mà giờ này, ca múa cũng xong xuôi, bên trong điện các nữ tử ngồi đan xen nhau, còn nhạc công đang ngồi một bên gảy đàn.

Nhóm khuê tú và người ngồi bên cạnh thấp giọng cười nói. Chỉ có Tạ Thanh Như là không vào góp vui. Cô nhỏ đang chăm chú ngồi nghe các nữ nhạc công thổi sáo. Những ngón tay trắng ngà chạm nhẹ lên đôi môi, đôi đồng tử đen lầy lóe lên tinh quang, vô cùng thanh khiết.

Trông thấy A Ly đi vào, liền gạt đầu làm lễ.

A Ly đáp lại. Đang định uống chút nước, lại thấy trong cái chén chính là phô mai làm từ sữa dê. Lại buông xuống. Tạ Thanh Như nhận ra, khẽ nói với A Ly: “Hoàng hậu nương nghe nói a tỷ say rượu, đặc biệt cho người mang đến. Còn nói là do phương Bắc đưa đến hay sao đó, đương nhiên rất quý giá. Ngày nay, phía Nam người ta thích dùng chung với trà, nếu chúng ta chưa từng dùng qua, sẽ thưởng cho mỗi người một chén — phu nhân đã thay mặt a tỷ cảm tạ rồi”. A Ly không phải người lạnh lùng, nghe cô nàng nói như vậy, đành bưng chén phô mai sữa dê lên ăn hết sạch.

Tạ Thanh Như: “Thế nào?”.

A Ly: “ngây ngấy ngon ngọt, ăn rất ngon” — kỳ thật vị rất mới lạ, phô mai dê so với sữa chua không khác nhau nhiều lắm, chỉ đặc hơn chút thôi.

“Muội cũng dùng rồi. Sữa dê rất đặc, dùng cũng không nhận ra cách làm như thế nào. A tỷ, tỷ có thể làm được món này không?”.

A Ly:.....

Tâm trí của A Ly đã sớm bị đánh lạc hướng, bắt đầu lo nghĩ tới việc ở đây không có lò vi sóng để điều chỉnh nhiệt độ, rồi làm sữa chua thì như thế nào. Mà nhóc tham ăn họ Tạ cũng đang mở to mắt chờ mong, cô đành gạt đầu, ngay lập tức hỏi thăm phương pháp.

Cùng lúc đó, vài ánh mắt của các khuê tú ngồi bên cạnh cũng không biết vô tình hay cố ý nhìn vào hai người, hơi hơi tò mò, lại không có người nào tỏ ra khác thường.

Yến hội bên này tiếp tục không lâu, Hoa Lâm viên bên kia đã truyền tới tiếng xôn xao. Đã có cung nhân tiến lên thì thào vào tai Hoàng hậu.

Yến tiệc này, khó có được một lần Thái tử biểu hiện xuất sắc vậy mà lại nảy sinh náo loạn. Hoàng hậu nghe cung nhân nói xong, gương mặt dần dần hiện lên ý cười.

Nhưng cũng không tỏ ra quá đắc ý. Nhìn trời đã không còn sớm, gọi Dữu phu nhân lên nói: “Phải đi thỉnh an Thái Hậu”.

Bên trong điện Hiến Dương, yến hội cũng tan.

Các tiểu cô nương theo sau mẫu thân mình, tốp năm tốp ba mà đi.

Trong lúc đứng bên ngoài điện chờ cung nữ giúp các tiểu thư mặc áo choàng. Tạ Thanh Như đẩy mui xe bọc nhung, cùng A Ly bàn bạc: “Hội hoa đăng tết Nguyên Tiêu, a tỷ có đi hay không?”.

A Ly nhìn mẹ một chút, mẹ cô cũng mỉm cười hiền hòa. Đành nuốt nước miếng cho thông giọng, mới nhỏ giọng nói: “.....đội tỷ xin bà nội trước đã”.

Tư Mã Dục thì đang vội vàng giúp Vệ Lang giải quyết tốt hậu quả.

Hoàng Thượng thì đang có chuyện phiền lòng — là do Mộ Dung Quyết vừa nhắc tới Vương đốc, khiến cho tâm lý mọi người Vương gia không được an ổn. Ông phải nghĩ ra biện pháp trấn an. Mặc dù con trai cũng đã thay ông nói rõ tại yến hội, nhưng phải tự mình đứng ra nói rõ mới có ý nghĩa.

Mà Hoàng hậu cũng không nhàn rồi, chính là đang thăm dò ý kiến cung nữ thân tín của mình, xem xét trong các khuê tú hôm nay, ai là tốt nhất.

“Theo nô tỳ thấy thì, tiểu thư Vương gia là tốt nhất, thân nhân cũng rất hiền dịu”. Đại cung nữ bên người Hoàng hậu thấp giọng đáp lời. Lại đem chuyện trước đình Lưu Ngọc kể ra, nào là: “Lúc đó, nô tỳ thực sự sợ nàng nổi tính tự cao tự đại, làm cho việc nhỏ hóa to thêm. Nếu làm mất thể diện của điện hạ, lan truyền ra bên ngoài không phải là lời ông tiếng ve sao? Vậy mà không ngờ nàng ấy lại bước lên, không phản nản dù chỉ một lời đem ngọc bội kết lại. Sau đó cũng không a dua nịnh hót”. Một mặt Hoàng hậu mỉm cười gạt đầu, một mặt nói: “A Mang xử sự cũng có chút càng rỡ, chưa làm cô nương người ta sợ hãi cũng tạm được”.

Nghỉ đi nghỉ lại, đứa con này của bà hành sự luôn luôn không tuân theo quy củ. Làm ra loại chuyện này cũng không khiến bà bất ngờ. Cái thật sự làm cho bà kinh ngạc đó là, biểu hiện xuất sắc kỳ lạ của thằng bé trong vườn Hoa Lâm.

—— thân làm cha mẹ chính là như vậy. Trong một vài thời điểm tức giận, chỉ hận không thể tát một cái rồi nhét vào lại trong bụng cho rồi, nhưng qua một thời gian dài đã không còn thiết tha mong đợi gì nữa, cậu ta lại biểu hiện ra chính mình, thì cũng phải giật thót —— thằng bé này có bị đau bệnh gì không.

Khi nghe người bên cạnh Thái tử nói lại, Hoàng hậu cũng hỏi lại người đó: “trong vườn Hoa Lâm, Thái tử đã nói những lời kia, là do ai chỉ điểm?”.

Người bên cạnh Thái tử vội nói: “Cả điện mọi người đều bị dọa sợ, nào có ai dám nói? Đó là do Thái tử điện hạ nhanh trí”.

Hoàng hậu thực sự vui mừng. Nhưng vẫn còn nghi ngờ: “Còn bài văn gửi bệ hạ để nhận sai, là ai chỉ giáo?”.

—— Bà rất hiểu đứa con của mình, thằng bé A Mang quả thật có khôn ngoan linh lợi đấy, nhưng cũng chính vì khôn ngoan, ngược lại nó sẽ không thành thành thật nhận sai với Hoàng Thượng.

Quả nhiên, thường thị nói: “nô tài đứng bên ngoài cũng chỉ nghe được hai câu — là công tử của Vương Trưởng sử gia khuyên bảo, Thái tử điện hạ nên quang minh chính đại đến dự yến tiệc. Sau đó điện hạ liền sai người mang giấy lại cho người viết lên — còn lại, nô tài cũng không rõ”.

Hoàng hậu trầm mặc trong chốc lát, “..... hai đứa nhỏ Vương Lâm và Vương Diễm, có phải là tỷ đệ?”.

Bọn hạ nhân khom lưng nói “Đúng ạ”. Hoàng hậu cười cười gật đầu, “Hoàng Thượng nói chẳng sai, nhà Vương Thần quả nhiên có gia giáo tốt — Đã ban thưởng cho bọn họ hết chưa?” Cung nữ quay đầu vừa định đi, Hoàng hậu nhân đó nói thêm “Ban cho Vương Lâm thêm một vòng ngọc trai Thất Bảo, thêm một túi hương thêu đuôi phượng nữa”.

Phụ Vương gia, mẹ A Ly đang cùng cha A Ly nói chuyện, “Hoàng hậu hỏi bát tự của A Ly”.

Cha A Ly đang uống trà, bất ngờ không kịp phòng khi uống — bị sặc mất tiêu! Bọn con trai, cháu trai của nhà tôi đều tận trung tận lực làm việc cho các người, còn chưa đủ lo âu thấp thỏm sao! Mà bây giờ, ngay cả đứa con gái cũng muốn lòi vào vậy hả !!!!

“Chỉ hỏi bát tự. Một câu cũng chưa đề cập, thiệp cũng không tiện hỏi nhiều”.

“Vậy thì không đáng lo”. Cha A Ly nói: “Thái tử còn nhỏ mà, Hoàng hậu cũng chỉ hỏi một câu mà thôi — huống chi, Thái Hậu bên kia không lên tiếng, ai có nói gì cũng không quan trọng. Nàng cứ coi như là không có chuyện gì đi”. Mẹ A Ly luôn tin tưởng ở ông, liền thở phào nhẹ nhõm.

Vậy mà, một hơi còn chưa thở yên lành, ở trong cung đã soạn xong danh sách phần thưởng ban xuống. Là do đại cung nữ thân cận của Hoàng hậu tự mình mang đến. Mẹ A Ly nhận ra, ngoại trừ các phần thưởng ban đều cho mọi người lấy lệ, còn có thêm chuỗi ngọc trai Thất Bảo và túi hương phượng vĩ, trong bụng cũng có hơi nghi ngờ. Đại cung nữ tự mình đến đây, hiển nhiên cũng muốn tạo thêm một phần nhân tình, đặc biệt cười nói: “Hai món đồ này là Hoàng hậu đặc biệt ban thưởng cho tiểu thư”.

Mẹ A Ly lại đánh mắt sang cha A Ly lần nữa.

Cha A Ly: ..... Lời cô ta nói không phải là sự thật!

Hoàng hậu còn chưa nói rõ ràng, mà thái độ lại đến trước.

Cho dù cha A Ly nói có lý, mẹ A Ly cũng sẽ hiểu, trước khi chính thức chỉ hôn cho Thái tử, khuê nữ của bà sẽ không được phép gả ra ngoài.

Ngày hôm sau, khi A Ly đến thỉnh an, tâm trạng mẹ A Ly vô cùng phức tạp.

—— bà thật tình không biết nên mở lời nói với con gái như thế nào.

Chẳng lẽ nói là: Con gái à, có khả năng con sẽ là Thái Tử Phi đó, trong lòng có dự định gì chưa?

Nhờ đâu, trong lòng con bé cũng để ý Thái tử, kết quả Thái Tử Phi lại được chỉ định cho người khác, làm sao mà con bé chịu cho nổi? Cho dù thật sự có chỉ định nó, thì có muốn đi thăm cũng phải mất ba đến năm năm chứ không dễ đâu. Con bé tuổi còn nhỏ, để nó mang tâm sự lớn như vậy, sẽ không bị áp lực đến hồng đầu luôn đấy chứ?

Mẹ A Ly mãi mê suy nghĩ, cảm thấy vẫn cứ là không nên cho A Ly biết tốt hơn. Chỉ có thể tự mình nghiêm khắc dạy bảo nhiều hơn nữa, cũng chuẩn bị tâm lý cho chuyện tệ nhất.

Còn đang trong tháng Giêng, mẹ A Ly cũng không thật sự quản thúc A Ly quá chặt. Ngày tết Nguyên Tiêu, cũng đành chịu thua sự làm nũng và cầu xin của cô nàng, cho phép cô được ra ngoài xem hoa đăng.

Thời đại này, tết Nguyên Tiêu còn được gọi là lễ hội hoa đăng. Ở miền Nam, ngày mười lăm tháng giêng chính sự chính là lễ cúng bái — trong ngày này, đương gia chủ mẫu phải cúng tế thần tằm. Chính là người chủ mẫu phải ngậm một cái thìa bạc trong miệng, đôi khi cũng thay thế bằng kim bạc, đó là chuyện của các nhà nuôi tằm cũng không tiện kể ra. Ngược lại người ta thường quan tâm đến việc đi lễ Phật, nhân ngày này đốt đèn cầu phúc, rồi ngắm trăng du ngoạn.

Đốt đèn cũng phải xét về tiền bạc. Người gia đình bình thường, nhiều nhất chỉ đốt được hai ngọn, cũng không biết tại sao mọi người mê thích nó đến như vậy. Chân chính có thể thưởng thức đèn Thượng Nguyên, xét khắp hang cùng ngõ hẻm. Chỉ có hai nhà Vương, Tạ mà thôi.

Mẹ A Ly cũng không thể quá cứng rắn gò bó A Ly vào sự kiện này.

Giang Nam an bình, giàu có và đông đúc, dân chúng cũng nhân hạ thưởng tổ chức vui chơi. Gặp mỗi dịp lễ tết lớn như thế này đều dốc toàn bộ lực lượng, ngay cả các cô nương từ lớn đến nhỏ cũng đều dốc lòng ăn diện, để vừa du ngoạn vừa kết giao. Mỗi ngã tư đường đều náo nhiệt, các đường ven hồ đều đèn đuốc sáng trưng, tiếng hoan hô cười đùa rộn vang, người người đông đảo chen chen chúc chúc. Còn Giang Bắc, ngay cả việc bảo vệ tính mạng còn thấy khó khăn. Người Hồ cùng người Hán công phạt đã nhiều năm, thù hận cũng tích góp từng ngày từng giờ. Vào ban đêm, nếu dám mặc quần áo màu sáng ra đường, không cẩn thận sẽ bị hiểu lầm là người Hồ, bị lôi vào trong bụi cây mà giết chết. Nếu như người Hán tụ tập, người Hồ tất nhiên sẽ phóng ngựa gíoi roi mà đuổi đánh, lúc nào cũng lo sợ người Hán âm mưu phản kháng.

Cả một thế hệ người Tiên Bi đều do họ Mộ Dung trị hạ. Mộ Dung thị đã Hán hóa rất sâu. Nhưng sâu đến trình độ nào? Bắc Tản từng có một quý tộc đào tẩu đến Bắc Yên, kể chuyện cổ hương, người đó rơi nước mắt khóc liên tục, nói từ lúc Hoàng Thượng bổ nhiệm người Hán lên làm tướng, trên triều thậm chí không nói chuẩn được tiếng dân tộc Đê! Thật sự khinh người quá đáng. Còn nói, Mộ Dung thị lập quốc năm mươi năm, cũng vẫn là người Hán hướng về Không Tử, Mạnh Tử đề lập quốc, nhưng cũng không hạ lệnh cấm sử dụng ngôn ngữ Tiên Bi. Đây mới đúng là anh hùng chân chính. Thế mà, Yên hoàng lại tỏ vẻ mặt giọng gạo nói cho hẵn biết — sở dĩ Mộ Dung thị không hạ cái loại lệnh đó, thật sự là vì, tiếng Quan thoại của Mộ Dung thị

ngay từ đầu chính là Hán ngữ đó mà! Tuy rằng con cháu Mộ Dung với người Tiên Bi là tóc vàng, da trắng, mũi cao, có muốn cái trang thế nào cũng không giống người Hán, nhưng tất cả mọi người đều tự giác cố gắng nói được Hán ngữ, mặc Hán phục, đọc văn chương của người Hán đó thôi!

Nhưng cho dù Mộ Dung thị thay Tiên Bi trị hạ, trong tâm lí người Hồ và Hán trong lúc đó vẫn không thể voi đi khúc mắc. Những địa phương khác tất nhiên cũng khổ không sao tả được.

Vì vậy thịnh cảnh như thế này rất là khó gặp.

Những thiếu niên Giang Bắc này đây, nhìn ngó sự náo nhiệt vui mừng ở bên ngoài, cũng không nhìn được ngựa ngáy. Điều cái trang xuất hành, đi theo ra ngoài xem náo nhiệt.

Thôi Sâm đương nhiên vẫn cùng Lư Hiên đi chung một đường. Lư Hiên nhìn ngắm Giang Nam an bình, giàu có và đông đúc, nhất thời trong lòng buồn bã, kể sất tai Thôi Sâm nói: “Trung Nguyên sa vào người Hồ, ngược lại nơi này mới là Trung Nguyên. Không biết những kiểu dân Thanh châu, Từ châu vượt sông qua phía Nam, sống ở nơi này, có hay không còn tưởng niệm về cố thổ. Nếu như bọn họ quay trở về, nhìn thấy cảnh tượng cổ hương lúc này, có còn tâm trạng nhớ mãi không quên nữa hay không?”.

Thôi Sâm không rảnh quan tâm tới cảm xúc bồi hồi của hắn, mở miệng nói luôn: “Người Hồ cũng thế, mà người Hán cũng thế, thảo dân hay là bọn bò, dê đều như nhau. Khi mà thiên hạ thái bình, an an ổn ổn cày bừa sinh sống, sinh sôi nảy nở, còn ai quan tâm ngôi vị Hoàng Thượng là do ai ngồi? Còn khi thiên hạ đại loạn, hốt hoảng trốn chạy, khó khăn lắm mới tìm được một chỗ gửi gắm bản thân, thì có ai hỏi là người Hồ hay là người Hán? Nếu có mở miệng hỏi, cũng đều là người chăn nuôi gia súc như nhau. Những người này thì lại càng suy nghĩ đơn giản — Anh Hùng tranh đoạt, thắng làm vua còn thua làm giặc. Không phải người Hồ thống trị người Hán, thì chính là người Hán thống trị người Hồ đó thôi. Cho đến hiện tại, hoặc là trở thành người một nhà, hoặc là hy sinh hết một nhà, vậy thì sẽ không còn vấn đề phân biệt chủng tộc nữa”. Lư Hiên cười lắc đầu, đã biết hắn xưa nay như thế, không thêm quan tâm, cũng không có ý chỉ bảo. Nhìn bên bờ sông Tần Hoài cờ bay phấp phới, hương rượu đậm đà, mỹ nhân như ngọc, đem mọi phiền muộn vứt đi hết, nói: “Ta đi uống rượu, còn ngươi?”.

“Đi dạo phố”.

Ngay tại cầu Chu Tước, hai người họ đã chia nhau ra, mỗi người đều tự đi tìm niềm vui cho mình.

Không có Lư Hiên đi bên cạnh làm cụt hứng, Thôi Sâm rất nhanh đã lấy lại tâm tính thiếu niên. Tay trái thì vung cái đuôi hươu mua ở cái quán nhỏ trên son trại, tay phải thì nắm chặt cây kẹo hồ lô, đầu bên phải thì đeo một cái mặt nạ Thao Thiết, nhàn nhã lắc lư đi dạo trên đường.

Nhìn thấy ai không vừa mắt, là đem cái đuôi hươu kia kẹp lại trong nách, ngậm kẹo hồ lô vào trong miệng, kéo dây chun bắn vào lưng người đó. Sau khi bắn sẽ kéo cái mặt nạ xuống, rồi lên sang chỗ khác tiếp tục dạo chơi.

Tham gia náo nhiệt thật sự vui hết ý.

Bất tri bất giác đã đi đến bên bờ phía Nam sông Tần Hoài. Nhìn thấy đằng trước tiểu quán có cỗ rom được bện thành các hình thù tinh xảo khéo léo, bèn đi qua chọn lựa.

Chọn đi chọn lại, mới lấy được một con ve bằng gỗ. Cài vào trên y phục, nhìn trái nhìn phải. Chú ve sâu bằng gỗ thật tinh xảo lại sinh động nữa, ngụ ý cũng tốt, hài lòng ngắm ngía. Rồi giờ tay ra bỏ lại mấy miếng tiền đồng.

Tiểu thương ngẩn tò te, vẫn cố gắng nhìn xuống, gọi hắn lại: “Vị tiểu ca này.....”.

Thôi Sâm trừng đôi mắt nhìn lại, ngụ ý —— chớ có chọc ta.

Tiểu thương lau mồ hôi trên trán, cảm thấy khó xử: “Tiểu ca nhìn không giống người bản địa cho lắm..... Thứ này chắc là tiểu ca chưa thấy qua. Nó..... Nó được kết từ một loại gỗ rom, mà gỗ rom này lại thích phái nam, bởi vậy con ve này —— cũng được gọi là con ve thích nam”.

Tiểu thương: đã hiểu rõ ràng chưa hả thiếu niên!

Thôi Sâm chớp mắt gật đầu: thích phái nam. Đúng vậy, đúng vậy, ông nói tốt lắm.

Tiểu thương thấy hắn càng nghe lại càng tỏ ra đắc ý, bắt đắc dĩ lắm mới phải nói: “Con ve thích nam này ..... chỉ có phụ nữ đang mang bầu mới đeo”.

—— là để phụ nữ có thai cầu có con trai đó thiếu niên à!

Thôi Sâm: — đứng hình — !!!!!!!!!!!

Sau khi Thôi Sâm đập nát cái quán đó, tâm trạng vẫn còn khó chịu. Chỉ để lại một tên tư binh để giải quyết hậu quả, liền nghênh ngang rời đi.

Đi đến một nơi đèn đuốc ít sáng hơn, thì thấy bên cạnh một cây cổ thụ mọc nghiêng phía trước một bức tường. Trăng cao sao sáng, luồng gió mát lành từ đầu thổi tới. Dưới tàng cây là một tiểu cô nương, khoát một tấm áo choàng lông cáo, áo gấm giày thêu. Trên tay đang cầm một nhánh hoa mai chơi đùa, giương như đang đợi ai đó. Tiểu cô nương da thịt phấn nộn, mặt mày nhu hòa, ngây thơ dễ gần. Chính là A Ly của Vương gia.

Thôi Sâm liền nhoẻn miệng cười. Tinh thần muốn trêu ghẹo hôm đó lập tức lại nổi lên.

Vị hôn thê của Tạ Liên? để xem còn dám gât ta nữa không!

Thôi Sâm đeo cái mặt nạ kia lên, đi vòng đến phía sau A Ly, rồi nhảy ra.

A Ly vừa quay đầu lại thì bắt gặp một cái mặt nạ dữ tợn, sợ tới mức đem nhánh hoa mai trên tay đập tới tấp.

Thôi Sâm nắm lấy cổ tay cô lại, nén cười, rồi từ từ kéo mặt nạ lên cao. Tên thiếu niên này bình thường đã có tướng mạo dễ nhìn, anh tuấn phong lưu, ngũ quan thâm thúy. Đôi mắt màu xám trời sinh mang theo bảy phần tà khí, cũng rất hút hồn. Mà mở miệng ra là toàn những lời nói chòng ghẹo: “Tiểu nương tử đang đợi ai đó?”.

A Ly:..... Trên đời này sao lại có đứa trẻ giang hùng như vậy chứ!

Thật sự không thể nhìn được nữa.

“Ngươi có biết đây là đâu không hả?” A Ly hỏi.

Thôi Sâm thành thực lắc đầu. Đã muốn ra hiệu, kêu gọi bọn tùy tùng chuẩn bị xe ngựa cùng với bao tải, lại đây bắt người.

(Đây mới gọi là mãnh nam nè bà con, thích là nhích, chứ nhát như A Mang thì còn lâu mới rước được nàng về ^^)

A Ly không nhanh không chậm phổ cập kiến thức cho hắn: “Nơi này là sông Tần Hoài. Năm đó Đông Ngô Đại Đế, Tôn Quyền đã đem Mạt Lăng đổi tên thành Kiến Nghiệp, rồi dời đô đến đây. Quân đội đã đóng quân ở chỗ này. Lúc đó, cả đội binh mạnh mẽ của Tôn Quyền đều mặc y phục màu đen, bởi vì vậy nơi này cũng được gọi là ô y doanh. Sau này, con ngõ nhỏ này, cũng được đặt tên là hẻm ô y”.

Thôi Sâm gât đầu: “Ừm. Vậy thì sao?”.

A Ly: “—— không có ai nói cho ngươi biết, tất cả các con hẻm ô y này đều thuộc về nhà ta sao?!”.

Cô chưa kịp nói dứt lời, từ bốn phương tám hướng đều có người lao tới. Người của Thôi Sâm cũng đến nữa.

Trong tay mỗi người bọn họ đều có một cây gậy để bảo hộ, không cần thanh minh, đều nhào lên cứ trên đầu Thôi Sâm mà bỏ xuống. Binh lính của Thôi Sâm lại không mang theo binh khí, mặc dù đã dùng mảnh dùi quyền cước gian nan địch bốn phía, nhưng chỉ sau một lát cũng đã bị bắt hết.

A Ly thừa dịp đó giãy khỏi tay Thôi Sâm mà chạy trốn, lại nhìn thấy Thôi Sâm bị người ta bẻ ngược tay ra sau lưng ngăn lại, mới thông thả đi từng bước trở về.

Thực ra khi bắt được Thôi Sâm, cô cũng không nghĩ ra cách nào để giáo huấn hắn.

—— nha đầu này từ nhỏ tới giờ chưa từng biết bắt nạt ai. Nhưng mà Thôi Sâm thật sự rất tồi tệ, nếu không có người nào cải tạo, sau này lớn lên tất nhiên khó lòng lương thiện, vô pháp vô thiên. Cũng giống như vụ anh trai của Tả Giai Tư vậy, đã hại người mà còn không nhận ra được.

Vậy mà hắn lại còn được sinh ra ở thế gia, không thể so sánh với bọn lưu manh ngoài chợ. Mai này, khi trên tay nắm được quyền cao gì đấy, cũng sẽ nắm trong tay sinh sát. Không dạy dỗ hắn lại thì không được.

A Ly lục lại nửa ngày các tình tiết trong phim truyền hình và tiểu thuyết, cuối cùng trong đầu cũng lóe lên: Đúng rồi, và miệng vẽ mặt, chuyện này thường xuất hiện trong các cảnh bắt nạt nha.

Cô giờ tay lên, muốn giáng cho Thôi Sâm một cái tát. Cuối cùng, giờ tay cả nửa ngày cũng không thể nào đánh xuống.

.....T__T đánh người khác sao lại khó khăn như vậy chứ!

Đây là lần đầu tiên Thôi Sâm ném loại nhục nhã này, con mắt tóe lửa, trợn trừng nhìn A Ly. Hắn không thể cắn cô một miếng cho bỏ tức.

Rõ ràng là chính mình mới là người đứng trên cao nhìn xuống, nhưng A Ly lại bị hắn trừng đến chột dạ, cứ giống như là mình đang ý thể hiếp người không bằng.

Quả thật cô không am hiểu lý lẽ, mà cô lại càng không am hiểu động thủ hơn, dứt khoát không thêm miễn cưỡng nữa. Trong đầu nghĩ gì thì nói cái đấy luôn cho rồi.

“Hiện tại ngươi đã là vật trong bàn tay ta, ta có thể vả vào mặt ngươi đó. Sở dĩ ta không vả, không phải là ta sợ ngươi đâu”.

Nha đầu cũng có khí thế nha đầu, đúng vậy khí thế!

“Chính xác là vì ta không giống như ngươi ..... à vô lại như ngươi! Cho nên cái việc ăn hiếp một người không có năng lực phản kháng, ta không thêm làm. Nhưng ngươi nên biết, giết người rồi đây cũng sẽ bị trả thù, còn khi dễ người rồi đây cũng sẽ bị người khác khinh khi. Mà ngươi lại muốn làm một người vô lại như vậy, sau này cũng sẽ có một người vô lại hơn ngươi, còn có quyền thế hơn ngươi, giữ chặt ngươi trong lòng bàn tay, muốn vả mặt ngươi thì vả, rồi đem hết những chuyện ngươi đã từng làm với người khác ra trút lên người ngươi hết một lần!”.

—— Cô ta đang nói cái gì vậy chứ?!

Thôi Sâm từ trong cơn giận dần bình tĩnh lại, cố gắng vận dụng đầu óc —— một mặt suy nghĩ làm cách nào để thoát thân, một mặt bưng bưng quyết tâm khi đã thoát ra sẽ quay lại trả thù gấp bội, mặt khác oán hận từng A Ly trong khi nghe nàng dạy dỗ.

Nhưng lời nói của A Ly mãi không đi vào trọng điểm, thế nên hắn căn bản không tìm ra sơ hở nào. Con nhóc kia đến tột cùng là muốn nói cái gì hả? Có phải muốn nói là nếu hắn mà giống cô ta không đủ vô lại, thì cho dù sau này có quyền thế, cũng vẫn bị người ta khi dễ sao? Hay là hắn phải so với tất cả mọi người càng vô lại hơn, càng có quyền thế hơn, thì mới không bị người ta khi dễ? Căn bản A Ly không ý thức được, điều quan trọng là suy nghĩ của mình với suy nghĩ Thôi Sâm không cùng một tầng số, còn tỏ ra nghĩa khí dạy bảo hắn: “Việc ý thế hiếp người ai cũng đều có thể làm được, không phải bản lĩnh. Giúp đỡ người yếu thế, bảo vệ chính mình trị an dân chúng, dẹp yên loạn thế lập thái bình, mới là bản lĩnh thực thụ, mới là điều đáng làm. Người cho rằng quyền thế của người là do ai mang lại? Hoàn toàn là do các nhục dân mà người khi dễ đó. Nếu không có sự hỗ trợ của họ, người cho rằng người sẽ là nhân vật gì? Từng hành động, tác phong của người, hoàn toàn làm bại hoại danh tiếng cùng nền móng của các gia tộc”.

Còn Thôi Sâm thì đang trầm ngâm: Nếu vào thời loạn thế không có Thôi gia che chở cho bọn họ, thì những kẻ gọi là “nhục dân” kia làm sao còn cùng nhau sống đến giờ? Thôi gia cùng với bọn “nhục dân” chẳng qua là kiểu quan hệ hai bên cùng có lợi. Chính xác là Thôi gia đã lập ra Giang Bắc, ban cho bọn họ sức mạnh, bao che bên ngoài, bên trong chính là những tướng sĩ dũng mãnh. Còn bách tính ban cho họ chỉ là lương thực, chứ không phải sức mạnh. Chỉ cần bọn họ có binh có thành, tất sẽ không thiếu dân chúng.

“Người tự cho mình là anh hào (anh hùng hào kiệt), lại khi dễ tất cả những người không phản kháng được người. Cứ coi như con dân Giang Bắc là con dân cho người bắt nạt đi. Người có nhớ ngày đó, bọn người nào đã san bằng quê hương người, giết chết các bậc cha chú của người và những con dân được người cai trị. Vậy mà người còn khi dễ bọn họ như vậy được sao?”.

Thôi Sâm trầm ngâm, sao lại không thể chứ. Tất cả gia tộc ở đó đều chưa từng thật tình e sợ lũ người Hồ, nhớ năm đó còn cố gắng vượt sông, hốt hoảng chạy nạn, mà nay lại chịu sống an nhàn co đầu rút cổ. Nếu có bản lĩnh thì đánh lại đi!

Giờ này, hắn rất muốn cười thật to —— chắc là con nhóc kia không hiểu thời loạn thế là như thế nào, mới có thể trịnh trọng nói ra những lời ngây thơ như đúng rồi đó?

Mà A Ly cũng cảm thấy những gì cần nói, gần như đã nói cả rồi, bèn tổng kết lại một câu: “Tóm lại, từ nay về sau người không được làm như thế nữa. Vì muốn làm cho người nhớ rõ bài học hôm nay ——” A Ly cắn răng một cái, giọng lên, tát cho Thôi Sâm một cái “bốp”.

Mặc dù không cảm thấy đau một chút nào hết, nhưng Thôi Sâm con mắt đã tóe lửa, dùng đảnh muốn đứng lên.

Suýt nữa đã gãy thoát ra rồi.

A Ly không thêm đề ý: “Người muốn trừng thì cứ việc trừng. Nhưng người cũng nên nhớ rõ, những người mà người đã khi dễ đó, tâm trạng cũng giống như người lúc này thôi, cũng cùng một suy nghĩ. Người cứ cẩn thận suy nghĩ đi, có thể chịu đựng hay không đây”.

Lư Hiên đang ngồi trên tửu lâu, từ xa xa đã thấy Thôi Sâm đi về con hẻm ô y, do dự trong chốc lát.

Rồi lại nghĩ, chỉ sợ tên đó ương bướng quá mức, trêu chọc trúng hai nhà Vương, Tạ, bèn đuổi theo từ đằng xa. Thôi Sâm cầm tinh con mèo, đi đường ban đêm như cá gặp nước, Lư Hiên chạy đến hụt hơi, vất vả lắm mới đuổi kịp. Lúc đuổi tới nơi, chỉ kịp thấy Thôi Sâm bị người áp ta chế.

Lư Hiên gặp ca khó rồi đây.

Hắn không xuất đầu lộ diện, nhưng ngộ nhờ đối phương thực sự ra tay quá nặng, làm Thôi Sâm bị thương thì biết tính sao? Nhưng nếu xuất hiện, Thôi Sâm mất hết mặt mũi, chỉ sợ ngay cả hắn cũng sẽ bị giận chó đánh mèo.

Chỉ cần nhắc trong chốc lát, đã thấy bên kia A Ly giáng cho Thôi Sâm một cái tát, không còn cách nào khác đành phải xuất đầu lộ diện.

Gọi tùy tùng đến, dặn dò hai câu, theo chỉ thị hắn mà đi.

Mà A Ly cũng đang cân nhắc chưa biết nên xử trí Thôi Sâm thế nào.

Nhân đó thả luôn, quả nhiên tiếng sấm kêu to mà mưa lại nhỏ. Cơ mà không làm vậy, việc kia mới thực sự là củ khoai lang nóng phỏng tay.

Từ phía sau, Lư Hiên phẩy người đến, nói là: “tuy xá đệ đã đắc tội cô nương, nhưng cũng thỉnh cô nương vuốt mặt cũng phải nể mũi, giọng cao đánh khẽ. Hôm khác, sẽ cùng xá đệ đến nhà tạ lỗi”.

A Ly nhận danh thiếp của Lư Hiên, nói: “Việc này dù sao cũng phải để lại chút mặt mũi”.

Rồi sai người thả Thôi Sâm ra.

Thôi Sâm đứng lên, cúi người vỗ vỗ cát bụi trên người.

Khi ngược lên, dùng con ngươi đủ sức để nung chảy kim loại, đôi mắt màu xám oán độc nhìn về A Ly: “Ta chính là Thôi Sâm, là Thanh Hà Thôi Sâm”.

A Ly: ..... Cậu tương họ Thôi thì giỏi lắm sao! Chính tôi mới vừa vả vào mặt cậu một cái rõ kiêu!

“Thanh Hà Thôi gia sao lại có thể có loại con cháu vô giáo dục thế này chứ?” A Ly đáp lễ: “Danh môn tốt đẹp như vậy là giả mạo sao?”.

Thôi Sâm cũng không kiên nhẫn được nữa, đánh gãy lời cô: “Ta không phải là đồ giả mạo, trong lòng cô cũng đã rõ. Nhớ kỹ cái tên này, hôm nay ban tặng, ngày sau sẽ hoàn trả gấp bội!”.

A Ly cảm thấy buồn cười, lười cùng hấn so đo: “được, ngày sau thì là ngày sau, ta rất mong chờ”.

Thôi Sâm kiềm nén tức giận bỏ đi thật xa.

Tìm đến một chỗ không người, rút roi ra, liên tục từng nhát đánh vào một gốc cây liễu để phát tiết tức tối.

Gần có người nghe được động tĩnh, tiến lại hỏi, thật xui xẻo gặp trùng Thôi Sâm, bị đá một cú ngã nhào.

Thôi Sâm giờ roi quất, đối diện với đôi mắt sợ hãi của người nọ, cảm thấy cái nơi vừa bị A Ly đánh, đang ần ần muốn đau. Những lời A Ly nói lúc nãy đã bị hấn coi thường mà bỏ ngoài tai, cũng nhân đó mà vang vọng lại trong đầu không ngơi nghỉ. Hấn cố đè nén sự tức giận xuống, thu roi lại, xoay người bỏ đi ngay lập tức.

Hết chương 19.

Chương 20: Tình Đầu Bở Ngờ.

Tác giả: Mậu Lâm Tu Trúc

Edit: hoangbangly và Mi Xào

——ooOoo——

Ở đầu hẻm ô y, Tạ Liên lặng yên không một tiếng động đuổi sạch thân binh của Thôi Sâm.

Cậu thấy A Ly do dự chưa biết xử trí Thôi Sâm như thế nào, đang muốn bước lên giúp cô giải vây. Lại thấy từ bên kia người của Lư Hiến đang tới, mới lui trở về.

—— A Ly ở địa bàn của mình, đương nhiên không cần cậu phải nhiều chuyện đi cứu mỹ nhân. Nếu cậu thực sự nhảy ra, ngược lại sẽ khiến người ta rồi tỉnh rồi mù. Bởi vậy nếu có thể không lộ diện, vẫn cứ tận lực không cần lộ diện đi.

Mà buổi tối hôm nay, biểu hiện của A Ly quả thực đã làm cậu hoảng sợ.

Ngày thường, nhìn chỉ là một tiểu cô nương ngây thơ hiền thực, vậy mà dám đối với loại Hỗn Thế Ma Vương như Thôi Sâm lại không có nửa điểm chùn bước, còn cố tình gắng gượng chống đối hấn. Đã chế trụ được Thôi Sâm, lại còn muốn giờ điệu bộ nghiêm trang giảng giải đạo lý cho hấn, cũng khá là đáng yêu.

—— Kỳ thật Tạ Liên cũng muốn nói một câu “Đáng kính”, nhưng . .... vẫn thấy đáng yêu thích hợp hơn. Nhất là Thôi Sâm thể hiện rõ ràng “bớt nói nhảm đi”, khi đó lại cố tình trưng vẻ mặt không nghe không thấy, sự cố chấp của cô có vẻ đặc biệt đáng yêu không ngờ.

Lúc đó vốn nên tỏ ra khí thế, tát nghiêm túc một chút, vậy mà vẻ mặt lúc tát của cô cũng quá ngây thơ vô tội. Tạ Liên cảm thấy, nếu mình là Thôi Sâm, bị cô lướt nhanh qua như vậy, chỉ sợ sẽ nhịn không được nói lời trêu chọc.

Tội lỗi, tội lỗi.

Mất thấy Thôi Sâm đã đi xa, hộ vệ của Vương gia cũng đều tự tản ra, nhưng A Ly vẫn cứ đứng dưới tàng cây liễu, Tạ Liên hơi hơi chần chừ.

Ánh trăng sáng tỏ, chiếu sáng như gương. Dáng người A Ly thanh thoát, trầm tĩnh mà đứng đó, tựa như vẻ đẹp của mỹ nhân dưới ánh trăng lặng yên nở rộ.

Mùa Đông ở Giang Nam vừa lạnh vừa ẩm ướt, hơi thở hóa thành khói. Cô hơi hơi khép hai tay lại, kéo kín mũ. Từng sợi lông tơ trắng vương trên hai gò má, cô dùng ngón tay nhẹ nhàng vén ra sau. Đồng tử đen láy kia ngắm nhìn ánh trăng, lại càng trở nên trong suốt.

Cô đang đợi ai?

Tạ Liên ngẫm nghĩ một lát, vẫn quyết định từ trong góc đi ra.

A Ly đang suy nghĩ, không chắc gì hôm nay Tạ Liên sẽ đến, mình có nên đợi nữa hay không. Thì bất gặp một vạt áo đen tuyền đang tung bay uốn lượn, hà bao thêu chi bạc Phúc Thọ lơ lửng ở một bên — chính là Tạ Liên đang đứng trước mặt cô. A Ly hơi hơi xấu hổ, bắt gặp liền đỏ mặt, ngừng đầu lấp bấp nói: “Huynh cũng tới xem đèn à. . .”

Tức khắc Tạ Liên đã biết cô đang đợi mình, sự không cam lòng nhỏ bé kia lập tức tiêu tán. Nhất thời chỉ cảm thấy gió mát trăng thanh khôn cùng. Cậu hơi cúi đầu, lông mày cong cong nhìn A Ly, “. . . Đến để ngắm ánh trăng”

Lập tức A Ly nhìn lên bầu trời, “Ồ ha, đêm nay ánh trăng thật đẹp.”

Tạ Liên nhìn vào khuôn mặt cô, gật đầu cười: “quả thật rất trong trẻo, không nhiễm hạt bụi nào.” Thấy A Ly không hiểu gì mà tán thành, bèn mỉm cười tránh đi ánh mắt, hỏi: “Muốn đi đâu chơi, để huynh hộ tống.”

A Ly nghĩ nghĩ, “Huynh không mang theo cần câu à?”

“Hả..... lúc này lại mang theo cần câu, có phải không hợp hoàn cảnh quá không?”

“Vậy thì muội yên tâm rồi” A Ly cười rộ lên, “Chúng ta đến bờ sông đi.”

“Này này—” Tạ Liên một mặt kháng nghị, rồi cũng đi theo cười rộ lên, “Hóa ra huynh lại là người không thú vị đến thế sao?”

Hai người sóng đôi đi tới bờ sông.

Đường thủy Giang Nam đan xen ngang dọc. Tường trắng, ngói đen, lầu gác, thuận tiện cũng có cây cầu nhỏ bắc qua con nước chảy. Chẳng qua chỉ là một góc, ra ngõ nhỏ, giống nhau là những mái vòm hình cầu bằng ngọc thạch.

Dọc hai bên bờ cầu cũng không có đèn, yên tĩnh không người, từ nơi xa xa mới thấy bờ sông Tần Hoài pháp phối rượu kỳ và các cô nương thò người ra vung vẩy khăn tay. Đầu đó tiếng ca múa như to, theo gió lượn lơ truyền lại, như có như không.

Dưới cầu bóng nước trong veo, ánh trăng lung linh. Bóng chim bay qua, bóng trăng tựa như vỡ tan.

Có thêm đá thông ra bến dò. Tạ Liên đi đằng trước, đá phải một hòn đá rơi xuống nước vang lên một tiếng ồm, vọng lại trong không gian yên ắng. A Ly theo sau. Thêm đá phủ đầy rêu, cô kéo tấm áo choàng cùng tà váy lên, rồi lác la lác lư đi xuống. Tạ Liên đưa tay ra, A Ly vội vàng nắm lấy, bây giờ mới đứng vững được. Xúc cảm ấm nóng của cậu vương vẫn trên bàn tay truyền lại, trong tiềm thức đã muốn rứt tay về.

Tạ Liên lại không cảm thấy đường đột, đỡ cô xuống dưới mới buông lỏng tay. Cởi tấm áo choàng trải lên trên tảng đá, ngằm bảo cô lại đây ngồi, “Bên này rất tốt.”

A Ly đi sang ngồi, quả nhiên ở đó rất thoáng đãng, không bị thành cầu cùng nhà cửa che chắn, ánh trăng lan tỏa, mặt sông phản chiếu ánh sáng, tựa như tuyết tan mây ngừng, sáng trong như gương. Bèn cười nói: “Trăng đẹp quá đi mất”

Tạ Liên cũng không hùa theo, nói: “Ồ trong thành cũng có khác gì đâu. Nếu thật sự muốn ngắm ánh trăng đẹp, thì lên núi là lựa chọn tốt nhất. Trên núi bầu trời rộng thanh thanh sáng tỏ, đó mới về đẹp đáng tâng dương —— Trăng thanh gió mát, chiếu sáng vạn dặm. Vào lúc nửa đêm màn sương buông xuống, mây khói bắt đầu bốc lên. Trong lúc đó, người ngồi ngồi giữa cảnh núi non ấy, lòng dạ đều trở nên thanh thản, nhất thời có thể quên hết thế gian.” A Ly lắng nghe cậu nói, liền sinh lòng ngưỡng mộ, “Huynh nói, cứ giống như bị lạc vào cảnh tiên vậy đó.”

Tạ Liên nhìn lại nàng cười, nhất thời giọng nói trở nên mềm mại vô hạn, “. . .sau này huynh sẽ dẫn muội đi xem.”

Cái câu “sau này”, tất nhiên A Ly hiểu được là có ý gì —— Cha mẹ hai bên đã dung túng cho bọn họ lui tới, kỳ thật cũng chính là ngầm đồng ý cho bọn họ “sau này”.

Thanh mai trúc mã bên nhau lớn lên, có lẽ cũng không thật sự hiểu được yêu thích đến tột cùng là loại cảm giác gì. Nhưng trong khoảng thời gian tĩnh tĩnh mê mê, mảnh tình cảm kia dĩ nhiên cũng sẽ nảy sinh.

Mà cậu cũng không hề xem cô là người ngoài.

Ở chút điểm này, A Ly cũng cảm giác được.

Cô lấy trong hà bao ra một dải tu rua bằng lụa.

Tạ Liên còn chưa kịp hiểu ra.

A Ly đã thuận miệng nói: “giao nó cho huynh, để kết ở trên hà bao”.

Đây chính là trao đổi vật riêng tư. Nhất thời, Tạ Liên cảm thấy trên mặt nóng bừng, nhưng mà cậu vốn là người thoải mái không biết câu nệ, trong lúc đó cùng với A Ly chính là tình cảm trong sáng, không có gì phải tránh tai mắt của người khác, liền thần nhiên nhận lấy.

Chạm phải ngón tay A Ly, cảm xúc lãnh lẽo nhưng mềm mại truyền đến, bỗng nhiên dừng lại trong chốc lát.

Giờ phút này cậu mới bỗng nhiên ý thức được, đôi tay này cậu đã từng nắm qua không chỉ một lần.

Vội quay sang nhìn A Ly.

Đôi mắt A Ly sáng trong, như ánh trăng tròn, thanh khiết như nước trong mặt hồ.

Tạ Liên nắm chặt dải tua rua trong tay, vẫn như cũ nói với A Ly, “sau khi về nhà, huynh nên tặng gì cho muội đây?”

A Ly hơi nhếch môi, cười nói: “Vậy thì nhớ dẫn muội đi lên núi xa ngàn dặm ngắm là trăng được.”

Một cảm giác gì đó vừa ấm áp vừa chân thực dần lan tỏa trong lòng Tạ Liên. Cảm giác kia tựa như con thủy triều trong đêm mùa xuân vừa lặng im mà mãnh liệt, chỉ phút chốc đã lấp đầy tất cả khoảng trống của trái tim.

Cậu chăm chú nhìn A Ly, nhất thời nảy sinh xúc động muốn ôm chặt cô vào lòng.

Tất nhiên là không thể khinh bạc như vậy.

Bên vừa cười vừa nói: “Dễ thôi mà. Muội không còn nguyện vọng nào khác sao? không chân thật như hai trăm lượng vàng, nhưng ít ra cũng là lời tựa ngàn cân —— chuyện huynh đáp ứng, tất nhiên cũng sẽ làm được.”

A Ly: T__T. . .... Thì bởi vì vậy, mới không dám tùy tiện muốn này muốn nọ với cậu đó!

Nhưng mà khó có dịp cậu nhiệt tình như vậy, cũng không dám làm cậu ta mất hứng. A Ly vẫn cứ cẩn thận suy nghĩ, “Hiện tại quả thật không có mong muốn gì đặc biệt. Hay là, đợi sau này muội nhớ ra sẽ tới nói nha?” Hai người trò chuyện câu được câu không.

Tạ Liên khi nói chuyện không thích nói có sách, mách có chứng, chỉ thuận miệng kể về một vài câu chuyện xưa thú vị, cũng không cần động não quá nhiều, vừa nghe đã hiểu.

A Ly thì nói năng vụng về, chỉ có cậu nói nhiều, hầu hết là dễ dàng chọc A Ly cười khùng khục. Khi A Ly cười, cậu liền tươi cười ngắm nhìn cô. Thời gian cũng cứ thế mà trôi nhanh.

Mặt đất bỗng nhiên nổi lên gió lạnh, không gian cũng nhanh chóng rét lạnh hơn, màu sắc ánh trăng cũng âm đạm hơn rất nhiều. Lờ mờ còn có từng áng mây kéo tới dày đặc.

Tạ Liên nhìn trời, nói: “Có vẻ sắp có tuyết rơi”. Trời cũng không còn sớm, một tiểu cô nương như A Ly ở bên ngoài quá lâu cũng không tốt, đành nói: “Đề huynh đưa muội về”.

A Ly hơi phiền muộn, “sau này e là không còn cơ hội ra ngoài như này nữa”.

Cô tuy chậm chạp, nhưng cũng không ngốc. Trước đó vài ngày, mẹ cô đã cho người thu dọn một phòng ngủ ở ngoại viện —— kỳ thật mấy năm trước mẹ cô cũng đã nói qua, nên để A Diễm chuyển ra ngoài. Chỉ là do Lão Thái Thái quá sùng ái đại tôn tử, cảm thấy không nỡ, mới kéo dài tới hơn một năm nay. Xem ra lần này mẹ cô đã hạ quyết tâm.

Vương Diễm chuyển ra ngoài cũng chỉ là bước đầu tiên. Dù sao thì cô cũng đã lớn, say này phòng ốc nam nữ sẽ được quản lý chặt chẽ hơn, giống như hôm nay, đi gặp gỡ Tạ Liên, mẹ cô cũng đã mở một mắt nhắm một mắt cho qua. Dù sao thì đi với bảo bối của Tạ gia cũng không phải là không thể.

May mà thời đại này, việc trói buộc nữ nhân về căn bản cũng đã ít đi, khi lên núi lễ Phật hoặc là đi theo mẹ cô xuất môn giao tế, cũng sẽ không chịu hạn chế quá lớn. Còn lại thì cũng không khác gì cảnh cá chậu chim lồng.

Chỉ là, để được gặp Tạ Liên lần nữa, không biết sẽ là tháng nào năm nào.

Tạ Liên nghe cô nói như vậy, lại nhớ đến hình dáng cô đứng dưới tàng cây liễu im lặng chờ đợi, tâm cũng hơi xao động.

Chỉ một câu: “Huynh sẽ đề cập với thúc phụ chuyện hôn nhân” vòng vo mấy vòng, rốt cuộc cũng không sao nói ra.

Có một người, cậu còn chưa rõ tâm ý của A Ly. Hai người cùng với Tư Mã Dục cơ hồ cũng có một sự ấn ý, không rõ ai thắng ai thua, cho nên ai cũng phải từng bước tính toán.

Nên cười nói: “Nếu muội sợ ở nhà buồn chán quá, thì hãy gửi một phong thư. Mong là nể mặt mũi thím của huynh, mẹ của muội cũng sẽ cho phép. À..... đừng có nói với ai là huynh chỉ cho muội nha. Trời ơi, sau này còn muốn tới cửa nữa đó”.

A Ly “phụt” cười.

Lại nói: “A Diễm vẫn còn trẻ con, vẫn còn nông nổi, còn phải nhờ huynh trông coi giúp”.

Tạ Liên cười nói: “tất nhiên rồi”.

Cậu đã nói như vậy, thì so với người khác luôn đáng tin cậy hơn. Tạ Liên tiễn A Ly về đến dưới tàng cây như lúc trước.

Chờ đến khi A Ly nắm tay một tiểu nha đầu, khuất dáng thật sâu trong con hẻm nhỏ, mới lấy dải lụa tua rua kia ra nhìn.

Bông lụa theo cậu cả đêm, trong đêm lạnh này, vậy mà vẫn còn vương hơi ấm.

Cậu không thường chú ý đến đồ trang trí, nên cũng không nhận ra đẹp xấu. Chỉ là nhìn như thế này, trong lòng cũng có cảm giác thành tựu, giương

giương tự đặc hơn bình thường, vô cùng thỏa mãn.

Mới vừa định thu vào lại trong người, trên lưng bỗng nhiên có người vỗ một cái.

Tạ Liên thoáng có chút đau đầu, “A Sừ?”.

Quả nhiên là Vệ Lang, đang cà lơ phát phơ vòng đến trước mặt cậu, bàn tay liền muốn đoạt dải lụa kia ngắm nhìn.

Tạ Liên nắm chặt lại, tránh một bên —— cười nhạo, đồ vật gì rơi vào tay Vệ Lang, còn có thể lấy lại được sao? Đã giữ bên cạnh rồi, tất nhiên sẽ không cho phép cậu ta chạm vào.

Vệ Lang cũng không cố gắng tranh nữa. Vì trên tay cậu cơ bản đã đầy ắp, bên trái là con chó bằng bùn, bên phải là con khi bọc đường, trên đầu ngoại trừ cái mặt nạ Thao Thiết ra, so với Thôi Sâm còn có thêm cái mặt nạ đầu heo. Giờ này cũng đang nhét viên kẹo hồ lô cuối cùng vào mồm. Có muốn tranh đoạt cũng là lực bất tòng tâm.

Đành hăm hăm hồ hồ nói: “Đừng trách ta không nhắc nhở ngươi, thứ mà ngươi đang cầm trên tay đừng nên để người thứ hai nhìn thấy”.

Tạ Liên cũng hơi hiếu kỳ, “Tại sao?”.

Vệ Lang dùng cây kẹo hình khi bọc đường chỉ chỉ, “Đồng tâm kết (*) tấn thiên thiên lữ —— ngươi nói xem là tại sao?”

Tạ Liên nhất thời cũng có hơi hoảng hốt. Cậu nghĩ, rất có khả năng A Ly lén lút làm này làm nọ để tặng cậu. E rằng cô nhìn thấy cái này thuận mắt mới làm theo, chứ thật ra không hề biết cái này là cái gì —— Cũng chỉ có Vệ Lang ngay từ nhỏ đã sinh trưởng như là một tiểu thư khuê các, bị một đám trưởng tử tìm đủ mọi cách đầu độc tâm hồn, mới có thể biết được loại này loại nọ.

Nhưng mà trong lòng cũng không thể nói rõ cảm giác là thích hay không.

Tự nhiên cũng không muốn để Vệ Lang nhìn ra.

Vào lúc Vệ Lang trả lời mình, Tạ Liên sớm đã đem món đồ kia giấu tịt trong người, nghiêm túc nói: “Ngươi nhìn nhầm rồi”.

Vệ Lang: ..... đi nhắc nhở ngươi lần nữa ta chính là heo!

“Thôi được, là ta nhìn nhầm! Tóm lại ngươi cứ cẩn thận giữ kín vào, đừng để cho Vương Diễm nhìn thấy, nếu không ngươi phiền to đấy!”.

Tạ Liên cũng không muốn tranh cãi thêm với cậu ấy, chỉ hỏi: “Sao ngươi lại tới đây? người nhà ngươi không đi xem hoa đăng à?”. Ai mà không biết, nơi nào lờ lẹt sắc sỡ, chưa bao giờ vắng mặt người Vệ gia. Các tỷ tỷ của cậu ấy ngay từ nhỏ đều là những mỹ nhân, lại ưa làm dáng. Trên đầu cứ tùy ý cài một cành mạn gai, trên trán thì dán một đóa hoa cúc đã trở nên phổ biến toàn thành, khiến cho hân vận người bất chước. Luôn luôn là người đứng đầu trào lưu.

Mà đèn lồng của nhà cậu cũng là tinh xảo tuyệt diệu nhất.

Kiểu như Vệ Lang mặc nữ trang vào cũng sẽ đạt tới vẻ đẹp hoàn mỹ, che đi sơ hở trong tính cách, chính là đã được bồi dưỡng từ đây.

Khóe mắt Vệ Lang chớp lóe, cười đến không có ý tốt: “Ta mới cùng Thái tử đi cùng nhau đó —— chỉ là không phải thư đồng của hắn mà thôi”.

Tạ Liên: . . . . . =__=|||

“Thái tử điện hạ đâu rồi?”.

Vệ Lang hí mắt, hơi hơi ngẩng đầu lên “Ngươi đoán thử xem?”.

—— Thái tử là đến hoàn lễ.

Hôm ngày 7-1 âm lịch đó, không phải A Ly đã tặng cậu một dây tua rua sao. Thái tử cảm thấy, cô nhân nói rất đúng, có qua có lại mới toại lòng nhau. Thường xuyên qua lại, A Ly sẽ biết phẩm tính của cậu, sẽ không còn thành kiến với cậu nữa.

Đã nhận quà của người ta mà không hoàn lễ, còn ra thể thống gì!

Cho nên về tình về lý, cậu đều vẫn nên tới gặp A Ly!

Đáng tiếc hôm đó cậu chỉ lo vội vàng giúp Vệ Lang giải quyết tốt hậu quả, nghe cha cậu răn dạy, thật sự bận rộn quá trời.

Đợi đến khi cậu có một chút thời gian rảnh rỗi, mới phát hiện được, cổng nhà A Ly cậu vào không được —— Không hẳn là không thể vào, mà là cậu chỉ mới vừa xuất hiện, người trong nhà A Ly sẽ nghiêm trang ra nghênh đón, cung kính tôn sùng cậu như là khách quý, cẩn thận chiêu đãi, chiêu đãi xong, lại cung kính đuổi về. Cậu căn bản không có cách nào bước vào nội viện.

Hiện giờ Thái tử bó tay toàn tập! Nhớ mọi năm, khi mà cậu muốn đi chơi, bọn cung nữ, thái giám trong điện của cậu cứ theo sau quan sát một khắc

không rời.

Nhưng mà cậu không có khả năng dám dùng thủ đoạn đối phó bọn cung nữ, thái giám để đối phó toàn gia A Ly.

Thật vất vả mới nghĩ ra, tết Nguyên Tiêu năm nay, có khả năng A Ly sẽ xuất môn, liền đến đây ôm cây đợi thỏ.

Cậu vẫn như lệ thường, mang theo một bó hoa anh thảo vàng tươi rực rỡ.

Trên đường nhìn thấy một nhóc bán hàng rong nhỏ trung bán tò he, lại nhìn thấy trên sạp có chú hồ được làm từ bùn, đáng điệu ngây thơ nên chớp lấy, đánh một cái vào mũi còn có thể kêu lên uông uông, cảm thấy mới lạ, liền ôm hai con, nghĩ sẽ tặng để A Ly giải trí. Cậu lo sợ sẽ khiến cho hạ nhân Vương gia trông thấy, bèn đứng lệch bên hông nhà ở ngoài. Giả bộ đáng vẻ của người qua đường đang đi tìm nhà.

Đến giờ này cũng đã qua một canh giờ.

Trời đã muốn đổ tuyết, mây đen dần che ánh trăng. Sự hưng phấn chờ mong lúc ban đầu đã bắt đầu bình ổn xuống, nhưng vẫn chưa nhìn thấy bóng dáng A Ly, dần dần cậu cũng cảm thấy càng ngày càng thấm lạnh.

Chẳng qua trong lòng vẫn cố chấp, cảm thấy chính mình vẫn còn cơ hội được gặp A Ly, thế nên mới kéo dài không chịu rời đi.

Thật ra cậu đã chạm mặt A Ly, chỉ là bản thân cậu không biết mà thôi.

— A Ly vừa vào con ngõ nhỏ, liếc mắt một cái đã nhìn thấy cậu đang lén lút. Trong thâm tâm cô vẫn hơi xúc động, nhưng không mong muốn cứ đây đưa không ngớt. Bèn vòng qua cửa ngạch bên kia đi vào. Giờ này đã an vị trên khuê lầu.

Từ trên lầu nhìn xuống, từ ánh đuốc trong con ngõ nhỏ, ngẫu nhiên cũng có một góc độ, ánh sáng chiếu rõ được khuôn mặt của cậu.

A Ly không đốt đèn, chỉ đứng bên cửa sổ trên gác, hơi mở ra một khe hở để nhìn cậu.

Thật tình, lúc bây giờ cậu chỉ là một đứa nhóc — A Ly nghĩ — nhận thức của cô cùng với Tư Mã Dục là hoàn toàn bất đồng, vào ngày lễ hôm nọ cô đã nhận ra rồi. Giờ phút này trong lòng cô chỉ có một cảm giác hơi chua xót, chính là một loại đi tình.

Nhưng cô vẫn chỉ im lặng trốn tránh, nếu còn có thể nhìn cậu được lúc nào, thì cứ ráng nhìn nhiều thêm một chút.

Tư Mã Dục đang bước thì ngừng lại.

Ánh trăng đã hoàn toàn bị che khuất.

Chỉ qua một đoạn thời gian ngắn. Những bông tuyết đầu tiên đã lững lờ rơi xuống, nối tiếp nhau rơi là tả, cả một bầu trời ướt sũng trong cơn tuyết —— Giang Nam, tháng đầu xuân năm nay đã bắt đầu ấm hơn, vậy mà lại có tuyết rơi.

Toàn bộ thành Kiến Nghiệp chìm trong quang cảnh tuyết rơi mù trời. Cảnh ca múa vui cười bên sông Tần Hoài trong khoảnh khắc tiêu thất, mọi âm thanh đều trở nên cô tịch hơn.

Chỉ có một mình cậu, trong lòng còn ôm bó hoa anh thảo, hai con hồ bằng bùn, đàn độn đứng chờ một người không hẳn là sẽ xuất hiện.

Cậu đứng tựa vào cửa nách rồi đến trước bậc thang ngồi xuống, nhìn những đóa hoa tuyết rơi đầy trên nhánh anh thảo.

Rồi cảm lấy hai con hồ bằng bùn kia, không biết nói để ai nghe “Con hồ này, có phải rất đáng yêu hay không? Hơn nữa chỉ cần đánh một cái nhẹ ở chỗ này, nó sẽ kêu”.

Sau đó cậu vỗ vào mũi con hồ, vỗ một chút, nó liền kêu uông uông.

Trong mảnh trời tuyết, chỉ còn vang vọng loại âm thanh này.

Âm thanh cậu nói chuyện càng ngày càng nhỏ hơn “.....xem này, một cái là của muội, một cái là của huynh”.

Ở đầu ngõ đã xuất hiện một xe ngựa hoàng cung tiến vào, đã có người đến đón Tư Mã Dục trở về. Cậu im lặng đợi thêm chốc lát, đợi đến khi con hồ bằng bùn kia không còn phát ra một âm thanh nào nữa, mới vỗ vỗ những bông tuyết trên người tan ra, mới đứng dậy rời đi.

Sau cùng, cậu ngẩng đầu liếc mắt về bên kia tường lần cuối.

Tư Mã Dục lên xe ngựa, từ rất xa đã thấy xe chạy ngang cầu Chu Tước. A Ly mới từ trên khuê lầu đi xuống dưới, đẩy cửa nách ra, nhặt bó hoa và hai con hồ cậu bỏ lại lên.

Loại con hồ bùn này có lẽ là từ phương Bắc truyền tới, trước đây, A Ly đến thế giới này đã từng chơi đùa.

Đáng vẻ thơ ngây nhưng rúm rỏ của nó, căn bản không hề giống một con hồ, ngược lại mới giống một con chó to ngốc nghếch thì đúng hơn, ngay cả tiếng kêu cũng là “uông uông”.

A Ly vỗ hai cái, nghe thấy tiếng kêu kia, bất giác đã ôm nó vào trong ngực.

Cô thở dài. Sương trắng đã ngưng tụ lại, cơn mưa tuyết vô thanh vô tức rơi xuống. Cả một đêm không ngừng.

Thông thường, mỗi người đều không thể tự đánh lừa được chính mình. Đến tận cùng là thích hay không thích, trong tim vĩnh viễn đều có sẵn đáp án rõ ràng.

Hết chương 20.

(*) đồng tâm kết chính là cái này:

P/s:

Chương này, đọc convert một lần, edit một lần, lần nào đến đến cảnh Tư Mã Dục ngồi dưới trời tuyết nói chuyện một mình cũng thấy nao nao, ứa ứa nước mắt. haizzzz

Bạn đang đọc truyện *Ba Lần Đi Thi Thái Tử Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12

Chương 21: Tình Đầu Bờ Ngõ (Trung)

Tác Giả: Mậu Lâm Tu Trúc.

Edit: Mi Xảo.

—ooOoo—

Sau tết Nguyên Tiêu, rốt cục Hoàng Thượng lại một lần nữa tiếp kiến bàn bạc với phía Bắc.

—— Đây chính là mục đích của Mộ Dung thị, muốn hợp tác với phía Nam xuất binh đánh Bắc Tản.

Quả đúng là phong thủy luân chuyển.

Nhớ năm đó Mộ Dung thị phụng mệnh “cần vương(*)” hướng về Long thành nam hạ, trước khi Bắc Yên lập quốc cũng đều chịu sắc phong, trên danh nghĩa vẫn là quan thần lệ thuộc. Nhưng mà từ khi Mộ Dung thị xưng đế, ngay tại vùng lãnh thổ “Người Hồ” có quá nhiều tên có tâm “Loạn thần tặc tử”. Bọn họ đã chiếm cứ hoàn toàn những vùng rộng lớn quanh sông Hà Lạc, cả một thể hệ Thanh Tề, tự nhiên cũng gần như một đối tượng trọng điểm để Bắc phạt.

(*)cần vương: cứu giúp triều đình trong cơn hoạn nạn.

Phía thứ hai. Đại quân đã từng đến Bắc phạt Mộ Dung thị, hoặc là nói đã cùng Mộ Dung Tuyên giao phong hai lần, cả hai lần đều sắp thành công nhưng vẫn bị thất bại. Vì vậy đã đánh mất thời cơ tốt nhất thống nhất Trung Nguyên. Đoạn chuyện cũ này đến nay vẫn còn là nỗi đau trong lòng Hoàng Thượng.

Cứ nghĩ tới lần Bắc phạt thứ hai, Mộ Dung thị sẽ e dè khi thế lưng lầy của đôi quân Bắc phạt, lại còn liên thủ với Bắc Tản đối kháng nữa chứ. Vậy mà mới chỉ qua được vài năm, lại dám tư tưởng đến việc hợp tác với phía Nam liên thủ đánh Bắc Tản.

Tâm nhìn thay đổi thất thường, nhưng cũng xem như là có cử chỉ thức thời.

—— Cùng phương Bắc hỗn chiến nhiều năm, nay thế cục cuối cùng cũng dần dần sáng rõ. Phong thủy cũng tại Mộ Dung Tiên Bi và người dân tộc Đê Phù thị chuyển hướng. Mộ Dung Tiên Bi thì chiếm cứ Hà Lạc, Thanh châu, vẫn về ung dung, giàu có yên ổn. Dân tộc Đê thì chiếm cứ tám trăm dặm Tứ Xuyên, có tài năng lại thiên chiến, địa thế lợi hại. Những năm đầu là do Mộ Dung thị chen ép Phù thị, nhưng từ khi hai nhà lần lượt thay đổi Hoàng Thượng chủ trì, mệnh yếu cũng từ đó bắt đầu nghịch chuyển.

Nay Phù thị có Hoàng Thượng, không thể không gọi là anh minh thần võ. Bên cạnh cũng không cần phải nói, đơn giản chỉ cần nhìn vào cái cách mà ông ta đối đãi với Thừa tướng của mình, sẽ biết được người này có thể làm cho người ta phục tùng đến quên cả mạng sống của mình.

Còn người chủ trì hiện nay của Mộ Dung thị — được rồi, cũng chỉ tại cái tên Mộ Dung Tuyên, còn những người ở Bắc Yên đều không phải là vấn đề. Mặc dù, hẳn dễ dàng đối phó với bấy mảnh hồ rình mò từ phía, từng ngày một dẹp yên hết các chiến loạn bên trong, nhưng lại để cho Mộ Dung Tuyên phản bội đi theo địch — còn không bức tử được hắn — quả thật cũng khiến cho người ta kinh thán. Mộ Dung Tuyên đến Bắc Tản, cho dù Bắc Yên có không chủ động tìm đến Bắc Tản gây phiền toái, Bắc Tản cũng sẽ thừa cơ mà thảo phạt Bắc Yên. Thế nên, trận chiến này là không thể tránh khỏi.

Kéo theo phía Nam để cùng nhau đánh, bất kể thế nào cũng có thể tăng thêm can đảm không phải sao?

Vừa đúng lúc Thái Phó dẫn theo Tà Liên, Vệ Lang và Vương Diễm đến đây, Hoàng Thượng chỉ thị Thái tử ngồi dự thánh nghị sự, Tư Mã Dục đã gọi ba người họ ngồi lại cùng mình.

Một vài trọng thần đã nghị luận xong, Hoàng Thượng mới hỏi Thái tử thấy thế nào.

Vào lúc Hoàng Thượng ra câu hỏi, Vương Diễm nghĩ, nếu đặt trường hợp là mình, thì nên trả lời như thế nào. Suy nghĩ một hồi lâu, cho rằng đương nhiên là phải đánh — nếu như Mộ Dung thị không đánh, sớm muộn gì cũng bị Bắc phạt, nay gặp cơ hội tốt như vậy, sao lại có thể buông tha.

Ngay lập tức nghe thấy Thái tử nói đầy trịnh trọng, “Phải đánh, đương nhiên là phải đánh rồi .....Nếu không đợi đến lúc Bắc Tàn thấu tóm hết Hà Lạc và Thanh châu, lại càng khó đối phó hơn”.

Rồi như lại có nhiều đắn đo. Vương Diễm xác định chính mình còn chưa đủ trình độ để bàn chuyện, bèn tập trung lắng nghe.

Thái tử và Tà Liên đều giống nhau, đều không xem trọng Bắc Yên. Mặc dù nghe được trong số các triều thần có người bàn, ngồi xem hổ sói đấu nhau, đợi đến khi Bắc Yên và Bắc Tàn cùng suy yếu, cũng không chấp thuận — trên đời này chưa từng có chuyện đã đánh thắng trận, đoạt được dân chúng, lực lượng không lớn mạnh hơn mà lại suy yếu đi. Bắc Tàn cũng giống như một quả cầu tuyết, càng lăn càng to lớn thêm. Bọn họ đã đọc qua hết sách sử, sao lại không sáng tỏ đạo lý này.

Đây cũng chỉ là một trong những chuyện Vương Diễm không nghĩ ra.

Tiếp theo cũng phải kể đến chuyện thứ hai — lý do mà bọn họ không thể đánh. Là bởi vì không đủ binh lực.

Duy nhất chuyện này, Thái tử biết, Tà Liên biết, nhưng Vương Diễm thì chưa hề nghe qua — Hoàn Bộ Thanh trong lần thứ hai Bắc phạt đã làm cho nguyên khí của vùng Giang Nam thương tổn nghiêm trọng. Giang Nam đã được xây dựng hơn mười năm, kinh nghiệm chiến trường của binh Kinh châu sánh với binh lực Bắc phủ dũng mãnh thiện chiến, bị hấn làm tiêu hao sạch sẽ trong một lần đó. Đã không còn có thể một mình đảm đương binh lực được nữa. Cho dù lần này có vét hết của cải, cùng Mộ Dung thị xác nhập đánh tan Bắc Tàn, nhất định cũng sẽ vô lực bảo vệ tám trăm dặm Tứ Xuyên. Cuối cùng thì cũng chỉ là làm không công cho người khác.

Trải qua hai lần Bắc phạt tưởng chừng như thành công lại bị thất bại, nay Giang Nam hùng tâm chưa mất, lực lượng cũng đã khôi phục ít nhiều. Nhưng dù cho, trước mắt cơ hội tốt đến thế nào, cũng không thể tự mình dốc lòng nắm giữ.

Chỉ có thể trở mắt nhìn quả cầu tuyết Bắc Tàn lăn nhanh. Còn mình thì lại tiến hành từng chút một, gom góp lực lượng, sau đó lại phải đối mặt với cục diện gian nan khôn cùng. Cái cục diện mà bọn họ gọi là gian nan vô cùng đó, cũng chính là chuyện thứ ba Vương Diễm không ngờ tới.

“Giữa năm nay, chậm nhất là đầu năm sau, ở phương Bắc tất nhiên sẽ có một trận đại chiến“. Bắc Yên như cá chỏ nước sâu, lại tự hủy Trường Thành, Bắc Tàn tất sẽ không bỏ qua cơ hội này.

“Phương bắc đại cục đã định“. Đến tám chín phần trăm là Bắc Tàn sẽ nuốt trọn Bắc Yên.

“Đến lúc đó, tất nhiên Bắc Tàn sẽ dùng toàn lực để đối phó Giang Nam ..... Chừng ba đến năm năm, cũng có thể là tám năm nữa, Giang Nam cũng không còn được an ổn nữa. Không đánh bọn chúng, cũng sẽ bị bọn chúng tiến đánh. Về chuyện hư hao binh lực nếu hợp tác với Bắc Yên phạt Tàn, chúng ta nên nghĩ ra một kế sách chu toàn để đối phó với cục diện này“.

Cả Tà Liên lẫn Tư Mã Dục đôi mắt đều lóe lên tinh quang khác thường, như có một ngọn lửa âm thầm bùng cháy. Hai bàn tay thì nắm chặt đến phát run.

Vương Diễm nhìn thấy thần sắc của hai bọn họ, bất giác mím chặt môi.

Cả một đám thiếu niên bình thường ngoài việc dốc lòng cầu học, đều là cùng nhau chạy loạn lung tung.

Trong lúc đó, Tư Mã Dục và Tà Liên đột nhiên nhóm lên ngọn lửa đấu tranh, cũng không biết cuộc chiến đó đã bắt đầu từ bao giờ.

Bọn họ cạnh tranh lẫn nhau, trong mắt không còn người nào khác, lòng cũng không vướng bận điều gì. Tựa như con tuấn mã bị nứt móng chân chạy như điên loạn, một ngày ngàn dặm đường, không biết mệt mỏi. Chờ đến khi mọi người phát hiện ra, cũng là lúc nhận ra mình đã bị bỏ lại phía sau khoảng cách xa như thế nào.

Cùng một lứa hải tử, nếu như khoảng cách giữa bọn họ không lớn, cũng chỉ có thể tự xét bản thân mình hơi kém cỏi. Nhưng đằng này, lại thua kém bọn họ khoảng cách xa như vậy, rất là đa thương lòng tự trọng! Nếu như một người ngoài lề, dù sao thì cũng sẽ có khoảng cách nhất định. Nhưng Vương Diễm lại là người kẻ vai sát cánh. Nên vì không muốn bị rớt lại phía sau quá nhiều, cũng chỉ có cách liều mạng đuổi theo.

Chính vì thế A Ly thường xuyên bắt gặp những tình huống như thế này.

Đã gần nửa đêm, A Diễm đang cặm cụi đọc sách.....

Đã tới nửa đêm, A Diễm đang cặm cụi tập viết.....

Đã qua nửa đêm, A Diễm đang cặm cùi .....

Rất cục A Ly không thể nhịn được nữa, “A Diễm, đi ngủ đi!”.

—— thời gian gần đây Vương Diễm rất chịu khó, chịu khó tới mức tự treo cổ mình với xà nhà để phòng ngủ gật. Cậu chỉ mới có mười tuổi đầu chứ bao nhiêu đâu, vậy mà lại ham học hỏi đến vậy, chịu khó hành xác mình đến như vậy.

Vương Diễm “Zzzz.....”.

A Ly: =__= .....Đáp lên người cậu một tấm áo khoát, rồi gọi một gã sai vặt đến truy hỏi, gã sai vặt cũng không biết là chuyện gì đã xảy ra.

Không ngờ, hôm sau cha mẹ A Ly nói về chuyện ngày hôm đó, rồi A Ly lchợt nhớ đến thần sắc của Vương Diễm, cuối cùng mới vỡ lẽ được.

Trước đây, cô chỉ nghĩ rằng trên đời này chỉ có Vệ Lang là thích chọc vào phiền toái, ai ngờ Tư Mã Dục và Tạ Liên lại có thể khiến cho người ta gà bay chó sủa hơn nữa.

Chẳng qua, tâm tính thiếu niên là phải được gọt dũa từ từ. A Ly hiểu, lúc này cô không thể dễ dàng khuyên bảo được Vương Diễm. Dù sao cũng có một điểm mấu chốt, tất nhiên là cha sẽ phải đề cập đến, so với tỷ tỷ như cô lúc này đáng tin cậy hơn.

Rồi đột nhiên cô suy nghĩ đến cùng thời gian này vào kiếp trước, Tạ Liên và Vệ Lang đi chinh phạt ở phía Bắc, Tư Mã Dục và Vương Diễm chống đỡ phía Nam. Thời gian đó, cô đang làm những gì?

Hóa ra, từ thời gian lâu như vậy, những sự việc này đã lặng im không một tiếng động mà phát triển. Tư Mã Dục cũng đã tham dự vào —— Tạ Liên đại khái cũng không đứng ở ngoài lề. Bọn họ đã tập hợp hết tất cả sức lực, cùng góp sức mình tiến về tương lai.

Chỉ có cô là vẫn ngây thơ, chỉ biết ngồi đó mơ tưởng đến thứ tình yêu độc nhất vô nhị.

Chuyện mà bọn họ quan tâm căn bản không dính líu gì đến ái tình.

Cho nên mặc kệ cô đã cố gắng đến mức nào, Tư Mã Dục cũng sẽ không yêu thương cô?

Cô nghĩ ngợi thất thần không ngủ được.

Mộ Dung Quyết ở Giang Nam đợi chờ đến giữa tháng Hai.

Phía nam cứ úp úp mở mở, có vẻ như là muốn xuất binh, nhưng lại chậm chạp không thấy động tĩnh gì. Mộ Dung Quyết cũng không phải kẻ ngu dốt, nhanh chóng nhận ra, mục đích đến đây lần này của mình e là không thực hiện được.

Quan hệ qua lại giữa các nước, từ trước đến giờ đều rất thành khẩn chứ không hề suy bụng ta ra bụng người.

Bắc Yên là muốn nhờ cậy sự nhiệt huyết một lòng của Giang Nam, tưởng rằng chỉ cần mình chỉ ra cái lợi rõ ràng —— thí dụ như tự xưng là một trong các “nước chư hầu” —— lập tức dễ dàng cô đọng phía Nam cùng mình kết liên minh, chung tay thảo phạt Bắc Tần. Dĩ nhiên, phía Nam nếu muốn “Bắc phạt”, “Khôi phục”, sẽ phải tập hợp binh quyền lớn mạnh, xung phong đi đầu. Điều tuyệt vời nhất, chính là thế cục nhìn họ đánh nhau, còn mình thì trai cò tranh nhau, ngư ông đắc lợi. Còn điều hung hiểm nhất là, tự mình chống chọi Bắc Tần, sau đó bị tàn phá không còn gì hết.

Phía nam đương nhiên cũng sẽ có những tính toán riêng. Dù là quyết định không xuất binh, cũng sẽ không để cho Bắc Yên biết được chính mình không hề xuất binh, tốt nhất chính là để cho bọn họ nhận lấy cái danh hào “tiên phong thảo phạt”, cứ để bọn họ cùng với Bắc Tần liều mạng một phen. Mộ Dung Quyết tự suy đoán sâu xa. Tự cho rằng đã hiểu hết tính toán của phía Nam, không còn muốn lưu lại thêm. Chỉ dăng biểu khẳng khái cáo từ, còn cười nhạo phía Nam tầm nhìn hạn hẹp, yếu đuối an phận. Sau đó vẫy vẫy ống tay áo, nhanh chóng rời đi.

Hoàng Thượng đối với biểu tấu kèm theo văn từ có thể được coi là rộng mở đó, mặt không đổi sắc —— ông sớm đã không thèm chấp với những lời lẽ khiêu khích đó rồi. Chỉ tiện tay đưa cho nhi tử thân cận bên cạnh, nói: “Con xem một chút đi”.

Tư Mã Dục tỏ ý: “Không chiếm được tiện nghi của người ta liền chửi ầm lên, thật là mất mặt”.

Hoàng Thượng cười phá lên. Rồi lại thở dài đầy tâm sự, “không biết ta còn được sống bao nhiêu năm nữa, có còn cơ hội được nhìn ngắm Lạc Thủy và Mang Sơn hay không”.

—— Mộ Dung thị cũng không đề cập tới hần. Dù sao Thôi Sâm, Lư Hiên cũng không có cùng một tổ tông với bọn họ. Mà hai người họ cũng chưa từng trải qua lưu ly loạn lạc, chết chóc, nên đối với Tư Mã thị cũng không một lòng một dạ hướng về, đối với người Hồ cũng không có thâm thù đại hận. Bọn họ chỉ đứng ở phía trung lập, cân nhắc lợi ích sau này của mình.

Mai sau Bắc phạt, chỉ sợ không thể tái diễn lại cảnh Nam Bắc một lòng, cục diện cùng chung một mối thù.

Trong thời gian này, cả Tư Mã Dục lẫn Vệ Lang đều cố gắng trưởng thành nhanh hơn.

Chuyến viễn thám lần này của hai nhà Thôi, Lư cộng với thực lực thiếu niên của họ đã kích thích bọn họ không ít. Đầu chung một độ tuổi, trong lúc các cậu mơ tưởng đến một cô gái, cạnh tranh nhau chí chóe, thì người ta đã thực sự biết cảm dao lên ngựa giết người rồi.

Tuy ngoài mặt thể diện đều ngang nhau, nói năng thì cũng hùng hồn hơn cả, nhưng cũng không che giấu được cảm giác thất bại trong lòng — Trên người bọn Thôi Sâm, Lư Hiên đều tàn mất cùng một mùi vị đã tinh luyện qua đao kiếm, khí chất sát phạt quyết đoán, so với họ các cậu chỉ giống như lũ con nít hi mũi chưa sạch.

Nhờ vào tâm lý đó, tôi bây giờ đều là những động lực to lớn để phấn đấu.

Hoàng Thượng cùng với các triều thần nhanh chóng phát hiện ra, tính tình Thái tử đã ngày càng trầm ổn, chứ không còn ham chơi nghịch phá khiến cho người khác dở khóc dở cười như trước nữa. Những lúc thảo luận chính sự đều rất chú tâm lắng nghe, những lúc nhàn tản cũng chịu khó lui tới xã giao với bọn họ.

Vương Thân lại có cảm nhận thực tế hơn — cuối cùng thì Tư Mã Dục đã không còn cứ cách hai ba ngày lại chạy đến tường viện nhà ông nữa!

Thái tử ngay từ lúc còn nhỏ đã khiến cho Hoàng hậu cảm thấy thực vui mừng.

Bậc làm cha mẹ luôn luôn vội vã, nhi tử vừa mới biết đi đã thúc giục nó chạy, mới biết chữ đã nghĩ đến hình ảnh đồ Trạng Nguyên, mới lớn hơn một chút đã suy tính cưới vợ cho nó như thế nào, vợ còn chưa cưới về đã bắt đầu nghĩ đến được ẵm cháu. Hơn nữa Hoàng hậu sinh hạ Thái tử khi tuổi đã không còn trẻ, bình thường những phu nhân cỡ tuổi bà, có ai còn chưa được ẵm cháu đâu?

Vì thế thường chọn một vài thời điểm thưa chuyện cùng Hoàng Thượng: “Có phải cũng đã đến lúc định việc hôn nhân cho A Mang rồi không?”.

Hoàng Thượng nói: “Cũng không cần sốt ruột quá, đây là thời điểm A Mang đang nỗ lực học hỏi. Ném sự đòi quá sớm, rất dễ bị mai mòn chí khí”.

Hoàng hậu bật cười: “Không phải chàng năm đó cũng thành thân vào tuổi này sao? Sao không thấy bị mai mòn chí khí — hay là do năm đó thần thiếp không đủ ôn nhu, nên bệ hạ mới không sa vào”.

Hoàng Thượng cầm lấy tay bà, ánh mắt dịu dàng nhìn bà, nói: “..... A Mang và trăm năm đó, không hề giống nhau”.

Nếu như Tư Mã Dục nhận được một nửa phần hưng hiềm của Hoàng Thượng năm đó, bây giờ cậu sẽ không có cái tính cách hoạt bát, cởi mở như bây giờ. Tất nhiên Hoàng hậu cũng hiểu được, không còn nói thêm gì nữa, chỉ nói: “Là do thần thiếp nóng vội”.

Mặc kệ bên này Hoàng hậu không nôn nóng, tự nhiên cũng có nhiều cách khiến cho mẹ A Ly sốt ruột.

Những lúc mạng phụ bái yết, Hoàng hậu thường đối với mẹ A Ly nói nhiều hơn một chút. Nếu có ban cho vật gì, ngẫu nhiên cũng sẽ tặng riêng cho A Ly món đặc biệt hơn. Nhìn vào chỉ là ngẫu nhiên, cũng không hề nói ra điều gì, nhưng cũng đủ để mẹ A Ly hiểu ra một điểm — khuê nữ của bà, ta còn chưa quên đâu.

Mẹ A Ly: tôi cũng có thể già ngu được vậy!

Tiếc là mẹ A Ly có muốn già ngu, cũng phải có người sẵn lòng bồi bà cùng già ngu thì mới được.

Tất cả các phu nhân, ai mà không tai thính mắt tinh? Dư sức nhìn ra ý tứ của Hoàng hậu. Vương gia khuê nữ nhiều, A Ly cũng không phải tốt nhất, hà cớ gì phải tranh giành cùng Thái Tử?

Thế là, mỗi ngày mẹ A Ly đều thấy nhà các chị em giàu đều bị bà mai phá cửa, bọn chị em họ của A Ly trong chốc lát đều đã được các thiếu niên lang chọn lựa. Các cô nương nhà khác cùng độ tuổi với A Ly cũng đều định hôn sự xong xuôi, chỉ có mình A Ly là không một ai thăm hỏi.

Người không hiểu chuyện, có khi còn nghĩ rằng A Ly bị ế chứ chẳng chơi!

Nhưng mà cái việc nhân duyên chậm trễ của A Ly, cũng không đến nỗi nào. Vương Thân chính xác là một công tướng mặt đen có tiền đồ, tất nhiên khuê nữ của ông giá thị trường cũng phải cao. Cho dù sau này không làm được chức Thái Tử Phi, cũng tuyệt đối không lo khó gả.

Chẳng qua mẹ A Ly tiếc hận — Tạ tam lang cũng là một thằng nhóc đất giá, chỉ sợ đợi đến khi A Ly được phép gả ra bên ngoài, chàng con rể hoàn hảo này cũng đã về tay người khác.

Vào tháng Sáu, phương Bắc quả nhiên xảy ra chiến tranh. Bắc Tàn phái sáu vạn tinh binh thảo phạt Bắc Yên, mà Bắc Yên cũng tập hợp được ba mươi vạn đại quân đi dật đãi lao (đội quân địch mệt mỏi rồi tấn công), quyết tâm so kè thắng bại với Bắc Tàn. Sĩ tộc Giang Nam đang giữa cơn rộn ràng nhón nháo tranh đoạt mối hôn phối tốt cũng tạm thời lặng xuống. Mọi người đều hướng mắt theo dõi thế cục phương Bắc, trong triều cũng ra vào ứng đối.

Vào tháng Tám, đại tướng quân Hoàn Tĩnh chết vì bệnh. Thái Phó Tạ Hoàn lĩnh chức Thượng Thư, tả Vệ tướng quân đổi thành Trung Thư Lệnh, hai người chung tay nắm quyền triều chính. Vương Thân cũng từ Mạc Phủ của Hoàn Tĩnh vào triều, nhận chức của tả Vệ tướng quân, kiêm Bản Châu đại công chính.

Đại lang Tạ gia là Tạ Băng đã được Thái Phó tiến cử trấn giữ bên ngoài, nhậm chức Thái Thú Duyệt châu. Thành Kiến Nghiệp, người có giá trị trường nóng hổi hồi là Tạ tam lang, đang được các thiếu nữ trong khuê phòng mời mơn trong ngóng, cũng nhanh chóng rời xa nơi an lành phú quý này, đi theo huynh trưởng đến vùng Giang Bắc có tập tục đĩnh mãnh.

Hết chương 21.

xì poi chương sau: khoảng thời gian ngọt ngào ngắn ngủi của A Ly và Tạ Liên

Chương 22: Tình Đầu Bờ Ngõ (tam)

Tác Giả: Mậu Lâm Tu Trúc

Edit: Mi Xào

—ooOoo—

Vào tháng 10, chiến sự phương Bắc bắt đầu bùng nổ.

Mộ Dung thị tụ tập đại quân to lớn gấp sáu lần quân địch, lại ý vào lợi thế sân nhà, vậy mà bị đánh một trận đã sụp đổ. Chỉ trong vòng một trận chiến duy nhất, Bắc Yên binh bại như núi đổ. Yên hoàng thấy tình thế đã không còn khả năng trấn thủ, hốt hoảng dẫn theo một nhóm người trốn về Long thành cũ để ẩn nấp. Còn chưa kịp đào tẩu, cả dòng tộc lẫn đại thần đã bị đại quân Bắc Tàn tóm gọn, áp giải đến Trường An.

Bắc Yên đã thành lập hơn bốn mươi mấy năm, vậy mà đã bị hủy diệt chỉ trong chớp lát.

Về phần sĩ tộc Giang Bắc, bọn họ vẫn giữ nguyên tình trạng cùm rề chặt chẽ tại cố thổ — dù sao thì vương triều của người Hồ ở phương Bắc trước giờ vẫn sinh trưởng như loài rau hẹ mà thôi, cắt đi phần ngọn sớm muộn phần gốc cũng sinh sôi nảy nở trở lại, bọn họ đã quá quen với việc này. Còn một số di cư đến Giang Nam, người Hồ cả mới lẫn cũ đều y như nhau, đều không có lòng trung thành và quyền uy. Dù thế nào đi nữa, anh không quấy rối tôi, tôi cũng không dây vò anh, nếu anh cứ động chạm đến tôi, tôi cũng sẽ dẫn vật anh cho đến chết. Cửa đóng then cài, nên trông trộm thì cứ trông trộm, nên luyện binh thì cứ luyện binh. Cát giấu trong phạm vi của mình, hệ thống của mình cũng tự đánh giá. Mà cát giấu ở ngoài phạm vi, người Hồ giáp cũng phải đề phòng người Hồ ắt, cho nên phải thật cẩn thận, không nên dây vào bọn chúng.

Một trận biến cố lớn như vậy, hai nhà Thôi, Lư đều đồng lòng nhất trí, không chịu xuất binh. Chờ đến khi song phương người Hồ sát phạt lẫn nhau xong xuôi, Thôi thị mới đồng loạt phục chức, ngoài ra còn dâng tặng chức Thái Thú Tề quận. Đây là tình trạng chung của người Hồ và các gia tộc quyền quý Giang Bắc hiện tại.

Còn lúc này phương Bắc cũng đã bắt đầu vào mùa Đông.

Khu vực Thanh Tề so với Giang Nam không giống nhau, mùa Đông cũng không rét lạnh đến tận xương, kèm theo cái lạnh lẽo đó còn có những cơn gió như cắt da cắt thịt. Gió to từng trận làm cây xô xác xơ, những nhánh cây trơ trụi lạnh lẽo đứng sừng sững giữa bầu trời, ngay cả những lá cờ cũng bị đóng băng không thể rũ xuống.

Thôi Sâm đi săn trở về, phóng ngựa vào thành. Thân binh đi phía sau dùng xe đẩy để vận chuyển đồng xác chó sói xếp chồng lên nhau, vết máu nhỏ giọt thành băng dính trên bánh xe. Khi đó, giường như hẳn không người được mùi máu tanh, tay lần mò miệng túi đựng rượu, hớp một ngụm rượu mát lạnh, rồi phân phó: “ai đã báo cáo bày sói tập kích người dân, hãy gọi hắn đến điểm tập kích để nhận thịt sói”.

Một người lĩnh mệnh mà đi, còn lại đều lòi xác bày sói xuống rồi sắp xếp lại. Thôi Sâm quét mắt qua lần nữa, bất chợt nhìn thấy trong giữa đám sói có một con sói lông trắng như tuyết, trên bộ lông dính một mảng máu đỏ tươi, chợt thấy hứng thú. Thúc ngựa đi qua, xóc ngược túi rượu lên, đồ từng dòng rượu mát lạnh xuôi theo cơn gió chảy vào bộ lông sói, mảng lông bị dính máu cũng được rửa trôi.

Vào mùa Đông, các loài thú cũng thay đổi bộ lông dài và dày hơn, rất mềm mại và ấm áp. Thôi Sâm không khỏi nhớ lại cái ngày đó, A Ly khoát lên người một tấm áo lông cáo màu trắng, rồi lại nhớ đến đêm tết Nguyên Tiêu đã bị cô dạy dỗ. Tuy hiếm thấy nhưng lạ là không hề cảm thấy phần hận, ngược lại còn có chút buồn cười.

Hắn tùy tiện giơ ngón tay ra chỉ, nói: “Bộ da lông này ta muốn. Mọi thứ còn lại, tùy các người phân chia”.

Sau đó thúc ngựa rời đi.

Một năm này trôi qua quá nhanh. Giống như chỉ vừa trải qua một cái chớp mắt, đã từ đầu năm nhảy sang cuối năm.

Mà những việc vụn vặt ngày thường một lời lại khó nói hết.

Từ lúc Thái tử ổn định vị trí tại Đông cung, Tạ Liên đến Giang Bắc, Vệ Lang đi theo tứ thúc của A Ly đi du ngoạn nước Thục, còn Vương Diễm thì trở nên quanh quẩn nhốt mình ở thư phòng. Tuy rằng cậu đang nôn nóng vô cùng, thế nhưng tuổi tác thật sự còn quá nhỏ, mọi người trong nhà đều lo lắng cậu sẽ bỏ trốn ra bên ngoài. Nhưng cậu chỉ một lòng ở trong nhà đọc sách, tập viết, lòng nóng như lửa đốt chờ đợi lớn lên.

Trong tháng 10, khi mà tin tức Bắc Yên chiến bại được truyền đến, Tạ Liên cũng cho người mang về một phong thư. Vẫn như thường lệ, còn gửi kèm theo một hũ cá khô nhỏ.

Vương Diễm đã nhìn đến phát rồ, vừa trở lại thư phòng đã kích động mở thư Tạ Liên ra coi.

Bên trong phong thư có hai lá thư được gấp riêng lẻ. Vương Diễm vừa tò mò lại vừa nghi hoặc. Cũng không vội xem ngay, mà liếc nhìn xuống phần dưới bức thư. Chỉ thấy trên tờ giấy mỏng manh kia có một giòng chữ viết tay nhỏ: “Vương Lâm thân mến”. Vương Diễm: ..... Hoa mắt rồi, nhất định là bị hoa mắt.

Cứ như thế, theo từng bước mở thư, cậu hơi hé ra một bên mặt, khi đã xác định là thực sự viết cho mình mới chịu mở ra xem.

Đầu thư đại ý nói là hai tháng không gặp, rất là nhớ cậu. Vài ngày trước, có người tới Kiến Nghiệp, kể cho hắn nghe tình hình hiện tại của cậu và Vệ Lang, cho nên mới viết thư hỏi thăm.

Vương Diễm liền nhẹ nhàng thở ra, không tồi, Tạ Liên vẫn hết sức bình thường.

Trên thư còn nhắc tới cảnh núi non hùng vĩ của miền Bắc cùng với cảnh sông nước Trường Giang — thể văn bốn sáu, quanh co đối lập, chính là thể chuẩn văn biên ngẫu thịnh hành đương thời. Văn từ cũng không phụ cái tên rườm rà của Tạ gia kia, thập phần hoa mỹ. Vương Diễm đọc mà chỉ thấy núi cao xếp tầng tầng lớp lớp, sông Trường Giang như muốn tạt vào mặt, có khi còn thực sự nghe cả tiếng sóng vỗ. Bất giác đắm chìm vào mê cảnh, rồi lại càng thêm thêm muốn chính mình được tận mắt chiêm ngưỡng. Cậu mãi nghĩ ngợi nên chưa kịp đọc hết. Dòng dưới, Tạ Liên viết đến thảng cảnh mùa xuân sang năm, hy vọng có thể cùng cậu ngắm nhìn, buột miệng thốt lên “Tuyệt” —— sau đó thì thấy phía sau ghi hai chữ “Tái bút”.

————— Tạ Liên đổi sang giọng văn viết “Thuận tay giúp ta một việc”, nói là: “Nhờ người chuyển giúp”.

Vương Diễm bỏ nhào.

Cái tên tiểu tử này mặc dù chỉ là trẻ con khờ khạo, nhưng mà coi như cũng có chút thông tuệ. Cậu cũng rất tế nhị, lập tức nghĩ đến tám chữ, “Minh tu sạn đạo, ám độ Trần Thương(*)”.

(*) Đây là tích về Hàn Tín giả vờ sai người đi sửa đường sạn đạo, vốn mất rất nhiều công sức thời gian, khiến Tam Tàn yên trí rằng quân Hán còn lâu mới ra được cửa ải. Nhưng thực ra Hàn Tín đã dẫn đại quân đi theo đường Trần Thương đi qua huyện Cô Đạo đánh úp Ung Vương Chương Hàm.

Sơ lược ý của nó cũng giống như câu “giương Đông, kích Tây”. Nếu bạn nào muốn biết rõ hơn, hỏi Wiki nhé!

Hắn đối với a tỷ chính là tên Trần Thương kia, còn cậu chỉ là cái sạn đạo.

Vương Diễm đem những lời nói chính nghĩa của mình bác bỏ hết.

—— đây chính là có ý đồ riêng. Hơn nữa Tạ Liên còn rất không phúc hậu dám lòi cả cậu vào. Nếu như cậu chuyển giao, chính là đồng lõa. Trợ giúp người ngoài làm hỏng thanh danh của tỷ tỷ.

Nhưng chuyện này Tạ Liên hành động cũng rất quang minh chính đại. Tuy có hơi không ổn, nhưng cũng không xấu xa gì cho cam. Dù sao thì Tạ Liên đã nhờ cậu chuyển hộ, chứ không phải là đi nhờ cậy bên ngoài.

Huống chi, chính là vì nam nữ khác biệt, ngay cả phong thư cũng không thể truyền đạt, dựa theo quy củ Vương Diễm không cho là đúng. Trong lòng cậu, Tạ Liên chính là trời quang trăng sáng, còn tỷ tỷ cậu là gió thổi ánh trăng. Cả hai người đều không phải người phạm tục, lại còn là thanh mai trúc mã, chẳng lẽ bởi vì một chút quy củ chó má, ngay cả chút giao tình trong sạch cũng không thể có? Nên giờ này, Vương Diễm quá là rối rắm.

Rối rắm đến hộc máu, cuối cùng cậu quyết định thử làm người xấu một lần. Cũng không hẳn là cậu không tin tưởng Tạ Liên, chẳng qua là —— cậu mới là chị em ruột thịt với a tỷ!

Hay là cứ xem qua một chút. Nếu có gì quá đáng, thì cũng chỉ có mình cậu cãi nhau với Tạ Liên. Cho nên không cần để các tỷ muội trong nhà biết đến, cũng không nên cho a tỷ biết luôn.

Vì thế, Vương Diễm mở bức thư kia ra.

Trên thư chỉ dùng những câu bạch thoại hằng ngày viết: “Mười ngày đầu tháng Tám tới Kinh Khẩu, huynh trưởng báo cáo công tác, trong lúc đó huynh đã trà trộn vào đám kiều dân, đến nay đã được hai tháng. Phương Bắc nếp sống giản dị, người dân cũng cường tráng. Không giống như Kiến Nghiệp xa hoa lãng phí, chuyện gì cũng dè dặt đáng yêu. Huynh mỗi ngày đều đọc sách, phi ngựa, thỉnh thoảng leo núi bơi lội, ngoài ra cũng học cách trồng trọt. Vì thế cũng không nhàn rồi. Vào tháng 10, gặp ngay cơn mưa dầm, không có việc gì làm, cố thả dây câu làm vui. Đọc một chiếc áo tôi ngồi câu, đủ để ngày đoạn tháng. Phía dưới chân núi phương Bắc nước cạn cá lại to, một lần câu được tới bốn năm chục con, thu hoạch lớn thật vui. Do đó, suy nghĩ: cá là lúa, cá là gạo, có phải là cá câu trong ao viện không được tính là cơm gạo? Huynh làm việc rất cần cù đó! giờ đem biếu một hủ “gạo” —— tất nhiên là cùng một loại với số này rồi!”.

Vương Diễm bỏ nhào một lần nữa.

Cái thể loại văn chương “ngẫu nhiên phát sinh thu hoạch, dương dương đắc ý” này là chuyện gì đang xảy ra vậy a! Từ bao giờ mà a tỷ của cậu và Tạ Liên lại thân thiết đến thế?

Đương nhiên, nói đến ngọn nguồn, hết thảy những chuyện này đều nói lên tình cảm bằng hữu ân cần thăm hỏi nhau thôi —— hoặc là thông qua chuyện ăn uống tiền tệ để gửi tâm ý qua lá thư, không có gì là không ổn.

Vì thế Vương Diễm đem lá thư dán lại hoàn chỉnh, rồi đưa cho a tỷ cậu xem.

A Ly nhận được thư cũng thực 囧 —— cô thật sự không ngờ tới, Tạ Liên lại dám quang minh chính đại viết thư gửi đến đây, thời đại này hóa ra đã cởi mở đến trình độ này rồi sao?

Bèn nhìn về phía Vương Diễm.

Hai má Vương Diễm hồng hồng, chủ động nhận lỗi: “Ừm..... đệ đã mở ra xem rồi”,

A Ly:.....

“Là do đệ mang lòng tiểu nhân. A tỷ tức giận, cứ việc phạt đệ đi. Chỉ là sau này, nếu A Hồ còn dám viết ..... Đệ, đệ đại khái vẫn sẽ xem trước”.

A Ly tạm yên tâm — xem ra cô không hề tụt hậu so với xã hội này, thời đại này, xét trong quan hệ nam nữ nếu không phải thân nhân cũng chưa từng đính ước thì không được phép tùy tiện thư đi tin lại.

Mặc dù bị người khác xem trộm thư cũng thật bức bối, nhưng ngẫm lại trường hợp của A Diễm, cũng chỉ đành nói: “Ừ, thực sự đã ..... làm khó đệ rồi” A Ly rất muốn nói, nếu lần sau Tạ Liên có gửi thư tới nữa, đệ cứ trực tiếp đem qua là được.

Nhưng những lời này cứ quanh quẩn trong cuống họng một vòng, cuối cùng vẫn không thể nào phun ra.

—— Cuộc sống của khuê tú cổ đại thật tình rất buồn tẻ. Cái thời đại này, tuy rằng không có nhiều sự ràng buộc, nhưng mà trong đời sống giao tiếp hằng ngày vẫn không thể bỏ qua quy củ đó là luật bất thành văn. Có muốn giống như nam nhân đi xa du lịch, cũng không thể. Những thói quen tiêu khiển hằng ngày lại thiếu thốn, tiểu thuyết thì không xem được, tới bốn phần là xem không hiểu. A Ly lại không thích đánh cờ thỏ cáo (*), dốt cờ vây, bắt thè hoa, hôm nay thật vất vả mới thu hoạch được phong thư ..... thật sự sẽ rất luyến tiếc khi phải trả lại đó.

(*) Cờ thỏ cáo: 双陆 – backgammon, mục tiêu của trò chơi là di chuyển mọi quân cờ của người chơi khác về bảng nhà của anh ta rồi lấy đi trước đối thủ.

A Ly bắt đầu mở bao thư, đọc thật cẩn thận. Đôi khi cũng sẽ mỉm cười.

Chỉ là không biết có phải mình đã hiểu sai điều gì, Tạ Liên kể đến cuộc sống thường nhật của cậu ấy, cái câu “nhân rồi tay chân thừa thãi”, rất ra dáng lãng tử và hơi già dặn, còn nói “bên cạnh chỉ có một nam đồng sự” rất dễ có cảm giác mang hàm ý nào đó.

A Ly cũng không muốn suy nghĩ sâu xa làm gì — vì thật ra bức thư này đều là phong cách của Tạ Liên, khi cô đọc, trong mơ hồ còn có thể tưởng tượng ra bóng dáng Tạ Liên vừa chín chắn vừa có thêm chút giáo hoạt tươi cười. Con người Tạ Liên là vậy, có lẽ sẽ không dụng tâm bóng gió điều gì thêm.

Nhân lúc Tạ Liên gửi tặng cá khô, A Ly cũng chuẩn bị một ít mứt hoa quả, đưa Vương Diễm gửi làm quà đáp lễ.

—— Cậu nhóc này từ xưa đến giờ đều không quên lễ tiết.

Kính Khẩu cách đây cũng gần, qua lại nhiều nhất chỉ có một ngày đường.

Kể từ sau ngày đó, trong ba năm liên tiếp Tạ Liên vẫn thường xuyên gửi thư. Cũng không hẳn là tất cả đều viết cho A Ly, phần lớn là thảo luận nghiên cứu học vấn cùng Vương Diễm, trao đổi những điều tâm đắc. Còn lại, trong vòng mười ngày nửa tháng, A Ly cũng sẽ nhận được một phong thư.

Ban đầu, Vương Diễm còn mở ra đọc trước. Nhưng sau lại chỉ thấy nói về những việc lật vật hàng ngày, giống như những bằng hữu nói chuyện phiếm thường nhật, không vượt quá phép tắc. Mãi cũng thành thói quen, không còn phỏng đoán dụng tâm của Tạ Liên nữa. Cứ đúng hạn là chuyển giao qua lại.

Cậu vẫn chỉ là một cậu bé, nên sẽ không hiểu được, Tạ Liên quan tâm như vậy, chính là nhờ những việc vụn vặt tầm thường để gửi gắm tình cảm. Khi mà cậu ta sục sôi mãnh liệt, tình cảnh đó không thể vẫn hồi nữa rồi.

Trong lúc đó, A Ly và Tạ Liên cứ như nước chảy thành sông mà thư đi tin lại.

Lòng cô thừa biết Tạ Liên là mối lương duyên tốt nhất. Chỉ là mỗi khi một mình trong phòng, nhìn thấy con hồ bằng bùn trên bàn, lòng cô vẫn không sao kiềm nén được tình cảm chôn sâu trong lòng cứ từ từ cuộn lên, khiến cho cô không thể suy nghĩ sâu sa được. Có những lúc cô vồ vào móng con hồ bùn, nghe thấy tiếng nó kêu Uông Uông. Tiếng kêu kia giống như gửi gắm bao điều ứ khuất. Một hồi lâu, đầu cô chỉ toàn là hình bóng Tư Mã Dục đứng giữa trời tuyết nhìn cô.

Thế mà, kỉ niệm cũng chỉ là sương khói, sẽ có một ngày cũng tan biến đi.

—— con người muốn tồn tại, tuy đôi khi có thể quay đầu nhìn lại phía sau, nhưng cũng luôn muốn tiến về phía trước.

Mùa hè năm này, mẹ A Ly bắt đầu dạy A Ly học quản gia.

A Ly đã nhận ra điểm không ổn — kiếp đầu tiên, cô chỉ đứng một bên quan sát, quan sát gần nửa năm, mẹ cô mới cân nhắc rồi quyết định giao ..... một ít việc cho cô. Còn lần này, mẹ cô lại cứ lấy từng việc một đều hỏi qua ý tưởng của cô như thế nào, nếu không có chuyện gì cũng sẽ giảng ba phần lí thuyết suông.

Lúc đầu A Ly chỉ cảm thấy, có khi lần này biểu hiện của cô khá tốt, mẹ cô cũng đặt trông đợi vào cô lớn hơn, nên quản thúc càng nhiều.

Cho đến khi thế cục Giang Bắc xác định rõ ràng, mẹ cô đã bắt đầu hữu ý vô ý nói chuyện với nàng về gia sự của Hoàng Thượng. Lúc này, A Ly mới lờ mờ hiểu ra có điều gì đó không ổn.

Mẹ cô không bao giờ vô duyên vô cớ nghị luận các chuyện bát quái về Hoàng gia. Chỉ e là đã có điều gì xảy ra, đang lo trước tính sau. Coi cái cách mẹ cô bình tĩnh, bắt đầu chuẩn bị mọi thứ, mà tất cả những việc này lại đều theo một khuôn mẫu.

Nhưng mà hồi kiếp trước, mùa thu cô được mười lăm tuổi mới đính thân cùng Tư Mã Dục, mười sáu tuổi thì xuất giá. Nói như thế nào thì, hiện tại cô còn chưa đến mười hai tuổi kia mà, Hoàng hậu và mẹ cô sẽ không làm quá lên đó chứ!

Mặc dù cố gắng tự an ủi bản thân, nhưng dần dần A Ly cũng có chút rối ren.

Thực sự cô cũng không muốn phải nói ra điều này, rằng cô quá mức không gặp may. Gần giống như Mao đầu tiểu tử vừa mới tìm ra được cuốn tuyệt thế võ công bí truyền, nghĩ nhanh thôi mình sẽ luyện được thần công, thay đổi số mệnh. Kết quả, mới vừa ra khỏi động núi thì gặp ngay tên giáo chủ ma giáo, bị một kiếm KO. Hai lần nhân sinh này của cô cứ như từng trang truyện làm nền cho cuốn tiểu thuyết, mắt thấy sẽ rơi vào cảnh đẹp, còn hơn cả cảnh tiên, kết quả đột nhiên từ trên trời rớt xuống một tấn thiên thạch — hủy diệt mọi thứ trở thành cát bụi.

Thật là biết cách đùa bốn con người mà!

Lòng A Ly thì buồn bực lắm thay, nhưng cũng thâm hiểu có hỏi việc này với mẹ cô cũng vô dụng. Dù sao mẹ cô cũng không thể làm chủ được việc này.

Vào giữa tháng Chạp, lại nhận được thư của Tạ Liên, rốt cuộc cô cũng đã thấy có điều không ổn.

Cô đột nhiên nhận ra, bản thân mình nghĩ đến tương lai quá đơn giản rồi. Kỳ thật, cô phải đối mặt đó là một vấn đề cực lớn. — Trước khi đính thân, cô không nên làm cho Tạ Liên nảy sinh tình cảm mãnh liệt với mình, nếu không nhờ may có biến cố gì xảy ra, là cô đã hại cậu. Nhưng mà nếu như không cùng Tạ Liên nảy sinh tình cảm, thì sao có thể đòi hỏi Tạ Liên đến đính thân trước đây?

A Ly học máu.

Lúc này, trong triều cũng có sự thay đổi.

— tuy rằng đã sớm đoán ra năm nay Giang Bắc sẽ có chiến sự, lại không dự đoán được Bắc Yên lại yếu bại như vậy, chỉ có thể chống đỡ được bốn tháng ngắn ngủn.

Nhân lúc huynh trưởng của Thái Hậu là Dữu Minh trấn thủ Từ châu, đang ở tiền tuyến, thường cùng người Hồ ở Giang Bắc giao thiệp, Hoàng Thượng bèn tuyên ông ta vào triều báo cáo công tác, hỏi tỉ mỉ tình hình thế cục phương Bắc.

Hai huynh trưởng của Thái Hậu đều là nhất thời ưu tú. Huynh trưởng Dữu Lâm, thứ huynh Dữu Minh. Năm xưa tiên Hoàng đột ngột băng hà, Thái tử còn nhỏ. Chính là Dữu Lâm chủ trương, nói quốc gia gặp nạn, bên ngoài lại có cường địch, nên ấu chủ không thể đảm đương. Cuối cùng, sáng khoái ủng hộ Hoàng Thượng hiện nay vào thế chỗ. Khi đó, Dữu Lâm ở trong triều phụ chính, còn Dữu Minh thì phòng thủ phía Bắc. Đầu là niềm hi vọng của mọi người. Về sau, Dữu Lâm lại bị chuyện hậu cung làm liên lụy, mới tự thỉnh ngoại trấn. Thái Hậu vẫn luôn hi vọng Dữu Minh có thể quay về triều.

Mà nay Dữu Minh cũng đã thật sự trở lại.

Thái Hậu rất đổi vui mừng, thế nên thường triệu các nữ quyến trong nhà tiến cung trò chuyện.

Trong vài tôn nữ của Dữu Minh, Dữu Tú được coi là tốt nhất, có tri thức hiểu lễ nghĩa, lại vừa đủ tuổi cập kê. Thái Hậu bèn giữ cô ở lại trong cung, muốn vì cô mà tìm một mối hôn nhân tốt.

Mồng một tết năm nay, mẹ A Ly vào cung yết kiến, rốt cuộc Hoàng hậu không còn hỏi thăm A Ly nữa. Phần thưởng vào mồng một tết như thông lệ, các đồ vật quý hiếm cũng được đổi sang Dữu Tú.

Số là trong Hoa Lâm uyển năm ngoái, câu trả lời của Tư Mã Dục đã làm Dữu Tú ái một rất nhiều. Mà Thái Hậu cũng nhận thấy Thái tử đối với bà cũng hiếu thuận gần gũi, bắt đầu từ lúc nhỏ, quả thật có thể phó thác. Nên có ý muốn đẩy hai người này ghép thành một đôi.

Đến lúc các phu nhân trong kinh bắt đầu nghị luận, kể đó Dữu phu nhân cũng ngầm thừa nhận, mẹ A Ly rốt cuộc đã có thể thở phào nhẹ nhõm một hơi.

Hết chương 22.

Chương 23: Tình Đầu Bờ Ngõ (tứ)

Tác giả: Mậu Lâm Tu Trúc

Edit: Mi Xào

——ooOoo——

Tin tức Dữu Tú có khả năng trở thành Thái Tử Phi lọt vào tai A Ly, cũng đã là mùa hạ đầu năm Chiêu Minh mười bảy. Cô nàng Dữu Tú này, tất nhiên là A Ly cũng biết.

Tiểu cô nương này không tệ, là một hình mẫu tiểu thư khuê các điển hình. Làm việc vừa có khí độ, lại có khí thế. Tính tình cũng hơi háo thắng, mọi chuyện

không thể thua người. Vào lúc cả đám nhóc đang chơi đùa, thì người nổi bật nhất chính là nàng ta, vô cùng đoan trang lễ giáo. Ngay cả những lúc nghe truyện cười cũng đều rất chú ý đáng vẻ. Vào lúc cả đám người cười nghiêng ngả, cô nàng cũng chỉ cong cong khóe mắt, hai tay vịn vào đầu gối cố để ngồi nghiêm chỉnh, nếu nhìn không được sẽ lấy khăn tay che đi khóe miệng. Hoặc là lên đi đến những chỗ yên tĩnh, không người qua lại, rồi nấp sau một cây cột lớn ôm bụng cười ngặt nghẽo.

A Ly cảm thấy cô nàng thật sự có một phong thái riêng biệt, rất đáng yêu và thực sự rất thú vị.

Ở lần thi thứ nhất, cô ấy đã được gả cho Hội Kê Vương.

Mà tên Hội Kê Vương này quả thực A Ly rất ghét hẳn. Nhớ năm đó, A Ly và Tư Mã Dục không có con, trên triều hơi có chút nôn nóng có con kế vị, Hội Kê Vương tỏ vẻ chín chắn, nhưng cũng vì chuyện đó mà nhiều lời — A Ly cảm thấy lời đề nghị của hắn ta thực ác tâm. Hội Kê Vương nhỏ hơn Tư Mã Dục một tháng, dựa vào cái gì cảm thấy Tư Mã Dục sống không chín chắn bằng hắn? Hơn nữa khi đó Tư Mã Dục còn chưa tới ba mươi tuổi, đang lúc tráng niên, ai dám nói tương lai sau này không thể có nhi tử?

Về sau, Hội Kê Vương lại làm càng đưa tiểu nhi tử vào trong cung, đã thành công làm Dữu Tú buồn bực, mỗi khi nhìn thấy A Ly đều hàm oán tức giận, nghiêm trọng hơn còn làm tổn hại mối quan hệ hảo hữu của chị em dâu.

Hắn còn lấy những thí dụ liên can để thêm dầu vào lửa, làm cho cụm từ “không có con” trở thành cố tật trong lòng A Ly, cuối cùng đã khiến nàng tất thò.

A Ly cảm thấy, nếu như Dữu Tú thành đôi với Tư Mã Dục, cũng không hẳn là một chuyện tốt bình thường.

Chỉ là nói đi nói lại. Nếu họ thật sự nên duyên, trong lòng cô lại có một sự hậm hực từ từ nổi dậy.

— Nhân tính con người xấu xa vậy đó. Đứng núi này, trông núi nọ. Tuy không thể thành đôi với anh ta nhưng lại muốn anh ta đến chết vẫn yêu mình mình. Không quan tâm anh ta cưới vợ hay không, chỉ cần trong lòng anh ta luôn có mình là được rồi.

Dựa vào cái gì chứ?!

A Ly khổ sở hung hăng khinh bỉ chính mình.

Sau khi trở về phòng, nhìn thấy con hồ bằng bunn vẫn đứng trên bàn như trước, bộ dáng giương nanh múa vuốt không hung ác mà lại có phần đáng yêu. Nhìn không được lại muốn đánh vào mõng nó.

Cô vỗ một cái, nó liền ỳ khuất kêu một tiếng.

Buổi trưa đầu hạ tuy nóng nhưng không hanh, cây tụ bóng mát, ve cũng chưa kêu, một mảnh u tĩnh. Âm thanh từ khối bunn đất kia vang tiếng ngân nga. Quang cảnh bên ngoài càng sáng, đồ bóng trong phòng càng dài. Gió mang hơi ẩm tấp vào người, thời điểm ngủ trưa đã tới. Gương đồng trên tường rọi ánh ngược như nước, dập dờn lác lác. Hương hộc tản đầy đất.

Âm thanh cuối cùng cũng tắt đi, rốt cục A Ly không còn vỗ nữa. Cô cầm con hồ bằng bunn lên, đối mặt với nó, thật lâu sau mới thở dài. Cuối cùng bao nó lại thật kĩ, để vào đáy hòm.

Cô nghĩ, cô vậy mà vẫn còn đi quan tâm đến việc riêng tư của Tư Mã Dục, vì anh mà rối rắm, thật sự rất vô đạo đức.

Trong tháng Tám, Tạ Liên duy trì việc gửi thư gần một năm, rốt cuộc A Ly mới đề bút viết phong thư đầu tiên hồi âm cho cậu.

Đồ ăn hồi âm tất nhiên sẽ không bỏ được chữ ăn.

“Rằm tháng bảy tăng nhân ăn chay, không có huynh. Nhớ tới bánh bao hoa mai ở trong chùa. Về nhà làm theo, cùng với hoa sen, hạt dẻ làm nhân bánh, nhỏ một ít rượu nếp, rượu gạo. Kết quả thu được, hương thơm rượu gạo thật ngọt lành, khiến cho người ta hớn hở. Ăn liên tục năm miếng, mọi ưu phiền cũng muốn lãng quên. Hôm qua không ăn, liền trần trọc. Bất chợt nhớ đến món canh đậu xanh tiêu thực của Tiết gia, sắp tới không biết có nên thử nghiệm hay không”.

Không tới hai ngày, Tạ Liên hồi âm.

“Đã nghiệm, không đúng gì cả. Chỉ thiếu một chút thôi. Hời ôi!”.

Vương Diễm nước mắt rờn rờn: Hai người các ngươi cũng nên quan tâm đến tôi một chút đi!

A Ly hạ quyết tâm, sẽ cố gắng mạo hiểm duy trì mối quan hệ giữa cô và Tạ Liên.

Tạ Liên nói về việc câu cá, cô liền hồi âm nói về chuyện đồ ăn bánh bao. Muốn nói ẩn dụ, cũng chưa đến mức như thế, chẳng qua chỉ nói bao quát xung quanh những việc vụn vặt ngày thường trong đó cũng có một chút ẩn ý như có như không, trong lòng cả hai ngầm hiểu là được.

Đây gọi là thanh mai trúc mã tâm ý tương thông. Như là tri kỉ, lại giống như người thân.

A Ly cảm thấy như thế là quá đủ.

Nếu muốn khiến cho cô tỏ ra ngọt ngào nồng cháy, hoặc là có một tình yêu khắc cốt ghi tâm cùng Tạ Liên, cô thực sự không làm được.

Có lẽ Tạ Liên đối với cô, cũng như vậy thôi.

Chuyện Dữu Tú gia nhập Đông cung được lan truyền sôi sùng sục, nhưng mà mãi cho đến mùa Đông năm nay vẫn chưa có tin tức cụ thể.

Năm này, Tư Mã Dục bận bịu nhiều việc.

Vào tháng Chín, Hoàng Thượng cho phép Thái tử tham nghị quốc sự. Tuy rằng nghe nhiều, nói ít, nhiều lúc chỉ đứng một bên để làm vật trang trí, nhưng đã cho phép cậu đứng ở chỗ đó cũng chính là một loại thái độ. Hoàng Thượng đã thực sự muốn từng bước để Thái tử gia nhập vào triều sự, tự nhiên cũng không thể để cậu có nhiều thời gian nhàn rỗi. Mà chính bản thân Tư Mã Dục cũng cố gắng, các bài tập giao cho đều làm đầy đủ, những câu hỏi dân tộc Hồi trước điện cũng có những chính kiến riêng. Bên ngoài triều chính, cậu còn biên soạn lễ nhạc, cưỡi ngựa bắn cung, cân nhắc sổ sách. Nhật trình cũng đều lên lịch cụ thể, tất nhiên sẽ không còn tinh lực suy nghĩ những chuyện khác.

Ngẫu nhiên vào lễ quốc khánh, cậu cũng thường chạy tới nhà Vương Thần. Cậu đã suy nghĩ cẩn thận, Vương Thần chính là thần trấn giữ của Vương gia, mọi vấn đề Vương Diễm đều lấy cha cậu ra làm gương, nên muốn đề cập việc gặp gỡ A Ly, là điều không có khả năng.

May mà hiện nay Tạ Liên đang ở Kinh Khẩu, đương nhiên không cách nào gặp được A Ly, sẽ không còn ai cạnh tranh với cậu được nữa.

Hiện tại, cậu đang vắt óc tìm mọi biện pháp để xóa cái ấn tượng “điên” của mình trong lòng Vương Thần, để cho ông có thể nhìn thấy điểm nổi bật của mình, thấy rằng bản thân mình có thực lực như thế nào, có thể yên tâm đem khuê nữ gửi gắm nơi mình ra sao.

Cậu cũng rất muốn gặp A Ly, cũng thường chạy đi chạy lại trong cung Hoàng hậu — Hai năm nay, Hoàng hậu thường cho mời A Ly tiến cung nói chuyện, chẳng qua mỗi khi A Ly về rồi mới cho cậu biết. Hiển nhiên là cố ý.

Nhưng mà những cơ hội gặp ngẫu nhiên vẫn phải có chứ.

Sắp tới cuối năm, cậu hơi rảnh một chút, càng năng chạy đi chạy lại hơn. Còn cố gắng xác minh khi nào sẽ có triều thần chi nữ tiến cung, chắc chắn rằng thế nào cũng có duyên kì ngộ.

Vậy mà, đến một lần cũng không thể gặp được A Ly, ngược lại thật không may mắn cứ gặp phải Dữu Tú.

Ban đầu Tư Mã Dục không hề để bụng. Nhưng sự trùng hợp này đến ngày càng nhiều. Vào ngày mừng thọ của Thái Hậu, trong buổi tiệc thiết đãi, các món đồ ban thưởng cho Dữu Tú và cậu lại có thể giống nhau, còn lại những người khác thì vẫn bình thường.

Tư Mã Dục rất lấy làm lạ.

Cách một ngày, bèn bắt trói một tiểu Hoàng môn thị bên người Hoàng hậu đi, tiếp theo đe dọa kèm dụ dỗ, cuối cùng mới hỏi được nguyên do.

Tư Mã Dục vô cùng phẫn nộ — cậu biết ngay mà, hèn gì mấy tháng nay cậu không còn thấy mẫu hậu gọi A Ly đến nữa.

Không còn gì để hỏi, mới uy hiếp tiểu Hoàng môn: “Không được nói cho mẫu hậu ta và Thái hậu biết việc này, bằng không ta sẽ giam ngươi lại và đánh cho lòi ruột!”.

Tuy rằng tuổi của cậu không lớn, nhưng điều cần phải biết đều đã biết tường tận.

Từ rất lâu về trước cậu đã biết, mối quan hệ của mẫu hậu và Thái hậu không hề giống với vẻ bề ngoài, mà có những khúc mắc khác.

Bình thường cậu đối với Thái hậu thì thân thiết hơn so với mẫu hậu một chút, một phần nguyên do là vì Thái Hậu rất hiền lành, phần còn lại chính là mối quan hệ giữa Thái Hậu và cha mẹ cậu có sự xa cách. — Cậu đã nhiều lần thay mặt phụ Hoàng tần hiếu với Thái Hậu, khi mà phụ Hoàng đối xử bất công với bà vì mẫu hậu, trong lòng Thái Hậu cũng sẽ vô cùng khó chịu. Để cậu thân cận với Thái Hậu nhiều hơn một phần cũng là do, yêu ai yêu cả đường đi, do đó bà nhìn mẫu thân của cậu cũng sẽ thuận mắt hơn.

Mà tình nẫu từ quan trọng là ở thiên tính, cho nên không cần tính toán so đo nhiều làm gì — mẫu hậu từ xưa tới giờ chưa từng vì cậu thân thiết với Thái Hậu hơn mà than thở oán trách một lời.

Nhưng việc chọn Thái Tử Phi lại là một chuyện khác, Tư Mã Dục không còn muốn thuận lòng hiếu thảo để Thái Hậu được vui nữa.

Thứ nhất, cậu đã có người trong lòng, tại sao lại phải kết hôn với cô nương mà mình không thích kia chứ? Thứ hai, cho dù không cưới được A Ly, cậu cũng không muốn cưới người nhà mẹ đẻ của Thái Hậu — Dữu gia vốn đã là một gia tộc lừng lẫy, nếu lại có thêm danh phận ngoại thích, sau này rất có khả năng nắm trọn quyền binh. Mà thế lực nhà mẹ đẻ của mẫu hậu đã tàn lụi, không có người chống lưng, đến lúc đó chỉ có thể ở trong cung mặc sức cho mẹ chồng và con dâu khi dễ. Cậu cũng không cho rằng, với ân oán Dữu gia và mẫu thân từ trước, sau khi toan nguyện sẽ thực sự buông tha cho mẫu thân cậu.

Tư Mã Dục dám chắc, mẫu thân cậu đã vừa ý A Ly. Chỉ là bà không dám mở miệng mà thôi.

Chính bản thân Tư Mã Dục cũng không dám nói.

Còn về phụ Hoàng cậu — Dữu Tú đã kể cận bên người Thái Hậu một năm nay, mà phụ Hoàng chưa từng mở miệng nói một câu gì, cũng đủ để thấy rõ thái độ của ông.

Cậu trầm tư, cẩn thận suy nghĩ.

Trong suốt hai mùa Đông lạnh giá, Giang Nam liên tục có tuyết rơi.

Đương khi hoa mai nở rộ, Thái Hậu cho mời Tư Mã Dục cùng vài cô công chúa lớn tuổi đi thưởng tuyết, ngắm hoa. Dữu Tú cũng theo bên cạnh.

Lúc Tư Mã Dục đến, có một vài cung nữ đang nướng thịt nai trong viện. Cậu vừa vào hàn huyên với Thái Hậu mấy câu, đã tỏ ra thắc mắc khi ngửi được mùi thơm trong không khí.

Trước mặt Thái Hậu, cậu không hề câu nệ tiểu tiết, chỉ nói: “Con sẽ đi nướng hai miếng thịt nai ngon mềm nhất cho bà ăn”.

Thái Hậu cười nói: “Chứ không phải là con đang thèm lắm sao! Thôi đi đi, nhớ cẩn thận đừng để bỏng tay”.

Tư Mã Dục cười hi hi, Thái Hậu cũng phân phó: “Khoát cho Thái tử tấm áo choàng..... Không nên dùng áo có lông dài quá, dễ bị bén lửa mà bị thương. Ta nhớ còn có một tấm áo màu xanh, lần trước thằng bé đã để quên ở đây”.

Trời vào Đông rét đậm, tay chân cũng trở nên cứng ngắc, do đó mặt mũi bọn hạ nhân cũng hơi dần dần, các công chúa liền ba chân bốn cẳng bước lên hỗ trợ. Khóe mắt Tư Mã Dục khe khẽ liếc sang Dữu Tú. Nhìn thấy nàng ta đang nhìn về bên này, lò sưởi trong ống tay áo đều đã buông xuống, lại vẫn rụt rè không chịu đứng dậy hỗ trợ, khóe môi liền vênh lên. Tư Mã Dục nướng thịt vô cùng vui vẻ, các công chúa thì chưa từng làm qua loại chuyện này, nên có chút hăm mộ. Phút chốc, Trương Nghi công chúa vội nói, “Đề cháu gái đến giúp A Mang một tay”. Thái Hậu đương nhiên cho phép. Chỉ tốn một ít công sức, cả đám công chúa đều tụm lại bên cạnh, chỉ chỉ trỏ trỏ giúp đỡ Tư Mã Dục nướng thịt.

Dữu Tú chỉ giương mắt nhìn, đã không thể ngồi yên, rõ ràng đang cực kỳ hăm mộ. Thái Hậu thấy vậy liền cười nói: “Con cũng ra hỗ trợ một chút đi”.

Dữu Tú nín thở, cố gắng ngồi lại thật an ổn, nhỏ giọng nói: “Ồn ào náo nhiệt quá, con không đi đâu”. Thái Hậu cười nói: “Con cũng quá đoan trang rồi đó”.

—— kiêu kỳ quá mức thì có. Tư Mã Dục nghĩ, người tốt như thế này —— nên dùng một vài biện pháp mạnh, để cô nàng biết khó mà lui.

Sau khi dùng cơm trưa, Dữu Tú xuất cung, vài công chúa cũng đứng dậy đưa tiễn. Tư Mã Dục cũng mượn cơ hội cáo từ.

Ra đến cửa cung Thái Hậu, Trương Nghi công chúa liền vô ý nhắc tới một chuyện: “Thái Hậu sẽ đi lễ Phật. Vào lễ mùng tám tháng Chạp, các tỷ tỷ có chuẩn bị quà tặng gì chưa?”.

Tư Mã Dục nói: “Nghe nói Thái Hậu muốn sửa chữa tháp Kim Thân La Hán ở Kê Minh Tự”. Ngay lập tức có công chúa chặn họng cậu, “Tiểu tử tông!”.

Một vài người nhìn vào trong điện liếc nhìn xung quanh một chút, rồi nhìn lại Dữu Tú, còn tỏ ra hơi hơi gượng gạo.

Dữu Tú không rõ nguyên do vì sao. Nhưng cũng nhận ra bản thân mình cũng có liên quan, nên dè dặt không nói tiếng nào, trong lòng thì âm thầm ghi nhớ.

Lễ chúc mừng sáng sớm mùng một tết, quả nhiên Dữu Tú không tiến cung.

Khi Thái Hậu hỏi thăm, Dữu phu nhân chỉ nói: “Con bé bị bệnh”.

Hết chương 23.

Chương 24: Tình Đầu Bờ Ngờ (ngữ)

Tác Giả: Mậu Lâm Tu Trúc

Edit: Mì Xào.

——ooOoo——

Dữu Tú không phải bị bệnh, chính là cô đang nổi giận.

Ngày đó, ánh mắt của các công chúa luôn khiến cô bức rức trong lòng. Sau khi về nhà, cô lo lắng mãi, cuối cùng quyết định đến Kê Minh Tự để tìm hiểu nguyên do.

Cao tăng và danh sĩ luôn qua lại mật thiết với nhau, các phu nhân thế gia cũng thường lấy cớ đi lễ Phật để ra vào chùa. Dữu Tú đối với chùa miếu cũng không xa lạ gì. Bèn năn nỉ mẹ cô, mang theo cô đến Kê Minh Tự quan sát một chút.

Mẹ cô sau một lúc yên lặng suy nghĩ, mới kéo cô ngồi xuống, không nói một lời bóc vỏ một trái quýt cho cô ăn.

Mẹ cô không chịu nói thẳng, Dữu Tú thì không hề vô tư. Vì vậy thông qua tư thái không nhanh không chậm suy nghĩ, thể hiện rõ sự đoán đo khó nói, càng làm cho Dữu Tú bất an nhiều hơn. Thăm suy đoán, trong Kê Minh Tự này, quả nhiên là có gì đó ẩn khuất.

Thiếu nữ mới biết yêu, tự nhiên luôn mong muốn đem tất cả các bức tường ngăn cách với anh chàng mình yêu được nhập lại thành một. Những chuyện có liên quan với Tư Mã Dục, cô chỉ hận không thể lôi từng chuyện từng chuyện một ra xem rõ ràng cho bằng hết. Mặc dù đã thấp thỏm lắm rồi, nhưng vẫn tự tay châm cho mẹ cô một ly trà, rồi nghiêm chỉnh ngồi đó.

Quả nhiên, mẹ cô hớp xong một miếng trà, liền nhìn cô, nói: “Có một số việc, cũng nên cho con được biết”.

Đương kim Hoàng Thượng vốn không phải là con đẻ của Thái Hậu. Mẹ của người mất sớm, từ nhỏ đã được Thái Hậu tự tay nuôi lớn. Đọc sách, giáo dục, đều do Thái Hậu quản thúc. Ngay cả việc hôn nhân cũng do một tay Thái Hậu thay người định đoạt. Năm đó, người phải cưới, chính là đương kim Hoàng hậu hiện nay.

Hoàng hậu xuất thân cũng không tính là hàn vi — Trước khi Nam độ, tuy rằng nhà bà không có ai làm quan lớn hay danh sĩ, nhưng cũng là nhà có nhiều thế hệ ra làm quan. Chỉ đáng tiếc, khi truyền tới đời bà, cũng đã không còn nam nhân nào chủ trì gia tộc nữa — cái gọi là sĩ tộc, chính là lấy “sĩ (*)” ra làm tiền đề. Dù dòng dõi có cao sang tới đâu, mà ba đời không có người làm quan, cũng chỉ đành mặc cho người ta khi dễ.

(*) ám chỉ quan lại, tước vị.

Hoàn cảnh xô đẩy, ngay từ nhỏ Hoàng hậu đã phải giúp đỡ tổ mẫu của bà lo liệu sinh kế. Bà xử sự ôn hòa, ở nông thôn xưa nay đều có tiếng thơm, tên tuổi giới giang. Bình thường lại có mỹ mạo. Chính vì vậy Thái Hậu đã an bài cho Hoàng Thượng một cuộc hôn nhân đó, cũng coi như không tính là bạc đãi người. Chẳng qua là, nếu muốn có sự trợ lực từ người nhà Hoàng hậu, đó là điều không thể.

Thái Hậu định cho người mới hôn nhân đó, ý nghĩa sâu xa như thế nào không cần nói cũng hiểu. Hoàng Thượng cũng chẳng hề có dã tâm, cùng Hoàng hậu sớm chiều ân ái, cuộc sống bình thân cứ thế mà trôi qua.

Thái Hậu chỉ có một đứa con trai, chính là Hiếu Cảnh hoàng đế. Hiếu Cảnh hoàng đế lại sớm băng hà. Dưới gối lại không có con cái. Dữu Lâm và Tư Không Vương Khâm mới phụ trợ lập nên Hiếu Khang hoàng đế, mà Hiếu Khang hoàng đế này suốt ngày cứ quẩn lấy bọn đạo sĩ, dùng đan dược quá nhiều, chưa tới hai năm đã không minh bạch đi về cõi tiên.

Hiếu Khang hoàng đế thì có nhi tử. Nhưng ngôi vị Hoàng đế thì không được truyền lại.

Giữa tình hình rối ren đó cũng khó mà nói rõ một câu cho rõ ràng — Thật ra Dữu Lâm và Vương Khâm rất chán ghét Hiếu Khang hoàng đế, nên ông ấy mất đi cũng không có gì bất ngờ, cũng không để lại di chiếu. Ông vừa mất, trong triều ai nên thủ chính đây, Dữu Lâm và Vương Khâm chia nhau coi ngó. Sau đó có người nói, nên đề cử phụ thân của Hiếu Khang Hoàng hậu lên ngôi. Dữu Lâm thì lại đề cử Dữu Minh lên ngôi. Sau đó sửa lời, nói quốc gia đang có nhiều kẻ thù lắm le dòm ngó, không nên đề cử một ấu chủ lên cầm quyền. Cuối cùng, sáng khoái tự nhiên lập nên Hoàng Thượng hiện nay. Bạc tướng già còn đang tại vị, tất nhiên không còn tranh cãi chọn người phụ chính nữa. Vì thế đương kim Hoàng Thượng mới được ngồi vào chỗ trống đó.

Nhìn thì rất công bằng, nhưng Hoàng Thượng không có thế tộc, mẫu tộc chống lưng, lại là một tay Thái Hậu nuôi lớn, nên việc nương nhờ vào ai không cần phải nói nhiều. Các triều thần nhìn vào đều hiểu được. Dữu Lâm nhanh chóng quan sát toàn diện việc triều chính.

Hoàng Thượng và Hoàng hậu thành thân đã được mười năm, chỉ mới sinh được một cô công chúa, nhưng lại chết non. Bởi vậy, đến thời điểm nghị lập ngôi Hoàng hậu, có người đề nghị, nữ nhi của Dữu Lâm đoạn trang hiển thực, xứng ngôi Hoàng Hậu hơn.

Thế mà Hoàng Thượng không hề thay mặt Hoàng hậu nói một lời nào.

Không lâu sau, Hoàng hậu liền thượng biểu tự thỉnh lách đi, rồi cung đi tu đạo.

Dữu Tú tạm thời vào cung, lập làm Hoàng hậu. Hoàng Thượng đối với bà ấy không thể nói rõ ràng là sủng ái hay không, nhưng rất tôn trọng. Thậm chí khi bà ghen, oán giận Hoàng Thượng nội sủng quá nhiều, Hoàng Thượng cũng dễ dàng khoan nhượng, từ đó về sau chỉ lui tới cung của bà.

Nhưng vị Dữu Hoàng hậu này không hề biết chùng mực.

“Bà ấy bị ảo tưởng về tình yêu”. Dữu phu nhân nói về Dữu Tú: “Muru cầu cái tình cảm hư vô mờ mịt gì đó, chỉ khiến cho mình tự mở ra từ lộ, còn hồ đồ liên lụy đến người nhà”.

Năm đó, tuy Hoàng Thượng thật sự không thay Hoàng hậu nói một lời nào, nhưng có một chuyện đến nay ai nấy đều biết — người không phải là không thể có con, đến nay hậu cung không phải liên tục có người có thai hay sao? Người có thể sinh, lại không màng đến điều tiếng vô sinh, mười năm không có con. Đủ để thấy người đối với Hoàng hậu thâm tình như thế nào.

Dữu Hoàng hậu là người nhạy bén, bà so với bất luận người nào cũng đều hiểu được trong lòng Hoàng Thượng đang cất giấu một mối thâm tình gì. Có lẽ trong một đêm nào đó đắm chìm trong giấc mộng, lơ đãng ni non điều gì, có lẽ ngẫu nhiên nhìn thấy vật cũ, chớp mắt đã biểu lộ ra sự mềm mại, cũng có lẽ là từ trong miệng bọn hạ nhân nhiều chuyện đã thốt ra những lời đồn đãi giả tạo.

Ban đầu bà còn có thể chịu đựng, chờ đến khi mình thực sự hoài thai, mới quyết tâm đem mối thâm tình này từ trong lòng Hoàng Thượng mà nhổ ra.

Bà nảy ra chủ ý, bà thừa dịp Hoàng Thượng đang tuần tra bên ngoài, mang Hoàng hậu hiện nay tiến cung. Ra về hiền lành, mang bà ấy đến ngồi trước mặt Thái Hậu, nói rằng nguyên ý noi theo nga hoàng nữ anh, cùng chung một chồng.

Thái Hậu biết rằng đứa cháu gái này phạm vào hồ đồ, cũng rất đau đầu. Nhưng trước mắt nhiều người như vậy, đã không thể vẫn hỏi, chỉ có thể nói đạo lý để răn dạy bà, “Nếu con còn quan tâm đến Hoàng Thượng, thì đừng làm cho người ta ở trong tay con phải chịu ủy khuất”.

Dữu Hoàng hậu không cho là đúng. Bà đã đối phó qua quá nhiều phi tần, làm gì có thể để lộ ra nửa phần dấu vết? Huống chi, Hoàng hậu dù sao cũng chỉ là con đàn bà đã bị chồng ruồng bỏ. Tình cảm Hoàng thượng đối với cô ta chính là vì ấy nấy mới không sao quên được. Ấy nấy tiêu tan, thì tình cảm cũng sẽ phai nhạt. Bà tỏ ra phong độ hết mực, nhưng sau lưng lại sai hạ nhân khi dễ Hoàng hậu. Cùng người thân cận giặt dây sau lưng, vào một ngày mùa đông vô cùng rét buốt, bắt Hoàng hậu mặc một bộ y phục mỏng tanh, đi xuống hồ nước đã đóng băng để bắt cá, còn bà thì an tọa trong đông chấn nỉ, thỏa mãn kiểu ngao bốc từng viên đá nhon chơi ra. Thức ăn cũng thô lạm, ăn bữa hôm bỏ bữa mai. Chỉ riêng xiêm y và chỗ ở là được vinh dự, trang sức cũng không thiếu vì thường được ban thưởng. Người bên ngoài nhìn vào thật sự không có gì để mà chỉ trích.

Thế mà, cũng có những thời điểm không nhẫn nại được.

Bà tiếp xúc với Hoàng hậu, tự nhiên cũng để ý đoạn thời gian hai người họ ân ái lúc còn ở trong vương phủ. Càng hiểu rõ ràng xưa kia Hoàng Thượng đối với Hoàng hậu như thế nào.

Còn biết được, năm đó trước khi Hoàng hậu bỏ đi, Hoàng Thượng đã tự cắt đứt ngón tay út, đưa cho bà để làm tín vật, nói: “Trong vòng năm năm, nếu ta không đến đón nàng, nàng hãy tự mình tái giá đi”. Một người đã đau lòng ấy nấy đến mức độ nào, mới có thể tự làm cho mình máu chảy đầm đìa đến thế.

Nhưng Hoàng hậu đã đem trả ngón tay đó lại, nói: “Chưa từng nghe qua trên đời này, có người nào muốn hưu thê lại còn muốn người ta phải đợi tới năm năm ..... Chẳng và thiếp ân tình coi như đã hết, thiếp đi hay ở lại, không cần phải bận tâm. Hãy cố gắng bảo trọng chính mình, cố gắng ăn nhiều cơm ..... Trường mệnh trăm tuổi”.

Dữu Hoàng hậu mỗi khi nghĩ đến vợ chồng bọn họ ngày đó đã lưu luyến biệt ly như thế nào, đêm ghen tị đến không ngủ được. Đi tra tấn người khác, ngược lại còn hại chính mình động thai khí.

Lúc mà Hoàng hậu mang cho bà bát thuốc dưỡng thai, cuối cùng bà đã không kiềm chế được nữa, khoát tay hất toàn bộ chén thuốc vào mặt bà ấy.

Vậy mà Hoàng Thượng cố tình trở về ngay tại lúc đó.

Sau khi trở về, nghe nói Dữu Hoàng hậu đã mang Hoàng hậu vào cung, không kịp thay quần áo đã vội vàng chạy qua. Vừa đến đã thấy mặt mũi Hoàng hậu nóng rất và đỏ lựng, ngay tức khắc về mặt trở nên âm đạm. Cầm lấy tay bà, lại phát hiện cánh tay kia gãy gò đến mức trơ xương, da dẻ bị phù thũng, là tổn thương do giá rét, đôi mắt liền nhiễm sắc hồng.

Dữu Hoàng hậu tiến lên muốn giải thích. Hoàng Thượng chỉ khoát tay, đã đẩy bà ngã sang một bên.

Không ai có thể dự đoán được, Hoàng Thượng lại đột nhiên bùng nổ cảm xúc đến mức không cần quan tâm đến hậu quả như vậy.

Mặc kệ bách quan đang quỳ chờ lệnh ở bên ngoài và Dữu Hoàng hậu ở đó khóc lóc kể lể. Hoàng Thượng đóng kín cổng điện Thức Càn, tạo ra một thế giới nhỏ, bên trong ôm lấy vợ cả của mình.

Hai người lặng im rất lâu, bất giác lệ rơi đầy mặt.

Hoàng Thượng chỉ nói: “Số trời đã định ta không thể quên nàng. Nếu nàng đã trở lại thì không cần đi nữa”. Không lâu sau, từ trong điện Thức Càn liền đưa ra phế chiếu. Cả triều thần sôi trào, Hoàng Thượng cũng không thêm lộ diện.

“Bác của con chỉ muốn lấy đi sự sủng ái của Hoàng Thượng, bà vừa làm can vừa làm nũng, định sau đó sẽ nói cho Hoàng Thượng biết rằng bà đã có thai, thì còn gì đáng lo nữa chứ? Sau đó Hoàng thượng sẽ càng thương xót bà. Nhưng không ngờ được rằng, Hoàng Thượng đến ngay cả một cơ hội để bà nhận lỗi cũng không cho — nếu như bà không khờ khạo đến vậy, chỉ cần đợi đến khi sinh đứa nhỏ ra rồi mới làm loạn, thì có lẽ chuyện này kết quả sẽ khác”.

Giọng điệu của Dữu phu nhân hơi hơi trầm buồn. Với xuất thân của bà ấy, chỉ cần bà mà gả cho người nào, thì đều hết sức phú quý. Nhưng lại nghĩ đến cái gọi là “kết cục” kia, chắc là do căng thẳng quá, nên mới giữ kín như bưng.

Đứa nhỏ của Dữu Hoàng hậu căn bản không thể sinh hạ.

Thai tượng của bà vốn đã không ổn định, một cú đẩy ngã kia cộng với cảm xúc mãnh liệt. Tin tức bà mang thai vừa mới công bố ra bên ngoài, ngay lập tức đã sảy thai.

Dữu gia cường ép áp chế tin tức kia đi.

Hoàng Thượng cũng đã gần nửa tháng không thượng triều. Dữu gia vốn là đang coi trời bằng vung, giờ phút này lại chột dạ. Các đại sĩ tộc trong triều không chỉ có một mình Dữu gia, Hoàng Thượng tại vị bốn năm, cũng đã dè dặt được không ít người. Không phải ai muốn động là đều có thể động đến được.

Thái Hậu phải tự mình ra mặt hòa giải.

Không ai biết được Thái Hậu đã ở trong điện Thước Càn cùng Hoàng Thượng hàn huyên điều gì. Nhưng cuối cùng, kết quả mọi người đều đã thấy rồi đó — Dữu Hoàng hậu sảy thai, Thái Hậu hạ chiếu ra lệnh cho bà xuất cung tịnh dưỡng.

Đến lúc này, Hoàng Thượng mới chịu quay lại triều đình.

Không lâu sau, Dữu Hoàng hậu bị phế. Dữu Lâm chủ động thỉnh cầu ngoại trấn, không chịu ở lại trong triều chủ chính. Hoàng Thượng cố gắng giữ lại nhưng không thành, cuối cùng cũng đáp ứng.

Hoàng Thượng vẫn phụng dưỡng Thái Hậu như lúc ban đầu, còn đối với Dữu gia thì ân thưởng hậu đãi.

Chuyện này cứ như vậy không đánh đã toàn thắng.

Dữu phu nhân nói ra thật bình thản, Dữu Tú lại có thể nhìn ra hung hiểm bên trong đó. Trận này vốn là lấy sinh mạng ra để đặt cược, đao quang kiếm ảnh đều ngấm ngấm khởi động trong bí mật, khi thủy triều bắt đầu gọn sóng, bất cứ lúc nào cũng có thể dâng lên. Rõ ràng, cuộc chiến đó trên thực tế đã đổ máu rồi.

Sở dĩ có thể bình thản giải quyết, là vì Dữu gia đã chịu hy sinh Dữu Hoàng hậu, hơn nữa còn chủ động nhượng bộ.

Dữu Lâm cũng giữ được thanh danh đó. Nhưng Dữu Tú sinh ở ở thế gia đại tộc, sở hữu quan hệ cũng là thế gia đại tộc, bà phải rất rõ ràng bản chất xu lợi của sĩ tộc chứ. Vì trung quân hy sinh cái tôi gì gì đó, tất cả đều là vô nghĩa. Dữu Tú lớn lên trong môi trường như vậy, gặp điều gì, nghe thấy điều gì ——— huynh trưởng của bà đã đồng dạng nói lên quốc sự, phụ thân bà cho tới bây giờ đều lãnh đạm rõ rệt chế giễu, “tự lo cho thân người đi” ——— các người đã đóng những vai trò gì chứ? Dân dả lâu ngày, các ca ca của bà đều minh bạch ——— Tư Mã gia quay về Tư Mã gia, Dữu gia cũng về Dữu gia.

Chỉ e ngày đó hy sinh Dữu Hoàng hậu, cũng là kết quả đã được cân nhắc từ lâu.

Những năm đó, Dữu gia đã biết rõ Hoàng Thượng đã có vợ rồi, lại cứ kiên quyết đẩy nữ nhi của chính mình tham gia vào. Chờ đợi Dữu Hoàng hậu bảo đảm lợi ích của mình, nhưng lại không giữ được quyết đoán của bà.

Nói đến nói đi, sự tồn vong của một khuê nữ so sánh với sự phồn thịnh của cả một gia tộc, là bé nhỏ không đáng kể.

Trong lòng Dữu Tú liền cảm thấy không thoải mái, “Kê Minh Tự .....”

“Bác của con sau khi bị phế, cứ một mực ở nơi đó để tu hành”.

—— Phải thế rồi. Hoàng hậu bị phế, ước chừng cũng không còn có chỗ nào tốt để đi.

Dữu Tú không kìm được liên liên tưởng đến việc đó xảy ra trên người mình.

Cô chưa từng nghe qua người nhà hoặc là Thái Hậu nhắc tới người bác này, thế nên mới để cho mình lâm vào cảnh thiếu nữ ôm ấp tình cảm đối với Tư Mã Dục. Vào lúc cha mẹ cô đã vừa ý ai, mới trẻ con mà nói: “Thái tử là tốt nhất”.

—— Trong mắt cô, Tư Mã Dục tự do, tùy tiện, không hề quan tâm đến ánh mắt của người khác, đó là cuộc sống mà cô vô cùng hâm mộ. Nhưng mà cậu ta cũng không hề vô tâm vô phách.

Cô còn nhớ rõ, khi mà bản thân mình tránh mặt mọi người rồi ôm bụng cười đến sốc hông, cậu ta đã an vị ở trên cây tò mò nhìn mình. Lần đấy cô rất mất mặt, ngượng ngùng không biết làm sao cho phải, “ngươi cười lớn cũng rất đáng yêu đấy thôi”. Cô nghĩ cậu sẽ đem chuyện này đi rêu rao để mọi người cùng chê cười, vậy mà cậu lại rất quân tử đã thay cô che lấp.

Cô không biết, là vì cô là tiểu nữ nhi vô tư, nên mới đối với Thái tử tìm đập thành thích. Nhưng phụ mẫu của cô và Thái Hậu mà lại không biết Hoàng hậu cùng Dữu gia có oán thù sao? Tại sao chưa hề đề cập với cô một lần nào.

Giờ này, để cho cô sau một năm trời không hay không biết, lại phát giác ra đúng là tự rước lấy nhục.

Dữu Tú chết sống cũng không chịu đính hôn cùng Tư Mã Dục.

Không phải nhà ai cũng đều có cái tư tưởng giống như cha A Ly. Nhất là thế tộc của Thái tử sau này có thể sẽ chấp chương quyền binh, nếu còn có thể tranh thì nhất định phải tranh.

Đầu tiên Dữu Tú chỉ giận dữ, về sau lại thật sự trở thành uất ức.

Đã lâu cô không chịu nhập cung, Thái Hậu cũng đoán được ngọn nguồn, rốt cục cũng thay cô nói một câu, “nha đầu kia thực biết tiến thoái”. Bà thay mặt ông Dữu Minh cùng cha mẹ cô nói: “So với các người đều thông minh hơn”.

Cha mẹ cô biết việc này đã không thể cố gắng thêm được, cuối cùng không còn bức bách cô nữa.

Trong chớp mắt đã sang mùa thu năm Chiêu Minh mười chín. A Ly bước qua cái sinh nhật thứ mười bốn. Tạ Liên ở Kinh Khẩu cũng đã được ba năm.

Anh(*) năm đó theo huynh trưởng tới Kinh Khẩu, thứ nhất là để tích lũy kinh nghiệm, thứ hai cũng là khéo léo trốn đến thành Kiến Nghiệp để chặn đứng các mối nhân duyên tiềm tàng do các bà mối ào ào chạy đến —— nếu một một hai hai từ chối hết các mối hôn nhân, người ta sẽ nghĩ bạn đã ưng ý người khác. Còn nếu cự tuyệt đến tám cộc mười cộc, mà lại không thấy vừa ý người nào, thì đó chính là đã đắc tội với tất cả mọi người.

(*)Đủ tuổi lấy vợ rồi nên mì không dùng từ cậu nữa nhá.

Năm nay anh đã bước sang tuổi mười sáu. Trước kia còn phải chờ đợi người ta, giờ khuê nữ người ta cũng đều lớn cả rồi, đều bắt đầu đi tìm kiếm rể hiền.

Thái Phó tán thưởng anh có kiến thức cùng chí hướng, nhưng cũng sầu lo về việc hôn nhân của anh. Cuối cùng mới viết thư gửi cho anh, đạo lý lớn thì không cần nhiều lời, chỉ nói năm đó phụ thân anh đã giao và gửi gắm anh cho ông như thế nào, nay Tạ Liên cũng đã trưởng thành, ông thực sự rất vui mừng. Chỉ còn chờ đến khi nhìn thấy Tạ Liên thành gia lập nghiệp, là đã có thể hoàn thành tâm nguyện của huynh trưởng. Nếu Tạ Liên vừa ý cô nương nào, ông sẽ thay anh mà đi dặm hỏi. Còn nếu như Tạ Liên không vừa ý cô nương nào, ông sẽ vì anh mà tìm kiếm đàng hoàng.

Tạ Liên nhận được thư, đã biết rằng không thể kéo dài được nữa. Cuối cùng mới khởi hành quay về Kiến Nghiệp.

Mẹ A Ly rốt cục đã có thể thở ra một hơi —— đứa trẻ này cuối cùng đã quay trở lại, việc hôn nhân của A Ly, cũng nên bắt đầu triển khai rồi.

..... Tạ Liên không ở Kiến Nghiệp, dĩ nhiên tránh được các vụ mai mối, nhưng lại không nắm chắc được thể cục trong kinh thành. Anh ta cũng không biết rằng, từng có một đoạn thời gian, mọi sự đều đã sẵn sàng, chỉ cần anh mở miệng, A Ly đã là của anh.

Hết chương 24.

P/S: mình cũng không rõ tại sao tên của bạn Dữu Tú tác giả lại dễ trùng tên với tên Dữu Hoàng Hậu nữa, mình edit mà chả biết đâu mà lần.

Đọc chương này rất nể Hoàng Thượng, thế mới gọi là tình yêu chân chính chứ lị *mơ mộng ~ ing*

Bạn đang đọc truyện *Ba Lần Đi Thi Thái Tử Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13

Chương 25: Ước Hẹn Mai Liễu (nhất)

Tác Giả: Mậu Lâm Tu Trúc

Edit: Mì Xào

—ooOoo—

Cuối tháng Tám, A Ly và Tạ Liên đã trao nhau lá thư cuối cùng, đầu tháng Chín Tạ Liên trở về Kiến Nghiệp. Ngày về cũng vừa kịp ngày lễ Trùng Dương (*), ngày lễ rượu hoa cúc, các danh sĩ Đông Sơn lên núi tụ hội. Mở tiệc xã giao, thuận tiện cũng dắt theo con cái trong nhà.

(*)Đời Hậu Hán (25-250) có Hoàng Cảnh, người huyện Nhữ Nam, theo học đạo tiên với Phí Trường Phòng. Một hôm Trường Phòng bảo Cảnh: “Ngày mồng 9 tháng 9 tới đây, gia đình của nhà ngươi gặp phải tai nạn. Vậy đến ngày đó, ngươi nên đem cả nhà lên núi cao, tay đeo túi đỏ, đựng hột thù du (một loại tiêu), uống rượu hoa cúc, tối sẽ trở về, may ra tránh khỏi tai nạn“. Hoàng Cảnh vâng theo lời thầy. Quả thực đến tối trở về thì thấy gà vịt heo chó trong nhà bị dịch chết hết.

Vì tích trên, nên về sau hằng năm, đến ngày mồng 9 tháng 9, người ta bỏ nhà tạm lên núi, lánh nạn... Lâu đời thành tục gọi là Tết Trùng Cửu. Sau dần thay đổi tính chất, Tết Trùng Cửu lại dành riêng cho tao nhân mặc khách lên núi uống rượu làm thơ.

Ngày 9/9 âm lịch còn gọi là ngày “Trùng Cửu” (重九). Sở dĩ có ngày lễ này là vì trong Kinh Dịch, số 9 được xem là “số Dương” và là con số vĩnh cửu, số đẹp và giàu ý nghĩa. Thế nên, ngày lễ này còn được gọi là ngày lễ “trùng cửu”, vì theo âm tiếng Hoa “九九” (ngày 9 tháng 9) đồng âm với “久久” tức có nghĩa là trường cửu trường thọ. Thế nên như đã nói ở trên, ngày lễ này là để tôn vinh và tỏ lòng kính trọng đối với các bậc cao niên và mong ước các ngài mãi trường thọ, đem lại phúc lộc thọ đức cho con cháu.

Bảo vật của Tạ gia vừa mới trưởng thành, tất nhiên là Thái Phó cũng muốn thừa dịp này, dắt Tạ Liên đến làm quen với các nhân vật có tiếng tăm trong triều đình.

A Ly ngồi giữa khuê phòng, không cách nào nhìn thấy phong thái của Tạ Liên, nhưng cũng có thể nghe được nhiều câu chuyện lý thú được truyền vào. Biết được Tạ Liên lộ diện sẽ bất phàm, trăm mẫn mạch lạc, rất được đám đông danh sĩ coi trọng, trong lòng cũng thay anh cao hứng.

Nhưng mẹ A Ly lại thấy sốt ruột thay cô —— lúc bây giờ, Tạ Liên không hẳn chỉ đơn giản là được “coi trọng” như vậy. Hiện nay cả thành Kiến Nghiệp

đều loan truyền ồn ào huyền ảo —— Chi Lan(*) ngọc thụ trời sinh dành cho cung đình. Thiếu niên này trăm năm khó gặp, là người trâm anh giữa bách thể muôn dân. Mười phần vẻ đẹp do trời đất tạo ra, đã có đến bảy phần ứng trên người anh ta. Đợi sau này khi anh ta trưởng thành, còn chưa biết sẽ phộc thụ phong lâm đến thể nào đâu.

(*) cỏ chi và cỏ lan (thời xưa chỉ sự cao thượng, tài đức, tình bạn tốt).

Chàng con rể như vậy, nhanh tay thì còn, chậm tay thì mất. Phải mau chóng đến bắt sống về nhà.

Chính vì vậy, hôm nay mẹ A Ly bèn ngồi bàn chuyện với cha A Ly: “Chúng ta có nên gửi đến Tạ gia một chút tin gió?”.

.....Cha A Ly vẫn rất bình tĩnh. Lúc trước, khi Hoàng hậu tỏ ý coi trọng khuê nữ của ông một cách trắng trợn, ông còn chưa thêm đề trong lòng. Mà Tạ gia cái gì cũng chưa nói, làm sao mà ông có thể nghĩ đến cơ chứ? Trong mắt ông, A Ly vẫn còn là một tiểu nha đầu ngồi trên đùi ông, mở to đôi mắt đen láy ngây thơ mà nhìn ông.

Những năm gần đây cũng không có ai đến cửa cầu hôn, nên ông cũng không ý thức được, A Ly cũng đã đến tuổi xuất giá theo chồng.

“Gửi tin gió là sao?”

Mẹ A Ly hơi ngần ngừ không biết phải nói sao, “là việc hôn nhân của con bé nhà chúng ta!”

Cha A Ly sùng sốt một lát, lập tức nghĩ tới Tạ Liên —— ày, quả thật là chàng rể tốt, chúng ta đã bỏ công giữ chặt nó cho con bé. Con bé ..... không phải là, tiểu nha đầu đã đủ mười bốn tuổi rồi chứ!

Nhắc tới việc hôn nhân của A Ly, ông cũng lập tức nhớ tới một sự kiện “Nhị tiểu tử Vệ gia cũng đã trở lại hai ngày rồi”.

Nhất thời mẹ A Ly không thể đuổi kịp suy nghĩ của ông, “Vệ gia thì có liên quan gì?”

Cha A Ly bèn kể lại ngọn nguồn cho bà nghe “nhị tiểu tử Vệ gia rất thân thiết với thập tứ lang”. Tứ thúc của A Ly ở trong tộc xếp thứ mười bốn, “Thập tứ không có khuê nữ, đã tính xem xét trong dòng họ chọn một người có độ tuổi thích hợp gả cho nó. Trước khi rời đi đã đến gửi tin gió cho ta rồi, ta cũng đã đáp ứng —— Vệ Lang ta cũng đã xem xét, cũng không tệ. Nó lại kính trọng thập tứ như vậy, cưới khuê nữ của Vương gia về, nhất định sẽ coi như trân bảo. A Ly theo nó, sẽ không chịu ủy khuất đâu”.

Kiếp này, cha Vệ Lang vẫn chưa nói qua câu “Sẽ liên lụy cả nhà đến chết cũng không có chỗ chôn”, mà trong nhất thời mẹ A Ly cũng không liệt kê được anh ta có những tật xấu nào, chỉ có thể nói: “Trong dòng họ, xét về độ tuổi thích hợp đâu phải chỉ có mỗi A Ly. Thiếp thấy Tạ Hồ so với Vệ Sứ thì tốt hơn đó”.

Tất nhiên cha A Ly cũng chẳng thể nêu ra một tật xấu nào của Tạ Liên. Mặc dù tứ thúc A Ly không nói rõ ràng, nhưng có khi đã nhìn trúng A Ly rồi. Mà cha A Ly thì không hề muốn thất tín với ông.

Đành nói: “Tuy rằng Tạ Liên rất tốt, nhưng vị tất đã thích hợp với A Ly”.

“Vậy cứ để A Ly tự mình chọn lựa đi”. Mẹ A Ly nói: “Tốt xấu gì cũng là việc hôn nhân đại sự của nha đầu nhà mình. Dù cho chúng ta có thích ý đi nữa, cũng không bằng con bé thích”.

Cha A Ly nghĩ nghĩ, quả thật cũng để ý đến tâm ý con gái. Nếu chỉ vì không để thất tín với tứ thúc A Ly, mà đem A Ly gả cho Vệ Lang. Có khi sẽ làm lỡ cả đời A Ly, chẳng khác nào gây ra nghiệp chướng. Chỉ sợ đến lúc đó, mẹ A Ly cũng sẽ không để yên cho mình.

Đành nói: “Việc này ta sẽ tìm cách”.

Cha A Ly không hề cổ hủ.

Mẹ A Ly lớn hơn ông hai tuổi. Ngày xưa, khi ông vẫn còn là một thiếu niên tuổi mười ba, đã để ý đến mẹ A Ly.

Phụ thân mẹ A Ly là danh thần trong triều đình, ưa thích diu dặt văn bối, nên cũng có nhiều thượng khách. Nhân đó cũng có giao hảo tốt với Vương gia, thường xuyên để con cháu Vương gia sang chơi. Cha A Ly nói năng chất phác, không phải là người xuất sắc nhất, quay về tộc đều bị đánh giá thấp hơn, mà mỗi khi về tộc đều phải lộ diện. Con cháu Vương gia đều được xưng là “rực rỡ muôn màu”, Si Thái Úy cũng muốn xem xét trong Vương gia để chọn một đứa rể hiền, nhưng nhìn sang người này thấy tốt, mà nhìn người kia cũng tốt, mãi cũng không ra được chủ ý. Đến một ngày nọ, mở yến tiệc gặp mặt, trên các chỗ ngồi đều là những thiếu niên tài俊, nên hào sảng vui đùa vỗ vào chỗ ngồi bên cạnh mình, nói: “Nhà của ta có một khuê nữ, tính tình trầm ổn, là nhân tài tương lai. Ta muốn tuyển một chàng rể tốt cho con bé, trong số các người, ai dám ngồi vào chỗ bên cạnh ta, ta liền gả khuê nữ cho người đó”.

Mọi người còn chưa kịp phục hồi lại tinh thần, Vương Thân đã đi từng bước chậm rãi ngai ngừng gạt mọi người ra rồi tiến về phía trước, đặt mông ngồi vào chỗ của mình. Không đứng dậy nữa.

Si Thái Úy hét hồn: “Này..... Người ——”.

Vương Thân nghiêm túc tự giới thiệu, “học trò là Vương Thân, chính là người mà ngài đang chọn lựa!”.

Si Thái Úy: “Người còn nhỏ quá, khuê nữ nhà ta lớn hơn người hai tuổi đó”.

Vương Thân cướp được lão bà, đang kích động khí huyết trào dâng, trong chốc lát nói chuyện lưu loát hẳn ra “Học trò nghe nói, tài năng thì không so đo tuổi tác, chí khí cũng không so đo tuổi tác. Tuy rằng học trò vẫn còn trẻ, nhưng ngực có hoài bão, tâm có chí hướng, làm việc có nguyên tắc, có thể yên tâm phó thác việc chung thân!”.

Si Thái Úy thực sự đã bị ông chọc cười. Suy nghĩ một phen, thằng nhóc này những chuyện khác thì không nói, nhưng lại có thái độ làm việc gì cũng tính toán chu toàn, làm người khác có muốn bắt bẻ cũng không được — mà nó cũng đã xông lên giành lấy chỗ ngồi, cũng phải quyết định thật nhanh mới được.

Sau đó không nói thêm gì nữa. Khảo tra ông non nửa năm, rốt cục mới chịu đem khuê nữ hứa gả cho ông.

Bởi vậy mới nói, mẹ A Ly chính là do cha A Ly nỗ lực ra tay mới đoạt được.

Cha A Ly cảm thấy, nếu muốn cho A Ly chọn, cũng đừng chọn trúng gia đình quá nhỏ. Không ngại bắt chước Hạ Thái Sơn đại nhân, chọn toàn những thiếu niên đáng tin cậy, lại chưa có hôn phối mới hết đến.

Nếu khuê nữ thực sự chọn ra được một con rể cũng hợp ý ông, bảo ông phải đến nhà người ta cầu hôn, cũng không có gì là không thể.

Chính vì vậy, cha A Ly bố trí yến hội ngay tại nhà mình. Đem danh thiếp rải đều cho từng tên thiếu niên mà bình thường ông đã nhìn trúng.

Xưa nay Vương Thân luôn có danh tiếng, chính vì thế giao thiệp cũng rộng rãi.

Mọi người đều biết rằng, người họ chính là một trong số ít những trọng thần trong triều đình, có thể tự mình giải quyết triệt để những công việc vặt vãnh thường, người khác đều sẽ nuôi một đám phụ tá, tổng số bọn họ đều không bằng một phần năng lực của ông. Cũng có vài người tương tự, nuôi phụ tá khắp nơi để có thể nhân hạ thăm núi ngắm sông, cùng các danh sĩ, các thiếu niên giao du yến ẩm. Trước cửa nhà Vương Thân lui tới lại toàn là những triều thần, nói cũng toàn là chuyện quốc gia đại sự. Ngoại trừ các ngày lễ trọng yếu, hoặc là Thái Phó mời mọc, những trường hợp giao tiếp khác ông đều không tham dự. Vậy mà lần này lại mời một đám thiếu niên tài俊 gặp nhau, thật sự đã làm cho những người nhận được giấy mời thụ sủng nhược kinh.

Thế nên mới nảy sinh tư tưởng, Vương gia có nhiều khuê nữ đến thế. Lần này mà có biểu hiện tốt, không chừng sẽ được tuyển vào làm con rể cung. Cùng nhà Lang Gia Vương kết thân, dù cho không tính là vinh hiển, cũng tuyệt đối chính là mạng vinh dự to lớn.

Nên càng nóng lòng muốn thử sức.

Chỉ trong khoảng thời gian ngắn, cả thành đều nghị luận về buổi yến tiệc chiêu đãi lần này. Người nhận được thiệp mời đều mặt tươi như hoa, không nhận được cũng cố gắng không hé ra nửa lời.

Vệ Lang quay về, gặp ngay cái chuyện trọng đại này.

Tạ Liên và Vệ Lang, tất nhiên là hai người được nhận thiệp mời sớm nhất.

Trong lòng Tạ Liên đã hiểu rõ, yến hội lần này đến tám chín phần là để thăm dò trước, để cho A Ly tự mình tìm chú rể. Nên không nói nhiều lời, chỉ yên lặng chuẩn bị.

Vệ Lang mặc dù rõ ràng vô tâm, nhưng cũng rất thông minh. Động não một chút liền hiểu thấu — chỉ e có người sẽ cản đường Tạ Liên, nhân dịp Vương Thân chọn con rể lần này. Nên hơi có tâm trạng vui sướng khi người gặp họa, rất muốn đến trước mặt Tạ Liên khuấy động một phen.

—— Tạ Liên ngay cả đồng tâm kết của người ta đều đã nhận được, vậy mà cuối cùng lại chưa thu phục được phụ huynh nhà người ta. Thật sự là rất khôi hài.

..... Thằng nhóc này đoán đi đoán lại một hồi, lại không hề ngờ rằng người chặn đường Tạ Liên chính là mình.

Tư Mã Dục tất nhiên nằm trong nhóm người không thu được thiệp mời.

Anh chàng này cũng vừa đủ thông minh, để hiểu rằng Vương Thân mở yến hội là muốn tuyển con rể. Nhưng anh lại cảm thấy nghiêm trọng, chính là vì mình không nhận được thiệp mời.

Anh mất bao công phu cũng như khí lực để lấy lòng Vương Thân, mà về phía Vương Diễm cũng không thiếu nịnh nọt. Cha và huynh (đệ) đều đã thu phục hết, ít ra cũng nên ban cho một cơ hội chứ, để cho anh và Tạ Liên có một cơ hội cạnh tranh công bằng.

Anh chàng này ngày đêm mong mỏi. Mỗi khi Vương Diễm sơ hở một chút, anh sẽ theo dõi chòng chọc, chỉ sợ sẽ bỏ lỡ thời cơ mà Vương Diễm lấy thiệp mời trong người ra phát cho người ta.

Anh cũng đã dò hỏi qua, người mà Vương Thân mời đều là mười lăm mười sáu tuổi, xuất thân danh môn, cùng Vương gia có giao tình con cháu — Tư Mã Dục cảm thấy mỗi một hạng mục bản thân mình đều phù hợp. Vậy mà anh không nhận được thiệp mời nào, sao không ai chịu để ý đến!

Thời gian đếm ngược từ mười ngày, tám ngày, năm ngày.

Tư Mã Dục đứng ngồi không yên, bèn tạo ra một cơ hội ngẫu nhiên gặp Vương Thân, cười giả là tiến đến chào hỏi. Nói bóng nói gió: “Nghe nói công chính đại nhân vào ngày mồng một có mời khách? Không biết dạng tài tuần nào mới có khả năng trở thành khách mời trong số đó. Tiểu Vương rất là tò mò”. Vương Thân tò vè sợ hãi: “Làm phiền điện hạ quan tâm rồi”.

Tư Mã Dục hài lòng. Anh cảm thấy Vương Thân đã nghe và hiểu ngụ ý của chính mình. Vì thế tràn đầy tự tin trở về chờ đợi.

Thời gian lại tiếp tục trôi đi, còn năm ngày, ba ngày..... một ngày.

Tư Mã Dục: .....

Cuối cùng anh đã hiểu ra, người này ngay từ đầu đã không hề có ý mời anh!

Ngày ba mươi tháng chín, Vương Diễm đứng ở hẻm ô y đón chào khách vào trong nhà.

Từ sáng sớm, mẹ A Ly đã gọi cô đến chính phòng, giúp cô sửa sang lại vật áo, cẩn thận dặn dò “Lát nữa ở gian ngoài khai yến, con hãy ngồi ở trong phòng mà nhìn. Nhìn trúng người nào, thì nói ngay với a nương, a nương sẽ thay con xem xét cận kề”.

A Ly: không lẽ đây chính là xem mắt trong truyền thuyết, eo ôi ..... “Thích người nào, tùy ý chọn người đó!?!”.

Cha mẹ cô quả thực quá tiến bộ đi TT___TT

Nếu từ đầu mà biết mình dễ dàng chọn lựa như thế này, cô cóc cần suy nghĩ nhiều chi cho mệt óc.

Bỗng nhiên bắt gặp mẹ cô đang đánh giá kỹ ánh mắt của mình, mặt A Ly hơi hơi đỏ hồng “A Ly biết rồi”.

Mẹ A Ly vẫn luôn vừa ý Tạ Liên, bèn vừa cười vừa thăm dò cô “Trong lòng con đã để ý ai chưa đó?”.

A Ly nghĩ nghĩ —— nếu ngay cả đối diện với mẹ cô để nói ra suy tính trong lòng mà mình còn không làm được, thì sống để làm gì nữa chứ. Nên mới nói: “trong lòng nữ nhi ..... để ý tới”, cô dừng lại một lát, nhất thời có chút mờ mịt “—— là kiểu người như Tạ Thái Phó vậy đó”.

..... Cô vẫn chưa thể nói ra câu: “Con thích Tạ Liên”.

Mẹ A Ly cũng yên tâm, cười nói: “Như thế, con cũng nên xem cẩn thận hơn”.

Ở gian ngoài đã đến không ít người.

Không biết là đã xảy ra chuyện gì, trong nhất thời những tiếng ồn ào cũng đều dề nén xuống, dùng từ chính xác là lặng yên không một tiếng động.

Vào lúc nhiều người như vậy, loại yên tĩnh kiềm nén này rất khiến người ta bất an. Trong ngực A Ly hơi bồn chồn. Tim đập dồn dập, chỉ cảm thấy huyết khí đang sôi sục.

Mẹ A Ly đứng dậy đi ra ngoài xem xét, một lát sau trở về, sai người đi nói: “Trước tiên qua nhìn xem Lão Thái Thái thử, sau đó hãy gọi người sang đây”.

A Ly vội vàng đứng dậy đi ra hóng gió.

Mùa thu Giang Nam tới không nhanh không chậm. Cỏ cây không héo tàn, lá cũng không rụng, trời ấm áp mà kéo dài, gió cũng mon man chậm rì thổi tới. Đã là tháng 10 cuối thu, cũng chưa thấy nhiều hơi lạnh.

Ngày hôm nay trời hơi se lạnh, gió mang theo hơi nước. Hoa cúc nở rộ đầy sân, nhẹ nhàng đưa hương bay trong không khí, như thấm vào lòng người.

A Ly bước ra ngoài, giọng nói hơi tắc nghẹn và cảm giác buồn bực trong ngực rốt cục đã tiêu tán.

Cô vung tay lên, phân phó nha đầu đứng phía sau, người thì ở chính viện chờ tin tức, người thì đi theo hầu hạ, còn lại trở về phòng thu xếp một số việc.

Cuối cùng chỉ mang theo một người hầu, đi về con đường phía Tây thư phòng Vương Diễm. Mới chỉ xuyên qua một đạo cửa nách, đã thấy một bóng người đứng trước nhà dưới tàng cây hoa quế. Tuy chỉ là bóng dáng, lại vô cùng siêu dật xuất trần. Khí chất kia vừa thanh cao lại vừa mạnh mẽ, khiến người ta muốn mù lòa cả hai mắt.

Nhất thời A Ly ngấm nhìn đến ngây người.

Người nọ ước chừng nhận ra có người đang nhìn mình, liền quay đầu lại. Nhìn thấy A Ly, mặt mày tươi rói rồi cười lộ lên. Đôi mắt kia sáng trong linh lợi như ánh sao. Ngực A Ly nảy lên một cái.

—— thiếu niên này, từ nhỏ đã phong trần tuyệt mỹ, đến Giang Bắc tôi luyện hai năm, lại càng tỏa ra hào quang tuần láng bức người.

Hết chương 25.

Bạn đang đọc truyện *Ba Lần Đi Thi Thái Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 14

Chương 26: Ước Hẹn Mai Liễu (nhị)

Tác giả: Mậu Lâm Tu Trúc

Edit: Mi Xảo

—ooOoo—

Trên người Tạ Liên có một loại khí chất khiến cho người khác tin cậy, chính là đứng ở bên cạnh anh cũng sẽ bị cuốn vào sự thanh thản đó, mọi ồn ào náo nhiệt cũng tan biến hết, biến thành khói bụi.

Mỗi lần nhìn thấy anh, trong lòng A Ly luôn cảm thấy an ổn và bình thản lạ kỳ.

Rồi không tự chủ được mà mỉm cười đáp lại.

Hơi ẩm dày đặc ngưng tụ, từng giọt nước từ những nhánh lá trúc rơi tí tách dưới nền đất bùn bên cạnh ao trúc tròn bóng và ướt át. Chẳng biết tự bao giờ mà những giọt nước đó văng ngược lên tạo thành những hạt mưa nhỏ li ti, mảnh mịn như tơ nhện, bay nghiêng nghiêng theo hướng gió.

A Ly quay đầu nói với nha hoàn đứng phía sau: “mang ô lại đây đi”.

Nha đầu lĩnh mệnh rồi đi. Sau đó A Ly mới chậm chậm đi về dưới nhành cây hoa quế.

Tạ Liên vẫn khư khư nhìn cô đi tới, dường như đang tỉ mỉ quan sát điệu bộ của cô.

Từ sau tết Nguyên Tiêu năm ấy, bọn họ chưa có cơ hội gặp lại nhau.

Trong vài năm trở lại đây, diện mạo của A Ly quả thực đã thay đổi rất nhiều. Trước kia cô vẫn còn mang dáng vẻ của một tiểu nha đầu, đáng yêu tròn trịa. Đến nay đã thanh tú như nụ hoa chớm nở, vóc dáng cũng cao ráo hơn so với các cô nương Giang Nam bình thường một chút. Dáng người không mập, còn có vẻ hơi gầy một chút.

Cầm cũng đã có hình dáng cụ thể, nhưng vẻ phúng phính của trẻ con lại không hoàn toàn mất đi, vẫn còn mang theo nét ngọt ngào như trước, vừa đầm ấm lại vừa thân thiện.

Màu da thiếu nữ tự nhiên so với da em bé có khi còn trắng mịn hơn, hơi hơi ửng hồng, càng điểm tô thêm vẻ thẹn thùng dễ thương. Dung mạo này tựa như một bức tranh phổ biến tuy rõ ràng nhưng lại tú lệ.

Cô gái có dung mạo như bức tranh mộc mạc đó đang xuyên qua từng tia nước bay bay trong gió, nhẹ nhàng bước lại đây. Giang Nam cuối Thu, cảnh sắc kia như vết mực tàu in giữa thiên nhiên, có một chút bừng sáng mà cũng hơi mơ hồ. Trong mảng hơi nước mỏng lung, hình dáng cô gái càng lúc càng như rõ ràng hơn. Đó chính là hình dáng xác thực mà anh đã suy đoán trong đầu nhiều lần.

—— chính là cô nương mà sớm thôi sẽ nên duyên với mình.

Tạ Liên đã cố ý chờ ở nơi này, nhưng đến giờ phút thật sự gặp gỡ, không ngờ lại có một cảm giác tim đập thình thịch không yên.

A Ly qua đến nơi, cũng không biết nên mở lời như thế nào. Nhìn thấy anh đang nhìn chằm chằm mình, con ngươi kia đen tuyền, giống như nước hồ sâu, còn có một chút tình cảm ngân nga trong đó. Thế mà không thể nhìn thẳng vào anh, bất giác cúi đầu ngượng ngùng, hỏi: “Sao huynh lại đến đây?”.

Tạ Liên thấy cô e thẹn, mới dời ánh mắt sang chỗ khác, nở nụ cười, nói: “Huynh nghĩ, đứng ở chỗ này đại khái có thể gặp được muội. Không ngờ tới trễ quá, muội đã đi qua rồi. Còn đang tiếc hận——” anh vừa cười vừa nhìn vào A Ly, “.....không ngờ muội lại quay trở lại”. Chỉ có thể nói, đã là duyên phận, thì dù có muốn ngăn cũng không ngăn được.

A Ly nghe anh nói là đã cố ý đợi mình ở đây, mặt hơi nóng lên, vội giải thích: “Mẹ muội đột nhiên muốn muội đi xem .....”.

Giải thích được một nửa lại cảm thấy không ổn —— nói như vậy, thật giống như là mẹ cô đã cố ý sắp đặt cho cô và Tạ Liên gặp nhau, nên vội vàng lảng sang chuyện khác, “Sao huynh không đi gặp A Diễm?”.

Tạ Liên cười nói: “Huynh không cho hấn biết, là lên tới đây đó”.

A Ly: ..... =__=||| thằng nhóc này cũng bắt đầu học làm người xấu rồi.

Trời mưa hơn lớn một chút, tí ta tí tách.

Mùa Thu này ảm áp dị thường, đã bắt đầu chuyển sang tháng 10, không ngờ trên đầu nhánh cây quế đã có mấy đóa hoa vàng nhạt e ấp nở ra. Cánh hoa lay động trong gió.

Tàng cây thì thấm đầy hơi nước, nặng trĩu. Trên đầu nhánh có một con chim nhỏ bay đến, khiến cho những lá cây đọng đầy nước mưa không giữ lại được, từng hạt từng hạt mưa lớn như hạt đậu rơi lộp bộp xuống dưới. Tạ Liên phản ứng nhanh, mau chóng nâng tay áo hứng thay cho cô.

A Ly ngỡ người, còn chưa kịp lấy lại tinh thần đâu. Chỉ thấy đột nhiên Tạ Liên lại kề sát vào mình. Hơi thở ảm áp dễ chịu của thiếu niên cũng vừa ập tới, còn mang theo một chút hương thơm khô ráo, làm người ta hoảng hốt đến đỏ mặt.

A Ly không khỏi ngẩng đầu lên nhìn anh.

Mấy năm nay Tạ Liên trên danh nghĩa là ở Kinh Khẩu, kì thực là viện có đến một ít địa phương ở Giang Bắc. Phương Bắc không thể so sánh với Giang Nam ảm nhuận, lại còn có nhiều trận chiến loạn của người Hồ. Ngàn dặm thôn hoang vắng, hiếm thấy có người ở, chỉ sợ liên tiếp một mạch đường gập không ít cảnh màn trời chiếu đất. Trên mặt của Tạ Liên cũng đã mang theo vết tích bụi đường.

Anh phơi nắng nên đen hơn trước, nước da cũng không giống với những thiếu niên Giang Nam được giữ gìn cẩn thận và trắng trẻo. Bình thường anh vốn thanh nhã, nên bây giờ khuôn mặt cũng tăng thêm một phần cứng rắn hiếm thấy, có thể nói trông anh vừa giống thư sinh và lại cũng giống tướng quân hơn nữa. Đôi mắt kia đen và tinh tế hơn, cũng thâm trầm hơn hẳn, so với thiếu niên bình thường đã biết ẩn dấu nhiều điều, càng mang thêm chút nghi hoặc cùng lay động.

Ở Giang Nam, các thiếu niên trên dưới mười sáu tuổi đã ra vẻ trưởng thành. Nhưng Tạ Liên so với bọn họ lại có thêm một chút cứng cáp và kinh nghiệm, càng làm cho người ta nảy sinh cảm giác có thể tin cậy, dựa vào.

Người ta đã không còn có thể coi anh là một đứa trẻ nữa rồi.

E rằng, ít có cô nương nào có thể kháng cự được sức hút của một thanh niên như vậy.

Tạ Liên nhìn thấy ánh mắt đánh giá của cô, hai tròng mắt không tự chủ cũng đuôi theo. Ánh mắt hai người giao nhau, quần lấy nhau chốc lát, rồi vội vàng tránh đi. Kề vào nhau thân cận quá, tự nhiên cũng nảy sinh chút ảm muội. Cả hai lồng ngực phập phồng, vành tai cũng đã bắt đầu ửng đỏ. Từng hạt mưa đã rơi xuống hết, nó cũng mang theo hương hoa quế tẩm đầy người. Nhân đó cả hai đều lui bước.

Lúc trước đang nói đến cái gì đều quên sạch, nhất thời ai cũng lâm vào tình trạng không biết mở miệng như thế nào. Chỉ cảm thấy một mùi thơm ngát quyện quanh, lại không phân biệt được là hương quế, hay là mùi hương tán ra từ trên y phục của nhau.

Cuối cùng vẫn là Tạ Liên phá vỡ yên lặng trước: “Mưa lớn quá, đến mái hiên bên kia tránh một chút nhé”.

A Ly nói: “Được”.

Hai người liền đứng dưới mái hiên. Cách một màng mưa lơ thơ rơi xuống, nhìn ra sân viện một trời mưa phùn. Mưa phùn rửa sạch bóng cỏ cây, rửa sạch mặt hồ Tây Mặc đang gợn sóng lăn tăn. Tựa như ai đó đang gạt sợi dây đàn, nên người ta có thể thông qua tiếng mưa mà nghe ra một làn điệu nào đó.

Không biết đã lặng im trong bao lâu, Tạ Liên mới nói: “Lần này huynh trở về, sẽ không đi nữa”.

A Ly nói: “Vâng”

Tạ Liên nói: “Đầu tháng Ba sang năm vào lễ thượng tị (thành niên), thúc phụ sẽ tiến hành lễ đội mũ cho huynh. Lúc đó muội cũng vừa lúc cập kê rồi”.

A Ly nói: “.....vâng”.

Tạ Liên còn nói: “Bây giờ thế thúc mở yến tiệc này, mời đến toàn là thế gia tài tử. Có lẽ lúc này Tạ Liên so với những người này về dung mạo, học thức, gia thế không phải là tốt nhất, sau này cũng không chắc là sẽ giàu có nhiều của cải nhất. Nhưng nếu như thế muội muốn lựa chọn giai tử, Tạ Liên tự nhận thấy mình rất thích hợp”. Anh nhẹ nhàng ngừng lại, con ngươi đen láy nhìn về A Ly, không tránh không né, “Huynh so với bọn họ đều tốt”. Anh còn nói “so với bọn họ cũng sẽ toàn tâm toàn ý đối xử tốt với muội hơn”.

Tuy hai câu cam đoan này nói ra đều không thể nghiệm chứng. Nhưng đã là tự miệng người này nói ra, cũng sẽ trở thành chứng tích hùng hồn như núi cao biển rộng, so với lời hứa hẹn nào trong tương lai, cũng đáng tin cậy hơn.

A Ly biết, anh đã nói thì chắc chắn sẽ làm. Nhưng càng hiểu, thì lại càng không biết phải nói gì.

Cô nghĩ, cô không xứng đáng với lời cam đoan này. Cũng giống như vật mà bạn đã từng nóng vội tìm kiếm bao nhiêu năm bỗng dưng ở ngay trước mặt, chỉ cần bạn nâng tay ra là có thể nắm lấy nó. Nhưng mà bỗng nhiên bạn cũng nhận ra rằng, chính mình không cách nào có thể nâng tay lên. Bởi vì trên người bạn không có đồng xu nào, bạn phải lấy gì để trao đổi với nó. Lúc này bạn có muốn khóc, cũng phải bó tay đứng nhìn.

Rõ ràng chính là vô cùng vô cùng muốn lấy nó. Rõ ràng là cực kỳ cực kỳ quý trọng nó.

Nhưng mà cô nên lấy gì để trao đổi đây?

A Ly chỉ cúi đầu, trầm mặc không nói, lắng nghe từng hạt mưa tí tách rơi.

Tạ Liên đợi thật lâu vẫn không nghe được câu trả lời của cô, rồi lại nhìn về phía đình viện, trong giọng nói đã mang theo một chút mất mát, nhưng lại như trước không chứa chút dao động nào “———— hãy nhớ phải chọn huynh”.

Cuối cùng A Ly gật mạnh đầu, âm thanh nho nhỏ gần như không thể nghe thấy: “vâng.....”

Tạ Liên liền cười thờ dãi.

Từ bên kia đã thấy nha đầu đang mang ô lại đây.

Nhớ đến yến hội cũng sắp khai tiệc. Tạ Liên liền nói lời cáo từ với A Ly.

Nhìn sang bên cạnh, thấy mặt A Ly toàn là nước mắt, mũi cũng đỏ ửng. Bất giác hơi giật mình thảng thốt. Trong chốc lát biến thành người nói lắp, vội vàng giải thích, “huynh..... huynh sẽ chờ đến khi muội thích. Muội đừng khóc. Có lẽ bây giờ trong nhất thời chưa kịp nhận ra, nhưng mà chờ khi muội lớn hơn chút nữa..... muội sẽ thích huynh cũng nên”.

A Ly khóc thút thít, “..... muội, muội cũng sẽ toàn tâm toàn ý với huynh, sẽ tốt với huynh hơn bất cứ người nào”.

————— thế đấy, anh đã thổ lộ, thì cô cũng phải có gan đón nhận nó chứ.

Tạ Liên muốn nói nhưng lời nói lại nghẹn ở trong cuồn họng.

Bà vai căng thẳng của anh cũng đã buông lỏng. Những lo lắng trong lòng, buồn bã trong tim đã từng cố gắng áp chế giờ cũng tiêu tán như khói mây. Trong nhất thời tay chân trở nên luống cuống. Muốn cúi người xuống thom lên trán của cô, nhưng như thế thì lỗ mãng quá. Muốn lau đi nước mắt trên mặt cô, nhưng cũng sợ là quá đường đột.

Từ nhỏ anh đã được dạy rằng, dù núi Thái Sơn có đổ ập xuống nhưng sắc mặt cũng không thay đổi, nên tảng đá trong lòng đã mất đi, cũng chỉ âm thầm nở nụ cười vui mừng.

Một hồi lâu như chực nhớ đến điều gì, đem vật luôn giữ ở trong tay ra đưa đến.

Đó là một cây que có hình dáng đơn giản như là một ngân châm hoa mai khảm viên ngọc trai thanh nhã.

“Lúc còn ở Giang Bắc, có cơ hội đi cùng đường với một lão thợ thủ công, theo ông ấy học hỏi. Tay nghề vẫn còn vụng về thô kệch, đã làm hơn mười cái rồi, chỉ được có cái này là tạm xem được”.

A Ly cũng đã ngừng khóc, thẳng thắn nhìn anh.

Ánh mắt Tạ Liên mềm mại nhìn vào cô, hàm chứa ý cười, thấp giọng nói: “Là đáp lễ cái giường cuồn chữ”.

Mặt A Ly đỏ lên, tiếp nhận cây trâm đó.

Tạ Liên lại nói: “lau nước mắt đi, đừng để người ta nhìn thấy”.

Tong chốc lát anh mặt không đổi sắc nhìn xa xa, giống như chỉ là cùng A Ly ngẫu nhiên gặp gỡ, rồi cùng nhau trú mưa.

A Ly cúi đầu, bên khóe môi giương như cũng nhoẻn lên. Len lén giấu cây trâm vào trong tay áo.

Hết chương 26.

Bạn đang đọc truyện *Ba Lần Đi Thi Thái Tử Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15

Chương 27: Ước Hẹn Mai Liễu (tam)

Tác Giả: Mậu Lâm Tu Trúc.

Edit: Mi Xào.

——ooOoo——

Gian ngoài đã bắt đầu khai tiệc, nhưng không hề vang lên một âm thanh va chạm chén rượu nào. Chỉ có một mình Vương Thần nhàn nhã tự nhiên nâng cốc chúc mừng.

Mẹ A Ly từ trong phòng nhìn ra.

Các thiếu niên ở gian ngoài đều đã từng gặp qua nên hết sức quen mặt, họ đều hết sức thận trọng không để bất cứ việc ngoài ý muốn nào xảy ra mà thất thố. Cố gắng thông dong thẳng tắp nâng chén rượu lắng nghe, ngẫu nhiên mới đem một chút chuyện ra đề tâm sự, đôi lúc ánh mắt cũng khe khẽ liếc ngang liếc dọc, nhưng cũng rất nhanh thu lại sự tò mò.

Mẹ A Ly thở dài, hôm nay e là sẽ không có cơ hội được nhìn thấy sự hăng hái năng động của thanh niên rồi.

Rồi lại nhìn về phía Tạ Liên.

Thiếu niên tư thái mạnh mẽ, như một thanh kiếm báu đã rút ra khỏi vỏ, giương như tấm dưới ánh trăng sẽ hấp thu sương hoa lộng lẫy ánh tím. Ngồi giữa một đám người, chỉ cần liếc mắt một cái đã có thể nhận ra.

Hiện giờ, anh đang lắng nghe Vương Thần nói chuyện, đôi nhãn cầu cứ như hàn tinh vừa trong trẻo vừa vui tươi, chuyên chú, thông dong, hăng hái, ần ần như giấu đi ngọn sóng ngầm sau núi.

Mẹ A Ly nhin không được mỉm cười gật đầu.

Rồi ánh mắt lại lướt qua một góc sân khác, bất chợt phải day day trán.

—— Thái tử đang đứng ở chỗ đó.

Thiếu niên này so về diện mạo thì bắt mắt hơn Tạ Liên. Vì Tạ Liên phơi nắng nhiều nên da dẻ đen hơn, so với anh ta thì thực là trắng nõn. Lúc này đứng ở nơi đó, mặc dù cố gắng kìm tỏa nhưng không thể che giấu được khí chất cao quý, tựa như trên một tảng băng tuyết mùa đông nở ra một nhánh mai trắng muốt, trong sáng chói lọi. Đôi con ngươi trong cặp mắt phượng kia cũng đen láy sáng ngời, mang theo thần thái bẩm sinh, linh động lại ần tình.

Khí chất cũng tốt, thanh tao, cao quý. Chính là kiểu dáng mà các thiếu nữ đương thời ngưỡng mộ trong lòng.

Mẹ A Ly hơi lo lắng —— nếu A Ly của bà mất bình tĩnh với cậu ta thì làm sao bây giờ?

Có điều cũng kịp nghĩ lại, khuê nữ của mình chắc chắn không phải là cái dạng người nông cạn yêu thích vẻ bề ngoài. Vị Thái tử này chỉ được vẻ ngoài, A Ly còn không biết hay sao? Nếu như cô dám coi trọng Thái tử, chắc mẹ A Ly chỉ còn cách xem lại gia giáo nhà mình lần nữa rồi.

Vì vậy mới nhẹ nhàng thờ ra, hỏi một thị nữ bên cạnh, “Lão gia nói thế nào?”.

Thị nữ nói: “Đại nhân nói, 'không sao cả, không cần phải để ý đến anh ta'”.

Có nghĩa là, nên làm gì, thì cứ thế mà làm.

Nhưng mẹ A Ly vẫn lo, vốn là Thái tử không được mời, lại không tiếc mạo danh người khác, chính là đã xem trọng A Ly nhà mình. Còn các thiếu niên ngoài kia thì sao, nếu thực sự cậu ta đã để mắt đến tiểu thư của Vương gia, e là sẽ không có người nào dám cùng Thái tử tranh nữ nhân. Lần này A Ly có thể chọn lựa, cũng chỉ được vài người.

Mẹ A Ly gật đầu, nói: “Gọi A Ly đến đây đi”.

Một lát sau A Ly đã trở lại.

Trước khi đến đã hỏi qua thị nữ, nhưng thị nữ cũng không biết tình huống phía trước là gì. A Ly cũng không thật sự muốn quan tâm —— dù sao thì cha mẹ cô đang quan tâm đến ai, cô cũng không nhất thiết phải quá để ý.

Mới vừa rồi cô cùng Tạ Liên trò chuyện, trong tay vẫn đang cầm ngân châm kia, mặt mũi đỏ gay. Khóe môi không tự giác cứ nhoen lên mãi. Trong lòng cũng không suy nghĩ được nhiều.

Vào trong gặp được mẹ cô. Mẹ cô chỉ cần liếc sơ qua đã nhận ra thần thái của tiểu nhi nữ, chỉ nghĩ là vì đang chọn lựa lang quân, nên trong lòng cô e lệ. Liền cười rộ lên, vẫy vẫy tay, nói: “Đừng giữ lễ tiết nữa, mau tới đây đi”.

—— loại chuyện “tha hồ chọn lựa nam nhân” cơ hội hiếm có mới gặp được một lần. Ngay cả nam nhân mà mình đã quyết ý chọn là vô cùng tốt, cũng vẫn không nhịn được muốn khai mở nhãn giới, nhìn ngó thật kĩ các tài tuần khó gặp của thời xưa. A Ly không thèm ngại ngùng, mỉm môi bước lên nhìn.

A Ly nâng tay vén mảnh trúc lên móc treo.

Mẹ A Ly đợi một hồi lâu, không thấy A Ly tỏ ra một chút động tĩnh nào.

Trong lòng nghi hoặc, cũng tiếp cận liếc mắt nhìn một chút.

Bên ngoài đã nâng chén chúc mừng được ba lượt, giờ phút này các thiếu niên đang hàn huyên làm quen lẫn nhau. Từ bên này nhìn qua, chính là Tạ Liên, còn Thẩm Điền Từ thì ở bên cạnh ung dung nhàn nhã nói với anh vài câu, ánh mắt Tạ Liên nhìn nghiêng qua một bên. Mẹ A Ly nhìn theo hướng đó, thấy anh nâng chén rượu gật gật với Tư Mã Dục, Tư Mã Dục cũng gật đầu hoàn lễ.

Giữa các thiếu niên với nhau hiển nhiên là có sự ăy ẵm, mẹ A Ly làm sao có thể đọc hiểu được lời nói ẩn trong những đôi mắt đó chứ. Vừa mới chớp mắt, liền bắt gặp ánh mắt của hai người đồng thời quét lại đây, cũng không dừng lại đều tự dời sang hướng khác.

Sau cái quét mắt mơ hồ đó, Tạ Liên mỉm cười cúi đầu, còn Tư Mã Dục thì bước lên nói chuyện với Vương Thần.

Tay A Ly cũng lập tức buông lỏng ra.

Mẹ A Ly thấy cô xuất thần, biết cô đã nhìn thấy. Bèn thấp giọng cười hỏi, “Có thấy người nào nổi bật hơn trong số bọn họ không?”.

A Ly giật mình sững sốt một chút, mới nói: “Nữ nhi hơi khó chịu trong bụng ..... muốn đi ra ngoài suy nghĩ thật kỹ”.

Mẹ A Ly vẫn chưa hiểu rõ nỗi lòng riêng tư của cô, nói: “Vây cứ ra ngoài suy nghĩ cho kỹ đi —— đi sớm về sớm”.

Bên ngoài mưa vẫn rơi, vừa tới cửa đã cảm nhận được hơi nước xâm nhập vào người.

Mưa không lớn, nhưng lại ồm ồm kéo đến. Tí tách róc rách, để ý mới nghe rõ được âm thanh. Cây lựu trước nhà mới sáng nay còn tươi tốt, giờ phút này đã rụng đầy lá vàng, đầu cành đã thấy lưa thưa. Núi đá trên hồ, mọi khi phong lan mọc rất sum suê, bây giờ nhờ vào nước mưa lại càng tỏa ra màu xanh ngát. A Ly vịn vào cây cột ở hành lang đình viện ngắm mưa. Con gió mang theo hơi nước bay vào, khiến cho trí óc con người ta trấn tĩnh hơn.

Con người lúc nào cũng quên bạn cố tri một cách lơ đãng. Nhưng cái người mà bạn đã cố ý lãng quên đó, cứ nghĩ đã quên rồi nhưng cuối cùng không hiểu sao lại không thể quên được.

Dứt khoát dễ dàng, không yêu cũng dễ dàng, thậm chí có hận cũng rất dễ dàng. Nhưng chỉ có quên và trốn chạy là khó nhất.

Cho dù bạn cho rằng chính mình đã quên, đã buông tay, nhưng mờ mịt lạc giữa biển người, chỉ cần bạn liếc mắt một cái là có thể dễ dàng tìm thấy được người ấy. Bạn cũng nhận ra, người đó đã không còn như xưa nữa,

Chỉ cần liếc mắt một cái, hình ảnh mơ hồ đã chôn dấu tận sâu trong lòng cũng lần nữa hiện ra rõ ràng hơn.

Thế mà những hình ảnh đó, cũng chỉ có mỗi mình bạn là nhớ rõ mà thôi,

A Ly từng nghĩ tới, vì sao cô không thể liều mạng bước tới một lần? Không phải anh đã không còn yêu Tả Giai Từ nữa sao? Cô đã nắm được tương lai, nhất định sẽ thông suốt mà tiến công chiếm đóng thành trì một cách hoàn mỹ nhất sao? Chả phải chính là anh cứ nhè vào thời điểm máu chót mà xuất hiện trước mặt cô, khiến cô kiểm cũi ba năm đem thiêu một giờ không phải sao?

Anh cứ giống như một con chó ngu ngốc cứ chực nhảy đồng đồng lên xuống loạn xạ, khiến cho người ta nhìn không được muốn giơ chân ra đá một cái, rồi chụp một sợi dây xích vào cổ và khóa lại.

Đến thời điểm kích động quá ..... không còn sợ bị tan xương nát thịt, rất muốn nói cho anh biết, bản thân mình đã từng nhớ anh đến quặn lòng, yêu anh say đắm. Sau đó, cưỡng ép anh cũng phải nhớ đến mình, rồi đoạt lấy anh ấy đến một nơi thật xa.

Thế mà, trải qua một đoạn thời gian khá dài tâm cũng đã bình thường trở lại.

Anh chính là một con chó bị chủ bỏ rơi, chẳng nề hà việc dây xích trói lấy cơ thể mình ngày qua ngày, trong lòng anh vẫn luôn ngóng trông nhớ về người chủ cũ.

Hơn nữa đây cũng không phải là một tình yêu thực thụ. Anh chẳng qua chỉ là không chịu được khi có người nào đó thoát khỏi tầm tay của mình, chỉ cần thỏa mãn vấn đề sở hữu của anh, thì sự nhiệt tình dần dần cũng sẽ nguội lạnh mà thôi.

cô ngu ngốc quá, cô không nên có liên quan gì đến anh.

Cô chỉ nghĩ rằng luôn giữ nếp sinh hoạt trong khuôn phép, khi có một người thực tâm thích cô, muốn sống cùng cô trọn đời, rồi cô cũng sẽ dùng cả đời để toàn tâm toàn ý với người đó.

Thật sự chỉ cần đơn giản như vậy mà thôi.

A Ly thở dài. Tình cảm đan xen trong lòng cũng dần dần bình ổn xuống.

Hai chữ đoạn tuyệt, dù cho có khó khăn đến đâu, cũng phải cố làm đến cùng.

Cô không thể gọi một Tạ Liên đi theo vết xe đổ của chính mình.

Đến giờ này, rốt cục cô cũng đã có thể nhìn lại gương mặt của Tư Mã Dục, anh so với trong trí nhớ của cô giống nhau như đúc, ngay cả ánh mắt cũng không hề thay đổi. Tâm nguyện đã xong. Mọi chuyện xảy ra trước kia, chắc là cũng sẽ theo gió mà bay đi. A Ly gói cây trầm vào trong mảnh khăn bao bọc cẩn thận, rồi bỏ vào trong hà bao, mang theo bên người.

Sau đó quay người trở về phòng.

Mọi người trong bữa tiệc rượu cũng bắt đầu ngà ngà say, mọi sự câu nệ lúc ban đầu đến giờ đều được thả lỏng, lúc này buổi tiệc mới trở nên náo nhiệt thật sự.

Mẹ A Ly đã thừa nhận Tạ Liên là tốt nhất, nhưng cũng không dám nói lòng tâm tư —— trong nhà vẫn còn một con bé A La, tuy rằng chỉ mới được năm sáu tuổi ..... nhưng cuối cùng cũng sẽ là mười lăm mười sáu tuổi không phải sao?

Mẹ A Ly nghe ngóng cách nói năng của những người này, xem ra đều có gia giáo tốt. Đang cân nhắc không biết nên chọn cho nhị cô nương dạng con rể như thế nào.

Nhìn thấy A Ly bước vào, cũng không vội vàng hỏi cô, chỉ thấp giọng lo lắng: “Trong người còn cảm thấy khó chịu hay không?”.

A Ly nói: “Đã đỡ hơn rồi ạ, cũng không đáng lo ngại”.

“Vậy nhìn lần nữa đi, thấy sao?”.

A Ly =__=||, “..... nhìn đi nhìn lại, cũng vậy thôi ạ”.

Mẹ A Ly hơi trề môi, “Ồ..... Coi kia, đã có người lọt vào mắt xanh rồi cơ à?”.

“.....”

“Xấu hổ cái gì nữa chứ”. Mẹ A Ly cười nói, “Năm đó phụ thân của con .....”. Nói được một nửa lại nhếch môi, cười cười làm dở dang câu chuyện “Cô nương nhà ai mà chưa từng chọn qua? Đây là chuyện đại sự, quan trọng là vừa ý mình hay không”.

A Ly gục gặt đầu, mẹ A Ly nhìn bộ dạng ngượng ngùng của cô, càng cảm thấy buồn cười, một mặt kéo cô sang bên cạnh ngồi xuống, một mặt lại nhìn không được hỏi “Trúng ý ai rồi, nói a nương nghe xem nào”.

Cha A Ly đang ngồi ngay đằng trước màn trúc, mặc dù giọng nói mẹ A Ly hơi thấp, nhưng ông tập trung lắng nghe, cũng có thể nghe được lảng lảng.

Phận người làm cha sốt ruột đến cỡ nào.

—— Vương Thân tuy là rất nghiêm túc. Nhưng lại là người rất bình dị, lúc Thái tử tiến lên hành lễ: “Học trò là Hà Nội Mã Minh”, Vương Thân đã muốn phun chết hẳn. Vấn đề chính là nếu như vạch trần thân phận của Tư Mã Dục, thì buổi tiệc chọn đức lang quân tương lai của A Ly hôm nay, cũng đừng mong tiếp tục được nữa. Dù cho lần sau có muốn tổ chức lại đi nữa, cũng tuyệt đối không thể nào. Đành gượng nhịn cục tức đó xuống, cố duy trì lá mặt lá trái với Tư Mã Dục.

Nhưng xét về danh phận quân thần lại là chuyện khác. Tư Mã Dục cứ liên tục tiến lên nói chuyện với ông, mỗi khi anh ta đứng lên, ông cũng phải cung kính, nhưng mà thẳng thắn này đang là “Mã Minh” đó. Còn nếu thông dong, thất lễ với Thái tử, sau này có khi sẽ to chuyện à nha!

Tâm lý Vương Thân sớm đã đá bay anh chàng ra ngoài. Đã cố tình không cho Tư Mã Dục đến xem mắt, vậy mà hễ lần nào gặp, anh chàng cũng đều tươi cười lôi kéo làm thân với ông.

Đây gọi là ép người quá đáng!

Thế nên bây giờ, nghe nói A Ly đã nhìn trúng một ai đó, Vương Thân mới nhẹ nhàng thờ ra. Chỉ còn chờ A Ly nói ra nữa thôi, ông sẽ gấp rút thông báo tan tiệc, rồi tiếp tục quan sát nhân vật quan trọng đó.

Từng người, từng người một đều đang để ý đến Vương Thân.

Lúc này Vương Thân đang nín thở nghe ngóng, Tư Mã Dục và Tạ Liên cũng chú tâm nghe. Những người khác thì cố giả vờ không chú ý tới, rồi không để lộ ra dấu vết tự tiện nghe trộm. Cả một đám người đều đang nín thở dựng lỗ tai lên.

Tư Mã Dục không thể bình ổn ngồi yên được nữa.

—— Anh đã cạnh tranh với Tạ Liên bao nhiêu năm nay, mà vẫn chưa có kết quả thắng bại. Nhưng nay đều đã lớn, cũng đã hiểu chuyện, mặc kệ cậu ta có như thế nào, xem trúng ý trung nhân với mình thì sao, còn thắng thì thế nào?

Chỉ khi nào A Ly nói thích, hoặc là cha A Ly đáp ứng đem khuê nữ gả cho cậu ấy, đây mới được gọi là chiến thắng thực sự. Thế nên anh mới ngậm đem thể cục thắng thua cuộc cả vào lần yến hội này.

Tư Mã Dục không phải là người ham tranh đấu thắng thua người khác. Với anh, A Ly chính là người trong lòng, nhưng Tạ Liên lại là anh em tốt. Anh

không muốn chỉ vì chuyện này mà cứ cùng Tạ Liên quyết liệt, tranh đấu không ngừng.

Thắng bại lần này, cũng chính là lần thắng bại cuối cùng. Anh nghĩ vậy.

—— kỳ thật anh cũng lờ mờ nhận ra, A Ly và Tạ Liên từ nhỏ cho tới lớn đều có tình cảm thân thuộc, nên anh mới không chen vào nổi. Nhưng nếu không nỗ lực hết sức có thể, anh không thể cam tâm.

Cơ hội gặp mặt giữa anh và A Ly rất ít. Chỉ có thể cố gắng chớp lấy vài lần ngắn ngủi để tận sức biểu hiện, lần này là nhờ hỏi thăm tin tức từ Vệ Lang rồi mượn y phục. Quả thực, trước khi nghe ra quyết định của A Ly, anh rất muốn được gặp cô một lần, mặt đối mặt trò chuyện.

Anh không dám nói bản thân mình tốt hơn Tạ Liên. Nhưng những điều Tạ Liên có thể làm được, anh nhất định cũng có thể làm được. Còn Tạ Liên làm không được, anh cũng sẽ cố gắng hết sức để làm được.

Vậy mà, chưa được một lần dù chỉ đơn giản là được gặp mặt A Ly để nói cho cô biết, đã sắp phải nghe được quyết định cuối cùng.

Cuối cùng, anh quyết định đứng dậy tới trước mặt Vương Thần.

Nhưng tin tức bên ngoài đến nhanh hơn, là thánh chỉ của Hoàng Thượng được đưa vào, truyền Vương Thần vào cung, thương nghị quốc sự.

Tiền Vương Thần đi, yến hội trong hèm ô y cũng đến lúc tàn.

A Ly và mẹ cô trở về phòng, mẹ A Ly vội hỏi lại: “Thấy ai được? Nói với a nương trước đi, đợi cha con về rồi nói sau”.

A Ly lắng nghe tiếng mưa rơi lộp bộp trên mặt ô, rồi nhìn bụi cây quế xanh tươi, cao lớn xum xuê. Bất giác mím môi, “Trên hàng thứ hai bên tay phải của cha, rất trầm tĩnh tuần lãng. Nữ nhi cảm thấy.....rất được”.

Mẹ A Ly rót cuộc cũng thờ ra một hoi. Hoi hoi cười nói: “Đợi mẹ thương lượng qua với cha con .....tất nhiên sẽ không để con thất vọng đâu”. Tư Mã Dục vội vã tìm kiếm Vương Diễm.

Vệ Lang thì đã tìm được Tạ Liên bên kia chân cầu Chu Tước.

Thiếu niên kia đang ngồi trên thành cầu, mưa phùn rơi rả rích, nhìn từ xa giống như một bức tranh. Con ngươi tối đen nhiễm chút rượu nhạt, lại sáng ngời như dòng nước chảy.

Giang Nam mưa bụi mịt mờ, trên cây cầu này, một người, một dòng sông, lại thêm một càn câu, đủ để làm nên một bài thơ tuyệt diệu.

Vệ Lang thấy đáng vẻ anh tùy tiện như vậy, bất giác nhíu mày, “Ngươi thoải mái quá ha. Đành buông tay cho số phận vậy à?”.

Tạ Liên cười quay đầu nhìn anh ta, “Có gì không ổn sao?”.

“Rất là không ổn đó”. Vệ Lang đến bên thành cầu cúi người, “—— trước khi ngươi rời khỏi yến tiệc, chắc cũng đã hiểu rõ ràng rồi chứ”.

Tạ Liên nhấp môi, cười mà không nói.

“Không thật lòng”. Vệ Lang nói: “Không phải ngươi đang cảm thấy không công bằng đó chứ?”.

Tạ Liên nhăn mặt, nói khề: “Vốn dĩ trên đời nào có chuyện công bằng”.

Vệ Lang liền gục gặt đầu: “Ngươi hiểu được là tốt rồi —— tình nguyện chịu thua, chứ không nên tạo ra hiềm khích. Hai người các ngươi ép buộc lẫn nhau cũng đã nhiều năm rồi đó”.

Tạ Liên gật đầu. Một lát sau, lại bình tĩnh nhìn Vệ Lang như có điều kì lạ nào đó.

Mặc dù không nhận ra có điều gì không đúng, nhưng cũng nhanh chóng từ trên thành cầu nhảy xuống “ta đi trước đây”.

“Sao lại nồn nóng như vậy chứ? Ta mới vừa về đó”.

“Chậm trễ dễ phát sinh biến cố”. Tạ Liên vẫn như trước không kiềm chế được ý cười, “Vẫn là nên sớm quyết định thì tốt hơn”.

Hết chương 27.

Chương 28: Ước Hẹn Mai Liễu (tứ)

Tác giả: Mậu Lâm Tu Trúc

Edit: Mì Xào

——ooOoo——

A Ly cùng mẹ cô chuyện trò ở trong phòng, đề tài thảo luận tất nhiên chính là biểu hiện của các thiếu niên trong yến hội hôm nay.

A Ly không muốn nói thêm điều gì, thỉnh thoảng chỉ ừ hừ vài câu, hầu hết thời gian đều vui đùa vào đồng đồ chơi.

Không bao lâu sau, có hạ nhân đến bẩm báo, nói là Thái tử vẫn còn đang lạnh quanh trong quý phủ.

— Số lần Tư Mã Dục ghé Vương Phủ thật sự rất nhiều, bọn hạ nhân đều đã nhận diện được anh. Ai dám đứng ra đuổi khách chứ? đành chỉ có thể chạy vào xin ý kiến của phu nhân thôi.

Mẹ A Ly nghe vậy, cảm thấy hơi ưu phiền, nói: “Ông con trời này đúng là thích ép buộc người ta, con nghĩ thử xem trong lòng cậu ta rốt cuộc đang nghĩ gì thế hả?”. Tâm ý của người mẹ không hề giống với các thiếu nam thiếu nữ, luôn rõ ràng thích là thích không thích là không thích, coi chuyện cạnh tranh công bằng là việc vặt, nên mới không tài nào hiểu nổi sao Thái tử không chịu đi đường thẳng —— nếu đã thực tình yêu thích A Ly, thì nên báo với Hoàng Thượng và Hoàng hậu từ sớm chứ. Lúc trước rõ ràng Hoàng hậu đã nhắm vào A Ly, Thái tử mà chịu mở lời, thì chuyện cũng đã đầu vào đấy rồi. Kéo dài tới lúc này, có thể thấy được cậu ta chưa từng đề cập qua. Nếu đã không thích A Ly, vậy thì lại càng không nên cứ để có thời gian rảnh rỗi là chạy tới lượn lờ ở quý phủ chứ.

Người hiểu rõ, thì sẽ cho rằng cậu ta lòng bông, tùy tỳ tùy tiện. Người không biết, không chừng còn cho rằng A Ly và cậu ta có tư tình gì thì chết.

Liên nhủ này, nói: “Cậu ta không phải tự nhận chính mình là Mã Minh sao? Cứ ra nói với cậu ta, yến hội đã tan rồi, chủ nhân yến tiệc cũng không còn ở trong phủ —— thỉnh cậu ta ngày khác lại tới”.

Tôi tớ đến bẩm báo cũng có chút khó xử, nói: “Tiểu nhân cũng đã nói y vậy, nhưng điện hạ không chịu đi..... tiểu nhân cũng không dám ép buộc thêm nữa”.

Mẹ A Ly ngẫm lại cũng không tìm ra được cách nào.

Vương Thân thì không ở quý phủ, bà thực sự không biết phải giải quyết chuyện này như thế nào cho thỏa đáng. Bèn nhìn sang A Ly, hỏi dò “Con có chủ ý gì không?”.

A Ly vẫn đang cúi thấp đầu, “đã đến nhà, chính là khách. Thôi thì cứ thỉnh điện hạ đến Lan Tuyệt đường đi, gọi A Diễm ra nói chuyện với điện hạ. Hoặc cứ đợi khi nào điện hạ mỗi một, sẽ tự động cáo từ. Còn không thì cứ đợi phụ thân trở về”.

Mẹ A Ly cũng nghĩ như vậy, dù sao thì không còn biện pháp nào tốt hơn. Bèn phân phó: “dựa theo lời tiểu thư mà làm đi”.

A Ly vẫn vui đùa đùa không hề ngược lên.

Mẹ A Ly cố gắng hỏi thật lâu, vậy mà vẫn không dò ra được tâm tư của cô. Không khỏi than thở, khuê nữ hôm nay đã trưởng thành rồi, đã bắt đầu biết giấu giếm tâm sự.

Đành giải thích: “mặc dù a nương thích Tạ A Hồ, nhưng cũng không hẳn là không phải cậu ta thì không gả —— phụ thân con còn xem trọng Vệ xấu xí nữa kia. Hôn nhân là chuyện chung thân đại sự, con không cần miễn cưỡng, a nương dựa trên những lời nói của con, cũng không dám chắc con có thực sự vừa ý A Hồ hay không”.

Đến lúc này, tay A Ly đang đùa đùa mới hơi ngừng lại —— cô thoáng giật mình, chuyện này sao lại dính dáng đến Vệ Lang vậy kia?

Nhưng cũng không muốn tính toán nữa, chỉ cười nói: “Nữ nhi thực sự vừa ý A Hồ .... a nương cứ bức con phải nói ra vậy sao”.

Mẹ A Ly cười xòa, “Có gì mà then thùng không biết nữa! Con đã nói như vậy, a nương cũng yên tâm. Cứ thấy con không lên tiếng, còn tưởng rằng con .....” Lại nhìn đôi tay A Ly đang tập trung đùa đùa, vòng vo đối đãi “Con xem Thái tử, ... con thấy cậu ta như thế nào?”. A Ly: “Thái tử, chính là tương lai của đất nước, là Hoàng Thượng sau này”.

Mẹ A Ly nói: “ngôi vị Thái Tử Phi kia, hiển nhiên sau này cũng chính là Hoàng hậu”.

A Ly gật gù đầu.

Mẹ A Ly nói: “Cũng không phải ai cũng có thái độ lạnh nhạt với ngôi vị chí cao đó đâu”.

A Ly không khỏi ngẩn đầu dò xét mẹ cô, mẹ cô cũng nhìn cô, “Ồ Hoàng tộc, mối quan hệ giữa huynh đệ, chú cháu ruột thịt không hẳn là luôn nể trọng lẫn nhau —— trước đây bát Vương tranh đoạt, đã có thể thấy được một phần vấn đề. Chỉ có mối quan hệ vợ chồng, mẫu tử mới là thật lòng, có phúc cùng hưởng, có nạn cùng chịu. Riêng mẹ ruột, cậu, anh em trai trong nhà .... cũng sẽ được thiên tử nể trọng như thân thích ..... Cho nên, nếu Vương gia có thể có một Thái Tử Phi, sau này phụ thân của con, cùng đệ đệ, chú cháu, đương nhiên đều có thể được nể trọng, Vương gia cũng được phồn thịnh lây. Mà đã có Vương gia làm chỗ dựa cho con, dù cho có là Thiên Tử, cũng không dám đối xử không tốt với con. Mối hôn sự này tính ra rất tốt, cũng không ỷ khuất cho con”.

A Ly nín thở không nói được gì. Mẹ cô tiếp tục nói: “Cho nên, nếu con thực sự coi trọng Thái tử.....”

A Ly vội vàng lắc đầu: “Nữ nhi không có”.

Mẹ A Ly lại liếc mắt sang bức tranh thêu trên tay cô, rồi thờ dãi. A Ly vội vàng cúi đầu, mới nhận ra đồng chi thêu trên tấm lụa đã rối tung, không thể nhìn rõ hình dạng. Dứt khoát ném bức tranh thêu sang một góc.

“Chỉ là lòng dạ hơi rối bời một chút thôi ạ”. A Ly nói, “..... Trước khi a nương xuất giá, trong lòng chưa từng bối rối lần nào sao?”.

Mẹ A Ly nghĩ đến chuyện trước kia, không nhịn được cười rộ lên. Ánh sáng trong mắt càng tỏa ra dịu dàng, giọng nói cũng mềm mại hơn hẳn, nói: “Nói bậy bạ. Dù sao thì nương cũng rõ một điều, cha con sau này sẽ luôn đối tốt với nương. Nếu ông ta dám đối xử không tốt với nương, nương cũng không thêm quan tâm ông ấy nữa ——— có gì phải bối rối chứ? Cứ bình thường thôi con. Ai đời lại lo lắng thành bộ dạng như thế này.”

“Nhưng mà..... cho dù không quan tâm, nhưng chung quy vẫn là vợ chồng. Mà tình cảm nếu đã mất đi, sẽ không thể tìm lại được nữa”.

Mẹ cô bèn nhìn kĩ lại A Ly, rồi nét tươi cười tràn ngập đầy mắt bà. Lắc lắc đầu, nói: “Thì ra vẫn chỉ là một con nhóc mà thôi”.

A Ly: . . . . . = __=||

“Loại chuyện này, a nương cũng không thể giải thích rõ với con trong một câu hai câu được. Con chỉ cần nhớ rõ 'nắm chặt cũng tốt, ổn định rồi, thì nên nói lỏng tay', là đủ rồi. Còn những chuyện khác ——”. nhận thấy A Ly đang chăm chú lắng nghe, mẹ cô liền tiếp tục nói 'trên đời này không có gì là không thể đem ra tính toán, kể cả chuyện tình cảm —— con thường nghe người ta nói chân tình là vô giá, nhưng không nhất thiết phải tin tưởng tuyệt đối. Một chữ tình, dĩ nhiên không thể đem ra đong đếm rõ ràng, nhưng nó cũng có 'giá'. Cái gọi là mua không được, chẳng qua là người ta không trả đúng 'giá' mà thôi. Hoặc là sai lầm, hoặc là không đủ”. A Ly lại gật đầu.

“Mà đã có giá, đương nhiên cũng có thể đổi. Có thể chưa từng có được, nhưng cũng có khả năng tương lai sẽ có. Đừng chỉ biết đứng nhìn người ta kinh doanh như thế nào. Con người rất mau quên. Nếu con không đi kinh doanh, không chịu trả giá, thì làm sao tìm được người sống với mình thiện trường địa cửu?”.

A Ly đang đợi mẹ cô nói đến vấn đề làm như thế nào để kinh doanh, thì mẹ cô lại vòng vo sang chuyện khác “—— tuy nhiên duy nhất chuyện này, a nương không thể thay con lo nghĩ được rồi”.

A Ly là người giỏi chịu đựng nỗi đau, nhưng cũng là người giỏi làm đau người khác. Không phải bệnh tiểu thư. Mẹ A Ly nói vậy cũng không ngoa chút nào.

“Nói về giá, thì cũng có đáng giá và không đáng giá. Người kinh doanh cực ở chỗ, cố gắng mấy vẫn không lời được tám chân tình, thì không cần phải miễn cưỡng thêm nữa. Nếu thực sự không đáng giá, cũng chính là hẳn không đáng. Không có gì phải lưu luyến thêm”.

A Ly vẫn còn do dự, mở to mắt nhìn, rồi hỏi thật cẩn thận “Vậy nếu vẫn còn thích ..... thì nên làm cái gì bây giờ?”.

“Còn có thể làm gì được nữa?”. Mẹ cô cười rộ lên “Chỉ có thể càng ngày càng hèn hạ hơn thôi. Con tốt nhất đừng nha —— a nương đã nuôi dưỡng con lớn đến mức này, cả tâm cả can đều sẽ đau. Nếu để cho người ta chà đạp, thật xót xa cho sự thương yêu của nương và cha con đó”.

A Ly nhin không được bật cười.

Mẹ cô véo hai má cô, rồi xoa nắn hai lần “Đừng nên lo được lo mất, không giống tiểu thư khuê các gì cả —— con còn có cha mẹ làm chỗ dựa mà. Dù cho sau này không được như ý, cũng chả có gì đáng sợ. Nhớ kỹ chưa nào?”.

A Ly cúi mắt cười ha ha, “dạ nhớ”.

“Nói đi nói lại, a nương thấy Tạ Liên không phải loại lãnh tình (lạnh nhạt trong tình cảm). Con hẳn phải biết rồi chứ”.

A Ly gật gù đầu. Gối gém kim chỉ gọn lại, nói: “Đã không còn sớm nữa, a nương nên đi nghỉ đi”.

Mẹ cô cũng nói: “Đi thôi. Con cũng suy nghĩ lại thật kỹ lời của a nương nha”.

A Ly nhanh tay thu dọn mọi thứ, rồi đi vào trong viện.

Bên ngoài, mưa vẫn lâm thâm tuông roi, mưa không ngừng nghỉ, tia nước bay đầy trời. Roi xuống đất không phát ra âm thanh nào.

Vòng qua phía Tây thư phòng, nhìn thấy trong phòng đã đốt đèn, đã có thể thấy được bóng dáng Vương Diễm đang đứng bên cửa sổ đọc sách, A Ly hơi hơi ngó vặc. Bèn phàn pho nha đầu bên cạnh đến hỏi.

Bản thân mình thì nắm chặt ô trúc, đứng dưới chân núi giả.

Sắc trời càng ngày càng xám xịt, phòng ốc và cây cối phía xa xa đã tối đen, trên mặt đất đã có chút ánh sáng phản chiếu, khiến cho màu sắc mọi vật càng rực rỡ sống động hơn. Quang cảnh hoa cúc tắm dưới cơn mưa vốn đã nùng đậm, giờ lại càng giống một bức họa sơn mài hơn. Những hạt sương như ngọc đọng đầy trên bề mặt, làm cho người ta không tự chủ được muốn đến gần đi.

A Ly chỉ vừa cúi người, trước mắt đột ngột xuất hiện một bó hoa cúc đại vàng tươi thật to.

A Ly chậm chậm ngẩng đầu lên, nhận ra là Tư Mã Dục cũng đang chăm chú nhìn mình, bỗng nhiên thối lui từng bước, ô cũng đánh rơi. Nhất thời kinh hoảng.

Tư Mã Dục vội vàng lùi lại, mở đôi mắt tha thiết nhìn cô, nói: “Hoa này..... tặng cho muội”.

A Ly không tiếp nhận, nghiêng người né tránh rồi cúi người xuống hành lễ, nói: “Thái tử điện hạ vạn an”.

Tư Mã Dục nói: “Không cần câu nệ lễ tiết”.

Bỏ hoa cúc đại trên tay vừa giơ lên muốn trao qua, lại thấy A Ly rút người, đành thu lại, nói: “Ta sẽ không qua đó đâu! Muội, muội không cần phải tránh nữa. Ta tới chỉ để nói mấy câu thôi”.

A Ly mặc kệ không thèm lên tiếng, gần như đã đưa lưng về phía anh.

Tư Mã Dục hơi chán nản, lại cố gắng lấy lại dũng khí, hơi dò xét hướng về phía trước, hỏi: “Muội..... có phải muội rất ghét ta không?”.

A Ly lắc lắc đầu.

Bà vai Tư Mã Dục hơi hơi thả lỏng, vẻ vui mừng cũng từ từ hiện ra, lặng lẽ nhích tới phía trước từng chút, “Vậy thì, muội có cảm thấy có một chút xiu nào ..... cảm thấy ta không tệ hay không?”.

Đầu A Ly vang lên ong ong, hơi thờ đút quảng, cố gắng bình ổn lại, rồi nói: “Điện hạ thân cao quý, ta không dám nhận xét bừa”.

“Muội cứ thử cho một nhận xét được không?”.

“..... Điện hạ học cao hiểu rộng bẩm sinh, tất nhiên là tốt”.

Tư Mã Dục yên lặng trong chốc lát. Miễn cưỡng lắm mới tạm chấp nhận câu trả lời này, lại hỏi, “nếu vậy ..... muội có thấy thích ta chút xiu nào hay không?”.

Đầu A Ly đã muốn rồi tung rồi mù.

“Chỉ dám kính nể, không dám có tư tâm yêu thích”.

“Nếu ta cho phép muội yêu thích thì sao?”.

“Điện hạ!” A Ly không thể chịu đựng được nữa, “Trời đã không còn sớm, ta cần phải trở về”.

Cô xoay người định đi. Tư Mã Dục sai hai ba bước đã đứng chặn trước mặt cô. Giơ tay phải ra, ngăn chặn đường đi của cô. Đôi con ngươi đen láy trong cặp mắt phượng kia tuy khuất trong đêm tối nhưng vẫn ánh lên sắc nước, chăm chú nhìn cô, bướng bỉnh hỏi: “Nếu muội được phép yêu thích thì như thế nào hả?”.

Con mưa phùn kia lặng lẽ bay bay, lơ đãng rơi trên mặt từng giọt từng giọt lạnh lẽo.

Đã hỗn loạn đến cực điểm, trái lại cũng không còn muốn cố kỵ điều gì. Trong kiếp này, Tư Mã Dục ba lần bảy lượt cứ quấy lấy cô. Thực sự Tư Mã Dục đối với cô có cái gọi là thực lòng thích sao? Chẳng qua chỉ là sự nhiệt tình tức thời của tuổi trẻ mà thôi. Làm sao A Ly có thể thuận theo được, dù sao thì cô cũng đã từng nếm qua mối tình này, cũng đã trả giá cả đời.

Cuối cùng vẫn phải có dũng khí đương đầu với tình huống khó khăn này thôi, ngẩng cao đầu quay lại, mở miệng nói: “Điện hạ yêu thích gì, trong lòng thật sự hiểu rõ sao?”.

Âm thanh kia tuy không lớn, nhưng cũng đủ rõ ràng.

Tư Mã Dục gật đầu, “Tất nhiên là hiểu rõ”.

A Ly hỏi: “Nhưng vì sao điện hạ lại thích?”.

Đôi đồng tử của Tư Mã Dục vẫn như cũ, không có nửa điểm lay động, “thích chính là thích. Vừa nhìn đã thích rồi”.

“Như vậy, nếu sau này điện hạ nhìn thấy người khác xinh đẹp hơn, lại thích có phải không?”.

Lòng dạ A Ly chưa xót, đôi mắt đã bắt đầu phấp phồng.

Tư Mã Dục hơi hơi giật mình. Đối với anh mà nói, vấn đề này chính là hư không, làm sao có thể biết trước, thế nên anh chưa hề nghĩ tới khả năng này. Nếu điều mà A Ly muốn chính là một lời cam đoan, anh sẵn lòng trao cho cô. Cũng nhất định sẽ làm được.

Nhưng mà, ánh mắt của A Ly không hề thể hiện vậy. Ánh mắt kia giống như nàng đã từng trải qua một chuyện, vô cùng đau đớn, đã nếm trải cảm giác chân thực, nên vô cùng sợ hãi, hơn nữa cũng chưa bao giờ nguôi ngoai.

Nhất thời trong đầu anh trống rỗng, mà lại không nói nên lời. Nhưng bản năng muốn tiến lên, muốn ôm chặt cô trong lòng ngực. Ngay cả trái tim cũng như bị ai đánh, nỗi đau đớn cứ dâng lên.

Khi anh bước lên, A Ly lắc đầu liên tục.

Điều cô muốn, thật ra không phải là câu trả lời của Tư Mã Dục.

“..... nếu điện hạ ra lệnh ta phải thích, ta sẽ không dám không nghe. Điện hạ ra lệnh ta yêu, ta cũng sẽ vâng lời, sẽ đáp ứng ngay lập tức“. Cô cúi mi, nói thật bình tĩnh: “đã là thất phu thì không thể nào thay đổi chí hướng, mà nhân tâm thì cũng không thể nào dễ dàng sửa đổi“.

Trong Tư Mã Dục vang ong lên một tiếng.

A Ly hành lễ qua quýt, rồi vừa nắm vừa kéo váy, chạy đi thật nhanh.

Cô vòng qua cửa nách, gắng sức nhào tới trước cửa. Mới ngồi thụp xuống, ôm lấy đầu gối.

Nhưng không có cách nào khóc được.

Cô chỉ ngồi đó, để cho cơn mưa đêm cứ từng chút xuyên thấu con người mình, rồi mới thở ra một hơi thật dài.

.

Đêm đó, cuối cùng cha A Ly cũng rời cung trở về. Tư Mã Dục cũng trở về Thái thành. Mà Tạ Liên cũng gặp được Tạ Thái Phó.

Một đêm này quả là một đêm dài vô tận.

Chính là Tạ Thái Phó chặn đầu lời Tạ Liên định nói ra, chủ động tiếp đón anh đến chơi cờ.

Hai người ngồi ngay ngắn đối diện nhau, đèn hoa đom đóm lay động. Quân cờ thì dừng lại trên bàn mộc, vang lên tiếng lóc cóc.

Tạ Liên nôn nóng đánh cho xong ván cờ, ra tay tính toán cực nhanh, bày trận cũng rất thỏa đáng. Dung mạo trong trẻo, hoàn toàn không vương một chút ưu phiền.

Anh thuộc loại người làm việc gì đều hoàn toàn nhập tâm, không dễ dàng gì làm anh dao động tâm trí, Tạ Thái Phó tự nhận thấy đã dạy dỗ anh rất tốt. Đứa trẻ này ngay từ lúc còn nhỏ đã luôn như vậy, luôn khiến người ta an tâm.

Ván cờ đã đến giữa trận, rốt cục Thái Phó cũng mở miệng “Hôm nay A Khương đã soạn ra một phản thánh chỉ“.

A Khương chính là nhị công tử Tạ Thương của Tạ gia, so với Tạ Liên thì lớn hơn một chút, đang đi theo Trung tâm quản lý thư sách. Vạch ra thánh chỉ cũng coi như là chức vụ của anh ấy.

Tạ Liên đang chuyện chú quan sát bàn cờ, không hề để tâm, thuận miệng nói: “Vâng“.

Thái Phó nhặt quân cờ lên đánh xuống “Phối đức nguyên lương, tất sĩ bang viện; tác lệ trừ nhị, duẩn quy quan tộc. Trung chính vương thân trường nữ, môn tập hiền miện, gia truyện nghĩa phượng, nhu thuận biểu chất, u nhân thành tính. Huấn chương đồ sử, dự lưu bang quốc. Chính vị trừ vị, thật duy triều điển(*)” ông ngừng lại một chút, “—— Thái Tử Phi, cuối cùng thì như cánh hoa rơi vào Vương gia.

(*) Đại khái là: trang anh tuấn phù hợp với mỹ nhân đức độ, vợ chồng đồng lòng, ắt tương lai sẽ rạng rỡ; Trưởng nữ của Công chính Vương Thân, danh môn thế gia, gia đình có truyền thống giáo dục, tính tình thủy mị nét na, xinh đẹp thông tuệ. Thế theo lịch sử lâu đời, danh dự vẻ vang của nước nhà. Đã xác định mỗi lương duyên, cũng là mẫu mực nhất.

Tạ Liên vẫn như trước chỉ nói một tiếng: “Vâng“.

Thái Phó mới yên lòng, không nói thêm gì nữa.

Nhưng mà một khắc ngay sau đó, quân cờ trên tay Tạ Liên bỗng nhiên không thể đánh xuống. Đến giờ phút này anh mới nghe và hiểu được thúc phụ đang nói gì, không còn nhận ra mình đang ở phương nào. Ánh nến leo lét, bóng dáng phía sau lưng anh cũng trở nên tiêu điều.

Thái Phó hơi nghi hoặc nhìn anh, nói: “Có gì không đúng sao“.

Quân cờ trên tay Tạ Liên lúc này mới lẳng lẳng hạ xuống. Anh không nói bất cứ điều gì, thậm chí sắc mặt cũng không thay đổi. Chỉ ngồi ngay ngắn, từ trong đôi mắt toát ra tia sáng hoang mang, càng ngày càng hỗn loạn.

Thái Phó đảo ngược thế cờ —— Đoạn sau của ván cờ Tạ Liên không tài nào tập trung hay nhìn thấy gì nữa, ý loạn trong đầu như hí khúc liên hoa rơi rụng bay toả tả. Từ đầu đến cuối không nói lời nào, cứ thế nhận thua.

Chờ đến khi nước cờ cuối cùng hạ xuống, anh mới đứng dậy nghiêm chỉnh hành lễ, nói: “A Hồ xin được phép đi trước“.

Ân trong thanh âm kia, chẳng có một chút thần thái nào.

Thái Phó chỉ biết thăm thở dài. Biết rằng đứa trẻ này đã hiểu được đạo lý, nên cũng không nhiều lời.

Chỉ gật đầu.

Lại hỏi: “Ban nãy con nói có chuyện cần nói với ta có phải không?”.

“Đã từng ..... giờ thì không còn nữa“. Tạ Liên nói vậy đấy.

Bất kể đạo lý gì anh cũng đều hiểu rõ. Chính vì hiểu rõ mọi đạo lý, nên cả một cảm xúc nhỏ cũng không thể nào phát tiết ra được.

Chỉ có thể lặng im, mặc cho nó không ngừng sinh trưởng trong lòng, rồi đem đao kiếm ra mà chặt đứt hết.

Hết chương 28.

Bạn đang đọc truyện *Ba Lần Đi Thi Thái Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16

Chương 29: Ước Hẹn Mai Liễu (ngũ)

Tác giả: Mậu Lâm Tu Trúc

Edit: Mi xào

——ooOoo——

Cả một đêm A Ly không thể ngủ ngon giấc. Nghe tiếng mưa rơi trên tán cây ngô đồng, âm thanh rả rích.

Tới lúc sáng sớm, mưa đã tạnh. Trời còn hơi ẩm, trước sân rơi đầy lá úa. Giang Nam cuối Thu, thời tiết cũng dần lạnh hơn. Cỏ cây chưa tàn lụi, nhưng dần hiện lên cảnh tượng tiêu điều.

Gió mang theo hơi lạnh thổi vào, A Ly liền khoát lên mình tấm áo choàng thêu hoa, đứng trên lầu nhìn về nơi xa.

Cô lo lắng suốt cả buổi tối, đến giờ này tâm tình cũng đã bình ổn lại.

—— thánh chỉ tứ hôn, chính là chỉ hôn cho Thái tử, không phải do cô đòi ý. Từ khi cô chết đi, đến nay chỉ có thể thuộc về một mình Tư Mã Dục —— cho dù cô có chết, cũng chỉ có thể chết trong tay Tư Mã Dục —— bài biển nhập vào tổ tông nhà ai, danh tính gửi vào gia phả nhà ai, ở thời đại này đều rất chú trọng.

Vương Lâm, tên mụ A Ly, đã xác định cùng Tạ Liên vô duyên.

Sớm biết kết quả thế này, lúc trước cô trêu chọc Tạ Liên làm gì chứ? Đúng là đã khiến người vô tội như anh liên lụy rồi.

Còn Tư Mã Dục nữa, hôm qua cô đã nói rõ với anh —— tâm này không thay đổi, cô không cách nào có thể thích anh được —— vậy mà ngay đêm hôm đó đã trở thành vị hôn thê của anh. Không biết trong lòng anh hiện giờ có tư vị gì?

A Ly không biết nói gì hơn, không biết cuối cùng cộc hôn nhân này là ai xúi quẩy hơn ai.

Nhưng đây chính là thời kì ép duyên, cô có nỗ lực đến cùng, cuối cùng nên gả cho ai, đều không tới phiên cô lựa chọn.

Đương nhiên cũng chả đến lượt Tư Mã Dục và Tạ Liên lựa chọn.

Cô đứng trên lầu gác để gió tạt thật lâu, điểm tâm cũng chả buồn ăn. Đến xế chiều vẫn còn thấp thỏm không yên, đến tối mới bắt đầu phát sốt.

Lần bệnh này kéo dài hơn nửa tháng.

Mùa đông tới thật nhanh. Mọi phòng đều bắt đầu nhóm bếp lò sưởi ấm áp.

Chưa chi đã tới mồng tám tháng Chạp, A Ly đã được chọn làm Thái Tử Phi, Vương gia trải qua mùa đông này, hiển nhiên không còn giống như mọi năm.

Vào Mồng tám tháng chạp, là ngày sum họp, ngay cả các tộc thúc đang đóng giữ nơi xa xôi như Ba Thục cũng tranh thủ trở về nhà. Việc nhà trong năm cũng đã thay đổi, tự nhiên so với năm vừa rồi cũng thêm nhiều việc vặt hơn.

Chỉ có A Ly là không có việc gì làm.

Hiện nay, các tiệc xã giao bên ngoài, mẹ cô đã không còn mang cô theo nữa. Là vì lần phát bệnh kia của cô, mọi người trong nhà đều không muốn tạo thêm áp lực cho cô nữa, so sánh với kỳ thi trước quá mức quản thúc cô, thì lần này ngược lại vô cùng thả lỏng và vô về.

Tất nhiên đồng đồ cưới linh tinh cũng không cần cô rớ tay vào thêu nữa.

Thật ra y phục xuất giá, cô đã sớm thêu rất tốt rồi. Chỉ là Thái Tử Phi có quy định trang phục riêng cho Thái Tử Phi, cô cũng không có cơ hội mặc đồ cưới do chính mình làm rồi. A Ly không muốn để mẹ cô thêm lo lắng, nên không chịu để mình rảnh rỗi. Những lúc không có chuyện gì làm thường giam mình trong thư phòng, để nghiên cứu những chữ triện trên thẻ tre để giết thời gian. Thỉnh thoảng cũng tìm ra được một ít mẫu chữ vẽ do tổ tiên xa xưa truyền lại.

Một ngày nọ sau bữa cơm trưa, cô đang tập viết theo mẫu chữ trong thư phòng, để ý thời gian, mặt trời đã sắp đi nghỉ.

Ánh sáng bên trong phòng mờ nhạt, cuốn sách chữ ghép cũng đã mờ tối không thể nhìn rõ. Quang cảnh thật yên tĩnh, vào lúc này hương cũng đã được đốt lên, càng phát ra một loại không khí cổ xưa.

Trong lúc đó, A Ly đang ngồi giữa hai giá sách cao ngất, bốn phía đều tĩnh lặng cô tịch, ngoài cô ra không còn vật nào có sự sống. Tại thời điểm này, ngay cả cô như là được dung hòa vào trong một bức tranh của trang sách.

Ngẫm nghĩ lại nguyên do cô đi vào thế giới này là gì, A Ly bất ngờ cảm thấy, suy tưởng của mình vừa rồi hóa ra lại đúng.

Cô ngồi ngơ ngẩn trong chốc lát, mới đứng dậy đi đốt đèn.

Khi chạm tay lên tủ đựng thư pháp, cô bất chợt trông thấy bên cạnh giá sách đối diện, có một người cũng với tay lấy cuốn sách tại đây.

Lúc đó tay hai người gần như đã chạm phải nhau, đều lập tức ngừng lại.

A Ly ngẩng đầu, thì thấy Tạ Liên đang đứng cách cô một giá sách, từ bên kia lặng lẽ nhìn cô.

Cả người anh vẫn là tĩnh lặng — trên thực tế, từ đó đến giờ A Ly chưa từng bắt gặp anh tỏ ra ồn ào náo động lần nào. Người xưa có nói quân tử ôn nhuận như ngọc, Tạ Liên chính là ngọc kia, ôn nhuận mà kiên nghị. Trôi sinh trên người anh còn có một năng lượng, có thể khiến cho người đối diện khi nhìn thấy anh đều nhận ra anh là người có thể dựa dẫm, có anh ở đó, bạn sẽ không còn phải lo lắng gì nữa. Nếu ngay cả anh ấy cũng không có cách giải quyết, vậy thì bạn cũng đừng nên ưu phiền làm gì, hãy mạnh mẽ mà cam chịu số phận đi.

Nhưng mà lúc này, khi Tạ Liên nhìn vào mắt cô, như có giòng nước lũ đang từ từ khởi động.

—— thanh mai trúc mã, hai đứa trẻ vô tư. Tình cảm giản dị ấu thơ cũng chậm rãi sinh sôi từ đó. Chẳng qua quân tử đoan chính, lễ giáo chi ước làm trọng, không thể vượt qua. Tình cảm mỏng manh kia như dòng nước chảy chậm chạp, không hề có dấu hiệu mãnh mẽ mãnh liệt. Nhưng ai có thể khẳng định tình cảm này không sâu không đậm?

Vậy mà bỗng nhiên bị chặn đứng. Đã biết rõ là mối lương duyên, và cả câu nói kia tại khung cảnh đó, tình cảm như nụ hoa nhưng không cách nào hé nở. Tựa như dòng nước đang yên bình chậm rãi trôi xuôi đột nhiên bị chặn đứng, chỉ có thể từng ngày một đầy ắp và tràn lan.

Chính bởi Tạ Liên còn quá trẻ, làm như vậy hơi quá sức chịu đựng của anh.

Giờ phút này A Ly đột nhiên cảm thấy, có một mối tâm tình như muốn phá đê mà ra.

A Ly cúi đầu xuống, tránh né ánh mắt của Tạ Liên.

Tạ Liên nhìn cô thật lâu, không hề có ý lảng tránh. A Ly cứ đứng ở đó. Im lặng chờ đợi. Cô nghĩ, thật ra lúc này, cô đều có thể giao toàn quyền mặc anh quyết định.

Hoặc là, chỉ còn cách để anh toàn quyền quyết định — bởi vì nguyên bản Tạ Liên không đáng bị dây vào.

Kiếp này, cô đã làm liên lụy cả đời Tạ Liên. Cô thất bại thì còn có thể thi lại, có thể một lần lại một lần trọng sinh đến đây. Còn cuộc sống của Tạ Liên, chính là một cuộc sống thật sự. Cho nên có một số việc nếu cô cố gắng được thì sẽ cố gắng, cũng có một số việc không thể thực hiện, thì chỉ có thể tác thành.

Đó là một kiểu đạo đức giả. Nhưng cô thật sự không còn cách làm nào tốt hơn nữa.

Thật lâu sau, Tạ Liên mới mở miệng nói: “Trong phòng không đốt đèn, nên huynh không biết muội cũng ở trong này”.

Đôi mắt này đã không còn ẩn chứa điều gì nữa, đã triệt để ổn định tâm trạng. Xuyên suốt âm thanh kia cũng không mang theo nửa phần khác thường, vẫn là kiểu nói thân thiết vui vẻ giữa bọn họ như những ngày trước, giọng điệu vừa tùy ý lại thân thương.

Đây mới chính là Tạ Liên.

A Ly nhẹ giọng đáp: “Muội tới từ sớm, khi đó còn chưa tối đen như bây giờ”.

Tạ Liên gật đầu, rồi tiếp tục giải thích: “Huynh đến tìm Vương Diễm để mượn sách —— Hôm kia hẳn bảo huynh tự tới lấy”.

A Ly nói: “Vâng”.

Nhất thời hai người lại im lặng. Tạ Liên lấy quyển sách xuống, A Ly cũng bắt đầu bỏ tập chữ vào lại ngay ngắn. Cách nhau một giá sách, cả hai đều không ai di chuyển trước.

Thời gian này, cả hai người đều đang trong một gian phòng riêng lẻ, chắc chắn là không ồn.

Hơi thở cả hai đều nặng nề trong im lặng, rồi đồng thời mở miệng “Huynh/muội.....”

A Ly ngâm miệng lại, Tạ Liên đợi trong chốc lát, mới nói tiếp: “Bên ngoài tuyết rơi rồi —— mưa và tuyết cùng rơi. Ban đầu nhìn cứ ngỡ chỉ có tuyết, sau đó nhìn xuống tất cả lại toàn là nước”.

A Ly im lặng lắng nghe, quả nhiên âm thanh mưa và tuyết đang đánh vào cửa sổ, âm thanh đồm độp rầu rĩ.

Nhưng cô vẫn cứ nói: “Muội phải về rồi”.

Tạ Liên im lặng.

A Ly liền bước qua lối đi nhỏ bên cạnh anh mà đi.

Trong một khoảnh khắc, Tạ Liên rất muốn đưa tay giữ chặt tay cô. Khoảnh khắc đó vậy mà dài vô cùng tận, thậm chí ngay cả lớp bụi tí ti vương vít trên bả vai áo khi A Ly đi ngang qua đều có thể trông thấy rất rõ ràng. Nhưng khoảnh khắc đó cũng quá ngắn ngủi, trong giây phút chần chừ, A Ly đã đi ra bên ngoài.

Lần quay lưng đi này, sẽ không còn cơ hội trở về như lúc đầu được nữa.

Cuối cùng anh mới mở miệng: “Ngày mai chính là ngày mười lăm”. Anh dùng âm thanh để chặn đứng bước chân của cô, “Huynh đã từng nói sẽ đưa muội lên núi ngắm trăng. Muội đã không còn muốn huynh thực hiện lời hứa rồi sao?”. Bước chân A Ly do đó mà dừng lại, cô quay người, cứ như vậy nhìn Tạ Liên, “Chỉ cần huynh muốn muội đi, muội sẽ đi”.

Cô hiểu rõ nếu Tạ Liên thực sự mời gọi cô, điều đó có ý nghĩa gì.

Và Tạ Liên cũng hiểu được, A Ly trao cho anh một lời hứa hẹn, nó có ý nghĩa ra sao.

Cưới hỏi là vợ, trốn chạy là thiếp.

Chỉ cần anh mở miệng, ngay lập tức cô sẽ bỏ qua ngôi vị Thái Tử Phi cùng Vương gia đã sinh dưỡng và che chở mình, đến ngay cả danh phận chính thê của Tạ Liên cũng không màng đến.

Chính là đem cả tánh mạng, vinh nhục cả đời phó thác, lời hứa hẹn này còn đáng giá hơn so với lời đáp ứng “Muội chọn huynh” trước đó, đáng giá gấp tí lần.

Giờ phút này, trong đầu Tạ Liên không thể suy nghĩ gì nhiều thêm được nữa, chỉ nhớ tới một đoạn thời gian rất lâu về trước, trời đất chỉ có núi và sông. Anh nhớ rõ, lúc đó là một buổi trưa yên tĩnh nào đó sau bữa cơm trưa, cô cũng từng lặng im ngồi bên cạnh anh rồi cùng anh thả câu. Anh cũng nhớ đến một đêm trăng sáng trong tĩnh lặng nhưng lạnh lẽo nào đó, mây mù cuộn cuộn quanh sườn núi, sương sớm ngưng tụ trên từng ngọn cỏ xanh, cô luôn như thế, vẫn kề bên người anh, rồi ngẫu nhiên nhìn nhau cười, cảm giác thập phần viên mãn không hề sút mẻ.

Bọn họ có thể sẽ tìm đến một nơi nào đó để ẩn cư, từ rày về sau sẽ không màng đến thế sự, cuộc sống thường nhật bình dị sẽ cứ thế mà trôi qua. Tôn ti danh phận đều sẽ không còn liên quan gì nữa.

Nhưng sau đó thì sao, Tạ Liên biết rõ, lời hứa này anh không thể trao cho cô.

Anh yêu thích sự nhàn nhã và thanh thản kia, nhưng trong lòng anh vẫn còn mang nặng chí hướng. Từ khi phụ thân qua đời lúc anh còn bé, anh đã mang trên vai trọng trách nhất mạch của Tạ gia, phải mang vinh quang cùng phú quý về rạng rỡ tổ tông. Tất nhiên anh cũng rất muốn tự mình làm nên một sự nghiệp vĩ đại.

Vì A Ly mà buông tay với trách nhiệm này, anh không chắc tương lai sau này sẽ không hối hận. Đợi đến lúc anh cảm thấy hối hận, anh có thể xuống núi, nhưng còn A Ly thì sao?

Thời điểm đó, thậm chí cô không còn nhận được sự che chở của người nhà. Bởi vì cô đã từ bỏ. Cô chỉ còn là một người tứ cố vô thân, lưng mang gánh nặng kỳ thị như đứa trẻ mồ côi không nơi nương tựa.

Chi e, cô cũng sẽ hối hận.

Với thân phận trưởng nữ Vương gia, giữa hai người bọn họ sớm chiều gần gũi chắc sẽ nảy sinh tình yêu, ắt hẳn không thể thiếu.

Mặc dù điều này hơi tàn nhẫn và thực dụng, nhưng lại chính là hướng đi tốt nhất.

Quả nhiên trong dự đoán của A Ly, cuối cùng Tạ Liên cũng thân nhiên xoay người lại. Đôi mắt đen láy sáng ngời kia nhìn cô một cách nhu hòa, lần này không có gì ngăn trở được nó, từ đáy mắt tới đáy mắt. Không hề ẩn giấu.

Tạ Liên nói: “Ngay từ lúc quyết định viết thư cho muội, huynh không hề dự đoán được mình sẽ có kết cục như thế này. Thật xin lỗi, huynh không thể mang muội đi”.

Nước mắt đã tràn ngập bờ mi A Ly — Tạ Liên quả thật chính là một trang quân tử chân chính. Chỉ là bọn họ vô duyên với nhau thôi. Anh chỉ đề cập tới lỗi ở chính anh đã bày tỏ tấm lòng với A Ly trước, mà không đề cập tới việc A Ly tặng anh hà bao đầu tiên, sau đó mới nảy sinh đủ loại sự tình.

Cô cố gắng ngăn dòng nước mắt, nhẹ giọng đáp: “Vào lúc trả lời, muội cũng không hề dự đoán được kết cục này. Đã đáp ứng huynh rồi mà lại thất tín, muội cũng ..... không còn mặt mũi nào cả”.

Cô đang nói, chính là lời ước định dưới tàng cây hoa quế ngày ấy.

Hai người đều không còn nói thêm gì nữa.

A Ly phải làm lễ nạp thái, nên xoay người đẩy cửa bước đi.

A Ly đi được một lúc, Tạ Liên mới bước đến nơi mà cô đã đứng, nhặt cuốn thư pháp mà cô đã đánh rơi lên.

Từ trong cuốn thư pháp rơi ra một cây trâm hoa mai, phong cách cổ xưa đơn giản mà trang nhã, chính là cây trâm mà anh đã tặng cho cô khi ấy.

Chung quy vẫn là quay về với anh.

A Ly từ phòng trong đi ra. Gian ngoài mưa tuyết rơi đầy cửa sổ, vào mùa đông nó giương như bị che phủ hoàn toàn, lạnh lẽo vô cùng. Thư phòng này, vào thời tiết lạnh giá như thế này, các nha hoàn cũng không cần lau dọn kỹ lưỡng.

Tuy cánh cửa sổ đã bị đóng băng, nhưng bên trong phòng cũng không thực sự u ám, vẫn còn có thể nhìn thấy sắc trời sáng trắng bên ngoài. Mưa tuyết rơi thật dày, từng trận từng trận rơi xuống không ngừng nghỉ. Chạm đến mặt đất mới nặng nề vỡ òa ra từng mảnh nhỏ.

Cứ tích lũy dần tạo thành một tầng băng thật dày, ngay cả khóm trúc bên cửa sổ cũng đã bị nhấn chìm tới thất lưng. Cành lá nối liền nhau thành một khối.

A Ly không chờ người tới đón, cứ thế mở chiếc rương nhỏ đặt ngay bên gác lấy ô ra, băng vào giữa trời tuyết mà đi.

Giờ khắc này, cuối cùng cô đã có thể yên tâm ngừng đầu gánh lấy.

Hết chương 29.

Bạn đang đọc truyện *Ba Lần Đi Thi Thái Tử Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17

Chương 31: Chim Yến Xây Tổ (nhị)

Tác Giả: Mậu Lâm Tu Trúc

Edit: Mi Xào

——ooOoo——

(Đây là link đọc convert chương 30 cho những bạn không có pass để đọc, bên TTV convert hệt một chương nên chương 30 của Mi so với bên đó là chương 29, nên các bạn đừng thắc mắc gì nhé: LINK)

Lần này, tin tức được truyền đến các bậc cha mẹ vẫn là —— đôi vợ chồng nhỏ bạn quần áo mà ngủ.

Nhưng cảm nhận của lần thứ hai so với lần đầu tiên thật sự không gì có thể so sánh nổi.

Hoàng hậu và Hoàng Thượng thừa hiểu thằng con trai của họ. Anh ta đã ngang nhiên giả tạo thiệp mời, hồ đồ chạy đến quý phủ của Vương Thân để tham gia vào bữa tiệc chọn con rể cho đủ số, hành động đó khó mà nói rõ ràng là đúng hay sai.

— Anh ta đã coi trọng khuê nữ nhà người ta, tuy rằng có thể dựa vào quyền thế, nhưng vẫn chân thành dùng những phương thức thực tế khác để theo đuổi người ta.

Là một Thái tử, biểu hiện như vậy cũng quá giảm giá trị đi. Anh nói đi, trên tay anh có đặc quyền sao không chịu dùng đi hả? Anh còn dám cùng người ta cạnh tranh cho công bằng, mà không thấy gia đình người ta có mối quan hệ nhiều năm! Quen thuộc đến mức con chó giữ nhà nhìn thấy nó cũng chẳng thèm kêu, có kêu thì cũng chỉ là cái kêu ầu ầu, đã thông qua cửa. Bẩm sinh anh với người ta đã không cùng một điểm xuất phát. Cho nên, nếu đã xem trọng thì nên chạy nhanh đến rồi tóm lấy, cứ giữ chặt làm của riêng đã rồi tính sau đi! Đó mới là sự công bằng chân chính của đế vương có hiểu hay không hả!

Đĩ nhiên, Hoàng hậu và Hoàng Thượng không thể nào trực tiếp nói điều đó với Thái tử.

Bởi vì bọn họ đối với mối quan hệ cá nhân giữa Tư Mã Dục, Tạ Liên, Vương Diễm và Vệ Lang rất dỗi yên tâm. Bảo Thái tử dùng phương thức đó đối đãi với thế gia, cũng hơi cảm thấy không ổn — triều đại này chính là như vậy. Anh phải nhớ kỹ bản thân mình sinh ra ở gia đình đế vương, nhưng lúc không cần thiết thì không nên để chính mình tỏ ra là quân chủ. Nếu không, có ngày anh sẽ bị người ta làm cho mất mặt.

Đó là lí do vì sao Hoàng Thượng chỉ có thể từng bước một giành lấy, thay nhi tử đoạt người.

Dù sao thì đứa con dâu này ông cũng đã chọn trúng ngay từ đầu. Mấy năm nay, nếu không phải vì chiều cố đến cảm xúc của lão nhân gia Thái Hậu, thì việc đã định đoạt lâu rồi.

Đến cả Thái tử cũng rõ ràng yêu thích, thì chuyện kia cũng nên thành toàn cho nó.

Nhưng mãi cho đến lúc này, Hoàng Thượng và Hoàng hậu mới ý thức được — bọn họ đã không chú ý tới ý nguyện của khuê nữ Vương Thân.

Mà cô khuê nữ này của Vương Thân, rõ ràng là rất không nguyện ý. Mà thằng con của hai người, rõ ràng không phải là tâm nguyện kia của con bé. Hoàng Thượng hơi phát cáu.

“Chọn ra hai mỹ nhân tặng cho A Mang đi”. Một ngày nọ, ông đã nói với Hoàng hậu thế đó.

Hoàng hậu:..... =__=|||

“Muốn chọn thì tự ông chọn đi, tôi không rảnh đi làm cái chuyện xấu xa này”. Hoàng hậu thực sự dờ khóc dờ cười, “Thằng bé mới vừa thành thân, nhìn chung hai đứa hãy còn xa lạ. Khuê nữ kia của Vương Thân thiệp đã xem qua, ngoan ngoãn đến không thể ngoan ngoãn hơn, biết săn sóc đến mức không thể săn sóc hơn nữa. Theo thiệp thấy á hả. Sau này rất có khả năng cùng A Mang tâm đầu ý hợp, làm như vậy chẳng khác nào cắt đứt một mối lương duyên”.

Hoàng Thượng nhú mày, “Chưa từng thấy ai không đau lòng cho nhi tử lại đi đau lòng thay con dâu”.

Hoàng hậu cười cười, lấy quả mơ tươi nhét vào miệng của ông, “Thiếp thế này mới tính là đau lòng thay nhi tử. Ông còn muốn gây thêm phiền phức làm gì! Hãy đợi mà xem, sau này bọn nhỏ sẽ phát triển tình cảm như thế nào”.

— nói thật. Lúc Hoàng hậu gả cho Hoàng Thượng, ông mới tròn mười bốn, đáng đáp không cường tráng mà tính tình lại trầm thấp, đã chẳng phải anh tuấn thần võ, ngược lại còn có tính thần mặt xám mày tro. Ngay từ đầu bà đã không xem trọng, thì ai mà chả vậy, những cặp vợ chồng mới cưới, chưa thân chưa quen nên bốn phần thì chỉ dám ước mơ và nhìn vào những mặt tốt của tướng công mà thôi. Ban đầu vợ chồng luôn giữ đạo lí chân thành, bà cũng không hi vọng nhiều. Vẫn là sau một thời gian chung sống lâu dài, dần dần mới bị sự đáng tin ẩn sau sự trầm thấp cùng với sự ôn nhu của hoàng tử thứ xuất này hấp dẫn, rồi tình yêu cũng âm thầm mà đến.

Bà thực sự cảm thấy, nhi tử của mình tốt trên tất cả mọi mặt, kẻ nào đuổi mù mới không xem trọng anh. Nhưng cũng không thể không thừa nhận, tính khí của anh bộp chộp quá, danh tiếng lại không đáng tin cậy, không gây được thiện cảm trong lần tiếp xúc đầu tiên, đó mới chính là mắt nhìn người của người ta, chính là gia giáo có vấn đề. Cũng không thể trách A Ly hoàn toàn được.

“Phải coi sao đã”. Hoàng Thượng vẫn còn hơi hờn giận, nói lấy.

Hoàng hậu cười nói: “Thiếp sẽ để ý”.

Vì thế mẹ A Ly lại lần nữa tiến cung thăm A Ly.

Lần này, việc giáo dục không phải là làm cách nào để quyến rũ đàn ông. Mà là — muốn sống cả đời với phu quân, hơn nữa người ta còn là Thái tử, hôm nay khuê nữ của mình dẫn đi với người ta, sau này chắc chắn sẽ chịu thiệt.

Hướng chi, là của cô chính là của cô, không phải của cô dù cho cô có nhớ thương cũng không cách nào là của cô. Không nên làm khó chính mình như vậy, khiến cho cha mẹ phải đau lòng.

A Ly: .....

A Ly mang một mối tâm sự, nhưng không sao nói nên lời.

Cô không hề tự làm khó mình, thật đó. Cô chính là đang suy nghĩ cẩn thận — lần thi thứ hai nửa đường đi đổi nam chính, rốt cuộc chuyện cũng thành ra thế này. Gần như là muốn chết đi sống lại, đã đến mức này rồi, lẽ gì lại cứ bẻ cong suy nghĩ của chính mình kia chứ? Tư Mã Dục thích cô là thật lòng cũng thế, mà giả thì cũng thế. Dù sao trong lòng cô hiểu rõ, chính mình thật sự thích anh là đủ rồi. Cô chỉ muốn đem những tiếc nuối của lần thi đầu, toàn bộ đều phải tránh né hết.

Chính là cô đang cân đo tâm ý bản thân, có thật sự nên đồng ý trải qua thêm một mối tình với anh nữa hay không.

Giờ phút này, cô chỉ có một cái tâm sự đó thôi đó, may mà mẹ cô đã đến đây, nên mới thẳng thắn phỏ thác.

“A nương còn nhớ A Thanh của Tà gia không?”.

“Cái con bé có ngoại hình giống con ấy hả?” đương nhiên mẹ A Ly phải nhớ rõ ràng rồi — Vương Thân không có biểu hiện thân thiết trong dòng tộc mấy, trên địa vị công chính, cũng đặc biệt tiến cử không ít gia sĩ bản hàn. Mấy năm nay, cửa nhà cũng có không ít các sĩ tử nghèo lui tới. Nhưng gia đình Tà Giai Tư chắc chắn là có ấn tượng nhất.

Mỗi dịp lễ lớn nhỏ, tiểu cô nương nọ đều nhớ kỹ phải đem tặng một phần lễ tự tay làm. Không so đo có quý giá hay không, nhưng có thể nhận ra đã bỏ nhiều công sức khéo léo.

Mẹ A Ly cũng cho người đi thăm hỏi cô ấy — họ đều nói là càng ngày càng xinh đẹp ra, khí chất tao nhã, là người xinh đẹp rực rỡ. Mặc dù không nói rõ, mẹ A Ly cũng có thể đoán được — tướng mạo bề ngoài của cô nương nọ xem ra đã bỏ xa A Ly rồi.

Liên nhú đôi chân mày. Khuê nữ nghĩ nhiều đến một cá nhân như vậy, chỉ e không ổn.

Mới hỏi dò, “Con muốn cho con bé đến gặp con vài ngày?”. Chuyện này không phải là một việc khôn ngoan.

A Ly liền lắc đầu, nói: “Trước đây quen biết, nhà muội ấy có anh trai và chị dâu đối xử không tốt lắm. Bỗng nhiên nhớ tới, cho nên muốn hỏi một chút”.

Mẹ A Ly cười nói: “Ngốc thật. Đã có con che chở như vậy, anh trai và chị dâu con bé còn dám sao? Con bé đó sống rất khá”.

A Ly lại nói: “Trước đây nghe nói muội ấy đồng ý với người ta, mà hai bên gia đình có chút lục đục. Không biết hiện giờ thế nào rồi”.

Mẹ A Ly trầm trầm trong lòng, nói: “..... Để a nương trở về cho người hỏi thăm một chút”.

A Ly gật gù đầu, nói thêm: “Muội ấy cũng không còn nhỏ, không lập gia đình cũng có thể đợi thêm hai năm nữa. Nếu bên kia vẫn muốn hủy hôn, thì không cần phải nói gì thêm”. Nhất thời A Ly suy nghĩ sâu xa, lại có chút không cam lòng và hối hận, nhưng cũng bất đắc dĩ, đành nói: “Bình thường muội ấy trông giống với nữ nhi, tính tình lại vui vẻ. Nếu a nương thấy thích, cũng nên thường qua lại”.

Mẹ A Ly đáp ứng, nói: “Nhận được tình cảm này của con, a nương nhớ kỹ”.

A Ly lại gật đầu.

Hai mẹ con nói thêm chút việc linh tinh, nhưng cũng không thể ở lâu. Không bao lâu sau, mẹ A Ly cũng phải ra về. Trước khi đi, ra về như vô ý đề cập tới: “Vài ngày trước, tam lang Tà gia - Tà Liên cũng đã định hôn sự — đính hôn với tiểu thư Hoàn gia, con cũng biết rồi đó, khuê danh là Hoàn Đạo Liên. Con với con bé kia coi như cũng là khuê trung tri giao, Tà Liên lại là bạn thân của Thái tử, cũng nên chuẩn bị một phần hảo lễ, đến chúc mừng hai đứa nó”. Nhẹ nhàng nói xong, liền mang theo thần sắc thận trọng, tinh tế đánh giá A Ly.

A Ly không hề lộ ra chút khác thường nào, chỉ nhẹ nhàng cười nói: “Nữ nhi nhớ kỹ”.

— mặc kệ cô không mang tư tâm, nhưng vẫn phải có bản lĩnh không thay đổi sắc mặt, chuyện trước kia của hai người, cũng sẽ không gây ra biến cố gì nữa.

Mẹ A Ly thả lỏng tâm tư trong lòng, cười nói: “không thì chỉ gửi một phần thôi cũng được”.

Đầu Hạ đã qua, chính là mùa mưa dầm của Giang Nam. Hơn nửa tháng nay chưa có một ngày nào là khô ráo, mưa phùn cứ bay bay mãi. Mọi cảnh vật đều ướt sũng, những chuyện nói tiếp chuyện, đã mấy ngày rồi không thể làm.

Thời tiết thế này, mặc dù làm người ta thanh thản, nhưng cũng làm người ta ngán ngẫm.

A Ly nhàn rồi không có gì làm, vẫn như trước nghiên cứu ẩm thực theo mùa, thỉnh thoảng cũng trở tài may vá — với tính cách không nóng không lạnh của cô, loại chuyện như thêu thùa lại là thích hợp nhất. Cô có thể làm được bức tranh thêu đem so với thợ thêu thùa trong cung không hề thua kém. Sau này nhờ có chuyện gì phát sinh, có thể dựa vào tay nghề này, cũng đủ nuôi sống bản thân mình. Thư pháp mặc dù không thể đem so với các tiền bối trong nhà, nhưng cũng được đánh giá tốt. Ít ra còn dùng để viết lên thân quạt vẫn có thể bán được ra ngoài.

A Ly đang suy nghĩ lung tung, bên ngoài Tư Mã Dục cũng mới trở về.

Nhưng không hề quấy nhiễu cô, chỉ nhẹ nhàng vòng ra phía sau cô ngắm nhìn. Nhìn thấy tay A Ly thì đang múa may, nhưng xem về mặt kia, thì tâm tư sớm đã bay tới chân trời nào rồi.

Tư Mã Dục không thể hiểu được sự bất an của cô, liền trực tiếp ôm cô từ phía sau. Rồi cọ cọ lên thái dương của cô.

Ngoài cửa sổ mưa rơi thánh thót, nhỏ mảnh như những hạt sương tưới mát cỏ cây hoa lá, nhìn ra bên ngoài, chính là cảnh tượng tươi tốt sum xuê. Lúc này, anh ngửi được hương thơm trên quần áo, nên không hề cảm thấy cơn mưa mang phiền muộn gì.

A Ly liền bâng quơ cười nói: “Đã trở lại cũng không thêm nói một tiếng”.

“Chỉ là muốn nhìn xem nàng đang làm cái gì”.

“Giờ đã thấy rồi chứ?”.

“Ồ. Sau đó lại tự hỏi, nàng đang suy nghĩ gì?”.

A Ly: ..... cũng rảnh quá ha.

“Hôm nay a nương đã tới”.

“Ừm”.

“Muốn ta đừng gây khó dễ cho chàng, nếu không sau này sẽ phải chịu thiệt”.

Tư Mã Dục:..... hiểu thấu lòng dạ của nữ nhi quá ha!

“Chuyện, cho dù nàng có gây khó dễ cho ta, sau này ta cũng sẽ không để nàng phải chịu thiệt”. Nếu muốn, mỗi ngày đều có thể cam đoan, “tuy nhiên nếu đã không gây khó dễ cho ta, cũng có một cách khác”. “Hả, nói nghe thử một chút đi”.

“À..... Dù sao thì cũng phải có lợi đã chứ!”.

A Ly bật cười, nghiêng đầu chọt vào mi tâm của anh, “Chàng đừng có mà nói qua loa”.

Tư Mã Dục bị chọt đến nhột nhạo, thấy bức thêu trên tay cô thật tinh xảo, liền lấy lên xem, nói: “Lần nào đến cũng thấy nàng ngồi thêu, là do cục thêu trong cung đưa đến không đẹp hả? Nên nàng mới phải làm việc này.”

A Ly nói: “Không phải là không đẹp, chỉ là cứ thấy cái mình tự làm hợp ý mình hơn thôi”. Không thêm nói nhiều với anh nữa, đã muốn thả đồng đồ thêu xuống, nói: “gần đây mưa hoài, bay lất phất rơi đầy áo rồi kia, chàng đi thay y phục khô ráo đi. Ta đi nấu bát canh rau, chập nữa đến dùng. Ta vẫn còn có chút việc muốn thương lượng với chàng đó”.

Điều phải thương lượng, chính là tân hôn của Tạ Liên.

Lễ thành hôn của Thái tử khác xa với người khác, lễ nghi thì nhiều, anh lại là con trai một. Chiều theo lệ thường, lệnh cho Vệ Lang và Tạ Liên phải đến đón dâu, còn anh chỉ việc đứng tại cổng Đông cung dẫn theo các cung nhân Đông cung đứng chờ đợi, rồi mới nghiêng đón tân nương tiến vào Đông cung giao bái.

Nếu là hôn lễ của người ngoài thì thôi đi, nhưng hôm đó là Vệ Lang và Tạ Liên đích thân đón dâu, thân phận so với người ngoài tất nhiên là không giống nhau. Hôn sự của bọn họ, tất nhiên anh cũng phải chuẩn bị đặc biệt hơn.

Tư Mã Dục nhìn thấy A Ly thản nhiên, còn hơi hơi hối hận bản thân mình đã suy nghĩ quá cẩn thận. Nếu A Ly đã nói, anh cũng sẽ không che giấu làm gì, nói: “Theo lệ thường đồ vật ban thưởng tất nhiên không thể thiếu ..... đây là hôn sự của Tạ Liên, ta nghĩ nên tự mình thu xếp. Nhưng lại sợ Thái Phó bên kia lễ tiết rờn rã, trái lại hơi giống giọng khách át giọng chủ”. Rồi nhỏ giọng nói với A Ly: “Còn đi hay không đi, đến tám phần là phải cải trang đó. Nàng có muốn đi cùng không?”.

A Ly cúi mắt rồi lắc đầu, “ta không đi đâu”.

Tư Mã Dục nhớ ra, A Ly quả thật là do anh đoạt được từ trên tay Tạ Liên, còn dặt người ta đến trước mặt cũng khó tránh khỏi khoe mẽ, sự hưng trí phần chần chừ trẻ đang từ trên trời bỗng rụng bị dẫm xuống nát bét. Lúng ta lúng túng nói, “Quả thật..... đi cũng không hay lắm. Chỉ có điều, khó mà có được một cơ hội như thế này, tất nhiên phụ hoàng và mẫu hậu sẽ mở một mắt nhắm một mắt cho qua. Nhân cơ hội này nàng cũng ra ngoài chơi một chút nhé?”.

A Ly nhìn màn mưa ngoài sân, suy nghĩ hồi lâu, mới nói: “Ta muốn đi Đông Sơn, đến hồ Côn Minh xem một chút. Nếu chàng có thể thì hãy mang ta đi”, cô nhìn Tư Mã Dục, trong ánh mắt như tỏa ra ánh sáng nhu hòa ngập đầy, “nếu được vậy thì quá viên mãn rồi”.

Lòng Tư Mã Dục tựa như bị một mũi nhọn nào đó đâm vào, nhất thời không hiểu vì sao cơ rút đau đớn. Trong đầu như có điều gì đó hỗn loạn, nhưng không cách nào nhìn rõ. Nhanh chóng nắm lấy tay cô, “Ta sẽ mang nàng đi”. Hôn lễ của Tạ Liên và Hoàn Đạo Liên được định vào tết Trung thu tháng Tám năm nay, thời điểm đó thời tiết có hơi lạnh.

Hoàn Đạo Liên đã chờ Tạ Liên ba năm.

Cô nương này là người có tính cách trầm ổn nhất trong các khuê tú, ngay từ đầu đã vừa ý Tạ Liên. Nhưng cũng biết Tạ Liên có ý với A Ly, nên từ đó tới giờ không dám nói ra, chỉ yên lặng chờ đợi.

Khi ấy, Hoàng hậu tỏ ý xem trọng A Ly, nhân đó có không biết bao nhiêu người nhân cơ hội kiếm người đến nhà làm mai cho Tạ Liên cơ chứ?

Hoàn Đạo Liên là nhờ vào lão Hoàn Tĩnh đến đoạt được, Hoàn Tĩnh đau lòng thay cho cô. Khi ấy, ông đã biết sinh mệnh mình sắp hết, thừa dịp chính mình còn có thể chủ trì, mới đem cửa hôn nhân này định đoạt. Vậy mà Hoàn Đạo Liên lại lắc đầu.

Chuyện này rốt cuộc được bỏ qua.

Cô cứ khần khẩn mình không có duyên với Tạ Liên. Tính tình thiếu kiên nhẫn như vậy, tất nhiên không nghĩ là sẽ thành. Vậy mà trái lại chính là cô, sau khi mất tang ba năm, A Ly lại vượt lên gả cho Thái tử. Thái Phó phu nhân một lần nữa tìm kiếm mối nhân duyên cho Tạ Liên, lập tức nhớ ra Hoàn Đạo Liên.

Cô nương kia vừa hiểu thuận lại vừa hiền thực, tính tình thì dịu dàng lặng lẽ, lại có chính kiến. Tuổi cũng vừa thích hợp. Và lại sau sự ra đi của Hoàn Tĩnh, hai nhà càng thân thiện hảo hữu, cũng đang cần một mối hôn nhân như vậy.

Do đó, chính là Tạ gia đã đến cửa cầu hôn.

Hoàn Đạo Liên mặc dù vô thanh vô tức, nhưng bất cứ cái gì cô nhìn và nghe được đều đã hiểu rõ.

Biết được Tạ Liên và A Ly có tình cảm thanh mai trúc mã, nhìn mối quan hệ giữa Tạ Thanh Như và A Ly thì biết —— nếu nói Tạ Liên không có tâm tư gì khác, dù cô có đàn cớ nào cũng sẽ không tin.

Nên cũng đã lên kế hoạch tương lai sau hôn nhân hẩm hoi rồi.

Phong cảnh Đông Sơn, nổi bật nhất chính là vào mùa xuân cỏ cây xanh tươi, hoa nở rộ rực rỡ, cũng chính là lúc thời tiết dễ chịu nhất. Kế đó mới tới Trung thu.

Cả rừng hoa sơn trà um tùm đan xen vào nhau, so với những loài hoa tranh sắc rực rỡ khác không thua kém là bao. Còn có rừng trúc xanh ngắt dày đặc che bóng mát, chim rừng hót véo von, vừa vui tai lại vừa vui mắt.

Sau lễ bái đường, Tư Mã Dục không kịp đến tân phòng để trêu đùa ả em. Chỉ nhìn Tạ Liên và tân nương nhập phòng, uống ly rượu giao bôi, đã vội vàng rời tiệc cưới, đến Đông Sơn tìm A Ly.

Vệ Lang cũng không có kế hoạch riêng nào, vừa khéo cũng ham thích du ngoạn, bèn cùng đi với anh. Rồi gọi thêm vài hộ vệ bên người Tư Mã Dục và A Ly, cả đoàn người dừng chân tại Đông Sơn, nơi bên bờ có dòng nước xanh biếc và khóm hoa đào nở rộ để tìm người lái đò, rồi lên thuyền rời đi. Chuyến đi cũng vừa kịp thời gian, người lái đò vâng dạ một lúc, liền hát lên một điệu hát dân ca. Trời xanh mây trắng, nước biếc núi cao, một con thuyền nhỏ, chim lượn xung quanh. Thật thanh thản lại đầy ý thơ.

A Ly ngồi ở mạn thuyền thả cần để câu cá, sẵn dịp mượn luôn một cái nồi trên thuyền để nấu món lẩu cá, từ tốn lấy cây quạt để quạt lửa, ngắm nhìn những làn khói lượn lờ bay đi.

Ban đầu, Tư Mã Dục còn chịu khó ngồi trước mặt ân cần phụ giúp, sau đó Vệ Lang nhìn thấy không vừa mắt, ném thật mạnh một con cá lại. Tư Mã Dục mới phát cáu, vén tay áo trở mình nhào ra. Hai người đều cố ý muốn đẩy đối phương té xuống nước nhưng đều không có kết quả, bèn cấp tốc vào trong khoang thuyền đánh cờ để quyết định thắng bại, ai thua thì phải tự nguyện nhảy xuống nước bơi sang bờ bên kia rồi cút đi, để người trong thuyền khỏi phải chứng mắt —— vì có một bóng đèn to đùng.

A Ly vừa nhìn đã thấy buồn cười. Không thèm quan tâm đến hai tên to xác ấy nữa, chuyên tâm câu cá.

Lát sau, bầu trời bỗng dưng kéo mây đến, mặt nước cũng nổi sóng dập dờn, trong gió còn mang theo mùi tanh.

A Ly lo lắng: “Có phải đến lúc nên trở về rồi không?”.

Người chèo thuyền nói: “Không cần nôn nóng, lão phu tự có cân nhắc. Tiểu nương tử cứ ngồi yên đi, cẩn thận đừng để cá nó kéo đi là tốt rồi. Trời nổi trên sông ngắm mưa, vậy mà Tạ Thái Phó thích lắm đấy. Có lúc còn gọi là cảnh sắc xinh đẹp nhất”.

A Ly rất hiểu Tạ Thái Phó yêu thích cái thế loại như thế nào —— sau khi đối kháng với Bắc triều, Hoàng Thượng vẫn không quên thu xếp huấn luyện binh, thế nhưng lại thiếu tiền. Thật ra trong quốc khố chỉ còn dư ra đồng vãi bố, lại toàn là những loại vải thô không thể bán chạy. Mới tìm Vương Thân để nghĩ biện pháp, Vương Thân nói rằng, chuyện này tương đối dễ, sao lại có thể bán không được? Sau đó quay đi chọn lựa trong quốc khố được mấy cuộn vải bố, ban cho các danh sĩ trong triều mỗi người một bộ áo đơn may bằng vải thô —— Tạ Thái Phó rất quan tâm đến dung mạo, nên được tặng hẳn một số lượng lớn hơn, tự nhiên cũng gây ra một sự chú ý không hề nhẹ. Thái Phó hiểu được ý tứ của ông, chỉ cười một tiếng, không nói trắng ra.

Chưa tới hai năm, mọi người thấy đó, đi trên đường, kẻ nào không mặc trên người một bộ y phục bằng vải thô, đều sẽ bị người ta chê cười.

Nếu nói chỉ gói gọn trong thành Kiến Nghiệp, phía nữ nhân thì có Vệ gia dẫn đầu khuynh hướng, vậy mà Thái Phó chỉ cần vung tay một cái đầy khí thế, cả nước đều phải lâm vào cảnh sục sôi vì thời trang.

Vậy nên chỉ đành cười gât đầu, “nghe ra ý tứ của ngài đã mở mang thêm nhiều kiến thức. Vậy là tiểu nương tử quá nhát gan rồi...”.

Người chèo thuyền cười nói: “hiểu mà hiểu mà, cam đoan sẽ không để tiểu nương tử phải lo lắng đâu”. Trong chốc lát, khắp bầu trời kéo đầy mây đen, sắc xanh của thiên nhiên cũng bị che khuất bởi sắc u ám đó. Sóng nước cũng ngày một lớn, tựa như những đám mây cuộn cuộn trên đầu, con thuyền như là đang bay bổng trên mặt nước. Chỗ giao nhau giữa núi và sông cũng không còn rõ ràng, chỉ lờ lờ một màu toàn diện, đúng là càng bao la hùng vĩ thì càng đặc ý.

Cụ già kia vẫn an ổn mái chèo, phong thái kia không hề giảm đi vẻ ngông nghênh của ẩn sĩ vùng sông nước. Thuyền thuận theo mặt nước, nhấp nhô lên xuống. Mặc dù xảy ra sự nghiêng ngả, nhưng lại giống như muốn hợp với mặt sông lại thành một thể.

Bên trong khoang thuyền, Vệ Lang và Tư Mã Dục vẫn đang chơi cò, cho dù sóng nước bấp bênh, sắc mặt không hề biến đổi.

Bọn thị vệ đã hơi mất kiên nhẫn, lần trong giọng nói đã hơi run rẩy, thưa: “Điện hạ, có nên trở về chưa ạ?”.

Tư Mã Dục nói: “Đến hỏi người cầm lái đi. Ông ta biết nhìn sắc trời và kỹ năng bơi lội”.

Bọn thị vệ lắc la lắc lư bước ra hỏi.

Người cầm lái quay đầu nhìn A Ly cười nói: “Hai công tử kia mới chính là đại nhân vật, trầm ổn, rất có tiền đồ”.

A Ly nhếch môi cười.

— thực ra còn có một người so với họ còn trầm ổn hơn nữa. Trong nhóm ba người Thái tử, hôm nay quả thật đã thiếu đi một góc.

Nếu như bọn thị vệ đã mở miệng, cụ chèo thuyền cũng không miễn cưỡng thêm nữa, liền đánh tay lái để cập bờ, nói: “Tiểu nương tử cũng nên đi vào khoang thuyền ngồi đi thôi”.

A Ly nghe lời đồng ý.

Bỗng nhiên nhìn thấy cần câu sau lưng bị rút xuống nước. Liền giờ tay ra muốn nhặt lên.

Chỉ vừa nắm được thân cần câu, bất thành linh có một sức mạnh nào đó ủa tới, thuận tiện kéo cả cô rơi xuống nước. Trong tích tắc cô âm thầm tự biết không ổn, có muốn buông tay thì cũng đã muộn rồi.

Hết chương 31.

Chương 32: Chim yến xây tổ

Tư Mã Dục nghe thấy tiếng kêu của A Ly ở bên ngoài, ấn thật mạnh quân cờ trên tay xuống bàn, người liền đứng bật dậy, lao nhanh ra khỏi khoang thuyền. Từ đằng xa đã thấy gương mặt A Ly dần chìm xuống nước, bộ y phục màu trắng chìm nổi nhấp nhô.

Hai tay A Ly đang ra sức giãy dụa, đang cố gắng muốn bám vào mép thuyền, Tư Mã Dục nhanh tay giờ tay ra kéo cô, người lái thuyền cũng có ý muốn đẩy thuyền sát vào. Nhưng một trận gió lớn nổi lên, trái lại khiến cho chiếc thuyền càng trôi xa thêm. A Ly không hề biết mình đang bị cái gì lôi đi, nó còn đang mỗi lúc kéo sâu vào trong nước. Tư Mã Dục cấp tốc cởi quần áo, người cầm lái đứng ở phía sau anh reo gọi gì đó, mà anh không thể nào nghe và hiểu được, nhanh chóng nhảy theo xuống nước.

Mưa gió mờ mịt, sóng nước quay cuộn vẩn đục. Muốn ổn định ở trong nước cũng không hề dễ dàng. A Ly tuy thông thạo kỹ năng bơi lội, nhưng mà mắt cá chân đang bị dây nhợ quấn lấy, đầu bên kia hình như bị một con cá lớn mắc vào rồi tha đi, thực sự cô đã không còn đủ khí lực để phản kháng, liền bị kéo thẳng xuống dưới. Chỉ đành cố nhịn hít thở.

Nước gần như muốn chảy đầy lỗ tai, khắp bốn phía đều là những bọt nước rơi ra từ khoang mũi của cô. Cô cố gắng lấy tay che kín miệng và mũi, nhưng đã gần như hít thở không thông. Từ lúc bỏ rơi Tạ Liên, cô đã biết đời này sẽ bị báo ứng. Nhưng chưa từng nghĩ rằng nó lại đến nhanh như vậy, hơn nữa lại với hình thức này.

Lần trước chưa kịp ném trái cảm giác đau đớn đã xong xuôi, còn lần này đến ngay cả phương thức chết cũng đều được thăng cấp. Các giám khảo thật sự quá ngoan độc và xảo trá đi. Cô thấy khổ sở vô cùng, so với bất kỳ thời điểm nào cũng không khổ sở bằng. Cô nghĩ, mình vừa mới bừng lên mong muốn được cùng Tư Mã Dục sống tốt đời này. Vậy mà mới chỉ vừa trải qua chút thời gian ngắn ngủi thôi đã sắp chết đi. Cô yêu anh. Cô không thể lừa dối chính mình thêm nữa.

Cô còn muốn sống mãi đến sau này, cùng với anh răng long đầu bạc. Tại sao lại khó đến vậy? Rõ ràng đã trọng sinh một lần, thế sao mà vẫn phạm nhiều sai lầm đến vậy? Đã thích thì phải đấu tranh, trốn tránh có được ích lợi gì chứ? Cô đã lãng phí quá nhiều thời gian. Ý thức của cô đang dần hỗn loạn. Hướng về nơi tối đen phía trước, nhìn thấy Tư Mã Dục đang phóng người xuống dưới nước, tóc bồng bênh trong nước như những sợi tảo biển nhẹ nhàng tung bay.

Chớp mắt Tư Mã Dục đã biến mất ở vùng nước bùn, Vệ Lang không thể giữ chặt anh, cơ hồ như đã phát điên.

Loại thời tiết xấu thế này lại nhào xuống nước cứu người, giữ được mạng mình đã khó huống chi là cứu người ta, sao có thể hồ đồ vậy chứ? Đầu Tư Mã

Dục bị úng nước rồi sao? Anh quay lại ra lệnh cho hai thị vệ bên người Tư Mã Dục, “nhảy xuống đi! boi trở về! Bấm báo cho Thái Phó và Tạ Liên, bảo bọn họ lập tức sai người tới cứu giúp!”.

Thị vệ đã thất kinh từ lâu, giờ này nhận được mệnh lệnh, không kịp nghe xong xuôi, đã cời lóp áo ngoài nhảy ùm vào trong nước boi đi, Vệ Lang thì chạy đến uy hiếp người cầm lái, “lái qua đó, lái qua đó cho ta!”. Người cầm lái đang cố gắng giữ vững phương hướng “Ồ bên kia, trên thuyền có sào, lại đây hỗ trợ đi!”.

Con cháu Tạ gia khá đông, cùng một thể hệ thân thiết cũng nhiều. Việc trêu chọc tân lang tân nương so với các nhà khác thì náo nhiệt hơn hẳn. Bây giờ đang lúc cao trào náo nhiệt, không cho Tạ Liên dễ dàng vào động phòng, họ đều đang vây quanh tân nương để trêu đùa.

Hoàn Đạo Liên cũng là cô nương trầm ổn, đang lấy khăn che mặt, cười cười không nói, mặc cho mọi người hứng khởi bùa vậy.

Quá lắm, cũng chỉ là lên sau cánh quạt trộm nhìn Tạ Liên một chút, sóng mắt lưu chuyển, có thể nói vô cùng thẹn thùng, vừa thấp thỏm vừa chờ mong.

Vì lẽ đó nên càng bị trêu ghẹo nhiều hơn. Bản thân Tạ Liên cũng bị lôi kéo làm khó dễ. Trải qua ba cốc rượu tân hôn trước mặt bọn người ham náo nhiệt. Trong chốc lát, cả một đám người đều ồn ào đề nghị anh phải hôn tân nương từ, khiến cho sắc mặt anh có chút xấu hổ, với lại không thể khước từ quá thẳng thừng, nên mới bị đẩy dần về phía trước. Anh xáp lại, Hoàn Đạo Liên cũng thoải mái hạ dần cây quạt xuống, lộ ra góc trán mượt mà. — Về mặt tư thái tuy là trang nhã ung dung, nhưng rốt cuộc cũng là tân nương mới gả.

Lúc trước còn lên nhìn trộm, nên khi Tạ Liên mới bị đẩy qua, không tự chủ khép đôi mi xuống. Trong đôi mắt đen láy là một mảnh sóng nước ôn nhu, gương mặt cũng đã nhuộm một tầng mây đỏ. Cừ chỉ này vừa thuần khiết lại lay động lòng người, bọn người gây ồn ào lại không biết xấu hổ mà cứ trêu đùa cô. Thấy Tạ Liên đã dừng bước chân, mới khép môi khép miệng nín thở chờ.

Thật lâu sau Tạ Liên vẫn chưa hành động, đang từ trên cao nhìn xuống đôi mi dài của tân nương nấp sau chiếc khăn. Tạ Thanh Như đứng bên cạnh nhìn anh. Cô nhỏ này thông minh, lại gần gũi với A Ly, đã biết giữa Tạ Liên và A Ly thân thiết đến cỡ nào. Nhưng mà lúc A Ly bị hứa hôn, không hề thấy Tạ Liên có biểu hiện gì khác thường. Cô âm thầm đoán mò, dù sao cũng chỉ là một cô nàng thanh mai trúc mã thân thiết nhất mà thôi, tuy khó mà không buồn bã, nhưng cũng không đến nỗi phải đau lòng vô hạn, nên mới an tâm.

Sau đó, Đông cung ra lệnh Tạ Liên và Vệ Lang đến Vương gia đón dâu, cô lại cảm thấy Đông cung ép người quá đáng — vợ tương lai đã bị nhà người ta cướp đi, sao lại còn có thể yêu cầu quá đáng đến thế? Còn muốn tam ca của cô đi đón tân nương! Sau này nghĩ ra, người mà có thể thay Thái tử đi đón tân nương, trong số các thiếu niên đồng lứa, ngoại trừ Tạ Liên ra thì còn có ai tốt hơn?

Lại thấy chính bản thân Tạ Liên dừng dừng đồng ý, đành tiếp tục an tâm. Nhưng mà giờ phút này, Tạ Liên đang dùng đôi mắt đen thăm pha lẫn hơi say nhìn tân nương chăm chú, không biết tại vì sao, cô nhìn vào đôi mắt đỏ lại cảm thấy đau lòng vô hạn. Cô bỗng dưng bừng tỉnh trong ảo giác — Tạ Liên đã có chút cảm giác không chịu nổi gánh nặng nữa rồi. Nhưng ảo giác này cũng chỉ là thoáng qua.

Trong đôi mắt Tạ Liên rõ ràng chính là trân trọng và yêu thích. Sau khi nhìn chăm chú một lúc, rốt cục anh cũng đến gần từng bước, nhẹ giọng nói: “Xin mạo phạm nương từ……” Liên khép mắt lại, chậm rãi cúi người xuống. Mọi người đều nín thở.

Bất thành vào lúc đó, bọn tôi tớ ở gian ngoài vội vàng lao tới Tạ Liên phản ứng nhanh, vừa nghe tiếng đã đứng bật dậy, che chắn cho cô vợ mới cưới ở sau lưng. Tôi tớ lướt qua gian phòng hi, cấp tốc thì thầm với Tạ Liên vài câu.

Bà vai Tạ Liên ngay lập tức căng thẳng, thậm chí đến một câu cáo từ cũng không kịp nói, đã nhanh chóng xoay người lao đi chỉ để lại âm thanh, “Ngựa và thuyền đã chuẩn bị ổn thỏa rồi chứ?” “Đang chuẩn bị ạ ....” Tôi tớ vội vàng bấm báo.

Cũng chỉ trong vòng nửa khắc hai người đã nhanh chóng khuất xa, âm thanh theo đó không còn nghe thấy nữa. Gian ngoài rối loạn một lúc lâu. Mọi người bên trong phòng cũng hơi kích động, không biết chuyện gì đã xảy ra. Trưởng tử Cố Uyển của Tạ gia không rõ nguyên do, muốn sai người ra ngoài hỏi thăm. Lại sợ vắng vẻ tân nương, mới bước lại trấn an này nọ.

Hoàn Đạo Liên cũng đã dời chiếc khăn, không đợi người bên ngoài đến giải thích thay Tạ Liên, liền phân phó thị nữ hồi môn bên cạnh, “Nhanh lên. Nấu thật nhiều trà ngon mang lên đây rồi dẫn người đuổi kịp Tạ lang, đợi Tạ lang sai khiến”. Phân phó xong xuôi, đối diện với ánh mắt Cố Uyển, mới mang theo chút vẻ thẹn thùng, cúi đầu xuống. Cây quạt cũng thuận đó được đặt ở một bên. Cố Uyển tiến lên kéo tay cô, đối với mọi người, cười nói: “Coi các người náo loạn lên kia, đã có Thái Phó đi cùng tam thúc, còn có thể xảy ra chuyện gì?”

Trái lại còn phải để tân nương chiếu cố cho các người. Thấy mọi người đã bình tĩnh trở lại, mới cười rồi lôi kéo Tạ Thanh Như, “Lại đây, ngồi nói chuyện với tam tẩu muội một lát đi. Tỷ sang chỗ mẹ hỏi thăm trước đã”.

Tạ Thanh Như hiểu biết, lập tức biết chuyện gì quan trọng hơn nên không rối loạn, gật đầu nói: “Tỷ đi nghe ngóng đi. Đã có muội ở lại với tam tẩu rồi mà”. Mặt sông sóng xô cuộn cuộn, mưa to như trút nước, giữa mặt sông đã xuất hiện nhiều xoáy nước.

Cố gắng băng ngang qua mặt nước, đã vài lần cơ hồ thuyền gần như bị quạt nghiêng một bên. Tạ gia nhanh chóng mang theo đoàn người lại đây, cả mấy chục chiếc thuyền đang cố gắng tìm kiếm. Vậy mà vẫn không sao tìm thấy tung tích của Tư Mã Dục lẫn A Ly. Cuối cùng lão lái đò mới nói: “Chỉ e đã bị dòng nước cuốn đi rồi. Loại thời tiết này rất khó tìm kiếm, chúng ta có thể phân phó một vài người đi dọc theo bờ sông tìm thử xem”.

Tạ Liên liền phân bố vài người của mình theo sát Vệ Lang, tập trung tìm kiếm trên bờ, còn mình thì lĩnh một con thuyền lớn, cố gắng từng chút một rẽ ngang trên dòng nước chảy siết. Tư Mã Dục ôm lấy A Ly, cố gắng áp mỗi mình lên mỗi cô để thuyền không khi. A Ly đang bông bênh trong mờ mịt sóng nước, theo bản năng hút vào.

Bên tai tiếng rầm rì của sóng nước ngày càng rõ hơn, mới đột nhiên hoàn hồn, dùng sức đẩy Tư Mã Dục ra. Ở trong nước, hết thấy mọi động tác đều trở nên chậm chạp, chỉ trong khoảnh khắc ngắn ngủi bị sóng nhấn chìm, xung quang trở nên vô cùng tĩnh lặng. Sức mạnh to lớn đó, tưởng như ngay lập tức sẽ cuốn trôi anh trên mặt nước theo hướng ngày một xa, nhưng hiện tại lại thấy anh đang nắm chặt cổ tay cô, cùng nhau bị kéo xuống.

Bên dưới mặt nước tạm coi là ôn hòa, A Ly đã có thể tự ổn định thân thể.

Liên cố gắng lặn đầu, chỉ vào mắt cá chân của mình. Muốn nói cho anh biết, cô đã bị vướng rồi, gỡ không ra. Tư Mã Dục lại càng cố lặn sâu xuống nước, có ý muốn cởi bỏ đám dây nhợ đang quấn quanh chân cô.—đám dây quấn vào nhau lộn xộn, dù cho có là giữa ban ngày ngồi trên đất để gỡ nó, cũng chưa chắc đã gỡ được, huống chi là đang ở trong nước? Tư Mã Dục bèn cúi người xuống cắn, bọt nước như những hạt trần châu cứ liên tiếp từ môi anh bay lên trên.

A Ly tràn ngập nước mắt, cũng không có ý đẩy anh ra. Cũng cố gắng cúi người xuống, cùng nhau gỡ nó ra. Nhưng không gỡ được, làm thế nào cũng không gỡ được. Lòng ngực A Ly bị đè nén như muốn nổ tung. Khó thở đến cực hạn, đôi chân không khống chế được quẫy đạp trong nước loạn xạ. Tư Mã Dục đang muốn giúp cô truyền không khí, A Ly đã dùng sức đẩy anh ra một bên. Tư Mã Dục bèn cởi đai lưng của cô rồi đưa cho cô nắm một đầu. A Ly cũng gạt đầu. Anh nắm đầu khác rồi bắt đầu bơi đi, nghĩ sẽ cố gắng ngoi lên mặt nước thở một hơi nữa.

Bỗng nhiên con cá kia lại làm loạn. Rõ ràng đã thấy A Ly nắm chặt đai lưng rồi, nhưng Tư Mã Dục vẫn chưa thể yên tâm, quay đầu tóm chặt lấy cổ tay cô. Lúc này, con cá kia cũng đã bơi lên khỏi mặt nước. Anh gắt gao ôm chặt A Ly, sống chết không buông ra. Bị kéo đi một đoạn. Gần đến mặt nước, có lẽ hai người sắp có thể thở được một hơi rồi đây. Sóng trên mặt sông dồn dập hỗn loạn, chỉ mới vừa ngoi lên, đã bị cuốn đi ngay lập tức.

Vừa bơi vừa kéo theo hai người, con cá kia coi ra cũng đã kiệt sức, khó có thể gắng gượng được nữa. Hai người bị dòng nước cuốn đi, cùng nhau chìm nổi. May mà lần này đã có thể ngoi lên để thở. Dòng nước chảy ngày càng nhanh, mặt nước càng ngày càng chật hẹp, dọc hai bờ sông đá ngầm cũng nhiều. Hai người đã tốn hao hết khí lực từ sớm, ngoại trừ ôm chặt người trong lòng, còn lại gần như đã mất đi ý thức.

Chỉ khi bị mắc trên một tảng đá cạn, mới có thể ổn định một chút. Mưa vẫn rơi dày đặc như gom góp hết nước của đất trời đổ xuống. Cuối cùng nhờ một con sóng to đẩy đi, hai người mới có thể bị đánh lên trên bờ. A Ly chỉ bị thương một ít, tỉnh lại trước tiên. Tư Mã Dục vẫn nắm chặt cổ tay của cô. Cô ngồi dậy ôm lấy anh, loạng choạng một chút.

Mới nhìn thấy con cá đã lôi cô xuống nước cũng đã bị lôi theo lên bờ, mang cá khép mở, hiển nhiên còn chưa chết hẳn. Đôi mắt thô kệch liếc nhìn cô, chỉ nhìn thấy nửa thân nhưng có lẽ là rất dài. A Ly vận sức túm lấy dây rồi kéo mạnh.

Dưới chân có vật cản, không chú ý tới, nên ngã bổ nhào lên người Tư Mã Dục, cú té thật mạnh, mắt nhìn anh hơi hơi chưa xốt. Vội kéo anh dựa vào trên đầu gối, vỗ cho nước trong cuốn hòng trào ra. Đợi khi anh hít thở bình thường, mới trở lại chỗ con cá kia rồi cố gắng kéo nó ra xa chỗ có nước, sau đó lấy một cục đá đập đến đứt dây đi.

Cả người cô đã suy nhược, run rẩy kịch liệt. Vội vàng kiểm tra trên dưới, thấy trên người Tư Mã Dục cũng không có vết thương nào đáng kể. Mới gắng sức kéo anh đứng dậy, quan sát một lát rồi dìu anh vào bên trong để tránh mưa. May thay, Tư Mã Dục cũng nhanh chóng tỉnh lại. Ở không xa bên bờ sông có một ngôi nhà gỗ. Bên trong chỉ có một vạc giường đơn sơ cùng cái nồi cũ, có lẽ từ rất lâu đã không còn ai ở. Xung quanh Đồng Sơn tuy có nhiều nơi là tư uyển của các đại sĩ tộc.

Mặc dù là tư uyển, nhưng cũng không hề cảm đoán dân chúng phụ cận đến đây đánh cá và săn bắt, chỉ là phải chú ý “không được dùng rìu vào núi đốn củi”. Cho nên bọn họ cũng sắp xếp cho một vài người trông coi rừng sống tại đây. Nơi này có vẻ chính là nơi mà người trông coi rừng trú lại. Nhận ra nơi này không phải là nơi không người, thường có thú hoang lai vãn, cũng tạm an tâm.

A Ly tìm kiếm xung quanh, cuối cùng cũng tìm ra hòn đá, run lập cập cố đập lấy lửa. Tiếc là thứ này cô không biết cách dùng.... đập vài lần đều sơ sẩy đập nhầm đầu ngón tay, hai bàn tay mặc dù đã bị lạnh cóng tê liệt, nhưng vẫn thấy đau đớn vô cùng. Tư Mã Dục liền chia hay tay tới. A Ly nói: “chàng nằm nghỉ đi”.

Anh vì che chở A Ly, đã bị đá đập vào không hề nhẹ, mặc dù tay chân lạnh lặn, nhưng không chắc có bị tổn thương đến gân cốt hay không. Tư Mã Dục chỉ im lặng đập tới khi tóe lửa, sau đó dùng cả người ướm sưởi ấm chăm A Ly. A Ly đầu tiên không cảm thấy gì, đang suy nghĩ làm thế nào để chạy thật nhanh đến chỗ con cá kia lóc hết thịt và nướng trên lửa, để hai người bổ sung năng lượng.

Nhưng bỗng nhiên bị Tư Mã Dục ôm lấy, ngực anh truyền lại tiếng tim đập nặng nề, nước mắt không hiểu tại sao tuôn rơi ồ ạt.

Cô cố gắng nhìn nó xuống, cuối cùng không nhìn được òa khóc: “Chàng... chàng làm ta sợ chết đi được, làm ta sợ muốn chết, chàng làm ta sợ muốn chết...”.

Toàn bộ sự bình tĩnh, nhanh nhẹn trước kia bỗng biến mất đầu không biết, giờ cô nói năng lộn xộn giọng tay đập trên người anh. Lại nhớ đến một loạt hành động của anh, nhớ đến lúc ấy trái tim có cảm giác như ngừng đập, uất ức không thể nói ra lời: “Nhảy xuống để làm gì vậy hà, nhờ may chết chìm..... thì làm sao bây giờ.....”.

Nói xong chữ “chết”, mọi khí lực lúc này rốt cục đã được dùng hết, đành co lại trong lòng anh, ầm ứ khóc thút thít sau đó òa lên khóc nức nở.

Tư Mã Dục không ngờ tới cô lại phản ứng kịch liệt như vậy. Thời điểm mà anh ôm cô vào lòng, bất cứ cái gì đều không nghĩ tới, chỉ là tận mắt nhìn thấy cô còn sống sờ sờ trước mặt, theo bản năng liền ôm chặt. Rồi khi bị cô đâm, tuy nó nhẹ hều như là gãi ngứa, nhưng anh vẫn thấy tay chân luống cuống, đành suy nghĩ nên nói chuyện gì để vừa trấn an được cô lại vừa có thể làm cho bản thân mình trông lịch lãm một chút. Nhưng đợi mãi đến khi A Ly thương tâm vô độ co rút trong lòng anh khóc lóc rầm rức, những suy nghĩ nhân cơ hội để tăng thêm hảo cảm cùng tâm tư cẩn thận cũng đều tan thành mây khói.

Anh chỉ có thể thành thành thật thật ôm lấy cô, vụng về an ủi, “Bây giờ thấy khỏe lắm. Không phải đã không có việc gì sao? Đừng khóc nữa mà, đừng khóc nữa”.

“Còn nữa, sau này không được phép tái phạm nữa!”.

“Được được, đều nghe nài hết”. Qua một hồi lâu, lại cảm thấy có phần không thích hợp, “Rõ ràng là nài sai trước...” Nói xong liền có một sự tức giận nho nhỏ, thấp giọng oán hận, “Còn có thể bị cá nó lừa đi, nài.....” đã ngốc đạt đến trình độ vô đối rồi.

..... Lại chọn trúng ngày tân hôn của Tạ Liên nữa chứ.

A Ly: Ồ ha.....

“đó là một con cá thật là to”. Rồi chạy thật nhanh ôm con cá đó lại đây, “đây mới được gọi là đầu đuôi như nhau, thật là thô kệch”.

— Còn chưa biết đến khi nào mới có thể thoát hiểm. Ban đêm, không dễ dàng gì tìm được đồ ăn, A Ly dùng một tảng đá nện thật mạnh xuống trần con cá kia cho bong thịt ra rồi lấy. Tính mạng này xui chút nữa đã bị nó cướp đi, nên cú đập không có chút lưu tình. Bởi vì vội vã rời khỏi, đi đứng liều xiêu vì mất thể lực, máu tươi bắn trên mặt mình cũng không hề hay biết, quả thực có thể so sánh với hình ảnh tên giết người biến thái. Cộng với đêm mưa gió tối tăm, Tư Mã Dục ngồi một bên nhìn bỗng cảm thấy rét run.

Vậy mà còn cố tình mở to đôi mắt đen lấy vô tội vạ, nhìn anh đầy vẻ mong chờ, Tư Mã Dục chỉ cảm thấy dở khóc dở cười. Giơ tay vuốt ve đầu cô, “lớn thật đó, chả trách có thể câu cả nài xuống nước”.

“Vi bình thường ta câu cá khá may mắn”. A Ly thích ý khoe khoan, “Hừm, ...ờ, ngay lần đầu thả câu cơ, quên móc mồi câu, vậy mà có thể câu được một con của to ời là to”.

“Ồ, thật là lợi hại”. Cô niềm nở giải thích, Tư Mã Dục cũng có chút cảm giác hứng khởi nho nhỏ. Cũng không quên quan sát toàn thân cô, nhìn xuống đôi chân đi đứng không được linh hoạt mấy, liền giơ tay kéo tà váy ướt sũng của cô lên. Nhìn thấy vết xanh tím trên mắt cá chân cô, sự hứng khởi nho nhỏ vừa rồi tan biến không còn một chút. Án nhẹ lên chỗ sưng phù trên mắt cá chân của cô, nhẹ giọng hỏi: “Có đau không?”.

A Ly gật gật đầu, lại nói: “có cảm giác không nghiêm trọng lắm, để ý vài ngày là tốt lên thôi mà. Lúc đó có một lớp váy tương đối dày bị nhét vào, nên không trôi chảy lắm”.

Tư Mã Dục tự trách mình, lặng lẽ không nói gì. Ôm gọn đôi chân cô, rồi thay cô xoa nắn.

A Ly líu ríu muốn thương lượng, “À,..... Để ta đi nấu chút canh cá trước có được không? Đói lắm rồi”.

Mặc dù trời đã vào giữa Thu, nhưng ban đêm cũng hơi se lạnh. Vào đêm trời mưa gió như thế này, so với những ngày thường sẽ lạnh hơn. Căn nhà gỗ đã lâu không được tu sửa, chỉ miễn cưỡng che gió đứt mưa. Cả hai đều đã ướt sũng, tất cả khí lực đều đã tiêu hao hết dưới nước, phải trải qua một đêm ở đây, không bị đông thành đá thì cũng sẽ bị bệnh. Vậy nên cần phải bổ sung năng lượng.

“Để ta nấu cho”. Tư Mã Dục xung phong nhận việc.

“..... nhưng e là chàng nấu thì không ăn được”.

Tư Mã Dục: ..... nhiều khuyết điểm đáng ghét vậy đó!

Nhưng mà lúc A Ly nếm nếm gia vị, hương vị thơm lừng của thức ăn lan tỏa ra tới tận cửa, thơm ngào ngạt vị cá, anh cảm thấy thế là đủ rồi.

Hai người dùng chung một chén gỗ, anh một miếng cô một miếng, chia sẻ thức ăn cho nhau.

Bên ngoài mưa vẫn ầm ĩ, nhìn từ cửa sổ ra ngoài, chỉ thấy một khoảng không tối tăm. Đất trời tựa như một mảnh hư không, nổi bật lên một căn nhà gỗ nhỏ ấm áp.

Bên trong căn nhà gỗ khói lửa bập bùng. Lúc đầu khói ám dày đặc, đến giờ này chỉ còn một ngọn lửa sáng ngời và ấm áp. Từng ngọn lửa bập bùng nhảy múa soi sáng khung cảnh tối đen, chiếu vào đôi mắt chính là những đốm lửa ngời sáng. Ánh sáng kia thật dịu dàng, và cũng đầy ôn nhu.

Lúc này, tiếng mưa rơi ngoài kia đã không còn tồn tại.

Sau khi ăn no nê, không có gì giải khuây nên không tránh khỏi con người hay suy nghĩ vẩn vơ. Giữa khoảnh khắc trầm ngâm, một vài chuyện sẽ phát triển không ngờ, đó là điều hiển nhiên.

A Ly mặt mũi đỏ lựng, không chịu được bèn ôm chặt hai đầu gối rồi cúi mặt xuống.

Đang trong lúc không nghĩ ra được cách nào để phá vỡ sự yên tĩnh mờ ám này. Bỗng nhiên chớp mũi ngựa ngáy, liền “hất xì” một hơi.

Tư Mã Dục: .....

Anh chạm vào cánh tay của A Ly, quả nhiên nó rất lạnh —— trước khi anh nhảy xuống nước, tất cả áo ngoài đều cởi ra, trên người chỉ thừa ra một cái quần. Là do cơ thể mạnh khỏe bẩm sinh, nên không hề cảm thấy lạnh. Nhìn quần áo trên người A Ly đã ướt hết cả, mới nói: “Cởi quần áo ra đi, để ta hong khô một lúc”.

A Ly:.....

Không có gì quá khó khăn, cô cởi áo khoát ra, đưa cho Tư Mã Dục. Nhất thời Tư Mã Dục ngây người, quên mất phải nhận nó. A Ly cúi đầu nhìn theo ánh mắt của anh, thì thấy lớp áo bên trong cũng đã ướt sũng, dính sát vào trên ngực. Mặt lại đỏ như gấc. Vóc người cô không quá mảnh dẻ, nên hiện tại quần áo bám vào người đã miêu tả hoàn toàn khuôn ngực đầy đặn, tròn vẹn đường cong yếu điệu trên cơ thể không thể che giấu. Vội vàng giơ hai tay lên che, lộ ra toàn bộ cánh tay cùng bả vai, trắng nõn mượt mát, lại càng gọi cảm hơn. Giờ một tay ra kéo lấy áo khoát ném lên mặt Tư Mã Dục. Rồi quay lưng bỏ đi.

Tư Mã Dục giấu đầu hờ đuôi ho khan hai tiếng, sau một lúc khá lâu mới chịu dời ánh mắt từ nơi trắng nõn đầy đà kia sang chỗ khác. Đò bưng mặt, nhặt lấy nhánh cây rồi treo áo khoát lên, hong nó trên đám lửa.

Từ bên kia A Ly lại hắt hơi hai cái.

Tư Mã Dục không nhịn được cười xòa, gọi: “A Ly.....”

A Ly quay lại, mắt long lên trừng anh. Tư Mã Dục làm như không biết, vỗ vỗ vào đầu gối của mình, cười nói: “Đến đây ngồi đi. Cơ thể ta ấm lắm, lại đang ngồi cạnh bếp lửa nữa đó”.

A Ly:.....

Chỉ là ngồi thôi mà, có gì đâu mà sợ.

Hai người liền ngồi kề bên nhau.

Tư Mã Dục giúp cô hong khô quần áo. Người anh cởi trần, lại nóng hừng hực. A Ly thì lạnh vô cùng, không chịu được nữa đành ôm chầm cánh tay của anh rồi tựa vào, dần dần cơ thể cũng nhích vào gần hơn.

Tư Mã Dục cảm thấy hết sức buồn cười. Mặt A Ly lại đỏ như gấc, đang muốn rời ra, đã bị anh tóm gọn và ôm chặt: “Dựa sát vào. Người nàng lạnh hơn băng tuyết luôn rồi đó”.

“Chàng không thấy lạnh à?”.

Anh cười, “Không thấy lạnh. Những lúc luyện kiếm vào mùa Đông, ta đều lấy nước lạnh để tắm. Nhờ thế gió và mưa chỉ là chuyện nhỏ, thôi không nổi ta đâu”.

A Ly 囧, “Đừng, đừng có nói bình thường chỉ tắm nước lạnh thôi nha”.

Tư Mã Dục im lặng một chốc, vẫn thẳng thắn thừa nhận, “Là trước đây thấy Tạ Liên tắm như thế, nên mới cảm thấy, hẳn có thể chịu được thì ta cũng có thể. Sau này lại thành thói quen, không dùng nước lạnh để tắm thì thấy khó chịu”.

Vẫn là bản tính hiếu thắng, thích ganh đua của thiếu niên.

A Ly cười nói: “Chàng vừa nói ta mới nhớ ra, mùa Đông năm trước, bỗng dưng A Diễm cũng dùng nước lạnh trong viện để tắm, kết quả đã bị bỏng lạnh, làm ta và a nương đau lòng không chịu được. Thật không hiểu nổi các người nữa rồi, hà có gì cứ muốn làm khổ mình như vậy ha”.

Cô nói thẳng. Tư Mã Dục cũng nhận ra, lòng dạ mình cũng quá hẹp hòi rồi. Liền cười rộ lên, “A ha..... Thực ra cũng không tính là cực khổ gì, vẫn thấy nó tốt mà. Không tin thì nàng sờ cánh tay ta này ——” Anh cố lấy gân để tạo ra cơ bắp tiện khoe mẽ.

Thân thể thiếu niên to lớn đều đặn, những đường cong cơ bắp nở nang thật thích mắt, da thịt rõ ràng, nhưng không hề gọi lên cảm giác thô lậu. Ngay cả khi lấy gần nhìn vào cũng hơi có cảm giác tao nhã, sờ thật săn chắc. Bất luận là hình thể lẫn sức mạnh, đều rất đáng tán dương.

A Ly giơ tay ra nheo, “Ủm, sờ rồi nè”.

“Có phải rất rắn chắc hay không?”.

Anh cứ như là một thiếu niên đang ra sức lấy lòng chiêu người yêu, mặt mày tươi rói, ngoác miệng cười lộ ra cả răng nanh.

“.....” không ngoài suy đoán của anh, A Ly bật cười, “Ồ, rắn chắc thật nha, cứng như đá luôn đó”. Nhưng còn muốn đùa dai, “Còn có thể dùng để đập nát vỏ hạch đào nữa kia”. “Oái..... cái, cái này đại khái không thể được. Tuy nhiên có thể giúp nàng đập, đập đến một trăm cái vẫn không vấn đề gì”. Anh nổi lên đắc ý, mặt mày hớn hơ nói cười, “Nàng sẽ thấy nghiện luôn cho coi, ta còn có thể uốn cong được nhánh hạch đào, hai đầu có thể chạm nhau nữa đó”. Rồi dùng tay làm ví dụ, “làm được trong một lần luôn nha”.

A Ly cười đến sắp ngất, “Ừ, chàng thật sự rất lợi hại”.

Tóc cô cứ cò cọ vào dưới cằm anh, ngứa ngứa. Lại còn ngẩng đầu lên nhìn anh, đôi mắt sáng như sao. Đã không còn vẻ ngượng ngùng lúc trước nữa.

Niềm hào hứng tốt cùng trong đôi mắt Tư Mã Dục lúc này cũng theo đó mà dần dịu xuống, biến thành một bầu trời đêm sâu thẳm. Anh càng lúc càng nghiêng thân người về đằng trước, muốn chặt chẽ bao lấy cơ thể cô, cọ cọ bên tai của cô, “Ừm.... à thì, nàng đã thấy thích ta chút nào chưa?”.

A Ly còn chưa thoát ra khỏi không khí vui vẻ lúc trước, cười cười một cách vô tư nhìn anh.

Nhưng sự vô tư đó không thể giữ được lâu.

Hành động của anh thì như một con mèo mặt dày làm nũng, nhưng lại dùng âm thanh trầm thấp kia để nói. Những rung động trong khuôn ngực của anh truyền lên cô, khiến cô run rẩy.

Cánh tay cô kề sát cánh tay anh, chân đan xen vào chân. Lưng thì tựa sát vào khuôn ngực anh. Cả người cô đều nằm gọn trong vòng tay anh, tiếng tim đập nặng nề của anh cùng của cô như đập cùng một âm điệu. Khi anh cúi đầu cọ vào cổ cô, hơi thở nóng ấm cứ lượn lờ trên vành tai, không cần giải thích rõ ràng, đó chính là một loại thân mật khấn khít tốt cùng.

Bản thân cô trong tư thế này cũng có cảm giác đang bị chiếm giữ.

A Ly cảm thấy không được ổn.

Đây chính là lần thi thứ hai. Anh không thể nhớ, nên cả người anh đều tự nhiên mà toát ra vẻ ngầy thơ. Nhưng cô lại nhớ rất rõ.

Cô im thin thít.

Tư Mã Dục thít chặt hai cánh tay lại, bao bọc lấy cô, rồi nói thêm, “Lần trước nàng đã hỏi ta, nếu như ta gặp được người khác nữa, thì còn có thể thích nàng nữa hay không?”. Anh dừng lại một chút, nói: “Ta chưa từng nghĩ tới việc sẽ gặp gỡ ai khác, nên không biết trước được. Nhưng ta cảm thấy là sẽ không có. Ta sẽ không thích người nào nữa, chỉ thích nàng thôi. Chính là cảm giác đã chờ đợi từ rất lâu. Thế nên lần gặp đầu tiên đó, đã không thể rời mắt được. Cảm giác này, so với cảm giác nhìn những người khác thì không giống. Cho nên nàng đừng lo lắng nữa”.

A Ly im lặng không nói — cô cảm thấy thật ra đáp án này từ lâu đã không còn quan trọng.

Mẹ cô nói rất đúng, trên đời này nào có cái chuyện vô duyên vô cớ mà thiên trường địa cửu. Tình cảm đều phải được kinh doanh. Đã kinh doanh, là phải xác định dài lâu. Kinh doanh không tốt, lập tức sẽ có người đến thọc gậy bánh xe, sớm hay muộn tình cảm đó cũng sẽ mất đi.

Tư Mã Dục đã vì cô mà nhảy vào con sóng dữ, đủ để chứng minh hiện tại anh rất thật lòng. Giấy phút này, thế là quá đủ.

Tư Mã Dục nói thêm: “Ta cam đoan, nếu như nàng không thích, ta sẽ không liếc nhìn bất cứ người nào bên ngoài nữa. Nếu nàng còn chưa yên tâm, khi nào trở về ta lập tức nói với mẫu hậu, từ nay về sau Đông cung không cho người ngoài tiến vào nửa bước, được không?”.

A Ly vội vàng lắc đầu, “Không cần đâu”.

Nếu như Tư Mã Dục thực sự nói vậy với Hoàng Thượng và Hoàng hậu, tuy là cô sẽ được bảo đảm, nhưng loại chứng nhận như thượng phương bảo kiếm này cô cần để làm gì chứ? Thực lòng yêu nhau thì không nên ràng buộc về mặt này.

Huống chi Tư Mã Dục mà thực sự nói ra, trong lòng Hoàng Thượng và Hoàng hậu, chi e không được thoải mái.

Tư Mã Dục cũng mỉm cười nhìn cô: “Được thôi, không nói nữa. Cứ đợi đến lúc phụ hoàng và mẫu hậu ban họ cho ta, ta nói không nhận là được chứ gì”.

A Ly cũng gật đầu.

Tư Mã Dục bèn thấp giọng hỏi lần nữa: “Vậy hiện tại, nàng trả lời câu hỏi của ta được chưa nào?”.

A Ly:.....

“Ta thấy hơi mệt”.

Tư Mã Dục im lặng trong chốc lát, cảm thấy không cam lòng, hôn lên vành tai của cô, rồi nói: “..... Vậy thì nàng ngủ đi”.

A Ly tựa ngay trên bờ vai của anh.

Lửa hồng bập bùng cháy, vòng tay anh thật ấm áp, thoải mái vô cùng. A Ly tựa vào vai anh, nhìn nghiêng mặt anh.

“Quần áo chắc là đã khô rồi”. Cô nói.

Tư Mã Dục buồn bực không thêm trả lời, kéo nó lại. Sờ sờ, quả nhiên đã khô rồi, liền khoát lên trên người cô, “ngủ đi”.

A Ly vẫn tiếp tục nhìn anh.

Dần dà Tư Mã Dục thấy không thể tập trung, ánh mắt không được tự nhiên mà né tránh, cô cố gắng nhìn, anh lại né tránh, rồi cố nhìn sang nữa..... Cuối cùng không thể trốn thoát. Hai người nhìn lẫn nhau. Tiếng mưa bên ngoài mỗi lúc một nhỏ, tiếng chim thú thỉnh thoảng truyền vào cũng dần mất đi, ngay cả âm thanh của ngọn lửa bập bùng gần như không còn tồn tại. Chỉ lặng lẽ nhìn nhau, mắt đối mắt, trong mắt lộ ra hào quang mềm mại sáng ngời, trong hào quang kia chính là hình ảnh của chính mình.

Bất tri bất giác đã khép chặt đôi mắt lại, trao nhau nụ hôn.

Bỏ đi những lớp áo ẩm ướt và khô ráo kia. Hai cơ thể tự nhiên quấn quýt lấy nhau. Giống như mực nước sông bỗng nhiên dậy sóng dồn dập, sự mềm mại và ấm áp tràn lan trên từng mỗi tế bào, nhấp nhô chìm nổi, khuấy động mãnh liệt, kéo dài không dứt. Hô hấp nặng nề, hít thở không thông như không đủ khao khát, đòi hỏi lẫn nhau, nuốt trọn âm thanh của nhau, khoảnh khắc thăng hoa đến như pháo hoa nở rộ trên bầu trời đêm.

Lúc tia sáng sớm mai chiếu vào phòng, Tư Mã Dục nhắm mắt nhìn A Ly đang ngủ say trong lòng mình, tư duy rối loạn thờ dài.

..... Nàng quả là mạnh mẽ. Anh nghĩ, ừm, tuyệt đối chính là mạnh mẽ. Mạnh mẽ cũng là một cử chỉ đáng yêu đó nha!

A Ly vẫn chìm trong giấc mộng, trở mình, gương mặt dán lên khuôn ngực anh, có thể nghe rõ tiếng tim anh đang đập nặng nề. Vô thức mỉm cười, gắng sức ôm chặt bờ vai anh.

Tư Mã Dục cúi đầu hôn lên đôi môi cô.

Bên ngoài mưa đã tạnh, chim vui ca hát.

Tìm kiếm cả một đêm, rốt cục Vệ Lang đã tìm thấy căn phòng nhỏ giữa núi, nhìn lên ống khói còn đang tỏa ra những làn khói trắng mịn mờ.

“Là chỗ đó sao?” Anh hỏi. Cô gái đi bên cạnh dẫn đường, sắc mặt còn vương chút mệt mỏi, nhưng dung nhan vẫn rạng rỡ, xinh đẹp vô cùng. Cô ấy thờ phờ một hơi, lạnh lợi muốn nhắc chân chạy sang phía bên kia, “Vâng, phía bên này là chỗ nước cạn. Nếu bọn họ lên bờ ở chỗ này, chắc chắn sẽ đi đến ngôi nhà gỗ bên kia để tránh mưa — Tôi đã cố tình sơn cái ống khói kia thành màu đỏ cho nổi bật, liếc mắt một cái là nhìn thấy ngay. Chúng ta đến xem thử đi”.

Vệ Lang ngẫm nghĩ, tốt nhất là cứ ngăn bọn thị vệ lại đã, rồi nói: “Ta với cô nương cùng nhau qua đó đi”.

Bạn đang đọc truyện *Ba Lần Đi Thi Thái Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18

Chuyện Tư Mã Dục nhảy xuống nước, Thái Phó đã sai người báo tin cho Hoàng Thượng và Hoàng hậu từ sớm. Khắp nơi mưa to gió lớn, sóng nước cuộn cuộn. Muốn đi tìm cứu người còn khó, huống chi là nhảy luôn xuống nước? Vậy nên mọi người không có nhiều hi vọng.

Cũng chỉ có Vệ Lang và Tạ Liên là cẩn thận, liều chết không buông tay, dập dềnh trên sông, tìm kiếm không bỏ sót một chỗ nào. Vệ Lang dọc theo hạ lưu thì nhìn thấy một thôn nhỏ, liền hùng dũng mang theo mười mấy thôn dân kéo tới. Đang đêm hôm, bỗng dung lại có mấy ngàn vệ binh bao vây thôn, từng bước chân giẫm lên mặt đường, cứ như là tiếng sấm dồn dập. Đèn đuốc chiếu sáng con mưa đêm, sáng rọi cả bầu trời đêm, dân chúng vô cùng hỗn loạn.

Ngoại trừ các cụ lão trong thôn đang chạy ra đón tiếp, mọi người còn lại đều nhanh tay đóng chặt cửa. Lo sợ sẽ gây ra mầm tai họa nào đó. Không ngờ Vệ Lang vô tình đi ngang qua Tả gia, Tả Giai Tư đứng trong phòng nhìn ra, thấy anh hơi quen mắt, mới quay sang hỏi anh cô một câu. Anh của cô chỉ nói bọn họ đang tìm một nhân vật quan trọng, Tả Giai Tư liền nhớ tới chuyện A Ly bị lạc ở Đông Sơn dạo trước, tình hình khi đó cũng tương tự hôm nay. Mặc dù tự cảm thấy chuyện sẽ không trùng hợp thế, nhưng việc cứu người vẫn là quan trọng nhất.

Đứng thấy cô chỉ là một thiếu nữ nhỏ nhai, khắp Đông Sơn này cô thông thuộc nó tới mức như là sân nhà mình, thế nên những tình huống như thế này, cô còn khá dụng hơn bọn nam nhân bình thường tại đây. Nên không hề kiêng dè, vội thay áo tơi rồi chạy ra. Chỉ là một cô thiếu nữ nhỏ bé lại gan dạ và có trái tim nhiệt tình giúp đỡ người khác đến thế, Vệ Lang cảm kích muôn phần, bèn để cô đi bên cạnh mình để chỉ đường.

Cô nàng này thực nhanh nhạy, vừa nghe Vệ Lang nói sơ qua, là biết ngay lý do vì sao bọn họ rơi xuống nước. Chỉ phân tích chút ít, thì đã biết nếu bị đánh lên bờ, sẽ dạt lên chỗ nào, sau đó liền dẫn mọi người đi. Lúc ở trên đường, nhìn thấy phản thân con cá lớn bị người ta đập nát ở giữa, phản này còn bị mắc vào đồng dây lẩn nhẩn, Vệ Lang mặt mũi hơi tái xanh, sau đó ôm trán cười rộ lên — hai người này, đúng là phước lớn mạng lớn mà.

Bây giờ, nhìn thấy ống khói đang nhả ra làn khói trắng, cũng đã thông suốt hết hành tung và tình huống của Tư Mã Dục, hy vọng không tới mức hấn bị hôn mê, chỉ cần tay chân bị đau chút ít để nhớ đời là được. Rồi phân phó người gọi bọn thái y đằng sau nhanh đuổi kịp, còn mình thì theo sau Tả Giai Tư tới đó để xác nhận. — Anh nhớ ra đêm hôm qua, trước khi Tư Mã Dục nhảy xuống nước đã cởi hết quần áo.

Nếu để cho nhiều người nhìn thấy Thái tử quần áo không chỉnh tề, thì không được hay cho lắm. Đến trước ngôi nhà gỗ, Vệ Lang gõ cửa. Tả Giai Tư cũng nhào lên cửa sổ. Cô vừa nhìn vào đã trông thấy A Ly, lập tức reo gọi: “A tỷ!”. Tư Mã Dục nhay bén, vừa nghe thấy đã nhìn qua. Thì thấy một cô gái

đang ghé vào cửa sổ nhìn vào, đối diện với ánh mắt anh, đôi mắt đỏ liên ngẩn ngơ, giường như đã phát hiện ra trong phòng còn có người khác.

Ngay lập tức sắc thái khuôn mặt chuyển từ trắng sang đỏ hồng, màu đỏ ngày càng sục sôi. Sau đó cô gái đó hoảng hốt thụt đầu như một chú thỏ, rồi co giò chạy biến. Tư Mã Dục cúi đầu nhìn lại.... Trên người anh chỉ mặc độc nhất một chiếc quần, thân trên để trần. Quả là mất mặt. Kể đó lại nhìn sang cô vợ mới cưới đang cuộn tròn trong lòng mình, liền bật cười hi hi. Rồi kể đó nữa mới chậm chạp nhận ra là — ôi, hiện tại đang ở bên ngoài. Anh và A Ly không phải đang đi hưởng tuần trăng mật, mà chính là đang gặp rủi ro. A Ly cũng mơ màng tỉnh lại. Ánh mắt mê ly, đôi má ửng hồng, lại vô cùng chuẩn xác ngẩng đầu hôn “chụt” lên bờ môi Tư Mã Dục, “Chào buổi sáng”.

Tư Mã Dục: ..... Anh là đang bị trêu ghẹo sao? “Chào..... buổi sáng”.

Sắc trời bên ngoài chưa biết sáng tới như thế nào, trên không trung chỉ có một màu trắng, những rặng núi xung quanh đều mang một màu đen. Nhìn ra cửa sổ thấy một nhánh cây vắt ngang qua, trên đầu cành lù chìm đang hót vang. Thật giống cảnh ngục tù cô quạnh của tội nhân. Giờ này cả người A Ly đều đau nhức, vừa trở mình trên người anh lại nhắm mắt ngủ tiếp. Tư Mã Dục đẩy gọi cô: “Có người đến đó. Mặc quần áo vào đi”.

A Ly còn đang chìm trong cõi mộng đã tỉnh táo một nửa, “Ờ”. Sau đó nghe thấy bên ngoài đập cửa hai tiếng, cùng với âm thanh Vệ Lang truyền vào: “Có thể vào được chưa?”. Trong chớp mắt A Ly tỉnh hẳn, hợp sức cùng Tư Mã Dục la lên: “Không được!” / “Chưa được!”.

Vệ Lang: - __,|| coi ra các người còn khỏe chán ha! Đến lúc này, tâm tư anh mới được thả lỏng. Quay đầu sai người mang quần áo đem lại, rồi dặn dò người khác chạy về thông báo cho Tạ Liên và Tạ Thái Phó một tiếng. Thu xếp xong xuôi, quay sang nói vài lời cảm ơn Tạ Giai Tư, lại bắt gặp Tạ Giai Tư đang đứng một bên đồ đạc, tay chân luống cuống, trên đầu hình như còn bốc lên khói nước, liền cảm thấy không ổn: “Cô nương..... thấy được gì đó rồi sao?!”.

Tạ Giai Tư tái mét, càng bối rối dữ hơn, “Không có! Bất cứ cái gì cũng chưa thấy!”. Vệ Lang nheo mắt, tinh tế thăm dò rồi quan sát cô một lúc. Lúc này tâm tư rối ren không để ý, giờ này nhìn kỹ mới thấy đáng tán thưởng, cô nương này quả là trang giai nhân hiếm gặp. Nếu đưa vào Đông cung, khó tránh khỏi sẽ nổi lên phong ba — Vệ Lang tính ra cũng là một nửa thân nhân Vương gia, dù là so về mối quan hệ với tứ thúc của A Ly, hay là mối quan hệ cá nhân thân thiết với Vương Diễm, anh sẽ không để cho A Ly phải chịu thiệt thòi bởi Tư Mã Dục.

Trời sinh anh tính tình phóng khoáng, là người không quá quan trọng gốc gác dòng dõi. Dù sao thì cô nàng này bộ dáng rất xinh, cũng coi như là hiếm hoi anh mới được gặp. Mới nói: “Dù sao cũng là vì giúp ta tìm được người, nếu có điều gì mạo phạm cô nương, tất nhiên sẽ bồi thường thỏa đáng. Nếu cô nương không chê..... ở Đông Sơn ta cũng có một tòa nhà, nửa mẫu ruộng vườn. Mỗi kỳ xuân về, cây cỏ xanh tươi, hoa lan nở đầy, suối chảy róc rách, cảnh sắc kia vô cùng tươi đẹp”. Tạ Giai Tư nghĩ là anh đang muốn đem những thứ yêu thích của mình tặng cô, đang định nói: “Thực sự không quan trọng mà. Huống hồ đó chính là a tỷ của tôi, không cần huynh phải bồi thường”.

Lại nghe thấy Vệ Lang mở mồm nói lung tung: “Năm nay ta vừa tròn mười bảy, dung mạo và hành vi đều giống như cô nương đã nhìn thấy. Gia thế trong sạch, phẩm chất thì khá, chưa lấy vợ, mà người thì cũng vô cùng tốt. Đang muốn tìm nữ chủ nhân cho tòa biệt viện, nếu cô nương.....”. Tạ Giai Tư bất vì sở động, quả quyết chặn lại: “Tôi thực sự không quan tâm”. Vệ Lang mặt mày tươi rói, mỉm cười ung dung. Đang trải qua thời điểm thiếu niên phát triển đặc ý nhất, một thân như ngọc, ra đường còn bị ném trái cây đầy xe.

Hôm nay chính là lần đầu tiên anh “phóng điện” mà bị làm lơ. Mở to hai mắt nhìn nhìn, ý vị thâm trường nói: “Vây là tốt rồi”. Tạ Liên cũng nhanh chóng chạy tới. Đêm qua đấu tranh với con nước dữ, anh cứ khấn khấn rà soát kỹ càng, đã vài lần gặp phải tình huống nguy hiểm, còn bị té xuống sông một lần. May mà được dây thừng kéo lại, không thì đã bị nước cuốn đi. Trong lòng anh phải chịu đựng hai loại dây vô, nên so với người ngoài càng lo lắng bất an hơn nữa. Nhưng vào lúc chỉ huy đội tàu thuyền đêm qua lại có tỏ ra ung dung, càng ra sức tỏ ra bình tĩnh. Nói ra, cũng chỉ có thiếu niên này mới có được tâm trí sắt đá đến vậy. Căng thẳng cả đêm. Vừa nghe được tin tức Vệ Lang truyền lại, nháy mắt mừng rỡ như điên, sau đó cơ thể gần như suy sụp muốn ngã xuống. Nhưng lại vội vàng lên bờ, chạy đuổi qua hướng bên kia. Núi non trải dài qua hai mặt sông, một dòng nước chảy dài theo hướng Đông. Thăm thoát đã đến lúc hừng đông, mặt trời từ từ nhô lên. Tạ Liên ghim cương ngựa.

Từ đằng xa, anh đã nhìn thấy dãy áp núi đồi, các thị vệ quý xuống nghênh đón Thái tử. Tư Mã Dục nâng tay A Ly, giúp cô leo lên xe ngựa. Cô tắm trong ánh nắng ban mai nhìn sang trượng phu của cô và mỉm cười, ánh mắt hai người giao nhau, tâm ý tương thông. Chỉ trong một khoảnh khắc, sóng mắt tình ý tràn ngập, chỉ còn tồn tại nhau vào giây phút đó. Anh nghĩ, bọn họ đã lường tình tương hứa.. Đây là điều tốt. Không còn gì có thể tốt hơn.

Đằng sau có người hỏi thăm. Tạ Liên gấp rút xoay đầu ngựa, tay gơ roi lên, nói: “Điện hạ đã mệt mỏi, Thánh Thượng cũng ngóng trông, về Thái Thành là quan trọng nhất, hiện tại cũng không nên vội đến yết kiến”. Thế nhưng Tạ Liên không thể hỏi phủ ngay được, bên kia đã có Thái Phó tọa trấn, muốn anh phải hộ tống Thái tử trở về. Tạ Liên cũng không vương bận gì, nên không có lý do từ chối. Anh không nói được gì. Vào đến điện Thái Cực, nghe người ta thông báo là Tạ Liên đang ở bên ngoài, Tư Mã Dục mới biết được.

Rồi nhớ ra hôm qua là đêm tân hôn của anh, chỉ e chưa kịp động phòng đã vội vàng chạy tới sông tìm kiếm anh và A Ly, cảm thấy vô cùng áy náy và bất an. Nên cho phép anh về phủ trước để nghỉ ngơi. Nhờ thế Tạ Liên mới tránh khỏi. Từ Đông Sơn đến Thái thành không xa, lúc Tạ Liên về nhà, mặt trời cũng chưa lên cao lắm. Đêm qua đi gấp quá, chưa nói rõ với mọi người. Chắc hẳn mọi người cũng đã chịu đựng một đêm, chờ đợi đến lúc có chút tin tức mới đi ngủ được.

Giờ này trong nhà rất là yên tĩnh. Chỉ có vài nha đầu đang múc nước ngoài sân, gánh nước quét nhà. Tạ Liên đi vào chính viện thăm hỏi vài câu, không quấy rầy nhiều. Rồi liền quay về sân viện của mình. Anh không quên, đêm qua chính là đêm tân hôn của anh và Hoàn Đạo Liên. Đứng bên ngoài tân phòng, nhất thời anh không biết cư xử ra sao. Đương nhiên trong lòng rất áy náy, lại không biết nên giải thích như thế nào. Nặng nề vội vào phòng, không khí buổi sáng chậm rãi ấm lên, vô thanh tĩnh tịch. Anh do dự hồi lâu, cuối cùng vẫn đẩy cửa đi vào. — Bên trong phòng anh, tân nương vẫn mặc nguyên cát phục, đang dựa vào thành giường nghỉ ngơi.

Tân nương hôm qua đầu đầy trang sức, nay đã tháo xuống hơn phân nửa các loại trâm cài. Dung nhan vẫn sạch sẽ chín chu, một sợi tóc rối cũng không lộ ra. Chỉ là dưới đôi mắt đã xuất hiện vầng thâm, vậy là đã trải qua một đêm vất vả. Giờ này, nghe thấy tiếng động liền bừng tỉnh ngay, nhìn thấy là anh.

Khuôn mặt tự nhiên mỉm cười, ánh mắt dịu dàng, cười nói: “Chàng đã về rồi..... Chàng nghỉ ngơi một chút đi, để thiếp gọi người chuẩn bị chút đồ ăn”.

Không hề nói một câu rằng cô đã vất vả cùng ủy khuất như thế nào.Tạ Liên thuận thế không suy nghĩ nắm lấy tay cô, nói: “Không cần đâu, ta không thấy đói. Nàng..... quay lại nghỉ tiếp đi. Lát nữa còn phải đến bái lạy cữu cô, để họ gặp gỡ tân nương. Sẽ mệt lắm đó”.Đôi mắt cô sáng trong, nhu tình ngập đầy. Nhẹ nhàng nói: “Vâng...”.

Rồi lại nhẹ nhàng giúp Tạ Liên cởi lớp áo khoát, đai lưng. Sắp xếp gọn gàng. Rồi với tay lên màn trướng, mở ra trải xung quanh giường.Ánh sáng trong phòng liền dịu hẳn đi.Hai người cùng nằm xuống giường. Ánh mắt cô nhu hòa nhìn Tạ Liên, Tạ Liên hoảng hốt một lát, mới nghiêng người hôn lên vàng trán của cô, nói: “Ngủ đi”.

Vào lúc Hoàn Đạo Liên tỉnh lại, Tạ Liên đã rời giường, đang quay lưng về phía cô đùa nghịch cái gì đó.Chính là cái hà bao mà Tạ Liên vẫn luôn mang bên mình, không biết móc phải thứ gì, đã bị rách một miếng, hương liệu bên trong bị rơi ra gần hết, chỉ còn lưu lại hương hoa lan nhàn nhạt. Lúc giúp anh cởi ra, Hoàn Đạo Liên đã từng xem qua. Hà bao kia vô cùng tinh xảo, miễn cưỡng cô chỉ có thể bện ra đám chỉ thêu màu bạc đó, còn lại các hoa văn tinh tế khác đều không biết cách nào để làm.

Chỉ e là không thể sửa được đẹp.Tạ Liên lại làm hư nó lần nữa.Anh đã từng hứa với A Ly sẽ mang theo nó cả đời. Vậy mà lại lần nữa không chú ý mà làm hỏng nó.Anh không thể tưởng tượng được, Khi đó làm cách nào mà cô có thể kiên nhẫn ngồi dưới ánh đèn mà thêu từng đường kim mũi chỉ, đã vô tình dệt nên một mối duyên thật đẹp.Nhưng chính vì đã quá dụng tâm dụng sức, làm ra quá hoàn mỹ.

Thế nên bây giờ khi đã bị hư, thì đã không còn ai có thể sửa nó được nữa.Thứ độc nhất vô nhị trên cõi đời này, rốt cục anh đã đánh mất.

Bạn đang đọc truyện *Ba Lần Đi Thi Thái Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19

Chương 34: Đời người là thế

Tác Giả: Mậu Lâm Tu Trúc.

Edit: Mi Xảo.

——ooOoo——

(Các bạn đọc convert chương 35 ở đây : link).

Tư Mã Dục hoàn toàn không nhận ra tâm sự của A Ly.

Anh đã quen với sự khác biệt giữa anh và A Ly, do đó hầu hết những băn khoăn lo lắng anh đều vô tình bỏ qua.

Anh chàng này ngay từ nhỏ đã quen thuận buồm xuôi gió, chuyện duy nhất làm khó anh chỉ có chuyện tình cảm với A Ly. Trước khi hoàn toàn có được A Ly, mặc dù ngoài miệng nói cứng, nói là bản thân mình thật ra không hề có lỗi với Tạ Liên, nhưng trong tiềm thức vẫn nảy sinh áy náy. Nay đã nhận ra tình cảm của vợ dành cho mình, Tạ Liên cũng đã rước về một nàng dâu xinh đẹp, đối với anh em thì tình cảm vẫn như xưa, với vợ thì cảm sát hài hòa, làm cho bao người phải ghen tị, ngay cả một chuyện xiu xiu không như ý cũng chưa từng nếm trải.

Sống trong sự viên mãn như vậy, anh thực sự không nghĩ ra bản thân anh còn có điều gì phải lo sợ nữa.

Trong một thời gian ngắn gió thổi vạn dặm, biển rộng trời cao, bồng bồng hăm hở, tính cách lại quay về như cũ.

Cuộc sống trở nên thoải mái vô cùng.

Tuy rằng Hoàng Thượng đã bước vào tuổi tứ tuần, tự biết thân thể vẫn khá, còn có thể giúp nhi tử chống đỡ thêm vài năm, do vậy mới còn bị anh dày vò dài dài.

A Ly gả cho anh hai kiếp, từ lâu đã quen với thói quen hay làm khổ người khác của anh. Tuy đã chấp nhận theo anh dù nghèo khổ hay sang giàu, nhưng vẫn không sao quên được kết cục của kiếp trước. Nếu như truyện cổ tích có câu “Từ đó về sau họ mãi mãi hạnh phúc bên nhau”, so sánh với hiện thực, A Ly cảm thấy cũng không có mấy phần chân thật.

Chỉ là một vài lần bật dậy từ trong giấc mộng, tỉnh táo đã thấy anh đang ngủ say bên cạnh, mỉm cười trong giấc mơ, cả bờ mi khỏe mắt đều hiện ra câu “vừa lòng thỏa ý”, nhìn không được khê thờ dài một hơi. Không biết quãng thời gian tốt đẹp nhưường này, còn có thể kéo dài được bao lâu.

Mùa xuân năm Chiêu Minh hai mươi mốt, Bắc Yến bị Bắc Tần thấu tóm đã được năm năm, Bắc Tần ban ra công văn quan trọng —— Tần đế nể trọng vị Thừa tướng người Hán đã vì đại cục mà lao lực quá sức, bệnh nặng không dậy nổi. Trước khi lâm chung có để lại di ngôn: mặc dù Tư Mã thị an phận

trên phần lãnh thổ của mình, nhưng vẫn là dòng giống Hoa Hạ, quân minh thần hiền, trên dưới cùng hỗ trợ lẫn nhau, không được có mưu đồ khác. Chỉ riêng người Tiên Bi với người Khương, cùng nước Tần có chung một mối thù diệt quốc, vốn là tâm phúc đại họa, nên trừ khử từ gốc rễ.

Đáng tiếc khi ông ta còn sống, hai vấn đề trên đã không thể lay chuyển được Tần đế, sau khi mất đi lại càng không thể. Cái người Tần đế này, nói ông ta ngờ nghệch cũng được, mà nói ông ta quang minh lỗi lạc cũng đúng. Nói tóm lại, người này mặc dù sinh ra đã là người Hồ, nhưng lại có tâm hồn của người Hán, chính là có trái tim thánh hiền của người Hán. Ngay cả Hoàng đế của người Hán cũng chưa chắc đã biết vận dụng hiểu biết trong các sách thánh hiền nho gia, mà ông ta đã cố công thực hiện học đi đôi với hành một cách hoàn mỹ nhất có thể. Chỉ ít ỏi hiện tại, trên đời này không thể tìm ra được người thứ hai giống như ông ta, lấy đức trị vì một phương, là một quân vương chí hướng cao xa như trời cao biển rộng.

Làm gì có khả năng một người Hồ mang tâm hồn người Hán lại chỉ an phận làm Hoàng đế của người Hồ, sớm muộn gì ông ta cũng sẽ để lộ ham muốn đoạt và trị vì người Hán, chân chính làm một Hoàng đế của người Hán.

Trong tháng Sáu, từ Kinh châu đến Từ châu, liên tục nổ ra những cuộc chiến lớn nhỏ. Vì thế mọi người đều tung tin, Bắc Tần đã bắt đầu thăm dò.

Hoàng Thượng cố tình đẩy Tư Mã Dục thay mặt ông ra tiền tuyến tuần sát, thúc giục phòng ngự. Liên tiếp mấy ngày nay đều giữ rịt anh ở bên người, thay ông xử lý chính vụ, còn tùy cơ mà giảng dạy.

Về cốt cách thì gia tộc Tư Mã vẫn chưa hề thay đổi.

Mọi loại trách nhiệm lớn nhỏ, bất luận ai là quân vương tương lai, đều sẽ phải đối mặt.

Đầu tiên loại bỏ Bắc Lỗ (cách gọi khinh miệt Bắc Ngụy), chinh phục Thần Châu, thứ hai là bình định non sông, tăng sức mạnh những chỗ yếu kém.

Nay hai vấn đề đó hãy còn xa. Những chuyện như loại bỏ Bắc Lỗ, hiện tại ngược lại nên gắng sức gìn giữ ngai vàng của nước nhà thì hơn, tuyệt đối không để rơi vào tay người Hồ. Mà cái gọi là tăng sức mạnh những chỗ yếu kém, nói cho đúng chính là cân bằng thế lực các thế gia, củng cố hoàng quyền. Đem thiên hạ gồm mười ba châu, quân sự và chính trị thu tóm trong lòng bàn tay. Chỉ riêng chuyện này, ngay cả hai nhà Vương Tạc cũng đều phải thừa nhận đó là chí hướng phải làm, nhưng ngay chính bản thân Hoàng Thượng cũng không thể nói thẳng đó đều là có lý do. Về phần lý do vì sao “không thể làm”, chính là đã gánh nợ thay những đời vua trước.

Tư Mã Dục cũng đã có cách nghĩ của riêng mình, chẳng qua không nói ra mà thôi.

Lúc anh lên mười một, đã từng hỏi qua người thân cận Thái tử, giang sơn của Tư Mã gia là nhờ đâu mà có. Người thân cận của Thái tử không chịu trả lời chân thật với anh, chỉ nói những năm đó nội loạn chưa ngừng, mà mỗi họa ngoại xâm lại bùng lên. Hung Nô, Khương, Hạt, ba dân tộc nổi bật của người Hồ cứ như ốc xoay ùn ùn kéo đến, vây khốn Lạc Dương. Hiếu Trang Hoàng đế cùng hai vị hoàng tử bỏ thành mà chạy, chết trong tay loạn binh, dâng tặng ngai vàng. Hiếu Trang Hoàng hậu Vương Lâm lên triều cầm quyền, ngăn con sông dữ, một mình ra tay trấn giữ, đánh cho ba thế lực người Hồ thua trận chạy về Lạc Thủy. Hiếu Trang Hoàng hậu biết rằng Lạc Dương đã không thể thủ, cố giữ lại sinh mạng của Lang Gia Vương vượt sông hạ lưu Trường Giang để Nam hạ, để tạo lập một nền móng khác. Ba năm sau, hai thế lực dân tộc Hồ gồm Tiên Bi và Đê quay lại phản chiến, khiến thành Lạc Dương bị phá, Hiếu Trang Hoàng hậu đã dùng thân mình hi sinh cho tổ quốc. Còn Lang Gia Vương thì lại đứng ra xưng đế ở Giang Tả, lương hòa tương truyền, kéo dài cơ nghiệp. Lúc này mới có được thiên hạ cho Hoàng đế hiện nay. Vốn dĩ Tư Mã Dục chỉ là tiện miệng hỏi mà thôi, nghe ý kể đầu đuôi câu chuyện, tuy biết được tổ tiên của mình năm đó đã khổ công tranh đoạt thiên hạ, nhưng đã làm ra một số chuyện để tiện. Trái lại không còn thấy vẻ vang.

Mấy ngày sau bận rộn tứ bề, không hiểu sao cứ luôn nghĩ tới giai thoại này. Bèn đến hỏi thăm Thái Phó. Gặp lúc Tạc Hoàn đang chơi cờ cùng Vương Thần, vừa nhàn tĩnh thương nghị mọi chuyện trên trời dưới đất.

Nghe Tư Mã Dục hỏi, nhìn nhau, rồi mỗi người đều như chìm vào cõi xưa. Ngay sau đó, lấy quân cờ chỉ vẽ trên bàn cờ, chia thiên hạ ra làm ba phần, từ Tào đến Ngụy, rồi từ Ngụy đến cha con Văn Đế, Vũ Đế bức bách như thế nào, cướp lấy ngôi vị Hoàng đế từ trong tay cô nhi quả phụ ra sao.

Tư Mã Dục ngồi im trên tháp lắng nghe, nghe xong đầu óc như bị vùi trong một mớ rối ren, không thể nói rõ.

Nếu ngôi vị Hoàng đế cứ đoạt được với một cách thức như thế, sau đó bị một kẻ khác dùng một cách tương tự đoạt đi thì chính là gieo gió gặt bão. Lúc ấy khi Tư Mã thị soán ngôi, chắc hẳn không đoán được sẽ có một ngày, một thế gia khác sẽ lên nắm giữ chính quyền, bắt chước theo cách của hắn mà áp bức cô gia quả phụ.

Tất nhiên, hiện nay còn chưa đạt tới loại tình trạng này, nhưng gần như Tư Mã Dục đã lường trước được nó, sớm hay muộn gì rồi sẽ có một lúc như thế.

Trước đây các thế gia cùng Tư Mã gia cùng là các bậc làm quan, cùng chung nỗi kính sợ và trung thành. Khi nội loạn, sa cơ lập tức không còn tồn tại nhiều kiêng kỵ, cùng lắm là mỗi nhà đều lập mưu tự lợi mà thôi. Vương triều loạn chính, dù đã phục hồi lại gốc rễ, nhưng trong chốc lát chưa thể chữa trị tận gốc. Hoặc là tính việc lâu dài, còn không thì cũng chỉ có thể mưu toan một hướng đi khác — mục đích chính mà Thái Phó và Vương Thần muốn nói cho anh là đây, Tư Mã Dục coi như đã lĩnh hội được rồi.

Tư Mã Dục ủ rũ một lúc, rồi hỏi thêm: “Kể cho ta nghe một ít chuyện sau này đi”.

Thái Phó lại kể tiếp chuyện Giả Hậu loạn chính năm đó, khi Hiếu Trang hoàng đế còn là Thái tử, vì tự bảo vệ mình mà giấu tài, giả ngu giả dần. Không biết như thế nào Giả Hậu vẫn cứ một mực không buông tha cho y, có ý đồ vu hãm y mưu phản. Do đó Hiếu Trang Hoàng đế mới đánh đòn phủ đầu, tru sát Giả Hậu, bẻ cánh của Triệu vương, bố cáo tội trạng trước toàn thiên hạ. Không lâu sau, Huệ đế thoái vị, Hiếu Trang Hoàng đế mới vào thế chỗ. Đáng tiếc thiên hạ cũng đã đại loạn rồi, Hiếu Trang Hoàng đế không có lực lượng xoay chuyển cục diện. Người Hồ đánh giết vào Lạc Dương, ông buộc phải bỏ thành để Nam hạ.

Giai thoại này, Tư Mã Dục đã nghe người thân cận Thái tử nói qua. Nhưng khi nghe Thái Phó kể lại, anh vẫn im lặng lắng nghe. Thái Phó kể chuyện rất cẩn thận, từ những chuyện từ mấy tháng trước, so với chuyện đã xảy ra cách đây mười năm thì nói rất lâu.

Lúc ông kể tới chuyện sau khi Hiếu Trang Hoàng hậu hi sinh thân mình cho tổ quốc, liền ngừng lại lần nữa, thật lâu vẫn không nói thêm Tư Mã Dục đã biết, khi anh hỏi về việc khai quốc khi xưa, người thân cận Thái tử cũng đã kể qua việc Hiếu Trang Hoàng hậu mất đi như thế nào, không có gì sai sót. Từ lúc vị Hoàng hậu này chống chọi năm thế lực người Hồ, máu tươi hòa cùng đất nước, giang sơn này mới chính thức trở thành nhà Tư Mã.

—Ngay cả để vị đạt được là do bất chính, nhưng chiếm được chính là chiếm được. Chỉ cần còn giữ vững ngôi vị một ngày, Tư Mã thị chính là đỉnh cao của đất nước. Loại trừ Bắc Hồ, khôi phục Trung Nguyên, đó là chức trách không thể tránh khỏi. Còn hết thảy những chuyện khác, vẫn phải xếp phía sau.

Lại hỏi tiếp: “Lăng mộ của Hiếu Trang Hoàng hậu ở đâu?”.

Vương Thân đáp: “Ở trên núi Mang của Lạc Dương. Năm đó thần theo đại tướng quân đánh trận quay về Lạc Dương, cúng tế Hoàng lăng, trông thấy lăng mộ của Hiếu Trang Hoàng hậu vẫn như trước đây. Chỉ vì, lăng tẩm trên núi Mang chẳng qua chỉ là một tòa mộ chôn cất quần áo kèm đi vật mà thôi”.

“Chuyện này cũng là một kỳ văn khó giải thích”, nói đến điểm quan trọng, ngay cả Thái Phó cũng nhận không được nhiều chuyện nói xen vào, “Năm đó Mộ Dung Hoàn đánh vào Lạc Dương, Hiếu Trang Hoàng hậu đã đứng trước mặt hấn ta mà tự vẫn. Sau đó Mộ Dung Hoàn bị khí phách của tiên Hoàng hậu làm cảm phục, đã hạ táng long trọng theo lễ nghi của đế vương, linh cữu đặt vào được một tháng. Khi hạ táng, thì nhìn thấy từ bên trong quan tài của tiên Hoàng hậu lóe lên dị quang rực rỡ, giống như Phượng Hoàng, bay vút lên trời xanh. Mộ Dung Hoàn mở quan tài ra xem xét, bên trong chỉ có y quan. Di thể của tiên Hoàng hậu đã biến mất không còn tung tích”.

Thái Phó kể xong câu chuyện lạ kỳ, Tư Mã Dục vẫn còn hơi khó hiểu, “Tại sao lại có thể xảy ra chuyện này được?”.

Thái Phó nhân đó mới nói: “Lúc đầu thần cũng không tin, nhưng mà sau khi tiên Hoàng hậu tự sát, lúc hạ táng đều có người thân cận nhìn thấy. Nếu bảo là dân chúng ước mơ, biên soạn ra cũng thôi đi. Nhưng đằng này, phía Mộ Dung thị cũng đã xác nhận như vậy, thần cho rằng phần lớn là đúng sự thật”.

Chuyện này dù sao cũng chỉ là một đoạn giai thoại, nhưng không biết có gì Tư Mã Dục cứ luôn muốn truy cứu đến cùng.

Đương nhiên việc truy cứu này sẽ không có kết quả.

Lại hỏi: “Còn sau đó thì sao?”.

Thái Phó lại kể cho anh nghe câu chuyện về các Tông Hoàng đế đã khổ công xây dựng nên xã tắc như thế nào, ở Giang Đông bắt đầu cơ nghiệp ra sao. Nói đến Trung Tông Hoàng đế, tất nhiên cũng không thể không đề cập đến Trung Tông Hoàng hậu.

Trung Tông Hoàng đế đích thực là một người bình thường yếu đuối, nếu không phải phụ thân ông dẫn theo hai ca ca bỏ chạy rồi chết dưới tay quân phản loạn, thì có nằm mơ cũng không tới phiên ông lên nắm quyền lực. Mặc dù ông ấy sống đơn giản, cần cù, thật thà, nhưng vẫn luôn nhớ mãi không quên di mệnh của Hiếu Trang Hoàng hậu, tiếc là tư chất của ông có giới hạn. Ông không phải dạng người nên đặt nhiều kỳ vọng. Vào ngôi chưa tới hai năm, mọi quyền hành đều để lọt vào tay Vương đốc. Vương đốc tác loạn, ông chẳng những không trấn áp được, mà còn không bảo vệ được mình. Lúc này, Trung Tông Hoàng hậu mới ra mặt.

Đó chính là một nữ nhân có trí tuệ lớn lao, Vương đốc đóng quân ở thành Thạch Đầu, cả triều đình hoảng hốt, bà ấy lại dám một mình xông vào quân doanh địch thám thính tư mật. So sánh với A Ly mà nói, bà ấy căn bản chính là một bộ máy chống đỡ cùng phát triển của Trung Tông Hoàng đế. Vào lúc Vương đốc có uy thế thịnh vượng nhất, bà ấy đã tiến hành mượn tay Trung Tông Hoàng đế thông báo chiêu chi. Đề bạt các tân tú (tú tài mới), lôi kéo lãnh thổ Giang Tả, bố trí kế hoạch thảo nghịch, khiến cho các thế lực theo phe Vương đốc tan rã..... Lập kỳ tích chuyển bại thành thắng, dẹp yên phản loạn.

Mười năm sau đó, các chiếu chỉ của triều đình Trung Tông từ lớn chí nhỏ, đều do bà làm chủ. Bà cùng với Hoàn Bộ Thanh người trong người ngoài, bắt tay nhau hưng thịnh nước nhà. Hoàn Bộ Thanh lần đầu đi Bắc phạt, thế như chẻ tre san bằng thành trì, thu tóm hết các vùng cỏ thổ phía Nam Hoàng Hà, mất thấy mọi sự sắp sửa hoàn thành, thì núi cao đổ sập, trụ cột suy đồi — Trung Tông Hoàng hậu quy tiên.

Hoàn Bộ Thanh cấp tốc quay lại quân đội, đối kháng với Mộ Dung Tuyên uy danh lừng lẫy, lần thứ hai Bắc phạt đã thất bại.

Hai năm sau, Trung Tông Hoàng đế băng hà. Rồi ba năm sau nữa, tổ phụ của Tư Mã Dục, Hiếu Mục Hoàng đế lên ngôi.

Còn những chuyện về sau, Tư Mã Dục đã nghe qua không biết bao nhiêu lần. Chỉ là lần này, bỗng nhiên anh lại cảm thấy có chút bất thường. “Trung Tông Hoàng đế băng hà, kể đến tổ phụ lên ngôi, khoảng cách là ba năm, sao giai đoạn đó Thái Phó lại không kể nốt?”.

Tạ Hoàn và Vương Thân liếc nhau, sắc mặt đều hơi hơi khó coi, “Ba năm này, không hẳn là không thể nói”. Nhưng muốn bắt đầu từ đâu, cũng là một chỗ khó xử, “Trung Tông Hoàng Thượng không có con.....”.

Tư Mã Dục liền gật gật đầu, bất chợt nghĩ ra một điều, “Chư Vương tranh vị?”.

“Thật ra không hề xảy ra việc này.....” Tạ Hoàn cười nói, “Trung Tông Hoàng đế có ý phù trợ con gái độc nhất của Hiếu Trinh Hoàng hậu lên ngôi. Sau khi Hiếu Trinh Hoàng hậu qua đời, Trung Tông Hoàng đế thoái vị, rồi năm năm sau đó..... Nữ Đế lâm triều”.

Cũng khó trách đã giữ kín như bưng. Tuy nhiên từ đầu đến cuối trong vòng hai mươi mấy năm toàn là nữ nhân đứng ra ngăn con sóng dữ, khiến cho mỗi

người đầu phải nghi vấn, nam nhân của Tư Mã gia khi ấy có gì đáng khen? Rồi sau đó lập nên Nữ đế, quả thực là thuận lý thành chương.

Chẳng qua là đến cả Thái Phó cũng không chịu nói ra sự thật, chỉ sợ năm đó tổ phụ của anh lên ngôi Hoàng đế, cũng lại là việc không minh bạch gì.

Tư Mã Dục quả là không biết có nên hỏi thử hay không.

Cuối cùng vẫn muốn hỏi, “làm sao mà Cô Bà bị thoái vị?”.

Thái Phó và Vương Thân đều cúi đầu uống trà, sau một lúc lâu, mới hỏi lại: “Điện hạ có tin hay không, trên đời này thật sự có quỷ thần?”. Tư Mã Dục: ..... Anh hỏi tổ tiên nhà mình thì có liên quan gì đến quỷ thần cơ chứ?

“Cũng giống như Hiếu Trang Hoàng hậu có phải không?”.

“Không khác là mấy”. Tà Hoàn nói, “Lúc đại quân bức vua thoái vị, bao vây đến con kiến còn không chui lọt. Trước mắt bao nhiêu người, một phút trước công chúa còn đang đứng trước điện, một khắc sau khắp điện nổi lên ánh sáng mờ mờ. Chờ đến khi Chư Vương bước lên điện yết kiến, trên ngai vàng chỉ còn để lại một chiếc thư duy nhất. Còn người thì đã không còn tung tích”. Ông ngừng trong chốc lát, nói thêm, “Tuy năm đó thần tuổi còn nhỏ, nhưng việc này chính là tận mắt nhìn thấy”.

Thái Phó nói là ông đã “tận mắt nhìn thấy”, việc này đến tám chín phần là có khả năng.

Tư Mã Dục nghe xong các giai thoại của các bậc tiền bối đi trước đã gian nan giữ gìn bờ cõi như thế nào, đến cuối cùng nhớ kỹ nhất, lại chính là ba nữ nhân đã bất ngờ mất đi hoặc là thần ẩn. Bản thân anh cũng hiểu được chuyện này quá vô lý.

Nhưng những chuyện truyền kỳ chính là so sánh với chính sử lại đan xen vào vài cảnh hấp dẫn, chuyện này chắc hẳn không khác là bao.

Khi Tư Mã Dục trở lại Đông cung, A Ly đang ngồi trước cửa sổ viết chữ, ngoài khung cửa sổ trúc xanh hàng hàng, cảnh sắc thanh tịnh. Chính cô cũng đang mặc trang phục màu xanh. Ông tay áo rộng rãi, lo sợ dính phải mực, bèn dùng tay trái nắm gọn. Nửa cổ tay trắng nõn lộ ra, ngọc bút đen huyền, dung mạo kia thanh tao lại thoát tục, tách rời trần thế, nếu nói là u lan ám hương, bóng hoa in nơi đáy nước cũng không ngoa.

Tâm lý Tư Mã Dục vẫn còn hơi bần thần. Nghĩ đến mấy đời tổ tiên nữ tử của anh đã liều mình đâm máu vì giang sơn nhưng lại không được chết lão, liền cảm thấy may mắn — nhờ may anh cũng giống như Hiếu Trang Hoàng đế hèn nhất bỉ ổi, hoặc là như Hiếu Trinh Hoàng Thượng nhu nhược, e là A Ly cũng sẽ không đủ mạnh mẽ để nổi dậy.

Cho nên là, tính tình ngây thơ của A Ly lúc này, ngược lại anh nên ca ngợi không phải sao?

Tình cảm mềm mại tràn lan trong lòng anh. Ôm lấy A Ly từ phía sau, cọ cọ, hỏi: “Đang làm gì đó?”.

A Ly thu bút ngay, giờ tờ giấy đã khô cho anh xem. Dương dương đắc ý giải thích: “Là thực đơn ^^ thiếp nghĩ thiếp sẽ cho ra một cuốn sách dạy nấu ăn, toàn bộ điểm tâm kèm thức ăn đều ghi lại hết, truyền lại cho mọi người. Nếu có thể giúp ích được gì, cũng coi như đã làm được việc thiện”.

Tư Mã Dục:..... Thôi được, anh hoàn toàn không thể hình dung ra bộ dạng cường thế của A Ly nổi đâu. Nhờ mà anh thực sự hèn nhất, bỉ ổi, nhu nhược, gặp trúng cường địch, chỉ sợ A Ly sẽ biến thành một con thỏ trắng mập lọt vào tay người ta, bị họ lột da, lấy máu, rút xương, ăn thịt — đại khái ngay cả ra sức giãy dụa cũng là quá khó huống chi là đòi cắn người ta một cái.

Bèn hỏi: “Tại sao bỗng dưng lại nghĩ đến việc viết 'sách dạy nấu ăn'?”.

A Ly hơi có chút xấu hổ, cúi đầu thu dọn giấy bút, nói: “là do Hoàn nương muốn đó”. Hồi lâu sau Tư Mã Dục mới nhớ ra, Hoàn nương chính là cô vợ của Tà Liên. A Ly cũng không thấy mất tự nhiên, tiếp tục kể với anh: “Hôm nay, Thái Phó phu nhân mang theo cháu dâu tiến cung để thưởng trà, Hoàn nương và thiếp là bạn cũ của nhau, liền đến Đông cung trò chuyện một lát”. Nói xong lại bật cười, “Ăn xong điểm tâm của thiếp, liền hỏi phương thức. Lập tức khiến thiếp nhớ ra, trước đây cũng có nhiều người tới hỏi cách làm của thiếp, có thể thấy được thức ăn thiếp làm rất ngon”.

Tư Mã Dục vội vàng gật đầu, đang định nói Tà Liên, Vệ Lang đều rất thích ăn, lại nhanh chóng nuốt xuống, nói: “Ồ, ta thích ăn lắm đó”.

A Ly cười nói: “Thế nên thiếp mới nghĩ, dù sao cũng rảnh rồi không có việc gì làm, nên cứ đem hết những món ăn thiếp biết viết ra hết, làm thành một cuốn sách. Của mọi người đều là sách văn học, vậy của thiếp sẽ là sách dạy nấu ăn”.

Lập tức Tư Mã Dục cũng hưng trí bừng bừng, “thế thì ta cũng làm ra một cuốn sách ăn uống, đem so với cái của nàng vừa vẽ ghép thành một đôi”.

Đến cả cung nữ đứng bên ngoài cũng bật cười khúc khích.

Tư Mã Dục thấy A Ly buồn cười, không khỏi nhớ tới Tà Liên, “A Hồ lấy được một thê tử tốt, giống như nàng vậy”.

A Ly không hề chú ý tới ba chữ “giống như nàng”, cũng gật đầu theo.

Cô có thể nhìn ra phong thái của Hoàn Đạo Liên. Cô ấy quan tâm đến phương thức làm món điểm tâm kia, căn bản không phải vì bản thân cô thấy ngon — cô ấy chỉ muốn lựa ý hòa theo sở thích của Tà Liên.

Cô nàng này từ nhỏ tới lớn tâm hồn đều trong sạch. Cô cũng không hề nóng lòng thay đổi Tà Liên, mà là kiên trì mỗi ngày làm một ít để dần hòa nhập

vào sinh mệnh của Tạ Liên, những việc mà cô chưa từng làm cô sẽ cố gắng thay đổi. Rồi sẽ có một ngày, khi mà Tạ Liên hồi tưởng lại những chuyện cũ, sẽ nhận ra những chuyện đó chỉ là một cõi mơ hồ. Những năm tháng tươi đẹp nhất trong sinh mệnh của anh, sẽ đều tràn ngập hình bóng của Hoàn Đạo Liên.

Phần tâm tư này rất cần tính nhẫn nại, ban đầu nhìn vào sẽ thấy nó quá mức hèn mọn, nhưng nhìn sâu xa hơn, sẽ nhận ra được cô ấy là một người con gái có một tình yêu thuần khiết.

Đời người phù phiếm, tình người thi nông nổi, loại tình cảm này ở Tấn Giang cũng rất khó gặp. Dù có đi nữa, xét trên phương diện một người không yêu thích nam nhân của cô, đại khái sẽ muốn mắng cô một tiếng “hèn”.

Nhưng trên đời này có những người từ được yêu trở thành yêu, cũng có những người tương phản từ được yêu lại không được yêu. So sánh qua lại, chả lẽ không thấy được người yêu mình sau này là đáng quý hơn hay sao?

Tạ Liên có vợ như thế, chính là anh có phúc.

A Ly bụng đĩa đồ ăn vặt cho Tư Mã Dục. Tư Mã Dục chọn lựa chốc lát, thích hết, dứt khoát để hết lên bàn, vừa ăn vừa nói, “Tạ Liên thành thân chưa được bao lâu, bộ trang phục cùng với phụ kiện trên người của hần đều thay đổi hết, ngay cả cái hà bao trước đây chưa từng rời khỏi người hần cũng đã tháo xuống. Chuẩn bị trên dưới đều rất chu đáo. Đến cả A Sừu cũng đều phải cười hần, nói toàn thân hần đều hiện ra bốn chữ to đùng ‘tôi đã có chủ’”. A Ly cười nói: “Bản thân chàng thì không giống chốc”.

Tư Mã Dục: “Hô hô. A Sừu là đang ghen tị đó, hần chính là kiểu không người nào thêm. Trước đây lúc đang uống rượu, còn nói với A Diễm là, không có nữ nhân thì còn có cậu ta, hần còn muốn cùng sống cả đời với A Diễm. Nàng đoán thử A Diễm đã nói gì nào?”.

A Ly: “=|||. . . . . Cái tên Vệ xấu xa yêu nghiệt nhà người! Em trai ta có cả khối cô muốn nhá!

“..... nói như nào?”.

Tư Mã Dục liền bày ra một kiểu cách chính trực hào hùng, lại xen vào một chút điệu bộ đắc ý, quả thật diễn y như đúc, “Đừng lôi kéo ta, ta không cùng một loại với người”.

A Ly cười phụt —— có thể làm khó Vệ Lang, xem ra em trai cô cũng có tiến bộ.

“Vừa khéo cũng có chuyện này”. Cười cười trong chốc lát, rồi nói thêm “Hôm nay mẹ thiếp và Thái Phó phu nhân cùng đến, thực ra cũng có một chuyện khác”. Tư Mã Dục tập trung lắng nghe, A Ly lại nói: “Cha của thiếp đã đến Tạ gia cầu hôn cho A Diễm, chọn chính là thất nương tử Tạ Thanh Như. Việc hôn nhân của hai người đã định là mùa xuân sang năm”.

Tư Mã Dục gật gật đầu.

Cửa hôn nhân này tới kỳ thật cũng không quá ngạc nhiên, e là từ khi A Ly bị tuyển làm Thái Tử Phi, hai nhà đã âm thầm định ra rồi.

—— mối quan hệ thông gia của thế gia từ xưa đến nay đều như thế. Quan trọng là dòng dõi, chứ không được do mình tự chọn lựa. Chỉ cần môn đăng hộ đối, có chút cảm tình này nọ, còn những thứ khác là thứ yếu. Huống chi Vương Diễm với Tạ Thanh Như cũng xứng đôi vừa lứa.

Nghĩ như vậy, Tư Mã Dục nhất thời lại suy nghĩ vẩn vơ.

Thực ra nói đến Tư Mã gia cũng cùng một loại với các thế gia khác, cưới vợ cho anh cũng quan trọng về mặt xuất thân, nhân phẩm, tính tình, diện mạo cùng các mục lĩnh tính khác.

Khiến anh không khỏi nghĩ đến, nếu anh không gặp A Ly từ trước, bất thành lĩnh cưới cô, vậy thì sẽ như thế nào.

Nhất thời tâm loạn như ma. Trong đầu giương như có một hồi ức nào đó, nửa thực, nửa ảo. Giống như đã từng trải qua, lại giống như chưa từng gặp qua.

Bẩm sinh anh không phải kiểu người đa sầu đa cảm, nên vừa cảm thấy hoảng hốt, vừa cảm thấy có hơi buồn cười —— nghĩ rằng, không lẽ hôm nay nghe quá nhiều chuyện quý thân, nên bây giờ bị ám ảnh?

Lúc nghĩ đến đó, bỗng nhiên như được nhìn thấy một bầu trời đầy tuyết bay bay, trong màn tuyết đó, trước điện Hiển Dương bỗng dung có một bóng người ngã xuống, người đó lại hóa thành A Ly. Anh ôm chặt lấy A Ly, chờ cô tỉnh lại. Nhưng A Ly đang nằm trong ngực anh bỗng nhiên lại hóa thành một chùm ánh sáng ngũ sắc, bay lên rồi tiêu tán mất. Hai cánh tay anh ôm vào không khí, cơ thể đột ngột chao đảo, bồng bềnh ngay tức khắc.

Trước mặt anh, A Ly đang lật nghiêng cái túi, loay hoay kiểm tra kim chỉ thêu, vừa làm vừa tán gẫu. Khuôn mặt nhu hòa, giống như tắm trong ánh sáng.

“Chuyến đi tuần lần này, Hoàng thượng có nói cho chàng biết khi nào xuất phát hay chưa? Thiếp có thể đi cùng, hay vẫn ở lại Đồng cung?”.

Tư Mã Dục gật mình một lúc, nhìn không được muốn chạm vào A Ly. Bàn tay đặt trên đùi cô, rồi xuyên qua lớp vải mỏng, chạm vào làn da ấm áp. Từ đó dời dần lên khuôn ngực, thuần thục cúi người xuống hôn lên cổ cô.

Cảm xúc này mới là chân thật.

Mặt mũi A Ly ửng đỏ. Cô đẩy anh ra, hơi hơi tức giận, “Đang nói chính sự với chàng đó!”.

“tất nhiên phải đi với ta rồi”. Tư Mã Dục nói nhỏ, “không được làm lỡ hôn kỳ của A Diễm”.

Các cung nữ đứng ở bên ngoài hạ các màn trướng xuống, rồi lặng lẽ đóng cửa đi ra.

Trên tay A Ly còn đang cầm khung thêu, lớp áo ngoài gần như đã bị cởi ra, lớp áo lót thì bị mở rộng, trong nhất thời cánh tay không thể rút ra khỏi tay áo. Hai bàn chân cũng bị lớp váy bao bọc. Quả thực chẳng khác nào cả bị mắc lưới.

Trời còn chưa tối hẳn, vẫn còn thấy rõ mặt mũi của nhau. Anh ung dung chờ đợi, cơ thể cô cũng đã lỏa lồ hết cả rồi. Da thịt nở nang trắng ngần, theo hô hấp mà phập phồng. Bởi vì giấy dựa không được, trên gương mặt mang theo vẻ tức giận và ngượng ngùng. Mối bị cắn đến đỏ tươi, trong mắt còn ngân nước, như là sắp chảy ra đến nơi, “Thả ra cho thiếp”.

Tư Mã Dục cũng là lần đầu trải qua ân ái giữa ban ngày, chưa từng thấy qua cảnh xuân tươi đẹp như vậy, hơi hơi chột dạ, “..... thực ra như thế này cũng rất tiện lợi mà”.

A Ly giờ chân lên đá anh, nhưng bị váy kéo lại, giấy đành đập càn giống một con cá mắc cạn hơn, “Thiếp không thấy tiện lợi một chút nào hết!”.

Vừa nãy hai người còn đang vui vẻ nói chuyện, tiến triển đến tình huống này cũng quá nhanh đi, căn bản không hề có chút xíu không khí tình thú nào hết. Hơn nữa —— dựa vào cái gì mà anh lại còn mặc quần áo chứ!

“Ta nói thật mà” Tư Mã Dục phủ xuống, tựa như một đám mây đen vây chặt lấy cả người cô. Đôi đồng tử của anh sâu như một góc đại dương, môi nóng bỏng như muốn hút cạn sức lực của cô, âm thanh trầm trọc bên tai cô, như là bão táp, “A Ly, cả đời này chúng ta không rời xa nhau có được không? Ta không rời bỏ nàng, nàng cũng sẽ không bỏ lại ta”. Cơ thể bị khiêu khích dần dần có cảm giác —— là một con người, loại chuyện này luôn luôn dễ bị cảm dỗ. Mà với loại tình huống này, bị đòi hỏi chuyện gì cũng đều sẽ đáp ứng dễ dàng.

“Được”. A Ly hứa.

Nhưng cuối cùng A Ly vẫn không thể cùng Tư Mã Dục đi về phía Tây. Vào mùa Thu năm nay, A Ly không có triệu chứng gì nhưng lại ngã bệnh. Mãi cho đến giữa mùa Thu tháng Tám, bệnh tình mới có chút khởi sắc.

Nhưng phía Tư Mã Dục hành trình cũng gần kề, không thể đợi cô dưỡng bệnh cho khỏe hẳn được. Chỉ đành khẩn thiết dặn dò, “Không được chạy nhảy lung tung, không được ăn uống bậy bạ, yên phận tịnh dưỡng cho khỏe hẳn, đợi ta quay về. Nếu một mình thấy buồn, thì hãy thường đến chỗ mẫu hậu. Nếu mẫu hậu không thể đến được, thì cứ một mực truyền mẹ nàng đến nhé.....” Suy nghĩ thêm lát nữa, chốt lại một câu, “Cứ dứt khoát thỉnh mẹ nàng đến ở chung với nàng đi”.

“Thôi ngừng!” A Ly nhanh chóng chặn họng anh, “à nương thiếp còn phải chăm sóc cho cha thiếp nữa. Chàng cứ hãy lo cho mình trước đi”.

Thực tế phía Tư Mã Dục, A Ly đã giúp anh thu xếp khá ổn thỏa trước rồi. Chỉ duy nhất một chuyện chưa bố trí tốt, đó là người chăm sóc bên cạnh anh —— về việc này, muốn thu xếp một nữ nhân đi cùng với Tư Mã Dục, nhưng không có nghĩa là ngầm đồng ý, để cho cô ta chăm sóc lên tới trên giường.

A Ly tin tưởng Tư Mã Dục, tin anh thực sự yêu mình. Nhưng ở thời đại này, không có một tên đàn ông nào sẽ chủ động nghĩ đến việc thủ thân vì vợ, vì tất trong lòng Tư Mã Dục lại tự giác được trong việc này.

Rối rắm thật lâu, vẫn tóm lấy vạt áo của anh, nói ra: “Nếu như có thể thêu tên của thiếp lên mặt chàng được thì tốt rồi.....”

Tư Mã Dục: Hà..... Anh thật tình không thể hiểu được ý tứ của A Ly.

Lúc này A Ly mới nhớ mặt mày, có một số việc rất khó xác định, bạn không nói thì đừng hòng anh ta nghĩ ra —— cho dù tâm tư nhạy bén đến đâu, cũng cần phải “điểm” một “điểm” thì mới có thể thông suốt —— tất nhiên cô phải nói thôi.

Nhỏ giọng khe khẽ nói, “Không thể ngày ngày giữ bên người..... thì phải thêu tên lên, để cho người ngoài vừa nhìn vào liền biết nó là của thiếp. Sẽ không còn ai dám lấy nhầm”.

Tư Mã Dục:..... cuối cùng anh đã nghe và hiểu được. Cười đến sắp ngắt đi, “Nàng nghĩ bậy bạ gì đâu không. Làm gì có người nào dám tranh đoạt với nàng —— huống chi bọn họ muốn đoạt, ta đã chịu để ý sao? Nàng vẫn nên an tâm dưỡng bệnh, đợi đến khi ta về phải tăng thêm một đồng thịt. Ôm vào mới đã”.

“Chàng không ghét sao?”.

“Ồ..... cô vợ nhỏ của ta mập thêm chút nữa mới tốt”.

“Làm như nuôi heo không bằng!”.

Mồng một tháng Chín, Tư Mã Dục thay mặt Thiên Tử đi tuần, khảo sát phòng ngự, thúc giục chuẩn bị chiến tranh. Lần này anh đi không hề phô trương, chỉ mang theo mười mấy phụ tá từ Đông cung cùng với hai người là Tạ Liên và Vệ Lang, tự do đi về phía Tây Kinh Khẩu, một đường an ổn tham quan và xem xét.

Đến Kinh Khẩu, tạm trú trong hành cung, mở bọc hành lý ra, nhìn thấy bên trong có một cuốn sách, liền mở ra xem. Trên nền sách trắng như tuyết đọng lại một nét bút, ngoại trừ người của Vương gia, không còn người nào có thể viết như thế. Chính là nét chữ A Ly viết thành thực đơn, trên trang bìa viết một câu thơ: “Thanh thanh hà biện thảo, miên miên tư viễn đạo. Thượng hữu xa gian thực, hạ hữu trường tương ức“. (*)

(*) Trích hai câu đầu và hai câu cuối của bài thơ “Cho ngựa uống ở Trường Thành” của Thái Ung.

1. bài thơ: 飲馬長城窟行

青青河邊草，

綿綿思遠道。

遠道不可思，

宿昔夢見之。

夢見在我傍，

忽覺在他鄉。

他鄉各異縣，

展轉不可見。

枯桑知天風，

海水知天寒。

入門各自媚，

誰肯相為言！

客從遠方來，

遺我雙鯉魚。

呼兒烹鯉魚，

中有尺素書。

長跪讀素書，

書中竟何如。

上有加餐食，

下有長相憶！

2. Phiên âm: Âm mã Trường Thành quật hành

Thanh thanh hà biên thảo,

Miên miên tư viễn đạo.

Viễn đạo bất khả tư,

Túc tích mộng kiến chi.

Mộng kiến tại ngã bàng,

Hốt giác tại tha hương,

Tha hương các dị huyện,

Triển chuyển bất khả kiến.

Khô tang tri thiên phong,

Hải thủy tri thiên hàn.
Nhập môn các tự mi,
Thủy khảng tương vi ngôn!
Khách tòng viễn phương lai,
Di ngã song lý ngư.
Hô nhi phanh lý ngư,
Trung hữu xích tổ thư.
Trường quy độc tổ thư,
Thư trung cánh hà như.
Thượng hữu gia xan thực,
Hạ hữu trường tương ước!

3. Dịch thơ: Cho ngựa uống ở Trường Thành (dịch bởi: Nguyễn Lâm Thắng)

Cò bên sông biêng biếc
Miên man vọng nẻo xa
Đường xa nào nhớ được
Mơ thấy người, đêm qua
Trong mơ ta bên người
Vút dậy đà cách mặt
Đã khác hai phương trời
Bồn chồn không thể gặp
Dâu khô biết gió trời
Lòng biển thấu trời rét
Kẻ về, đằm ấm vui
Ai cùng ta tha thiết?
Khách phương xa vừa tới
Trao ta “song lý ngư”
Gọi trẻ con mở vội
Bên trong “xích tổ thư”
Quy vội đọc thư dài
Vẫn những lời như cũ
Trên ăn thêm từng ngày
Dưới là hoài mong nhớ!

Tư Mã Dục đầu tiên là như này 四, kế đó là cười ngất ngây, sau nữa là vuốt ve các con chữ trên giấy, kéo dài nỗi tương tư.

Lúc A Ly viết sách dạy nấu ăn, anh chỉ nghĩ là cô nói đùa. Lúc này xem ra, chí ít là ở hành động thực tế, cô vợ của anh chưa chắc gì đã thua kém so với

tiền hoàng đầu nha.

Tư Mã Dục liền cầm bút lên, bắt đầu đối chiếu với sách dạy nấu ăn, anh viết “sách ăn uống”.

Có một số điều nếu nó là vận mệnh của bạn, thì hẳn nhiên không thể tránh khỏi.

Tóm lại, lần đi này tuy không có A Ly đi theo, nhưng đoàn người Tư Mã Dục vẫn tương ngộ Mộ Dung Tuyền ở Tương Dương. Thêm một lần nữa, tên sát phôi Vệ Lang lại mang theo một đội tư binh đuổi giết, đuổi tới vùng Giang Bắc người Hán đối diện với quân danh của quân Tần, nghênh ngang điều tra một lượt, xác định được bọn họ thật sự đã quay về doanh trại, hơn nữa chúng cũng không có ý định phái binh ra đuổi giết mười mấy người của anh, vậy mà anh ta còn tỏ ra tiếc nuối mang binh trở về.

Thực ra không hẳn là Mộ Dung Tuyền không nghĩ đến việc đuổi giết. Người này cả đời xông pha chiến trận, xưa nay đều rất thật trọng, có sở trường lùi một bước để đánh trả đối phương. Hắn ta đã từng gặp nhiều kiểu người kiêu ngạo và hống hách, nhưng lại chưa từng gặp qua kiểu người nào kiêu ngạo hống hách như Vệ Lang — dám dẫn theo mười mấy người đuổi tới trước đại doanh của người ta, còn luyến tiếc không chịu đi, rõ ràng chính là muốn dụ hắn xuất chiến đây mà. Mộ Dung Tuyền ngẫm nghĩ, tên nhóc kia không phải tự nguyện tới tìm chết, chắc chắn là sau lưng nó còn có một đại quân ầm nập.

Thường những người có tình dễ lộ hành tung, lại hay dấu điểm ý đồ, không liều lĩnh xông lên, cuối cùng cũng không dụ được lọt vào tầm bắn. Dựa trên kinh nghiệm quan sát người lâu nay, là người tài tự nhiên sẽ không tới đây chịu chết, nên càng chắc chắn rằng còn có một thế lực phía sau.

Dù sao cũng chỉ là mười mấy người mà thôi, hẳn mới không thèm quan tâm. Một mặt chờ mặt thám trở về báo cáo, mặt khác thì bước vào trường uống một chén sữa dê.

Vừa dùng xong chén sữa dê, phó tướng chạy vào báo, nói là vùng phụ cận mười dặm trở lại không hề có dấu vết của đại quân, có muốn ra ngoài làm thịt đám nhóc kia không?

Mộ Dung Tuyền ung dung thản nhiên, chỉ nói: “dù sao cũng chỉ là đám nhóc con, muốn thịt chúng thì cứ thịt. Nhưng đừng đi xa quá”.

Phó tướng âm thầm khinh bỉ — từ khi Mộ Dung Tuyền đến đây, chưa hề biểu hiện ra một chút chí khí giỏi giang của các thế hệ danh tướng, trái lại còn dễ lộ ra tư tưởng già nua cùng nhát gan, hắn ta không khỏi cho rằng Mộ Dung Tuyền thành danh là do may mắn, bắt đầu có tâm tư khinh thường. Còn nghĩ rằng, không phải Mộ Dung Tuyền già quá rồi hay sao? Với lại hắn ta ban đầu theo Bắc Yên rồi lại phản bội, làm thế Bắc Yên mới bị diệt quốc, không phải hắn quá nhát gan rồi sao?

Do đó lại càng không thêm để những lời nói của hắn vào trong đầu, “Mặt tướng phải đi rồi”.

Phó tướng mang theo người ngựa ra khỏi doanh trại đuổi giết Vệ Lang. Mộ Dung Tuyền nhìn trời, tính toán thời gian — hai mươi chín tháng mười, gió sẽ thổi lên. Ban đêm cướp doanh thì tốt hơn ban ngày.

Từ lúc phó tướng báo lại rằng không nhìn thấy đại quân ầm nập, Mộ Dung Tuyền cảm thấy, mặc kệ ngoài kia là ai mang binh tới, người này cũng là hậu sinh khả ư. Chỉ đáng tiếc người trẻ tuổi thường khí huyết quá thịnh, tính kế không sâu, rất dễ để người ta nhìn thấu.

Đổi lại trong tình cảnh này, ngay đêm nay nếu thiếu niên kia dám đến cướp doanh trại, đương nhiên Mộ Dung Tuyền sẽ lấy mạng cậu ta, không cho cậu có cơ hội được trưởng thành. Thế nhưng,.... Hắn làm thế để làm gì? Bắc Tần không phải cố quốc của hắn, ngược lại dân tộc Đề đối với hắn lại thù địch.

Hắn đã nhiều ngày ở tiền tuyến thăm dò, đã nhìn thấy được, binh lính phía Nam rất dũng mãnh, được huấn luyện bài bản, lại có dũng tướng, trí tướng, từ mười năm về trước đã không thể sánh bằng. Chưa nói đến cái chết của Thừa tướng, bọn người Tần lật pháp lỏng lẻo, xa hoa dâm dăng, dù cho bọn họ có cao to như núi, có dũng mãnh thiện chiến, cũng không nhất định có thể đánh thắng. Huống chi còn mang nhiều dịch bệnh bên trong, thật sự không dễ dàng gì để đội quân viễn chinh. Lần này Tần đề cử bản chính là tự mình chuốc lấy diệt vong. Mặc dù Mộ Dung Tuyền kính trọng ông ta, nhưng cũng không có ý định thay ông ta bán mạng. Từ cái ngày bị điều đến tiền tuyến, hắn vẫn luôn tìm cách để được điều về lại.

Thua nhỏ chỉ bị trách phạt, rồi sẽ tự thỉnh cáo lão lui về, đó không hẳn là biện pháp không tốt.

Vì thế Mộ Dung Tuyền lại ngồi trước trường xoa thêm một chén sữa dê.

— thức uống mặc dù ngon, nhưng dù sao cũng là lạc nô. Ở phía Nam khá lâu, Mộ Dung Tuyền đã có hơi nhớ nhung vị sữa dê đặc trưng của quê nhà do dân tộc Khương nấu.

Vệ Lang thấy có người đuổi tới, liền thả chậm tốc độ, không xa không gần dụ dỗ. Tính dụ bọn họ chạy vượt tới đây. Anh đã chuẩn bị riêng một chú ngựa tốt, nếu như đánh không lại, thì còn có thể trốn.

Ba trăm người à, mười lăm người bọn họ cũng đủ để chém chết chúng rồi. Nhưng mà dám qua sông đuổi theo bọn họ, xem ra quá xem thường anh rồi — Tư Mã Dục và Tạ Liên đứng cạnh các hộ vệ cường tráng, lúc này tính ra cũng tập hợp được năm trăm người. Hơn nữa Tương Dương chính là trọng trấn, tướng thủ thành cũng không hề buông lỏng.

Qua một hồi chém giết.

Tuy rằng không lời được mạng Mộ Dung Tuyền, Vệ Lang vẫn cảm thấy bản thân mình đi buôn chuyến này coi ra không tệ.

Phó tướng bị thua trận này, bản thân hắn cũng thấy thua rất nhục nhã. Mộ Dung Tuyền còn đang tính toán các bước tiến tiến công, lại nghe nói phó tướng

dám truy xa, liền phái người mang theo ba ngàn nhân mã từ doanh trại đi cứu viện.

Vào thời điểm cứu được người về, phó tướng đã bị đánh cho văng mũ cối giáp, chặt vật không sao chịu nổi. Mộ Dung Tuyền trách vài câu không nặng không nhẹ, lại quay về trường nghỉ ngơi.

Phó tướng giận giữ và xấu hổ không thôi, nhìn thấy thái độ dửng dưng của Mộ Dung Tuyền, lại càng sinh ra phẫn hận.

Phía bên này, Tư Mã Dục lui binh về doanh trại. Cho binh lính kiểm kê chiến lợi phẩm, ba người mới quay lại bờ sông, nơi bến phà, tàu thuyền hay neo đậu để trao đổi công việc.

Gió thổi cỏ lau đung đưa như tuyết, tay áo bay bay, âm thanh phàn phật. Sông chảy xa xăm, mây trời cao vời vợi, quanh hai bờ sông không có một bóng người, là thời gian và địa điểm dễ khiến cho người ta dậy lên ưu tư. Đương nhiên, ba tên kia đều là người bình thường, không có gì để bùng lên xúc động, đề tài nói chuyện đều là loại chuyện cướp doanh, giết địch.

Tạ Liên đã bàn bạc qua với Tư Mã Dục, không lên tiếng nữa, chỉ ngồi bệt xuống nền đất, ném mớ dây câu, rồi nghe bọn họ trao đổi.

Tất nhiên là Vệ Lang cực kỳ tán thành chuyện cướp doanh. Hôm nay, khi anh đuổi đến đó cũng đã đặc biệt chú ý, hướng mai phục, làm cách nào để có thể lên vào thật gần, đại khái anh đã lên kế hoạch cả rồi.

Lại thảo luận thêm một chút chuyện về quần áo cùng tín hiệu, cảm thấy tương đối ổn thỏa, mới trở về nói lại với tướng thủ thành.

Trước khi đi, phát hiện Tạ Liên đang ngồi thiền, hai người nhện không được xáp lại gần, “Có câu được không đó?”.

Bỗng nhiên bong bóng cá bị kéo giật giật, Tạ Liên hất cần câu lên, nhìn thấy cá rời khỏi mặt nước, khoe miệng anh bắt giắc cong cong. Sau khi kéo lên, liền ném qua cho Vệ Lang và Tư Mã Dục cùng xem.

Cư nhiên lại là một con cá vũ xương (còn được gọi là cá vền) vảy trắng lớn.

—— Hoàn tư Kiến Nghiệp thủy, chung ức vũ xương ngư (*). Thịt tươi ngon nước đậm đà, hấp nấu nướng hầm đều ngon, thiếu niên Giang Nam đều thèm thường vị thịt tươi ngon của loài cá này. Đến cả ánh mắt Tư Mã Dục nhìn nó cũng phải ngời sáng.

(*) Trích câu cuối trong bài thơ Bắc Chu của Dữu Tín

弱龄参顾问, 畴昔滥吹嘘.

绿槐垂学市, 长杨映直庐.

连盟翻灭郑, 仁义反亡徐.

还思建业水, 终忆武昌鱼.

– Phiên âm Hán Việt:

Nhược linh tham cố vấn, trù tích lạm xuy hư.

Lục hòe thủy học thị, trường dương ánh trực lư.

Liên minh phiên diệt trịnh, nhân nghĩa phản vong từ.

Hoàn tư kiến nghiệp thủy, chung ức vũ xương ngư.

—— Dịch nghĩa (tìm trên GG không thấy, nên Mi tự “chép” cho xong, không chắc nghĩa có đúng không, có gì mọi người bỏ qua nhé!).

Tuổi già sức yếu còn tham vấn, đâu đây tăng bốc của ngày xưa.

Hồ xanh rù bóng nơi góc chợ, bóng dương kéo đổ trên đường dài.

Đào ngược liên minh tiêu diệt Trịnh, bội phản nhân nghĩa diệt mất Từ.

Chỉ còn hoài niệm sông Kiến Nghiệp, cùng ký ức về cá vũ xương.

Vệ Lang đang lục lọi trong sọt cá, bắt gặp bên trong có thêm bốn năm con cá nữa, lớp vảy màu trắng bạc ươn ướt, lớp thịt phì nhiêu hẳn còn tươi sống. Lập tức hô hào, “mở đại tiệc, mở đại tiệc”. Tạ Liên khi câu được cá, từ đó đến giờ đều là đem tặng không, chưa hề tiếc rẻ. Lúc này lại giật con cá vừa câu được lại, “mở đại tiệc gì chứ” cười nói, “ta tính sẽ phơi khô nó rồi gỏi về”.

Vệ Lang và Tư Mã Dục liếc nhìn nhau, vô cùng bất mãn dò xét Tạ Liên — chỉ là mấy con cá thôi mà, sao lại keo kiệt, bủn xỉn như vậy chứ, có phải Tạ Liên không đó?

Ngần dậm gỏi cá về, từ khi nào mà hần ta cùng Hoàn nương tình cảm sâu đậm đến vậy?

Tạ Liên không thèm để ý tới hai tên kia nữa, chậm rãi thu gọn bộ đồ câu, “Trời không còn sớm nữa rồi, tối nay không phải còn có việc sao? Chúng ta trở về nghỉ ngơi đi”.

Nói xong thì tự mình đi trước. Một tay thì mang vác cần câu, tay kia thì xách theo sọt cá bỏ đi.

Bất chợt Tư Mã Dục phục hồi lại tinh thần, như nghĩ tới điều gì, lơ đãng theo sau, “Lần trước gọi thái y cho Hoàn nương, đúng rồi, có phải là đã có.....”

Bước chân Tạ Liên hơi ngừng lại một chút. Nhất thời cũng thất thần, không thể diễn tả được là đang vui hay ngỡ ngàng. Nhưng cũng không quá rối rắm, chỉ cười nói: “Đúng rồi. Đến nay cũng đã được bốn tháng”.

Vệ Lang:..... Mẹ ơi! nhanh cực kỳ luôn!

Tư Mã Dục đã nhào lên trước mặt rồi ngăn Tạ Liên lại, kích động đến mức nói năng lộn xộn, “Có triệu chứng gì không? có phải là hay cảm thấy mệt mỏi, buồn ngủ, không hiểu tại sao người cứ bị nóng lên. Rồi bỗng dưng không ăn được thứ này thứ kia?”.

Tạ Liên: __=|||. . . . . Có phải là tôi mang thai đâu, làm sao mà tôi biết được!

Vẫn là Vệ Lang chen vào, “Mang thai chứ có phải phát bệnh đâu, người nói quái gở không à”.

“Cũng có thể là điềm báo trước có phải không?” Tư Mã Dục vẫn chưa hết hy vọng, “..... ta cũng muốn viết thư về nhà hỏi một chút, tiện đó cũng gọi giúp người luôn”.

Tự dưng Vệ Lang bỗng nảy sinh một cảm giác cô đơn, nghĩ đến việc hai tên kia đều sắp bước tới chức vụ làm cha, đến cả tên gốc từ Vương Diễm cũng đã đính hôn, càng nghĩ càng thấy cô đơn.

Anh quyết định, lần này trở về, nếu vẫn chưa có người nào đồng ý gả cho anh, anh sẽ đi cướp đoạt đến chừng nào kết hôn được thì thôi.

Vào đêm cướp doanh, tuy rằng Mộ Dung Tuyển đã có sự đề phòng, nhưng lại bị nhóm ba người Tư Mã Dục đánh cho trở tay không kịp. Đợi đến khi hần ổn định lại cục diện, nhóm ba người Tư Mã Dục đã vơ vét được một vỏ lớn, rồi sạch sẽ lưu loát mang theo binh lính rút lui từ sớm. Ngay lúc này hần có muốn đuổi theo, cũng chưa chắc gì đuổi kịp.

Không khỏi nảy sinh cảm khái, thiếu niên phương Nam, quả là trang anh hùng vượt bậc.

Đến lúc hần biết được, đến cướp doanh chính là Thái tử Nam Triều cùng với tam lang của Tạ Hoàn Tạ gia, khi đó hần đã rời khỏi Tương Dương, đang ở một nơi rất xa rồi — hơn nữa, có lẽ cả đời này cũng không có cơ hội quay lại. Lúc A Ly đang uống thuốc, thư của Tư Mã Dục gửi đi cũng vừa về tới.

Thật ra cô đã biết trước, bệnh này của cô căn bản không thể cứ uống thuốc và chăm cứu là có thể trị khỏi — đó chính là hệ thống, nó đang nhắc nhở cô, lần sát hạch này của cô lại sắp thất bại rồi. Ngoại trừ có chuyện gì chuyển biến để tăng thêm tính tiết, bằng không sẽ bị phán RỐT.

Nhưng A Ly vẫn cố gắng uống không chừa lại giọt thuốc nào.

Cô vẫn chưa buông tay mặc cho số phận. Bởi vì có thể sống lâu thêm được ngày nào thì còn có hi vọng ngày ấy.

Cô muốn cùng Tư Mã Dục đầu bạc răng long. Cô không hiểu, vì sao là Tư Mã Dục thì không được, hai người rõ ràng đều yêu thương nhau. Không lẽ chính bởi vì cô đã lấy Tạ Liên làm bia đỡ đạn, nên bất kể tình yêu của cô và Tư Mã Dục có tốt đẹp đến đâu, cũng đều không thể bù đắp lại được?

Cô mở bức thư Tư Mã Dục ra. Nhìn những dòng chữ ân cần, kể rằng anh đã cướp doanh trại như thế nào, thắng lợi ra sao, rồi diễn tả tư thế oai hùng hiên ngang lẫm liệt đến mức nào, tưởng tượng ra hình ảnh anh đứng trên tường thành tạo ra tư thế hiên ngang đón gió, thì nhin không được bật cười.

Hình như còn đề cập đến chuyện con cái nữa.

Bọn họ vẫn còn rất trẻ. Chỉ mới trưởng thành đây thôi, đời người cũng chỉ vừa mới bắt đầu. Nhưng tại sao cứ bị phủ định? Thực lòng muốn khiến cho các giám khảo cũng bị xuyên không một lần thử xem, để xem bọn họ còn dám không suy nghĩ mà bình luận ai là cận bã, ai không xứng, ai đáng chết? Bọn họ có còn giữ vững cái lập luận cùng phán đoán đó, mà không chịu suy nghĩ cho người khác một chút? Bọn họ quan sát chính là một vở kịch, diễn ở một không gian nào đó, cùng một đồng nhân vật nào đó, nhưng mọi người đều có khả năng suy nghĩ, sống và làm việc, đó là cuộc sống thực thụ.

Còn giáo sư ra đề nữa, bà cũng quá không có chủ kiến đi — các bà ấy đúng là đang đào tạo cô, cho dù độc giả là com áo, là cha mẹ của các bà, nhưng các bà không thể đối xử với đám học trò mềm lòng một chút, len lén bỏ qua cho một vài lần sao?

Tại sao mà cứ luôn như vậy chứ..... A Ly cầm chặt bức thư, nước mắt từng giọt từng giọt rơi xuống.

Ở mặt sau thư, Tư Mã Dục lại dặn dò, không được chạy lung tung, không nên suy nghĩ bậy bạ, phải ăn uống thật nhiều, ngủ đủ giấc, vui vẻ lên, phải thường nhớ đến anh. Rồi có nên gọi thái y đến bắt mạch hay không, có phải cô đang có mang nên mới cảm thấy khó chịu. Nghe nói vợ Tạ Liên khi mang thai cũng có triệu chứng này.

(Tạ Liên: ..... người đừng có nói bậy!) Nước mắt A Ly vẫn rơi không ngớt, vừa khóc vừa cười.

Cười xong, mới nhìn ra đám trúc xanh bên ngoài cửa sổ, ngắm mưa phùn đang là tả bay xuống, hơi sương vẩn vút lưng chừng, khiến cho tâm trạng cũng ngày càng nặng nề. Giữa tháng Chạp, Tư Mã Dục tuần tra trở về.

Bệnh tình của A Ly vẫn còn lây lất, không tốt hơn cũng không quá xấu. Cô không muốn để Tư Mã Dục nhận ra, cố nói cười như bình thường, ngay cả Thái y cũng không thường truyền gọi.

Nhưng tình trạng thực sự, trong lơ đãng vẫn lộ ra từng chút từng chút một.

Tư Mã Dục đang trải qua thời kì đẹp nhất của đời người, anh chưa từng trải qua sinh ly tử biệt — những người độ tuổi đương tròn đôi tám, đều ít khi suy nghĩ đến những vấn đề này. Chỉ khi tử biệt bày ra ngay trước mắt, mới biết được rằng nguyên lai nó lại mong manh đến thế — anh chỉ thấy được A Ly hiện đang không được khỏe, phải cần điều dưỡng thật tốt. Chứ không hề ngờ rằng bệnh của cô có thể không bao giờ trị khỏi.

Gần hết tháng Chạp, anh không còn giành nhiều thời gian để chạy nhảy bên ngoài như trước nữa.

Hầu hết thời gian đều ngồi đối chiếu với sách thực đơn của A Ly để viết ra cuốn “sách ăn uống”, mỗi khi viết xong một chương đều đọc cho A Ly nghe. Gặp những món A Ly chưa có cơ hội làm cho anh ăn, liền cầu nhàu: “Đợi khi nàng khỏe hơn, hãy nhớ phải làm cho ta ăn món đó đó”.

Tài hành văn của cậu chàng này vô cùng dí dỏm, nhiều lúc vui tay thường viết ra nhiều câu rất khó đỡ, những lúc đó đều khiến cho A Ly phải cười nghiêng ngả.

Rồi có những khi, để A Ly ngồi tựa trong lòng anh, hai người trùm chung một tấm áo choàng, chỉ để lộ ra hai cái đầu ngắm nhìn tuyết rơi, vừa nói chuyện, vừa đung đưa qua lại.

Ngoài sân tuyết rơi mờ mịt, hồng mai nở rộ, nhấp nhô trên những mái lầu gác trùng điệp, như những dải lụa trắng uốn cong, trên nền tuyết trắng kia điểm lên vài vệt chu sa (sắc đỏ) không cách nào gột rửa, từ từ hóa thành một bức tranh thiên nhiên mộc mạc trắng trong nhiễm lên vài vệt mực; bên trong phòng khói tỏa ra từ lò hương lan tỏa ấm nóng, hơi nóng trên tách trà hóa thành lớp sương trắng, bên cạnh tách trà là một nhánh hoa anh thảo vàng tươi. Tư Mã Dục nói xong một câu, liền vươn một bàn tay ra khỏi lớp áo choàng để bung tách trà, hỏi A Ly một câu, đút cho cô uống trước một ngụm, còn lại đều uống cạn.

Có khi anh cầm trên tay một cuốn sách, A Ly từ phía sau ôm lấy anh, đưa tay tiến vào trong lớp áo anh. Tư Mã Dục đặt cuốn sách xuống, quay ngược lại cù lét cô, ồn ào một trận, sau đó ngã luôn trên giường. A Ly cầu xin tha thứ, anh liền noli con dương dương tự đắc. A Ly vòng tay lên cổ anh, khép đôi mi lại, sống mắt mơ màng, hơi thở như lan, “.....đừng đi”. Dù vậy anh vẫn cảm thấy những khi A Ly nói câu đại loại như “nếu như có thai thì tốt rồi” là muốn chế nhạo anh, nhưng đến khi A Ly nói, “Chúng ta sinh một đứa bé đi”, anh đều tin tưởng, anh tin rằng cô sẽ mau chóng khỏe lại.

Bệnh tình A Ly vẫn chưa có chuyển biến tốt.

Tháng Tư năm sau, xuân đi hè đến, hoa rau tảo tươi non, lúc mùa sen vừa tới, cũng là lúc Hoàn Đạo Liên lâm bồn. Bởi vì cô sinh sớm so với ngày dự sinh, nên trên dưới Tạ gia chưa ai kịp chuẩn bị ổn thỏa.

Đúng dịp Tạ Thanh Như về nhà thăm cha mẹ. Tạ gia mở yến tiệc tạ ơn, Tư Mã Dục cũng dắt theo A Ly cái trang mà đến. Thành linh việc vui ủa đến, mọi người đều trở nên rối ren. Tạ Liên là người trầm tĩnh đến vậy, lại cuốn cuốn ôm bầu rượu mà chạy đi.

Tư Mã Dục và A Ly nhìn nhau, đều cố gắng nín cười.

Đội từ giữa ngo đến khi tờ mờ sáng, phòng sinh mới truyền ra tin tức. Là một nam hài tử, mẫu tử bình an.

Toàn thể mọi người đều chấp tay chúc mừng, nét mặt không giấu nổi niềm vui. Đến cả Thái Phó khi ra gặp người ngoài đều tươi cười hơn hờ.

Tạ Liên vẫn không quay lại, Vương Diễm muốn tiếp chuyện Tạ Thanh Như. Chỉ còn Tư Mã Dục với Vệ Lang là người ngoài, nên cũng không ở lại lâu. A Ly cũng theo họ trở về.

Tạ Liên thì canh giữ bên giường Hoàn Đạo Liên.

Ánh đèn âm áp soi lên đôi mắt dịu dàng của Tạ Liên. Anh đang bế đứa bé để Hoàn Đạo Liên ngắm nhìn.

Hoàn Đạo Liên nôn nao, cảm lòng không được cúi người hôn lên, hỏi: “Tên nó là gì?”.

Tạ Liên nói: “Vĩ trong chí hướng to lớn, nàng cảm thấy thế nào”.

Hoàn Đạo Liên lẩm nhẩm thì thầm: “Đồng quân hữu vĩ.... “ gật gật đầu, “tương lai tươi sáng, thật là cái tên tốt”. Còn nói thêm, “Chàng đã có người để truyền thừa hương khói rồi”.

Tạ Liên cười dịu dàng nhìn cô, mang theo chút trách móc, còn lại là điệu bộ nghiêm túc.

Nhưng Hoàn Đạo Liên không đáp lại, vẫn giữ vẻ thản nhiên, nói rằng: “Chàng nên viết cho thiếp một phong hưu thư”.

Lúc này Tạ Liên mới nhận ra cô không hề nói đùa. Nhưng không lập tức bác bỏ, mà đem đứa nhỏ giao cho nhũ mẫu, an bài rõ ràng, mới lặng im ngồi

xuống bên cạnh Hoàn Đạo Liên, hỏi: “Sao nàng lại nói như vậy?”.

Hoàn Đạo Liên nhìn chăm chăm vào Tạ Liên, khẽ thở dài, mang theo chút khổ sở, trước sau âm thanh vẫn nhu hòa: “Từ năm bảy tuổi thiếp đã gặp được chàng, tính tới hiện tại đã được mười một năm. Từ rất lâu về trước thiếp đã biết — biết rằng bản thân mình sẽ được gả cho chàng, nên vẫn luôn âm thầm ngưỡng mộ chàng. Nghĩ rằng chỉ cần có thể bên cạnh chàng đến hết cuộc đời này coi như mộng đã trọn, chứ nào dám mơ mộng gì nhiều. Hóa ra tất cả đều là sai lầm — Tạ lang, con người không thể biết trước tương lai. Từ sau khi gả cho chàng, thiếp mới nhận ra, thật ra ước ao của thiếp không chỉ vẹn chừng đó. Nếu như không chiếm được, cả đời này thiếp sẽ không thấy được hạnh phúc, có khi còn vô tình đã thương đến chàng. Nhưng mà, nhất định chàng không thể trao cho thiếp được nhiều như vậy. Tốt hơn là thiếp nên buông tay để ra đi, tránh cho sau này tổn thương đến tình cảm cả hai”. Tạ Liên trầm mặc, ánh nến leo lét, nhảy nhót trong ánh mắt.

Rất lâu sau, mới đưa tay ra bao phủ bàn tay của Hoàn Đạo Liên, chăm chú, nói: “Nói xem nào, có lẽ ta có thể trao cho nàng thì sao?”.

Hoàn Đạo Liên cười lắc đầu, “không có khả năng, trong lòng chàng còn có hình bóng khác, thiếp cảm nhận được. Thiếp nghĩ, chàng đã không thể cưới nàng ấy, là vì vấn đề huyết mạch phải không? Hiện giờ, chàng đã có con nối dòng, nên đã có thể ở bên nàng ấy. Thiếp không muốn tranh đoạt với người khác, lại càng không nhẫn tâm nhìn chàng cả đời đau khổ vì tình, không bằng nên rời đi thì hơn”.

Tạ Liên không nói gì thêm. Cô rút từ dưới gối đàn hương ra một cái hộp, rồi mở ra — bên trong có đặt một cái đồng tâm kết, vẫn là chiếc hà bao thêu chỉ bạc thành chữ Phúc Thọ, hoàn hảo như mới.

“Chàng vẫn còn chôn giấu gì đó trong lòng”. Hoàn Đạo Liên nói: “Hà bao này thiếp đã tìm được một thợ thủ công lành nghề thân quen — nó thật sự là một sản phẩm tinh xảo, thiếp không thể làm được. Hãy giữ gìn cẩn thận, nếu như đã quý trọng đến vậy, thì đừng nên làm hỏng lần nữa”.

Tạ Liên thu những đồ vật đó vào tay, một lát sau, đứng dậy ném vào trong chậu than.

“Là do ta sai”, anh nói “đáng lẽ không nên giữ lại, khiến cho nàng phải suy nghĩ lung tung”.

Hoàn Đạo Liên liền cúi đầu, khóe môi còn vượn vẫn nét cười, sau đó bỗng bật lên tiếng nức nở, “Đó là do thiếp làm...”. Nhưng tâm ý của Tạ Liên, cũng đã chứng minh rõ ràng trước cô rồi.

“Cái gì?”.

“Đều là do thiếp làm, vô cùng khó khăn, mất thời gian rất lâu mới có thể học được..... đã bị chàng thiêu mất rồi”.

Tạ Liên..... Anh vội vàng quay người muốn cứu lấy, Hoàn Đạo Liên từ phía sau ôm lấy anh, “.....Đề thiếp làm một cái mới tặng chàng, hãy nhớ phải mang đó”.

“Ừm”. Tạ Liên cười rồi bất giác thở dài, quay ngược lại ôm lấy cô, “Có thể mở miệng ra nói rõ ràng mọi chuyện, lại tiêu tốn quá nhiều tâm tư. Đã làm mẹ cả rồi, thực sự ta không hiểu nổi nàng”.

Chưa về tới Đông cung, A Ly đã không thể chống đỡ được nữa, đêm đó nổi trận sốt cao. Bất tỉnh nhân sự.

Cổ niu kéo sự sống. Tới khi cô tỉnh lại, Tư Mã Dục vẫn còn đang canh giữ bên giường cô.

Thấy A Ly tỉnh lại, liền gắng sức nắm lấy tay cô, đến một câu cũng nói không nên lời.

A Ly há miệng thở dốc, Tư Mã Dục vội vàng gióng tai nghe.

A Ly nói là: “Có thể không cần sinh em bé được không? Có lẽ cả đời này thiếp sẽ không thể có em bé. Chỉ cần hai người chúng ta bên nhau thôi, được không?” Nhưng trước khi Tư Mã Dục trả lời, cô đã cuốn quýt chặn lời, “là thiếp nói lung tung thôi”. Về sau cô mới hiểu được — đại khái vô sinh cùng với chung tình, mới chính là đề thi của cô.

Thế mà Tư Mã Dục lại là con một, làm sao cô có thể để anh không có con? Làm sao cô có thể chỉ vì muốn vượt qua đề thi, mà lừa anh một lời hứa hẹn? Việc cô chết đi đã được thiết lập kỹ càng, làm sao cô có thể mang theo luôn niềm hi vọng nối dõi của anh được?

Cô uống chút nước, nói với Tư Mã Dục: “Chàng hãy bước lên và nằm xuống đây đi, ôm thiếp một chút”.

Âm thanh của cô gần như hòa tan vào không gian và thời gian.

Năm tháng tình yêu tươi đẹp nhất, đã dừng lại ngay đêm đó, vĩnh viễn ngưng lại. A Ly vẫn như thế, một lần nữa bỏ lại một mình anh mà đi.

Kiếp thứ 2 đã khép lại.

P/s: Thế nào, các bạn trẻ?

Đây là lý do mà đạo gần đây Mi không xi poi nữa đó!

Thế mới hiểu được “mong mỏi” của các nàng về sự tan vỡ của cặp đôi A Cầu – A Miêu này lớn lao như thế nào!

Chương này sinh từ đều có đủ, chỉ thiếu “thịt” thôi

Bạn đang đọc truyện *Ba Lần Di Thi Thái Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20

Chương 45: Như là mới quen

Cả năm nay, phải tới dịp lễ hội hoa đăng này A Ly mới gặp được Mục Thanh.

Đương nhiên không phải là tình cờ gặp gỡ.

Đại khái cơ hội Mục Thanh đến Giang Nam cả đời cũng chỉ có một lần này, mà cơ hội A Ly có thể quang minh chính đại ra khỏi nhà cũng không nhiều lắm.

Hẹn gặp sau khi hoàng hôn xuống, khi ánh trăng mọc trên ngọn liễu.

Phiên phức duy nhất là cơm chiều vừa xong, thằng nhãi Vệ Lang liền dẫn theo một đám người la cà đến nhà cô để tự làm đèn hoa đăng.

Thằng nhóc vừa có diện mạo đẹp lại nói năng ngọt ngào, muốn lấy lòng ai cũng đều dễ như trở bàn tay. Tính tình lại hợp sở thích của Lão Thái Thái. Lại còn có quan hệ thân thiết với tứ thúc A Ly, Lão Thái Thái từ sớm đã xếp cậu ngang hàng với Vương Diễm rồi.

Đúng lúc A Ly nói muốn xuất môn, Lão Thái Thái hơi lo lắng, lập tức Vệ Lang xung phong nhận nhiệm vụ, “Để ca ca mang muội xuất môn. Bà nội cứ giao cho cháu, bảo đảm sẽ không để ai chạm được một sợi tóc”.

Người với người không ai giống ai.

Năm đó, tuy Tạ Liên với Vương gia thân thiết đến mức chỉ còn thiếu một tờ hôn ước, nhưng mà cùng A Ly một mình xuất môn cũng không hợp lễ nghi, cậu ấy lại không nói gì. Đó chẳng qua vừa khéo đem cơ hội dâng trước mặt cậu, tất nhiên cậu sẽ nắm thật chặt.

Tạ Liên là người biết điều. Tiếp xúc với cậu như được tắm gió xuân, tuyệt đối sẽ không xảy ra các chuyện gay gắt, bùng nổ hay đau đớn. Nhưng một khi bỏ lỡ, thì cũng không đặc biệt để lại cho người ta hồi ức lớn lao nào. Trong lơ đãng, một ý nghĩ chợt lóe lên, bỗng nhiên phiền muộn như nước tràn ra, chua xót từ chỗ sâu nhất của đáy lòng dâng đầy, mãi nhớ tới kỷ niệm hôm nào, mới mơ hồ nhận ra chính mình đã suy nghĩ miên mang.

Nếu là Vệ Lang thì sao?

A Ly mang tâm trạng phức tạp ngẩng đầu nhìn cậu, mặt mày cậu tươi rói, sóng mắt lưu chuyển, lại quay về với vẻ tươi cười, ôn hòa, thân thiết động lòng người.

Hoa đăng rơi khắp mặt sông, hương rượu lan tỏa, ca hát du dương, cười đùa véo von — cái tên sát phiêu ưạ quậy phá này, đang quang minh chính đại sóng đôi cùng A Ly đi dọc bờ sông sông Tần Hoài ngắm lễ hoa đăng.

PS: vì có người lớn cho phép mang theo người giám hộ.

Người với người, đúng là không hề giống nhau mà.

A Ly đành phải nghĩ cách để cắt đuôi Vệ Lang.

“Muốn ăn kẹo hồ lô ghê”, “A, chỗ kia có bán hạt dẻ kìa”, “Hoa đăng trôi đầy sông nè”, “Hoa mai nở thật là đẹp”,.....

“A Giáp đi mua kẹo hồ lô đi”, “A Ất qua bên kia lấy một cân hạt dẻ rang”, “A Bính đi lấy hoa đăng ra đây”, “A Đinh đi bẻ hai nhánh hoa mai lại đây”,.... Vệ Lang tùy ý sai bảo, đầu vào đây.

Bạn đang đọc truyện *Ba Lần Di Thi Thái Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 21

Chương 56: Trăng Tròn Hoa Thắm

Lời Lão thái thái là muốn cho A Ly suy xét lại thật kỹ càng, nhưng lại thật sự khiến cô lo lắng hơn.

Lễ Trùng Cửu ngày chín tháng Chín, Hoàng hậu lại mở yến tiệc ở Thai thành, Lão thái thái không cho A Ly đi. Mà bảo mẹ A Ly dắt A La theo.

Mẹ A Ly cũng thấy chiêu này của Lão thái thái là quyết định thỏa đáng. Lần chạm mặt nọ của A Ly với Thái tử có hơi giống thiên lôi đánh sét — nên nói thế nào nhỉ, cứ giống như là trên hòn đá tam sinh đã khắc định nhân duyên, bỗng dưng giữa chừng gặp gỡ người khác. Thậm chí khỏi cần phải nói một lời, liền xác định rõ ràng đó chính là anh ta. Lại không hẹn mà cùng quay đầu nhìn lại nhau đến ba lần, làm cho mọi người bên cạnh nhìn thấy đều phải tin là tình yêu đích thực.

Đẹp thì đẹp thật, nhưng khuyết điểm của tiểu thư khuê các là vừa phải thanh lịch lại vừa rụt rè. Nếu rơi vào mắt người có tâm tư, chỉ sợ sẽ thành linh sinh chuyện thị phi. Hãy cứ tránh chút hiềm nghi đã.

Bởi vậy khi Hoàng hậu quên dặn dò bắt buộc phải mang con gái lớn đi theo, mẹ A Ly đã thoải mái mang theo đứa gái út.

Mặc dù Lão thái thái không biết tình cảnh dữ dội khi A Ly gặp Tư Mã Dục, nhưng việc A Ly chọn quý trước mặt bà để biểu thị đã làm việc sai quấy, rõ ràng là đã thừa nhận có tư tâm. Lão thái thái hiểu biết sâu rộng xiết bao, tự nhiên lúc này cũng đã đoán ra đến bảy tám phần.

Chắc chắn là đã gặp tiếng sét ái tình. Lão thái thái nghĩ, tính cách của cô gái như A Ly, lại cứ một mực vừa gặp đã yêu, hoặc là nói đã đổi với cái tên tiểu tử hỗn láo Thái tử kia nhất kiến chung tình. Điều này không phải là nghiệp chướng hay sao.

— nhìn xem cô cháu ngọc của bà đi, ngọc ngém nhường nào, cổ chấp nhường nào, Lão thái thái hiểu rất rõ.

Nếu bà biết được biến hóa vô chừng, Lão thái thái có còn có thể ý vào bản thân là người từng trải, còn lên án cô không có chuẩn mực trong chuyện tình cảm nữa không. Còn ca bài ca tình nghĩa thanh mai trúc mã đáng quý bao nhiêu, lập gia đình là phải chọn người hiểu mình, nếu không bà sẽ chết thảm cho coi, vân vân ve ve ra dọa cô nữa thôi.

Nhưng cô nàng A Ly này, đại khái là đã hiểu rõ lời bà nói chính là lời nói thật, song lại chỉ biết quý dưới đất một mực im lặng nghe bà nói, tùy bà phạt, chứ tuyệt không hề nhận sai, có chết cũng không thay đổi.

Lão thái thái cũng rất sầu não, song song với việc không cho phép A Ly vào Thai thành lần nữa, bà cũng đã cố gắng tự thuyết phục chính mình — làm chức vị Thái tử phi rất nở mày nở mặt thế nào, sau này còn lên chức Hoàng hậu ra sao. Hôn nữa Thái tử mặc dù quấy nhưng cũng không đàn, hẳn là sẽ không đối xử lạnh nhạt với A Ly đâu.... phải không?

Chi tiết ngoài tính cách ngoan cố, Lão thái thái còn là một người cực gia trưởng.

Bà chính là có chứng nghiện đạo đức sạch sẽ, mắt nhìn khắp mọi loại người trên đời để xem xét. Huống hồ bà là người của những năm tháng cũ, từng tận mắt chứng kiến người mà bà vô cùng ngưỡng mộ đã phản bội và bị tiêu diệt như thế nào. Bà hiểu rõ một ngày bị cuốn vào vòng tranh đoạt ngôi vị Hoàng đế, vũng bùn kia sẽ nuốt chửng bọn họ như thế nào, những người sạch sẽ cũng nhất định sẽ bị lôi theo xuống dưới, rồi bị trộn lẫn và trở nên bần thủ ra sao.

Thế cục hôm nay đã được định đoạt, người cần bị báo ứng lần đó cũng đã chết. Nhưng cứ nghĩ đến những chuyện đã từng xảy ra, một chút thôi Lão thái thái cũng không muốn sẽ cùng với gia đình kia kết thông gia.

Chi đàn đề A Ly tự suy xét thật kỹ. Và lại, trước mắt cứ kéo dài thời gian đến khi Vệ Lang trở về rồi tính tiếp.

Tiệc thay Vệ Lang chưa đuổi về kịp.

Mà lễ Trùng Cửu ngày chín tháng Chín Tả Giai Tư đã tới nhà trước.

Kiếp này, cuối cùng thì A Ly và Tả Giai Tư đã không còn gì nợ nần nhau, song rất kỳ lạ, từ lần nọ khi A Ly đến gặp Tả Giai Tư, hai người vẫn luôn lui tới không dứt.

Tả Giai Tư nói thẳng vào vấn đề, “Chẳng có gì lạ cả, vì cứ luôn có cảm giác đã từng gặp được a tỳ ở đâu rồi. Vừa nhìn đã hết sức mến thương”.

Có lẽ nhờ vào chút cảm giác còn sót lại, lần này cuối cùng thì đã được cùng với A Ly trở thành đôi bạn thân chốn khuê phòng.

Trong trí nhớ của A Ly cô ấy là người rất kiêu ngạo, bạn không để ý đến cô thì cô cũng không nhìn bạn. Được cô ấy chủ động kết thân, thực lòng hơi có cảm giác thụ sủng nhược kinh (nhận được sủng ái mà lo sợ). Nói đi cũng phải nói lại, cả hai cô đều hợp ý nhau, chạng vạng đầu hè thì cùng nhau ngồi ở hành lang dưới mái hiên ngắm sao, tay cầm quạt tròn xua đom đóm, có lúc thì cùng nằm trên giường, mặt kề mặt trò chuyện cho tới khi ngủ quên mà không hay — nếu như không có Tư Mã Dục, mối quan hệ hai cô trước kia vốn dĩ sẽ luôn như vậy.

Nhưng hôm nay, quan hệ của hai người đã thực sự là thế.

Có một loại cảm giác viên mãn khó nói thành lời.

Các thứ đồ vật mà Tả Giai Tư đem đến đều rất có lợi ích và thực tế, đều là đồ ăn. Lần này vẫn là mang tới nào là lúa, hoa quả, cá và cua, “Không nhiều

đồ lấm đầu, a tỹ nhìn thử xem”. Cô ấy lúc nào cũng nói thế.

A Ly còn nhớ thời điểm cuối mùa xuân nào đó, cô ấy hái một giỏ mơ mang tới, cả hai an vị trên hành lang dưới mái hiên nhà vừa ăn vừa nói chuyện, đến mức miệng dính đầy nước màu đỏ.

Tính đi tính lại, có đến năm mùa trăng rồi cô ấy không ghé lại.

Trò chuyện một khoảng thời gian —

“Đã bắt đầu thu đồ cưới rồi”. Tả Giai Tư có chút ngượng ngừng giải thích, “A tẩu muối cũng không cho muối xuất môn”.

“Ồ...” A Thanh cũng đã đến độ tuổi này rồi... A Ly đã hiểu trọn vẹn cảm giác này.

Nói thật, căn cứ vào kinh nghiệm lần thi thứ hai, A Ly cứ nghĩ đến cô ấy phải đính hôn với anh chàng rất không mẫu mực kia, cái người — bất lực, không có trách nhiệm, suy nghĩ cứ coi cô ấy như là hàng hóa không bằng. Chính là một thằng đàn ông hèn kém điển hình. Thế nhưng.... chuyện này được coi là khuê mật, lời này cũng không nên nói ra bừa bãi.

A Ly không biết nói tiếp như thế nào.

“A tỹ coi nè, khắp tay đều là lỗ kim”. Tả Giai Tư vội vã nói sang chuyện khác, vờ hết sức khoa trương bảo A Ly nhìn thử, “Giá y màu đỏ thắm tuyệt đối là do chính máu của các cô dâu nhuộm thành!”.

A Ly... Tuy rằng tính cách tích cực lên không ít, nhưng quả nhiên cô ấy vẫn luôn là một 囡 hài tử đích thực.

“Muối đó, nhuộm thừa mà lại làm tệ đến vậy sao?”.

“....thế, thế nhưng muối sẽ đào mặng để bù đắp vậy”. Cô nàng này lúc nào cũng có thể nhìn ra hướng đi khác, tìm được cho mình một con đường riêng, “Qua hai tháng nữa, đợi đến khi trời rét đậm, mặng thật to, muối sẽ đào cho a tỹ mặng mùa đông để ăn”.

A Ly nhin không được cười rộ lên, “Muối trước mắt cứ nhuộm giả y thật tốt đi đã”.

Cô nương sắp xuất giá, tất nhiên là A Ly không thể giữ cô ấy lại quá muộn. Nên sớm để cô ấy về thôi.

Cũng biết, qua lần này, muốn được gặp lại cô ấy sẽ rất khó.

Vùng ngoại ô thành Kiến Nghiệp gần đây cũng có xuất hiện thổ phi, không được yên bình, A Ly bèn cho người theo xe hộ tống cô ấy trở về.

Thế nhưng chiếc xe nọ vẫn không thể quay về, lúc chạng vạng mới có gia đình quay về báo tin — xe đã bị thổ phi bắt cóc.

Thế nhưng mẹ A Ly tiến cung đã lâu mà vẫn chưa quay về, A Ly không thể làm gì khác hơn là vội vàng chạy đi tìm bà nội của cô để thảo luận, phái binh đi cứu người về.

Lúc bấy giờ, sau đoạn thời gian du lịch Vệ Lang đã về thành, vừa lúc bắt kịp tin tức từ hai hộ vệ canh giữ thành.

Trong lúc hỗn loạn, thông tin truyền báo rất có thể bị sai. Lúc Vệ Lang đang nghỉ chân bên ngoài quán rượu ven đường thì gặp gia đình trở về thành báo tin. Gia đình chưa đọc qua thư, trả lời không hề có trọng điểm, Vệ Lang chỉ nghe rõ được hai từ quan trọng là “Đại tiểu thư” và “bị bắt cóc”.

Từ thúc của A Ly thuận đường đi thăm bằng hữu tốt là Diệm huyện, chưa thể cùng Vệ Lang trở về, cho nên lúc này Vệ Lang chỉ có thể tự mình quyết định.

Mà cách giải quyết của Vệ Lang là cho một gia đình báo tin hồi âm, còn mình thì vào thành lân cận, lấy đao kẻ cỏ Lang tướng, buộc y phải ký vào thủ lệnh điều người đến hỗ trợ. Trong tay Lang tướng có thể có bao nhiêu thủ vệ chứ, Vệ Lang chỉ điều được mười hai người đi mà thôi.

Hơn nữa, tuy anh cộng với bọn hộ vệ chỉ được có mười lăm người. Nhưng bấy nhiêu cũng đủ rồi.

Lân cận thành Kiến Nghiệp là nơi hoang vu hẻo lánh nên cũng không có nhiều người về đây hành nghề cướp bóc. Ở nơi giàu có sung túc thế này, việc giết người cướp của hiển nhiên là không phát triển. Vệ Lang ước tính cả băng nhóm của bọn đạo tặc cùng lắm chỉ khoảng từ hai đến ba mươi người là cùng.

Bản thân anh có khả năng lấy một chọi mười, lại dùng chút kế nghi binh, chắc là vẫn có cơ hội thắng lớn.

Tất nhiên, tuy rằng Vệ Lang là tên sát phôi, nhưng cũng không phải là con người lỗ mãng không có sách lược. Điều khiến anh đưa ra quyết định qua loa như vậy, hoàn toàn là dựa trên những hiểu biết của anh về đạo tặc. Trong ba năm này, hầu hết thời gian anh đều tiếp xúc với những loại người này, anh biết rõ số phận của một cô gái nếu như bị rơi vào trong tay bọn người này sẽ ra sao. Thế nên anh không thể nghĩ nhiều.

Kiến Nghiệp lúc này đã là hoàng hôn cuối thu.

Cỏ hoang không tới đầu gối, mọc ngổn ngang khắp lối đi ở vùng ngoại ô hoang dã. Mặt trời sắp xuống núi, ánh sáng rực rỡ như vàng nóng chảy chìm ngập trong không gian tối đen của khe núi. Gió đêm thổi qua cành cây, phát ra âm thanh như tiếng dã thú rên rỉ.

Sâu trong khe núi có một tiểu trại được bao bọc bởi địa hình này, bên trong trại hiện đã lên đèn sáng trưng. Những ngọn đèn đặt trên những bức tường kia chiếu rõ cách bài trí nơi đây, thoát nhìn liền biết quy mô không chỉ cho hai mươi hay ba mươi người.

Bốn phía trang trại đều có dựng hàng rào bao bọc, có lẽ dùng để phòng khi thú dữ đến. Ở lối vào, có vài đạo tặc canh gác đang đổi ca.

Lúc vào trong đó nên đàm phán trong hòa bình hay là giết, Vệ Lang do dự chốc lát, rồi quyết định phóng hỏa, sau đó thừa lúc hỗn loạn mà lên vào.

Đây thực sự không thể tính là một cuộc chiến đấu thực thụ — vì đối phương chẳng qua chỉ là bọn đạo tặc chặn đường cướp bóc. Nhưng thiên thời địa lợi nhân hòa(*), Vệ Lang cũng được rạng danh chỉ trong một trận chiến này.

(*) Có thể hiểu nôm na “thiên thời” là thời vận, vận số (sự may mắn, sự ngẫu nhiên mà con người không thể định đoạt được), cũng có đôi khi “thiên thời” ở đây mang ý nghĩa thời cuộc. “Địa lợi” có thể hiểu là lợi thế về môi trường sống, lợi thế về khoản đất đai, của cải... còn “nhân hòa” có thể hiểu nôm na là sự đoàn kết, hòa hợp giữa những con người, giữa những nhóm người nhất định.

Vệ Lang phán đoán sơ qua, chỉ tay về một nơi rồi sai người đi phóng hỏa, mà nơi đó chính là nơi bọn đạo tặc đang tàng trữ lương thực. Ngày thu khô ráo, lửa mượn thế gió, rất dễ dàng bốc cháy, bọn cướp không có sự đề phòng trước về hỏa hoạn, ngay cả nước cũng không kịp chuẩn bị. Chỉ chốc lát sau, từ mặt đất lửa bùng lên thiêu đốt cả một vùng. Bọn cướp loạn thành một đoàn, khắp nơi toàn là người hỗn loạn đi lấy nôi, bát (chén), chậu nước để dập lửa.

Còn thiếu niên kia thì chỉ việc đứng phía sau thu hoạch. Trong đôi đồng tử đen kịt kia là những ngọn lửa rừng rực nhảy nhót, khuôn mặt xinh đẹp như hoa, lạnh lẽo như sương. Song kiếm trên tay tựa như ma quỷ, đi đến đâu máu tuôn đến đấy, lưỡi kiếm đào qua da thịt, tiếng kêu thảm thiết liên tiếp vang lên.

Vũ khí đó ở thời đại này thật hiếm thấy, nhiều khi tác nhân mang đến chiến thắng cuối cùng không nằm ở đao kiếm, mà là ở khí thế. Cộng thêm trên người thiếu niên này còn có một loại sát khí khiến cho người ta phải sợ hãi — đến mức bạn không cần hỏi mục đích với anh ta, bản thân anh ta đã không ngừng tỏa ra một loại cảm giác “Ta đến là để giết người” hết sức tàn bạo, dường như trừ việc đó ra thì không còn gì có thể làm anh ta cảm thấy hài lòng. Bạn chỉ cần ngoan ngoãn để bị giết là được.

Loại khí thế này đã áp chế bọn cướp vốn còn đang bất ngờ. Cục diện hiện nay so với việc lấy một chọi mười mà Vệ Lang dự tính xem ra còn tốt hơn.

Trong lúc đối phương còn đang hoảng loạn lại còn muốn biết danh tính của Vệ Lang, Vệ Lang lại vô cùng nhập vai phối hợp nói: “Bách nhân trăm vùng Hà Đông^①: Vệ Lang muốn dùng một cái tên nho nhã nào đấy, nhưng với bọn cướp chả có chút tên tuổi thế này, Vệ Lang có ngại ra về đến thế nào, có nêu tên tuổi trùm băng đảng phía Nam ra chúng cũng không biết đây là ai, vì thế tự động bỏ qua “Nếu không muốn chết, mau gọi lão đại các người ra đây.”

Tình hình náo loạn thế này, thủ lĩnh bọn cướp sao có thể ngồi yên một chỗ?

Hắn đã đứng sau đám đông từ sớm, đang dần bước lên trước.

Mái nhà đã hoàn toàn cháy đen, nhưng lửa vẫn còn hừng hực cháy, làm cho trang trại sáng như ban ngày. Hai luồng ánh sáng đỏ và đen đan xen vào nhau, thiếu niên đẹp đẽ kia càng lộ rõ hơn nữa trước mắt hắn.

Trước người thiếu niên cầm lộn xộn bảy tám thanh đao, đều là của những đạo tặc mà anh đã chém chết tiện tay gom lại, đâm xuống đất, trên lớp da ở chuôi đao còn đang rỉ máu. Vây xung quanh anh cách ba bốn trượng cũng chưa có người nào dám lại gần. Anh đứng tại đó như đứng trên đồng xác người — được rồi, tuy rằng không thực sự đứng trên đồng thi thể, nhưng cảm giác mà anh mang lại cho người khác chính là — Tu La, hoàn toàn trong phạm vi quanh thân, người bước vào sẽ chết ngay.

Kẻ chuyên giết người cướp của thật ra so với con người bình thường lại có nhiều nỗi sợ hãi hơn, đặc biệt trên người Vệ Lang còn toát lên quái khí của loài yêu quỷ. Trong lòng thủ lĩnh bọn cướp hơi lạnh từng chút từng chút dâng lên. Có quá nhiều người đang vây quanh một người, mà chỉ hỏi, “Tại sao các hạ lại tìm đến bọn ta gây phiền toái?”

Vệ Lang không trả lời.

Anh đột nhiên tiến lên, thân hình nhanh đến không thể nhìn rõ. Song kiếm trong tay như nở rộ dưới những đợt chém giết cùng né tránh, kiếm giống như bay đến, nhưng không chém trúng kẻ địch. Rồi sau đó thông thạo đem Trường Đao cầm pháp xuống đất.

Khi anh nhảy lên, đã đá bay hai tên bên cạnh thủ lĩnh bọn cướp ngã lăn trên mặt đất, lúc song kiếm chém xuống, hắn mới hiểu được mục đích của anh, liền cuống quýt chống đỡ. Vệ Lang cong thân mình một chút, lại rút ra hai thanh kiếm ở sau lưng, tiện thể nhả hai tay của hắn mà chém, chỉ một chiêu đã thành công tước bỏ vũ khí của hắn.

Lúc đầu Vệ Lang chỉ biết — lấy ít địch nhiều, không hướng đến lâu dài, bọn họ chẳng qua là thừa dịp chém giết lung tung mới chiếm được thế thượng phong. Anh gọi thủ lĩnh bọn cướp ra, mục đích chỉ vì — cầm tặc trước cầm vương(*).

(*): Là kẻ thứ 18 trong “Ba mươi sáu kế”, nghĩa là bắt giặc thì bắt vua của giặc trước.

Nói về quỷ kế cầm binh. Với tư cách là danh tướng tương lai, đôi đầu trực tiếp có lẽ có rất nhiều người có thể đã thương Vệ Lang, nhưng đặc biệt là dùng binh kế, ít có người có thể thắng anh.

Lưỡi kiếm của anh đặt trên cổ của tên thủ lĩnh, đến một khắc (15 phút) sau mới mở miệng đáp lại, “Người cướp vợ của ta. Ngoan ngoãn trả lại cho ta, nếu nàng ấy không bị tổn hại chút sợi tóc nào, thì tạm tha người một mạng.”

Tà Giai Tư gắt gao túm chặt vạt áo của mình, bị giải ra giữa nơi đao kiếm ngợp đầy và lửa cháy hùng hực này, sắc mặt trắng bệch, lại cố gắng giữ bình tĩnh đi ra.

Vệ Lang ngậy ra trong chốc lát, không nhìn được liền đề nghị lưỡi kiếm trên tay cắt một đường trên cổ tên thủ lĩnh.

Anh hoàn toàn bị đùa giỡn rồi. Anh đã nghĩ mãi, nếu A Ly bị bắt cóc, thì tại sao lại có đến ba tên gia đình chạy về báo tin — một người là đủ rồi.

Bị đùa giỡn trắng trợn!

Lúc này tâm trạng của anh thật phức tạp — tất nhiên anh không hy vọng A Ly phải chịu nhục, nhưng lại rất muốn làm anh hùng cứu mỹ nhân — làm một chàng trai thì luôn mong muốn biểu hiện thật tốt trước mặt một thiếu nữ.

“Có bị thương hay không?” Vệ Lang vẫn tiếp tục giả vờ.

Tà Giai Tư lắc đầu.

Sau đó Vệ Lang lại hỏi, “Bọn chúng . . . có chạm vào nàng không?”.

Mặt mũi Tà Giai Tư liền đỏ ửng. Tên đạo tặc vẫn luôn bên cạnh cô thay cô trả lời, “Không, không có đâu . . . tiểu thư của Vương gia, có cho ta một trăm lá gan cũng không dám chạm vào. Cung cấp thức ăn ngon không đó.”

Vệ Lang không để ý đến hắn, vẫn chỉ hỏi Tà Giai Tư, “Nàng trả lời đi.”

Đối diện với ánh mắt, trong lòng Tà Giai Tư thoáng bối rối nhưng rất nhanh đề nén xuống — tuy rằng nhìn người này giống ác quỷ, nhưng không rõ vì sao, Tà Giai Tư lại cảm thấy mình biết rõ: người này so với ai khác đều có thể dựa vào hơn hết.

Cô hé miệng thở sâu, cuối cùng có thể phát ra âm thanh, cô cố gắng cất cao giọng hô, đủ cho cho tất cả mọi người đều nghe thấy, “Không có!” cô nói, “Ta lừa bọn họ nói ta là tiểu thư của Vương gia! Bọn họ không dám chạm vào ta hết!”

Ánh mắt lạnh nhạt của Vệ Lang thoáng tan biến. Cô nương này ứng phó thật thông minh, hơn nữa trong tình huống này còn nhớ rõ không liên lụy đến thanh danh người khác, rất được.

“Lần sau gặp phải trường hợp thế này, cứ nói mình mang họ Vệ.” Dù sao thì các cô chị của anh cũng không sợ thanh danh bị hủy hoại, huống hồ cô nương này cũng thật xinh đẹp. Vệ Lang nói, “Lại đây, ta mang nàng ra ngoài.”

Tà Giai Tư theo sau Vệ Lang, bước đi trong tiếng lửa cháy phàn phật.

Vệ Lang đưa cô một thanh đao — anh còn muốn bắt sống thủ lĩnh đạo tặc, cần phải nhanh chóng ra tay. Trong vòng vây của đám đạo tặc này anh cần một người hỗ trợ phần sau lưng anh — lúc anh thâm nhập sâu vào, bọn binh lính tuần thành ngu ngốc tuy nhiều cũng đã không còn một người.

Trên đường hai người thoát ra ngoài, quả nhiên có người muốn đánh lén. Mà Tà Giai Tư, cô gái yếu ớt này lại không chút do dự chém thanh đao về phía đó. Máu tươi văng lên mặt anh, cô khẽ run lên, hơi thở rối loạn, anh vội vàng rút kiếm trong người ra bảo vệ.

Hai người cứ như vậy từ trong sào huyệt bọn cướp đi ra.

Người mà Vệ Lang phái trở về báo tin, lúc này cũng mang binh cứu viện đến.

Chiến mã bên ngoài cúi đầu hí vang, A Ly, Tư Mã Dục và Tà Liên cười ngựa đi đầu, đã gần đến trước cửa trại.

A Ly tới cứu Tà Giai Tư. Còn Tư Mã Dục và Tà Liên thì đến để hỗ trợ Vệ Lang.

Tà Liên đã từ Duyệt châu trở về sớm hơn cả Vệ Lang, ba người nhóm Thái tử cuối cùng lại gặp nhau.

Về phía Vương gia.

Mẹ A Ly cũng rời cung trở về.

Yến tiệc trong cung thực ra đã xong từ sớm, là Hoàng hậu cố tình giữ mẹ A Ly lại, muốn thăm dò bà về việc A Ly có vừa ý người nào hay chưa.

Mẹ A Ly không ngờ lại đột ngột thế này, song cũng nói thật.

Thế nên Hoàng hậu mới hỏi: “Chúng ta kết thông gia được chứ?”.

Lần này Tà Giai Tư bị dọa sợ thật rồi, khi quan binh tới quét sạch bọn đạo tặc. Cô lên xe với A Ly, chỉ chốc lát đã tựa lên đầu gối của A Ly ngủ say.

A Ly chải tóc cho cô, thấy trên cổ cô có vết thương, nhẹ tay sờ vào, xác định đã kết vảy, mới yên lòng.

Rồi nói với Tư Mã Dục, Tạ Liên và Vệ Lang ở bên ngoài rằng: “Cảm ơn mọi người. Đã làm phiền mọi người khổ cực tới cứu rồi”.

Tư Mã Dục vô thức mở miệng xia xói, “Đừng nói hay như là mọi người vì cô mà tới không bằng”.

A Ly thật sự muốn cãi lại anh, vậy anh tới là vì ai! Suy nghĩ một hồi lại thấy chả có ý nghĩa gì — Tư Mã Dục vốn có tật khẩu thị tâm phi, kiếp đầu tiên cô vẫn chưa hiểu rõ lắm, ở kiếp thứ hai mãi sau khi thành thân với anh mới hiểu ra mọi chuyện — nếu không phải ở kiếp đầu tiên cô để lại cho anh vết thương cùng chấp niệm sâu sắc đến vậy, thì ở kiếp thứ hai làm gì có khả năng anh lại gia tăng sức cường đại đến thế? Rõ ràng chả nhớ được cái gì cả, vậy mà không vì bất cứ lý do gì cứ chạy theo yêu thích cô.

Chàng trai xúi quẩy này đến tột cùng còn không hiểu chuyện đến mức nào nữa đây, trái tim mình còn không biết nhìn rõ, còn chống cự nữa chứ. Rõ ràng yêu thích nhau, vậy mà cứ để cho cô phải yêu đơn phương buồn bã gần chết.

— cũng không đúng, thật ra từ sau kiếp đầu tiên, anh vẫn luôn có cảm giác. Nhưng sống chết không chịu vực cô dậy, lại nhìn cô đau khổ vì tình, rối rắm như vậy có thấy hài lòng chưa?

Bỗng nhiên A Ly có một ảo tưởng xúc động muốn hại anh chết luôn cho rồi.

Đương nhiên cô cũng không có tư chất không bài bản đó, rõ ràng đến cả Tả Giai Tư cũng đều vô thức nhận ra, mà cô vẫn cứ mờ mịt vô tri. Đoạn thời gian trước, Tả Giai Tư chỉ là một cô gái thiếu thôn tình cảm trong cả hai kiếp, lần này đến lần khác luôn gặp được hai người bọn họ, cứ thế mà tạo thành một đoạn tình tiết, cũng thực là bị đẩy đến tình cảnh bị thương.

Vệ Lang đánh chém xong cả người mệt mỏi, song suy nghĩ vẫn còn hưng phấn, lập tức cũng phân rõ giới hạn với Tư Mã Dục, “mình ta là đủ rồi, có gọi người tới đâu!”.

Tạ Liên cũng đứng một bên góp vui, “Ta vốn dĩ cũng chỉ định đến một mình à”.

Tư Mã Dục bị vắng vẻ không nói nổi lời nào, ruổi ngựa bỏ đi.

Đêm cuối Thu lạnh lẽo, giữa nơi rừng núi chỉ có tiếng kêu của thú và tiếng côn trùng râm rang. Màn trời đen kịt bủa vây, nhập nhòa yên tĩnh không người chính là khoảng thời gian đáng sợ nhất.

Tạ Liên, Vệ Lang quanh năm đều chạy nhảy bên ngoài, am hiểu hơn ai hết, biết A Ly vẫn tinh táo, cũng không im lặng, câu được câu không trò chuyện với cô.

Tạ Liên hỏi: “Sao nàng ấy lại ngồi trên xe của muội?”.

A Ly thuận miệng đáp: “Nghe nói gần đây ngoại thành có thổ phi, lo rằng muội ấy ra ngoài chỉ có một mình sẽ gặp chuyện không may, mới cho xe đi hộ tống. Không ngờ ngược lại gây họa cho muội ấy”.

Khi này cô chỉ nghĩ là, Tả Giai Tư xinh đẹp thế kia, mới nghĩ phương tiện để cô ấy đi, nếu ngồi trên xe bò kiểu nông thôn cần có người kéo, nếu gặp thổ phi chắc chắn sẽ không giữ người chờ chuộc tiền. Nên mới phái xe hộ tống. Vốn nghĩ là đạo tặc sẽ e ngại quyền thế của nhà làm quan, sẽ không ngạo mạn, ai ngờ bọn gia đình đã báo danh hào cả rồi, mà đám sơn tặc kia vẫn ngang nhiên dám giờ trò cướp giật.

Có lẽ bọn chúng cố gắng nhắm vào những người có gia thế để cướp bóc cũng nên.

“Xe càng đẹp đề sang trọng càng hấp dẫn bọn đạo tặc, đây là lẽ thường”. Vệ Lang xen mồm vào nói.

A Ly không thể làm gì khác hơn là nói, “Nhớ rồi ạ”.

Vệ Lang lại nhìn không được muốn tiếp tục dạy dỗ cô, “Muội không nên coi thường gan của bọn mần phu đạo tặc. Nếu ca ca là đạo tặc, biết đây là xe của muội, trên xe lại là một tiểu cô nương xinh đẹp như hoa, chết sống cũng phải cướp. Không chỉ là ham thích, mà còn muốn gao nấu thành cơm, sau đó còn gói thiếp cưới tới cha muội. Đến lúc đó vắn đã đóng thuyền, cha của muội bắt buộc phải quan tâm đến trình tiết của muội đành...” Đột nhiên nhận ra rằng những lời này nói với A Ly không mấy thích hợp, Vệ Lang đem những lời định nói nuốt xuống, bèn tổng kết lại, “Nói chung gặp phải cô nương như ca ca thì hẳn vừa có được một nhạc phụ quyền thế, lại còn có được một nương tử nhan sắc như hoa tha hồ mà chiều chuộng. Quả là một vốn bốn lời”.

Phản ứng đầu tiên của A Ly là “Nếu thế, không phải đạo tặc tự đi tìm cái chết sao?”. Nhưng một giây sau cô từ từ thấm ý, nhận ra rằng, ở thời đại này, loại lô gic vô lý này có lẽ chưa được khai thông.

Cứ như là đang hợp tác giáo dục cô không bằng, Tạ Liên cũng nói, “Muội không thể xuất môn kiểu đó, đại khái không như A Sư u nói. Trên thực tế vừa mới tiêu diệt sạch cản trở, bọn sơn tặc sẽ mở tiệc mừng ngay.... May mà bọn chúng cứ chần chừ chưa muốn mở tiệc mừng vội”.

A Ly hiểu rõ ẩn ý của Tạ Liên, sờ lên vết thương đã kết vảy trên cổ Tả Giai Tư, con đau tức trong ngực âm ỉ sinh sôi.

Nếu như bọn sơn tặc không nhận nhầm Tả Giai Tư thành khuê nữ của Vương gia, chỉ sợ cô ấy đã bị cưỡng hiếp hoặc giết mất rồi, xong xuôi bọn đạo tặc cũng chả có gì phải lo lắng thêm.

May là Vệ Lang vừa kịp đuổi đánh tới.

Đầu A Ly ong lên. Mà bên ngoài Vệ Lang vẫn đang dạy dỗ cô, “Không có việc gì thì ít xuất môn đi, xuất môn phải dắt theo nhiều người. Nếu lỡ gặp phải chuyện này, thì thông minh hơn chút, hãy nhớ kéo dài thời gian, đợi ca ca đến cứu muội. Nếu nhớ mà.... bị ép phải bái đường, cũng đừng hồ đồ ngốc nghếch tìm tới cái chết. Chưa có tam môi lục sính (*), dù ai đồng ý ca ca vẫn sẽ không chấp nhận. Tuyệt đối sẽ chém hấn một nhừ ba nát, muội phải bảo vệ sinh mệnh mới quan trọng, nhớ rồi chứ?”.

(*) đại khái là chưa có người làm mai cũng chưa có đến kết thông gia.

A Ly đơ người một lúc, mới hiểu ra anh đang nói điều gì. Có lẽ là anh muốn bày tỏ, nhưng anh lại không nhận ra rằng, lời này nên là anh trai nói cho em gái nghe mới đúng.

Nhưng bất kể như thế nào, A Ba nói không sai — Vệ Lang quả thật là người đàn ông tốt hiếm thấy.

Chỉ là — anh chàng đẹp trai hư hỏng chuyên đùa nghịch này, thật hiếm có lúc nào lại nói nhiều điều hay đến vậy!

Thật là, khiến cho người ta muốn trả lời “đã nhớ rồi” cũng không được, mà trả lời “không thêm nhớ” cũng không xong.

Thật may Tạ Liên lại phá tan không khí khó xử này, nhanh nhẹn nói sang chuyện khác, “Giờ phải mang nàng ấy về quý phủ? hay cứ trực tiếp trả về nhà?”

A Ly vội vàng tiếp lời, “Để muội ấy đi cùng muội”.

Thời gian này Tạ Giai Tư cũng đã tới tuổi sắp kết hôn, cứ như thế mà gió trăng khuê chiêng mang cô ấy về nhà, dân trong làng lại có tình thêm mắm dặm muối. Đó không phải là điều mà một cô gái mới lớn chịu đựng được.

Vệ Lang đợi A Ly trả lời, lại bị Tạ Liên chặn giữa chừng, làm sao chịu cam tâm, lập tức cứng rắn xoay đề tài câu chuyện trở lại, “Muội vừa mới nói cảm ơn, vậy dự định sẽ cảm ơn như thế nào? Giang hồ thì có quy cũ của giang hồ, có muốn tham khảo một chút hay không?”.

A Ly vội vàng từ chối, “Không muốn!”.

“Keo kiệt! Ca ca đã liều mạng giúp muội thế mà!”.

A Ly: Cậu có thể ít nói đi một chút được không, khéo lại để người khác hiểu lầm cũng nên!

Đêm hôm vắng vẻ, âm thanh truyền xa. Lời Vệ Lang nói với A Ly, Tư Mã Dục nghe không sót một chữ nào.

Anh vẫn biết Vệ Lang thích cô cháu gái của sư phụ mình. Lúc này mới nhận ra, anh đã được gặp, cô nương nhà họ Vương mà Vệ Lang vẫn luôn thích, chính là A Ly. Sao anh lại có thể quên được nhỉ.

Như vậy là tốt rồi, anh nghĩ, dù sao anh cũng không thích cô, nếu vậy sẽ không còn bị ép phải cưới cô nữa.

Âm thanh giòn giã ở đằng sau như tiếng động đánh vào ngọc thạch, cứ từng tiếng từng tiếng truyền lại, Tư Mã Dục tâm tình phiền muộn, rốt cuộc không nhận được nữa, quay đầu lại, “Ta đi trước đây”.

Rõ ràng là không nhận được, thế nhưng khi A Ly lộ đầu ra, nói: “Đợi một chút”, anh vẫn cứ ghìm cương ngựa, nhìn cô.

Ánh mắt hai người giao nhau, chung quanh là khoảng không tĩnh lặng, tĩnh lặng như là mọi sao trời đều ẩn nấp đâu hết, chỉ còn đêm Thu tối tăm lạnh lẽo như nước.

Một hồi lâu sau A Ly mới nói được nên lời, “Cảm ơn huynh đã đến”.

Chẳng hiểu vì sao Tư Mã Dục suy nghĩ mông lung, khiến giọng nói cũng nhẹ nhàng hơn, “Đã nói rồi, không phải vì cô mà”.

“Uhm, ta biết”. A Ly gật đầu.

Bỗng nhiên Tư Mã Dục đột ngột nổi giận, “Vậy cô nói đi, ta vì ai hả?”.

A Ly hé môi cười: “Chắc là vì đẹp loạn kinh thành, bách tính an nguy”.

“Cô——” Tư Mã Dục gần như có thể nghe được giọng nói thừa hơi tổn sức của mình, “Cô thật là thông minh đó!”.

A Ly vẫn chỉ cười, con ngươi đen láy chiếu ra ánh sáng nhu hòa, linh động như là sắp chảy nước ra đến nơi, “đêm khuya sương lạnh, cưỡi ngựa cẩn thận”. Cô vô thức cởi áo choàng trên người đưa qua, lại dặn dò, “Ngoài này không có như trong thành, phải mang theo nhiều người”.

Cô cứ thế giữ chặt tấm áo choàng, đợi anh tới lấy. Tư Mã Dục hơi hoảng hốt, nhất thời trở nên nhát gan. Anh nhìn A Ly, mà Vệ Lang lại tùy ý đẩy ngựa, làm như không để ý mà chặn ánh mắt của anh.

“Đề A Hồ hộ tổng người hỏi cung đi”. Vệ Lang nói, “Chỗ này một mình ta là được rồi”.

Về mặt Vệ Lang hết sức đứng đắn, rõ ràng chính là con sói con đang muốn ăn thịt.

Tư Mã Dục chợt phục hồi tinh thần lại, dời ánh mắt đi, “Ngày mai Đông cung sẽ mở tiệc tẩy trần cho các người, nhớ kỹ đó”.

Vệ Lang cười nói: “đồng ý”.

Tư Mã Dục cũng không quay đầu lại ruổi ngựa đi, tay A Ly vẫn nắm chặt tấm áo choàng, Vệ Lang quay đầu lại cười nói: “Hắn với Tạ Liên đều là những kẻ theo chủ nghĩa khổ hạnh, 365 ngày đều tắm nước lạnh, không hề sợ lạnh đâu. Nhưng thật ra ca ca, ăn gió năm sương vội vã trở về, chưa kịp đặt chân vào nhà đã chạy tới đây đánh giết giúp muội, lấy một địch trăm, như chỉ mảnh treo chuông...” Rồi chuyển đề tài, “Gió vừa thổi qua, cảm thấy rất lạnh đây nè”.

A Ly nhanh nhẹn vút áo choàng cho anh, “Ngày mai muội sẽ gọi A Thanh dâng món cảm tạ.... Còn cái gì mà quý củ giang hồ, thì cứ nói luôn ra cho muội ấy nghe”.

“Đã nói rồi, ca ca vì muội mới tới đó”.

“Ca ca giả hồ đồ nửa hả!”.

A Ly thả mình xuống ngồi trở lại, thật sự không muốn tiếp tục dây dưa ồn ào với tên không đứng đắn này nữa.

Còn Vệ Lang thì cong khoe mắt mỉm cười, cúi đầu nói khẽ, “.... Ca ca nào có lừa muội gì đâu”.

Về đến nhà đã gần đến giờ hội.

Người lớn trong nhà đều ngồi chờ A Ly trở về, cả Vương Diễm cũng không ngủ được.

A Ly biết bản thân mình đã sai, vào cửa thì hơi do dự. Vệ Lang thông minh thế nhỉ? Nếu thấy A Ly, Tạ Liên và Tư Mã Dục cùng nhau xuất hiện ắt hẳn sẽ đoán được khá nhiều. Lúc này nét mặt hơi phân vân của A Ly, không ngoài suy đoán của anh.

Bên muốn dắt tay A Ly, A Ly nhạy cảm tránh được, liếc Vệ Lang. Vệ Lang cười nói: “Có ca ca ở đây, sợ gì chứ”.

A Ly:... Chính vì có cậu ở đây mới càng sợ đó!

Tư gia qua mặt quan gia đi tiêu giết cũng là một loại kiêng kỵ. Việc này A Ly nghe lời bà nội cô nói, đến quan phủ báo án. Nhưng mà quan phủ chỉ lập án, chứ hoàn toàn không có ý định đi cứu người, thái độ là ngày lễ Trưng Dương không có người trực, nếu được cứ chờ tới ngày mai sẽ xin chỉ thị quan phủ rồi mới biết có thể điều binh hay không.

Nếu thật sự chờ hết một đêm, đến lúc đó cứu Tả Giai Tư ra rồi, chỉ sợ cô ấy cũng không còn ra hình người nữa. A Ly chỉ có thể nghĩ biện pháp ngoài lề.

Vậy mà xui xẻo cha cô lại theo Hoàng Thượng leo núi.

A Ly không còn cách nào mới phải đi tìm Tạ Liên, tìm được ở Đông cung.

Những điều đó cũng đủ để cha mẹ cô trách phạt — mà giờ nửa đêm mới về, chuyện này chắc chắn sẽ động đến gia pháp.

Duỗi đầu hay rụng đầu cũng đều là một đao. A Ly cắn răng, cứ thế đẩy cửa bước vào.

Bước vào trong tư thế chờ để bị thẩm tra.

Cha mẹ cô không chỉ không trừng đời mắt lạnh lùng ra, trái lại còn có vẻ lo lắng không yên, nhìn A Ly và Vệ Lang đi sóng đôi nhau, mi tâm càng nhăn chặt lại.

A Ly thì có chút thấp thỏm.

Vệ Lang sớm đã nghĩ ra lý do thoái thác, nhưng còn chưa kịp mở miệng, cha A Ly đã lên tiếng trước, “A Sứ về rồi há? Trời đã không còn sớm, không thể lưu người lại. A Diễm, con mau tiễn A Sứ về nhà”.

Vệ Lang: “...”

Vương Diễm làm động tác im lặng với anh, nhỏ giọng nói, “Đừng gây phiền toái nữa”. Rồi mạnh mẽ kéo anh ra ngoài.

Vệ Lang đánh giá Vương Diễm rất đáng tin nhiệm, lại quay đầu liếc nhìn A Ly lần nữa, rốt cục vẫn phải theo Vương Diễm rời đi.

Mà Tư Mã Dục trở về Đông cung, lập tức cũng bị Hoàng Thượng gọi vào Thái thành.

Hai người họ gần như cùng lúc biết được ý kiến của Hoàng Thượng và Hoàng hậu.

A Ly im lặng nghe cha mẹ giáo huấn kín đáo, còn Tư Mã Dục thì lập tức hất đồ chén tách trên bàn, “Ta không thích cô ấy!”.

Đáng tiếc đã đi đến nước này, dù muốn dù không cũng đã không còn do anh định đoạt.

Trời dần vào thu, nắng sáng trong, bầu trời trong xanh chẳng gợn nửa áng mây.

Trước điện lá phong theo gió bay xuống, bay vòng đậu lại trên bàn đá sạch sẽ. Trên đầu cành có con chim sẻ nhảy nhót, làm cành cây khô rung lên.

Cửa điện đóng chặt, các cung nữ kéo váy uyển chuyển đi vào sân, nhìn thấy đồ ăn đã nguội lạnh vẫn để nguyên ở trước cửa, hai mắt nhìn nhau.

Sau đó một người đưa tay gõ nhẹ lên cửa, đẩy khê, thấy cửa vẫn khóa như trước, mới gọi: “Điện hạ, Điện hạ?”

Trong phòng truyền ra tiếng trả lời không rõ ràng: “tránh chỗ khác, đừng quấy nhiễu ta đọc sách”.

Hai người đều thở dài.

“Người đọc sách đã hai ngày nay rồi, hãy ăn chút gì đi.”

“Cút ngay”

Đây cũng chẳng phải lần đầu hai người hầu hạ anh, đã quá rành cái bản tính cố chấp của vị chủ tử này. Nên không tận lực khuyên nhủ nữa, chỉ bàn bạc với nhau, nói: “Vẫn cứ bám bám lên trên thôi”.

Tư Mã Dục ở trong phòng dựng lỗ tai lên nghe.

Anh nay đã lớn, rất nhiều chuyện đã có tầm hiểu biết hơn trước đây, mỗi lần anh làm sẽ không chỉ được đánh giá bởi một câu “không thể tin nhiệm” đơn giản, vậy nên việc cự hôn mới mẻ mới như thế này.

— ít ra thì cũng có thể làm cho Vương Thân không nhận ra được anh đang giả vờ giả vịt.

Mặc dù vẫn chưa hạ chỉ. Nhưng trải qua hai ngày. Tư Mã Dục thực sự hết cách, mới đành phải tuyệt thực để chống đối.

Riêng bọn hạ nhân Đông cung đã bị anh làm khổ đến độ sắp miễn dịch rồi. Chỉ biết mỗi lần anh gây rối đều sẽ làm người khác gà bay chó sủa, nhưng không dự đoán được anh lại sử dụng cái chiêu tự làm hại chính mình. nên khi anh nhịn đói mất một ngày một đêm, bọn họ mới quay lại và phát hiện — Thái tử rõ ràng là đang tuyệt thực! Sau đó mới thay nhau ra trận tận lực khuyên nhủ, đã hại anh nhịn đói cả đêm, đến bây giờ bọn họ mới nghĩ đến việc “Bám bám lên trên” — bám nhanh chút coi! anh tuyệt thực là để bọn họ xem hay sao! đương nhiên phải cấp tốc đi bám bám chứ, đám ngốc này!

“Không được đứng đây làm phiền ta, tránh xa ra một chút!” Xác định mục đích đã đạt được, anh lại bắt đầu đuổi người.

Cung nữ nhỏ hơn còn muốn khuyên nhủ anh, cung nữ khác thì nháy mắt, mạnh mẽ lôi người đi, sau đó nhỏ giọng nói, “chỉ cần nghe theo...” chứ đừng chọc ngài tổ tông này.

Các cung nữ rời khỏi, bỗng nhiên từ trong miệng giếng, một nữ nhân mặc cung trang treo ra. Đi đến cửa sổ chạm trở gỗ hai cái, phía bên trong Tư Mã Dục lập tức đẩy cửa sổ ra, kéo cô nàng đó vào.

Cung nữ chật vật leo cửa sổ vào trong, râu xanh và lớp bùn ướt bám đầy đôi hài dính lại trên song cửa sổ, cô ngó trái ngó phải không tìm được giấy, liền lấy vạt áo Tư Mã Dục để lau đi.

Tư Mã Dục kéo lại, “Làm gì đó?”

“Để người bên ngoài nhìn thấy trên cửa sổ có dấu chân, không phải sẽ lộ tẩy sao!”

“Thì dùng quần áo của người đi!”

“Ta bây giờ đang là một nữ nhi, nữ nhi đó nha! Người thấy có cô gái nào nhếch nhác như vậy chưa? Bình thường đều là để gian phu treo vào không đó!” Vệ lang gió đôi tay đẩy bùn lên giọng đáp lời Tư Mã Dục, rồi nhanh chóng đi tìm bồn rửa tay, “Ta là đang giúp đỡ người đó nha, người rộng rãi một chút có được không hả!”

“Này với chà kia!” Tư Mã Dục tùy tiện đóng cửa sổ lại. Quay đầu lại đến gần luôn tay vào quần áo Vệ Lang, “Lẹ lên, ta đói sắp chết rồi nè.”

“Để ta tự lấy, đừng sờ lung tung!”

Vệ Lang gạt tay, từ trong ngực lấy điểm tâm ra đưa cho Tư Mã Dục. Đồ đã nguội Tư Mã Dục tùy tiện ăn luôn, mới khôi phục được chút khí lực.

“Sao mà tới giờ người mới đến? Ta đã nhịn đói ba buổi rồi đó”.

Vệ Lang: . . . . . Làm như nhà của người dễ lên vào lắm vậy đó?!

Chính anh đã phải chịu đựng đủ trên thành giếng ẩm ướt trơn trượt gần nửa ngày, tới chân run lẩy bẩy, nói đoạn đi tới ngồi co quắp trên tháp, co duỗi các đốt ngón tay. Thấy Tư Mã Dục ăn uống phun điểm tâm thật bầy hầy, mới mở miệng hỏi: “Mà ta thấy ngươi làm mình làm mẩy đến mức này, vậy mà đến một chút hiệu quả cũng không có là sao hả.”

Tư Mã Dục đảo món điểm tâm, nói qua loa: “Ta xuất ra chiêu gì phụ mẫu ta đều sớm đoán được. Cảm giác cứ như đắm vào trên bông mà thôi, ta lớn đến chừng này rồi sao có thể thụ động như vậy được. Ngay cả chiêu tuyệt thực đều phải dùng tới, ta dễ dàng lắm sao? Này, sao ngươi lại đem theo ít đồ ăn như vậy, còn không đủ nhét kẽ răng!”

“Ăn lưng dạ là được rồi. Ngươi đang tuyệt thực đó nha, mặt mày phấn chấn thì coi sao được?”

“Mặc dù ta đang tuyệt thực, nhưng cũng không có ý định thực sự chịu đói có được không!”

Vệ Lang: ... hiểu rồi, các chị gái nhà anh lúc nào cũng nói muốn có con nhưng lại không muốn mang thai đó thôi.

Vệ Lang nghỉ ngơi thỏa thuê, đi đến trước gương bạc trang điểm lại. Thuận miệng hỏi: “Ngươi khẳng định chiêu này sẽ có tác dụng?”

“Nè! Là ngươi nói dùng được ta mới làm đó chứ!”

“Ta vốn nghĩ, ngươi dùng nói không chừng sẽ có hiệu quả” Ngược đãi bản thân có thể uy hiếp đến người khác không, cũng phải nhìn đến người mà bạn uy hiếp có thương bạn hay không. Vệ Lang chưa từng nghĩ tới sẽ tuyệt thực để uy hiếp cha mình, không thì anh đã bị chết đói không biết bao nhiêu lần rồi. Dù thế anh vẫn hiểu được đáng phụ mẫu quan tâm con cái đến mức độ nào — chưa ăn thịt heo cũng phải thấy heo chạy rồi chứ. Vệ Lang tin chắc Hoàng thượng và Hoàng hậu đều cưng chiều Tư Mã Dục. Nhưng anh bỗng nhiên hiểu ra, Tư Mã Dục hẳn giống như một kẻ chuyên tái phạm... như sói đến gõ cửa nhiều lần (truyện chó sói và bảy chú dê non), Hoàng đế Hoàng hậu thật sự tin chuyện này?

Huống chi lần này quả thật cũng là diễn trò...

“Hay là ngươi cứ thực sự nhịn đói hai ngày đi” Vệ Lang hơi nghiêm túc nói, “để bệ hạ thực sự nhìn thấy bộ dạng đang hấp hối của ngươi, chắc chắn sẽ không tiếp tục ép ngươi nữa”.

Tư Mã Dục: ... người chịu đói có phải là ngươi đâu mà nói cho lắm vào!

“Ta lại cảm thấy trải qua 'nhịn đói hai ngày', từ chỗ phản kháng ta đã sắp đổi thành tự nguyện luôn rồi”. Tư Mã Dục nói chính là lời nói thật, “Đêm qua đói quá ngủ không được, ta đã nghĩ, cưới nàng đối với ta cũng không xấu. Ngươi tưởng tượng được không?” Trải qua đói khát tới qua cộng với lời xúi dục này khiến cho Tư Mã Dục oán giận đến tận trời, nghiêm túc cảnh cáo Vệ Lang, “Ta nhận ra chẳng những không xấu, ngược lại còn cảm thấy nàng ấy cũng rất đáng yêu. Không bằng ta cưới nàng ấy là được rồi”.

Muốn hẳn nhanh chóng tìm cách giúp đỡ, hẳn lại chọn loại khổ nhục kế kiểu đó!

Vệ Lang: ... =__=|||

“Ta nghĩ ra rồi! Hay là ngươi nói với bệ hạ rằng ngươi muốn kết hôn với người khác, vừa vặn A Ly còn có một muội muội nữa”

“Đừng tưởng là ta không biết, muội muội nàng ấy chỉ mới năm tuổi!”

“Thì ngươi có thể đợi cô bé đó đủ mười lăm tuổi rồi cưới, tự tay bồi dưỡng thành khuôn mẫu mà mình thích, không phải rất tuyệt sao?”

“Cầm thú, cắt!”

“Nếu không thì... Đúng rồi, mấy hôm trước chúng ta có cứu một cô nương, ngươi có cảm thấy diện mạo nàng ấy với A Ly rất giống không? Với lại nàng ấy còn hấp dẫn hơn. Không thì chúng ta làm một vụ trộm đào đổi mặn nhé?”

Tư Mã Dục thấy Vệ Lang hết chỗ nói rồi, chuyện vừa hại mình, hại bạn, lại hại muội tử như vậy, chỉ có người lạ mới có loại chủ ý bản cổ đó, sao mà hẳn có thể nghĩ ra được vậy chứ.

“Biện pháp này không tệ.” Chính anh có hơi kỳ quái, “Nếu đã giống nhau thì còn thay đổi làm gì? Ta cứ ngoan ngoãn cưới Vương Lâm, còn ngươi thì đi cưới cái người 'rất giống' nàng ấy cho rồi. Hai chúng ta đã được thu xếp ổn thỏa, còn dùng những chiêu trò khác để làm gì”

“Đây cũng không phải là sắp xếp ổn thỏa” Vệ Lang phản bác ngay tức thì, “Ta thích A Ly, ngươi thì không thích. Ta cưới A Ly, còn ngươi cưới người khác, đó mới là sắp xếp ổn thỏa”.

Tư Mã Dục nghẹn họng, lúc này mới cảm thấy mình nói không ổn lắm. Cứ như nguyên nhân anh kháng cự không phải là vì mình không muốn cưới A Ly, mà là vì Vệ Lang muốn cưới A Ly vậy đó. Giống như là Vệ Lang chịu đi tìm hiểu người khác, thì anh có thể hoan hoan hi hi thành thân với A Ly vậy.

Anh phô trương thanh thế gấp bội trả lời lại, “Nếu ngươi muốn kết hôn với nàng ấy thì tự làm đi, giày vò ta làm gì”.

Vệ Lang bắt lực thờ dài, “Nếu chiêu tự giày vò ta mà dùng được, thì đã không tìm tới ngươi. Dù sao ngươi cũng không chịu thiệt, vậy thuận tiện cho ta nợ ngươi một nhân tình đi.”

Tư Mã Dục tuyệt thực trọn hai ngày, rốt cục Hoàng đế và Hoàng hậu cũng biết được.

Đáng tiếc cấp độ không giống nhau.

Hoàng đế tỏ vẻ: nó đã muốn nhịn đói, cứ để cho nó nhịn đói, nhịn đói ba ngày sau mà vẫn chưa chết thì tính sau.

Còn cho người khóa trái cửa.

Ngược lại, Hoàng hậu mới hôm sau đã đau lòng, tự mình dẫn theo người đến Đông cung thăm hỏi anh. Thế nhưng sau khi sai người mở cửa ra, Hoàng hậu nhìn thấy mặt mũi anh trắng nõn, da thịt mềm mại, thì gần xanh hai bên thái dương giật giật.

Không trắng nõn mềm mại làm sao được — mấy ngày liền chỉ có ăn ngủ, ngủ ăn, làn da phơi nắng thô ráp trước kia đều trơn mượt trở lại. Ngoại trừ ở lì trong phòng ba ngày không tắm rửa trên người có chút mùi lạ, mắt vì ngủ nhiều quá nên nhìn sơ có vẻ lười biếng, quả thực muốn tốt bao nhiêu thì có bấy nhiêu.

Chả có tí thành ý nào!

Hỏi anh còn bé chỉ vì muốn đuổi nhũ mẫu của mình đi, mà dám ăn ba đậu! Còn hàng trình kháng hôn gian khổ như này, lại dám lừa bà lên lút ăn này ăn kia!

Hoàng hậu lập tức sai người lục soát bên trong tầm điện một lượt, thu được toàn bộ các loại trái cây và điểm tâm mà Tư Mã Dục đã giấu. Sau đó khóa hết cửa lại, “Ai còn dám đưa đồ ăn cho Thái tử, cứ đánh năm mươi đại bản trước!”

Tư Mã Dục thua trận toi tã.

Anh làm loạn một hồi như vậy, Hoàng đế tuy rằng hận đến một lòng muốn bóp anh chết đi sống lại, nhưng rốt cuộc vẫn là nhẹ nhàng thả ra.

Ông biết Tư Mã Dục không dám làm thật. Cảnh Tư Mã Dục thực sự gây họa Hoàng đế đã từng thấy qua rồi. Lúc anh mười một mười hai tuổi, Bắc triều đưa tặng anh một con ngựa. Ngựa là ngựa tốt, chỉ tiếc bản tính ác liệt quá, đến người lớn cũng không thuần phục nổi. Hoàng thượng sợ anh bị thương, không cho anh tới gần. Vậy mà Tư Mã Dục lại dám len lén cho con ngựa kia ăn mấy tháng mà không để Hoàng Thượng biết. Chợt có một ngày trời trong nắng sáng, anh đứng ở Thái thành giờ rồi, rồi cưỡi con ngựa kia vọt đến trước long liễn (xe vua ngồi), dương dương tự đắc nhìn Hoàng Thượng cười. Năm đó đại khái anh bị biệt viện của Tạ gia thu hút, đột phát ngoài dự tính muốn đục khoét, xây dựng một vườn non bộ tại Đông cung. Hoàng đế tích trữ tiền để luyện quân, làm gì có tiền dư để cho con trẻ xây dựng nhà cửa? Ý nghĩ trong đầu chính là bác bỏ. Kết quả Tư Mã Dục đã âm thầm chọn được địa điểm tốt rồi thiết kế bản vẽ, phát động toàn bộ các võ sĩ cùng thị vệ Đông cung bắt đầu đào bới từ lúc chạng vạng, xây dựng hồng học cả một đêm.

Suy nghĩ và hành động của con trai mình, Hoàng Thượng rõ ràng hơn ai hết. Từ khi anh bắt đầu trưởng thành, có một ngày ngay cả hoàng đế cũng từ từ nhận ra, rất nhiều chuyện có lẽ thật sự không phiền phức và nguy nan như chính mình đã nghĩ. Hoàng Thượng vẫn cho rằng, con của ông muốn làm gì, không muốn làm gì, người ngoài không thể quản được, anh so với ông không hề giống nhau, bẩm sinh đã là hậu duệ Hoàng tộc, từ nhỏ đã là đứa con cưng.

Cho nên khi anh nói không muốn cưới A Ly, Mặc dù Hoàng Thượng sâu sắc cảm thấy mình đã quá nuông chiều mới khiến cho anh không biết trời cao đất rộng, dám cho rằng việc chọn lựa Thái tử phi cũng có thể tùy theo ý mình, nhưng mà cũng thật tình lo lắng.

Kết quả Tư Mã Dục chỉ làm ra loại chuyện sấm to gặp mưa nhỏ. Căn bản chính là đứa trẻ kiêu ngạo chưa lớn, đang ồn ào giận dỗi, nhõng nhẽo một chút với cha mẹ mà thôi.

Hoàng Thượng yên tâm.

Thánh chỉ đã chuẩn bị từ sớm, quay đầu liền cho ban bố luôn.

Mà lúc này, A Ly đã sớm biết tương lai của mình. Chỉ biết an phận phận chuẩn bị gả đi.

Tình thế của cô đúng là có điểm khó xử, nhưng chuyện này cũng không thể gây ồn ào, mấy chỗ trúc mã thế giao khi xưa thường xuyên chạm mặt — đặc biệt là Tạ Liên, Vệ Lang, Thẩm Điền Từ cùng vài người liên can vẫn vẫn — lúc này cũng bắt đầu lảng tránh.

Chẳng qua khi Vệ Lang muốn gặp cô, chút lảng tránh ấy tính cái gì?

Ngày hôm nay, sau khi Vương Diễm đọc sách mệt mỏi, anh đang căng tay căng chân rồi đem cung tên ra luyện tập bắn cung, bỗng nhiên mắt thoáng thấy một mỹ nữ đi qua.

Dáng điệu cô nương kia rất khác biệt, phong cách độc đáo, cao lớn thon thả, cho dù là Vương Diễm thường xuyên bị các bác gái kỳ quái trêu chọc, đối với phụ nữ có chút tâm lý ám ảnh cũng bị hấp dẫn. Nhưng Vương Diễm vốn là tên nhóc con đứng đắn nghiêm túc. Cho nên sau khi anh theo vô tình liếc nhìn một chút, liền kiềm chế bản năng yêu thích nhìn ngắm cái đẹp, tiếp tục làm chuyện của mình.

Cô nương kia hình như cũng nhìn thấy Vương Diễm, chẳng những không lảng tránh, trái lại đôi đồng tử như nước hồ thu dao động lưu chuyển kia, tựa tiểu phi tiểu liếc nhìn anh một cái, khúc môi cong lên.

Không thể nói rõ là đắc ý hay là cười nhạo.

Tự nhiên Vương Diễm thấy ón lạnh, tay run lên, tên bắn hệt khỏi bia ngắm.

Bỗng nhiên anh cảm thấy cô nương này sao lại... sao lại làm cho người ta có một cảm giác rất không ổn lại quen thuộc đến thế?

Cô nương kia đã vào nội viện, nhìn thái độ của đám ma ma nha hoàn, có lẽ là có biết. Vương Diễm tuy rất để ý, nhưng vẫn không đuổi theo. Học giả có bàn đến chữ《Đẹp》, ba tháng không nếm vị thịt. Bất luận là làm cái gì cũng đều phải hết sức chuyên chú. Vương Diễm nghĩ thế.

Mãi cho đến lúc một mũi tên bắn ra, trong đầu anh nhanh chóng lóe lên một đôi mắt. Lúc này Vương Diễm mới quăng cung tên qua một bên rồi chạy đuổi theo.

— là Vệ Lang, chính là Vệ Lang cải trang! Từ lâu đã nghe nói anh đặc biệt thích cải trang. Uổng công anh đã hết lòng ngưỡng mộ và tin cậy anh ta đến thế, vậy mà anh ta lại là người thích giả trang thứ thiệt!

Lúc Vương Diễm vội đuổi theo, Vệ Lang còn chưa kịp tới Ngô Trúc cư vắng vẻ của A Ly.

Hết cách rồi, sân quá lớn đi.

Bị Vương Diễm nhận ra, Vệ Lang có hơi bất ngờ, nhưng mà anh vốn suy nghĩ đơn giản, cũng chỉ cười khề và thờ dài, “Thật không hổ là người một nhà“.

Bạn nhìn thấy Vệ Lang là người hay nửa đùa nửa thật trêu chọc người khác, nhưng thực ra anh quý trọng nhất chính là bạn bè, từ xưa tới nay chưa từng nói dối họ lần nào. Mà trong tất cả bạn bè, anh đối với loại người “Ngoại trừ rất chính trực thật thà, còn lại đều tốt” và “Ngoại trừ chính trực thật thà, cái gì cũng sai” như Vương Diễm và Thẩm Điền Từ luôn thất sách. Vương Diễm chỉ nói hai ba câu, là đã bị mình nắm thóp.

Nhưng vẫn còn thiếu một điều.

Tên Vệ Lang này đến để dẫn A Ly bỏ trốn.

Vương Diễm cứ nghĩ đến quá khứ là muốn lập tức bay đến chém một đao rồi tuyệt giao với anh.

“Ca ca quá tùy tiện rồi ... Sao không chịu nghĩ cho người khác vậy hả?”

Vệ Lang tỏ vẻ không quan trọng — Tư Mã Dục không muốn cưới A Ly, mà anh thì muốn. Đối với cả ba người, quyết định này làm cho mọi người đều vui. Còn về những người khác, Vệ Lang cảm thấy cái bọn họ để ý đều là ích lợi, mà ích lợi đến cuối cùng đều có thể tìm được cách khác để thỏa mãn.

Dù sao Vương gia không phải chỉ có mỗi A Ly là con gái.

“Hôn nhân không có tình yêu là vô nhân đạo“. Vệ Lang còn đặc biệt bổ sung một câu.

“Nghĩa là sao!”

“Một người Hồ ở Thục quận đã nói vậy đó, ta cảm thấy rất có đạo lý” Vệ Lang đáp.

“Đệ không có hỏi ca ca là do ai nói!” bởi vì tài ăn nói của Vương Diễm quá kém, nên chỉ có thể kiêu lời biểu đạt ý kiến của mình, “Ca ca có nghĩ tới a tỷ của đệ sẽ đồng ý hay không? Ca ca cứ như vậy mà xông vào, ngộ nhờ danh dự khuê nữ bị hủy mất, ca ca đền bù cho tỷ ấy như thế nào đây? Cái gì mà cả ba người đều vui vẻ, a tỷ của đệ có nói rằng tỷ ấy không muốn gả cho thái tử lần nào chưa?”

“Thái tử không muốn cưới...”

“Đó cũng không hẳn là a tỷ của đệ không muốn gả. Đó chỉ là suy nghĩ của riêng Thái tử, không đại diện được cho a tỷ đệ. Ca ca muốn cưới a tỷ đệ, cũng chỉ là ý nghĩ của chính bản thân ca ca, không phải của a tỷ đệ nốt. Ca ca không cần nhắc đến ý muốn của a tỷ, thì đừng nói cái gì mà mọi người đều vui vẻ!”

Chúng ta phải tha thứ cho Vệ Lang. Từ lúc chào đời tới nay đây là lần đầu tiên anh đi đoạt một người còn sống sờ sờ. Quá khứ tranh đoạt của anh đều trong giới hạn là vật vô tri vô giác, không có ý thức, không có khả năng tự chủ. Cho nên anh không biết rằng trước khi cướp đoạt, anh còn phải hỏi ý kiến của người bị cướp đoạt một câu.

Tại thời khắc này, anh mới đột nhiên phát hiện, quả thật cho tới bây giờ anh chưa từng nghĩ tới suy nghĩ của A Ly.

Tuổi thơ của anh vốn đã không trọn vẹn. Chàng thiếu niên này tuy thông minh, nhưng cũng còn phải học tập thêm cách để yêu thích một người.

Vì thế nên anh mới làm tổn thương rất nhiều cô nương.

Nhưng đợi đến một ngày cuối cùng, khi anh đã học được, chàng thiếu niên này tất nhiên sẽ trưởng thành và trở thành người đàn ông tốt nhất.

Vương Diễm cứ như vậy đã ngăn cản được Vệ Lang.

Chương 22

Chương 54 : Ngày Lành Cảnh Đẹp (nhì)

Tư Mã Dục ngủ rất thoải mái.

Anh mơ màng cảm thấy mình đang ôm gì đó, mềm mại ấm áp thơm thơm, vừa khít trong vòng ôm của anh, cánh tay còn cảm nhận được âm thanh tim cô đang đập.

Quả là quái lạ, anh nghĩ, cảm giác này giống như anh đang ôm một cô gái không bằng. Anh cũng không nhớ là mình có loại khát khao muốn ôm ấp ai đó.

Kể đó, bỗng nhiên anh lại hơi nghi hoặc tự hỏi bản thân, anh thực sự chưa từng khao khát được ôm ấp người nào sao?

Bức tranh núi non thủy mặc trong ký ức, mưa bụi mịt mờ. Anh đứng trên đài cao của điện Hiển Dương, ngắm nhìn toàn bộ thành Kiến Nghiệp. Giang Nam là nơi phồn hoa giàu có và sầm uất, đô thành nơi đẹp đẽ xa hoa bậc nhất. Sông núi liền nhau, thời tiết ấm áp, nhà cửa núi non trùng trùng điệp điệp, thuyền bè tấp nập trên bờ cầu lau sậy, cờ rượu ướt đầm dưới cơn mưa phùn. Có cánh hoa hạnh nhuộm chút hồng trời nổi trên mặt sông.

Đây có vẻ như là lần cuối cùng anh quan sát toàn thành Kiến Nghiệp.

Ngựa xe chờ lương thực đang chờ ở ngoài Thái thành. Một hàng dài vững chắc uốn lượn chuẩn bị khởi hành, giấc mộng bị hùng, gánh nặng bốn đời người chiều mộ Giang Đông và gió cao cánh tay hào hùng hồ lớn. Rất nhanh thôi sẽ phải rời khỏi nơi ấm áp và giàu sang này, đi về hướng Bắc.

Chính là đời đó.

Thực sự quá kỳ lạ, anh nghĩ, anh lại có thể mơ tới cảnh bản thân mình thu phục được đất Bắc. Giấc mơ này, kể từ khi chào đời đến nay anh mới gặp lần đầu tiên.

Sau đó anh nghe thấy ai đó nói: Giang Nam thực sự quá đẹp.

Đây còn chưa bắt đầu đâu. Trong mộng anh còn vô tư trả lời, ta sẽ đưa nàng tới ngắm Lạc Dương, Ngao du khắp Mang Sơn, Lạc Hà như đôi thần tiên phiêu dật. Trong khắp thiên hạ, công nhập tứ phương. Nơi đó so với Kiến Nghiệp còn diễm lệ gấp nghìn lần.

Rồi anh đợi thật lâu, người nọ mới trả lời: ..... Được, nhất định phải đưa thiếp đi.

Tiếng nói ấy ấm áp, hòa tan vào không gian. Cô ấy cúi xuống hôn lên trán anh, dịu dàng ôm anh thật chặt. Anh vương tay ra dò xét ôm cô, y phục mỏng manh cùng thân thể cô như thể hoàn vào đất trời. Vòng tay ôm vào không khí. Anh liếc mình kiểm tìm, thế nhưng tìm hoài không thấy, tìm thế nào cũng không thấy.

Đột nhiên, tuyết rơi đầy trời. Người nọ ngã xuống trước mặt anh. Nỗi vui sướng khi tìm được ấy trong chớp mắt đã hóa thành một khoảng không vô tận chứa đầy khủng hoảng.

Thế nhưng cô gái ấy vẫn luôn dịu dàng nhìn anh, “Đừng đau buồn”, cô gái nói, “Thiếp chỉ ngủ một chút thôi”. Cô gái nâng cánh tay lên xoa nhẹ hai gò má anh, “Đột nhiên chẳng muốn đi Đông Sơn nữa. A Mang, hãy mang thiếp đến ngắm Lạc Dương nhé. Đừng đau buồn mà, nhất định phải mang thiếp đi...”

Anh cố sức ôm lấy, nhưng tất cả trong vòng ngực anh chỉ là một thứ gì đó lạnh băng.

Tựa như thủy triều dồn dập vỗ mạnh vào ngực anh. Nặng nề, hít thở không thông, không thể chống cự, không thể gãy dựa.

Chỉ có thể gắng sức, càng gắng sức ôm cô gái ấy. Chỉ cần không buông tay ra, thì không thể tỉnh là đã đánh mất.

Chỉ cần về tới Lạc Dương, cô ấy sẽ tỉnh lại...

Tư Mã Dục nghe thấy một tiếng nói mê khó chịu.

Anh mơ mơ màng màng mở mắt, thấy trước mắt anh là suối tóc đen mượt mà, sau đó tóc kia là một vầng trán trắng nõn.

Cô gái đang nằm trong lòng có hàng mi thật dài, không hiểu vì sao lại nhú chặt, mũi trắng mềm, môi hồng nhuận tròn đầy. Đại khái là bị anh ôm chặt quá, trong giấc mơ còn lộ ra biểu cảm, khe khẽ, mang theo chút âm thanh khàn khàn, “Ừm...” một tiếng.

Như là có cọng lông vũ nhẹ nhàng cọ trên lưng. Khiến cho một bộ phận nào đó trên người Tư Mã Dục bị gọi dậy.

Lờ đờ đại khái trong một chớp mắt, đồng thời cũng hồi tưởng lại gì gì đó, Tư Mã Dục hít sâu một hơi. Sau đó bụm miệng mình lại.

A Ly nằm trong lòng anh lại trở mình. Da thịt mềm mại dính chặt, ký ức kiểu diêm kia lại trở nên rõ ràng. Cô nghiêng đầu hé ra cái cổ thon dài, trên đó còn lưu lại những vết tích hồng hồng như những cánh hoa, Từ trên nửa khuôn ngực đang lộ ra, vết tích kia còn kéo dài đến một bộ phận không thể nhìn.

Tình huống gay go lắm rồi đây.

Ký ức thì rõ ràng, chứng cứ lại vô cùng xác thực, có muốn kiểm có thoái thác cũng không xong.

Tư Mã Dục thực sự nhớ lại hết thấy những diễn biến xảy ra trên giường.

Anh rón ra rón rén hơn, nửa còn luống cuống tay chân, ngồi dậy cứ như là một kẻ trộm, sợ khuỷu tay đè lên tóc A Ly, cố chọn chỗ trống mà chống tay lấy đà.

Xuống giường, cùng lúc gần như hủy diệt chứng cứ, qua quyết nhất mớ quần áo đã ném loạn dưới đất lên, chạy nhanh ra ngoài như bỏ trốn, đến hải cũng chưa kịp mang.

Có lẽ vì quá hoảng hốt, chạy ra ngoài đánh rơi một lớp quần áo cũng không phát hiện.

Anh vừa ra khỏi trường, A Ly đã mở mắt, nhìn thấy tình cảnh đảo tảo của anh, trong bụng vô cùng sung sướng và ㄟ. Thiếu chút nữa đã mở miệng nhắc nhở anh là rớt y phục kia.

Đương nhiên, để giữ lại cho anh chút mặt mũi, vẫn cứ im lặng đi thì hơn.

Chỉ trong chốc lát, quả nhiên Tư Mã Dục lại mang bức họa lửa lòe nửa người chạy vào, vội vàng gom mớ y phục đã đánh rơi lên, rồi biến mất.

Lần này A Ly không nhịn được nữa “phụt” cười một tiếng.

Đêm qua, quả thực cô đã giờ thủ đoạn.

Tổ tiên họ Tư Mã đã di truyền sự hoang dâm cho Tư Mã Dục, tính lực dư thừa lẫn qua lộn lại cả đêm không ngơi nghỉ. Nhớ lại hai lần đêm đầu tiên trước đây, anh đã trưởng thành trong tính cách nên trên chuyện chăn gối chỉ quan tâm đến cảm giác của cô, dù là đã hợp ở kiếp thứ hai, sau lúc đó A Ly chưa từng không khỏe như thế này. Lần này anh thật sự bị hao sắc đến bộp chộp, A Ly thấy rằng về sau trước khi làm chuyện này sẽ không cho anh uống rượu nữa.

Cô khẽ động thất lưng, rồi tiếp tục đánh giấc.

— lát sau còn phải đến gặp mẹ chồng, việc xem xét con dâu cũng không phải là việc dễ dàng. Cô phải cố gắng nghỉ ngơi thật tốt mới được.

Cho đến giờ dùng điểm tâm vẫn không thấy Tư Mã Dục.

A Ly đoán, anh không phải đang hối hận, mà là đang trốn tránh. Có điều sao anh không chịu nghĩ lại hôm nay là ngày gì, anh muốn chạy trốn là có thể được sao?

A Ly vô cùng thông dong an nhàn ăn uống no đủ.

Quả nhiên, đến khi cô trang điểm xong xuôi, thay luôn bộ đồ mới, Tư Mã Dục mới mang mặt mũi xám xịt trở về.

— Anh còn phải đưa cô dâu mới đến tham kiến mẹ chồng, lúc này mà dám từ bỏ trách nhiệm, khiến cho A Ly phải làm trò cười cho cả nhà, mất hết mặt mũi, sau này Vương Thân không hành chết anh thì thôi.

A Ly liếc ngang nhìn Tư Mã Dục — huyết khí hơi chùn xuống, ánh mắt cũng dao động, yếu ớt đến độ không dám nhìn thẳng vào cô. Về mặt thì coi như đã nguy trang rất khá, không quan sát tỉ mỉ thì sẽ không nhận ra có gì không đúng.

Châu Ngọc tới chải đầu giúp cô, A Ly hỏi: “Dùng chút điểm tâm sáng nhé?”.

“Uhmm”. Anh đáp ngắn gọn.

Xem ra là chưa dùng.

“Dọn ra ngay đi”. A Ly lại dặn dò.

Tư Mã Dục sắp phiền hết chịu nổi rồi. Vốn cứ nghĩ sẽ dối, nhưng khi ngửi thấy hương thơm của ngũ cốc, cảm giác không được tự nhiên khi nãy đã tiêu biến phần nữa. Thấy trên bàn toàn là thức ăn mà bản thân mình thích, lại nhìn sang vẻ mặt dửng dưng của A Ly, cứ thế nhặt đĩa lên ăn.

“Cô không ăn sao?”.

“Đã ăn xong rồi”. A Ly cười nói.

“.....Ta đi luyện kiếm. Luyện xong mồ hôi ra hơi nhiều, thuận đó mới tắm rửa một chút. Trời hãy còn âm u, cứ tưởng rằng thời gian còn sớm...”.

A Ly vẫn thể cười tươi, “Thiếp hiểu rồi”. Chọn lựa quanh hai nhánh hoa trà trắng và đỏ, hỏi Tư Mã Dục, “cái cái nào đẹp hơn?”.

“Màu đỏ”. Nói xong lại cảm thấy không thích hợp mấy, “có điều phụ hoàng và mẫu hậu lại thích màu trắng”.

Thời đại này tôn sùng màu trắng. Màu trắng mừng vui, thường được áp dụng trên tất cả quần áo nón này.

“Vậy cái màu trắng đi”. A Ly cầm hoa đưa cho Châu Ngọc cất tía lại.

“.....Ồ”.

Trận này phải lấy lòng phụ hoàng và mẫu hậu anh thật ra không sai, nhưng chính là Tư Mã Dục phải chịu thua sút chút đỉnh. Anh đã nói anh thích màu sắc đỏ hồng này nọ kia mà! Cô là vợ anh đó, chẳng lẽ không thể lấy lòng anh sao? Phụ nữ không phải đều hay nói những chuyện “quan tâm sắc mặt người thương” sao hả!

Ý nghĩ này trong đầu một khi xuất hiện, tức thì Tư Mã Dục có hơi rối loạn.

Còn A Ly thì cho người lấy ly rót vào chút nước, cầm nhánh son trà đỏ kia vào, quần quýt như là trong giấc ngủ của anh, rồi hơi cúi đầu cười, “Lát nữa quay về thiếp sẽ cài đóa màu hồng cho chàng xem”.

..... Phiền não của Tư Mã Dục trong nháy mắt tiêu tan.

Mặt anh đỏ ửng.

Anh rất muốn tự tặng cho mình một cái tát, đỏ mặt gì chứ. Mỹ nữ đứng trước mặt anh cời sạch quần áo anh cũng chưa từng đỏ mặt mà. Khi nào mà da mặt mỏng thế này! Ở đây là Đông cung của anh đó, ở Đông cung mà da mặt mỏng thế này thì làm được gì chứ!

A Ly sóng mắt lúng luyến khẽ nhìn anh một chút, cười nói: “Cài ở đâu là đẹp nhất?”.

Chỉ chớp mắt, Tư Mã Dục đã thoát ra những suy nghĩ đầu đầu, chuyên tâm quan sát A Ly, vờn tay ra.

Còn Châu Ngọc đã cố gắng trau chuốt, lập tức đưa nhánh hoa đã sửa sang tốt lại cho anh.

Mãi đến khi bị A Ly kéo vào Thai thành, Tư Mã Dục vẫn còn mang tâm trạng mơ màng như là chân dẫm lên bông.

Không phải như vậy, nhất định là không đứng ở đâu rồi, anh cứ nghĩ thế.

Mặc dù anh cưới cô, nhưng đó là mệnh lệnh của cha mẹ, chứ không xuất phát từ niềm yêu thích của anh.

Theo lý thì bọn họ nên tương kính như tân, hoặc là gần như thế. Thế nhưng hiện nay anh cứ như là người mới kết hôn chân chính, mang dáng vẻ cá nước tương hoan, quả thực cứ như là anh thích cô rồi ấy.

Lập tức anh lại thấy khó hiểu, vì sao không thể thích cô? Cô không phải đã là vợ của anh rồi sao? Yêu thích vợ mình thì có gì sai trái?

Anh suy nghĩ thật lâu, rốt cuộc mới có đáp án.

Vệ Lang. Chỉ ít thì Vệ Lang đã có mệnh gặp gỡ trước, anh không nên làm vật cản giữa cô và anh ta. Nếu không thì cô chính là vật ngăn cản giữa anh và Vệ Lang rồi. Anh ngẫm nghĩ.

Có được lý do rồi, rốt cuộc anh mới cảm thấy tâm lý an ổn.

Thậm chí cả ba lần, toàn bộ người Tư Mã gia đều có đánh giá tốt với A Ly — dù cho không đánh giá tốt cũng sẽ lo nghĩ bảo toàn mặt mũi cho cha, cho ông nội, chú bác, còn có ông ngoại của cô nữa. Nói thì là nói vậy nhưng khó tránh khỏi những công kích gay gắt lộn xộn. Bà nội cô không phải đã nói rồi sao, cô ấy tối dạ, chỉ một câu nói thôi mà cô phải nghĩ mất cả nửa ngày mới chất lọc được ý nghĩa tình hoa trong câu nói đó. Huống gì những lời đã được đeo gót của bọn họ.

Việc chuẩn bị từ đầu chí cuối với mong muốn mọi người đều yêu thích thân thiện, trái lại còn hại bản thân xấu hổ nhiều hơn. Đến gặp mẹ chồng, cất công trang điểm cho lắm vào cuối cùng là để cho cả đại gia đình vây xung quanh ngắm và đánh giá cả đôi vợ chồng.

Điều được coi là không hài hòa nhất, chính là mặt đối mặt.

— vì đột nhiên Tư Mã Dục trở nên bận rộn đến tối tắm mặt mũi.

Dù cho không được gọi đầu mỗi ngày, anh cũng vẫn bận bịu đến làm không hết chuyện. Phải thảo luận chính sự, phải đọc sách, phải tập võ, phải đi tuần,

phải khai thông thể lực Thái tử, còn phải giao tiếp với danh sĩ, nguyên cả ngày toàn là việc nhà việc nước.

Những bận rộn do anh làm ra, mục đích chính là vì muốn có một lý do quang minh chính đại tránh cô. Nếu không phải cả ba lần đều bị gả cho anh, A Ly cũng không thể giác ngộ được chuyện này có gì không thích hợp.

Kiểu gì cũng thấy anh quá mức không được tự nhiên. A Ly nghĩ. Tất cả đều không hoàn toàn là trốn tránh, mà là kháng cự việc gán gởi với cô thì đúng hơn.

Nhưng đã là quan hệ này, dù là bức tường dày đến đâu cũng đều có thể dùng một nhánh cây chọc vào chỗ hở để cạy nó lên.

Bản thân A Ly học ngôn ngữ, thư pháp và thêu, nghị lực cứng cỏi phi thường, nên cũng sẽ cố nỗ lực áp dụng nó để hạ gục cho được trái tim của Tư Mã Dục.

Sáng sớm ngủ dậy, A Ly đều chuẩn bị tốt quần áo và đồ dùng hàng ngày cho anh; Không trở về dùng cơm trưa, A Ly sẽ nấu thức ăn thật ngon mang đến; Đọc sách đêm hôm khổ nhọc, A Ly lại tự mình xuống bếp làm thức ăn khuya cho anh. Tư Mã Dục thiếu gì, A Ly luôn luôn là người đầu tiên nhận ra. Mọi lúc mọi nơi, chỉ cần anh vừa muốn mở miệng, đồ đạc sẽ được đưa tới trước mặt anh luôn.

A Ly không hề lộ rõ tồn tại của bản thân, nhưng phận làm chồng như Tư Mã Dục mà muốn trốn tránh, cũng không phải là chuyện dễ dàng.

Đó là một kiểu sống chậm. Bạn tiến hành chậm rãi, người đó sẽ không nhận ra. Nhưng mà muốn cạy mở trái tim một người cũng không dễ dàng, nên chắc chắn là phải chậm rãi tiến tới.

A Ly không nôn nóng công thành.

Dù sao đến khi cạn kiệt kiên trì, thì mang cái cần câu gây trở ngại duy nhất đó vứt đi, quăng vào hồ nước một chùm đạn pháo luôn. Để xem anh còn trốn ở đâu.

Vào tết Đoan Ngọ con gái lấy chồng phải về nhà thăm cha mẹ. Vương gia họ hàng đông đảo, cần phải quan tâm đến nhiều người, đồ ban thưởng linh tinh không được quá qua loa, bởi vậy ngay từ đầu tháng Ba A Ly đã bắt đầu chuẩn bị. Lúc đầu cô còn nuôi hi vọng vừa vào tháng Năm, Tư Mã Dục sẽ thay cô lo nghĩ việc nói với người trong nhà thế nào, tiện đó còn có thể cải thiện quan hệ với cô một chút, rốt cuộc người này lại ngày càng trốn tránh cô ghê hơn, thật là làm A Ly không còn lời nào để nói.

A Ly thật sự sợ anh ngay cả chuyện cô muốn về nhà thăm cha mẹ lúc này cũng đã quên, ngay ngày mùng bốn chuẩn bị riêng một bàn đồ ăn ngon, tiếp theo, sai người đi mời anh lại.

Tư Mã Dục không tới.

Thực ra là, anh căn bản không ở Đông cung.

Thường ngày anh tuy là trốn tránh A Ly, nhưng khi không ở nhà vẫn sẽ sai người thông báo A Ly một tiếng. Là lấy cớ cũng tốt, lý do cũng được, tóm lại sẽ để A Ly biết rằng: tôi không đến tìm cô là vì tôi bận rộn nhiều việc, chứ không phải thích cố tình lạnh nhạt cô! Cô đừng có mà nghĩ ngợi lung tung.

Nhưng hiện giờ anh lại không nhắn gởi gì cả.

Thật tình A Ly không phải là người cuồng giám sát.

Nhưng cứ đổi thành ai bất kỳ, vừa mới kết hôn chồng liền trốn tránh cô, mắt thấy ngay cả hành tung cũng bắt đầu giấu giếm cô, chi sợ cũng sẽ dậy lên chút tâm tư. A Ly cũng không thể bàng quang như vậy được.

Cô hiểu được sơ sơ, có lẽ bản thân đã quá an nhàn, quá thả lỏng Tư Mã Dục. Nên anh mới có thể bắt đầu giấu giếm cô mọi việc nhanh đến thế này, điều này không phải là dấu hiệu tốt.

A Ly lo lắng, phải tiếp tục quan sát một thời gian nữa, hay là ngay bây giờ lấy cần câu ra câu anh ra khỏi nước luôn, để anh mở to mắt ra mà nhìn rõ hiện thực.

Cũng không thể trách cô do dự.

Nếu ví về câu cá, Tư Mã Dục đại khái là loại dễ mắc câu. Anh thấy mỗi câu liền cắn luôn, không cần bạn phải phí quá nhiều tâm trí dụ dỗ. Nhưng mà anh lại thích lờn vờn, thích thừa hơi tốn sức, rõ ràng đã là cá cắn câu vậy mà chết cũng không chịu mắc cho người ta điều khiển. Kéo theo lưỡi câu mà hối hả chạy loạn chung quanh hòng trốn thoát, không hề tự giác rằng mình là người đang ở trong rọ. Nếu bạn kéo câu lên trễ, chỉ sợ anh cứ thế mà thoát rồi. Nhưng nếu bạn kéo cần câu quá sớm, anh vẫn còn sức lực ồ ồ, lại muốn kháng cự gãy dũa, nói không chừng ngược lại còn kéo theo cả bạn xuống nước cũng nên.

Thật sự là không để cho người ta bót lo tẹo nào.

Trong lần thi đầu tiên, khi A Ly tự giác thả câu, cứ nghĩ người câu cá là cô và con cá là anh đều hòa thuận vui vẻ, ai ngờ đã bị anh giữ trò trốn mất.

Cuối cùng trong lần thi thứ ba A Ly xem như hiểu được, phải đối đãi với anh như một con cá thực thụ, nếu không cô sẽ lại bị anh kéo đi đến đuối sức, rồi

nhìn anh cần câu người khác. Vĩnh viễn cũng không nếm được các món ngon chiên xào nướng luộc gì cả.

Nhưng lúc thực sự bắt đầu câu cá, lúc ngoảnh mặt làm thinh, thì lại càng thấy rõ sự không mẫu mực khuôn phép của anh, mức độ dễ dàng tha thứ lại càng thấp hơn nữa. Cuối cùng, khi nào là thời cơ để bắt nốt lại, lại không cách nào thấy rõ.

Trời đã tối rồi.

A Ly dùng chiếc đũa gắp đồ ăn đã lạnh, trong lòng hơi có chút phiền chán.

Đến khi tiếng gõ canh vang lên, Tư Mã Dục rút cục cũng trở về. Người A Ly phải đi tìm hiểu tin tức cũng quay về báo tin.

Vệ Lang đã được bổ nhiệm, gia nhập dưới trướng thúc tổ (chú của cha) của A Ly, là quan Trường sử của phủ Thứ sử Kinh châu, Vương Khiên. Hôm nay lên đường. Tư Mã Dục hẹn những người liên quan như Tạ Liên, Thẩm Điền Từ, Vương Diễm làm tiệc tiễn biệt cho anh để tiễn anh lên đường.

A Ly im lặng nghe bẩm báo.

Vệ Lang rời kinh, Tư Mã Dục đi đưa tiễn, đây là lý do bình thường cỡ nào. Nhưng Tư Mã Dục lại cố tình giấu giếm cô chuyện này.

Cô có hơi tò mò không rõ tâm tư Tư Mã Dục. Chỉ nghĩ, không lẽ trong lòng Tư Mã Dục, chuyện về Vệ Lang thì không thể nói với cô sao?

Suy đoán này làm A Ly không vui. Rốt cuộc vì sao không vui, thì cô cũng không rõ lắm.

A Ly ngồi đợi trong sân.

Cảnh đêm giữa hạ, gió mát nước trong, sao sáng chớp động. Đầy vườn hoa nở hương thơm ngào ngạt, đom đóm khi bay khi ngừng.

Mặc dù A Ly đã tỉ mỉ trang điểm, song tự nghĩ ăn uống điều độ còn chưa thấy hiệu quả, cô vẫn như trước không phải là một mỹ nhân mềm mại eo nhỏ yếu điệu. Cũng không trông chờ mới qua hơn tháng đã có thể nhìn rõ, chứ đừng mơ Tư Mã Dục sẽ kinh ngạc ngắm nhìn.

Cô cũng chỉ muốn giả giả thật thật ngăn anh lại, tìm cách dò hỏi những chuyện chưa được rõ.

Tư Mã Dục chưa đi vào sân đã nhìn thấy A Ly ngồi chờ dưới đèn.

Hoa quỳnh mới cống nạp năm nay đã bắt đầu nở đầy, từng đóa từng đóa nở bung, sáng lung linh như ánh trăng xuyên qua hạt tuyết bay. A Ly ngồi giữa khung cảnh đầy hoa đỏ, hơi cúi đầu trầm tư. Y phục mỏng manh, lại toát lên chút văn tú thanh nhã, điềm đạm đáng yêu. Ánh trăng kia dường như chiếu rọi sáng tỏ nửa khuôn mặt trắng ngần của cô, mỹ nhân mang vẻ đẹp như hoa được tưới dưới vầng trăng sáng, gió mang theo mùi hương thơm ngát thoảng mon man, thu vào trong tầm mắt khiến cho con tim ai bỗng dưng loạn nhịp.

Tư Mã Dục bước còn vài bước nữa là vào trong viện, dưới ánh đèn nhìn thấy cô, vội vàng thu chân về, lui dần đến ngoài tường bên hông cổng nhà. Nâng tay người người ồng tay áo, sắc mặt mang theo chút do dự.

Lại thăm dò nhìn vào trong, tìm đập rồi tỉnh rồi mù, huyết khí dâng lên không ngừng.

Lại ngửi ngửi ồng tay áo, hi vọng mùi trên người sẽ nhạt bớt, có khi mùi hoa thơm nồng kia che giấu được, rồi mới có thể thoải mái đi ra ngoài. Đáng tiếc căn bản còn không lừa được bản thân, mùi kia nồng đến chính anh cũng phải nhủ mảy.

Đang do dự, chợt thấy A Ly nhìn qua đây — cô đã nhìn thấy anh rồi.

Ánh mắt cô tối đen phản chiếu ánh đèn dầu, tựa như ánh nắng chiều phản chiếu trên mặt hồ. Ấm áp, nhu tình, sóng vỗ lăn tăn phản chiếu ánh sáng đó. Khiến người ta phải lóa mắt.

Sau cái nhìn ngắn ngủi đó, những ánh sáng đa sắc màu trong trẻo trong ánh mắt kia bỗng dần ngưng tụ thành tia sắc bén của con thịnh nộ.

Tư Mã Dục vẫn giấu giếm, anh có chút lo lắng: sao mà, làm sao mà tức giận vậy chứ . . . Anh phải đi đưa tiễn Vệ Lang đó, uống có chút rượu, ngoài ra có làm gì nữa đâu . . . Thật sự không làm gì hết mà.

Anh không ý thức được, bản thân anh lúc này còn đang trốn ở ngoài tường, lén lút ló đầu nhìn vào, càng cố thể hiện không trốn tránh A Ly, lại càng lộ ra sự không yên trong lòng.

Đương nhiên A Ly không biết trong bụng anh đang chột dạ.

Chỉ là cô đang suy nghĩ “Bất kể như thế nào, lần này cũng phải cùng anh bàn chuyện cho rõ ràng”, vừa lơ đãng ngẩng đầu lên, thì nhìn thấy Tư Mã Dục — anh tự nhận là trốn rất tốt, lại không biết rằng mặc dù ẩn nấp trong bóng tối, nhưng tại nơi ấy, trên cửa có đặt hai ngọn đèn đủ để chiếu rọi được tất cả, quả thật rất giống ánh đèn trên sân khấu, chỉ còn thiếu nước la lên “nhìn bên này nè” thôi. Vậy mà còn dám trốn sau cửa!

Lại nhìn vào tư thế của anh, cơn tức của A Ly bùng bùng cháy lên.

Đến tận cùng thì anh coi cô là gì hả? Là trường ký túc xá? Là chủ nhiệm lớp? Hay là bà mẹ già tới thời kỳ mãn kinh?

Được rồi. . . Cô đúng là đang canh chừng, lòng cũng hơi chút tâm tư bất gian.

Mà thôi đi, cô nghĩ, đêm nay khẳng định không có cách nào bình tâm tĩnh khí để nói chuyện. Nếu anh đã muốn trốn tránh cô, vậy cứ thành toàn cho anh một lần đi.

Từ Mã Dục cảm thấy ánh mắt A Ly lúc này đã từ tia nắng hoàng hôn chuyển thành nhiệt lượng muốn nấu chảy cả kim loại, nhiệt lượng kia quả thực có thể thiêu đốt con người. Nhưng ngay sau đó đôi lông mi của cô đồng loạt rũ xuống, đem ngọn lửa kia che lấp dần xuống.

Gì cô cũng không nói, làm như chưa thấy anh bao giờ — có lẽ ngầm nói là đã chán ghét anh, im lặng, lạnh nhạt, xoay người rời đi.

Mãi cho đến khi cô vào nội điện, Từ Mã Dục vẫn không thể tin cô lại rời đi như vậy.

Cô sao có thể rời đi như vậy? Từ Mã Dục nghĩ, không phải cô đặc biệt ngồi chờ chỗ này là hồng tóm gọn anh, làm anh trở tay không kịp hay sao?

Lúc chơi trò chơi trốn tìm, ẩn sâu trong lòng mỗi người sự hi vọng bị tìm thấy hay là không bị tìm thấy, là một chuyện mà không ai có thể cảm nhận rõ ràng được. Những lúc tôi đuổi anh chạy, người trốn chạy kia là muốn bị bắt hay không bị bắt cũng rất khó nói.

Nhưng lại có một số, khi đối phương đã hao hết tâm tư tìm kiếm bạn lâu như vậy, khi bạn đã bắt đầu mệt mỏi sau thời gian dài ẩn nấp, mắt thấy cô ta đã đến rất gần, sắp đưa tay ra bắt lấy bạn. Bạn thờ hồn hên thầm nghĩ, được rồi được rồi, tôi nhận thua, tôi là của cô. Kết quả đối phương bỗng nhiên đột ngột dừng lại, nói rằng “Ồi, xin lỗi nhé, nhận nhầm người mất rồi”, rồi xoay người vẫy vẫy tay bỏ đi mất. . . . Lúc đó, e là bạn cũng sẽ có cảm giác không chấp nhận nổi chạy ào theo, túm cổ áo cô ta rồi gào lên “Cô có bị sao không hả, tôi đã đề cho cô bắt rồi. Sao cô có thể nói đi thì đi luôn, không biết làm người phải có trách nhiệm sao?”.

Được rồi, có lẽ bạn thì không có. Nhưng Từ Mã Dục lại có đó. . .

Anh nhắc chân chạy đuổi theo, đột ngột A Ly bỗng quay đầu lại, dường như là nhớ tới chuyện gì, nói với anh: “Đúng rồi, tết Đoan ngo phải về nhà thăm phụ mẫu, Hoàng hậu nương nương đã cho phép. Chẳng không được quên”.

Từ Mã Dục dừng bước gần một chậu hoa quỳnh, nín thở im lặng, ngoan ngoan gật đầu — thiếu chút nữa anh đã sáp lại giữ chặt tay A Ly mà chất vấn, may mắn đúng lúc đó anh nhớ lại lý do mà mình trốn tránh lúc trước, “Ồ”.

A Ly vừa lòng.

Cô ngáp một cái, vào nhà, đóng cửa. Một lát sau, rửa mặt xong xuôi, rồi tắt đèn, đi ngủ.

Từ Mã Dục vội vã đi tắm rửa.

Tắm rửa sạch sẽ rồi đi tới phòng A Ly đẩy cửa — mừng như điên — cửa không khóa.

Tiếc là A Ly đã ngủ say.

Tết Đoan ngo về nhà thăm cha mẹ.

Cả nhà A Ly chuẩn bị chu đáo nghênh đón cô về nhà thăm, bày trận này cũng biết không hề nhỏ — việc nhỏ chính là chậm trễ, dù sao thì người đi theo khuê nữ trở về là Thái tử.

. . . . . Tuy rằng Thái tử cũng không phải là cái gì hiếm lạ.

Từ Mã Dục được nhóm đàn ông trong nhà tiếp đãi suốt buổi tiệc, A Ly cũng tự nhiên mà đi về hậu viện, tay bắt mặt mừng nói chuyện với đám đàn bà con gái trong nhà.

Không thể không nói, Vương gia có một người làm Thái Tử Phi cũng không sai. Mẹ cô khi gặp Hoàng hậu không hề sợ hãi, hướng chỉ Thái Tử Phi chính là con gái ruột của mình? Bà nội cô lại càng không phải nói, đừng nói là đương kim Hoàng thượng hiện nay, mà có là cha của ông ta khi xưa cũng không dám tự cao tự đại trước mặt bà.

Sau khi A Ly nói chuyện với các thím, chị, em, Lão Thái Thái liền nói thật rõ ràng lưu loát: “Được rồi, các con đều đi chiêu đãi tân khách đi, để cho Từ Dương trò chuyện cùng A Ly nữa chứ”.

Đội khi các nữ quyến lui đi hết, bà nội cô lại đuổi các nha hoàn hầu hạ đi, rồi hỏi A Ly: “Thái tử đối đãi với con như thế nào?”

Từ thái kia, A Ly mà dám nói “Không tốt”, có khi bà nội cô sẽ dám thẳng chân đá bay Từ Mã Dục ra khỏi nhà cũng nên.

A Ly: . . . . .

“Tốt lắm ạ”.

“Thật sự rất tốt sao?”.

A Ly cười nói: “Thật sự rất tốt ạ. Ăn mặc chi phí đều nhớ tới con, nếu mấy ngày liền phải xuất môn cũng đều không quên thông báo lại một tiếng ạ”.

Mẹ A Ly bình tĩnh uống trà.

Bà nội A Ly thì thờ dài, “Con bé hồ đồ này, chỉ có chi phí ăn mặc không quên con mà đã bảo rất tốt rồi? Nha đầu kia vẫn chăm sóc bên cạnh con lại không chăm lo được chi phí ăn mặc của con được hả, cần phải nhờ tới cậu ta sao?”

A Ly: . . . . . im lặng.

“Thật sự rất tốt ạ . . . . .”

Bà nội cô lại bung trà lên, “Về phần mỗi ngày đều thông báo, làm sao con biết được lời cậu ta nói chính là lời nói thật?”.

“ . . . . .”

“Không phải bảo con phải theo dõi tốt cậu ta, chỉ là ở một vài thời điểm bụng dạ phải sáng tỏ một chút. Nhờ may ba mẹ chồng có hỏi đến, con không trả lời được nguyên do, trái lại còn làm người ta nghi ngờ con vô tâm thêm mà thôi”.

A Ly: . . . . .

Mẹ cô đứng dậy sẵn sóc rót thêm một ly trà cho bà nội cô.

Sau khi về lại Đông cung, A Ly nhanh chóng gọi Vương Diễm tới gặp cô.

A Ly quả thật thiếu tâm tư, nghe không hiểu những lời nói mang ý ngầm. Nhưng khi cố gắng suy xét từng bước, cô cũng có thể nghĩ ra được nguyên do.

— bà nội cô là một người thẳng thắn nhất, nói chuyện cũng không che giấu chiêu trò, lúc này, trong lời nói rõ ràng lại có giấu chuyện gì. A Ly cảm giác được, bà nội cô chắc chắn là đã biết chuyện gì lại khó có thể mở miệng, còn nhất định phải muốn cô biết được, nhắc nhở cô phải tự động tìm hiểu.

Không hề nghi ngờ, sự tình chắc là có liên quan đến Tư Mã Dục.

Mà chuyện liên quan đến Tư Mã Dục, lại có thể bị bà nội cô và mẹ cô biết trước, có khả năng sẽ có chút liên quan tới Vương Diễm.

Vương Diễm là cậu bé ngay thẳng thật thà nhất, cho tới bây giờ luôn ngồi thẳng đi thẳng, đêm hôm không sợ quỷ gõ cửa.

Nhưng lần này, khi A Ly mời cậu ta đến uống trà, cậu ta liền chột dạ rõ ràng đứng ngồi không yên.

A Ly bắt đầu dùng cách bà nội đối phó với cô, “Phu tử nói, quân tử ngày có ba lần tự kiểm điểm bản thân. Hôm nay, ba lần tự kiểm điểm của đệ khỏi cần phải tìm lúc này lúc khác nữa, cứ làm ngay chỗ a tỷ luôn đi, vừa uống trà vừa tự kiểm điểm. Đến khi nào tự kiểm điểm rõ ràng rồi, thì hãy kể lại với a tỷ.”

Vương Diễm “A tỷ à, tỷ cứ phạt đệ đi . . . Đều là đệ sai, còn những người khác thì . . . không hề liên quan”.

A Ly: Khụ. . . Xem ra thực sự có chuyện lớn rồi.

“Nói như vậy, là do đệ giật dây cho Thái tử điện hạ làm sao?”

“ . . . Không có đâu. Đều là đệ sai, a tỷ đừng nên hỏi nữa”.

Gặp phải một thằng em trai không biết linh hoạt thế này, thật sự cũng là một chuyện khiến người ta lo âu. A Ly chỉ mới dùng lời nói khách sáo, còn chiêu số tới tít lui lui này nọ vẫn chưa kịp dùng tới.

“Thái tử chàng ấy. . . . . thật sự đã làm rồi?”.

“Không có mà! Bọn đệ chỉ là sau khi vào trong mới biết, nhưng mà chỉ nghe ca hát thôi, gì cũng không có làm hết đó!”

A Ly: . . . =__=

“ . . . Các người, ba người đều là thế gia hậu duệ quý tộc, lại còn dám dấn theo Thái tử, đi nghe hát hò uống rượu hoa?” tận đáy lòng A Ly bỗng nhiên trào dâng một loại kích động u ám, tốt nhất Vương Diễm nên cầu nguyện rằng điều đó không phải như cô dự đoán.

Cô cười hết mực dịu dàng, nhưng mười phần rùng rợn. Ngay cả chính cô cũng nghi vấn một điều, không lẽ bản chất thật sự của cô không phải gốc nghiệt bầm sinh, mà là đen tối bầm sinh?

Vương Diễm bị cái nhìn chăm chú của cô mà ớn lạnh cả người, cũng nhanh chóng biết được mình bị gọi tới vì chuyện gì.

Tiến bước Vương Diễm, A Ly mang tách trà ngồi ở hành lang dưới mái hiên, thỉnh thoảng ánh mắt có tia sáng sắc bén nguy hiểm chọt lóe.

Bàn lĩnh thật là lớn, cô nghĩ, dám ngang nhiên qua mặt cô học đòi nghe hát, uống rượu hoa. Quả nhiên cô đã dung túng cho anh quá lâu rồi.

Tư Mã Dục đã sớm quên mất chuyện này.

Thật ra địa điểm diễn ra buổi tiệc đưa tiễn ngày hôm đó không phải do anh lên kế hoạch. Tuy rằng anh thường xuyên chuồn ra khỏi Thái thành để quanh quẩn làm loạn, nhưng những nơi ăn chơi, xướng gia, ca múa như Câu Lan viện này anh sẽ không đi —— bởi vì sự giáo dục chính thống đã ăn sâu vào gốc rễ, đến độ anh chưa từng nghĩ tới trên đời còn có loại địa điểm như thế, huống chi là chủ động vào dạo chơi?

Chẳng qua là bản tính của đàn ông hay tò mò về một số chuyện, cho dù tới bây giờ anh vẫn chưa hiểu hết được những điều ấy, nhưng chỉ cần để anh trải qua một lần, ngay lập tức anh liền có thể vô sự tự thông.

Câu Lan viện chính là một trong số đó. Cho dù Thẩm Điền Từ, Vương Diễm là những cu cậu hết sức chính trực, cho rằng chỗ đó là nơi thuộc về nơi tà ma ngoại đạo trơ trẽn vô liêm sỉ, nhưng sâu trong đáy lòng bọn họ cũng sẽ tồn tại một chút tò mò, muốn trực tiếp vén bức màn đó lên để xem bộ mặt đích thực của tà ma ngoại đạo này là như thế nào. Huống gì bọn Tư Mã Dục, Tạ Liên, Vệ Lang sự hiểu biết vẫn còn non kém ở một phương diện nào đó?

Bởi vậy khi cả bọn đứng trước cửa, nhìn thấy trên lầu nói cười ngọt ngào, tiếng ca hát nhảy múa uyển chuyển, khăn thơm đựng đĩa, tức khắc trong đầu mỗi người đều từ từ hiện ra một danh từ chỉ địa điểm nào đó ngày một rõ ràng, rồi sau đó không hẹn mà cùng hít vào một hơi, mở to hai mắt.

Ngay sau đó Vương Diễm hết sức thành thật nhíu mày hỏi, “Không đi nhầm chứ?”

Anh là cậu chàng duy nhất trong nhóm chưa từng nghe qua “Câu lan viện” —— tuổi còn nhỏ thôi, chỉ là bản năng đã không thích kiểu không khí lỗ mãng nông cạn này.

Mà nhóm ba người Thái tử thì ôm ấp khát khao chiêu trò chính trực muốn được học hỏi, cảm giác thú vị càng xúi dục, nắm chặt tay, mím môi, ánh mắt sáng lấp lánh, chân vô tư nhấc lên muốn bước vào.

Thẩm Điền Từ đầu đầy mồ hôi giang tay ra ngăn cản, “Chỗ như thế này không nên vào!”

Vệ Lang không chút ý tốt cười khê, “Tại sao lại không nên vào?”

“Phi lễ chó nhìn, phi lễ chó nghe” Thẩm Điền Từ vô cùng thành thật nói: “Chỗ như thế này vừa thấy đã biết không đứng đắn. Điện hạ thân thể vạn kim, người và ta đều những người hiểu biết phải làm tấm gương tốt, cần phải tự trọng!”

“Thanh giả tự thanh, trọc giả tự trọc. Trí giả kiến trí. . . . . dâm giả kiến dâm(*)“. Độ về nguy biện, Vệ Lang không thua một ai, “Chỉ có chút xíu không đứng đắn đó, lại có thể phá hủy đi bao công sức tu dưỡng trong sạch của Thẩm huynh lâu nay sao?”

(*) Người trong sạch tự nhiên trong sạch, người dơ bẩn tự nhiên dơ bẩn. người trí tuệ gặp người trí tuệ... người dâm dật sẽ gặp người dâm dật.

Thẩm Điền Từ biết mình nói không lại Vệ Lang, liền chuyển sang Tạ Liên —— lâu nay anh luôn tin tưởng vào sự đánh giá của mình, trong số những người cùng độ tuổi, anh tin phục nhất cũng chỉ có Tạ Liên.

Anh tin rằng Tạ Liên nhất định có thể ngăn được Vệ Lang và Tư Mã Dục.

Chỉ có thể nói, Thẩm Điền Từ dùng những đạo đức của người phạm mà đi phỏng đoán hành vi chuẩn tắc của Tạ Liên, rõ ràng là đã tính sai.

—— Tạ Liên đích thật có bản chất như ngọc quý, dung mạo thanh khiết, đảm lầy không thể chôn vùi, tà uế không thể xâm phạm. Dù bạn có đẩy anh ta vào hoàn cảnh gì, cũng sẽ không làm thay đổi bản chất của anh ta. Anh là người tỉnh tâm. Nếu đã xác định là hẹn tới buổi yến tiệc chia tay, cũng sẽ coi đây như là một nơi giống như đình nghỉ chân ven bờ, là nơi tiễn biệt. Dù sao thì cũng không phải đến giao du màu mè tìm vui, nên là Câu Lan hay là địa điểm khác, có gì khác nhau?

Đương nhiên anh vẫn còn hiểu được, người quân tử như Thẩm Điền Từ và đứa trẻ ngây thơ như Vương Diễm, quả thật không thích hợp để đến những nơi thế này.

Đành nói: “Vây hẹn chỗ khác đi, Thẩm huynh cứ dẫn A Diễm đi trước. Chúng ta đi vào gặp bạn một lát, rồi tới sau.”

—— nơi này là chỗ Vệ Lang hẹn với bạn bè, cho dù có thực đổi chỗ, cũng phải thông báo cho người ta biết không phải sao?

Thẩm Điền Từ: . . . . .

Không phải bỗng nhiên anh không tin tưởng Tạ Liên nữa, mà là trong đôi mắt của Tạ Liên đang đọng đầy ý cười, rõ ràng hiện lên năm chữ to đùng —— “Ta cũng rất tò mò“.

Chỉ còn biết quay lại nhìn Tư Mã Dục.

Tư Mã Dục là tên chuyên làm ra những chuyện xấu như tán tỉnh con gái —— anh thật sự muốn gì, Thẩm Điền Từ còn có thể ngăn được sao?

Nhưng cũng có thiện chí quay lại mỉm cười nói: “Hay là người cứ theo ta đi vào, nếu ta có làm ra chuyện gì không hợp thân phận, người còn có thể khuyên giải, cang ngăn, nói không chừng ta sẽ nghe theo. Không thì người cứ tránh xa một chút, chí ít thì còn có thể nhắm mắt làm ngơ.”

Thẩm Điền Từ: . . . . .

Thẩm Điền Từ thật sự muốn xông lên níu chặt chân anh, liệu chết ngăn cản không buông.

Vẫn là Vương Diễm nhắc nhở anh, “Đừng đứng chỗ này khuyên giải nữa, cứ vào trước rồi nói sau”.

Thẩm Điền Từ nhìn theo ám chỉ của anh, lập tức hiểu được bản khoán đó.

—— đã có người tò mò nhìn qua đây, nếu anh còn tiếp tục ngăn cản, sẽ làm việc ồn ào thêm. Vì trong sạch của bản thân mình lại khiến cho Quân chủ chịu tội danh hoang dâm, đó không phải là bổn phận của người làm thần tử.

Điểm này, cả Thẩm Điền Từ lẫn Vương Diễm đều có nhận thức ngang nhau. Nhưng xét về tâm trạng thì hai người khác nhau ở một điểm mấu chốt, Thẩm Điền Từ biết rõ đây là loại nơi chốn nào, còn Vương Diễm thì không hề biết.

Năm người cứ như vậy bước vào Câu Lan viện.

Đến lúc Vương Diễm rốt cục biết được chỗ này là chỗ thế nào, tiếc rằng đã quá muộn.

Nghe nói cả đêm hôm đó, anh ta nói mơ cả đêm: “Lỗi của ta” . . . . .

Có điều phải trải qua sự rối ren đó, cũng chỉ có một mình Vương Diễm. Bởi vì anh cho rằng chính mình đã làm chuyện sai trái.

Mà Tư Mã Dục, Thẩm Điền Từ và những người liên can sau khi bước vào, mới được một lát, đã cảm thấy thất vọng tràn trề.

“Chỉ thế thôi sao” —— chính là tiếng lòng bọn họ.

Thật ra những cậu chàng này cuộc sống thường ngày quá phú quý, bất kể là phụ nữ, là ca múa hay là thủ đoạn quyến rũ người khác, bọn họ đều đã thấy qua những tài năng cao hơn. Mà ngay từ nhỏ bọn họ đã tiếp thu nền giáo dục tốt, đủ để làm cho xu hướng thẩm mỹ của bọn họ hướng về phong cách lịch sự, tao nhã và cao quý, những phụ nữ phong trần đầy rực rỡ gọi tình này không đã động đến bọn họ được bao nhiêu.

Hướng gì cho dù bọn họ không mất đi tự trọng lẫn kiêu ngạo, căn bản không tính vào đây để tìm vui.

Đến lúc gặp được bạn của Vệ Lang, lực chú ý liền dời đi ngay tức khắc.

—— chính là một anh chàng đẹp trai.

Chính là người cho dù đang đứng chung một chỗ với Vệ Lang, mà vẫn rực rỡ sáng lán, thậm chí vẻ đẹp trai này còn mơ hồ muốn vượt trội hơn cả Vệ Lang.

Mặc dù Tư Mã Dục cảm thấy như là đã gặp qua anh ta ở đâu đó rồi, có điều khi nghĩ đến mỹ nhân trong thiên hạ đều cùng một loại, trái lại những người xấu xí mới phải có tiêu chuẩn đánh giá ai trên ai dưới. Lại còn là bạn tốt của Vệ Lang, anh ta chắc là đáng tin, nên cũng không suy nghĩ nhiều nữa.

—— Vệ Lang đã dặt bạn thân chơi riêng của mình dẫn tới chỗ các anh, anh ta hẳn nhiên là có dụng ý.

Tư Mã Dục bèn cùng anh ta nói chuyện với nhau mấy câu, càng cảm thấy người này kiến thức rộng rãi, hơn nữa đối với dân phong Bắc triều, thế cục giải thích độc đáo, mỗi khi nói tới một người nào đều phân tích rõ ràng về người đó.

Tính cách cũng hết sức hợp ý với anh.

Tiếc là mộng gặp nhân văn đã hạc, dù có hứng thú tìm tòi cao xa vời vợi như thế nào, gặp được người như thế này khó khăn không khác chi tìm tiên trên trời.

Tư Mã Dục cứ mãi cân nhắc khi nào thì mới có thể cùng anh ta tiếp tục đối ẩm tâm sự, nên câu chuyện ở Câu Lan viện sớm đã bị quăng ra khỏi đầu.

Anh hoàn toàn không ngờ rằng, từ chỗ Vương Diễm, hết thấy việc lớn đến việc nhỏ không đáng kể A Ly đều biết hết.

Tư Mã Dục chỉ cảm thấy, từ hôm về nhà vào tiết Đoan Ngọ đến nay, A Ly quản thúc anh hình như là càng gay gắt hơn. Suốt hai tháng nay, liên tục mấy lần liên tiếp sai người tới hỏi lịch trình của anh.

Chỉ có ngày hôm nay là không thấy người đến hỏi.

Tư Mã Dục cảm thấy vô cùng khó chịu.

Cảm giác của anh đối với A Ly rất là lộn xộn, khi A Ly coi anh như không tồn tại anh sẽ không tự chủ được cứ muốn tới gần, nhưng khi A Ly hết mực quan tâm đến anh, anh lại giống như con rắn nấp trong bụi cỏ bị đánh động gây người muốn trốn. Trách sao được khi A Ly thường xuyên có những ý

tướng hung tợn, dẫm đạp lên chặn đứng cái đuôi vừa giãy dụa vừa cong vẹo của anh một trận.

Lúc này anh lại suy đoán, có phải buổi tối hôm tiết Đoan Ngọ anh lại uống nhiều rượu, rồi nói vài câu gì đó với A Ly khiến cho cô mơ tưởng hảo huyền hay không? Người khi uống rượu, cho dù không say, cũng rất dễ dàng làm ra vài chuyện khó hiểu, không hẳn xuất phát từ thâm tâm của một người. Nếu cô hiểu lầm, nghĩ là trong lòng anh cô đã là một người đặc biệt, dẫn tới tự thấy cô có quyền đối với anh quân Đông quân Tây, thì khó mà giải quyết rồi đây.

Có điều, anh đã quan sát A Ly một thời gian, cơ bản xác định A Ly không phải người tự mình đa tình —— bạn xem đi, mỗi khi cô hồ đồ ngốc nghếch chăm sóc cho anh, thực tình hơi giống một người cầm điếu, đến ngay cả cổ tình đề cho anh biết rằng người đã quan tâm chăm sóc anh là cô chứ không phải một người ngoài nào hết cô cũng không biết. Cô gái ngốc nghếch như thế, làm sao mà hiểu được được một tác lại muốn tiến một thước là chuyện may mắn thế nào.

Nếu vậy. . . . . không lẽ là người nhà mẹ đẻ cô đã mách nước cho cô cái gì đó?

Tư Mã Dục cảm thấy rất có khả năng này.

Dù sao A Ly chính là khuê nữ của Vương gia. Lang Gia Vương gia chịu gả con gái cho anh, đem sự hưng suy của cả tộc đặt trên người anh, khẳng định không phải chỉ để nhận được một cái hư danh là Thái Tử Phi.

Ngay cả đạo đồ anh đã dùng mọi cách kháng cự, nhưng rõ ràng, hôn nhân hai nhà vốn dĩ là chuyện đôi bên cùng có lợi. Anh đã cưới khuê nữ nhà người ta, lại không chịu yêu thích, hình như thật sự có hơi. . . . nhận được tiện nghi còn khoe mẽ?

Huống hồ anh cũng. . . . . thực sự hưởng thụ sự săn sóc của A Ly đối với anh.

Tư Mã Dục một mình suy nghĩ trong chốc lát, rốt cục vẫn là bắt tay đem chuyện giao cho chiêm sự phủ, rồi sau đó truyền tin cho A Ly: tối nay anh có rảnh.

Cách lúc trời tối còn một ít thời gian, Dung Khả —— cũng chính là người nhàn vân đã hạc mà Vệ Lang dẫn tới lần trước đến gặp anh —— ở cách Đông cung không xa. Tư Mã Dục liền phân phó người chuẩn bị ngựa, tính đến thăm hỏi anh ta một chút.

A Ly vốn tính là, dù cho Tư Mã Dục có không rảnh, cô cũng liền trực tiếp tông cửa mà vào.

—— mất thấy sắp tới tháng Bảy, Vương Diễm đính hôn, Tạ Liên cũng sắp thành thân. A Ly vẫn còn nhớ rõ, sau khi Tạ Liên kết hôn không lâu, phương Bắc sẽ có chiến sự. Tiếp đó Tư Mã Dục sẽ thay mặt Thiên Tử đi tuần thú, trở về còn phải xuất chinh chuẩn bị cho chiến tranh, ít nhất trong vòng hai năm không thể hòa thuận gặp mặt một lần. Bởi vậy khúc mắc của hai người tốt nhất vẫn là nên sớm giải quyết trước tháng Tám.

Đương nhiên nguyên nhân quan trọng nhất là: tính nhẫn nại thả câu của A Ly đã sắp hết, thiết tình cô chịu không nổi việc Tư Mã Dục mãi vẫn không chịu thông suốt!

Nhận được hồi báo của Tư Mã Dục, A Ly liền tự mình xuống bếp chuẩn bị vài món ăn, rồi sau đó đi tắm rửa một chút, thay đổi cả quần áo trên người.

Nhưng thật ra Tư Mã Dục cũng không để cô phải chờ quá lâu.

A Ly vừa tắm rửa xong, khi đang ngồi trước gương đồng chải đầu, anh đã ra vẻ phong dung bước vào.

A Ly chỉ mặc một thân lụa mỏng, tóc đen nhánh xõa ra, người còn chưa kịp lau khô, nước liền ở trên áo lụa mỏng thấm ướt bám sát vào người, xuyên thấu hết một nửa. Bả vai lộ rõ qua lớp sa mỏng, vô cùng xinh đẹp lại nhỏ bé yếu ớt.

A Ly chợt nghe thấy phía sau có tiếng nuốt nước bọt. Tư Mã Dục tận lực hùng hổ cất bước không chậm nhịp nào, bên trong gương đồng lại hiện ra dáng vẻ nhút nhát của anh.

Đây cũng chẳng phải lần đầu tiên Tư Mã Dục ngậm ngẫn khi nhìn thấy tấm lưng trần của cô bị hở ra —— có thể nói biểu tình hiện giờ là thẹn nhỏ dãi, tuy nhiên A Ly biết, lúc này tốt nhất cô đừng cho là thật. Bằng không khi Tư Mã Dục giấu đầu hở đuôi, có khả năng què quác khó huê thì khó làm hòa với anh hơn nữa.

Nhiều lúc A Ly cũng không biết anh tự giãy vò mình để làm gì. Thừa nhận thích cô thì mất mặt lắm sao?

Vẫn chải đầu như cũ, chỉ là hữu ý vô tình chải vén mái tóc dài thấm ướt lan rộng đến trước ngực, lộ ra cái cổ trắng nõn cùng sa y ướt sũng tới bả vai.

Rồi mới nghiêng người, vờ cười xinh đẹp yếu ớt, “Ra ngoài đợi một lát nhé, đợi thiếp thay xiêm y đã.”

Tư Mã Dục mất hồi lâu mới hoàn hồn, vẫn cố đầu tranh, “Bộ này. . . . . Cũng rất đẹp mà.”

“Uớt rồi” A Ly nói, “Đính cả vào người rất là khó chịu.”

“Ồ . . . . .” âm thanh tương đối thất vọng.

A Ly coi như không hề nghe thấy, vẫn hiền lành cười yếu ớt như trước —— anh không nói đồ ai biết anh muốn gì?

Tiệc rượu được chuẩn bị trong đình viện, vẫn là cái nơi có khóm hoa trắng nở bung như mây kia, là thời điểm nở rộ rõ nhất mùa hạ. Từng đóa hoa lớn từ trên giàn rũ xuống, trong sáng như ánh trăng, khắp viện tràn ngập mùi hương thơm ngát. Gió nhẹ thổi qua, rung rinh như gợn sóng nước.

Ý cảnh không tệ, nhưng Tư Mã Dục lại không có tâm tình thưởng thức.

Đơn giản anh có chút đứng ngồi không yên—— thực ra từ chiều hôm nay, trước khi tới chỗ Dung Khả, đã có chút không yên lòng rồi. Thế cho nên hàn huyền chưa được vài câu, Dung Khả đã cười anh “Đang ở Tào doanh mà lòng lại ở Hán”, nói thẳng ra là “Thân hện giai nhân, thì đừng ở phòng ốc sơ xài trống rỗng tiêu hao thời gian”.

Tư Mã Dục rồi rầm phản bác lại một câu: “Sao biết ta ước hện là giai nhân, mà không phải là hiền sĩ?”

Dung Khả buồn cười đáp: “Cũng không thấy người có tính háo sắc.” Lại nói, “Hiền sĩ dễ tìm, giai nhân lại khó gặp. Nếu thực sự có ước hện với giai nhân, chính là chuyện người khác cực kỳ hâm mộ, điện hạ nói ra thì có gì xấu hổ chứ?”

Tư Mã Dục rất muốn nói: thực sự không phải cái gì mà hện ước với giai nhân, chả qua là tôi chỉ gặp vợ tôi cùng nhau ăn bữa cơm mà thôi!

Nhưng tự bản thân anh cũng không thể không thừa nhận: chính anh đã sai người truyền tin cho A Ly, đến giữa buổi chiều bỗng nhiên lại trở nên chộn rộn ngóng lên ngóng xuống, khiến anh nôn nóng không thôi. Hấp tấp đến thế, chả khác nào giống như cậu nhóc mới lớn hện hò với tuyệt đại giai nhân. Tình trạng này làm anh cảm thấy hết sức không ổn.

Tư Mã Dục cảm thấy mình phải đợi rất lâu, rốt cục A Ly mới đổi xong quần áo, từ trong phòng đi ra.

Trong ánh mắt Tư Mã Dục lập tức lại có thần thái, lóe lên ánh sáng—— sau đó một mặt kinh diễm, một mặt lại thoáng có chút thất vọng.

A Ly mặc một thân y phục đồ thẩm bố sát, cả người bao bọc kín mít. Thắt cao đai buộc eo, thân hình lại càng có vẻ duyên dáng yêu kiều. Tóc xõa trước ngực như mây đen, chỉ dùng sợi dây cột lại đơn giản, như tô vẽ thêm sắc thái của đóa hoa quỳnh trắng, chỉ để lộ một bên sườn tai và cằm cổ trắng nõn.

Tư Mã Dục: “Cô không nóng sao?”

A Ly cười nói: “Vừa mới tắm rửa, gió thổi qua, sẽ rất lạnh.” Bước đến ngồi xuống, đầu tiên rót cho mình một chén rượu, nói: “Đề điện hạ đợi lâu, thiếp tự phạt một ly.”

Tư Mã Dục: “Cũng không đợi bao lâu. . . . . là người một nhà, đừng có khách khí như vậy.”

A Ly cười nói: “Ủm” vẫn uống cạn chén rượu để anh thấy, rồi đưa tay gấp thức ăn cho anh, “là thiếp tự tay làm, chàng nếm thử xem”

Trăng khuyết treo thấp, ve mùa hè kêu vang. Cứ như vậy ngồi ở khoảnh sân nhà, ăn đồ nhắm, uống chút rượu, vợ ngồi một bên ân cần hầu hạ, cũng có chút hương vị vui vẻ gia đình ấm áp.

Chút âu lo theo Tư Mã Dục từ giữa trưa, giờ khắc này bỗng nhiên hóa thành sáng khoái. Cũng gấp miếng rau vào đĩa A Ly, hỏi: “Mấy ngày nay cứ sai người đến hỏi thăm, rốt cuộc là có chuyện gì?”

A Ly hết mực thành thực trả lời, “Nào có chuyện gì, chỉ là thấy nhớ chàng”

Tư Mã Dục uống chút rượu nóng, lại cầm quạt phe phẩy, “gần đây ta bận nhiều việc, không phải cố ý lạnh nhạt cô đâu”

A Ly nhu thuận gật gù đầu, “Vâng, thiếp biết. Nhưng thực sự rất nhớ chàng”.

“Có cái gì hay ho đâu mà nhớ chứ. . . .” Tư Mã Dục tự cảm thấy chuyện này rất buồn nôn, nhưng không thể phủ nhận, trong lòng anh vẫn khá là hưởng thụ, môi đã không thể không chế mà cong lên.

Mới định trấn an A Ly rằng: hai ngày tới công việc ít hẳn, có thể ở bên chơi với cô nhiều hơn. Thì ngửi thấy trên tóc A Ly một mùi thơm ngát—— bèn nhích lại gần cô.

Miệng Tư Mã Dục có chút khô nóng, câu nói ra khỏi miệng, không biết sao lại thành, “Hoa. . . . . thật là thơm”. Nhận thấy trong đôi mắt đen láy của A Ly có chút nghi vấn, liền chỉ chỉ, “Ờ trên tóc, là hoa quỳnh?”

“Là giả thôi.” A Ly liền gỡ trâm hoa trên đầu đưa cho anh xem, “được làm từ lụa tơ tằm” rồi hít hít, “Làm gì có mùi thơm”

“Ta cảm thấy rất thơm mà.”

A Ly lại đem đóa hoa lụa kia cài lại lên mái tóc rồi đưa đầu qua, cười nói: “Ngửi thử xem.”

Tóc cô đen nhánh, ở dưới bóng đèn càng nổi lên sắc sáng bóng xanh thẫm bóng bệnh, từng sợi mát lạnh. Đôi mắt đen láy ướt át như đang cười dịu dàng. Đại khái đã bắt đầu có chút cảm giác say, sắc mặt hơi lộ ra màu hồng nhạt. Môi dính chút rượu, lại có vẻ non mềm sáng bóng.

Mùi hoa thơm ngát kia càng khiến cho mùi thơm ngào ngạt hơn.

Tư Mã Dục mở to mắt nhìn cô. Cô cho anh xem là hoa lụa, ngón tay anh cũng không tự chủ được liền vòng qua nắm lấy mái tóc cô, đưa lên chóp mũi, hít thật sâu.

Khuôn mặt A Ly lập tức đỏ au.

Cảm giác khi chạm vào cái cổ trắng nõn của cô, vẻ đẹp của đường cong mềm mại nhũn, hương thơm kia giống như truyền từ nơi này đến. Cô gái ở tuổi này giống như hoa tươi mềm mại nở rộ, Tư Mã Dục bỗng nhiên muốn tới gần thơm lên khe khẽ.

Nhưng A Ly đã giành trước một bước, đưa ngón tay tới, đầu ngón tay hơi lạnh khẽ chạm qua bờ môi của anh, tựa như lông chim lướt qua. Trước khi anh kịp phản ứng, đôi môi mềm mại của cô đã in lên môi anh. Rồi trước khi anh kịp hiểu ra, đã thối lui thật xa.

Đôi mắt cô đen như mực lại sáng như ngọc thạch được tẩy rửa bằng nước. Hàng mi dài rũ xuống, trong ánh mắt lấp lánh đầy hơi nước là một mảnh mờ mịt. Bỗng hình bóng hoa quỳnh trắng nở bung choáng ngợp cả đầu óc Tư Mã Dục.

Mùi hoa kia trong veo, mang theo vị rượu nhàn nhạt.

Rõ ràng mới chỉ uống một ly rượu, nhưng anh lại cảm thấy có chút say.

A Ly giả vờ đứng dậy gấp thức ăn cho anh, lúc quay đầu về mặt đã điều chỉnh rất tốt, rồi lại giống như lúc trước kim lòng không được lại cúi xuống hôn anh.

Tư Mã Dục bỗng nhiên có chút cảm giác không cam lòng của kẻ tiểu nhân.

Tay anh nắm chặt cổ tay cô.

A Ly cười hỏi: “Sao thế?”

Tư Mã Dục sừng sốt một chút. . . . . Đúng vậy, sao vậy nhỉ?

Anh giật mình thất thần. Nhưng A Ly không cho anh có cơ hội thanh tỉnh, cô lại một lần nữa in cánh môi mềm của mình hôn lên bờ môi của anh.

Sao anh còn quân được có làm sao, Tư Mã Dục cố sức gạt hết đồng ồ ào quá nhiều như đang giao chiến trong đầu, nơi đó như tiếng trời ầm ầm nổ vang. Nó luôn buộc anh phải kháng cự rồi lại như không thể kháng cự, tự do vui mừng và mong đợi, nhưng lại có một thứ vốn thuộc về bản năng, buộc anh giãy giụa ra khỏi thế cục không biết cách để kháng cự đó, để tận lực chìm đắm trong vui mừng và mong đợi kia.

Tại thời khắc này, anh lựa chọn không nghe nữa. Chuyện gì thì để sau hẵng nói.

Anh ôm lấy A Ly, mạnh mẽ hôn ngược lại.

Nắng sớm rọi vào phòng, chim hót mừng ngày mới. Tư Mã Dục vẫn nằm trên giường, đơn giản là có chút không muốn đối mặt với hiện thực. Trong tiềm thức anh tự cảm thấy, cô gái như A Ly lúc anh không được tỉnh táo thì không nên động vào, nếu không hậu quả sẽ rất thảm. Thế nhưng, vào lúc anh không được tỉnh táo, chẳng những đã động vào, mà còn động đến hai lần.

Không những thế, lần đầu anh còn biết ảo não mà chạy trốn, lần này lại cảm thấy lười biếng và dễ chịu, chắc là khi cảm thấy vận mệnh đã như thế, chấp nhận nó thì ngày tháng sẽ dễ sống hơn nhiều. Nói là không xác định rõ thì hình như có hơi không biết chịu trách nhiệm -- vì thực ra anh cũng đã rất vui vẻ mà.

Anh không phải là một người không biết tự chủ đến thế, có thể nói trên phương diện tình cảm anh là kiểu người thích giữ mình trong sạch. Người khác đều cực kỳ ham thích kiểu thể mỹ thiếp, hoàn phi yến gầy, chỉ hận không thể tóm hết các mỹ nhân trong thiên hạ gom về hậu cung. Từ lúc ban đầu anh đã cho rằng, thể từ phải là người vừa yêu kiều vừa xinh đẹp, trăm cái giỏi giang của người phạm đều ứng trên một người, cũng là hội tụ cả nghìn sự sùng ái vào một thân.

Bởi vì anh là người độc nhất vô nhị, vậy nên một nửa kia của anh, người có thể cùng anh “như chim liền cánh, như cây liền cành” tất nhiên cũng phải là người độc nhất vô nhị trên đời. Anh không cần hậu cung chứa hàng nghìn hàng vạn người, mà chỉ cần một người duy nhất hòa hợp với anh. Anh chỉ cần tình yêu, đương nhiên cũng sẽ là chuyên sùng.

Nếu cưới phải người không giống với những suy nghĩ mà anh hằng mong muốn, vậy thì chỉ có thể thực xin lỗi người ấy. -- Ít nhất trước khi biết A Ly, anh thực sự đã nghĩ như vậy. Thế nhưng, từ khi cái tên A Ly xuất hiện trong sinh mệnh của anh, làm mọi thứ bất chợt không theo sự sắp đặt. Những suy nghĩ của anh bắt đầu thay đổi nhốn nháo lộn xộn. Có lúc cảm thấy cưới vợ hóa ra chỉ đến thế, không có gì đáng để người ta phải chờ mong.

Có lúc lại cảm thấy ai cũng được, chỉ A Ly là không thể. Thế nhưng đến cuối cùng anh vẫn phải cưới A Ly, rõ ràng khi nhìn thẳng vào đôi mắt cô anh không thể kháng cự, nhưng lại cứ một mực nói rằng mình không thích cô. Một mặt tự nói với bản thân rằng mình chẳng có lý do gì hay ho để thích cô, mặt khác lại nỗ lực khuyên bảo chính mình phải tin tưởng là mình không hề thích cô.

Quá thật... mọi thứ rồi tung hết cả lên. Tư Mã Dục nửa mê nửa tỉnh miên man suy nghĩ, không biết nên theo thói quen mà tiếp tục tránh né hay cứ lười nhác nằm đây khỏi phải làm gì. A Ly tỉnh dậy trước anh. Đại khái sắc trời đã không còn sớm, liền lấy tay đẩy anh, ghé vào tai anh nhẹ nhàng nói: “Đậy đi

nào“. Âm thanh mềm mại kia chui lọt thấm sâu vào lỗ tai, không nặng không nhẹ cọ gãi lồng ngực anh.

Tư Mã Dục lập tức xoay người tránh né, quyết tâm không suy nghĩ gì nữa, vẫn cứ tiếp tục giả vờ ngủ - dù sao thì việc đối diện với cô dưới tình huống thế này, sẽ chỉ làm đầu óc choáng váng, tuyệt đối không có khả năng tự làm chủ bản thân mình. Quả nhiên bên kia A Ly không có động tĩnh gì nữa. Thời gian qua thật lâu, cô mới khẽ khàng hắng giọng. Bình thần đứng dậy, mặc lại quần áo gọn gàng.

Tư Mã Dục thì lại hơi hối hận - hành động này của anh, giống như người đàn ông thay lòng đổi dạ, phụ lòng bạc nghĩa,... Lúc anh mở mắt ra, A Ly đang đưa lưng về phía anh, cô quả thật so với lúc vừa mới gặp đây gần đi không ít. Dáng lưng đã hơi hơi có vẻ gầy yếu thanh thanh gọn gọn. Tư Mã Dục ngồi xuống, cân nhắc cách dùng từ, tay đã sắp đặt lên vai anh. Anh cảm thấy lúc này ít nhất là nói chút lời ngon tiếng ngọt, nếu không thì thật đáng đánh đòn.

Thế nhưng đầu óc trống rỗng, chỉ còn lại những ngôn ngữ chất phát vụng về nhất. Quả thật so với nói ra, anh lại muốn ôm chặt cô vào lòng hôn thật lâu, rồi miễn cưỡng ôm cô, cùng cô tiếp tục ngủ một giấc thật say không tỉnh. ... Cho nên nói, chỉ cần nhìn cô thì mọi thứ hoàn toàn là thích, giống như bị ma ám vậy đó. Chính là tâm trạng của anh đối với cô rõ ràng không chỉ thích mà là thích một cách thuần chủng. Tư Mã Dục thờ dài, vẫn phải mở miệng vỗ về cô, “Tỉnh rồi?”.

A Ly thất vật áo, khẽ gật đầu. “Hôm qua chúng ta....”. “Hôm qua?” A Ly vờ nghi hoặc quay đầu, rồi như hơi đau đầu, cô nhú mày lấy ngón tay xoa xoa huyệt Thái dương, “Hôm qua thiếp uống nhiều quá, nếu lỡ như đã nói hoặc làm điều gì, nghìn vạn lần chàng không nên tưởng thật... Ôi, đau đầu quá“. Cô đã nói rằng, rất thích chàng. Tư Mã Dục lấy làm lạ, dưới tình trạng buồn ngủ không chịu được, thế quái nào mà anh vẫn còn nhớ rõ những lời đó. Thậm chí anh còn nhớ kỹ cái lúc mà A Ly kiềm nén hơi thở, từng luồng khí nóng rực lượn lờ bên tai anh mãi.

Vậy mà A Ly cứ thế mượn cớ uống say, muốn anh không nên tưởng thật? Đừng quan tâm cô đã nói hoặc làm điều gì, đùa anh sao?! Huống hồ cô cũng chỉ uống có một chén thôi mà. Lẽ ra đối với kiểu đáp lại này của A Ly, với anh mà nói là rất biết quan tâm rồi - anh vốn là đang nghĩ cách làm thế nào để chối bỏ quá khứ. Nếu vậy thì vừa hay, anh sẽ không phải lưỡng lự nữa.

Thế nhưng Tư Mã Dục vẫn cứ cảm thấy rất buồn lòng. Thậm chí còn hơi ảo não xấu hổ nữa, giống như là bản thân mới là người bị bội tình bạc nghĩa ấy. Ngay cả việc nói ra lời phụ họa với A Ly anh cũng quên không nói. Bỗng nhiên A Ly chợt nghĩ tới điều gì, “Đêm qua điện hạ cũng uống khá nhiều rượu phải không?”.

Tư Mã Dục phất áo đứng dậy, quăng lại một câu cứng nhắc, “Ta không có say“. Rồi anh xoay người bỏ đi. A Ly đứng phía sau nhìn anh, đợi khi hình dáng anh chìm khuất, khi những âm thanh vang lên liên tiếp cũng yên tĩnh trở lại, mới cúi đầu bật cười. “Tôi cũng có say gì đâu“. Cô thờ dài, lúc này mới đem mở vạt áo rồi loạn thành một mớ cời ra, rồi lần nữa cột lại. Tư Mã Dục nổi giận dưng dưng đi trên đường, đến điểm tâm sáng ăn vào cũng chẳng thấy mùi vị.

Rõ ràng vẫn còn thời gian rồi, nhưng một chút cũng không nghĩ tới việc quay lại Đông cung. Sớm đã phân phó người chuẩn bị xe ngựa, đến tìm Tạ Liên chơi. Sao lại có loại người như vậy chứ -- anh càng nghĩ lại càng tức -- ăn xong chùi sạch miệng, mượn rượu giả điên không chịu nhận lấy trách nhiệm, thật thất đức. Thạch thành tỏa bóng bên hồ Lục Liễu, nắng sáng mang tới.

Tạ Liên ôm cần câu, đứng câu cá bên hồ. Tư Mã Dục chính là người có bản lĩnh này, những tàn dư tình hình thực tế của anh luôn như bệnh dịch mà lây nhiễm. Khi anh không thoải mái, cũng sẽ khiến cho người khác lây tâm phiền muộn. Anh nói là sẽ cùng Tạ Liên câu cá. Kết quả lưỡi câu còn chưa móc lên, đã dẫn theo một đám người âm ỉ rượt đuổi đi bất chohn, báo hoang.

Đuổi theo cáo một hồi, quay về thấy Tạ Liên đã mở cần câu, thì gom một đồng đá lại rồi ném từng viên từng viên xuống nước, lại còn nhắm ngay chỗ bong bóng cá của cần câu Tạ Liên mà ném nữa chứ. Tạ Liên là người tu dưỡng tốt thế nào, cũng phải hận không thể giơ chân lên đạp anh một cú cho rớt xuống nước luôn cho rồi. “Có chời nghĩ mắt bên kia, người sang đó nghĩ trước đi.

Ta câu xong con này rồi sẽ thu về“. “Muốn thu thì thu ngay đi, hà tất gì cứ phải “câu xong con này” đã?“. “Bởi vì đạo làm người là làm gì phải làm tới nơi tới chốn!“. Tạ Liên gần như là nghiền răng nghiền lợi trả lời. Rốt cuộc lần này Tư Mã Dục không nói thêm gì nữa. Ôm một túi đá ném ầm ầm luôn vào trong nước, rồi mới yên lặng ngồi xuống một bên.

Dường như đang nhìn mặt nước suy nghĩ chút gì đó, nhưng không biết trong lòng đang buồn phiền cái gì. Tạ Liên liếc mắt nhìn anh một chút. Hai người bọn họ được coi là từ nhỏ cùng nhau lớn lên, sở thích của cả hai cũng hợp nhau, cho tới bây giờ chưa có lúc nào hai người ai nhân nhượng ai.

Luôn luôn thật tự nhiên mà cạnh tranh với nhau. Có lúc thậm chí không cần tới thương lượng, đã có thể ăn ý phối hợp. Đương nhiên cũng có những thời điểm không ăn ý. Khi đó anh vẫn thường cảm thấy vị Thái tử này tính cách rất kỳ lạ, khiến cho anh không thể nào nói lý được. - Kiểu người như Tạ Liên đối xử với bạn bè luôn hết mực khoan dung.

Mọi hạng người đều thích thú đùa vui một chỗ với anh, cũng là vì sự khoan dung này của anh, anh luôn luôn vượt qua được giới hạn của xuất thân cùng giai cấp, cũng sẽ tìm cách lý giải với đối phương. Thấy Tư Mã Dục thực sự có phiền muộn, Tạ Liên vẫn là thả cần câu xuống, tới ngồi xuống bên trái của anh. “Rốt cuộc bị làm sao vậy?”.

Suốt nửa ngày nay Tư Mã Dục nao loạn liên tục, tình lực và con tức đã phát tiết dần ra từ sớm. Trong ngực chỉ còn lại một thứ đó là tủi thân. “Có kiểu người thế này“, anh nói, “Lúc nghĩ đến người đó, sẽ không hiểu vì sao bỗng dưng khản trương cả lên, làm ra toàn những chuyện không hiểu ra sao cả. Suy nghĩ cũng trở nên khờ khạo như là kẻ ngốc vậy đó, tự mình mâu thuẫn, tự mình do dự“.

Tạ Liên... Chuyện này với anh cũng rất khó mà lý giải. “Người cảm thấy ta nên đối phó với kiểu người này như thế nào đây?“. Tạ Liên: “Thì để cho người khác đến đối phó hân. Vô quyết dầy có móng tay nhọn, việc gì phải tự thân mình ra tay chứ?“. Tư Mã Dục:... “Người khác đối phó thì không được“, tuy khó xử nhưng đó chính là vạ của anh, kẻ nào dám động đến thì chém hết cả lũ, “Chỉ có thể chính bản thân mình xử lý thôi“.

Tạ Liên cảm thán, “Nếu đã như vậy, người như thế tốt nhất vẫn là không nên đối địch với hắn thì hơn”. “Ta cũng nghĩ vậy đó”. Anh gần như đã chịu khuất phục suy tính ban đầu, kết quả thì sao? “Nhưng mà người biết sao không?” Nghĩ tới đây Tư Mã Dục nhả ra hơi thở tức giận, “Mới tới ngày hôm trước nàng mới vừa... mới vừa theo ta hóa thù thành bạn. Đến sáng hôm sau lại nói là do mình uống say, nên tối qua mới không làm chủ được mình! Nàng ấy chỉ mới uống có một chén rượu thôi, còn rất tỉnh táo đó.

Uống say cái gì chứ, căn bản là nàng không muốn chịu trách nhiệm thì đúng hơn”. Tạ Liên:... Không chịu trách nhiệm với Thái tử, còn có thể là ai nữa đây. Lại nhớ đến quá khứ kháng hôn oanh oanh liệt liệt của Tư Mã Dục ngày trước, thì đã đoán ra được bảy bảy tám tám rồi. Loại chuyện này, anh thật sự không muốn chõ mồm vào.

Lại nhặt cần câu lên, ánh mắt lần nữa bắt đầu hướng mặt nước, “Loại chuyện thế này phải giải quyết ôn nhu mới dễ dàng thuận phục, chả phải có câu nói bảy lần bắt bảy lần tha đó sao? Người thật sự muốn 'hóa thù thành bạn', mới không sợ nàng ấy đòi ỷ”. Tạ Liên cũng không biết tâm trạng này của bản thân mình từ đâu mà ra, tự dưng lại muốn hành hạ tinh thần Tư Mã Dục một chút, “Dù sao cũng là không muốn chịu trách nhiệm, có không uống rượu cũng sẽ có cái cớ khác nữa thôi.

Người nói có phải không?”. Tư Mã Dục:... Hắn đang muốn nói cái gì thế? Cứ làm như hắn rất am hiểu ý nghĩ của đối phương không bằng! “Khi mà nàng ấy hoàn toàn phục tùng, chỉ là một lời nói đùa cũng sẽ là lời nói thật”. Tạ Liên lại dong dài nói thêm một câu, “Gia tăng sức mạnh. Cùng lắm thì bảy lần bắt bảy lần tha, cho đến khi nào nàng ấy nhận thức đúng sai thì thôi”. Tư Mã Dục suy nghĩ một chốc, đại khái cũng chỉ có thể làm như vậy.

Tuy nhiên anh cứ thấy có điểm nào đó không đúng lắm - thế quái nào mà giống như chính anh mới là cái người bị bảy lần bắt bảy lần tha ấy chứ. Thế nhưng A Ly chưa từng có kiên trì chơi trò bảy lần bắt bảy lần tha với Tư Mã Dục. Tất cả sự nhiệt tình của cô đối với anh đêm hôm đó hình như đã bốc hơi hết sạch sẽ. Cô vẫn như trước, vẫn bắt đầu cuộc sống chăm sóc cho anh mỗi ngày, cũng không còn những chuyện không lớn không nhỏ như khi trước nữa.

Rất nhiều chuyện cần quan tâm, can thiệp chi tiết vào quy tắc sinh hoạt của anh, cô đã không còn vì anh mà làm nữa. Cô cũng không còn liên tiếp dò hỏi hành tung của anh. Cô còn rất biết điều không còn nóng vội đuổi theo đòi quản lý anh nữa, cô đối với anh chính là mặc kệ. Loại cảm giác này rất kỳ quái, giống như có một thứ gì đó cứ một mực muốn xâm nhập vào cuộc sống sinh hoạt của bạn, bạn không hề cảm thấy thiếu thốn để chứa đựng vật đó, thậm chí còn mơ hồ cảm thấy vật đó đáng ghét vướng tay chân.

Thế nhưng một ngày nào đó, nó đột nhiên biến mất, như là từ xưa đến giờ chưa từng tồn tại... Bạn mới bỗng nhiên nhận ra rằng, bản thân đã quen với sự tồn tại của vật ấy - có lẽ không chỉ là sự quen thuộc đơn giản ấy nữa. Tư Mã Dục bắt đầu thấp thỏm - lúc này đây “tự do” của anh có phải là hơi quá rộng lớn, lẽ nào biểu hiện của anh lại quá lạnh lùng và chân thật, vô tình đã khiến A Ly thấy khó mà lui? Nhưng mà... Rõ ràng cô ấy là người rất có kiên trì cơ mà.

Thành thân hơn nửa năm, cuối cùng Tư Mã Dục chủ động tìm đến A Ly lần đầu tiên.

Đó là một ngày tháng Bảy đầu Thu, là khi tiết trời bắt đầu chuyển lạnh.

Lúc mưa thu vừa ngừng, trời vẫn còn ẩm ướt. Cỏ cây ước chừng, gió mang theo hơi nước xuyên qua khóm cây đàn hương.

A Ly đang chỉ huy cung nhân đem những kiện đồ vật lớn bày ra trên bàn — bởi vì mấy ngày này trong phòng hơi ẩm, cô đang cân nhắc cách để trang hoàng lại mọi thứ, phải thay đổi phong thủy tốt hơn. Trời thu vừa tới, cũng nên bỏ màn, gỡ bớt rèm che, phải dứt khoát quét dọn một lần.

— tóm lại là cô đang rất bận.

Thực tế Tư Mã Dục cũng hiếm khi thấy được cô có lúc nào nhàn rỗi. Có lúc ngẫu nhiên nhàn hạ, cô không phải đi nghiên cứu cách thức nấu ăn, thì cũng là nghiên cứu cung cách ăn bận, thậm chí còn chạy đến thư phòng lật xem tài liệu lịch sử, thỉnh thoảng còn ghé vào thư án bưng bưng hăng hái về tranh phác thảo sơ đồ.

Chính là nếu không đem trọng tâm sinh hoạt hằng ngày đặt trên người anh, cô cũng vẫn bận đến làm không hết chuyện — đồng thời tất cả mọi việc đều có thể khiến cho cô tự mình thấy vui, mặc dù có rất nhiều lúc là cười ngây ngô một mình.

Các cung nhân trông thấy Tư Mã Dục, vội vàng quỳ gối hành lễ, A Ly mới biết anh đã tới.

Vui mừng tiến lên chào hỏi, “Sao hôm nay về sớm vậy?”.

Sự vui mừng của cô không hề giả tạo, Tư Mã Dục tạm nghỉ chốc lát, hay là cô không hề có ý lạnh nhạt với anh?

— Bản thân lạt mềm buộc chặt là thú vui trong tình cảm, nhưng bị người khác lạt mềm buộc chặt, thì thật là mất hứng. Nếu có thể, Tư Mã Dục vẫn thích A Ly hơi ngốc một tí, không biết giờ thủ đoạn đùa giỡn anh.

Thấy cô bận ngập đầu, trán lấm tấm mồ hôi. Sắc mặt ửng hồng, mặt mày rõ ràng như bức tranh. Vội tranh thủ giúp cô lau mồ hôi, nói: “Công việc ít hơn, sẽ quay lại tìm nàng”.

A Ly cười cong khóe mắt, đáp: “Đến điện phía Đông nghỉ ngơi chút đi, nơi này phòng ốc hơi lộn xộn”.

Hai người sóng vai rời đi, vòng qua góc điện trúc phía Đông ẩm áp, từ con đường mòn đá cuội uốn lượn đi qua tiểu hoa viên. Có chiếc lá đào rơi trên tóc A Ly, Tư Mã Dục giờ tay nhấc giúp cô. Thuận miệng hỏi: “Gần đây bận chuyện gì sao?”.

A Ly đáp: “Chút việc vặt thôi —” rồi giơ tay ra đếm từng chuyện từng chuyện với anh, “Trang phục phải đổi theo mùa, phải trang trí lại toàn bộ vật dụng trong điện. Thái hậu tuổi đã già vào Thu không được khỏe, ăn uống không ngon, phải đến hầu hạ cho tốt. Còn chỗ mẫu hậu...” Cô ngừng một chút, vẫn là giấu giếm một chút chuyện, “Cũng thường xuyên thiệp đến dặn dò. Công chúa Trường Nghi đang mang thai, tôn tử của Thượng thư Lệnh gia đã được trăm ngày, A Hồ cũng sắp đón dâu... tuy nhiên đêm thất tịch và lễ Vu lan đều đã qua rồi, mấy hôm nay thật ra cũng coi là nhàn nhã”.

Tư Mã Dục nghe cô nói xong thì đầu choáng váng, đến khi cô kết thúc ở câu “nhàn nhã”, thì tạm thời không biết nói gì.

“Chỗ Thái hậu đã có cung nhân và Thái y chăm sóc, nàng chỉ cần nhớ thường đến ân cần thăm hỏi là được rồi, khỏi phải đến hầu hạ làm gì”. Tư Mã Dục đắn đo câu chữ để nói, “Thái hậu với nàng thì có bao nhiêu tình cảm chứ?”.

A Ly cười — thật ra ở kiếp đầu tiên đã không ít lần nghe anh nói điều này, nhưng lần này nghe được, vẫn thấy ảm áp lạ lùng. Đáp lời, “Thiếp sẽ tránh”.

“Còn phía mẫu hậu... Bà thường nói chút chuyện cũng là vì quan tâm thôi, nàng nghe một chút cũng không sao”.

.... Điều này nói cũng đúng. A Ly hơi đau đầu. Dù sao thì, Hoàng hậu bà là đang nôn nóng được ẵm cháu đích tôn thôi. Thế nhưng tâm nguyện đương nhiên đó bọn họ lại không thể toại thành ý nguyện cho bà.

“Còn những quả cáp thăm hỏi này nọ, đều có quy định hẳn hoi. Cứ bảo bọn hạ nhân ghi nhớ thay nàng, tới ngày thì thông báo là được — nàng muốn làm gì thì cứ sai người. Nàng là thê tử của ta, chứ nào phải quản gia của Đông cung, để cho bản thân bận rộn đến mức đó là muốn làm gì?”.

“Thì... cũng tại vì nhàn rồi quá mà”.

Tư Mã Dục có chút hết nói nổi, đàn bà tự cho mình thông minh tất nhiên sẽ nhiều chuyện, nhưng ở chỗ then chốt thế này mà giải không ra thì rất là phiền phức đó.

Nhịn không được mới nói thầm: “Ai dám nói nàng nhàn rồi?”.

“Hả?”.

“Nàng nói đi, cả chuỗi danh sách dài thế này, chuyện chẳng đáng gì như tôn tử của Lưu Tiệp gia cũng nhắc tới. Thiếu những chuyện đó ai dám nói chứ?”.

A Ly: “Ồ...”.

Tư Mã Dục vô cùng bất mãn chỉ chỉ chính mình, “Ồ đây này. Con người này không lẽ không đáng để nàng đặt vào vị trí thứ nhất sao?”.

Nét cười trên khuôn mặt A Ly còn đang hiện hữu, nhưng trong đôi mắt cong cong đó là những hạt bụi đua nhau chậm rãi lắng đọng.

Mảnh trăng cuối cùng của tháng Bảy, những quả đào đã chín mọng thu hoạch hết, đầu cành chỉ còn lại những nhánh trơ trụi rạn nứt. Vài ngày nữa khí trời sẽ chuyển lạnh hoàn toàn, ánh mặt trời trong ngày cũng bắt đầu ngắn hơn, rất nhanh thôi những lá đào sẽ rụng hết. Thời tiết dễ chứng nó tốt tươi đã qua hẳn rồi.

A Ly vẫn ngẩng đầu nhìn Tư Mã Dục.

“Trong lòng thiếp, chàng luôn ở vị trí đầu tiên. Có điều vì sao điện hạ lại hỏi như thế, thiếp đã làm những chuyện không thỏa đáng sao?”.

“Chung quy vẫn thấy gần đây sự quan tâm của nàng đặt ở ta đã vơi bớt”.

“Đại loại là gì?”.

Đại loại như thức ăn không hợp khẩu vị, mùi thơm của huân hương cũng không tốt, chỉ khi cần chuẩn bị y phục hàng ngày khi xuất môn mới tới tìm ta, cho đến chuyện muốn mua chút đồ này nọ nhưng trong hà bao lại chẳng còn tiền...

Thế nhưng anh mới vừa nói rằng A Ly không phải quản gia của anh. Những việc này thông thường đều do những thị nữ phụ trách chứ không phải thê tử. Mà thực ra cái anh quan tâm không phải những chuyện nhỏ nhặt này, mà là qua những việc nhỏ đó đã khiến anh cảm thấy A Ly không còn quan tâm anh như trước nữa.

Tư Mã Dục cứ như thế bị cô hỏi cứng họng.

Cuối cùng chỉ có thể hờn dỗi trả lời, “Những chuyện trước đây làm cho ta, hiện tại không làm nữa — đối đãi phải đến nơi đến chốn chứ!”.

A Ly lại thờ dãi. Mỗi lần cô thờ dãi như thế Tư Mã Dục đều rất khó chịu, hình như cô biết gì đó mà anh lại không biết. Hình như cô mới là người chín chắn hiểu chuyện sở dĩ dễ dàng tha thứ là bởi vì anh chính là người kiêu ngạo hư hỏng không hiểu chuyện vậy đó. Hình như hiện tại cô đã cảm thấy hết sức mệt mỏi, nhìn xuyên qua người anh chỉ để thấy những hoài niệm mà thời gian đã tước đoạt mất vậy.

Anh đã rất nỗ lực để nhận ra được cảm giác, sự quan tâm chân thật của bản thân mình. Hiện giờ cô nên phải nhẫn nại, chứ tức giận là gì gì hả! Khiến cho sự nỗ lực và cố gắng của anh không khác nào chuyện tiêu lam phí sức.

Giường như từ trong đôi mắt của anh A Ly đã đọc ra những tâm sự đó. Nét mặt bỗng nhiên nhu hòa trở lại, chính là cái cảm giác luôn luôn hiện hữu trước khi cô gả cho anh, là cảm giác muốn khóc nhưng không sao khóc được.

“Thiếp chỉ là cảm thấy, chàng đang suy nghĩ điều gì”. Cô nói, “thiếp nghĩ nên để cho chàng một mình yên lặng tự suy nghĩ, nếu như những lúc đó thiếp không buông tha mà cứ từng bước lấn tới, sẽ chỉ khiến chàng tâm ngày một phiền, lại càng khiến chàng không nhận ta tâm ý của mình—”.

Anh thực sự đã không nhận ra.

Khi cô đứng trước mặt anh sẽ khiến anh không thể chống cự lại mê hoặc, cô không ở trước mặt anh, anh lại không thể chống cự lại tưởng niệm. Cô chính là người đã hại anh thần mê ý loạn, cô lôi anh ra khỏi những tháp thòm và bất an. Nếu như những điều này không được coi là tình yêu, vậy đến tột cùng yêu là như thế nào?

Thế nhưng cùng với đó anh cũng nghĩ về điều khác, bị mê hoặc không phải là yêu say đắm, ý loạn thần mê cũng chưa chắc là bởi vì đã yêu. Theo bản năng anh đã tự bài xích cô, điều này không thể hoài nghi. Sâu trong tiềm thức anh, cô giống như một cái bẫy cực lớn đang chờ sẵn.

Có người nói ở phía Nam có loài hoa yêu chuyên ăn thịt đàn ông, nó dùng mùi hương thơm ngọt để dụ bắt con mồi. Có một thợ săn yêu nó, nhưng nó lại ăn thịt uống máu hắn, rồi vĩnh viễn quên hắn. Nếu hắn muốn chiếm được nó, thì vĩnh viễn đừng nên yêu nó thật lòng.

Tư Mã Dục cũng không rõ, vì sao câu chuyện kì dị này lại bỗng nhiên xuất hiện trong suy nghĩ của anh — đã sớm nói rồi mà, cảm giác của anh với A Ly rất là hỗn loạn.

Anh không biết nên nói như thế nào.

Thực sự anh cần ở một mình yên lặng một chút, song bất luận ngay từ lúc đầu A Ly không quan tâm mà cứ lấn tới bức anh, vẫn sẽ là im lặng co đầu lại để tâm không phiền ý không loạn nữa — hay là anh vẫn chưa tỏ tình cảm của mình đối với A Ly, nhưng chính anh đã hiểu rõ sự hi vọng của mình đối với tâm ý của A Ly. Anh hi vọng A Ly luôn đặt anh ở vị trí thứ nhất, anh hi vọng lòng A Ly có anh, hơn nữa chỉ cần có anh.

Con người rất ích kỷ. Một ngày là của mình, thì vĩnh viễn đều muốn chiếm lấy.

A Ly tiếp tục thờ dài, cô bước lên ôm lấy anh, nói rằng: “Thiếp hiểu mà. A Mang, thiếp đồng ý chờ chàng từ từ suy nghĩ cẩn thận. Nhưng mà, sẽ có lúc cây cỏ mòn mỏi héo khô, cánh xuân tươi đẹp chờ người cũng có hạn. Chàng không đủ sức khiến thiếp luôn mãi đợi chờ”.

“Sẽ không lâu lắm đâu!”.

“Ừm”. A Ly cười gật đầu, rồi đem mớ cành khô cất lại. Lại cong khoe mắt cười nhìn anh, “Để thiếp hâm nóng chút thức ăn, hương vị cũng không tệ lắm. Chàng có muốn ở lại dùng chút cơm trưa không?”.

A Ly nói rõ, quả nhiên không phải gạt anh.

Cô lại bắt đầu im lặng không nói, cũng cẩn thận chăm sóc chiêu đãi anh.

Những lần chăm sóc thường xuyên này khiến Tư Mã Dục hồ thẹn. Bởi vì anh không chịu báo đáp cho cô phần cảm tình ngang ngửa, cũng không đòi hỏi ở cô sự yêu thích nhiều hơn. Mà cô chiêu đãi tiền trả, làm mất đi phương hướng anh đã yêu cầu là gì.

Những hồ thẹn này khiến anh bắt đầu chuỗi ngày liên tục tặng đồ vào phòng A Ly.

Đôi khi A Ly vẫn cảm thấy nhưng không nói gì — lẽ nào anh thật sự coi cô là quản gia sao? Trả tiền cho lao động của cô, đó là thù lao mà anh trả cho cô? Anh thật sự không cảm thấy kiểu quan hệ này đối với vợ chồng mà nói thì rất méo mó sao?

Đương nhiên đôi khi cũng cảm thấy bất an, thậm chí nghĩ anh sẽ không lại làm ra những chuyện có lỗi với cô đấy chứ?

Tất nhiên những lời đó cô không thể nói ra miệng, hỏi điều đó thật tổn thương người. Chỉ có thể nói, rốt cuộc Tư Mã Dục cũng đã thành công khiến cô ngày càng bất an.

Thu qua Đông đến.

A Ly đã giảm cân thành công nhờ làm lụng việc nhà vất vả, cuối cùng đã tự khiến cho chính mình trở thành người ốm yếu thiếu dinh dưỡng. Thời điểm có trận tuyết đầu tiên thì cô nhiễm lạnh, một ngày nọ đi từ điện Hiến Dương trở về, cứ thế gục ngã ở trên cầu.

Hoàng hậu khẩn trương như trúng phải con gì đó, toàn bộ người ở thái y viện đường như đều bị lôi đến Đông cung.

Kể phải kể cho hết, Trung y mặc dù không được bài bản tinh thông mấy, nhưng mà phụ khoa với việc điều trị thân thể vẫn có cách hay. Lão trung y có đôi râu mép như dê rừng đang bắt mạch, tất nhiên nhận ra là do A Ly giảm cân tới mức độ bệnh. Tiện thể cũng tra ra được hằn chứng trên người của A Ly.

Tận tình báo cáo và khuyên nhủ A Ly, “Nói thế nào thì nói chứ, nữ nhân vẫn phải là đầy đặn mốp mốp mới đủ sức sinh đẻ. Đó mới là đại sự cả đời”.

A Ly bị chạm đến chỗ đau, bụng tim đập đất: Lời khuyên này cũng quá là biết cứu giúp người khác đó!

“Thần cho một phương thuốc, ăn trước mới được dùng. Chưa hết, còn phải chậm rãi điều dưỡng thân thể — một ngày thiếu thì cần tới trăm ngày tẩm bổ, cũng không nên tự hành hạ chính mình”.

A Ly gật đầu, vẫn cứ hỏi: “Sẽ không ảnh hưởng đến việc sinh dưỡng chứ?”.

Lão thái y đáp: “Điều dưỡng cẩn thận sẽ không sao. Nếu cứ tiếp tục hành xác như thế này, thì khó mà nói lắm”.

A Ly chỉ có thể cười khổ.

Cô vẫn chưa quên, đề thi đặt ra cho cô có điểm “Không thể sinh đẻ”. Hiện giờ bản thân Tư Mã Dục vẫn chỉ là một thiếu niên, hai người họ kết hôn sớm quá, nên chưa có ai nói tới. Nhưng sẽ có một ngày Tư Mã Dục trưởng thành, sẽ đăng cơ làm Vua, thời điểm đó làm người thừa kế áp lực sẽ như ngọn núi đè nặng, đồng thời hơn phân nửa trọng lượng cũng dồn lên người A Ly. Nếu như bọn họ vẫn không có hài tử, sẽ dẫn đến quá trình tranh đoạt ngôi vị hoàng đế, làm cục diện chính trị bất ổn. Đến lúc đó, đến mười phần A Ly vẫn sẽ lấy đại cục làm trọng, vì anh mà xếp đặt phi tần.

Vậy thì quá tui thân rồi.

Cho tới bây giờ A Ly chưa từng nghĩ tới việc sẽ tìm kiếm sự giúp đỡ ở ngành y của thời đại này. Nhưng hiện giờ, bỗng nhiên cô có suy nghĩ “tận nhân sự, tuần thiên mệnh” — có thể nói chính là tìm cách “ngựa chết cũng phải trị thành ngựa sống”.

Vẫn là câu nói kia, dù sao cũng phải nỗ lực còn hơn là hi vọng trong mơ hồ, không nỗ lực cũng tuyệt đối không có cơ hội chuyển biến tốt.

Đương nhiên, chuyện này vẫn là nên tìm một đại phu đáng tin cậy mới tốt.

Không thì sẽ khiến đám người có tâm đánh hơi được tiếng gió thổi, Đông cung này tất nhiên sẽ náo nhiệt cả lên cho coi.

Mà Hoàng hậu cũng từ miệng cung nhân mà biết được ngọn nguồn do A Ly ăn uống không điều độ, chỉ hận không thể lôi thẳng con đến trước mặt để đánh đòn — con dâu cũng phải dạy bảo nữa, những lời vô vị bà cũng không muốn nghe. Đường đường là Thái tử phi, định dùng chiêu trò mỹ sắc để lấy lòng Thái tử sao?

Đương nhiên, Hoàng hậu không thể bộp chộp như thế. Làm gì có khả năng giáo huấn trước mặt mọi người cho được, Thái tử Phi cũng đã bị bệnh cho tỉnh ra rồi. Bởi vậy khi Tư Mã Dục trở về, bà vững vàng ngồi uống trà.

Tư Mã Dục nghe nói A Ly ngắt xiu, cũng không biết mình làm cách nào đã về đây. Thẳng đến khi vào điện thấy Hoàng hậu sắc mặt thong dong ngồi uống trà, bụng dạ mới an ổn được phần nào, vào nhà mới không vội phải cánh cửa.

Bước vào nhìn thấy A Ly ngồi trên giường, suối tóc đen kịt, sắc mặt hồng nhuận, thì thở ra hơi thở nhẹ nhõm.

A Ly nhìn thấy anh, cười vầy vầy tay. Tư Mã Dục bỗng nhiên có chút tức giận, bước nhanh đến trước giường, từ trên cao nhìn xuống nói lời dạy dỗ: “Nàng sao vậy hả?”.

“Ồ.... Vâng?”.

Tư Mã Dục dậm chân, “Sao có thể cắt xén thức ăn kiểu đó chứ?”.

“Thì... Chính là muốn gầy hơn một chút. Luôn luôn trong phòng đợi, các món thịt đều béo vậy mà”.

“Ta có nói ghét bỏ sao?”.

A Ly đầu đầy vạch đen... Chàng thật sự có nói thế.

Tư Mã Dục rốt cục cũng trở về chỗ cũ, thực lòng muốn bóp cổ cô cho chết cái ngu dốt ấy đi. Nhưng bàn tay giơ lên, cũng vẫn là hung hăng vò đầu cô, “Nàng làm ta lo lắng quá. Thời điểm đó là lúc ta còn giận đối với nàng, thuận miệng nói ra, bản thân chưa từng coi là thật”.

A Ly:....

“Hơn nữa, người mập là bởi vì ăn sao? Đó là bởi vì nàng cứ trốn trong phòng không chịu hoạt động — lần đi tuần sang năm ta sẽ mang nàng đi cùng, bảo đảm ra ngoài một chuyến trở về, sẽ không biết béo là gì”.

A Ly: Chàng thật đúng là không biết khách khí gì hết!

Nhưng Tư Mã Dục thực tình chỉ nói giỡn để phô trương thanh thế. Chính anh biết, khi nghe được tin A Ly ngắt xiu, ngực anh như bị đánh vào khoảng không. Thời điểm kia trong đầu anh là những mảnh đen kịt, giống như mọi thứ đều bị nó hút vào.

Lúc này, anh nhìn thấy vẻ tươi cười của A Ly, cảm giác mất trọng lượng và khí lực đó đã hoàn toàn bay biến.

Anh cười cười, đột nhiên cúi đầu ôm chặt A Ly vào lòng, trầm mặc không nói.

A Ly vươn tay ra ôm ngược lại anh, âm thanh của cô trước sau vẫn đầy ấm áp và bao dung, cô hỏi: “A Mang, chàng có suy nghĩ cẩn thận chưa đó?”.

Tư Mã Dục không trả lời.

Thực ra, từ rất lâu trong lòng anh đã có đáp án rõ ràng nhất. Thế nhưng tại thời khắc này, anh không thể nào đối mặt để trả lời. Hình như câu trả lời của anh đã bị khoảng không mất trọng lượng lúc trước hút đi và tiêu biến cả rồi.

Anh chỉ hỏi: “Nàng thực sự không lo sao?”.

“Không lo”. Cô nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt anh, “A Mang, đừng tặng thiệp san hô hay tơ lụa gì đó nữa, thiệp không thích. Cũng đừng nên cảm thấy mắc nợ thiệp, loại cảm tình này, vốn dĩ phải là hai bên cùng tình nguyện. Không thể nói ai thiếu nợ ai. Chỉ cần chàng không yêu thích người nào khác, thiệp vẫn có thể chờ đợi. Chỉ cần không có người nào khác — A Mang, đây là giới hạn của thiệp. Chàng xem, thiệp đều đã nói rõ đầu đuôi cả rồi”.

Cô nghĩ: Cũng đã đến lúc chàng nên cho ta một thông tin chính xác đi chứ.

Cùng lúc đó, Tư Mã Dục trả lời rất kiên quyết, “Ta cam đoan sẽ không có người nào khác. Còn chuyện kia — hãy chờ ta suy nghĩ cẩn thận hơn nữa nhé?”

Bạn đang đọc truyện *Ba Lần Đi Thi Thái Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 23

Chương 66: Song Túc Song Tê (nhất)

(*) Ý nghĩa tiêu đề chương: đại loại như làm gì cũng có nhau, như hình với bóng.

Mùa Đông năm Chiêu Minh hai mươi, Giang Bắc bắt đầu mất bình tĩnh.

Vệ Lang ở Tương Dương, đã vài lần liên tiếp cùng quân Hán Bắc giao chiến, có thắng có bại. Về phía Kinh Châu có truyền tin tới, có đại quân Bắc Tàn đóng quân ở Hán Bắc, phía sau còn có đội quân đến tiếp viện cuộn cuộn không ngừng, cứ như là sắp có động tĩnh lớn lắm.

Trong lúc nhất thời, lực chú ý trong triều đều bị hấp dẫn ở việc hỗ trợ lẫn nhau lần này.

Hoàng Thượng thi ở phía sau hạ lệnh Tư Mã Dục thay ông đi tuần, dọc đường thử nghiệm cùng phòng ngự để chuẩn bị cho cuộc chiến tranh sắp tới.

Tư Mã Dục trở nên bận rộn chân không chạm đất.

A Ly không thể bên cạnh chiếu cố, chỉ có thể làm nữ nhân mong ngóng tin chồng, các người nhà cô và chị em trong nhà đưa cha và các anh đi nhận nhiệm vụ — nói trở lại, cô người đang ở Đông cung cũng đủ biểu lộ lập trường của các đảng ông của Vương gia, trái lại cũng không có gì không thích hợp.

Mấy ngày này cô đã nhiều lần triệu kiến người cả nhà, thuận tiện cũng bàn chuyện với mẹ cô về việc cho gọi đại phu đến giúp cô điều dưỡng thân thể.

Song mẹ cô không cho là đúng, chỉ thoải mái nói rằng: “Gấp gấp cái gì, con đã lớn đâu? Mẹ cũng phải trên hai mươi tuổi mới có con đó”.

Tất nhiên A Ly không thể nói đây chính là bài học mà cô đã rút ra sau ba kiếp. Chỉ có thể lên tiếng đe dọa, “Chính là con cảm thấy không khỏe lắm, kinh nguyệt cũng không tới chính xác. Lúc tới kỳ thì đau đớn muốn chết. Mới nghĩ phải cố điều trị. Huống hồ... Con thì có thể chờ qua hai mươi tuổi, còn Thái tử thì có thể sao?”.

Sau đó trong lòng thâm niệm a di đà Phật — ở kiếp đầu tiên, vậy mà Tư Mã Dục lại ngang ngạnh chống trả, đợi cô đến năm gần ba mươi tuổi. Nhưng lúc này cũng chỉ có thể vu oan cho anh.

Nét mặt của mẹ A Ly lúc này mới trở nên trầm trọng. Điều này là điều độc ác của xã hội, với phụ nữ mà nói, thứ duy nhất đáng tin chỉ có tình thân nhi tử. Ngoài người chồng ra, có đôi khi liên quan đến gia tộc cũng không đáng tin cậy. Bởi vì với người chồng mà nói chuyện tình yêu nam nữ không đáng giá tiền, mà người khi đối diện với gia tộc mà nói, lợi ích của gia đình đương nhiên phải cao hơn so với nữ nhi đã gả ra ngoài.

Suy nghĩ một lát, vẫn là nói: “Không nên hành động thiếu suy nghĩ, đợi cả nhà an bài thay con. Chỉ là có một việc con cần phải nhớ kỹ, những chuyện lớn nhỏ trong cung đình cũng đều là cấm kỵ, phải để ý tai mắt của người khác”.

A Ly đành nói: “An tâm đi, con rõ mà”.

Trong hai tháng nay cô trước trước sau sau đã đuổi đi không ít người — mấy lần việc nặng nhọc cũng có điểm tốt ở đó, thời gian sẽ có thể nghiệm chứng thật giả gì đó, nói chẳng sai chút nào, chỉ ít cũng có thể thấy được sự thay đổi của người khác rõ ràng hơn một chút. Bên người A Ly, người nào là của Thái hậu, người nào là của Hoàng hậu, người nào cần phải phòng bị, người nào cần nên giữ lại, người nào có thể tin nhiệm, đại thể cô đều đã biết hết.

Mẹ cô lại nói: “Linh đan diệu dược cái gì chứ, sao bị được việc Thái tử yêu thích con. Là con quá đa tâm mà thôi”.

A Ly cười nói: “Con hiểu rồi ạ”.

Tư Mã Dục phải xuất môn, Hoàng hậu và Thái hậu với anh đều thay phiên dặn dò thân thiết.

Tới gần cuối năm, các nơi dâng lên cống vật mùa Đông, nhà mẹ của Thái hậu cũng đưa vào không ít đồ đặc, có rất nhiều là người tài năng ở Giang Bắc làm ra. Thái hậu cung chiều Tư Mã Dục, hơn phân nửa đều đưa đến Đông cung.

Tư Mã Dục luôn luôn đối với Thái hậu đặc biệt gần gũi — thứ nhất bởi vì bà cháu cách đời thân, thứ hai anh cũng đã hiểu rõ, anh thân cận với Thái hậu nhiều hơn một phần, áp lực của Hoàng hậu và A Ly cũng sẽ ít hơn. Bởi vậy mặc dù bận rộn không hết việc, vẫn cố thêm chút thời gian vào cung Thái hậu để ngồi chuyện trò.

Xốc tấm rèm cửa bằng vải bông bước vào phòng, thì có một luồng hương ẩm ướt xông đến trước mặt.

Thái hậu tuổi cao, yêu thích những cô nương hoạt bát hiếu động, cung nữ trong phòng bà trái ngược với chỗ Hoàng thượng, Hoàng hậu, càng trẻ trung xinh đẹp hơn nhiều. Các cô nàng lúc nào cũng dọn tới dọn lui đám hoa cỏ, trong phòng Thái hậu là hoa anh thảo, thủy tiên, thậm chí là bồn hoa, quýt, táo gai đều xanh biếc đẹp mắt, hoa nở ngợp hoa, trái ra trĩu nặng, vô vùng nào nhiệt tươi vui. Tư Mã Dục cũng thường tới chỗ Thái hậu để xin chút hoa cỏ, nhưng khi bước vào nhìn thấy muôn hồng nghìn tía đầy ắp gian nhà, vẫn có chút thất thần cảm thán.

Chỉ có thể thất thần được chốc lát mà thôi, cung nữ đang cúi thấp người chọn hoa, ôm một chậu hoa thủy tiên đứng lên, vừa quay đầu đã đụng vào người Tư Mã Dục.

Tư Mã Dục cũng không trách cứ, đưa tay đỡ cô ta, rồi giúp cô ta ôm lại bình sứ chứa nước. Cung nữ thẹn thùng đỏ mặt, bé hoa cúi đầu không nói.

Tư Mã Dục đầu tiên định nói “đứng lên đi”, mới phát hiện cung nữ nọ căn bản không hề hành lễ. Lại theo bản năng nhìn thoáng qua một chốc. Thấy đáng vẻ hiện giờ của cô ta, không khỏi cười cười.

— Anh đối với mị lực của bản thân vẫn còn rất hài lòng.

Liên không đề trong lòng.

Chỉ là hành động vô tình của anh, Thái hậu ở bên trong nhìn thấy, cũng đã suy nghĩ.

Bà cháu hai người nhìn nhau, Thái hậu cười nói: “Thủy tiên kia, con có thích thì mang về nha”.

Thật ra Tư Mã Dục không hề thấy thích. Anh thích chính là những đám hoa vàng tươi, hương thơm nhẹ nhàng. Mà đoá thủy tiên vẻ đẹp thanh cao, hương thơm lại quá nồng nàn, không phải sở thích của anh. Có điều Thái hậu đã nói, anh vẫn nên tươi cười đáp ứng: “Tạ tổ mẫu ban thưởng, từ chối thì bất kính”.

Thái hậu cười bụng trà nóng, nhẹ nhàng thổi vài hơi, mới không nhanh không chậm nói: “Người cũng cùng mang về luôn đi”.

Tư Mã Dục không ngờ Thái hậu là đợi ra chiều này, vội nói: “Tôn nhi gần đây khá bận, ít có thời gian đến để tạ ơn. Vốn dĩ nên tặng thêm người đến để bà giải buồn, sao lại dám làm ngược lại, đoạt người của tổ mẫu?”.

Thái hậu cười nói: “Ai tới cũng đều không bằng con ghé một chút. Nhưng thật ra ta muốn cháu dâu sinh chất trai để người bồi dưỡng, hai người các con tuy không nòn nóng. Có mẫu hậu con bên kia, ta cũng không tiện giục. Nhưng hai đứa con vẫn là nên gia tăng thêm người trong nhà thì mới tốt”.

Tư Mã Dục không nói gì, chỉ có thể cười hi hi.

Thái hậu lại nói: “Mấy ngày nay con bận, thế từ con bên kia cũng không rảnh rồi, ta đều biết hết. Vậy mà vào thời khắc này thân thể con bé lại có bệnh. Nha đầu này ở chỗ ta, việc khác thì không nói, việc bụng trà rót nước đều rất lạnh lợi. Cung nhân đặc dụng ở chỗ con cũng không nhiều —” rồi cười như không cười nhìn Tư Mã Dục — những năm này Thái hậu, Hoàng hậu cũng đã đưa qua Đông cung nhiều cung nhân hữu dụng, đáng tiếc đều bị Tư Mã Dục dày vò nhiều lần, “Một lát nữa ta sẽ chọn vài người để con mang về, có thể giúp thế từ con giám vài phần tâm sự, để con bé an tâm điều dưỡng, cũng rất tốt”.

Tư Mã Dục cũng chỉ có thể cười nói: “Tổ mẫu nói rất phải, gần đây Đông cung việc vặt thì nhiều, thêm vài cung nhân biết làm việc cũng tốt. Chỉ là ở phía con đều là công việc nặng, cũng không dám quân bà kiểm giúp người”.

Thái hậu cũng không hề được đằng chân lân đằng đầu, cười xéo anh, “Tốt thôi, ta còn luyến tiếc cho con nữa kia!”.

Đã tới cuối năm, A Ly dường bệnh coi như nhàn rồi. Uống thuốc một chỉ muốn ngủ, lại ngủ không được, cứ thế sai người mang sổ sách tới, tính toán thu chi của Đông cung một năm nay.

Trên bệ cửa sổ bày chậu hoa anh thảo, một bó vàng tươi thật to. Từ lúc A Ly không cho anh mang tặng châu bảo tơ lụa, anh bắt đầu quay về việc tặng hoa. Lúc đó A Ly mới vui lòng mà nhận.

Hoa này nở thật sôi động, nhưng cuối cùng vẫn làm người ta nhớ tới những chuyện đau khổ xưa cũ.

Hoa nở bùng vốn dĩ cũng là chuyện rất trống vắng trên đời, nở rộ lại bùng bùng hương thơm, nhưng nào có tránh được số phận phải héo tàn. Thời gian trôi qua, những thứ tốt đẹp của mọi vật trên đời đều lưu lại cho người ta một vết tích.

Luôn luôn không lưu được, chỉ có những thứ muốn nắm lấy trước mắt.

Bên này cô chần chừ tính toán cùng cảm khái, bên kia Châu Ngọc vào phòng đổi trà, lại bỏ chén thuốc vào khay, rồi bấm báo, “Thái tử sai người tới ạ”.

Hơn nửa thời gian A Ly đã nhận được điều này, phỏng chừng nếu anh không sai người đến chuyển lời, thì cũng là đến tặng đồ. Liền đóng sổ sách lại, nói: “Cho người vào đi”.

Tới là một thanh niên, là cận thị bên cạnh Thái tử, A Ly nhận ra. Rồi lại theo vào năm cô gái, mỗi người đều mi thanh mục tú, yếu điệu thực nữ. Trước mặt A Ly xếp thành hai hàng. Hai tay mềm mại uyển chuyển xếp gọn trước người, ống tay áo dài ngắn bao nhiêu. Những đôi tay nõn được chăm sóc mềm mại như nhau, từng ngón dài như nhánh hẹ, mười đầu ngón tay nhọn hoắt.

A Ly đau đầu.

Hỏi: “Đây là?”.

Cận thị vội đáp: “Thái hậu ban thưởng hạ nhân, giúp đỡ bụng trà rót nước. Điện hạ nói vừa vặn Tây điện ít người hầu hạ, mới chuyển các nàng qua bên người để hầu hạ”.

A Ly lập tức hiểu ra.

Tây điện là nơi chiêu đãi khách. Là do Tư Mã Dục hướng ngoại, lúc có việc đều ở bên ngoài vô thanh vô tức giải quyết, bởi vậy Tây điện ít khi dùng tới. Cũng chỉ để mừng một tết quần thần đến yết kiến Đông cung là xong, Thái tử cùng một vài người có giao hảo tốt qua lại, nhưng lại không thích giao tiếp với quan lại, chỉ có thể uống chút trà, trò chuyện qua thời gian.

Tuy là A Ly mới vừa đuổi đi một ít người không đáng tin, Thái hậu lại tiếp tục tặng vào, nhưng nếu một lần này là chiêu công khai, trái lại cũng không nên tính toán làm gì.

Rồi phân phó Châu Ngọc cho bọn họ ghi vào sổ, nói: “Cứ chiếu theo lời Thái tử nói mà an bài đi”.

Rồi cho bọn họ lui đi.

Quay đầu Châu Ngọc đã thay A Ly oan ức một trận, A Ly cũng chỉ đành cười nói: “Thái hậu chính là muốn nhét người vào, Thái tử nào có thể để bà ấy mất mặt, phải không?” Nghĩ đến kiếp đầu tiên rồi đến chuyện lần này, cũng có chút bất đắc dĩ, “Người đợi xem, lần này nhất định vẫn chỉ là hạ nhân. Vào sang năm, mới chính là lúc oan ức cho ta hơn thế này nhiều”.

Ai bảo chính bản thân cô không thể sinh được hài tử chứ?

Mỗi lần nghĩ đến đây, A Ly đều cảm thấy bản thể của cô hình như không phải là một phụ nữ, mà là giống như một cái tử cung.

Đám thiếu nữ này đã có dung mạo thế kia, đến Đông cung tất nhiên làm một hạ nhân là không đủ. Bọn họ sẽ giống như ở kiếp đầu tiên tự đấu đá dày vò lẫn nhau, chỉ vì muốn Tư Mã Dục chú ý tới.

Lúc này đây, Tư Mã Dục nửa phần đáp lại cũng chưa từng cho, các mỹ nhân cứ hao hết tâm tư vào mùa Đông cứ dạo hết hoa viên chỉ mong gặp phải anh dù chỉ một lần, nhìn đám y phục kia A Ly phát run. Tư Mã Dục thì giả mù giả lòa, mặc cho bọn họ xẹt điện tứ tung, vẫn chỉ thờ ơ. Thỉnh thoảng cũng nổi lên ý xấu, vẫn là giựt dây diễn trò ám áp với A Ly, cùng anh đi dạo hoa viên một chút, khiến cho các mỹ nhân mong muốn có một lần cơ hội đều bị đông lạnh.

Nào có ai là kẻ si điên. Lần này các cô nương đều nhanh chóng hiểu ra cái gì là phí công vô ích, dần dần thì cháy lười đến mức tiêu cực.

Thái hậu đã từng nói những cô nàng này đều thông minh, nhưng bọn họ đến Đông cung chưa được hai tháng, thì đều biến thành những chú chim lão đảo suốt ngày nhàn rỗi.

— Bọn họ vốn dĩ là những chú chim hoàng yến được nuôi cho nam nhân, chứ nào phải ruồi muỗi phải làm việc đến già.

A Ly cũng không thể đặt bọn họ ở trong lòng.

Đào nhất xuân đến, lại một ngày mừng một tết nữa ghé thăm.

Qua hết một năm, ngày bảy tháng giêng âm lịch Hoàng hậu mở yến tiệc trong cung. Mẹ A Ly tiến cung, gửi tin cho A Ly, bảo cho cô biết đã tìm được danh y có thể giúp cô điều dưỡng thân thể.

Chỉ là danh y là một người đàn ông, để đàn ông một mình tiến Đông cung gặp Thái tử phi, điều này quá hồ đồ. Mẹ A Ly suy nghĩ trước sau, dù được hay không cứ việc đem người ấy tiến vào Thái y viện trước đã.

Có điều mẹ A Ly đã cân nhắc kỹ càng rồi.

Ngày mùng bảy tháng Giêng âm lịch mở yến tiệc ở sau Hoa Lâm, Dung Khả và Tư Mã Dục uống rượu trên một hòn đảo ở hồ Côn Minh. Gió thổi dập dờn, sóng gợn lăn tăn. Chẳng biết anh ta nghĩ điều gì, bỗng dưng cười rộ lên.

“Mùa Đông năm ngoái, bà nội nhà A Diễm chuyển bệnh cũ, ta có cho một phương thuốc. Việc đó người còn nhớ chứ?”.

Tư Mã Dục gật đầu nói có, cười hỏi: “Thế nào, người thật sự muốn đổi nghề làm danh y sao?”.

“Không làm danh tướng, liền làm danh y, cuối cùng chỉ có một việc. Ta không thể coi chức vị như đồ ăn”. Dung Khả một mặt hâm rượu, một mặt cười nói, “Mà tể thế cứu người, là công đức lớn lao. Phải thực lòng nguyện ý”.

“Ừm. Sau đó thì sao?”.

“Sau đó... sau đó thì như hòn đá ném vào giữa hồ, nước thay nhau nổi lên. Hôm nay nhà người ta ở trong thành Kiến Nghiệp mời ta đến xem bệnh, đại khái có thể coi như sóng hồ Côn Minh cuộn một vòng. Và lại địa vị cũng không nhỏ — người tuyệt đối không tưởng tượng được đâu”.

“Nói nghe thử đi”.

Dung Khả nhếch môi, nhìn Tư Mã Dục, “thiên kim của Trung Thư Lệnh gia, trưởng tử của A Diễm, chính là phu nhân của người?”.

Tư Mã Dục phun một ngụm rượu ra khỏi miệng, “Sao ta lại không biết?”.

“Đây là điểm không phải của người. Dù sao người nhà phu nhân của người tìm tới ta, là vì— cầu con. Phụ nữ ba mươi không có con đi cầu con, ta còn có thể hiểu được. Phu nhân của người với người thành thân chưa bao lâu, mới một năm phải không? Thế nào mà đã sót ruột cầu con?”.

Tư Mã Dục trở nên trầm mặc không nói.

Anh suy nghĩ thật lâu, vẫn phải nói: “Nếu thật sự người có bản lĩnh, hôm khác ta an bài, người phải đi bắt mạch chẩn trị cho nàng. Không được dùng được lung tung, cổ điều trị tu bổ cho nàng ấm lên. Thân thể của nàng ấy có hơi suy nhược”.

“Đương nhiên ta có bản lĩnh thực sự”.

Tư Mã Dục nghe xong xi và, lúc này mới lộ ra chút hiểm ác: “Chuyện cầu con gì đó người không cần phải quan tâm. Loại chuyện thế này tự ta sẽ biết nỗ lực hết mình!”.

Tư Mã Dục mang đàn ông vào Đông cung, so với việc A Ly mang vào không cùng một tính chất. Chỉ có điều phải qua hai ba ngày, anh mới tìm ra được thời gian nhàn rỗi, mang theo Dung Khả đến gặp A Ly.

Trải qua ba kiếp, đây vẫn là lần đầu tiên anh mang theo dân thường bước vào Đông cung. Riêng việc mang đàn ông đến gặp A Ly, cũng là lần đầu tiên.

A Ly thật sự không tưởng tượng được, anh còn có bạn tri giao khác mà cô không được biết.

Lúc nghe người ta đến bẩm báo cũng có chút ngờ vực không tin, nhưng vẫn cứ sai người chuẩn bị trái cây trà bánh thật tốt, vào Tây điện bố trí một lượt.

Không lâu sau, Tư Mã Dục mới cho người truyền lời lại, áp a áp ứng nói, “Điện hạ nói rằng, vị bằng hữu này của người dung mạo rất khó coi, có chút xấu hổ không muốn gặp người”.

Đầu A Ly đầy vạch đen:.... Chẳng phải anh muốn để cô gặp sao!

Hạ nhân vội giải thích, “Ý tứ của điện hạ là, thỉnh nương nương bố trí, để, để khỏi phải dọa sợ nương nương ạ”.

A Ly:... Người này không biết xấu xí đến mức độ nào đây.

Thực ra thời đại này không riêng gì mỹ nam, xấu nam cũng sẽ xấu theo một phong cách riêng. Điều này cũng do thẩm mỹ của thời đại mà thôi, Phan lang xuất hành bị ném quả đầy xe, Tả Tư bắt chước thì lại bị từ giả lẫn trẻ phun nước bọt đầy người. Nói trắng ra đây là tính chất của thời đại, chân danh sĩ tự phong lưu(*), cũng có những người xấu xí phải trải qua và chịu đựng gian khổ mới có tiếng tăm được, dùng phong độ để thuyết phục mọi người, đến cuối cùng được mọi người truyền tụng chính là danh tiếng tốt đẹp thiện lương, đến mức những mỹ nam mặt mũi trắng bóc đứng trước mặt anh ta cũng phải tự ti mặc cảm.

(*) tốt đẹp ra sao thì bản thân mình biết.

Quan trọng chính là vẻ đẹp bên trong, bên trong đó nha!

Bởi vậy A Ly đối với cái chàng trai tự ti vì xấu xí này, không khỏi nảy sinh cảm giác đồng tình cùng thương cảm. Với anh ta mà nói, có thể làm khách quý cùng ngồi chuyện trò với Thái tử, cũng đã là điều không thể tưởng tượng nổi rồi.

Vì vậy cho người bố trí, lại bảo những người dư thừa ra hết bên ngoài, chính mình tự tay lau dọn ly trà tron bóng.

Không bao lâu sau, hai người kia đã tới.

Cách một tầng sa trường, không nhìn rõ khuôn mặt, nhưng chỉ đoán sơ qua khí chất và vóc người, người nọ cũng không kém Tư Mã Dục bao nhiêu, nghe giọng nói, nhìn cử chỉ, cũng hết sức nho nhã thông dong, rất có phong độ của danh sĩ.

Đứng cùng Tư Mã Dục ở một nơi, đều là những chàng trai đẹp đẽ hài hòa làm bao người ca thán.

A Ly trầm ngâm.

Sau khi hàn huyên, đều tự ngồi xuống. A Ly mới được biết, vốn là nghe nói thân thể cô yếu ớt, mới có tình đến để bắt mạch cho cô.

Nên cũng không muốn che giấu, đẩy nửa ống tay áo, phủ lên một tấm khăn mỏng, rồi đưa từ dưới màn ra.

Người nọ liền bắt đầu đưa tay bắt mạch. Từ dưới tấm màn nhìn lên, ngón tay kia trắng trong như ngà, từng ngón thon dài, chính là bàn tay trời sinh để chơi đàn. A Ly nghi hoặc — có hai bàn tay như thế này, thì hình hài có thể xấu đến mức nào được chứ?

Sau đó chợt nhận ra người nọ ra vẻ vô tình cố ý dùng ngón trỏ gõ gõ vẽ vẽ vài điểm khác nhau trên mặt bàn. A Ly ngẩn ra.

Tận đến lúc anh ta lặp lại lần nữa A Ly mới dám tin — là mã Morse, rõ ràng là mã Morse(*).

(*) Mã Morse: hay mã Moóc-xơ là một loại mã hóa ký tự dùng để truyền các thông tin điện báo. Mã Morse dùng một chuỗi đã được chuẩn hóa gồm các phần tử dài và ngắn để biểu diễn các chữ cái, chữ số, dấu chấm, và các kí tự đặc biệt của một thông điệp. Các phần tử ngắn và dài có thể được thể hiện bằng âm thanh, các dấu hay gạch, hoặc các xung, hoặc các kí hiệu tường được gọi là “chấm” và “gạch” hay “dot” và “dash” trong tiếng Anh.

Được phát minh vào năm 1835 bởi Samuel Morse nhằm giúp cho ngành viễn thông và được xem như là bước cơ bản cho ngành thông tin số. Từ ngày 1 tháng 2 năm 1999, tín hiệu Morse đã bị loại bỏ trong ngành thông tin hàng hải để thay vào đó là một hệ thống vệ tinh.

Cô nhìn kỹ lại, ngẫm phiên dịch trong lòng, “Minh là A Ba”.

A Ly đập đầu xuống đất.

Trong lòng Tư Mã Dục vô cùng hối hận.

Anh sâu sắc cảm thấy chính mình đã dẫn sói vào nhà.

Thằng nhóc Dung Khả này thật là không biết đứng đắn, mọi người xem, lần đầu tiên gặp mặt bọn họ, hắn đã dám hẹn tới hoa lâu, uống hoa tửu rất là thân nhiên, không biết ngại ngùng gì cả.

Hơn nữa anh ta cũng đã từng xem bệnh cho kỹ nữ, cự tuyệt những lời mời của các vị quan to. Cứ tưởng rằng anh ta khác người, muốn hiểu rõ có lẽ là do chúng sinh bình đẳng, kết quả hóa ra là “Ưu tiên cho nữ giới, là đạo lý hiển nhiên”. Chính xác thì, ở trong giới nữ nhân thanh danh của anh ta cao ngất ngưỡng, già trẻ đều xoi, có thể nói chính là bạn bè thân thiết bên cạnh đám phụ nữ. Mà trong số những phụ nữ đó, người anh ta thường xuyên quan tâm đặc biệt lại là vợ của Tư Mã Dục anh, chính là A Ly. Mặc dù không hề lộ liễu trắng trợn, nhưng nào giờ đã có không ít lần tìm hiểu về A Ly một cách trá hình.

Hỏi anh ta nguyên do, thì nói là: “Điện hạ có tiên duyên, nên đến điện thờ tìm kiếm tiên nhân...”

Lúc đó Tư Mã Dục ném bay cả chén trà — người mới là kẻ có tiên duyên, cả nhà người đều có tiên duyên! Suy nghĩ một chút lại thấy bất an, không phải Dung Khả giả thân giả tiên đó chứ!

Kinh khủng hơn chính là đám phụ nữ rất thích thảo luận chuyện gia đình với anh ta. Tư Mã Dục không phải không tự tin đối mặt anh ta, nhưng thật sự sức công phá của anh ta quá mạnh mẽ, đi đến đâu cũng khiến hoa rụng khỏi cành, uyên ương giận nhau, nhiều hiền thê thực nữ đã bắt đầu nhìn nửa kia của mình không vừa mắt. Đến người kín tiếng như Hoàn Đạo Liên, để anh ta xem bệnh một lần, cũng phải nói với Tạ Liên một câu oán trách “Tạ lang không hề hiểu trái tim của thiếp”.

Anh ta còn muốn cố tình khiến cho quan hệ vợ chồng của anh và A Ly trở nên hục hặc nữa sao, cộng với việc muốn quyến rũ A Ly coi như là thù mới hận cũ, có lẽ muốn lôi kéo cô ấy ngày càng hứng thú với việc tu tiên để lên trời cùng nên...

Giọng điệu Tư Mã Dục hơi bất hòa, “Xem bệnh thì xem bệnh đi, gõ bàn làm gì”.

Khoe tay người trắng à?!

Dung Khả bật cười, đầu A Ly chảy đầy vạch đen — cô đã rõ ràng, muốn bố trí này nọ không phải do Dung Khả xấu xí gì hết, mà là do lòng dạ Tư Mã Dục hẹp hòi, sợ bị người ta so sánh hơn thua.

— anh cũng quá xem thường định lực của A Ly rồi! Cô là người dễ dàng đứng núi này trông núi nọ sao!

“Đây là thói quen khi tại hạ xem bệnh, nếu điện hạ không chịu được, điện hạ không phiền thì tạm thời vắng mặt nhé?” Dung Khả ung ung đáp lại.

Tư Mã Dục:....

Dung Khả tiếp tục gõ bàn, còn Tư Mã Dục thì ngồi một bên cúi kính uống trà.

A Ly mỉm cười nhìn anh, rồi phẩy phẩy tay, Tư Mã Dục vì thế mà tâm trạng hơi trở nên tốt đẹp, dời bước ngồi vào bên cạnh A Ly.

“Hôm nay trong người có khá không?” Thân thiết hỏi thăm.

A Ly đang bận phiên dịch mật mã kia, không muốn phân tâm để trả lời, bèn nhanh chóng nghiêng người hôn lên khuôn mặt anh.

Tư Mã Dục lại càng hoảng, nhìn Dung Khả ở đối diện đang mắt nhìn mũi, mũi nhìn tim, hoàn toàn không để ý đến động tĩnh phía này, mới âm thầm đỏ mặt, bình tĩnh lại.

A Ly thì mỉm môi mỉm cười.

Đợi đến khi Dung Khả nói xong xuôi, cô cũng bắt đầu gõ lên bàn.

“Minh có sao không?”.

“Không rõ”.

....Có thể tưởng tượng ra, “thần y” nửa mùa là như thế nào, dụng cụ hành nghề cũng không có, thì có cách nào mà đoán ra chút bệnh của cô chứ?

“Đại lễ thì sao?” A Ly lại hỏi.

A Ba đã từng nói, thời điểm gấp gáp, cô ấy(*) sẽ tặng cô một phần đại lễ, giúp cô chuyển bại thành thắng.

(*) Ở chỗ này Mi dùng hơi bị rồi, bởi vì tuy A Ba là nữ nhưng xuyên thành xác nam, trong truyện tác giả toàn dùng từ “hắn” để chỉ phái nam, Mi cứ dùng cô ấy không biết có sao không? Các nàng cứ ý kiến nhé, Mi sẽ sửa.

“Tặng bạn một ông xã”.

A Ly:....

“Gợi ý chút đi mà!”.

Hai người cứ thế, dưới mí mắt Tư Mã Dục mà bí mật truyền tin tức. Tư Mã Dục không nhận ra, cũng không biết rằng bọn họ đang nói chuyện, nhưng anh vẫn rất dễ bụng. Liền túm lấy cánh tay A Ly kéo về đằng sau, rồi nắm lấy cái tay đó.

A Ly vừa cười vừa hôn anh, nắm chặt ngón tay anh.

Lần này quả thật A Ba mang đến không ít tin tức. Tuy rằng hầu hết đều là chuyện từ những phụ nữ chốn khuê phòng truyền lại, nhưng vẫn hết sức bài bản.

Đó là lí do vào một ngày nọ, lúc mà đột nhiên có sáu cô gái đứng thành một hàng trước mặt A Ly, A Ly vốn cho rằng bản thân sẽ không kinh ngạc nữa — hậu viện Đông cung trống rỗng, dù sao cũng phải có người thay phiên chăm sóc Tư Mã Dục. Các trưởng bối đặc biệt tuyển lựa người cho anh, không phải là chuyện dễ dàng cự tuyệt — nhưng đó vẫn ngoài ý muốn khiến A Ly gần như đánh rơi ly trà.

Cô gái đang đứng ở giữa, nhan sắc nổi bật, khí chất trong sáng, không phải người nào khác, chính là Tả Giai Tư.

Thái hậu có truyền lời, muốn gặp những cô gái này. A Ly chỉ có thể gắng nuốt xuống ngàn vạn lời muốn nói, trước tiên cứ mang bọn họ đi một vòng quanh cung.

Song vẫn phải nói, khi những người này cùng lộ mặt trước các trưởng bối, A Ly muốn chọn ra một người nổi bật hơn, không phải là chuyện khó khăn.

Quả nhiên Thái hậu vừa liếc mắt đã thấy Tả Giai Tư, lời nói vẫn như cũ, “Nha đầu kia so với con giống nhau đến bảy tám phần”. Rồi dặt dờ quan sát thật tỉ mỉ, vẫn lại thưởng vòng tay cho cô ấy. Tuy là các thiếu nữ bên cạnh cũng rất khá, nhưng Tả Giai Tư vẫn là người nổi bật hơn cả.

Lại dặt sang cho Hoàng hậu nhìn.

Trái ngược, Hoàng hậu đối với những thiếu nữ này không có chút hứng thú, chỉ thuận miệng nói vài câu có lẽ, rồi nói chút quy củ cho bọn họ. Dường như bọn họ không phải đến đây để làm thiếp, mà là đến để làm nô tỳ.

Kế tiếp chia đều các vật thưởng, lập xong quy cũ để bọn họ đứng một nơi, mới nói chuyện riêng với A Ly.

“Nghe nói thế cục phía Tây không tốt lắm, A Mang đi lần này sẽ nguy hiểm”.

A Ly an ủi bà: “Sẽ không tới lượt điện hạ ra tiền tuyến đâu, nhiều quan binh hộ tống như vậy, bảo đảm sẽ không có việc gì. Mẫu hậu không cần lo lắng quá”.

Hoàng hậu cười nói: “Lo lắng có ích lợi gì? làm việc phải xứng đáng vị trí của mình, nó đã là Thái tử, chuyện lần này sao lại tránh được. Ta cũng chỉ muốn nói chút chuyện đầu đó với con vậy thôi”.

“Con sẽ chú ý tới chàng thật tốt, sẽ không để có nửa điểm sơ sót nào ạ”.

Hoàng hậu trầm tư trong chốc lát, “Có con ở đây, đương nhiên ta cũng an tâm, chỉ là—” rồi chuyển đề tài câu chuyện, “Chuyện này là ý của ta, Hoàng thượng cũng đã đề cập với ta. Lần này để A Mang đi cũng là vì muốn khích lệ quan binh, nếu mang theo kiêu thế, trái lại sẽ giống du sơn ngoạn thủy. Dù sao thì người ngoài cũng đều không mang theo gia quyến. Thân thể con lại yếu ớt, đi theo vất vả khiến cho mọi người phải lo lắng thêm nữa”.

A Ly... Đã biết khó mà có được cơ hội ra bên ngoài, coi như bị nhỡ hẹn đi. Những lúc bậc cha mẹ với con cái có cùng một quyết định, cũng thật là nghiêm túc hết sức mình.

A Ly cúi đầu không nói lời nào.

“Để các con làm đôi vợ chồng trẻ xa cách cũng không hay. Nếu như con muốn, việc này cũng có thể cân nhắc lại”.

A Ly không muốn làm khó Hoàng hậu, đành cười nói: “Con về bàn lại với A Mang sau ạ”.

Quay lại Đông cung, việc khác đều tạm buông xuống, trước mắt phải gọi Tà Giai Tư sang nói chuyện đã.

Tà Giai Tư khi mới thấy A Ly đã sưng sốt một trận nhỏ, có nghĩ cô cũng không ngờ Thái Tử Phi chính là A Ly — thời đại này tin tức không nhạy, huống hồ cô đã rời khỏi thành Kiến Nghiệp cũng vài năm rồi.

Song hiện giờ, khi cô đã suy nghĩ đâu đây hần hoi, trong lòng chỉ còn lại niềm vui sướng.

Bởi vậy khi vào phòng nhìn thấy dáng vẻ nghiêm trọng của A Ly, thì có chút bất an, vẫn như bình thường gọi một tiếng “A tỷ”, lại cảm thấy không thích hợp, vội hành lễ theo quy cũ.

A Ly nâng cô dậy, hỏi: “Mấy năm qua vẫn ổn chứ?”.

Lời cô nói vẫn luôn chậm rãi như con gió nhẹ, Tà Giai Tư nghe xong âm thanh của cô, những nỗi tủi thân từ bấy lâu nay bất ngờ trào lên, nước mắt lập tức rơi là chảy. Liền cúi đầu, lắc lắc.

A Ly thờ dãi, kéo cô ngồi xuống, hỏi han: “Không phải muốn kết hôn sao? Có sao lại vào Đông cung?”.

Tà Giai Tư nói: “Trong số người ở Sơn trại kia có người là đồng hương với muội, nhận ra muội... Cả làng đồn thổi xôn xao, cả nhà hần nói rằng muội bất trình, liền hủy hôn. Ở Đan Dương lời đồn cũng không ít đâu...” Cô phải sống qua những ngày ngày đại, bị những người xung quanh chỉ trích nghị luận, đến mức chị dâu cũng nói rằng cô làm liên lụy đến danh tiếng của huynh trưởng, lời nói giày xéo lòng cô. Cũng có người chỉ cho cô một con đường, gợi ý với cô rằng tự sát để chứng minh trong sạch. Tà Giai Tư cắn răng kể lại lần lượt quá khứ đã qua — mặc dù cô không thông minh, nhưng cũng không hề hèn, không thể nào chỉ vì những chuyện đó mà tự mình đi tìm cái chết, “Đúng lúc đó huynh trưởng được Hội Kê Trường sử chú ý, liền dời nhà đi... Lại khéo có người đến Hội Kê chọn tú nữ cho Đông cung, nhân chút cơ duyên này, mới được tuyển chọn”.

“Bị mọi người ức hiếp, sao không chịu nói cho tỷ biết?”.

Vào thời gian đó, A Ly quả thực có cho người đi hỏi chuyện, song lúc đó có cô nương cùng thôn nói với Tà Giai Tư rằng người ở thành thị không muốn dây vào chuyện thị phi. Vốn cô ấy là người có tính cách mừng giận đều ra mặt, thẳng thắn lại càng không muốn làm liên lụy cho người khác. Người A Ly phải đi, nói vài ba câu đã bị cô xua đuổi, ngược lại còn khiến người đó bất mãn nói tính tình cô kiêu ngạo. Tà Giai Tư cũng không giải thích gì.

“Đã gây nhiều phiền phức cho a tỷ lắm rồi”.

A Ly cười khổ lắc đầu, chuyện hiện tại Tà Giai Tư mang đến, mới là phiền phức lớn nhất.

Giơ tay lau đi nước mắt trên mặt cô, lại hỏi: “Còn bây giờ có dự định gì chưa?”.

Nước mắt Tà Giai Tư vẫn chưa ngừng, cổ nhân có nói phù dung rơi lệ, thật sự có người khóc cũng tạo ra hương thơm tuyệt sắc. A Ly nâng gương mặt cô, vô cùng bất đắc dĩ, “Muội thì....”

“Muội muốn ở cùng một chỗ với a tỷ”. Tà Giai Tư rốt cục cũng nói ra lời.

A Ly nói: “Nhưng tỷ không muốn để muội ở lại Đông cung”. Thấy Tà Giai Tư lại sắp suy đoán lung tung, A Ly liền nói thật cho cô biết, “Tỷ với Thái tử là lưỡng tình tương duyệt, không muốn có người khác chen chân vào. Tỷ sợ rằng đến lúc đó chính mình cũng không thể dung nổi muội”.

“Nhưng, nhưng đó không phải là...”

Tà Giai Tư muốn nói là “Đồ phụ(*)” — chị dâu của cô rất thích có tình gây sự, những khi la lối khóc lóc sẽ đánh trách nhạ hoàn, mắng chửi người không có bốn phận, có khi còn kéo cả hàng xóm vào mắng chửi là đồ hồ ly tinh. Trong lòng Tà Giai Tư từ sớm đã mặc định hình tượng “đồ phụ” chính là cô ta, từ lúc còn nhỏ đã mang hình ảnh một người dễ làm cảnh giới cho chính mình, cô đã lập lời thề sẽ không bao giờ trở thành kiểu người như chị dâu của mình.

(*) Đồ là ghen ghét, đồ kỵ, “đồ phụ” chính là kiểu đàn bà hay ghen tuông bừa bãi.

Cô từng nghe qua một vài câu chuyện, Nga Hoàng và Nữ Anh(*) là một trong những giai thoại đó, trong dân gian cũng còn nhiều người có tỷ muội là của hồi môn. Cô yêu quý A Ly, nếu cùng A Ly chung một chồng, mỗi ngày trời đi cùng sẽ tốt đẹp.

(*) Nga Hoàng và Nữ Anh là những nhân vật huyền thoại, sống vào thời kỳ Tam Hoàng Ngũ Đế trong lịch sử Trung Quốc. Hai người đều là con gái của đế Nghiêu và cùng chung một chồng là đế Thuấn. Nga Hoàng là chị được làm chính thất còn Nữ Anh là em thì làm thứ thiếp, tuy nhiên hai chị em không bao giờ cãi vã, ăn ở đoàn kết đoan trang hiền thực nhường nhịn nhau từng cử chỉ hành động khiến người ngoài đều phải mến mộ.

Song cô không dám nói ra.

Trong lòng cô, A Ly chính là cô gái tốt nhất mà cô từng gặp được. Nếu như cô cũng biết ghen tuông, thế thì bản thân chữ “ghen tuông” cũng không còn là điều đáng để ghê tởm nữa.

“Nhưng bọn muội tiến cung đều là để hầu hạ Thái Tử mà”. Cô chỉ nói thế.

A Ly đành cười to chứ chẳng biết làm sao, “Dựa vào bản lĩnh của bọn họ sao. Tỷ chỉ coi muội là em gái, không muốn muội vì tình huống thực tế mà bị tổn thương. Muội có hiểu không hả?”.

Tà Giai Tư không phải không hiểu chuyện. Chỉ là cô có hơi phiền não, tình hình thực tế hiện nay giữa cô với A Ly rất dễ xảy ra thương tổn. Cô có chút giận chó đánh mèo muốn trút xuống đầu Thái tử, không khỏi nghĩ rằng, nếu cả hai người đều không phải lấy chồng thì tốt lắm thay.

Nhưng cô cũng phải đáp, “Vâng”.

Cô không hề là người không biết thế sự như thế.

Trước khi cô vào Đông cung cũng từng có người nói với cô rằng “Mai này phú quý, chớ quên ta”. Cô biết tiền đồ mai sau của phụ nữ chốn Đông cung là như thế nào. Cùng với đó cô cũng hiểu, phú quý đều là tranh đoạt mới có, Đông cung cũng chẳng phải một con đường bằng phẳng.

Cô tiến nhập Đông cung là thân bất do kỷ (không còn lựa chọn nào khác), cô cũng không thêm muốn chi thứ phú quý này nọ. Chỉ là đột nhiên gặp A Ly, mới sinh ra chút ít tư tâm mà thôi.

A Ly hiểu nỗi lòng của Tà Giai Tư, chuyện này cô đã xử trí hết sức vụng về.

Song vẫn luôn phải nói rõ trắng đen, đó chính là tình cảm của cô với Tà Giai Tư.

Nhân chuyện này, tổng lược A Ly cũng đã xuống tinh thần gần như không dậy nổi.

Có điều với những cô nàng kia cô vẫn phải thu xếp cho thật tốt.

Thời điểm chỉ định thị nữ cho bọn họ, A Ly đã chán đến mức chả buồn xem danh sách, chợt thấy một người tên là “Quế Hương”, bỗng nhiên trong đầu như lóe lên tia điện, phút chốc giật mình tỉnh táo.

Cô vẫn nhớ rất rõ, ở kiếp đầu tiên, bản thân cô đã tự tay sắp xếp người này làm thị nữ cho Tà Giai Tư — quả thực không sai, là phần thưởng Thái hậu ban đến lâu không được dùng. Đương nhiên, ban đầu cô cũng có chủ ý nhắm vào Tà Giai Tư, song đã trải qua hai lần dẫn vật, không chút vui vẻ nào. Bất cứ chuyện gì cô cũng không làm nữa, người điều ngoa xảo trá như này, rồi lại bởi vì phần thưởng của Thái hậu, bèn cứ để đó để đường chiều đi đã.

Mà Tà Giai Tư cũng nói, huynh trưởng của cô là do Hội Kê Trường sử đề ý tới mới chuyển nhà. Trường sử là người trong Vương phủ.

Cuối cùng A Ly cũng nhớ ra, Dữu Tú cháu gái của Thái Hậu chính là Hội Kê Vương phi. Tà Giai Tư lại nói vì một ít cơ duyên cô mới phải gia nhập Đông cung, còn có thể là cơ duyên gì ngoài Hội Kê vương muốn nhân cơ hội mang một thiếu nữ làm tay chân để đưa vào Đông cung?

Lần tiến cử này dĩ nhiên không thể chọn những khuê tú gia đình giàu có, nhưng xuất thân của Tà Giai Tư cũng không tránh khỏi quá hèn mọn.

Chắc là phải điều tra một chút mới tốt.

Hội Kê non xanh nước biếc, Hội Kê vương cũng là người trí thức mẫu mực, thường tập trung những danh sĩ chưa làm quan hoặc có chí với non sông lập ra Hội Kê. Nay hội Lan Đình dạo chơi Sơn Âm, có thể so với việc quan trọng của giáp Lạc Thủy năm ấy.

Cái nơi thế này sao có thể thiếu đám con cháu vương gia Lang gia được chứ? Thực ra Hội Kê cũng chính là đại bản doanh của lực thúc A Ly, Vương

Khôn.

A Ly sai người đi thăm dò, bên đó có tin rất nhanh.

Hỏi rằng, quý danh của cô gái nhà họ Tả có phải là “Giai Tư”? Nếu là vị mỹ nhân này, thì chính là một câu chuyện được truyền tụng hết sức nóng hổi. Mới đầu khi Tả gia đến Hội Kê, rất được vương phủ Hội Kê quan tâm, thỉnh thoảng cũng được đưa đi làm quen với các sĩ tộc quanh đó. Phu nhân nhà anh ta rất thích khoe về cô em chồng, nói cô nhỏ trong nhà xinh đẹp đa tài thể nào, thường xuyên qua lại, thanh danh vị cô nương họ Tả này đã lan tỏa ra khắp nơi. Hội Kê vương phi muốn gặp cô, nên cho người đi mời. Tả cô nương không thể từ chối, nên đành phải đi.

Ai ngờ nỏ bộc tính sai ngày, lúc Tả cô nương đang chờ ở nhà kê, không gặp được vương phi, mà lại gặp Hội Kê vương.

Trong lòng Hội Kê vương đã ngưỡng mộ từ lâu, thấy cô nương này quả nhiên tuyệt sắc, liền có lòng muốn thu nạp cô. Có lẽ lời nói gây hiểu lầm, chẳng biết thế nào, cuối cùng lại động tay động chân.

Tả cô nương gặp nguy không hoảng, kêu lớn là mình do vương phi mời đến, chớ nên hồ đồ động tay động chân với cô, lại còn cả gan tự nhận là Hội Kê vương — từ bao đời nay, Hội Kê vương luôn là người thanh cao đỉnh đạt, sẽ không làm việc xấu xa thế này! Rồi không chút do dự bưng một bình hoa sành ném qua, đập vỡ mũi Hội Kê vương “thanh cao” kia, máu chảy ròng ròng.... Cuối cùng, vừa hay vương phi dẫn theo người hầu ghé qua, mới xua tan hiểu lầm.

Hội Kê vương khoan hồng độ lượng, dù bị người ta đánh cho mặt mũi bầm dập, cũng không ghi hận cô nương nhà người ta. Vương phi cũng khâm phục vị cô nương này vừa có mỹ mạo lại vừa gan dạ sáng suốt, đúng lúc có người muốn tuyển mỹ nhân vào Đông cung, nên tiến cử Tả cô nương.

A Ly: __ = Lục thúc..... Thật ra thúc không cần phải nói vòng vo như vậy đâu, hại não lắm

Nói đến nói đi, cũng là vì trong lòng Hội Kê vương có tư tâm, mượn danh vương phi để lừa người ta. Ai ngờ cô nương kia không chịu khuất phục, việc đã đến nước này cũng không thể giấu giếm, cuối cùng vương phi lại biết. Vương phi cũng không muốn giữ một tuyệt đại giai nhân ở bên cạnh, mới kín đáo đẩy thẳng vào Đông cung — dù Hội Kê vương có tà tâm, chắc cũng không có gan đến Đông Cung để trộm người?

A Ly chỉ có thể cảm thán, bề ngoài thì đoan trang, lại giữ toàn bộ suy nghĩ ở bên trong, đây mới là phong cách xử sự của Dữu Tú.

Đưa Tả Giai Tư, người lớn lên từ môi trường thế kia vào Đông Cung, sớm hay muộn cũng sẽ phải đối mặt với mưa máu gió tanh. Hoặc cô ấy bị người ta giải quyết trong đấu đá chốn cung đình, hoặc cô ấy phải đấu tranh để tìm đường sống, chứ tuyệt đối không có con đường thứ ba. Dữu Tú cũng chưa chắc đã trông cậy Tả Giai Tư có tiền đồ gì, dù sao đúng lúc có một cái đỉnh trong tay, giữ lại thì không ổn, nếu có thể đóng ra bên ngoài thì cứ đóng. Đóng được ở Đông Cung là buồn bán có lời, không đóng được cũng chẳng hề tổn thất. Vừa không sợ về sau cô ta phú quý sẽ trả thù Hội Kê vương. Thứ nhất, Hội Kê vương không phải người có năng lực bình thường, thứ hai, anh chị của cô ta còn đang nằm trong tay mình, ba là chỗ càng cao càng khó đi, nếu Tả Giai Tư trèo lên địa vị kia thật, chỗ dựa sau lưng cũng có thể lực của vương phủ. Chắc chắn, so với Dữu Tú, Hội Kê vương càng hiểu điều này hơn. Đang lúc làm loạn bị Dữu Tú phá hỏng việc, chắc hẳn cũng không còn mặt mũi dây dưa với Tả Giai Tư nữa, rõ ràng vật hết hạn này cũng chưa chắc đã không dùng được.

Còn về phần Tả Giai Tư, đắc tội Hội Kê vương, vào Đông Cung có lẽ là lựa chọn duy nhất của cô. Đứa trẻ sinh ra và lớn lên ở gia đình như vậy, khuôn mặt xinh đẹp ngược lại chính là tai họa của cô.

A Ly giờ bừa danh sách, cuối cùng do dự không biết có nên đưa Quế Hương tới hầu hạ Tả Giai Tư không.

Giờ Tả Giai Tư đối với Hội Kê vương mà nói không còn giá trị lợi dụng. Bất kể sau này xảy ra chuyện gì, cô cũng sẽ không quan tâm đến nữa.

Nhưng A Ly lại muốn biết.

Cô có rất nhiều chuyện muốn biết rõ ở kiếp đầu tiên, nhất là cái câu “thiếp bị người ta hại” của Tả Giai Tư. Câu nói ấy cũng là vớ vẩn của cô với Tả Giai Tư trong cả ba kiếp, nó cũng khiến cô khó mở lòng với Tư Mã Dục suốt kiếp đầu tiên.

Có lẽ câu nói kia của cô ấy có dụng ý.

Tả Giai Tư như một đoá hoa nở rộ trong cuộc đời của cô, lại tàn lụi trên tay cô. Đương lúc thanh xuân lại chết một cách không minh bạch như thế, bản thân cô ấy không cam lòng, sao không để A Ly ném chút khúc mắc?

Cuối cùng A Ly viết, để Quế Hương tới hầu hạ Tả Giai Tư.

Tư Mã Dục đi tuần ba tháng, trước đó A Ly cũng không đi cùng.

Mới đó mà anh đi đã non nửa năm.

Gần nửa năm nay, Tả Giai Tư và Quế Hương không hề có động tĩnh gì. Quế Hương vẫn vừa lười vừa gian như trước, còn Tả Giai Tư vẫn bị người ta xa lánh như cũ. Có điều cô ấy vốn là một đoá hoa lan hoang dã nở trong sơn cốc, một đoá hoa nở rộ, vẫn vui vẻ như trước kia. Vấn đề là tôm cá trong cái ao ở hậu viện đã bị cô ấy ăn hết sạch. Có một lần A Ly gặp cô, cô ấy liền bắt cả cảnh dưới ao, hai người nướng lên ăn. Nhìn bề ngoài thì cá béo núc béo ních, lúc ăn vừa tanh lại vừa cứng, chẳng có mấy thịt ngon. Hai người cắn một miếng, rồi đều tự quay đầu, im im nhả ra.

Tả Giai Tư bèn cam đoan với A Ly, nói qua tháng sáu cua béo lắm, sẽ đãi cô ăn, đảm bảo cực ngon.

A Ly cảm thấy ý tưởng này của cô ấy hoàn toàn không hiệu quả, nên sai người đổi hết cá cảnh trong ao thành cỏ xanh cá mè. Sau đó Tả Giai Tư gửi cho A Ly một đĩa cá con đã được chế biến, nói là tự nhiên cá ở trong viện ăn rất ngon. Tiếc là thời tiết chuyển ẩm, không thể đuổi kịp, nếu không bắt một lần phải được mấy con, có thể ăn được lâu hơn.

Mặt A Ly đầy vạch đen, nghĩ rằng: Cô tinh táo chút đi, cá sống không tốt hơn cá mua sao!

Thời tiết ngày qua ngày dần dần ẩm áp. Bỗng có một ngày Tả Giai Tư bị rơi xuống nước. Lúc A Ly tới thì thấy cô ấy đang bọc mình trong chăn, run rẩy uống canh gừng, bèo vương trên tóc còn chưa lau sạch.

A Ly sưng sốt một lát. Cô vốn nghĩ khoảng thời gian lạnh nhất đã trôi qua rồi, sự kiện tương tự như kiếp đầu tiên sẽ không xảy ra chứ.

Đĩ nhiên trong lòng cô vẫn đang chờ... cơ hội để trục xuất hết đám phụ nữ này ra khỏi Đông Cung. Cô cũng muốn làm tròn lời hứa với Tả Giai Tư, giúp cô ấy mở một cửa hàng ở ngoài hoàng cung, từ đó về sau sống cuộc sống giàu có bình yên.

Cô sai người đi đun nước nóng, lấy thêm chăn dày, sau đó gỡ đám bèo trên tóc Tả Giai Tư xuống, “Sao lại thế này?”

Tả Giai Tư cup mắt, “Không cẩn thận nên bị ngã xuống nước.”

Tay A Ly hơi ngừng lại, “Nói thật với ta đi.”

Tả Giai Tư buống bình lắc đầu, gơ tay, định đẩy tay A Ly ra, nhưng vừa chạm vào, lại không nỡ, cứ thế nắm không buông.

“Chỉ không cẩn thận thôi.....” Cô ấy vẫn cúi đầu như trước, hỏi, “Có phải a tỳ cảm thấy, muội... rất đáng ghét không?”

Cô muốn nói là chướng mắt.

A Ly lau tóc cô ấy, “Không, ta rất thích muội.”

“A tỳ nói thật không?”

“Ừ.” A Ly nói, “Ta không lừa muội đâu. Khi nào ta thấy muội đáng ghét, ta sẽ nói rõ ràng.”

Giao tiếp với cô gái vừa ngốc vừa mẫn cảm như cô đại này, biện pháp đơn giản nhất là ăn ngay nói thật. Chưa hẳn cô ấy có thể nhận ra ai nói lời gièm pha, ai nói thật, nhưng cô ấy sẽ biết mình nên tin ai.

Nếu để cô ấy mơ hồ để tâm vào mấy chuyện vụn vặt, ngược lại lại có thể xảy ra chuyện khiến người ta trở tay không kịp.

Quả nhiên bà vai cô ấy thả lỏng, hỏi: “... Tỳ không muốn cho ta gặp thái tử sao?”

“Không muốn.” A Ly nói, “Nếu có thể, ta muốn để muội xuất cung, sống vui vẻ.”

Tả Giai Tư định như hạ quyết tâm, ngẩng đầu nhìn A Ly, “A tỳ không thích, ta cam đoan không làm. Nhưng, muội đã đắc tội với người không nên đắc tội... Nếu rời khỏi Đông Cung, về sau a tỳ muốn gặp muội cũng tìm không thấy” Chắc chắn sẽ bị xé thành tám phần — ánh mắt cô ấy nói lên điều đó, “A tỳ có thể giữ muội ở lại được không?”

Rốt cuộc cô ấy cũng đã thẳng thắn nói chuyện chính với A Ly. Đây không phải là việc gì đáng giá để khoe ra, so với lục thúc của A Ly, cô ấy nói còn khó hiểu hơn, nhưng cũng đã chứng thật phán đoán của A Ly.

A Ly nghe xong dở khóc dở cười — con người là như vậy, nếu nghĩ mình đắc tội với ai, người đó sẽ trị mình ở mọi chỗ, giống như bàn tay quý của người đó trải rộng khắp trời đất, như thể mình sống thêm ngày nào thì hẳn sẽ chết sớm ngày đó. Thật ra con người nào có ai có trí nhớ tốt, lắm rảnh rồi đến thế?

Đĩ nhiên, Tả Giai Tư mang ngọc mắc tội. Cô ấy xinh đẹp như thế, khó tránh khỏi việc rước lấy phiền toái.

A Ly cũng chỉ có thể cười nói: “Sợ gì, có ta bảo kê cho muội rồi. So với Hội Kê vương thì ta còn lợi hại hơn ấy chứ.”

A Ly cũng không tiếp tục hỏi đến cuối cùng Tả Giai Tư đã bị ai đẩy xuống.

Người giấu mọi xấu xa bản thủ, cũng không thể giấu sạch sẽ mọi nhược điểm. Có điều sẽ tốn nhiều công sức và thời gian để thu thập.

Tiếc là lần này chuyện mưu sát không được làm to lên, không thể xét tội liên đới, cuối cùng cũng chỉ trục xuất được một người thôi.

Tháng tám là lúc hương hoa quế thoang thoảng, cuối cùng Tư Mã Dục cũng đã đi tuần từ miền tây về.

Lần này anh đi xa, không tiện thông báo tin tức, có một lần có cơ hội viết thư cho Hoàng thượng, dĩ nhiên thư gửi cho A Ly dày gấp ba lần. Đối với việc lấy việc công làm việc tư của con trai, Hoàng thượng cũng chỉ một mắt nhắm một mắt mở, ném thư cho Hoàng hậu, nói: “Xem này, đúng là vừa cưới vợ đã quên ngay mẹ mình rồi.” Hoàng hậu liếc mắt nhìn Hoàng thượng: “Lại phải nói, gả cho chàng nhiều năm thế rồi, những bức thư chàng viết cho ta, tổng cộng chưa bằng một phong thư của con trai.” Hoàng thượng liền đồng ý, “Có người nói một câu bằng mười câu. Cũng có người dòng dõi ba tở

giấy liền, vẫn chưa nhắc đến điểm chính.”

Hiểu con ông rất rõ!

A Ly phục Hoàng thượng sát đất. Chả phải Tư Mã Dục chính là người đông dài nửa ngày cũng chưa thể nhắc đến điểm chính đó sao?

Nhưng anh không làm chất lượng được, chỉ giỏi về trọng lượng, mà cả việc che giấu cũng không biết đường. Báo hại mỗi lần A Ly nhận phong thư nặng trĩu từ tay hoàng hậu, đều cảm thấy xấu hổ không biết nên chui vào đâu.

Cậu chàng này kể cả việc nhỏ như con muỗi cũng phải báo cho A Ly hay, ngay cả việc buổi sáng ăn cháo bị sặc cũng phải báo cáo. Lê thê nửa ngày mới viết được một câu “Tất cả đều tốt, đừng nhớ ta”, dài dòng mấy phong thư mới viết một câu “Nhớ quá, mong hồi đáp”, dây dưa mấy tháng, cuối cùng mới viết được một bài thơ tình, anh cam đoan một cách khó hiểu “Đá tảng không chuyển dời.” A Ly có thể tưởng tượng ra bộ dạng anh mặt nhăn mày nhí, vừa đọc thư vừa bị anh chọc cho cười lăn lộn, vừa muốn nịnh nọt anh nghe anh kêu hai tiếng rung rung.

Lần này anh ra ngoài vì việc công, nhiệm vụ hoàn thành rất viên mãn, vẫn chơi xỏ Mộ Dung Tuyền một vỏ. Hoàng thượng rất vừa lòng, tự mình tới ngoại ô đón anh tấy trần.

Đứng bên ngoài thì diễn trò khen ngợi khoe khoang, vừa lôi anh đến điện Thức Kiền, ông liền ra sức dạy dỗ anh — thân là thái tử, nhận gánh nặng quốc gia, không ngờ anh lại tự dẫn binh đi đánh lên quân doanh của Mộ Dung Tuyền, không muốn sống nữa sao?! Thái độ nhận sai của Tư Mã Dục khiến ông hài lòng, còn tính ngộ sửa sai cao hay không cao lại là một chuyện khác. Hoàng thượng cũng biết anh nhớ mong vợ mình, cuối cùng cũng nói ít đi một câu, “Đến chào hỏi Thái hậu và mẫu hậu con đi, mau mau rồi về Đông Cung.”

“Vâng!”

Tư Mã Dục trả lời thì rất sáng khoái, nhưng vừa quay đầu, đã chạy nhanh như chớp về Đông Cung tìm A Ly trước.

Thật ra A Ly định ở Đông Cung chờ anh, nhưng hoàng hậu lại kéo tay cô đi nói chuyện — dĩ nhiên hoàng hậu rõ con trai bà là người không biết tuân theo phép tắc, vì vậy bà là đang dạy dỗ anh, “Vừa cưới vợ về đã quên mất mẹ, đã vậy để nó ngay cả vợ cũng không gặp được đi!”

Mưa thu mờ mịt.

Lúc Tư Mã Dục tìm đến hậu viện, từ xa đã thấy A Ly ngồi trong nhà thủy tạ. Mưa phùn rơi xuống ao, gợn những vòng sóng nước rồi dần dần tan biến, như đang gảy lên vô số tiếng nhạc.

Y nhân tại thủy, tổ hồi tông chỉ[1].

Anh liền đi một vòng lớn, lặng lẽ bước đến sau lưng cô, muốn cho cô bất ngờ.

Lúc đến gần, không hiểu sao trái tim lại nhảy lên. Anh cảm thấy là lạ ở chỗ nào, nhưng lại không nói được. Bóng dáng kia đúng là giống A Ly thật, nhưng hình như có vẻ hoang dã hơn. Nếu nói không phải, cảm giác quen thuộc ấy khiến lòng người ta hoang sợ.

Những hình ảnh hỗn loạn bất chợt hiện thoáng lên trong đầu.

Anh nhìn cô nương kia kéo tay áo, dùng quạt hương bồ quạt cho lửa lớn lên, lật cá nướng. Mặc cho đầu đầy mồ hôi, cô dùng mu bàn tay có vết đen lên lau.

Khi cô lau mồ hôi, ống tay áo lướt qua cánh tay của Tư Mã Dục, Tư Mã Dục khẳng định cô sẽ cảnh giác. Nhưng dường như cô không phát hiện ra, ngược lại lại đi về phía trước nhìn ngó, tư thế không phòng bị, nếu ai đẩy tay từ phía sau, chắc chắn cô sẽ rơi xuống nước.

Tư Mã Dục vươn tay ra giữ cô lại, “Cẩn thận.”

Cô nương kia quay đầu kinh ngạc, Tư Mã Dục thì đã nhìn rõ gương mặt lem luốc với ba đường vệt đen kia, lập tức không nhận được cười bật ra.

Tuy rằng rất giống, nhưng không phải là A Ly.

Cảm giác quen thuộc ấy càng ngày càng rõ rệt, gần như khiến Tư Mã Dục cảm thấy nghi hoặc.

“Có phải chúng ta từng gặp nhau ở đâu rồi không?”

Cô nương kia sờ sờ lên mặt một lát, hỏi: “Người chính là thái tử?”

Đúng thật là cô nương hoang dã, Tư Mã Dục nghĩ, “Chính là ta.”

Thật ra từ lúc nhìn thấy dáng vẻ của Tư Mã Dục, Tả Giai Tư đã hiểu rõ rất nhiều chuyện. Cô nhớ rõ nhiều năm trước, khi nhị công tử Tào gia còn qua lại nhà cô, lúc nào cũng bị chị dâu của cô mĩa mai khiêu khích. Tả Giai Tư ăn nhờ ở đậu, không thể giáp mặt chống đối chị ta, chỉ có thể nhân lúc chị dâu không nhìn thấy, mới lén lút liên hệ.

Cô quá khờ, không nghĩ ra được câu nào an ủi, chỉ có thể cố gắng phân bua, “Muội không hề nghĩ thế, huynh đừng nghe tẩu ấy nói. Miệng tẩu ấy toàn

nói những điều xấu xí thôi.....”

Cô không thể nói được câu “Huỳnh đừng hận tẩu ấy“. Nhưng đó thật sự là chị dâu của cô, chị ta đã nuôi cô khôn lớn, cô không thể cùng với người dung hận chị ta được.

Cô còn nhớ một dạo nọ, hai người từng ngồi trên bờ sông xanh, nước chảy chậm chậm, trong tối nổi có thể thấy đáy. Họ nhìn bóng mình dưới nước, không nói lời nào, mãi lâu sau, anh ta mới ngẩng đầu, tươi cười sáng rực với cô.

“Huỳnh không hận cô ta, dù sao cô ta cũng là tẩu tử của muội“. Anh ta nói.

Cho dù giờ đã biết, lời nói ấy là lừa mình dối người. Nhưng khi nhớ lại, Tả Giai Tư vẫn cảm thấy buồn bã.

... Đúng là có một kiểu thích, có thể khiến người ta chịu được khó khăn, tha thứ cho người đã làm nhục mình. Đơn giản là, “Dù sao cô ta cũng là tẩu tử của muội.”

Còn người đang đứng trước mặt cô là Thái tử, lại tự hạ mình đi tiêu diệt sơn tặc, cứu một bé gái mồ côi nghèo túng. Không phải để giữ ở bên cạnh, chỉ vì cô gái mà anh thích mở miệng cầu xin.

Nếu A Ly thích Thái tử, giữ chặt không để cho người phụ nữ khác chạm vào anh, thật ra đây là chuyện quá đổi bình thường.

Sắc mặt Tả Giai Tư như màu tro, nói với Tư Mã Dục, “Chúng ta từng gặp nhau. Nhiều năm trước đây, ta bị sơn tặc bắt cóc. A tỷ của ta đi cứu ta, thật ra là tỷ ấy đi cùng với người.”

Tư Mã Dục vô cùng mù mờ, “Sơn tặc gì cơ? A tỷ người là ai, sao ta không nhớ?”

“A tỷ của ta chính là Thái tử phi đấy.”

Rốt cuộc Tư Mã Dục cũng mơ mơ hồ hồ nhớ ra một số thứ, “Ồ, lần đó là cứu người sao.....”

Sao anh lại nhớ lần đó là Vệ Lang nhỉ?

Rồi lập tức nghĩ tới một việc quan trọng hơn, “Thái tử phi đi đâu rồi?”

Hỏi rõ hướng đi của A Ly, Tư Mã Dục chạy đi rất xa, lại nhớ ra gì đó, tiện tay chỉ một cung nữ, rồi chỉ chỉ Tả Giai Tư, nói: “Tôi phòng bếp làm cho nàng ấy mấy món ăn, thưởng cho nàng ấy.”

Tả Giai Tư còn đang nướng cá trong nhà thủy tạ.

Lúc này cô lại cảm thấy phía sau mình có người vừa xuất hiện, vẫn ra vẻ không phòng bị như trước, đứng dậy... tuy có lần bị đẩy xuống, suýt nữa thì mất mạng... nhưng giờ đây cô nhất định phải thấy rõ mặt hung thủ, không uổng công cô ôm cây đợi thỏ lâu như vậy. Cái lúc bị đụng vào bả vai, Tả Giai Tư nhanh nhẹn trở tay xoay người, vịn cánh tay của người kia.

“Đau quá!”

Tả Giai Tư hơi sững sốt... người bị cô giữ tay lại là thị nữ Quế Hương của cô.

[1] Y nhân tại thủy, tổ hồi tông chi: Người ấy ngay giữa dòng nước, ngược dòng nước biếc tìm đường mà theo. (Edit kém cỏi nghe không được văn lắm TTToTT)

Cuối cùng Tư Mã Dục cũng tìm thấy A Ly tại cung Hoàng Hậu.

Hai người lại một đường đi tới chỗ Thái Hậu thỉnh an, rồi cùng bước lên xe ngựa quay về Đông cung.

Bên ngoài mưa dầm không ngớt, trên toa xe đều ngưng tụ sương mù, chỉ chốc lát thôi quần áo đã ẩm ướt, dính vào người rất khó chịu. A Ly liền dựa sát vào người Tư Mã Dục.

Hỏi: “Sao đến muộn quá thế?”.

Tư Mã Dục nói: “Bị phụ hoàng giữ lại dạy bảo một lát. Trên người lại thấm ướt, bèn trở về thay đổi y phục.”

A Ly lập tức từ trên người anh ngồi dậy. Tư Mã Dục thấy cô như bị sét đánh trúng sắc mặt biến đổi nhanh chóng, bình tĩnh kia rõ ràng là giả vờ, liền giữ chặt tay cô, dùng ngón tay khô ráo vuốt vuốt lòng bàn tay cô, hỏi: “Làm sao vậy?”

A Ly không tỏ vẻ gì, chỉ hỏi lại, “Thật sự chỉ trở về thay bộ quần áo thôi?”

“Ừm... còn vào nội viện tìm nàng nữa. Kết quả, cả người ướt sũng vẫn không tìm được nàng, mới nghĩ rằng có lẽ nàng đang ở chỗ mẫu hậu.”

A Ly mỉm cười, tỉ mỉ nhìn chăm chú ánh mắt anh.

Tư Mã Dục bị cô nhìn đến phải chột dạ.

Trực giác ở sâu trong đáy lòng anh đều mười phần xao động, trực giác kia làm cho anh lo lắng bất an, không rõ nguyên do nào đã khiến anh giấu đi chuyện gặp được Tả Giai Tư. Anh cũng không hiểu vì sao bản thân lại vì chuyện đó mà giống như con vẹt mạnh miệng, rõ ràng không có gì là không thể thắng thắn.

“Không lẽ nàng hi vọng ta trở về để làm cái gì sao?” Tư Mã Dục cười hỏi.

A Ly lắc đầu, nhắc màn xe lên. Bên ngoài từng hạt mưa nhỏ nhỏ bay vào, cô nhắm mắt, dường như thờ dài.

“Không, không có gì hết”. Cô nói.

Đáy lòng Tư Mã Dục vì thế mà trở nên rối loạn.

— Lại là thái độ này. Chung quy cứ cảm thấy cô biết hết mọi việc, rồi lại giống như chuyện gì cũng khinh thường không muốn bàn bạc với anh. Làm như anh là kẻ vô tri, không hiểu chuyện, chỉ biết khiến cô mệt mỏi rồi, bắt đắc dĩ, phải bỏ qua và bao dung tất cả.

Cảm giác đó rất đáng ghét, giống như có một chuyện gì đó, đối với bạn là vô cùng quan trọng, mọi người chung quanh bạn đều biết, nhưng lại thông đồng với nhau để giấu bạn. “Rốt cuộc nàng đang lo lắng điều gì hả?” Anh không nhận được liên mồm miệng chất vấn.

A Ly không rõ nguyên do.

Nhưng mà có chuyện trước làm nền, giờ phúc này cô tỏ ra vô tội, ngược lại càng làm người ta không cam tâm.

Tư Mã Dục kéo phanh cô quay lại, nghiêng người ngậm chặt cánh môi cô, giận hờn cắn hai cái, vẫn không đủ nhấn tâm làm cô đau. Lại ngậm chặt, nhẹ nhàng trần trọc. Dường như chỉ làm như vậy mới có thể từ miệng cô cắn ra được câu trả lời.

A Ly Ly buồn cười, kết quả lại bị anh hôn dỗi cắn một cái. Anh nhắm hai mắt lại, thân thuộc như con đường về nhà, cửa cũng không thèm gõ liền tìm đường đưa đầu lưỡi đi vào. Không chậm không nóng, dịu dàng nồng đượm.

A Ly thả màn xe xuống, tiếng mưa rơi liền bị chặn lại bên ngoài.

Xe ngựa chạy qua cầu nhỏ, từng hạt mưa len lỏi vào những mái ngói đen trên bức tường trắng rồi chảy đi. Mưa bụi Giang Nam bay lất phất như bức tranh. Từng vó ngựa đạp lên mặt đá, vệt qua những cửa sổ sát đường tạo ra vô số ảo ảnh, lăng từ quay về không còn là khách mà đã thuộc về cô rồi.

Cánh tay anh vòng qua người cô, A Ly cũng ôm lấy anh. Cuối cùng đem nụ hôn bức cung biến thành dây dưa của tiểu biệt thắng tân hôn.

Khi xuống xe Tư Mã Dục ôm A Ly, A Ly vòng tay qua cổ anh.

Ngoài phòng, hoa quế theo mưa rơi xuống, A Ly cúi đầu vào lòng anh trốn mưa.

Tư Mã Dục nói khẽ: “Chúng ta cũng nên bắt đầu lo lắng đến vấn đề con cái đi, không phải nàng đang sốt ruột cầu con sao?”

A Ly nghĩ, nếu có thể sinh thì cô đã chẳng sốt ruột, hiện giờ cũng chỉ mới ở độ tuổi học sinh trung học thôi mà.

Dứt khoát không trả lời.

Tư Mã Dục liền lên giọng âm cuối, ở bên tai cô, “Sao?”

Nắm ngón tay A Ly len lỏi vào bên trong áo Tư Mã Dục, thấp giọng oán trách, “Vào nhà rồi hẵng nói _____”

— Anh ôm người ta đứng nói chuyện không cảm thấy nặng sao?

Tư Mã Dục đắc ý cười lên, nghĩ rằng, cuối cùng cũng có lúc thành thật. Liền ôm cô cao hơn, đi xuyên qua từng cánh cửa, ôm thẳng vào trong phòng ngủ.

Tư Mã Dục rong rui trên đường đã non nửa tháng, cả người mệt mỏi. Mặc dù muốn giày vò qua lại một lần, nhưng thể lực không đủ. Vừa trở về náo loạn với A Ly được một lát đã ngáp ngáp dài.

A Ly ngồi, anh liền gối đầu lên đùi A Ly, câu được câu không cùng cô nói chuyện.

Nhưng không hề ngoan ngoãn, ngón tay cứ len vào bên trong quần áo thăm dò. Nhưng không có lực sát thương gì, chỉ khiến A Ly nhồn nhột, cô bèn nhéo tai anh, cười nói: “Chàng thử động thêm chút nữa xem?” Anh cười hi hi, rồi im lặng một lúc, như là đang ngủ. Lại nửa tỉnh nửa mê gọi một tiếng, “A Ly.”

A Ly liền khẽ nói: “Thiếp đây”.

Anh sờ soạn hai bên, bắt được tay A Ly, nắm chặt, âm thanh yếu ớt một mõi, “Nàng không được đi đâu hết.”

“Vâng”

“..... Dù sao vẫn cảm thấy nàng chỉ trả lời ta cho có lệ“. Anh cầu nhàu oán giận một tiếng, lúc này cuối cùng mới chịu ngủ.

Anh vừa ngủ thì lập tức ngủ như heo, sét đánh cũng đánh không tỉnh, cơm chiều cũng không thức dậy để ăn.

Đến khi A Ly thấy đói, Châu Ngọc hỏi có nên gọi anh tỉnh dậy hay không, A Ly liền cười lắc đầu, nói: “Cứ để chàng ngủ, chạy ngựa đường xa mệt nhọc đến độ nào không tưởng tượng được đâu“.

Đẩy anh qua một bên, liền cho gọi người thân tín của anh đến hỏi chuyện. Tất nhiên cũng biết, quả nhiên anh lại gặp Tả Giai Tư.

A Ly ngồi một mình buồn xo tới tận nửa đêm, nhìn Tư Mã Dục ngủ ngon, dáng vẻ thoải mái, liền cảm hận đi qua bóp mũi anh, nhìn anh chịu đựng đến đỏ mặt, há miệng thở lớn, nhưng vẫn không tỉnh, mới cười buông anh ra.

Rồi oán giận nói: “Còn hồ đồ tái phạm, sẽ không cần chàng nữa.....”

Tối nửa đêm, Tư Mã Dục bắt đầu ngủ không yên giấc, gian nan giãy dụa, lại cứ như đang bị trói buộc, tay chân gãy mãi không ra, âm thanh cũng kẹt lại trong cổ họng.

A Ly bị anh đánh thức, nghĩ là con ác mộng bình thường, mới mơ mơ màng màng đưa tay vỗ trán an anh. Sờ soạn mồ hôi đầy tay, mới nhận ra không đúng, vội vàng đẩy anh, gọi: “A Mang, A Mang?“.

Tư Mã Dục giờ tay ra, cố gắng mò mẫm xung quanh. Như đang cố gắng nắm bắt thứ gì đó, A Ly vội vã cầm tay anh. Anh nắm thật chặt, chợt bình tĩnh trở lại. Kéo tay A Ly đến trước ngực. A Ly cúi người xuống hôn anh, đột nhiên có giọt nước mắt rơi từ khóe mi anh xuống.

Bên ngoài mưa vẫn đang rơi, thỉnh thoảng gió cũng thổi gắt, làm tiếng mưa bỗng nhiên dày đặc hơn. Xuyên vào cửa sổ, khiến cả ánh nến trong phòng bỗng trở nên chao đảo.

Chiều rõ hai vệt nước trôi xuôi từ đôi mắt anh.

Đó quả thật là nước mắt.

A Ly bỗng nhiên không biết phải làm sao.

Tư Mã Dục ngủ an ổn như bức tượng chết, đến mức không nghe thấy tiếng thở. Ánh nến chiếu lên hàng mi thật dài, như được nhuộm trong vàng ánh sáng. Như không hề thỉnh cầu điều gì, mới có thể bình yên nhắm mắt.

Trong lòng A Ly có sợ hãi không sao diễn tả, chính cô cũng thấy là rất khôi hài, nhưng thực sự cô đã len lén đưa tay thăm dò hơi thở của anh, cúi người nghe tim anh đập. Khi đã xác định anh đang yên bình ngủ, mới thở phào nhẹ nhõm, yếu ớt tựa vào người anh. Đêm khuya yên tĩnh, bên tai cô là tiếng tim đập thình thịch. Anh vẫn đang nắm chặt tay cô.

“A Ly Mang.” Cô lại khẽ gọi.

Một lát sau, Tư Mã Dục còn buồn ngủ uể oải đáp lại, “Ừm...” Anh sờ vào mái đầu bù xù của A Ly, ngáp một cái hỏi, “Sao thế.... Trời còn chưa sáng nữa.”

“Là tại chàng đánh thức thiếp trước.”

“.....” Tư Mã Dục không nói gì bắt đầu vò đầu cô.

“Có phải chàng đã gặp ác mộng gì đó?” A Ly lại hỏi.

“không nhớ nữa, hình như không phải là gặp ác mộng.... À, đúng rồi, ta nhớ ra rồi, ta mơ thấy mình đánh thắng trận. Hình như còn là ở bờ sông, đánh cho Bắc Tân quăng mũ cỡi giáp, hoa cỏ lau đều nhuộm một màu đỏ.”

— vậy việc quái gì chàng phải khóc!

Đến đây, người không nói gì chính là A Ly.

“Quên đi, không thèm nghe chàng nói nữa, thiếp buồn ngủ rồi.”

Tư Mã Dục đã ngủ năm sáu canh giờ, sớm đã hồi phục tinh thần, bị A Ly gọi dậy, lại nhớ tới cơn mơ khiến nhiệt huyết sôi trào kia, làm sao ngủ được nữa? Sáng khoái nhanh nhẹn gấp trăm lần, bắt đầu giãy vò A Ly.

A Ly đẩy qua đẩy lại đều không thoát nổi anh, đành dứt khoát để anh muốn làm gì thì làm, bản thân ý chí kiên định bắt đầu ngủ.

Tư Mã Dục găm cán cả nửa ngày, người không hề có phản ứng, nhưng hơi thở lại dần dần yên ổn ngủ thiếp đi, thì có chút cảm giận. Lại đùa nghịch một lát, vẫn cảm thấy như vậy thật không có ý nghĩa, liền không quấy rầy cô nữa. Cũng học dáng vẻ của A Ly, tựa vào ngực cô nghe tiếng tim đập.

Đêm khuya mùa Thu rất dễ làm người ta sinh ra cảm giác trống trải.

Tư Mã Dục nghe tim A Ly đập, không ngờ cảnh tượng trong mơ dần dần tái hiện lại.

Bông cỏ lau bay như tuyết, trống trận âm vang. Khắp núi đồi đầy cánh chém giết tháo chạy, như bị cơn bão cát quét qua. Anh vận trên người khôi giáp kim loại, sắp sửa lên thuyền vượt sông.

Trong lúc vô tình anh nhìn lại. Dưới trời sông mênh mông, mây bắt đầu trôi đi.

Đột nhiên lại có chút bi thương như nước sông thì nhau đập vào ngực liên hồi, nháy mắt đã nhấn chìm người ta đến chết.

Bông cỏ lau phát phơ trước mắt, nhiều sắc đỏ dập dềnh, tựa như quân Đông đang tới, khiến hoa hạnh theo cơn mưa xuân rơi xuống. Khi chớp mũi người được mùi hương thơm ngát, có cô gái khấp khiễng đến bên một cành hoa hạnh. Tư Mã Dục thì thần thờ đứng ngây như khúc gỗ ở phía sau ngắm nhìn.

Thấy cô ấy bám víu thật khó khăn, rốt cuộc mới hái được đóa hoa hạnh kia vào tay, rồi vui mừng thỏa mãn chạy đi. Con thủy triều lại thì nhau đánh vào lồng ngực, sức nặng kia khiến trọng lượng cơ thể không chịu nổi nên bị mang đi thật xa.

Vệ Lang ở Tương Dương ngăn địch, Tạ Liên ở Kinh Khẩu luyện binh.

Còn Tư Mã Dục thì từ Kinh Khẩu đi một mạch đến Tương Dương, sau đó lại từ Tương Dương vòng trở về Kiến Nghiệp, thế nên công việc lại càng ngập đầu hơn nữa.

Mười ngày nửa tháng không về nhà được vì bận việc, thỉnh thoảng cũng quay về, cũng chỉ việc ở đó cùng A Ly ăn uống rồi lăn lộn trên giường, đã vậy còn thường xuyên bị gọi đi khi mới ăn được một nửa.

Ở Kinh Châu ngọn lửa chiến tranh đã muốn lan rộng, có lẽ chỉ còn chờ đợi kết quả cuộc chiến ở phía Tây Tương Dương nữa thôi, hướng Đông, một cuộc chiến quy mô lớn cũng sẽ đến gần.

Toàn bộ tinh lực của Tư Mã Dục đều dồn cả vào bên này.

Đây không phải là một lần khởi báo động của Hoàng Thượng, các nước chư hầu đều thuận theo Triều đình để dẫn quân tương trợ. Cũng không phải do Hoàng Thượng nhúng tay vào, đây là lúc mà khắp bốn phương tám hướng nên chung tay hợp sức. Hướng về một điều duy nhất, là không thể chấp tay dâng toàn lãnh thổ phía Nam tặng cho người Hồ, đánh là điều hiển nhiên. Song nên đánh như thế nào, thì tùy từng nhà tự mình tính toán lấy. Hoàng Thượng cho phép được phát biểu, còn người khác có nghe hay không thì lại là một chuyện khác. Dù cho ai cũng nói rằng, “Chính trị là việc toàn gia, còn sử dụng thì thuộc về Tư Mã”.

Hầu hết quan viên kinh thành đều là bậc trung quân, nhưng trong mắt phần lớn các đại quan ở biên giới, Hoàng Thượng chỉ cần ngoan ngoãn làm vật trang trí là đủ rồi. Không muốn thì chỉ việc đổi người, dù sao cũng đều như nhau.

Từ sau khi Hiếu Trinh Hoàng hậu cải cách đến nay, khi Hoàn Bộ Thanh còn sống, Hiếu Trinh Hoàng hậu dựa vào cường quyền và vũ lực để thống trị thiên hạ. Cộng với uy thế còn lại của một Hoàng hậu vẫn còn đạt được, thậm chí còn có thể dốc hết sức nâng đỡ con gái của bà kế vị. Nhưng bản thân công chúa lại quy ẩn một cách kì lạ, kể đó Hoàn Bộ Thanh phản loạn, tới nay uy nghiêm của triều đình vẫn chưa khôi phục lại được.

Hoàng Thượng đã cố gắng nhiều năm, mới cải thiện được vài phần — ít nhất hiện nay, nhất cử nhất động của Tư Mã Dục, cũng không còn ai dám trực tiếp đưa mặt ra chống đối.

Chỉ đến lúc này, A Ly mới có thể cảm thấy, rằng bản thân ngay từ nhỏ đã có mệnh làm Thái Tử Phi.

— mười lăm châu của Giang Nam ngày nay, có sáu châu bao gồm toàn bộ quân sự và chính trị đều nằm trong tay Vương gia, và lại đại đa số các kiểu dân ở đây đều đầy đủ đất đai. Nếu đánh dấu trên bản đồ, nhìn chung toàn bộ lưu vực sông Trường Giang đều có con cháu Vương gia làm Thứ sử hoặc Đô đốc quản lý nhân sự. Chỉ riêng Giang Bắc, khu vực lân cận sông Hoài là Từ châu và Duyệt châu, đều lần lượt do Dữu Lâm và Tạ Băng quản lý. Tạm thời không nói đến Dữu gia, cả ba đời Tạ gia đều phò tá Thái tử. Vương gia thì như đại thụ phần thịnh sum suê, cả gia tộc chia thành từng nhánh hỗ trợ lẫn nhau, mỗi nhánh đều có lập trường riêng, không bị nhánh chính tạo áp lực chi phối. Nhưng Vương Thân cũng là người có thủ đoạn và uy danh, nhờ thế mới đủ khả năng thống lĩnh toàn bộ gia tộc. A Ly gả cho Tư Mã Dục, cũng giám bớt biết bao nhiêu chuyện cho anh — tuy thế cũng đem lại cho cha cô không ít phiền toái.

Nhưng dù là như vậy, Tư Mã gia cũng vẫn có người muốn ngăn đường cô.

Thu đi Đông đến, thời tiết lạnh dần, trong cung cũng bắt đầu phát quần áo chống lạnh và đồ dùng hằng ngày.

A Ly cũng không phải là “ông lớn” duy nhất ở đây, trong sáu cơ thiếp trên danh nghĩa của Tư Mã Dục, cô chỉ giao hảo với mỗi mình Tả Giai Tư, lại biết cô ấy bị rơi xuống nước nhiễm lạnh, đồ phân bổ cho cô cũng đặc biệt nhiều hơn.

Mặc dù vậy, vẫn còn cảm thấy cô ấy chưa đủ dùng — cô nương này ngày thường trông mảnh mai như hoa, nhưng dạ dày lại như bậc công chúa. Nhiều khi chẳng biết gặp phải chuyện gì, phiền phức ra sao, đã thấy lo sợ rằng cô ấy sẽ không ổn.

A Ly chỉ là thấy kỳ lạ, suốt hai tháng cuối Thu năm nay cô ấy dường như vẫn chưa có động tĩnh gì. Thời điểm cá nhiều thịt nhất, A Ly cứ tưởng rằng các cung nữ trông nom hoa cỏ và cây cảnh trong viện lại đến chỗ cô báo cáo lại tình hình của Tả Giai Tư, song cuối cùng lại không có.

Một hôm phân phát xong hết quần áo và đồ dùng hằng ngày, rảnh rỗi, cô lặng lẽ đi một mạch qua những cánh cửa nhỏ thẳng đến điện của cô ấy.

“Gần đây ăn uống rất đầy đủ.” Khi hỏi đến, Tả Giai Tư nói rằng, “Trên dưới đều rất sẵn sộc muối.”

Cô vừa nói xong, quả nhiên có tiểu nha hoàn mang điểm tâm và nước trà đi vào. Còn cẩn thận hỏi Tả Giai Tư còn cần cần dặn gì thêm không.

“Không cần nữa, các người cũng lui xuống đi.” Tả Giai Tư nói, nghe giọng điệu, dường như có chút rầu rĩ không vui.

Nha hoàn lui xuống.

A Ly liền cười, hỏi: “Thế nào, không vui sao?”

Tả Giai Tư liền gật đầu, lại cúi đầu gầy gầy trà trong chén, “Nhìn bọn họ cười nói giả dối, lòng lại buồn . . . . Rõ ràng sau lưng tùm ba tùm bốn nói không thích nhận trách nhiệm hầu hạ người mặt lạnh thế này thế nọ, thế tại sao cứ giả vờ rất thích muối cơ chứ?”

A Ly không nhịn được, cười rộ lên, “Muội quan tâm họ nói sau lưng làm gì, không phải là tự tìm lấy buồn bực sao? Xem người xem mặt, chứ nào phải xem mông.”

Tả Giai Tư tự nhiên không vui, “A tỷ người không hiểu đâu. . . .”

“Vậy nói tỷ nghe đi.”

Tả Giai Tư lại bắt đầu phiền não nhiều hơn, im lặng thật lâu, mới trả lời A Ly: “Bọn họ dạy muội tự bảo vệ mình, dạy muội phải hướng về phú quý.”

A Ly liền im bặt.

— Thực ra ngay tại kiếp đầu tiên, cô nên phát hiện ra những điều này mới phải. Tất cả đều cần có một bước ngoặt, mà bước ngoặt đó chính là Tả Giai Tư gặp Tư Mã Dục. Bởi vì cô gái này có gương mặt thừa xinh đẹp, vẻ đẹp mà không có người đàn ông nào không choáng ngợp.

Dữu Tú kiêng kị khuôn mặt xinh đẹp này, nên cô ta mới đưa Tả Giai Tư vào Đông cung. Nếu A Ly cũng kiêng kị khuôn mặt xinh đẹp này, thì tất nhiên sẽ xem Tả Giai Tư là địch.

Nếu vậy, lúc này Tả Giai Tư nên tự bảo vệ mình như thế nào?

Có hai cách khác nhau: lấy lòng Tư Mã Dục cùng Thái Hậu, và đề phòng A Ly. Mà lấy lòng Tư Mã Dục, cũng chính là con đường hướng đến phú quý của cô.

Bản thân Tả Giai Tư không mơ tưởng này nọ, cô bị ép vào Đông Cung, suy nghĩ luôn theo chiều hướng tiêu cực. Nhưng khi gặp được Tư Mã Dục, cũng đã từng hao tổn tâm trí để khiến cho Tư Mã Dục không thể liếc ánh mắt sang nữ nhân nào khác, lúc đó giá trị của Tả Giai Tư cũng lập tức lộ rõ. Cho dù chính Tả Giai Tư không hề muốn, chỉ sợ bọn họ cũng sẽ dụ dỗ, cưỡng ép cô đi lên con đường này. Vì rất nhiều chuyện, thậm chí bọn họ sẽ còn chủ động thay Tả Giai Tư mà bắt cầu kiều.

Nếu bọn họ lại đang cấu kết tìm mọi cách để dụ dỗ Tư Mã Dục đến chỗ Tả Giai Tư, hoặc ngược lại. A Ly e rằng, hiện tại bọn họ vẫn đang vui vẻ thông đồng bàn tính, tự cho là mình thông minh.

“Bọn họ dạy muội, muội không cảm kích thì thôi, tại sao còn trở nên tức tối?” Cô bèn hỏi, “Hay là họ đã nói điều gì đó mà muội không thích?”

“Vâng.” Tả Giai Tư chất chứa phiền muộn suốt mấy tháng, cuối cùng ở trước mặt A Ly trút hết ra, “Các nàng muốn muội đề phòng a tỷ.”

Chuyện này đương nhiên phải có rồi, A Ly chỉ cười lắng nghe. Dù sao cô và Tả Giai Tư chính là đại nghịch gặp phải nhị nghịch, chỉ cần trong lòng có phát sinh ý nghĩ xấu xa nào, người kia nhất định sẽ rất thương cảm— có điều nói đi cũng phải nói về, mối quan hệ tình cảm giữa cô và Tả Giai Tư rất nhạy cảm, nếu thật sự có người này sinh ý xấu, hai người tự nhiên sẽ thu hút lẫn nhau, cứ cố gắng đề phòng là sẽ ổn.

“Còn nói, Hội Kê vương phủ đã đưa muội vào, đó là chỗ dựa vững chắc của muội, muội nên thường xuyên qua lại, hỗ trợ cho nhau.”

Một ngụm trà vừa vào đến miệng A Ly liền bị phun ra — cô nàng này cũng quá là trung thực rồi.

Ánh mắt Tả Giai Tư có chút oán trách, ngậm miệng không nói gì nữa.

A Ly càng bôi càng đen, “Lời . . . lời này thật ra cũng không thể tính là hại muội được.” Đúng vậy, không hại muội.” Tả Giai Tư cắn môi, thực sự muốn đẩy A Ly ra khỏi cửa nếu không phải là chỗ chị em thân thiết, “Chẳng qua là dạy muội chân ngoài dài hơn chân trong, nhận giặc làm cha, lấy oán trả ơn. Tuy muội ngốc đấy, nhưng vẫn thừa biết ai tốt với muội, ai hại muội lại còn muốn lợi dụng muội.”

A Ly cười nói: “Muội thật sự là người ân oán phân minh đó nha.”

“Đó là đạo lý đơn giản nhất ở đời. Lúc còn rất nhỏ, mẹ muội từng nói với muội câu này, 'đĩ trực báo oán, đĩ đức báo đức'. Ý nghĩa chính là, người khác cắn muội, muội liền cắn lại, cắn đến khi nào hết giận mới ngừng. Người khác đối xử tốt với muội, muội cũng sẽ đối tốt với người đó, tốt đến mức không thẹn với lương tâm mới thôi. Có điều, người mà muội gặp phải, vừa có oán lại vừa có đức, cho nên muội không thể cắn cho hả giận, cũng không thể lấy lòng tốt để đối xử. Chỉ có a tỷ đối với muội có ân, Hội Kê Vương kia với muội thì chỉ có oán. A tỷ người nói xem, các nàng cứ khăng khăng muốn muội làm điều ngược lại, là có dụng ý gì chứ?”

“Có dụng ý gì à . . .” A Ly có chút khổ sở vò loạn tóc Tả Giai Tư, “Người với người không chỉ có oán và đức, còn có lợi và hại. Bọn họ là đang tính toán lợi hại cho bản thân, muốn hại ai, chán ghét ai chưa hẳn là cùng người đó có thù oán, chẳng qua chính là dẹp bỏ vật cản đối với họ. Đối tốt với ai, thích ai không hẳn bởi vì đó là người tốt, chẳng qua là người đó đã cho họ một lợi ích nào đó mà thôi.”

Việc tính toán lợi hại cho bản thân, khắp nơi đều như cá gặp nước, mọi việc đều thuận lợi. Ý nguyện sống lúc đầu, lại thường tiến thoái không theo quỹ đạo, được cái này thì lại mất cái khác.

Bởi vì thế gian đức và oán vốn không phân biệt rõ ràng, lợi ích thì chỗ nào cũng có. Hiểu biết về việc trả ơn hay báo oán cũng không ảnh hưởng đến sự sống của mỗi người, chỉ cần giỏi việc cân nhắc lợi hại, sẽ không gây sai lầm, nguy hiểm cho bản thân.

Tình cảm đơn thuần lại thường không thể dung nạp được những tính toán đó. Đến cuối cùng thường là vì yêu mà sinh hận, cầu toàn nhưng lại bị hủy hoại.

Ở kiếp đầu tiên, Tả Giai Tư đối với cô mà nói, rất có thể chính là tình hình này chẳng.

“A tỷ sẽ không như vậy đâu” Tả Giai Tư nói thêm.

“Khó nói lắm” A Ly cười nói, “Nếu muội dám cướp chồng của tỷ, tỷ sẽ cắn muội cho đến chết.”

Tả Giai Tư suy nghĩ một chút, rồi nói: “Đó là do muội phản bội a tỷ trước, a tỷ hận muội nên chẳng thể oán trách điều gì.”

A Ly vừa cười vừa xoa đầu cô, “Cho dù muội phản bội ta trước, có thể ta cũng sẽ không nhẫn tâm cắn chết muội. Chắc là chỉ biết hận đến nghiến răng nghiến lợi, đem muội đến một nơi xa thật là xa, cả đời cũng không muốn gặp muội nữa.”

Tả Giai Tư cũng cười rộ lên, “Muội cũng biết a tỷ là người như vậy, a tỷ quá chậm chạp. Giống như con rùa đen, chọt chọt một chút liền im hơi lặng tiếng rụt đầu lại, có gọi cũng không chịu ra nữa.” Lại lặng lẽ nói, “Chỉ có điều, muội sẽ không lừa dối tỷ đâu.” “Ừ. . . .” A Ly có chút cay đắng, cười rộ lên.

Nếu thật lòng muốn giúp Tả Giai Tư quyến rũ Tư Mã Dục, không lý nào lại khích lệ Tả Giai Tư dây dưa mờ ám với Hội Kê Vương nữa.

A Ly biết rằng, theo suy đoán của bản thân, chi sợ thật là có chuyện gì khác. Bèn dẫn dò Tả Giai Tư: “Sắp đến là sinh nhật của Thái Hậu, Hội Kê Vương cũng sẽ đến kính thành. Kê đã đưa muội vào đây nhất định cũng không có ý tốt gì, muội không nên để ý đến hấn thái quá.”

“Vâng.”

Thật ra A Ly thấy câu dẫn dò này rất vô dụng — Tả Giai Tư đối với Hội Kê Vương chắc sẽ có đề phòng, nhưng Hội Kê vương mà lại chịu tự thân xuất mã sao? Còn Tả Giai Tư đối với anh chị của mình, làm thế nào có khả năng đề phòng?

Nghĩ thêm một hồi, vẫn không biết nói thêm gì nữa. Cô không có khả năng giúp anh chị của Tả Giai Tư an bài đường lui — thứ nhất, bản thân họ đang ngụ tại Hội Kê cũng không tồi, chưa chắc đã bằng lòng lánh đi nơi khác, thứ hai, A Ly thật lòng muốn biết, bên kia sẽ ra chiêu gì nữa đây.

Từ lúc nghi ngờ Quê Hương và Hội Kê vương có cấu kết với nhau, bên Thái hậu thường thứ gì, A Ly cũng không dám ăn uống tùy tiện.

Nhưng thật ra A Ly cảm thấy Thái hậu không phải là người hồ đồ như thế. Tốt xấu gì đương kim Hoàng thượng và Tư Mã Dục đều do bà tự tay nâng đỡ, Tư Mã Dục đối với bà như bà nội ruột của mình, coi công chúa Tĩnh An như cô ruột. Thái hậu ở trong cung hơn nửa đời người, ngay chuyện đó cũng có thể nhìn ra được. Dù cho Hội Kê vương có là chồng của Dữu Tú, nhưng có thể thân với bà hơn Tư Mã Dục được sao? Dù sao Dữu Tú cũng chỉ là thế hệ cháu gái của Thái hậu, Hội Kê vương cũng không phải người hiểu thấu.

Có điều đến cuối cùng kết quả của việc dưỡng ơn cũng chẳng có là bao. Thái hậu không còn chồng, cũng không có con trai, lẽ nào trong lòng bà nghĩ muốn bỏ một tay, giúp nhà mẹ đẻ đoạt lại quyền thế ngày xưa thật?

Tuy không có chứng cứ, nhưng A Ly vẫn không giấu Tư Mã Dục.

Dù sao nếu hai người kia ra tay thật, chắc chắn có thể khẳng định người đầu tiên bị hại sẽ là Tư Mã Dục. A Ly chỉ là tiện tay mà thôi.

Tư Mã Dục nghe xong cũng không để trong lòng, chỉ nói, “Ta sẽ nói người ta chú ý.”

“Chàng đừng lo là như vậy.....”

“Không có gì đáng lo cả.” Tư Mã Dục nói, “Việc gần nhất, không ra tay được. Hội Kê vương kia chỉ có hình thức đẹp, nhìn có vẻ quân tử già dặn, thực ra lại chẳng có bản lĩnh gì, là gan lại nhỏ. Nàng mà ép hấn, trở mình cũng chẳng dậy nổi sóng gió nữa là.”

“Chi e hấn dùng thủ đoạn đề tiện.....”

Tư Mã Dục cười tới nỗi không biết làm sao, “Trong mắt nàng ta chỉ là một người để cửa mở không thế sao?” A Ly nghĩ rằng, anh thế thật ấy chứ. Chẳng những anh để cửa mở không, mà còn cống rấn cần gà nhà!

Dĩ nhiên, kiếp này cô cứ biểu hiện giữ cửa không tốt là được.....

Tư Mã Dục thấy sắc mặt cô thay đổi mấy lần, không kìm được cười cười ôm cô hôn hai cái, “Nếu không nàng giúp ta dạy bảo hần nhé? Nàng nói làm gì thì ta sẽ làm nấy. Chúng ta sử dụng chiêu lật mềm buộc chặt, tương kế tựu kế, thế nào? Còn cái gì Hương thuộc phòng của người nào? Có muốn ta giả bộ bị nàng ta mê hoặc không, để thử xem bước tiếp theo trong kế hoạch của Hội Kê vương là gì?

A Ly trở tay nắm lấy cái mũi Tư Mã Dục, “Chàng dám?”

“Ặc..... Ta chỉ làm bộ một chút thôi mà.”

“Làm bộ cũng không được! Có muốn thiếp cũng thử giả vờ, xem phụ nữ bên cạnh chàng nhiều hơn hay đàn ông bên cạnh thiếp nhiều hơn không!”

Vừa nói ra đã cảm thấy không ổn, nhưng cũng không thể giấu được, nên bỏ qua Tư Mã Dục luôn, giận dỗi vào nhà khóa cửa.

Tư Mã Dục xoa xoa cái mũi rồi đuổi theo, liền gặp cảnh không cho khách vào nhà, ở ngoài đẩy cửa hai cái không ra, trong lòng vô cùng âm ức, “Được được, nổi nóng gì chứ..... Ta chỉ đùa với nàng một chút thôi mà.”

A Ly dựa vào cửa, người dần dần trượt xuống, cô ngồi ôm đầu gối, cảm thấy hơi mệt mỏi.

Tư Mã Dục còn đang ở bên ngoài dỗ ngọt, A Ly không trả lời.

Cô nghĩ, sơ sơ Tư Mã Dục có nỏ cả đầu cũng sẽ không hiểu, anh chạm vào được vùng cấm của A Ly như thế nào. Nguồn gốc tội lỗi của anh thì không sao, tuy anh chưa từng làm, nhưng lại vì nó mà bị phạt. Ngắm lại thấy cũng rất không công bằng.

Bên ngoài dần dần không còn tiếng vang nữa.

A Ly từng nghĩ, thật ra Tư Mã Dục cũng rất mệt mỏi, ngày nào anh cũng có những chuyện phiền lòng như thế, so với cô, anh là người phức tạp rồi rắc rối hơn cô nhiều, khiến anh không chịu nổi phiền nhiễu. Việc cố nhẫn nại ở ngoài cửa dỗ dành cô lâu như vậy, đã rất hiếm có rồi.

Cô cảm thấy như thế cũng rất tốt, hai người ngủ một giấc có lẽ sẽ minh mẫn hơn, chờ ngày mai trở lại yên tĩnh sẽ lại trò chuyện như trước.

Nhưng từ phía sau cửa sổ bỗng vang kết một tiếng. Gió lạnh mùa đông lùa vào mang theo hơi nước, trong nháy mắt A Ly thấy hơi đau đầu.

Tư Mã Dục nhanh nhẹn vào từ ngoài cửa sổ, rồi đứng trên bàn đóng cửa sổ lại, hà hà vào tay sưởi ấm.

“Ai đóng chặt cửa sổ lại thế? Hại ta cạy mất nửa ngày.”

A Ly ghen ở trong hòng. Lúc lòng cô đang phiền muộn như vậy mà anh lại coi việc lớn như việc nhỏ, khó tránh khỏi việc càng thêm tức giận. Đứng dậy định đi vào bên trong, Tư Mã Dục vội nhảy xuống bàn đuổi theo. Anh kéo cánh tay của A Ly lại, A Ly liền kéo một tấm màn cuốn chặt người mình vào, giống hệt con tắm.

Tư Mã Dục gỡ nhiều lần không ra, bèn ôm cả cái kén, “Trước kia sao không phát hiện, không ngờ tính tình nàng lại lớn như vậy.”

Vì lúc đó ngay cả liếc mắt một cái anh cũng không nhìn tôi – A Ly nghĩ.

“Ta nhận sai, sau này sẽ không đùa như vậy nữa. Nương tử tha cho ta một lần đi.” Tư Mã Dục vừa cười vừa nói.

A Ly ngẫm thờ dài một hồi. Vẫn không đáp lời như trước.

Chợt nghe một tiếng “xoẹt” vang lên, không ngờ Tư Mã Dục lại xé màn ra. Ánh sáng bên ngoài chiếu vào, anh bỏ lớp vải dệt, lộ gương mặt của A Ly ra, đầu tiên thì cười ha ha với cô. Bỗng như phát hiện ra điều gì, ánh mắt hơi trầm xuống. Nụ cười cũng có chút hứng thú.

“Biết cái gì gọi là mua dây buộc mình không?”

A Ly không để ý tới anh, xoay người muốn tránh đi.

Anh liền nhẹ nhàng túm chặt tấm vải, A Ly đã bị anh giữ chặt, ngay cả giro hai tay để duy trì sự cân bằng cũng không thể, đầu đụng vào vai anh.

Tư Mã Dục liền cười nói: “Nàng định trốn tiếp à?”

A Ly oán hận cắn vào vai anh một cái, anh cũng không giận, mà vẫn ôm A Ly ngồi xuống, ngã xuống giường: “Trước cứ cợt như vậy đi. Để chúng ta trò chuyện một lát.”

Thật ra những gì A Ly muốn nói đều đã nói xong rồi, còn lại cũng chỉ là chuyện riêng vợ chồng với nhau. Nhưng giờ cô không muốn nói với anh.

Cô không mở miệng, Tư Mã Dục bèn tự đoán.

“Nàng tức giận như vậy, chắc là vì nha đầu kia xinh đẹp hơn người đúng không? Có khi xinh đẹp thật.”

A Ly thấy lòng mình hơi thất vọng. Dù là ai, nghe chồng mình khen người phụ nữ khác xinh đẹp ở ngay trước mặt, đều hận không thể đá bay anh ta xuống giường.

“Có điều chắc không xinh đẹp bằng nàng.” Tư Mã Dục nói tiếp.

Rốt cuộc thì xinh đẹp cũng vẫn khó coi thôi! A Ly nóng nảy thầm oán.

“..... Còn kém xa nàng.” Tư Mã Dục nói rất thành khẩn.

Lừa quỷ à! A Ly nghĩ, có mắt cũng thấy Tả Giai Tư đẹp hơn.

“Thật đấy, ta cảm thấy như vậy thật mà.” Dường như anh đang nghĩ lại, “Lần đầu tiên nhìn thấy nàng, đã cảm thấy nàng vô cùng xinh đẹp. Nói như thế nào nhỉ, giống như cả người như có tia chớp, khiến người ta đều không thể không nhìn được.”

Cuối cùng A Ly cũng không nhịn được, cãi lại, “Lúc điện hạ cự hôn mới oanh liệt làm sao, khiến người ta khóc cũng không nổi.” Tư Mã Dục ngẹn họng, mãi lâu sau mới nói thiếu tự tin, “Chuyện lúc ấy cũng là chuyện nhỏ, sao cứ muốn làm ồn ào lên thế. Không phải vì thế mà nàng ghi thù chứ, đều là chuyện từ xưa xưa xưa rồi.” Giọng anh hạ thấp, nói thầm, “Và lại nàng cũng biết ta vốn trống đánh xuôi kèn thổi ngược, lúc trước cũng chưa từng thích một cô nương nào hết, làm sao ta biết đó là thích được..... Dù là ai cũng đều từ chối, cảm giác xa lạ như vậy.....”

A Ly nói: “Người bình thường cũng sẽ không làm thế.”

Tư Mã Dục cam đoan như lời thề son sắt, “Vì nàng là nữ, nên mới không biết. Nam giới đều như vậy, càng thích lại càng muốn gây khó dễ, giả vờ như không cần. Trước đây A Hồ còn bắt châu châu dọa Hoàn nương, A Diễm cũng giật tóc Tả nương còn gì.”

A Ly dứt khoát bác bỏ, “A Diễm không làm như vậy.”

“Chắc chắc đã từng giật tóc, nàng không phát hiện ra thôi.” Tư Mã Dục cũng quả quyết đưa bằng chứng, “Không tin thì nàng đi hỏi hấn mà xem.”

A Ly: Bất nạt cô ấy không phải là một đứa con trai sao! Huống hồ về tính chất cũng như nhau còn gì! Dù gì sao Tả Liên có thể bắt châu châu dọa một cô bé được chứ!

Đáp lại ánh mắt cười cong cong của Tư Mã Dục, thấy bên trong là ý cười phoi phoi, A Ly mới hiểu ra cô bị anh lừa gạt.

Dứt khoát nhắm hai mắt lại, trở mình như tằm đậu, không để ý đến anh nữa.

Tư Mã Dục chỉ cười gờ tằm vài đang quần trên người A Ly, “Hơi xê người ra một tí, đè chặt quá. Để ta gỡ giúp nàng, nếu không khí huyết không lưu thông, lát nữa sẽ bị tê đấy.”

A Ly túm cái màn đến choáng váng, buồn bã nói: “Ai cần chàng lo.”

Nhưng không ngờ Tư Mã Dục lại không quan tâm đến cô. Mãi lâu sau mà anh chẳng có động tĩnh gì, A Ly trằm màn, không ngờ mình lại khóc, nước mắt chảy xuống không ngừng.

Sau một lúc rất lâu mới bỏ tấm màn, thò đầu ra ngoài hít thở.

Tay Tư Mã Dục đặt lên eo cô, hơi thở đều đều, đã ngủ thiếp đi.

A Ly cắn hận nắm mũi anh, anh nửa mê nửa tỉnh phẩy phẩy tay, lăm bắm, “Đừng làm loạn nữa, mấy ngày gần đây cũng chưa được ngủ hần hoi.....”

“Không ngủ được, thì làm gì?”

Tư Mã Dục ngoan ngoãn khai báo, “Năm mơ, linh tính loạn xạ..... Không ngủ ngon được.....” A Ly còn định lên tiếng, Tư Mã Dục kêu hai tiếng, ghi đầu cô vào trong lòng mình, “Suyt..... Ngủ đi.”

Sinh thần của Thái hậu là vào tháng Chạp, vì tình hình ở Giang Bắc khẩn trương, nên không giống trồng khua chiêm ăn mừng. Chỉ có Hải Lăng vương, Hội Kê vương và mấy vị chư hầu thuộc bậc con cháu của Thái hậu tới thành Kiến Nghiệp chúc thọ, tổ chức tiệc rượu ở điện Huy Âm. Năm sau Hải Lăng vương thành lập chấn, Hội Kê vương vội vàng đặt mua sản nghiệp ở thành Kiến Nghiệp. Hấn đánh chiêu bài là Dữu Tú. Đúng lúc ấy cha và anh của Dữu Tú đang nhậm chức tại kinh thành, lại có Thái hậu quan tâm, đúng là không có câu hỏi gì hay bằng.

Và lại ánh mắt trong triều đều đang nhìn chăm chăm Bắc triều.

Hoàng thượng Bắc Tàn liên tiếp điều binh khiển tướng, trọng binh dần áp sát, phá thành Tương Dương dường như là chuyện không thể tránh khỏi. Binh lính Kinh Châu còn đang thù vừng, nhưng tổn thất nặng nề, thứ sử Vương Khiên có ý bỏ Tương Dương, tạm lánh mũi nhọn, thì được Vệ Lang khuyên ở lại

giữ thành. Trương Dương đơn độc không chế Hán Thủy, nối liền nam bắc, đánh mất Trương Dương chẳng khác nào đánh mất phân nửa Kinh Châu, mà đánh mất Kinh Châu, Giang Nam không thể một mình giữ được Trường Giang. Một khi quân Bắc Tề đi thuyền men theo Trường Giang, quân trong thành Kiến Nghiệp và Duyên Châu sẽ phải chịu đựng gấp năm lần, áp lực thêm mười phần.

Vệ Lang là người có thể dốc hết sức lực chịu trách nhiệm gánh vác. Hoàn cảnh ác liệt như vậy, chẳng những có thể khiến Vương Khiên cố thủ Trương Dương, còn có thể dẫn đội kỵ binh liên tiếp giành thắng lợi. Dù không thể xoay chuyển chiến cuộc, nhưng cũng khích lệ sĩ khí quân phòng thủ Trương Dương. Vương Thân ở trong triều vừa giúp hấn gom góp viện quân, tận lực tương trợ, vừa nghĩ, chờ chiến sự lần này trôi qua, nói gì cũng nhất định phải gả con gái cho hấn, tuyệt đối không thể bỏ lỡ nữa.

..... Làm vậy khiến người thiếu niên trở thành con rẻ bên ngoài, vậy rất đáng tiếc.

Tư Mã Dục cũng bận tới mức chân không chạm đất, ba tháng liền đi đi lại lại ở Kinh Khẩu đốc thúc chuẩn bị chiến tranh.

Cục diện như thế này, A Ly cũng không thể vì chút chuyện vụn vặt mà giận dữ với anh được. Chỉ càng dễ tâm xử lý hậu viện hơn, tránh để xảy ra rắc rối.

Không thể vừa tránh né vừa lạnh nhạt với Tả Giai Tư được.

Lần này Tả Giai Tư không quá gờ như vậy nữa, biết A Ly bận, cũng thường bùng hủ đến chỗ A Ly, có gì ăn ngon cũng đưa tới.

Con bé này đúng là đại biểu cho sự tối tăm, ví như canh bô, bên trong chắc chắn sẽ gồm tất cả những thứ đại bổ mà cô ấy cảm thấy là ngon, có thể nói là thập toàn đại bổ. Nhưng lúc nhìn vào bên trong thì thấy chân giò, cá trắm đen, cua đồng, tôm tép chết không nhắm mắt..... Đúng rồi, còn hầm cả nắm măng với mỡ thây, trong đầu là A Ly là tờ huyết thư với một chữ THÂM.....

Mùi vị..... thì ngược lại cũng không tệ lắm.

Nhìn thấy A Ly ăn những đồ ăn Tả Giai Tư đưa tới, cơ thiếp, cung nữ ở hậu viện Đông Cung, sắc mặt khác nhau, người nào cũng có tâm sự.

Cứ như vậy mãi cho đến tháng Sáu, cuối cùng Hoàng thượng Bắc Tề cũng thực hiện kế hoạch lớn nhất từ trước tới giờ – đưa trăm vạn đại quân, xuôi Nam tiến đánh thảo phạt tới đây. Nghe nói còn xây dựng dinh thự cho Tả thái phó và đương kim Hoàng thượng, định ra chức quan. A Ly luôn luôn cảm thấy, vị Hoàng thượng Bắc Tề quang minh lỗi lạc này có lẽ che giấu đam mê..... Mọi người thấy đấy, dù ông ta diệt quốc gia kia rồi, bắt bao nhiêu kẻ địch làm tù nhân, cũng không thích việc tiêu diệt sinh lực của người ta. Cũng không quản quân chủ người ta anh minh hay là hoa mắt ù tai, tể phụ già lão là gian nịnh, đến Lạc Dương rồi vẫn như vậy, cấp chức quan, ban thưởng dinh thự, thiên hạ quy về một mối, tất cả đều hòa thuận vui vẻ.

Nhưng thật ra những người này có thể quay đầu lại triệu tập nhiều người, cần ngược lại ông ta một phát.

Nếu bạn cư xử có đức, người chưa hẳn đã hồi đáp chính nghĩa với bạn. Trên thực tế khi ông ta binh bại như núi đổ, trừ Mộ Dung Tuyên ra, những người được ông ta khoan thứ trước kia đều cần ngược lại ông ta một phát. Mãi cho tới khi cần ông ta chết thì thôi.

Lý tưởng chủ nghĩa này... không thể thực hiện được ở trong thế giới đầy những sự thật tàn khốc. Anh hùng lãng mạng quá mức, cuối cùng đều trở thành anh hùng bi tình.

Tư Mã Dục mới trở về từ Kinh Khẩu, lại nhận hoàng mệnh, thay Hoàng thượng tới tiền tuyến đốc chiến.

Chỉ có lần đi này là hung hiểm, dấu sao cũng là chiến trường đao thật giáo thật. Hoàng hậu xót xa Tư Mã Dục, mấy lần đến Đông Cung hỏi thăm, mỗi lần nói chuyện với A Ly lại âm thầm rơi lệ.

Nhưng cũng không có ý định khuyên can Hoàng thượng hay Tư Mã Dục.

Giờ đang lúc sinh tử tồn vong, Tư Mã gia cần phải có một người ở tiền tuyến, để biểu thị cùng tồn vong với quốc gia, cùng sống cùng chết với binh tướng. Mà Tư Mã Dục lại là người lo việc nghĩa không hề chênh lệch.

A Ly tận lực đánh giá vài người có giá trị có thể yên tâm bên cạnh Tư Mã Dục cho Hoàng hậu hay. Tỷ như Tả Liên và Vương Diễm đều đi theo bên cạnh Tư Mã Dục, sẽ không dễ kẻ xấu có cơ hội đục nước béo cò. Ví như trận chiến này nhìn có vẻ nguy hiểm đáng sợ, nhưng Bắc Tề nội loạn trùng trùng, quân ta cứ việc đợi quân địch mệt mỏi rồi mới tấn công, thiên thời địa lợi nhân hòa đủ cả.....

Trận đại chiến này cô không chỉ biết kết quả, cô còn từng trải qua, nên có thể đưa ra lời thề bảo đảm vững chắc, hoàn toàn không có áp lực. Sự tự tin ấy sơ sơ cũng đã lấy sang Hoàng hậu, khiến bà dần dần an tâm hơn.

Chỗ Hoàng hậu thì còn dễ khuyên nhủ, dù sao người làm mẹ rất dễ suy nghĩ cảm tính mỗi khi có liên quan đến con mình, muốn ảnh hưởng đến một người cảm tính thì không khó. Nhưng còn mẹ ruột của A Ly, muốn khuyên nhủ cũng sẽ không dễ dàng như vậy.

“Ý cha con là,” Mẹ A Ly mở miệng, A Ly chỉ biết mình sắp sửa đau đầu, “Thái tử đích thân tới tiền tuyến, thắng thì không công, bại phải mang tội, không phải chuyện tốt đẹp gì.”

Câu này là lời nói thật, Tư Mã Dục đã là Thái tử, vị trí đứng thứ hai cả nước, cho dù anh đánh thắng trận, Hoàng thượng có thể thưởng công anh như thế nào? Cũng không thể tự mình thoái vị nhường ngôi cho anh được? Nhưng anh thân ở tiền tuyến, nếu đánh thua trận, chỉ e ở 2 phía là tiền tuyến lẫn hậu phương đều bị chấn động rất lớn, đến lúc đó chắc cũng chỉ có Hoàng thượng đích thân xuất chinh mới có thể cứu vãn.

Nếu đến cái cảnh ấy thật, cũng đủ chứng minh Tư Mã Dục không có thiên mệnh, không đáng để chọn làm Thái tử.

Nên mới nói, thắng cũng không công, bại thì có tội. Câu này không tài nào phản bác nổi.

A Ly nói: “Thánh chỉ của Hoàng thượng đã hạ xuống rồi.”

“Chuyện này có gì khó,” Mẹ A Ly nói, “Bảo hấn giả bệnh. Rồi phái kẻ khác đi là được.”

“Đó cũng là diệu kế, có điều sao cha không tự mình nói với Thái tử?”

“Tuy cha con là nhạc phụ của Thái tử, nhưng mặt khác cũng là bề tôi của Hoàng thượng. Những lời này là mưu lợi riêng cho thái tử, sao ông ấy có thể mở miệng nói được? Không chỉ ông ấy không thể, cục diện này ngay cả triều thần cũng không được. Nhưng con lại là thê tử của Thái tử, để con nói, xét về tình về lý đều rất thích hợp.”

A Ly trầm nghĩ, mẹ à, mẹ lại đánh sau lưng cha con nữa rồi, cha đối với mẹ mà nói chính là múa rìu qua mắt thợ, tuyệt đối không sai.

Sau giây phút phân vân, vẫn nên giấu cha những ý định này thì hơn, nói: “Nữ nhi nhớ rồi, con sẽ chuyển lời với Thái tử.” Thấy mẹ mình dường như đã hiểu rõ mọi chuyện nên định cất lời, rồi có vẻ không kìm được, “Mẹ.....”

“Làm sao thế?”

“Nếu trong lòng mẹ bất an, hãy thường đến chỗ nữ nhi chơi một lát. Chỗ A Diễm mà có tin tức gì, nữ nhi sẽ hỏi thăm thay mẹ.” Mẹ dường như nén sâu lo trước mặt cha nữa, nhìn mẹ cố gắng cười vui, làm bộ hiểu rõ đại nghĩa, cha cũng rất lo lắng cho mẹ....

Mẹ A Ly lập tức lên tinh thần, “A Diễm có tin gì rồi à?”

Ban đêm Tư Mã Dục quay về, A Ly giúp anh cởi áo, bèn kể lại chuyện tiểu lâm này cho Tư Mã Dục hay.

“Thái Sơn đại nhân làm việc, đúng là khó có được sự khéo léo.” Tư Mã Dục cười nói.

“Ông ở trước mặt mẹ thiếp, xưa giờ đều không thẳng thắn được. Cũng không biết nguyên do vì sao, rõ ràng mẹ thiếp cũng là một người vô cùng thẳng thắn kia mà.”

Tư Mã Dục trầm nghĩ: Thì là sợ vợ chứ sao.

Cũng như lần trước anh chỉ nói sai có một câu, lại bị A Ly lơ đẹp anh suốt đêm, giờ anh chẳng dám nói bừa bãi trước mặt cô ấy nữa. Anh hoàn toàn có thể hiểu lý do Vương Thân sợ vợ. Đàn ông trên đời này dù có mạnh mẽ không biết sợ đến thế nào, trước mặt người phụ nữ mà mình yêu thích đều phải chịu chết, sẽ đánh mất sự tự tin thường thấy, sẽ trở nên thấp thòm ngượng ngịu. Yêu đến mức không thể làm được gì, nên trước tình yêu luôn luôn thua trận. Có điều giữa anh và A Ly, rõ ràng A Ly đã thích anh trước, vì sao người thấp thòm ngượng ngịu lại là anh? Cứ cảm thấy hình như có điểm nào đó không đúng lắm.....

“Thật ra cha thiếp nói cũng có lý.....” A Ly còn nói, “Chàng vào tiền tuyến, phải hết sức cẩn thận.”

Tư Mã Dục lên đường: “Phụ hoàng ta chỉ có mình ta là con trai, ngôi vị Hoàng thượng không để cho ta thì ông ấy còn để cho ai? Nếu chiến bại thì lại càng không đáng quan tâm, lúc nước mất nhà tan, ai làm Thái tử còn có gì quan trọng nữa?”

Chỉ là một đạo lý đơn giản như vậy. A Ly cảm nhận sâu sắc, mẹ cô nghĩ mãi mà không hiểu vì bà vốn không cần thiết phải suy nghĩ như vậy. Bà chỉ cần một lý do giữ con rể ở lại nơi an toàn, nếu có thể đưa con trai mình về cùng thì càng tốt. Tận sâu trong trái tim, thật ra bà cũng rất giống Hoàng hậu.

Làm mẹ mà.....

A Ly không kìm được nghĩ ngợi, mình không có con, có lẽ cũng là một chuyện tốt.

“Đi thì nhất định phải đi.” Tư Mã Dục cắt ngang dòng suy nghĩ miên man của cô, “Vấn đề không phải làm sao để không đi, mà là sau khi thắng trận có còn trở về được nữa không.....”

A Ly nhìn anh khó hiểu.

Tư Mã Dục cười thờ dãi, “Tóm lại trước hết phải nghĩ cách thắng trận, còn về sau thì cứ để sau này hẵng nói.....” Nắm bàn tay A Ly lên, đặt một nụ hôn, “Nàng ở nhà tự chăm sóc bản thân mình thật tốt, còn về mẫu hậu và thái hậu, cũng phiền nàng tốn nhiều tâm tư.”

Lúc phu thê đang quyến luyến, cũng là lúc biệt ly gần ngay trước mắt.

Đầu tháng Bảy, một lần nữa Tư Mã Dục khởi hành đi Kinh Khẩu, tới tiền tuyến đốc chiến.

Đông Cung bỗng trở nên vắng vẻ. Ngày nào A Ly cũng tới điện Hiến Dương và điện Huy Âm, hầu hạ bên cạnh Hoàng hậu và Thái hậu.

Cô và Thái hậu không thể tránh khỏi cảnh không thân quen. Thái hậu cũng không nói gì nhiều, cũng không cần gì cả, trừ mấy lần thỉnh thoảng giữ cô lại

dùng com, cũng không ban tặng gì cho Đông Cung.

Bà cụ là người rất thông suốt, ngược lại lại khiến A Ly xấu hổ vô cùng. Tư Mã Dục có quan hệ thân thiết với Thái hậu như thế, vậy mà đối với cô lại xa cách thế kia.

“Các nha đầu này tuy vốn là người trong điện của ta.” Có một lần Thái hậu nói với cô, “Nhưng nếu đã ban cho các con, thì là người của các con, nếu có chỗ nào không vừa ý, thì cứ việc dạy bảo, không cần phải kiêng dè ta.”

A Ly thầm nghĩ: Nếu có điểm nào không hài lòng, nể mặt mũi thái hậu cũng phải nhin. Chuyện ngoài lề thì còn có thể kiện cáo, còn kiểu chân ngoài dài hơn chân trong, thì bảo cô nên dạy dỗ thế nào đây?

Thái hậu thấy cô xấu hổ, cũng không tìm hiểu triệt để, lại nói: “Có một lần con dẫn một nha đầu rất vui vẻ, nó có dáng vẻ rất giống con. Ta rất thích, thường xuyên dẫn nó đến đây chơi nhé.” A Ly nói: “Nha đầu đó gọi là A Thanh, huynh trưởng là thủ hạ nhậm chức dưới trướng Hội Kê vương, nhập Đông Cung là do A Tú tiến cử. Nếu Thái hậu thích, con sẽ dẫn nàng ấy đến đây. Vừa hay A Tú đang ở Kiến Nghiệp, không biết có thời gian gặp nhau hay không?”

Thái hậu hơi ngừng ra, cười nói: “Con bé A Tú này... à, con bé A Thanh kia, ta thấy con đối xử với nó rất tốt nhỉ?”

A Ly cười nói: “Con với nàng ấy rất hợp nhau. Có thể do nguyên do dáng vẻ trưởng thành giống nhau, con coi nàng ấy như em gái. Tất nhiên là có phần thân thiết hơn.”

Thái hậu gật đầu, không nói thêm nữa.

Bà cụ sống lâu tới sắp thành tinh. Bà muốn biết chuyện gì, ai có thể giấu nổi bà chứ?

Chưa được mấy ngày liền tuyên Dữu Tú tiến cung, quờ mắng một trận.

Lúc trước nhớ mong tổ phụ của Dữu Tú ở tiền tuyến, nên không hỏi, nay vừa hỏi mới biết, sao đến giờ Hội Kê vương vẫn chưa quay về phiên quốc.

Thái hậu vốn là người bình tĩnh, cũng phải tức đến nghiêng răng, “Mau bảo nó rút về đi! Vào thời điểm mấu chốt thế này lại ở lại Kiến Nghiệp, muốn để người ta căm ghét sao? Thái tử thì ở tiền tuyến, tổ phụ, phụ thân và huynh trưởng đều ở tiền tuyến. Nó là cái thá gì, mà dám ở lại Kiến Nghiệp. Ở lại nơi này để làm gì, muốn cắm rễ mọc lá ở đây sao? Mau bảo nó quay về Hội Kê yên yên ổn ổn mà sống đi!

Thật ra Hội Kê vương đúng là có ý cắm rễ mọc lá ở đây thật. Vì ở triều đại này, vương chur hầu có thể kiêm nhiệm làm quan. Mà lúc này cuộc chiến sắp xảy ra, một số lớn quan viên cả văn lẫn võ đều đi đánh giặc, chức quan trống rất nhiều, hẳn muốn nhân cơ hội ở lại Kiến Nghiệp mưu cầu chức vị — ở lại kinh thành, có chút gió thổi cỏ lay nào cũng sẽ bắt kịp, hơn nữa còn có thể kết giao với trọng thần, đề cao danh vọng, so với việc ở lại Hội Kê thì lợi hơn nhiều.

Nhưng Thái hậu đã mắng ác như vậy, dù da mặt Hội Kê vương có dày, cũng không dám lèo nhèo ở lại Kiến Nghiệp nữa.

Về phía A Ly, rốt cục cũng bắt được một chút động tĩnh. Một trong số những người bên cạnh Hội Kê vương đã gặp gỡ Quế Hương.

A Ly chấm một chút bột phấn cho vào trong miệng, hơi chua, hơi ngọt, hơi cay cay nữa.

Dù cô theo ngành cung đấu trạch đấu, thành tích học môn dùng độc cũng không tồi, song hầu hết thời gian thực hành đều được dùng để làm điểm tâm. Cả vốn lẫn lãi đều chôn vào số điểm tâm này, nên công việc mạo hiểm và kích thích như chuẩn bị độc được để giết người diệt khẩu một người hay cả nhà người ta, cô không thông thạo cho lắm.

Sau đó cô không kim được nghĩ: Nếu A Ba ở đây thì tốt rồi, nhờ đó rành món này nhất, thì thích việc gì là giỏi ở việc đó thôi. Có điều Tư Mã Dục không ở đây, cô và A Ba cô nam quả nữ tình ngay lý gian, cũng không tiện gặp mặt. So sánh mà nói, Hội Kê vương chẳng những có thể để Quế Hương gặp được người khác, còn có thể bí mật mang cả “hàng lậu” vào trong. Tư Mã Dục nói hẳn ta không có bản lĩnh, đúng là qua loa đại khái. Vị chur hầu Vương này vẫn có lĩnh vực mà hẳn am hiểu. Tuy lĩnh vực này thành lập dựa trên nền tảng lén lút, càng nhìn càng thấy giống một con chuột chứ không phải một vương gia. Nhưng thủ đoạn có thể vu tội cho người khác, không thể nói là kẻ xấu hay là có khí thế lớn được cả.

“Lần trước bột son tra[1] làm còn không?” Nàng nghĩ nghĩ, hỏi.

“Còn một ít ạ.”

A Ly nói, “Gói một túi, đưa cô ấy mang về.”

Châu Ngọc đáp lời, tự mình sắp xếp. A Ly cân nhắc xem nên sai ai đi đưa độc được tới cho A Ba, mới có thể quang minh chính đại, cũng đừng quang minh chính đại tới nỗi để A Ba tưởng là bột son tra thật rồi uống — mặc dù hai người họ là bạn thân, nhưng tính cách lại bù trừ, hiếm khi tư duy đồng bộ với nhau.

Đang nghĩ, Châu Ngọc đã quay lại.

A Ly ngừng đầu thấy bộ dạng cô ấy muốn nói lại thôi, bèn hỏi: “Sao thế?”

Châu Ngọc ghen cả nửa ngày, lập tức ào ra như vỡ òa, “Sao nương nương không bắt luôn cô ta lại? Cả người lẫn tang vật đều nắm trong tay, xem cô ta có thể ngụy biện gì nữa? Dung túng như vậy, chẳng may cô ta lựa nơi mà nương nương không thể nhìn thấy, nhè vào lúc không nhìn thấy ấy mà giờ trò ..... thì biết làm sao ạ?”

A Ly bị cô ấy bắn liên thanh đến nỗi rớt đầu, “Này, phượng Bắc còn đang đánh giấc đấy.....”

Tiếc là suy nghĩ của Châu Ngọc không giống cô, nghe vậy càng thêm bi phẫn, “Các thúc bá huynh đệ của nương nương còn đang ở tiền tuyến, mà chúng lại mưu tính sau lưng nương nương như vậy đó!”

“Cũng không thể nói vậy được...” A Ly vẫn giữ bình tĩnh như cũ, “Người xem, sao người biết người nhà họ ngấm ngấm mưu hại là ta? Chẳng may đưa đến đây là một bao son tra thật thì sao? Dù không cho phép trao nhận riêng tư, nhưng nếu là huynh muội ruột thịt, bí mật gặp nhau, tặng nhau chút đồ hiếm lạ nào đó, cũng không phải tội gì lớn đúng không?” Thấy Châu Ngọc có vẻ chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, vội vàng nói thêm, “Và lại, ngộ nhờ đây có là độc dược thật, người nói xem họ muốn hại là ai? Việc này liệu có liên quan gì đến Hội Kê vương hay không?”

Không thể không nói, giờ là lúc cô nên nghiêm chỉnh, tỏ ra chút nóng giận, lập tức Châu Ngọc sẽ im miệng lại thôi.

“Ta cũng không tin thuốc này chỉ dùng để diệt chuột. Lại càng không tin không phải do Hội Kê vương sai khiến, chỉ một tiểu cung nữ, một tiểu thị vệ mà lại dám hại ta. Nhưng nếu nhân thời cơ này truy cứu Hội Kê vương, nhạc phụ của hân, cũng là cha đẻ của Dữu Tú, cháu của anh trai Thái hậu, giờ chắc vẫn đang ở Từ Châu chống lại đại quân Bắc Tản. Tội danh mưu hại Đông Cung, sẽ liên lụy đến tam tộc. Người nói xem tình hình Từ Châu sẽ thế nào, nên chọn lựa thế nào đây?” Vì thế không thể truy cứu. Chẳng những không thể truy cứu, cũng không thể đánh rắn động cỏ được.

“Tóm lại là nghe theo ta, trước cứ quan sát cô ta thật kỹ đã.” A Ly nói, “Cuối cùng khi biết rõ ràng đồ chứa trong cái bao đó dùng để làm gì rồi nói sau.”

A Ly thưởng rất nhiều đồ cho Dung Khả, bên trong có lẫn cả bao bột phấn. Rồi nói cô ấy trị liệu thật mất tay, dạo gần đây thất lưng cô không đau nữa, nửa đêm cũng không ho khan gặp ác mộng. Có điều tim đập hơi nhanh gây mất ngủ, không biết có phương thuốc gì trị được không.

Cô nghĩ Dung Khả sẽ viết ám hiệu gì đó trong phương thuốc gửi cho cô, kết quả Dung Khả cứ thế cải trang thành thị nữ, đi theo thái y vào đây.

“Bạn tiêu cực quá đấy, chẳng thận trọng gì cả.” Sau khi cho mọi người lui, Dung Khả liền dạy dỗ cô, “Bạn đã theo Tư Mã Dục ba kiếp rồi, mà không học được sự linh hoạt của anh ta à?”

Mặt A Ly đầy vạch đen, nghĩ ngợi: Vậy mà bạn học hỏi anh ta được gần hết rồi đó, tuyệt chiêu của Tư Mã Dục và Vệ Lang chẳng phải là giả trang thành cung nữ hay sao?

“Bạn phải nghĩ ra biện pháp để mình được ở lại đây.” Dung Khả nói.

A Ly: Gì cơ?

“Chồng mình hiện không có nhà, bạn lại bảo mình sắp xếp để một người đàn ông ở lại đây á?”

“Mình có tập kích bạn vào ban đêm đâu chứ. Hơn nữa không phải là mình đang dịch dung sao? Bạn không nói, ai mà biết bạn giữ đàn ông ở lại chứ hả?” Dung Khả thuận miệng bắn liên hồi, “Huống hồ không giữ mình lại, vậy bạn có tình nguyện dùng thứ kia để tiêu diệt thân xác Quế Hương không?”

“Ày.....”

“Không cần bạn tự ra tay.” Dung Khả nói, “Chỉ cần bạn nói một câu thôi, mình sẽ đầu độc chết cô ta đến thần không biết quỷ cũng không hay, tiện thể mần luôn cả nhà Hội Kê vương gì đó cũng không thành vấn đề. Chắc chắn sẽ khiến bọn họ chết mà không kịp ra tay hại thêm ai nữa, cũng không kịp xúi người khác ra tay đầu độc ai nữa luôn.”

A Ly hơi mù mờ, “Sao mình có thể để bạn đi giết người được chứ!”

Cô là kiểu người như thế, khó để cô lựa chọn giữa giết người và bị người giết. Dung Khả đã sớm đoán được cô sẽ có phản ứng thế này, dù cô ấy đã lên tiếng cảnh báo cô, hai người kia muốn hại cô, cô cũng sẽ không muốn xuống tay hại bọn họ trước.

Mặt mũi con nhóc kia quả là đoan chính.

“Mình sẽ tìm ra chứng cứ,” A Ly nói, “Sau này tố họ lên quan, để họ bị trừng trị đúng tội. Nhưng dùng tư hình là không đúng, hơn nữa giờ cũng không phải là lúc.”

“Bạn bị mọi người mắng là thánh mẫu cũng đừng có trách!” Dung Khả ra sức cốc mạnh lên trán cô một cái, cuối cùng cũng hết cách, “Sau này bạn muốn ăn uống gì, đều phải để mình kiểm tra trước. Cho tới giờ mình chưa bao giờ thi lại, bạn đừng liên lụy để mình phải quay về cùng một vị trí hai lần liền!” Thứ Hội Kê vương đưa cho Quế Hương xác thực là thuốc độc, thành phần chủ yếu là mạn đà la. Phong cách này quá thực tế, ngược lại khiến A Ly hơi bị khóp, cô cảm thấy đã là độc dược được đặc biệt đưa vào cung ít ra cũng phải có chút gọi là “truyền kỳ thần bí” gì đó chứ.

“Độc dược tiện lợi nhất dĩ nhiên là độc từ thực vật.” Dung Khả phở cập kiến thức khoa học cho cô, “Thật ra dùng mạn đà la[2] là đã nể mặt bạn lắm rồi đó. Nếu là mình thì chỉ việc dùng chút ba đậu[3], giết bạn chết cũng chả oan gì. Cho dù bị phát hiện, tuyệt đối cũng chả ai tin rằng mình đã thực sự dùng độc giết bạn đâu.”

A Ly: ... Bạn ác quá đó.

Thật ra chuyện này lại khiến A Ly suy nghĩ cẩn thận hơn.

Thời gian này Hội Kê vương không thể hại Tư Mã Dục..... nếu xuống tay với Tư Mã Dục thật, làm ảnh hưởng tới sĩ khí ở tiền tuyến, hẳn ta cũng chẳng được lợi gì. Còn hại A Ly cũng coi như là hại Tư Mã Dục. Đầu tiên, nỗi đau mất vợ thì không cần bàn cãi rồi. Nếu A Ly không để lại con nối dòng, lại chết trong cung một cách không minh bạch, chắc chắn Vương gia sẽ không đưa thêm một cô con gái nào nữa đến chỗ Tư Mã Dục. Tư Mã Dục đi đâu để tìm một người vợ gắn liền với lợi ích thực tế này đây? Không có sức mạnh vô cùng lớn phía họ vợ là Vương gia, cánh tay Tư Mã Dục như bị chặt đi một nửa, Hội Kê vương muốn đối phó với anh, thì không còn gì để kiêng dè nữa rồi.

Nên Dung Khả nói rất đúng, việc cấp bách là cô phải tự bảo vệ chính mình.

Đúng là từ trước tới giờ A Ly vẫn chưa coi chuyện “tự bảo vệ chính mình” là một việc cần thiết. Đúng là từ trước tới nay cô đều được bảo vệ quá tốt, căn bản không cần lo lắng sẽ có người hại mình.

Không sợ giật trộm, chỉ sợ giật dẽ ý. Cuối cùng A Ly cũng hiểu được đạo lý này, bây giờ trước khi ăn gì cô cũng vô thức suy nghĩ, đã thử độc chưa? Thú vui ăn uống bị tấn công quá lớn, ăn mà gần như không thấy cảm giác ngon đâu nữa.

Ý nghĩ oán hận về chuyện ăn uống khiến cô thấy hơi hối hận, cho dù không cho Dung Khả đi đầu độc Hội Kê vương, cũng nên cho hắn ném chút ba đậu chứ nhỉ!

Có điều A Ly để Quế Hương đánh tráo sơn tra cũng vô dụng.

Vì bỗng nhiên Tà Giai Tư không còn hàm canh bỏ cho A Ly uống nữa.

Cô nhóc kia đi theo A Ly giúp thái hậu giải sầu mấy lần, cuối cùng cũng đã hiểu ở trong cung bí mật làm đồ ăn rồi tặng cho người khác là điều kiêng kị. Trong đồ ăn rất dễ bị người ta tráo đổi.

Cuối cùng cô ấy đã hiểu rõ Hoàng cung là nơi nhân tình hiểm ác tới cỡ nào, mấy ngày nay cũng có vẻ rầu rĩ không vui.

Lại thêm nắng nóng, nên bệnh tật liên miên.

A Ly tới thăm cô ấy mấy lần, muốn để cô ấy thoải mái. Tà Giai Tư cũng không khởi sắc hơn.”Nếu muội thấy khó ở quá, hay là xuất cung đi dạo một lát.” A Ly nói, “Đi giải sầu, thấy thích chỗ nào, chúng ta sẽ ranh giới chỗ đó lại, để ngày sau muội kiếm sống ở đây.”

Tà Giai Tư nhìn ngón tay A Ly, mãi lâu sau, mới hạ quyết tâm nói, “A tỷ cho muội xuất cung đi.”

“Sao tự nhiên hôm nay lại nghĩ tới chuyện này vậy?”

“Cũng không phải tự nhiên muốn đi.” Tà Giai Tư nói, “Không phải từ lâu a tỷ đã nói với muội, sẽ đưa muội rời khỏi cung sao?”

Nhưng Tư Mã Dục không ở đây, A Ly không tiện xử lý thị thiếp của anh khi không có lỗi gì.

Nhưng A Ly bỗng nhiên nghĩ lại, vì sao không thể xử lý? Là vì lão già Hoàng thượng – cha chồng của cô đã ban tặng sao? Hay là vì sợ cha chồng sẽ cho rằng nhược điểm của cô là ghen tị? Hay cô hy vọng Tư Mã Dục tài cán làm giúp mình, tự mình đuổi mấy người đó đi? Hay là không muốn để Tư Mã Dục biết, thật ra cô đã thích anh tới nỗi không chịu nổi những thị thiếp trên danh nghĩa của anh?

Vừa muốn lợi ích thực tế, vừa muốn hiền lành, hình như cô đã quá tham lam. Thật ra thì Hoàng thượng có thể gây khó dễ cho cô như thế nào được? Cô bảo vệ của hồi môn như vậy, cùng lắm cũng chỉ ngang ngược với thị thiếp của Tư Mã Dục có một tí, Hoàng thượng có thể phế bỏ cô được sao? Cho dù Tư Mã Dục biết không chấp nhận ai khác thì thế nào? Dù sao anh cũng đã lấy cô rồi, không nên quan tâm xem cái gì cô chịu được, cái gì cô chịu không nổi hay sao?

Chủ mẫu trong dân gian còn thường thừa lúc chồng mình không ở nhà, bán tiểu thiếp lấy tiền, hoặc là đuổi thẳng cổ ra khỏi nhà luôn nữa kia.

A Ly nói: “Muội để ta suy nghĩ một chút.”

Cô bước ra khỏi cửa phơi nắng, nhìn hoa sen trong hồ nước nở rộ. Hoa sen này có tên là Khê Khách, A Ly cảm thấy chữ “Khách” này so với mấy cái tên như đào mạn hạnh, giống như tiên nữ phi thăng được gặp gỡ Đông Quân bạc tình, có cảm giác phong lưu cao cao tại thượng đầy kín đáo. Nhưng ở một góc độ khác mà nói, cảm giác ngồi tít trên cao này, có phải cũng sẽ nhận nỗi hận của người ta không. Rõ ràng cô đã thích gã đàn ông cận kề kia, có cao đến đâu cũng chỉ là cái rắm thôi.

“Muốn uống rượu không?” Dung Khả hỏi.

“Có đúng là bạn để mình uống rượu thật!” A Ly không kìm được đánh Dung Khả, cô nghĩ sao mình đột nhiên biến thành oán phụ như vậy.

“Uống rượu cho người đang sợ hãi thêm can đảm. Bạn mau hạ quyết tâm cho mình nhờ, đừng kéo dài nữa!”

A Ly hạ quyết tâm, thần tốc ra lệnh cho Thái y viện đưa ra bản giám định: Bẩm sinh yếu ớt, người hay mắc bệnh, không thích hợp hầu hạ ở Đông Cung.

bầu bạn quân chủ. Rồi cũng nhanh chóng đưa ra lời phê chuẩn: Xuất cung tu hành.

Đĩ nhiên, một khi xuất cung, cô ấy có thực tu hành hay không, tất cả đều tùy thuộc vào cô.

Lúc đưa Tà Giai Tư ra ngoài, cô liền cảm thấy mình vô cùng dũng cảm, quả thật lúc ấy đã nghĩ muốn đuổi cả mấy người khác đi luôn. May mà Châu Ngọc tỉnh táo, chạy vội tới kéo cô quay về. A Ly nhìn xe ngựa đã khuất xa, thở dài, bỗng cảm thấy hơi cô đơn.

Thật ra ngay từ đầu cô đã biết, lúc mà Tà Giai Tư cất bước rời khỏi đây, có thể khiến Hội Kê vương thất bại một phần âm mưu rất lớn. Ít nhất Quế Hương rời khỏi Tà Giai Tư, ngay cả thủ đoạn tới gần cũng không thể. Nhưng biết nói thế nào nhỉ — kỳ thật cô cũng có ý nghĩ cố chấp, muốn biết rõ ở kiếp đầu tiên, sao cô và Tà Giai Tư lại chết một cách không minh bạch như vậy. Việc này giống như chìa khóa vàng của yêu râu xanh[4], cho dù biết sau khi mở ra sẽ không có kết quả tốt, nhưng cuối cùng vẫn không kim được, muốn xem thế nào.

“Đi điều tra xem lần gần đây nhất A Thanh đã gặp ai,” A Ly dặn dò, “Sao bỗng nhiên lại nói muốn xuất cung?”.

Hết chương 73.

[1] Sơn tra: Sơn tra tên khác sơn lý hồng, hay quả hồng có một số tài liệu còn gọi sơn tra là sơn trà, hay đào gai, chi sơn tra hay chi táo gai, có tên khoa học là *Crataegus cuneata* S.et.Z, tên thuốc là *Fructus Crataegi*, được sử dụng tại Trung Quốc loại Quả khô (*crataegus pinnatifida*) hay loại tương tự *Crataegus cuneata* là sơn tra Nhật Bản.

Quả có khi cũng gọi là quả táo gai. Các gai mọc ở các cành, thông thường dài từ 1-3cm. Lá sắp xếp theo kiểu vòng xoắn trên các cành dài và mọc thành cụm trên các cành non. Lá có thùy hay mép răng cưa và hơi khác nhau một chút về hình dạng ở từng loài. Hoa nhỏ, nở có 5 cánh có màu đỏ hay màu hồng khá đẹp.

Theo Đông y sơn tra có vị chua, tính hàn, quy vào các kinh tỳ, vị và can. Có công năng phá khí tán ứ, hóa đờm, chỉ huyết. Chủ trị ỉ, giảm đau, tiêu tích... Khi sơn tra chín hái về phơi khô thì gọi là sơn tra sống, nếu dùng lửa hong khô xém vỏ ngoài gọi là sơn tra sao, đốt thành than để dành thì gọi là than sơn tra. Ruột sơn tra chín thường được sử dụng để chữa nhiều bệnh do tiêu hóa. Những người ăn không ngon miệng, viêm dạ dày suy nhược, bệnh động mạch vành nên dùng.

[2] Mạn đà la: Mạn đà la còn được gọi là Cà độc dược, tên khoa học là *Datura metel*, thuộc họ Cà (*Solanaceae*).

Trong y học cổ truyền Trung Hoa, nó là một trong 50 vị thuốc cơ bản, với tên gọi dương kim hoa.

Theo Đông y, hoa cà độc dược có vị cay, tính ôn, có độc, có tác dụng ngừa suyễn, giảm ho, chống đau, chống co giật, phong thấp đau nhức. Lá là vị thuốc ngừa con hen, giảm đau bao tử, chống say tàu xe. Ngoài ra còn điều trị phong tê thấp, đau dây thần kinh tọa, đau răng... Người ta thường dùng lá cuộn thành ống hay thái nhỏ ván thành ống thuốc để hút (chữa ho, hen suyễn), dùng lá hơi nóng đắp điều trị đau nhức, tê thấp, hoặc phơi khô tán bột mịn.

Vì cây có độc tính cao nên chỉ dùng theo sự hướng dẫn của thầy thuốc. Khi bị ngộ độc, có hiện tượng giãn đồng tử, mờ mắt, tim đập nhanh, giãn phế quản, môi miệng khô, khô cổ đến mức không nuốt và không nói được. Chất độc tác động vào hệ thần kinh trung ương, có thể gây tử vong do hôn mê.

[3] Ba đậu: Còn gọi là bã đậu, mắc vát, cồng khối, cẳng khối, giang tử, mành tử nhân, lão dương tử, ba nhân, mần đề, hoát, phồn, cây đề, cây đét. Nó là một trong năm mươi vị thuốc cơ bản của Đông y, có xuất xứ từ Tứ Xuyên, Trung Quốc.

Tên gọi ba đậu (chữ Hán: 巴豆) vì hạt của nó giống hạt đậu và xuất xứ từ vùng Ba Thục (Tứ Xuyên, Trung Quốc).

[4] Chìa khóa vàng của yêu râu xanh: Râu Xanh, trong tiếng Anh là Bluebeard, là nhân vật trong một truyện cổ tích nổi tiếng cùng tên được xuất bản lần đầu năm 1697 của tác giả người Pháp Charles Perrault, tác giả của các câu chuyện cổ tích nổi tiếng như Cô bé Lọ Lem, Người đẹp ngủ trong rừng... Truyện Râu Xanh là truyện viết về một nhà quý tộc hung bạo và người vợ tò mò của ông ta.

Tóm tắt như sau:

Râu Xanh là một nhà quý tộc giàu có nhưng lại bị người khác e ngại bởi ông ta có một bộ râu xanh xấu xí khủng khiếp. Râu Xanh đã cưới vợ ba lần nhưng không ai biết những gì đã xảy ra với những người vợ này, chỉ biết rằng họ tự dung... mất tích... do đó các cô gái trong vùng đều tránh né ông ta. Khi Râu Xanh đến thăm gia đình một người hàng xóm và hỏi cưới một trong hai cô con gái, các cô đều hoảng sợ và tìm cách thoái thác. Nhưng cuối cùng ông ta cũng thuyết phục được cô gái út cưới mình. Sau lễ cưới cô út chuyển đến sống với Râu Xanh trong lâu đài của ông ta.

Một thời gian rất ngắn sau đó Râu Xanh nói rằng mình phải đi xa một thời gian. Trước khi đi ông ta trao lại tất cả những chiếc chìa khóa của lâu đài cho người vợ mới, trong số chìa khóa đó, có một chiếc chìa là chìa khóa của một căn phòng nhỏ mà ông ta cấm tuyệt đối cô không được mở.

Gần như ngay sau khi chồng đi khỏi lâu đài, sự tò mò muốn được nhìn thấy những thứ trong căn phòng cấm đã thách thức sự kiềm chế của người vợ, nhưng vì lời chồng cấm, cô ta không dám mở. Cho đến khi người chị của cô lúc đến thăm cô đã thuyết phục cô thỏa mãn sự tò mò bằng cách mở cánh cửa căn phòng.

Khi mở cửa căn phòng cấm, cô phát hiện ra bí mật khủng khiếp: Sàn phòng nồng nặc mùi máu và kinh khủng hơn là tử thi của những người vợ cũ của chồng cô thì bị treo trên các bức tường. Hoảng sợ, cô khóa cánh cửa lại, nhưng vì run sợ, cô đánh rơi chùm chìa khóa trên sàn và máu dính vào chùm chìa khóa, cô vội vàng tẩy rửa, nhưng không hiệu quả, mọi chìa khác đều được rửa sạch, riêng chiếc chìa khóa mở căn phòng khủng khiếp thì không hiểu sao không thể rửa sạch được. Râu Xanh bất ngờ trở về và ngay lập tức biết những gì vợ mình đã làm. Trong cơn giận dữ mù quáng ông ta

đọa chết đầu cô ngay tại chỗ. Người vợ liền tự khóa mình trên ngọn tháp cao nhất của lâu đài cùng với người chị gái của cô. Họ chỉ còn biết chờ 2 người anh trai đến cứu trong khi Râu Xanh, tay cầm kiếm, đang cố phá tung cánh cửa. Vào giây phút cuối cùng, khi Râu Xanh sắp tung ra đòn kết liễu thì những người anh trai xông vào lâu đài và giết chết ông ta trước khi ông ta kịp chạy trốn.

Người vợ thoát chết là người duy nhất thừa kế gia tài to lớn của Râu Xanh. Cô dùng một phần làm của hồi môn cho người chị gái, một phần khác để mua chức đại úy cho những người anh trai và phần còn lại để cưới một người quân tử thực sự, người khiến cô quên đi những kí ức tồi tệ về Râu Xanh.

Bạn đang đọc truyện *Ba Lần Đi Thi Thái Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 24

Chương 74: Thập Toàn Cửu Mỹ (nhất).

Tác Giả: Mậu Lâm Tu Trúc.

Chiến sự nơi tiền tuyến kéo dài đến tháng Chín, cuối cùng đã có chuyển biến.

Tạ Liên nhận lệnh, dẫn năm ngàn kỵ binh sang hướng Bắc, ở khe sông Lạc của Hoài Nam chống chọi với mười vạn đại quân Bắc Tần.

Đại tướng Bắc Tần tách năm vạn quân để nghênh chiến chính diện, mà Tạ Liên cũng chia kỵ binh ra thành hai phần, trong đó một đội gần như ngay dưới mí mắt quân Bắc Tần, thần không biết quỷ không hay thực hiện đánh vu hồi (*), ôm trọn hai mặt của quân Bắc Tần.

(*) vu hồi: Đưa lực lượng vào bên sườn hoặc bên hông đối phương để phối hợp với lực lượng tiến công chính diện cùng tiêu diệt đối phương.

Tạ Liên còn trực tiếp làm gương cho quân sĩ, dẫn kỵ binh xông vào trận địa của địch, kiếm xé gió mà đi, không gì cản nổi. Đội quân đánh vu hồi thì chặn đánh phía sau, quân Tần thất kinh, gần như toàn bộ một bên cánh quân luống cuống tay chân chống đỡ quân địch, vội vàng tháo chạy. Binh sĩ tranh nhau chạy trốn chết qua sông Hoài, số người chết đuối hơn cả vạn người. Tạ Liên đuổi đánh không tha, giết chết đại tướng lẫn phó tướng của quân Tần. Mười vạn đại quân đã bị năm ngàn kỵ binh của Tạ Liên đánh tan hoàn toàn. Trong lúc nhất thời, cõi lòng quân Tần bị hoảng loạn cực độ, danh hào của Tạ Liên gần như trở thành bùa đòi mạng, người người nghe thấy mà sợ hãi, quân thủ thành Hoài Nam dù bị mắng nhiếc cũng không dám ra ngoài ứng chiến.

Khi tin tức truyền đến tai Tần đế, cũng là lúc hán đang dẫn ba mươi vạn đại quân chống chọi với đại quân của Tư Mã Dục ngăn cách nhau bởi sông Phi.

Hiện đã là cuối Thu, mệnh môn hai bên bờ sông Phi là những cây lau sậy hoa tung bay. Tần đế đứng giữa nơi xơ xác tiêu điều ấy đối diện với trận địa được chuẩn bị rất nghiêm túc, khí thế lớn mạnh. Ở giữa là một người trong bộ áo giáp kim loại màu vàng, mặt trời chiếu rọi, hiện rõ dung mạo vị tướng ấy như người trời, anh tuấn hơn người. Làm lòng dạ bất giác sợ hãi.

Bên gối roi ngựa lên chỉ vào, hỏi người bên cạnh, “tiểu tướng kia là ai?”.

Đứng bên cạnh hán là một hàng tướng (tướng đã đầu hàng) của Nam Triều. Vì tình thế ép buộc, phải chấp nhận đầu hàng, nhưng tâm vẫn hướng về phương Nam, ngay lập tức trả lời: “Đó là Thái tử Nam Triều, năm ngoái ở Tương Dương đã mượn đêm tối tập kích đại doanh Giang Bắc, khiến Mộ Dung tướng quân ném mũ bại trận chính là anh ta”.

Mộ Dung Tuyên ở Bắc Triều xưa nay có danh xưng chiến thần, lời ông ta vừa nói, chính là một đòn gây rối loạn vào quân Bắc Tần lúc này.

Não Tần đế như bị đánh đòn đau trong một thoáng, thế nhưng vẫn nói: “Thực là một thiếu niên oai hùng. Bên khe sông Lạc kia vừa báo cáo tên Tạ Liên, nghe cũng rất quen tai”.

“Chính là chất nhi của Tạ Thái phó, Tạ Liên và Vệ Lang – người đang phòng thủ ở Tương Dương, đều là cánh tay của Thái tử, lúc ở Chương Dương đều đã từng giáp đánh với Mộ Dung tướng quân. Nhớ đến nội dung báo cáo chiến sự của Mộ Dung tướng quân, cũng có nhắc tới bọn họ”.

Tần đế gật đầu, nói: “Giang Nam vẫn còn có người tài”.

Tuy ra vẻ trấn định, nhưng khi nghĩ đến lời can gián trước khi chết của Thừa tướng, câu Nam Triều “quân minh thần hiền”, không khỏi hối hận vì bản thân đã qua loa khinh mạn. Về mặt đã có hơi ngượng nghịu.

Ở bờ phía Đông sông Phi, Tư Mã Dục đang bày trận chờ đánh.

Có điều, nói đi cũng phải nói lại, hai quân đều tự tới bờ sông bày trận, cách sông mà nhìn nhau, căn bản không ai muốn đánh trước. Bởi vì ai cũng không dân đến mức dưới mí mắt của quân địch mà vượt sông. Giá nào cũng phải đánh một lần vu hồi nữa, qua sông Phi một cách âm thầm.

“Chỗ Tạ Liên thế nào rồi?”. Tư Mã Dục hỏi Vương Diễm đang đứng bên cạnh.

“Sau khi đánh tan sĩ khí của lương quân, vượt gấp qua khe Lạc. Giờ này đang dọc theo sông Hoài để đến đây, sớm nhất đến sáng mai là có mặt rồi”. Vương Diễm đáp.

“Quân Tần bên kia có hướng đi gì không?”.

Wương Diễm nói: “Tạm thời chưa có...” Cậu chàng này xưa nay vẫn nói năng thận trọng, không tùy tiện đoán mò, song do dự trong chốc lát, vẫn nói rằng, “Theo đệ thấy, hình như bọn họ... vẫn chưa có ý muốn qua sông đánh một trận.”

Tư Mã Dục cười nói: “Đó là do bị trận đánh của A Hồ làm sợ hãi, mới trì hoãn tới giờ”.

Tạ Liên với năm nghìn người dễ dàng đánh tan mười đại quân Bắc Tần, hôm nay bên bờ phía Đông sông Phi lại có năm vạn đại quân. Bắc Tần dùng binh lại quen phép tính nhân, cảm thấy ba mươi vạn đại quân của mình vẫn thấp bé nhẹ cân, bụng dạ vô cùng lo lắng. Rõ ràng về mặt số lượng đã chiếm ưu thế tuyệt đối, lại không dám chủ động tiến công.

“Còn chưa đối chiến, đã thua về thế trận, trận chiến này có vẻ sẽ lạc quan hơn cả chúng ta dự đoán”. Tư Mã Dục nói, “tuy nhiên cũng chả sao, bọn chúng không tiến công, thì để chúng ta chủ động vậy”.

Quả nhiên, Tạ Liên đã dùng tốc độ nhanh nhất để đến đây. Nhưng không hề vội vã kết hợp với Tư Mã Dục.

Chàng tướng quân trẻ tuổi này đã chạy một vòng lớn, ở phía Đông đã bao vây đánh tan tác quân địch ở khe Lạc sông Giản, quét sạch hai mặt khiến quân địch âm thầm bất an, lại sang hướng Tây vòng trở lại tuyến đầu tiên, khiến quân Tần đang chưa kịp chuẩn bị đã bị đánh không kịp trở tay ở hai bên bờ sông Hoài, tránh được tuyến phòng ngự của quân Tần bên sông Phi, rồi lại một lần nữa vòng tới phía sau quân Tần. Anh thực sự là binh sĩ chuyên đánh vu hồi của đại quân Nam Triều, chỉ có điều anh không đánh vu hồi ở phạm vi quá lớn, chỉ có thể là một tiểu vu hồi thôi, vừa lớn mặt lập lại trò chơi cũ, đồng thời còn thực hiện nó đến hai lần.

Nắm trong tay anh, tuy kẻ không mới, dụng binh không khác kiểu cũ là mấy, nhưng linh hoạt gấp trăm lần, luôn luôn khiến kẻ địch không suy đoán nổi, khó lòng phòng bị.

Mà lúc này Tần đế cũng không biết rằng có một thanh đao nhọn đang ngăm đe sau lưng hắn, còn nghiêm túc phái người đi khuyên Tư Mã Dục đầu hàng.

Tư Mã Dục thẳng thắn lưu loát tiếp kiến sứ giả, lại càng thẳng thắn lưu loát từ chối: “Chỉ có chí chết trận, chứ không có ý hàng địch. Đem hồi âm của ta chuyển cho chủ công của các người, các người bày trận ép sát sông Hoài, khiến ta không thể vượt sông. Cứ kiểu giằng co thế này, tất phải giằng co kéo dài, hai bên cũng không được gì. Không bằng các người lui bước một chút, đợi ta vượt sông bảy trận, rồi đánh một trận quyết định thắng bại. Chúng ta đánh nhanh thắng nhanh, thấy thế nào?”.

Sứ giả đem lời trở về, không lâu sau liền chuyển câu trả lời thuyết phục của Tần đế, “Đồng ý”.

— Tần đế cũng có tính toán riêng, sợ dĩ hấn cho đội quân Nam Triều qua sông, khi đội hình chưa được chỉnh đốn, là lúc lực công kích lẫn phòng bị yếu nhất, sẽ giải quyết một thể. Tự cho rằng đây là tương kế tựu kế.

Song phương bàn bạc, đều tự quay về doanh để chuẩn bị.

Chớp mắt đã vào đêm, nước phản chiếu ánh sáng.

Trong doanh trại ngựa chiến hí vang, đèn đuốc ánh lửa pháp phòng.

Đám người Tạ Băng, Dữu Kiềm đều tự mình quay về trường. Tư Mã Dục mệt mỏi cả ngày, cũng sớm đi vào giấc ngủ.

Wương Diễm thì mở rộng tám trăm dặm gần cửa doanh trường của Tư Mã Dục để nằm. Anh thuộc quân đoàn Tư Mã, vốn còn trẻ tuổi, nên Tạ Liên không chịu đưa anh vào tuyến đầu, đành ở lại doanh trung để trợ giúp Tư Mã Dục xử lý công văn. Vốn dĩ mọi thứ đều thuận lợi, nhưng bỗng nhiên thảng trước A Ly gửi cho anh một phong thư mật, bảo anh phải chăm sóc Tư Mã Dục thật cẩn thận, phải đề phòng những kẻ không phận sự bên cạnh Tư Mã Dục.

Tuy rằng Vương Diễm còn nhỏ, nhưng mà đi theo Vương Thân cùng đám người Tạ Liên lâu ngày mưa dầm thấm đất, tâm trí trưởng thành sớm, nên mọi chuyện cần hiểu đều hiểu được.

Chị gái anh gửi thư không phải chỉ là để giúp anh giữ lấy tình nghĩa, việc bảo anh chăm sóc anh rể thật cẩn thận, chỉ e rằng phía sau còn có chuyện gì, làm cô trở nên cảnh giác.

Tư Mã Dục và Tạ Liên gặp thời cơ thì còn có thể quyết đoán, song những việc này với anh vẫn còn thiếu kinh nghiệm và kiến thức, không thể nhúng tay. Chuyện trong thư A Ly, anh cũng không nói ra khiến bọn họ phải lo lắng, còn bản thân mình thì cẩn thận gấp bội lần. Tất cả những chuyện ăn uống hàng ngày đều phải trình qua tay anh trước, đề phòng rất chặt chẽ.

Mấy ngày gần đây chính anh cũng dần nhận ra một ít đầu mối.

Anh ở việc xử lý công văn rất tài giỏi, những quân vụ trong doanh trung anh đều đã sành lọc kỹ, mới đưa tới tay Tư Mã Dục. Mặc dù vậy Tư Mã Dục cũng phải xử lý những vụ phức tạp, khó có được ăn no ngủ đủ. Vài ngày gần đây lại thường có bấm báo lúc nửa đêm, khiến Tư Mã Dục đang ngủ say thì tỉnh dậy, mà chỉ nói những chuyện không quan trọng. Khiến Vương Diễm vô cùng tức giận. Cậu chàng này không quen lấy suy nghĩ xấu mà đo lường

người, nhưng một khi đã nghĩ thông suốt thì so với ai đều suy nghĩ cẩn trọng sâu sắc hơn. Lại thêm bản thân đã giải quyết hết những việc nhỏ nhất kia, liền mơ hồ nhận ra, trong quân chỉ sợ có người cố tình quấy nhiễu Tư Mã Dục, khiến anh không thể ngủ ngon.

Hơn nữa từ khi chiến báo thắng lợi từ Tạ Liên truyền tới, anh đã cảm thấy có một cơn sóng ngầm đã bắt đầu khởi động xung quanh Tư Mã Dục.

Anh không kìm được nghĩ tới lần trước khi xuất chinh, Vương Diễm đã dặn dò anh, “Bên ngoài hiểm ác, càng là thời điểm thuận nước thuận gió, càng phải cẩn thận sau lưng. Phải tuyệt đối theo sát người Thái tử, mờ mắt ra thật to”.

Lúc này, anh mới mơ hồ nhận ra được thâm ý của cha mình.

Ngủ không được, anh ngẫm nghĩ, rốt cục kẻ nào xuống tay với Thái tử thì sẽ được lợi, chủ soái của tuyến đầu dao động một chút là có thể ảnh hưởng đến cả chiến cuộc. Nếu Tư Mã Dục có chuyện gì, trận chiến trước mắt này sẽ bại, vậy phải mất nước à.

Nhưng hôm nay, trong đầu anh như có lưỡi dao lạnh lẽo lướt qua, anh bỗng nhiên nhận ra, thực ra còn có một kiểu tình huống mà có một người nào đó sẽ thích nghe.

— tiền tuyến thắng lợi, nhưng Tư Mã Dục tử vong.

Chính anh cũng bị suy nghĩ này dọa sợ đến mức tỉnh cả người, nhất thời cả người lạnh lẽo.

Kỳ thực khả năng này vẫn có thể xảy ra, chỉ có điều trước khi thế rào rạt của quân Tần, nhất thời anh chưa tưởng tượng được tới khả năng chiến thắng thôi. Nhìn tình hình hiện nay mà nói, cuộc chiến này đến mười phần là không có cơ hội thắng, nhưng nhờ có Tạ Liên ở đây, mới có thể duy trì vững vàng tình thế giằng co. Anh mới dư dả thời gian để nghĩ tới những điều khác. Vương Diễm cũng không kinh hoàng nữa. Dù thế nào thì, hiện nay công việc bảo vệ tốt cho Tư Mã Dục vẫn nằm trong bàn tay anh, chỉ cần anh hết mực cẩn thận, người bên ngoài sẽ không có cách nào lợi dụng thời cơ.

Chỉ là anh nghĩ tới, xem ra phải tăng thêm người bảo vệ bên cạnh Tư Mã Dục — hơn nữa chiến sự càng lúc càng mạnh mẽ, áp lực và trách nhiệm của việc bảo hộ càng ngày càng nặng thêm.

Vương Diễm xốc thăm trên người ngồi dậy. Cậu chàng này dưới áp lực nặng nề lại càng trở nên bình tĩnh, thông suốt hơn.

“Ngủ không được à?” Tư Mã Dục ở đằng sau ngáp một cái. Anh mặc giáp mà ngủ, khẽ động dậy cũng vang lên tiếng lách cách.

Âm thanh đó vang lên giữa đêm lạnh thật rõ ràng.

Vương Diễm không vội đi điều chỉnh ngọn đèn, chỉ dựa lưng vào giá, cùng Tư Mã Dục trò chuyện, “Điện hạ cũng không ngủ được sao?”.

“Ừm”. Tư Mã Dục lên tiếng, “Kích động quá ngủ không được, ngày mai sẽ quyết chiến mà”.

Vương Diễm: “= = sao tôi chẳng có cảm giác rằng anh đang kích động tí nào ấy nhỉ?”

“Lúc này lại càng nên ngủ cho ngon mới phải”. Vương Diễm nghiêm túc.

Tư Mã Dục hé miệng cười ra tiếng, vẫy vẫy tay, nói: “Lại đây cho đệ xem cái này”.

Vương Diễm vẫn ngoan ngoãn đi qua, Tư Mã Dục lấy từ trong người ra một phong thư đưa cho anh. Vương Diễm liền nung theo ánh đuốc từ bên ngoài hắt vào, mở ra nhìn hai câu, lập tức đề thấp giọng nói, “đây là...”.

“Hôm nay sứ giả Bắc Tần bắt đầu trình thư khuyên hàng”.

“Nhưng...” Đây căn bản chính là một phong thư thông đồng với địch cơ mà!

Vương Diễm tất nhiên hiểu ra thư này không xuất phát từ tay Tần đế, chỉ e có đến tám – chín trên mười phần là tới từ tay sứ giả — người đó mượn danh nghĩa tới khuyên hàng, rồi cùng Tư Mã Dục bày mưu, bày tỏ tấm lòng trung thành. Vậy là có người ở quân Tần làm nội ứng, lại có Tư Mã Dục ở phía trước, Tạ Liên ở phía sau... Trận đánh diễn ra ngày mai, có lẽ nỗi lo lắng cũng sẽ giảm bớt.

Tư Mã Dục cười nói, “Suýt — tai vách mạch rừng. Cho đệ xem, là muốn đề đệ thả lỏng bớt tâm tư”.

Đột nhiên Vương Diễm không biết nên nói cái gì cho phải — Tư Mã Dục không hề biết, điều Vương Diễm lo lắng không phải chiến sự sẽ thế nào, dù sao cũng đã có Tạ Liên và Tư Mã Dục quan tâm rồi, anh chỉ cần tin tưởng vào bọn họ là được. Điều anh lo chính là nhờ may chiến thắng quá mau, anh không kịp bố trí gì, để cho Tư Mã Dục giống như miếng thịt cừu non tơi tã mập mập phơi bày ra trước mặt toàn thể những con sói sấm to lớn đang há miệng nhe răng, phải làm sao mới tốt đây chứ.

“Này, sao trông đệ có vẻ càng lo lắng hơn thế?”.

Vương Diễm.... Với cái đầu ngu như anh tôi cũng không biết nên giải thích thế nào!

— So bì với bọn Vệ Lang, Tạ Liên, Tư Mã Dục, thì Vương Diễm vẫn là người non và xanh nhất.

Tư Mã Dục vòng tay qua cổ anh ta, vò vò đầu anh ta, “Được rồi, đừng lo nghĩ nữa. Ta biết đệ đang lo điều gì, ngày mai đánh xong trận này thì cùng ta quay về đi”.

“Ồ...”

“Đã lâu không gặp a tỷ của đệ rồi”. Tư Mã Dục cười nói, “mỗi lần nghĩ đến đều ngủ không yên”.

“Này...”

Song Vương Diễm vẫn phải thừa nhận, nếu Tư Mã Dục thực sự vừa đánh xong đã về ngay, vậy quá phong độ rồi. Làm cho bọn sói sấm lớn kia chỉ có thể đứng nghe rã rượi gió thôi! Chỉ biết ở giữa tiền tuyến mà bày mưu tính kế, về tới thành Kiến Nghiệp rồi, người lại thử ra tay với Thái tử điện hạ thử xem!

Anh cào rách cả da đầu cũng không thể giải quyết được phiền toái, vừa tới tay Tư Mã Dục, lại cứ nhẹ nhàng như gió thổi mây bay — tất nhiên cái chuyện về nhà ôm ấp vợ hiền gì gì đó, Vương Diễm coi như chưa hề nghe thấy.

“Thế nhưng... Điện hạ bỏ về như thế có tốt không?”

“Có gì không tốt chứ”. Tư Mã Dục cười nói, “Công trạng vào tay ta cũng vô dụng, hà tất phải cùng bọn A Hồ, A Sừ tranh đoạt? Hơn nữa một khi chuyển bại thành thắng, bước tiếp theo sẽ là gì đây?”

Vương Diễm suy nghĩ một lát, nói: “Thừa thắng xông lên...” Trên mặt anh tạm thời cũng trở nên hứng khởi, “Thu hồi đất đã mất, có thể đuổi người Hồ đi xa được đến đâu cứ đuổi”.

“Hết thảy đều phải nhân cơ hội”. Tư Mã Dục nói, “Nhưng nếu có ta ở đây, những quyết định chiến sự của tiền tuyến, bọn họ có phải xin chỉ thị của ta nữa hay không?”

... Nếu xin chỉ thị, kéo dài thời gian sẽ làm lỡ thời cơ chiến đấu, nếu không xin chỉ thị, lại thành chuyện chuyên quyền độc đoán. Phải chọn con đường nào, thống binh các tướng lĩnh cũng đều sâu não đến bạc đầu. Hơn nữa binh lực vốn ít ỏi, muốn bảo vệ Tư Mã Dục an toàn, phải còn chia nhỏ nữa. Nếu không cũng chỉ có thể để mặc Tư Mã Dục xung phong liều chết trước cuộc chiến thôi — nhưng anh chính là Thái tử, kế thừa quốc nghiệp, không được phép có nửa điểm sơ xuất.

Vừa nghĩ đến đó, thấy việc Tư Mã Dục trở về Kiến Nghiệp, trái lại vẫn là lựa chọn tối ưu nhất.

Có thể không bị vinh quang của công trạng che mờ mắt, trong nháy mắt đã đưa ra được quyết định... Vương Diễm cũng phải bội phục sự quyết đoán cùng quả quyết của Tư Mã Dục.

“Hơn nữa ta cũng đã cảm thấy có chút mỏi mệt”. Tư Mã Dục cười thẳng lưng, “Quay về có lẽ còn cần phải bồi bổ một thời gian mới có thể khôi phục nguyên khí. Đừng bị bệnh nặng là tốt rồi”. Anh nói, “Ta cũng không đủ mạnh mẽ để chống đỡ đâu...”

Cho dù tất cả đã chuẩn bị chu đáo, nhưng tốc độ quân Bắc Tề tan tác vẫn vượt quá dự đoán của Tư Mã Dục..... gần như ngay lúc đại quân có hiệu lệnh rút lui, trong quân Tề cũng loạn hết lên. Binh lính trong quân đội Nam Triều hô to “Bắc Tề chiến bại”, còn quân Bắc Tề lại tin đó là thật. Tiền phương còn chưa giao binh, hậu phương cũng đã nhận mệnh bỏ trốn.

Tựa như gió thổi qua cỏ rồi dừng lại, trong giây lát khắp núi đồi đều là đao binh bị đánh toi bời.

Việc này thật khó tin, Dữu Kiền bên cạnh Tư Mã Dục nghĩ quân Tề giả bại dụ địch, khuyên Tư Mã Dục làm việc cẩn thận.

Tư Mã Dục không bỏ qua thời cơ chiến đấu. “Đầu trận tuyến đã loạn, dù có giả bại thì có gì ngại chứ, “Truyền lệnh xuống, “Tiếp tục giết!”

Binh lính Bắc Tề phủ chạy trốn như dân chạy nạn về Thanh Châu Duyệt Châu ở phía Nam, mang trong mình thù hận nước nhà, lúc không ở chiến trường, thấy người Hồ cũng hận không thể lao tới cắn hai cái. Lúc này nghe lệnh, lập tức như sói như hổ vung đao đuổi giết.

Vừa đi đã không thể thu dọn được.

Trên chiến trường ngàn dặm, cuộc đuổi giết chạy trốn cực lớn bắt đầu.

Trăm vạn đại quân Bắc Tề chậm chậm xuôi Nam, hết ba tháng mới có thể phân bố rộng rãi. Trong vòng một đêm đã có thể trốn chạy hai trăm dặm liền, chỉ có thể nói là thần tích (giống kỳ tích y).

Cục diện này, không chỉ Tư Mã Dục, ngay cả Tạ Liên cũng không thể đoán trước.

Dù Tạ Liên không thể dự đoán được, nhưng ứng biến cực nhanh. Nắm lấy thời cơ chiến đấu, sức sống mãnh liệt đuổi theo chủ lực của Tề để suốt một ngày rưỡi, có điều chỉ có tám trăm người. Tám trăm người này giống như đao nhọn vung chém, cuối cùng đã giết bao nhiêu kẻ địch, đến bản thân cũng không biết rõ. Tề để bị hấn đuổi giết sợ bóng sợ gió thần hồn nát thần tính, ngay cả thời gian dừng lại uống miếng nước cũng không dám dừng. May mà đúng lúc ấy Mộ Dung Tuyền chạy tới hộ giá, mới được nghỉ ngơi một lát.

Chưa bắt được Tề đế, tuy Tạ Liên rất tiếc hận, nhưng cũng biết mình càng ngày càng đi sâu, không thể ham chiến. Tìm hiểu biết Mộ Dung Tuyền đến

đây, tự nghĩ mình không chiếm được ưu thế gì, nên nhanh nhẹn rút quân về.

Đêm hôm ấy, Tư Mã Dục dẫn đại quân đuổi theo, hai bên gặp nhau, cuối cùng mới có thời gian bàn bạc kỹ càng về tiến trình sau này.

Đối với chuyện Tư Mã Dục quay về Kiến Nghiệp, Tạ Liên cũng đồng ý.

Tuy trước mắt toàn thắng, nhưng “Bách túc chi trùng tử nhi bất cương” (Rết trăm chân chết vẫn đứng vững). Bắc Tần vẫn có bốn mươi vạn đại quân phòng thủ ở Trường An, không phải có thể bắt chỉ trong nửa khắc. Và lại trận chiến này hao tổn chủ yếu quân lực tộc người Đê. Sau khi đại chiến bắt đầu, tộc Tiên Bi thuộc Mộ Dung và tộc Khương thuộc họ Diêu luôn luôn xem chừng, bảo tồn thực lực. Hai tộc người Hồ này so với tộc người Đê, căn cơ thâm sâu. Chiến tuyến đẩy mạnh về hướng Bắc, xâm nhập vào địa bàn hoạt động nhiều năm của người Hồ, tình hình ắt phải hiểm ác hơn, đây không phải là nơi để Tư Mã Dục xung phong liều chết. Còn nguy cơ trước mắt ở tiền tuyến đã được giải quyết, việc cấp bách là phải bảo đảm thế cục hậu phương ổn định, không nên có đường rẽ ở cửa khẩu này.

Bèn hỏi: “Điện hạ định khi nào thì lên đường?”

“Sau khi bố trí xong, ta sẽ đi ngay.” Tư Mã Dục nói.

Anh lúc này đã khiến Tạ Liên chấn động.

“Ồ Kiến Nghiệp đã xảy ra chuyện gì sao?”

“Không.” Tư Mã Dục nói, “Là Vương Diễm. Hắn nghi ngờ có người muốn gây bất lợi cho ta.”

Vương Diễm xử sự cẩn thận, hắn nói nghi ngờ, vậy thì đại thể là đã nhìn ra manh mối gì đó.

Tạ Liên nghĩ đơn giản, nói: “Vậy lại càng phải cẩn thận. Ta sẽ chọn năm trăm người hộ tống ven đường, điện hạ nên chờ thêm một đêm, ngày mai trời sáng hãy lên đường.”

Tư Mã Dục nhìn bóng đêm nặng nề ở phía nam, lắc đầu, “Trong lòng ta không yên, thật sự không thể chờ nổi.”

Tạ Liên biết rõ Tư Mã Dục, biết anh xưa nay là người không sợ phiền phức, không phải là người nghe theo lời đồn vớ vẩn là có thích khách, mà sợ tới nỗi sợ hãi quá mức. Anh vội vã trở về như vậy, chỉ e là đã có chuyện.

Nhưng Tư Mã Dục không nói, nên hắn cũng không hỏi nhiều. Chỉ nói: “Ta phải đi sắp xếp.”

Thoáng cái chỉ còn một mình Tư Mã Dục ở lại trong trường.

Thật ra không phải anh muốn giấu Tạ Liên, mà đến cuối cùng là vì sao, ngay cả chính anh cũng không rõ.

Anh chỉ nhớ lúc vượt qua sông Hoài, lúc ấy gió lớn thổi qua, hoa bay khắp nơi. Anh quay đầu theo bản năng, bỗng trông thấy A Ly.

Hoặc nói đó không phải là A Ly, mà trông như một hồn ma.

Cô vừa đau khổ lại vừa nhớ nhung ngóng nhìn anh ở giữa không trung, như không biết anh có thể nhìn thấy cô, lại vô cùng hy vọng có thể chạm vào anh.

Cô cúi người xuống giống như một tấm lụa, ôm anh dịu dàng. Trong nháy mắt Tư Mã Dục gần như sẽ ôm lại cô, nhưng khi tay anh chạm vào, cô lại tiêu tan giống như mây bay.

Trong đầu anh lập tức hiện lên vô số hình ảnh, chỉ lóe một cái rồi chợt tắt, chỉ thoáng qua, nhưng Tư Mã Dục có thể cảm giác một cách rõ ràng, đó là hình ảnh anh gặp ở trong giấc mộng.

Anh cảm thấy tinh thần không yên, trên đường hội họp với Tạ Liên luôn luôn cảm thấy lo lắng, A Ly ở Kiến Nghiệp, có phải đã xảy ra chuyện gì không.

Ruột gan anh rồi bời, lập tức chạy về. Càng nhanh càng tốt.

Còn tại Đông Cung trong thành Kiến Nghiệp, rốt cục A Ly cũng đã hiểu tại sao đến cuối cùng Tả Giai Tư lại vội vã rời khỏi Đông Cung. Tả Giai Tư đã gặp chị dâu của cô ấy — A Ly từng nói, ngày đó thấy người hầu bên cạnh Dữu Tử sao lại quen mắt như vậy.

Chẳng những Hội Kê vương sai người đưa cho Quế Hương một túi mạn đà la, mà còn để chị dâu của Tả Giai Tư đưa cho cô ấy một túi “thuốc bỏ.”

Tả Giai Tư nghĩ đó là thuốc bỏ, vì chị dâu của cô ấy nói rằng, “Em chồng à, muội phải cố lên. Em chồng của chị xinh đẹp nhường này, trong mắt Thái tử phi chính là một cái gai, có thể nào cũng không thấy vừa mắt, vậy chị bằng tranh giành cho rồi. Trước phải nắm giữ được trái tim Thái tử, ngày sau lại sinh được một tiểu hoàng tôn... Ôi chào! Thế thì nhà chúng ta cũng thành hoàng thân quốc thích rồi!” Sau đó liền kín đáo đưa cho Tả Giai Tư một túi thuốc, nghe nói thuốc này có thể làm cho Thái tử mạnh như rồng như hổ.

Phải nói Tả Giai Tư vốn ngốc, lúc ấy cô lại không nhanh nhạy tuân lệnh người ta đến mức lưu lười, ví như chị dâu cô nói vui mừng rồi nhướn mắt, mắt cô ta lại nhìn điện Huy Âm, cảm thấy trong đó có mối nguy trầm trọng nào đó.

Không ngờ Hội Kê vương lại có thể đưa chị dâu cô tiến cung, chuyện này nói lên điều gì?

..... nói rằng vinh nhục lẫn tính mạng cả nhà anh cô ấy, đều nằm trong tay kẻ ác. Hội Kê vương là chủ nợ. Chi cần cô còn sống ở Đông Cung ngày nào, thì sẽ không thoát khỏi lòng bàn tay của Hội Kê vương, chỉ có thể làm con cò của hắn.

Cái túi được gọi là thuốc bổ kia, Tả Giai Tư quay về làm như mỗi câu bỏ vào trong hồ cá. Cá cảnh là đồ ngu si, mình ném một cái lá xuống nước, nó cũng sẽ nổi lên nhắp một miếng. Chưa được một lát đã ăn hết sạch, trên mặt nước chỉ còn lại bọt.

Ngày thứ hai, trong hồ nước có cả tảng cá chết rất lớn nổi lên bờ.

Tả Giai Tư ngốc nghếch, đến tận lúc đó cuối cùng cũng hiểu đó không phải thuốc bổ gì cả. Nếu quả thật cô ấy có ý đồ với thái tử, đưa thuốc cho anh ăn, quả thật hậu quả không thể tưởng tượng nổi.

Cô ấy muốn nhắc A Ly cẩn thận, nhưng lại sợ liên lụy đến anh trai và chị dâu mình, ngu tạng như thiêu đốt, ăn không ngon, ngủ không yên, cuối cùng ngã bệnh.

A Ly tin cô ấy, nhưng Dung Khả lại không tin. Ánh mắt nhìn cô ấy chằm chằm, thấy căn bệnh của cô ấy thật kỳ lạ, nên bí mật lên vào phòng ngủ của cô ấy, ép hỏi cho bằng được.

“Con nhóc kia còn ngốc hơn cả bạn nữa.....” Dung Khả nói, “Hai người các bạn đúng là đại ngốc gặp phải tiểu ngốc, mình cảm thấy thông cảm cho Tư Mã Dục thay các bạn đó.”

— Tả Giai Tư nghĩ hoài, không có cách nào vẹn cả đôi đường, cuối cùng thì không muốn sống nữa. Lối tư duy của cô ấy là như thế này: Không nghe lời Hội Kê vương, anh cô ấy sẽ chết; nghe lời Hội Kê vương, sẽ phải hại A Ly. Nhưng cô ấy vừa không muốn anh mình gặp chuyện không may, lại không muốn A Ly xảy ra chuyện gì xấu, nên đành phải để bản thân mình gặp chuyện không may.”Ta chết rồi, nhất định a tỷ sẽ truy xét. Hội Kê vương khôn kiếp cũng sẽ không hoài nghi đến a huynh và tẩu tử.” Tả Giai Tư nói như vậy.

“Bạn nói xem cô ấy có đàn hay không?” Lúc Dung Khả kể lại, gần như muốn lật bàn, “Rõ ràng cô ấy cuốn xéo rồi là có thể giải quyết mọi chuyện, làm gì đến nỗi phải mất cả mạng! Cô ấy chết rồi, bạn sẽ là người bị nghi ngờ nhiều nhất, bạn nói đi cô ấy là đang giúp bạn hay là hại bạn đây. Đúng là giống lợn thật!”

A Ly yên lặng uống trà.

Dung Khả cười hỏi: “Giờ có phải bạn rất vui hay không, quả nhiên kiếp đầu tiên Tả Giai Tư không hề hại bạn.”

A Ly không nói lời nào. Nhưng không thể phủ nhận, trong lòng cô thật sự thờ phào một hơi, như thể xương cá mắc trong họng rất lâu, cuối cùng cũng nhổ ra được.

Dung Khả lại nói, “Bạn cũng đừng vui mừng quá sớm, lòng người rất phức tạp. Không có ai sẽ vì bạn mà ngay cả mạng cũng không cần, lại không yêu cầu gì ở bạn. Có điều Tả Giai Tư có vẻ hơi ngu ngốc, chúng ta cứ giả thiết cái cô ấy cần rất ít. Chẳng hạn đại khái trước khi cô ấy chết chỉ muốn bạn quan tâm thêm một chút như thế nào, kết quả vào lúc quan trọng của cô ấy bạn vẫn luôn nghĩ đến Tư Mã Dục. Bạn nói xem cô ấy có thể không hận sao?”

“Ày.....”

“Còn Tư Mã Dục nữa, nếu phân bua rõ việc này, bình thường Tả Giai Tư cũng hơi miễn cảm, chắc lại càng hận anh ta hơn..... có lẽ bạn không thể giải thích cảm giác từ vong nó như thế nào, nhưng cô cũng đã trải qua hai lần, ít ra cũng phải có chút cảm giác chứ?”

A Ly im lặng không nói gì. Thật ra cô có chút cảm giác thật, đó là cảm giác bất lực và sợ hãi cực đoan rằng mình sẽ mai một. Biết rõ Tư Mã Dục sẽ vô cùng bi ai, nhưng vẫn sợ, không kim được nói “Hãy ôm lấy thiếp.”, như thể có người ôm lấy mình, là có thể giữ lại chút bận tâm gì đó.

Nếu phía sau sự bận tâm hoài nghi kia là nguy trạng thật, chắc sẽ lạnh lẽo tới tận xương cốt mất.

“Trong kiếp thứ nhất, Tả Giai Tư mang theo bí mật, chết với hai bàn tay trắng, có lẽ chết rồi cũng sẽ không còn ai nhớ tới cô ấy. Vì thế, cô ấy mới để lại câu nói lập lờ nước đôi như vậy..... Bạn có thể nói cô ấy muốn nhắc nhở Tư Mã Dục truy xét. Nhưng mình nói, chắc chắn cô ấy là vì mối hận tham sống, muốn để lại một vết sẹo ở trong lòng hai người. Tiện nói luôn một câu, tuy rằng làm vậy rất xấu xa, nhưng mình rất thích, cuối cùng con nhóc kia cũng giống người bình thường rồi.”

A Ly: =__=|||

Phút chốc cô đứng dậy chạy trốn, “Mình đi xử lý Quế Hương đây.”

..... Giờ cô đã hiểu rõ tất cả mọi chuyện, thật sự không cần phải giữ tai họa ngầm kia ở trong Đông Cung nữa.

Cô xử lý nhân sự, cuối cùng cũng rất gọn gàng.

Tư Mã Dục lại mơ thấy A Ly.

Hiếm có khi nào thành Kiến Nghiệp đổ trận tuyết lớn như vậy, mờ mịt khắp nơi, dường như muốn che đi tầm mắt của mọi người.

Nhưng anh vẫn thấy được cô, A Ly khoác chiếc áo choàng màu đỏ tươi đứng trước điện, đôi mắt đen láy dịu dàng ngược nhìn trời. Cô đưa tay ra, tựa như đang hứng lấy những bông hoa tuyết rơi.

Cung nhân đứng bên cạnh nhắc nhở thì cô mới quay đầu lại nhìn thấy anh, mỉm cười với anh, sau đó ngay trước mặt anh từ từ ngã xuống.

Cô đã bệnh vài tháng nay, trời lạnh thế này lẽ ra không được ra ngoài.

Tư Mã Dục đi nhanh lên trước đỡ cô, ôm cô trở về căn phòng ấm áp để nghỉ ngơi, như thế thì cô sẽ dễ chịu hơn. Cô luôn luôn tự hành hạ mình như vậy, tuy thái y đã sớm căn dặn cô phải nghỉ ngơi cho tốt nhưng cô chẳng khi nào chịu nằm yên, cứ như thể muốn được ngắm nhìn mọi thứ càng nhiều càng tốt.

Gò bó trong cung nhiều năm thế này, chắc là cô cũng đã kìm nén nhiều lắm. Tư Mã Dục dự định đợi đến mùa xuân năm sau, khi thân thể của cô khá hơn chút thì đưa cô đến hồ Côn Minh để khuây khỏa.

Lẽ ra nên sớm đưa cô đi mới phải chứ không kéo dài đến bây giờ. Nhưng những năm gần đây toàn những việc lớn xảy ra như điều động, hộ tịch, pháp lệnh, nghị định và những việc lật vật khác phải xử lý sớm. Thật sự là không đào đâu ra được thời gian để nghỉ ngơi.

Tháng trước Mộ Dung Tuyền vừa chết, trong triều chuẩn bị phát động tổng tiến công Yên quốc. Tư Mã Dục dự định nếu thắng trận chiến này sẽ dời đô về Lạc Dương, nếu không thì dời đô đến phương Bắc, thực hiện kế hoạch nhất thống. Mùa xuân năm tới thực sự là cơ hội cuối cùng ở lại Kiến Nghiệp.

Anh ôm lấy A Ly, đang muốn mở miệng thì bỗng nhiên giọng nói lại nghẹn ngang cổ họng.

— A Ly mở to đôi mắt mờ mịt, giơ tay lên muốn sờ mặt của anh, nhưng mấy lần cũng không chạm được.

Cô không nhìn thấy.

Tư Mã Dục chợt hoảng hốt, anh vội nắm lấy tay A Ly áp lên mặt mình. Anh cảm thấy cả người lạnh như băng, thanh âm trong miệng dường như bị đông cứng.

“A Mang . . . . . Không nên đau buồn,” Anh nghe thấy A Ly gọi tên anh, “Hãy đưa thiếp đến nhìn ngắm Lạc Dương.” Cô nói, hình như đã sớm đoán được kết cục của mình nên tìm một chuyện khác thay cô đỡ muộn phiền trong lòng Tư Mã Dục, sau đó có thể mãn nguyện rồi đi, “. . . . . Đưa thiếp đến Lạc Dương nhé, A Mang, mong chàng đừng quên. . . . .”

Có chút quyến luyến, có chút hài lòng, cô im lặng trong lòng Tư Mã Dục rồi từ từ nhắm hai mắt lại.

“A Ly.”

Tuyết lớn rơi tán loạn, xung quanh cô tịch. Toàn bộ âm thanh cũng đều bị che lấp.

“A Ly, A Ly?”

Anh im lặng khắc ghi tên cô, há to miệng, muốn gào thét thật to, nhưng không thể thốt nổi thành lời, anh không thể phát ra được bất kì âm thanh nào cả.

Sự lặng yên của anh khiến người ta cảm thấy hít thở không thông, có hít thở thì cũng không dám để ra tiếng.

Tư Mã Dục bừng tỉnh khỏi giấc mộng, tay đặt lên ngực thờ dốc.

Ngoài phòng, tiếng gió gào thét, trăng tròn treo cao tỏa sáng xuống mấy ngọn cỏ lau trên mặt đất, sao trời thưa thớt lạnh lẽo, tiếng côn trùng kêu râm rang làm nổi bật không gian lạnh giá này. Tư Mã Dục đứng phất dậy, vốn chưa cởi lớp áo giáp trên người, nên tiết kiệm được chút thời gian mặc quần áo.

Anh bước ra khỏi màn trướng, nói với thị vệ: “Truyền lệnh xuống, nhổ trại.”

Anh đi quá nhanh, hôm nay theo bên cạnh cũng chỉ có hai thị vệ và năm trăm thân binh do Tạ Liên đưa tới. Song ngay cả những binh sĩ cường tráng mạnh khỏe này cũng không thể chịu đựng nổi sự mệt nhọc, khéo léo khuyên: “Hai ngày nay người ngủ còn chưa tới một canh giờ. . . . .”

Tư Mã Dục tiếp tục chạy về Kiến Nghiệp trước bình minh.

Lúc đó, A Ly đang ngủ say, chợt nghe ngoài phòng náo loạn. Cô mặc quần áo tạm bợ, thậm chí không trang điểm liền lập tức ra khỏi phòng.

Chỉ thấy Tư Mã Dục giống như ác quỷ, áo giáp va vào nhau kêu leng keng, mắt đầy tơ máu, mặt dính đầy bùn đất xông vào trong viện, bảo kiếm vẫn còn vắt ngang hông.

Đầu tiên, A Ly sợ hết cả hồn, chưa kịp mở miệng hỏi đã vội vàng tiến đến đỡ anh, nói: “Người đâu, đỡ điện hạ vào trong.”

Tư Mã Dục thỉnh lĩnh nắm lấy cổ tay cô.

“A Ly.” Anh hình như muốn cười, nhưng đôi môi khô nứt nẻ chẳng nhếch lên được, chỉ nói, “Ta biết ngay đó là giả mả. . . . .”

Anh chỉ để lại một câu không rõ ràng như thế xong thì buông lỏng người, không gượng nổi nữa bèn ngã luôn vào lòng A Ly.

Tư Mã Dục có vẻ không phân biệt rõ đến tột cùng là đang trong giấc mộng hay hiện thực.

Giống như con ác mộng lần trước tái diễn, nhưng lại có điểm nào đó không giống.

A Ly đang nằm trong lòng của anh, bộ dạng vừa tiêu tụy vừa dửng dưng. Cô hóp một ngụm nước từ trong chén mà Tư Mã Dục đưa tới, Tư Mã Dục muốn xuống giường bung thuốc nhưng cô lắc đầu, chỉ cầm tay anh.

Cô vùi đầu vào ngực anh, nhẹ giọng nói: “A Mang, chàng nằm xuống đây, ôm thiếp một cái đi.”

.....

Tất cả đều là giả, Tư Mã Dục nói với bản thể của mình, đừng nghe lời nàng, nàng đang lừa ngươi đấy.

Nhưng trong giấc mộng đó, anh vẫn nghe lời cô, từ từ ôm cô vào lòng, “A Ly. . . . .” Anh nói, “Chuyện hài tử nàng đừng nên gấp gáp, hai người chúng ta như thế này cũng tốt lắm rồi. . . . .”

Cô hình như khẽ thở dài.

Tư Mã Dục càng cố gắng cam đoan, “Sau này đừng lo lắng chuyện hài tử nữa nhé. . . . .” Từng giọt nước mắt lạnh lẽo chảy xuôi từ đôi mắt anh, “Ta không cần, A Ly, ta không cần mà. Chỉ cần nàng mãi bên cạnh ta là đủ rồi. . . A Ly nhé?”

Nhưng không có ai trả lời câu hỏi của anh cả.

Kết cục này anh đã sớm dự đoán từ trước, cho nên anh không nói gì cả, thậm chí còn không giẫy dụa gào thét nữa. Anh chỉ lẳng lặng cúi người nhẹ nhàng hôn tóc của A Ly, gắng hết sức ôm chặt cô vào lòng mình hơn.

Anh cố gắng muốn ngủ thiếp đi, muốn thoát khỏi con ác mộng nghiệt ngã này. Chỉ cần ngủ một giấc là được rồi, sau đó A Ly sẽ nắm chặt mũi anh, cười nhìn anh tỉnh dậy.

Nhưng thái y chạy lại còn nhanh hơn giấc ngủ chưa tới đó.

Cả đám người liễu mạng kéo anh tách khỏi người A Ly. Anh điên cuồng gào thét như dã thú, ra lệnh cho toàn bộ rút hết đi. Nhưng ai nấy đều nói rằng “Thái tử phi hoảng rồi”, buộc anh phải chấp nhận hiện thực. Anh không muốn nghe, một mớ âm thanh hỗn độn liên tục dội vào tai anh như những đợt sóng biển ầm ầm. . . . .

A Ly dùng đũa thấm nước bôi lên môi của Tư Mã Dục.

Bộ dạng của anh khi vừa trở về thật quá đáng sợ, A Ly cũng không thể nào suy đoán nơi tiền tuyến rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì khiến anh chật vật thế này nhưng lại cấp bách trở về.

— Chuyện Tư Mã Dục về Kiến Nghiệp, thật ra Vương Diễm đã gửi thư báo với cô rồi, nhưng tốc độ về của Tư Mã Dục còn nhanh hơn cả tin của dịch binh. Thế nên, A Ly hiển nhiên không thể nào biết được.

Cô đã sai người đến điện Thức Càn chờ đợi, đợi Hoàng thượng về tới thì báo cho người biết.

Còn bản thân thì ngồi cạnh giường Tư Mã Dục để tiện chăm sóc. Vì ở kiếp đầu tiên, Tư Mã Dục vì Tà Giai Tư mà gấp gáp trở về sau đó thì đổ bệnh thời gian dài, tình hình hiện giờ của anh khiến cô cảm thấy bất an. Thế nên cô bất chấp những cấm kỵ không đáng, cho người truyền cả Dung Khả lẫn thái y đến để bắt mạch.

Tư Mã Dục nằm mơ nói sáng.

A Ly để chén nước xuống, ôm anh trấn an thì thình lình bị nắm lấy cổ tay, chén nước bắn hết lên người cô.

Tư Mã Dục khốn đốn vùng vẫy, muốn nói gì đó nhưng không tài nào bật ra tiếng được. A Ly chợt nhớ ra, rất có thể là con ác mộng đã quấy nhiễu anh mấy năm qua.

Vừa cúi người ôm lấy anh, vuốt ve, hôn, nhò nhẹ bên tai anh trấn an, vừa nôn nóng nhìn ra ngoài cửa sổ.

Sắc trời tối đen, trăng sáng đã biến mất nhưng cách lúc mặt trời mọc hãy còn sớm chính là thời điểm yên tĩnh nhất.

Lạc Dương. . . . . Rất kỳ lạ. Cả đời này Tư Mã Dục chưa từng đến Lạc Dương, thế nhưng vừa nhìn quan cảnh trước mắt lập tức đã nhận ra nơi đây.

Đại quân dừng chân. Tư Mã Dục lên núi trông về phía xa. Cây cối phù dày đặc, từng bách như mây, gió thu thổi từng cơn xào xạc. Núi non trải dài mênh mông dọc theo hai bờ sông Lạc, tựa như hai con rồng lớn đang uốn mình ngủ say. Phong cảnh phương Bắc phần lớn gồ ghề, mà địa hình thực tế của vùng Giang Nam thì bằng phẳng nên ít có cảnh núi non thế này. Anh cảm kiếm ngồi xuống một tảng đá, hồi sử quan đứng bên cạnh, “Đây là đâu?”

“Hồi bệ hạ, là núi Mang.” Sứ quan đáp, “Theo truyền thuyết là đất Lão Tử luyện đan. Hiếu Trang hoàng hậu cũng được chôn cất ở nơi này.”

Tư Mã Dục trầm mặc suy nghĩ một chút mới lờ mờ nhớ ra Tạ Thái phó đã từng nhắc tới. Lúc nhập táng Hiếu Trang hoàng hậu, bà bỗng biến thành một dải ánh sáng bảy màu bay đi, cho nên nơi này chỉ chôn y phục của bà mà thôi.

Vừa suy nghĩ xong, tiện thể anh chỉ tay lên đỉnh núi, nói: “Sau khi trẫm chết, cứ chôn cất ở đây đi.”

Các triều thần lập tức quỳ xuống chung quanh, anh còn chưa đến tuổi trung niên mà đã bàn đến chuyện sinh tử, quả thật không may mắn gì cả.

Nhưng Tư Mã Dục không để ý, anh bình thần dặn dò tiếp, “Đưa. . . . Di cốt của Hiếu Gia hoàng hậu dời đến đây, hợp táng cùng trẫm. Nàng từng nói muốn tới ngắm nhìn Lạc Dương một chút.”

Những người xung quanh càng cúi đầu thấp hơn.

Đến khi một dải ánh sáng bảy màu bay lên, tựa như một con phượng hoàng khổng lồ. Tư Mã Dục đứng trước quan tài của A Ly, kinh ngạc tròn to hai mắt.

Đợi đến lúc ánh sáng kia biến mất, anh dường như nhớ ra điều gì đó, kích động chỉ vào quan tài, “Mở ra, mở ra cho trẫm! Mở ra!”

Năm đó chính anh đã đích thân đặt A Ly vào quan tài. Anh giữ cô suốt một tháng, so với hơn ai hết anh hiểu còn rõ hơn rằng A Ly thật sự không còn tỉnh lại nữa. Anh còn nhớ lúc nhập táng cô, anh đã cắt cô tay mình, đánh dấu máu trên trán cô, “Nếu có kiếp sau. . . . Hãy đợi ta đến tìm nàng.”

Đề dù cho A Ly có biến thành hình dạng nào đi chăng nữa thì anh sẽ luôn nhận ra cô.

Mọi người xung quanh bối rối chạy đi tìm gậy cạy mở quan tài ra trước mặt anh.

Bên trong trống rỗng. . . . Cũng không hoàn toàn là trống rỗng. Y quan của cô vẫn còn đó, là được Tư Mã Dục đích thân mặc vào cho cô.

Giữa con hoàng hốt, anh chợt hiểu ra được chút ít.

Vì vậy khi một lần nữa chứng kiến tia sáng hình phượng hoàng bảy màu bay lên, anh chỉ bình thần đứng một bên ngắm nhìn, sau đó cúi người nhặt hai con cộp làm bằng bunn ở bên trong, dùng hết sức ném chúng xuống núi Mang.

Đúng vậy, anh nghĩ đây vốn không phải là mộng. Anh đã rõ ràng hơn ai hết, tính tổng lại thì anh đã trả qua hết hai lần.

Còn hiện tại, là lần thứ ba phải không?

Bạn đang đọc truyện *Ba Lần Đi Thi Thái Tử Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 25

Tư Mã Dục đã mê man suốt hai ngày.

Tình hình hiện tại của anh còn tệ hơn so với kiếp đầu tiên. Ít ra ở kiếp đầu tiên anh còn tỉnh lại được, chẳng qua là do bệnh tật đi kèm với tinh thần sa sút, nên rất lâu mới có chuyển biến tốt đẹp. Còn hiện tại, đến tỉnh dậy cũng thấy khó khăn.

A Ly vẫn canh giữ bên giường Tư Mã Dục, tâm trạng cũng từ lo lắng đến lo âu suốt, đến giờ thì bắt đầu sốt ruột.

Bởi vì cô bỗng nhiên ý thức được rằng, Tư Mã Dục cũng có thể chết trước mắt cô. Bỗng nhiên cô không biết nên làm như thế nào mới được.

Cô đã khiến anh trải qua hai lần sinh ly tử biệt, nên bây giờ có lẽ báo ứng đã tìm đến cô rồi. Cô nắm lấy tay Tư Mã Dục, siết vào lòng bàn tay mình nhưng chỉ đem lại cảm giác nhoi nhói chút đỉnh.

Không người nào dám khuyên ngăn cô nghỉ ngơi, cô tựa như đồng gạch vụn sắp sửa đổ vỡ đến nơi, có thể chỉ chút đụng chạm thôi cũng sẽ khiến cô hoàn toàn sụp xuống.

Tư Mã Dục đang lang thang vô định.

Anh biết là mình đang trốn tránh, anh nên tỉnh lại mà đối mặt với sự thật. Nhưng con người thường có xu hướng trốn tránh khó khăn, giống như hai lần kết cục đau thương trước kia, dù cho là người nào đi chăng nữa thì khi đối mặt vẫn sẽ theo bản năng mà co rúm người lại.

Tư Mã Dục cũng không ngoại lệ.

Một mình anh ngồi bên bờ sông.

Chẳng biết từ lúc nào, trời bỗng đổ cơn mưa xuân từng hạt tí tách. Hoa hạnh đầu cành, từng cánh nở bung.

Dưới ao chiếu lại một hình ảnh, có một cô gái đang ngẩng đầu nhìn đóa hạnh nở đầu cành kia. Cô đi xung quanh thân cây hạnh mấy vòng để tìm một điểm tựa, rồi cuộc tìm được một chỗ nhưng hơi cao, bèn giơ chân đạp lên để lấy đà hái.

Bóng lưng rất giống A Ly, nhưng Tư Mã Dục biết đó không phải là cô.

Anh ngậm nhánh cỏ lau, tựa lưng vào cây cột trong nhà thủy tạ, buồn chán ngắm nhìn.

Sau đó anh thấy bản thân mình vội vã từ ngoài cửa viện xông vào, khi trông thấy tấm lưng kia, ánh mắt lập tức trở nên dịu dàng. Nhìn thấy nha đầu kia cố gắng nhón chân vươn tay thế nào cũng không với tới được, hình như anh còn khẽ mỉm cười.

Nhận nhầm rồi, Tư Mã Dục nghĩ thầm — thế mà cũng nhận nhầm, sao lại ngu ngốc thế chứ, không phải lúc này A Ly đang chuyện trò bên cạnh mẫu hậu của người đó sao? làm gì có thời gian rảnh chạy lại hậu hoa viên hái hoa hạnh để làm gì kia chứ, không phải người cho rằng ai cũng không biết phép tắc như người đó chứ?

Anh nhìn thấy mình tươi cười hái đóa hạnh kia, cô gái kia cũng kinh ngạc quay đầu lại.

Anh liền nhắm mắt thở dài. Bất kể đã được nhìn thấy nhiều điều, nhưng đối với cảnh tượng này anh cũng không biết làm sao.

Cô gái này xuất hiện vào đúng thời điểm, cũng ở đúng một địa điểm. Quả thực giống như là định mệnh vậy.

Nếu như cô ấy xuất hiện sớm một chút, Tư Mã Dục có lẽ sẽ choáng ngợp bởi vẻ đẹp của cô ấy, nhưng chưa chắc đã nhận định cô là người tình trong mộng của mình. Nếu như cô ấy xuất hiện muộn một chút, đại khái khi ấy Tư Mã Dục đã nhận ra mình yêu A Ly, vậy thì vẻ đẹp của cô ấy cũng không thể hấp dẫn nổi anh. Nhưng cứ khẳng khái xuất hiện đúng lúc anh đang động tâm với A Ly mà không hề nhận ra, thậm chí nhiều lúc còn cảm thấy mê man hỗn loạn. Cùng với gương mặt xinh đẹp ngoài mong đợi đó, nội tâm cũng không thua kém A Ly là mấy.

Hơn nữa cô ấy còn là thị thiếp của anh, có thân phận danh chính ngôn thuận. Tư Mã Dục nghĩ, cho dù điều này có chút xiu sai lệch cũng không sao, anh cần một chút thời gian để nguội lạnh tư tưởng, chút thời gian để nghĩ ra mình có thật sự bị cô ấy mê hoặc rồi không, nhưng thật không ngờ anh lại đưa cô ấy đến bên cạnh mình.

Anh cảm thấy rối bời. Cảm giác kia giống như khi đọc sách lịch sử, khi anh đọc phải những nội dung rắc rối đến mức muốn xé quách nó cho xong. Mặc dù anh thường có hành động không biết suy nghĩ, nhưng nội dung tình tiết đó cũng khiến anh muốn bùng nổ.

Vậy mà anh vẫn tiếp tục đọc nó.

Thời gian chung sống với Tả Giai tư, anh thấy mình tuy không có tình cảm nhiều nhưng cũng không đối xử tệ với cô ấy, hôm nay thì tặng một cây chổi kẻ mày, mai thì tặng bó hoa hồng. . . . . Mặc dù thời gian rảnh rỗi khá ít nhưng vẫn cố gắng dành chút thời gian để gặp cô ấy.

Anh nhớ thời gian đó anh đã chuyên sủng Tả Giai Tư — khi đã thích ai thì phải có nghĩa vụ chăm sóc cho người đó, đó là một trong ba việc nên làm. Nhưng thật ra khi đó anh lại hồ đồ đến mức không nhận ra rằng người mình thích thật sự là ai.

Trong lòng anh đều hình thành áy náy với A Ly lẫn Tả Giai Tư. Anh áy náy với Tả Giai Tư thì dễ hiểu thôi, nhưng anh cũng không biết rõ tại sao mình lại áy náy với A Ly, vì vậy anh liền cố tình không thêm nghĩ nữa.

Anh rất thích Tả Giai Tư, mặc dù có thể không phải là loại thích mà anh đã nghĩ. Cô gái này quá đơn thuần, giống như anh đối xử tốt với cô một chút thì cô ấy có thể vì thế mà sống thật lâu.

Anh thật sự quá bận. Mỗi khi ngủ lại trong điện Tả Giai Tư, đa số là ngủ ở thư phòng. Tả Giai Tư cũng hay vào trong thư phòng giúp anh mài mực. Cô căn bản không biết chữ, anh cũng không muốn nói chuyện triều chính với cô. Sau đó thường là Tả Giai Tư đứng bên ngủ gà ngủ gật, anh mới bảo cô đi ngủ trước. Cuối cùng cô cũng ngoan ngoãn chịu quay về phòng nghỉ ngơi.

Mong ước duy nhất của Tả Giai Tư đó chính là có thể đưa anh trai và chị dâu của mình vào Kiến Nghiệp sống. Đây không phải là chuyện lớn gì, tất nhiên Tư Mã Dục sẽ sai người đi làm. Đưa được người tới, còn thuận tiện cho phép được đưa nữ quyến tới Đồng cung thăm Tả Giai Tư.

Sau đó bỗng nhiên có một ngày, lúc anh đứng dậy muốn rời đi, Tả Giai Tư thì cúi thấp đầu, kéo tay áo của anh, “. . . . . Trăng ngoài kia rất sáng.”

Tư Mã Dục biết rất rõ ý của cô là gì nhưng vẫn cảm thấy mờ lung.

Chúng cung nữ không cần ra lệnh cũng tự động bài trí một khung cảnh thật lãng mạn: nến đỏ lung linh, màn lụa bay đón gió, rượu thịt đầy đủ, còn có cả nhạc gảy vui. Những điều này khiến người ta suy nghĩ xa xôi.

Tư Mã Dục lại bắt đầu sốt ruột, anh không kim được nghĩ đến việc A Ly đã ngủ chưa? Những ngày qua sao lại không trông thấy cô? Cô có phải đã bị bệnh hay không, có vui vẻ hay không? Đạo này anh bận quá, hình như nhiều ngày qua đã không quan tâm đến cô.

Anh ăn không thấy ngon. Lúc trí óc tỉnh táo lại, Tả Giai Tư đã ngồi bên cạnh anh, ngẩng đầu nhìn chăm chú. Dưới ánh nến chập chờn, đôi con ngươi đen láy nhưng hàng mi thì lại run rẩy.

Bỗng nhiên Tư Mã Dục nhớ đến một ngày mưa phùn rơi kia, anh xuống xe ngựa, đưa tay về phía A Ly, cô cũng nắm chặt lấy tay anh. Khi đó, anh nhìn cô chăm chú không dời mắt, toàn bộ thế giới này dường như chỉ còn có ánh mắt và hơi ấm từ lòng bàn tay của cô là đang tồn tại.

Anh và Tả Giai Tư nhìn nhau, đột ngột không biết nói gì. Qua hồi lâu sau, Tả Giai Tư mới cúi đầu, nói: “Nếu điện hạ có việc, thì hãy cứ đi đi.”

Tư Mã Dục lập tức đứng lên: “Ừm, ngày mai ta sẽ trở lại thăm nàng.”

Đợi đến “ngày mai” thì Tả Giai Tư đã bị bệnh, Tư Mã Dục đến thăm cô thì cô đóng cửa không tiếp.

Tư Mã Dục cảm thấy bất an, nhiều nữa là áy náy. Anh một ngày ba lần tới cửa, cho đến khi cung nữ của Tả Giai Tư để anh đi vào. Cả Đông cung đều đồn rằng Tư Mã Dục bị Tả Giai Tư mê hoặc đến mê muội đầu óc, Tư Mã Dục biết chuyện không phải là như vậy. Nhưng đến tột cùng chuyện gì đang xảy ra, chính anh cũng không thể nói rõ ràng.

Về mặt của Tả Giai Tư tiều tụy, giống như đóa hoa héo rũ. Tư Mã Dục biết đây là lỗi của mình. Khi cô cho rằng anh đã cho phép cô bám vào, thì anh lại thô bạo chặt đứt cả gốc tựa của cô.

Cung nữ bưng thuốc đến, Tư Mã Dục liền nhận lấy ngay, muốn đến đỡ cô uống. Anh không biết nên nói gì cho phải, cứ im lặng dứt thuốc cho cô. Trước khi đi, anh mới thốt được một câu: “. . . . . Nàng muốn điều gì?”

Tư Mã Dục biết lời này rất thiếu tự nhiên, nhưng là anh cảm thấy nếu đưa tất cả các trân châu san hô ngọc bảo mà có làm cho Tả Giai Tư dễ chịu được thì anh cũng đồng ý, miễn sao anh có thể không áy náy như vậy nữa.

Tả Giai Tư nhìn ra ngoài cửa sổ, “Chàng hôn thiếp đi,” cô nói, “Thật ra ngày đó thiếp muốn hôn chàng. Thiếp vẫn không biết cảm giác được hôn phu quân mình là gì cả.”

Tư Mã Dục im lặng một hồi, cuối cùng nhắm mắt lại, cúi người hôn phớt qua đôi môi cô.

Tả Giai Tư bảo: “Không giống đâu.”

Trong khi Tư Mã Dục mờ mịt không hiểu gì thì Tả Giai Tư trở mình, kéo chăn che kín mặt, “Thiếp và A tỷ không hề giống nhau,” cô ấy nói, “Điện hạ đừng nhầm lẫn nữa.”

Tư Mã Dục thấy mình nên suy nghĩ kỹ vấn đề này lại, sau đó nhất định sẽ cho Tả Giai Tư một câu trả lời.

Thế nhưng Tả Giai Tư không cho anh cơ hội đó.

Lúc ở tiền tuyến nhận được thư của A Ly, Tư Mã Dục đã dự cảm có điều không lành. Thật ra khi đó anh đã lên đường rồi, tăng tốc chạy về Kiến Nghiệp vì chuyện khác. Khi gặp lại Tả Giai Tư, anh không thể thốt lên được bất kì lời nào.

Có tưởng tượng được không một cô gái đã từng rực rỡ như đóa hoa nở rộ bây giờ lại héo hon đến nhường này?! Nhìn vẻ mặt của cô, mọi người có thể tưởng tượng được cô đã chịu đựng biết bao nhiêu đau khổ. Anh không có cách nào bày tỏ được nỗi lòng thực sự của mình lúc này cho Tả Giai Tư nghe.

Rồi Tả Giai Tư chết đi lại khiến anh không có cách nào bày tỏ rõ nỗi lòng mình với A Ly.

Đến khi A Ly cố gắng níu nhánh hoa hạnh kia để hái dưới cơn mưa phùn, thực sự anh đã đau lòng không thở nổi. Người đã khiến cô ấy trở nên hèn hạ chính là Tư Mã Dục, và người bị đau thương cũng là Tư Mã Dục anh. Sau đó, cho dù anh có cố gắng đối tốt với cô, trân trọng cô đến mức nào, cô cũng không chịu tin tưởng nữa.

Nhưng Tư Mã Dục chưa từng nói rằng anh yêu Tả Giai Tư, từ đầu tới cuối anh không hề nói với A Ly lời nào như thế. Vì đó là sự thiếu tôn trọng đối với người đã khuất.

Con người khi đã làm sai tất phải gánh chịu trách nhiệm.

Trong cơn mưa thu rồi rạc, hương cúc lảng động, hoa quế rụng đầy, A Ly ngẩng đầu, trong mắt đầy những giọt lệ nhưng vẫn mở to nhìn anh, “Trong lòng điện hạ thực sự hiểu rõ mình yêu thích cái gì sao?”

Tư Mã Dục nghĩ, mọi người thấy đó, quả nhiên là cô vẫn nhớ, chuyện gì cô cũng nhớ. Cô đã chết một lần mà vẫn còn nhớ rõ, đòi đòi kiếp kiếp đều sẽ nhớ, này là bao nhiêu oán niệm đây?!

Nhưng cô đã hỏi những lời này quá muộn, hai người cứ như vậy bỏ lỡ một đời.

Anh vươn tay muốn lau đi giọt lệ đọng ngay khóe mắt cô, nhưng không chạm vào được.

“Dù cho điện hạ có lệnh cho ta phải thích,” Cô nói, “Lòng người cũng không thể dễ dàng thay đổi được đâu.”

Anh nghĩ, không phải cô đã rõ ràng điều ấy lắm sao? Vậy sao lại còn phí công tự lừa gạt chính mình mà thích Tạ Liên?

Rõ ràng đã thích anh đến cùng cực kia mà.

Vậy mà không hiểu sao anh vẫn bị A Ly lừa gạt, nghĩ rằng cô thực sự sầu não vì Tạ Liên mà chết, anh được cô thích nhưng vẫn không giữ được cô. Rành rành ra đó thôi, anh cứ tưởng trái tim của cô quá quật cường và bướng bỉnh, nên luôn cho rằng nếu họ gặp nhau lần nữa, vẫn sẽ không có chút phòng bị lại đem lòng yêu cô, thế nên mới tình nguyện đời đời kiếp kiếp không muốn gặp lại cô lần nào nữa.

Thật là khờ hết chỗ nói, cô ấy còn chẳng biết phối hợp diễn trò là gì cả.

Anh nghĩ, đây là lúc mình cần phải trở về.

Lại lần nữa anh tới phía Bắc núi Mang, nhìn dải ánh sáng bảy màu hình phượng hoàng đang bay ngược từ mặt đất lên trời cao. Nó bay lượn uyển chuyển, quả nhiên giống y như lời Dung Khả từng nói, ký ức đến ào ạt như con sông thời gian vỗ sóng.

Anh nhớ đã từng nghĩ ngờ Dung Khả muốn lừa gạt anh đi tu đạo, bảo rằng anh có tiên duyên. Nhưng anh chưa hề nghĩ đây lại là loại tiên duyên đó. Có điều cũng chẳng có gì đáng quan tâm, dù cho cô có thật đang hạ phạm lịch kiếp đi nữa, thì cũng phải làm cho đến nơi đúng chốn chứ.

Ở nơi sâu nhất đáy cốc, anh tìm được hai chú hồ làm từ bùn.

Thế mà chúng không hề bị vỡ, cũng thật thần kỳ vì đã tìm lại được. Anh ôm chặt hai chú hồ đó vào lồng ngực, thấm thía rằng sẽ giữ gìn chúng thật tốt và không nên bỏ chúng lần nữa.

Tư Mã Dục cuối cùng cũng mở mắt.

Anh nhìn thấy A Ly đang ngồi bên cạnh anh, hai mắt đỏ hoe, đáng vẻ dường như suy sụp đến nơi, hình như đã hai tuần trôi qua rồi thì phải.

“Nàng nằm xuống đây, ôm ta cái nào.” Anh bảo cô, trong giọng nói đầy yếu ớt đó còn mang theo chút gian xảo.

Hoàn chính văn .

Bạn đang đọc truyện *Ba Lần Đi Thi Thái Tử Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 26

Đó là một ngày rất lâu sau đó.

Sau nghìn hô vạn hoá, A Ly rốt cục cũng thành con chồn hương mẹ (*).

(*) có giải thích về tên mẹ của A Ly ở chương 2.

A Ly: . . . . Không phải bạn nói là mình bị vô sinh sao?!

Dung Khả: =__= Mình chỉ suy đoán, đoán mò chút thôi mà. Hơn nữa suốt kiếp đầu tiên bạn cũng có đề được đâu!

A Ly suy nghĩ một chút, suốt kiếp đầu tiên bản thân đã ngập lút trong sự hồ đồ, đến tận cùng cô đã ăn phải bao nhiêu thứ mà người ta lén bỏ vào, e rằng có muốn biết cô cũng đã không thể tìm hiểu được nữa.

Lúc tiểu Thái tử chào đời, cậu đã mũm mĩm y như heo con, A Ly cảm thấy cái tên A Đồn (heo con) này rất có hình tượng. Nhưng Tư Mã Dục tuyệt đối không cho con mình dẫm vào vết xe đổ của cha nó, mỗi lần nói ra tên mẹ là mọi người phải cố gắng nhịn cười. Anh suy nghĩ mất một lúc lâu, rồi quyết định gọi cậu là Khuyển Tử (chó con).

Tiểu Thái tử: T__T. . . . Hai người đủ rồi!

Vẫn là Thái Hậu không nhận được nữa, mới bảo gọi là Bát Nhã (là trí tuệ trong kinh Phật) — từ khi thăng chức thành Thái hậu, bà bắt đầu tín Phật, người khác tín Phật thì thấp hương lạy Bồ Tát rồi chép sách kinh, còn khi bà tín Phật thì chỉ đi học Phạn ngữ (tiếng Ấn Độ cổ) để dịch kinh thư, thử nghĩ mà xem người mới nhập môn mà đạt đến trình độ như vậy, A Ly không khỏi cảm thán đây chính là cảnh giới. Có thể để cho tiểu Thái tử gần gũi với bà nội thông tuệ nhường ấy, còn gì A Ly tốt hơn. Danh tự của Thái tử cứ thế được định đoạt.

Có con trai rồi, Tư Mã Dục vui vẻ lên nhiều. Từ khi Thái tử phun nước bọt phì phèo, anh liền mỗi ngày kiên trì trò chuyện với cậu mất nửa canh giờ, anh kiên quyết muốn bồi dưỡng cho con trai gần gũi với bên nội hơn, để chặt đứt tình cảm mẹ con đom đóm hoa kết trái. Tiểu Thái tử bị cha đoạt mất đồ chơi thì

nhân mặt, đối với hành động khiêu tay khiêu chân chỉ còn cách quấy đạp né tránh, rồi dùng vẻ mặt cau có “Đừng lộn xộn” nhìn anh. Chỉ có điều, thằng nhóc này có tính cách giống hệt A Ly, thích nghe giảng đạo lý. Những lúc đó, Thái hậu đều nhìn không được muốn quăng cái trống lắc vào mặt Tư Mã Dục, cậu nhóc lại còn kiên trì không khóc không nháo cũng không động tay động chân, ra vẻ tràn đầy thương hại nhìn Tư Mã Dục. Nghĩ thầm cũng thật đáng thương, mắt mặt đến độ đó, người làm mẹ như bà sao có thể quản được nữa chứ?

Thái hậu sâu sắc bày tỏ: con có thể hiểu chuyện bằng một nửa cháu nội đã là tốt rồi. . . . .

Thật ra thì Tư Mã Dục có một phần mong đợi nho nhỏ mà người khác không biết.

Anh cảm thấy hai người họ đã có con trai rồi, đại khái A Ly sẽ không nữa hóa phượng hoàng bay đi. Cho dù cô có muốn vứt bỏ anh, để anh không biến thành chó đại đi cắn người lung tung, tốt xấu gì cũng đã có thêm thằng con trai đứng cùng chiến tuyến với anh, có thể sử dụng nó một cách ôn hòa để ép A Ly suy nghĩ lại. Cho dù đến cuối cùng cô vẫn phải đi, thì ít nhất cô không thể mang con trai theo được, cho đau lòng chết cô luôn, để cô cả đời không thể yên ổn mà sống được! Hơn nữa, đợi đến khi con trai trưởng thành và anh cũng sắp gần đất xa trời, anh sẽ tố cáo tất cả cho nó biết, năm đó A Ly đã giả dối, đã lợi dụng anh thế nào, rồi lại tàn nhẫn vứt bỏ anh ra sao.

Đáng tiếc là, Thái tử vẫn kiên định mở rộng mục tiêu sống hướng về phe phái của mẹ — hết cách, ai bảo trong mắt con nít, mẹ cho nó bú sữa dễ thương hơn nhiều so với người cha đem đồ chơi đến.

Tư Mã Dục cuống quýt cả lên, bắt đầu cùng Thái tử tranh đoạt A Ly. Thái tử cũng rất là gan dạ, đại đa số thời gian chỉ cần cậu không đói bụng đều sẽ bỏ mặc Tư Mã Dục qua một bên. Dù sao thì chỉ cần mẹ cậu không lọt ra khỏi tầm mắt cậu là được.

Thái tử không giống A Ly ở chỗ chính là tính cách cậu tương đối hấp tấp. Lúc mới biết đứng đã bắt đầu nôn nóng, nhiều khi đi còn chưa ổn đã loay hoay muốn chạy. Lần nào cũng đều té lên té xuống, qua hôm sau đã dễ dàng bị chim hoặc bướm dọc đường dụ đuổi theo.

Cậu không thích khóc, một tuổi vẫn chưa biết nói. Có một dạo Tư Mã Dục sốt ruột muốn chứng minh cậu không bị câm. Ngày nào cũng mang một món đồ chơi khác nhau đến dụ dỗ, “Cha, cha. . . . . Gọi cha đi nào.”

Rất cục Thái hậu nhìn không nổi nữa, “Chính con cũng mất một tuổi rồi mới biết gọi đó.”

“Sao con lại có thể ngu ngốc đến cỡ đó được!” Tư Mã Dục không muốn chấp nhận sự thật, “Nhi tử à, gọi cha nào, gọi đi gọi đi. Con không gọi sẽ không cho con đồ chơi, cũng không để a nương cho bú sữa nữa đó!”

Thái tử bình thân phun vài vệt nước bọt vào mặt anh, quay đầu lại tìm vú của mẹ để bú.

A Ly: “Kêu một tiếng cha đi nào.”

Thái tử chớp chớp đôi mắt xé long lanh, vô tội quay đầu lại, “Chi. . . . .” (cụ cậu nói ngọng ^^).

Tư Mã Dục cảm thấy rất hết sức hài lòng mãn nguyện.

Đến lúc Thái tử có thể chạy mà không ngã nữa, cậu bắt đầu thể hiện năng lực giao tiếp. Các chị gái của Tư Mã Dục cũng rất yêu thương cậu, mỗi lần cậu ra ngoài đi bộ một vòng, mọi người đều ôm bao nhiêu đồ chơi cùng các loại đồ ăn vặt chỉ đợi lúc cậu có hơi khó chịu là dâng hiến hết cho Thái tử, song chưa từng có lễ vật nào lấy lòng được cậu nhóc này. Thường thường lúc lần đầu gặp mặt, cậu sẽ đuổi các cụ cậu anh em họ, các chị em họ sợ chạy tán loạn ra khỏi cửa, có đứa nhất gan còn bị cậu đuổi đến bật khóc, nhưng chỉ một lát sau thì cả đám nhóc con đó lại tụm lại lần nữa, cùng chơi đùa với cậu.

“Thật là đỡ lo hẳn.” Thái hậu bảo, “Hải tử thế này có nuôi mười đứa cũng không cực, phải chi A Mang cũng như thế thì ta đâu phải khổ.”

Tư Mã Dục: . . . . . này!

Lúc tiểu Thái tử lên bảy bắt đầu học chữ, Tư Mã Dục do dự mãi giữa hai người là Tạ Liên và Lư Hiên, cuối cùng quyết định chọn Thẩm Điền Tử làm Thái Phó cho con trai anh.

So sánh thì học vấn của Thẩm Điền Tử cao hơn Vương Diễm một chút, tính cách cũng trầm ổn đứng đắn, là thầy tốt bạn hiền. Quan trọng hơn là — từ nhỏ đến lớn anh ta đều rất an toàn! Thời đại này mẫu quyền vẫn tương đối lớn, làm Thái Phó cho Thái tử khó tránh khỏi sẽ có cơ hội tiếp xúc với mẹ của Thái tử.

A Ly cũng rất hài lòng với Thẩm Điền Tử. Xem như cô đã nhận ra rằng con trai của cô dù vừa nhìn vào là trầm mặc chừng chặc, nhưng vốn vẫn là con trai của Tư Mã Dục. Ranh ma vô cùng, cứ im im im im mà hành hạ hết người này tới người kia, so với Tư Mã Dục còn khiến người ta đau đầu hơn! Đang cần một người chính nhân quân tử như Thẩm Thẩm Điền Tử dùng năng lượng vốn có để cảm hóa một chút.

Có thể để Tạ Liên phụ trách dạy dỗ cũng tốt, nhưng Tạ Liên mỗi năm phải ra ngoài rất nhiều, e rằng sẽ bắt lợi nếu vừa lúc con trai mình bắt đầu dốc lòng cầu học.

Theo lẽ đương nhiên, khi tiểu Thái tử lên chín tuổi thì bắt đầu biết tán tỉnh các cô nhóc tóc búi bánh bao. Chẳng qua là, bên cạnh cậu không chỉ có các mỹ nhân mưa bụi Giang Nam, mà còn có cô bé như quả ớt cay đến từ Giang Bắc. Sau khi thua cuộc bị người ta đến cửa ép cưới hai lần, rốt cuộc cậu mới chịu yên ổn, bắt đầu an tâm dốc lòng cầu học.

Lúc mười bốn tuổi, triều thần bắt đầu quan tâm chọn Thái tử phi cho cậu. Tư Mã Dục và A Ly bàn bạc vài lần, anh muốn chọn một trong bốn gia tộc ở

phương Bắc. A Ly hỏi ý kiến của cậu, tiểu Thái tử tò vò: Chỉ cần không phải là cái cô yêu tinh cười ngơ đơ nhà Thôi gia là được.

A Ly quyết định đợi thêm hai năm nữa. Mười bốn tuổi vẫn còn quá nhỏ, chẳng những chưa thể có trách nhiệm với bản thân mình, nói không chừng thích hay không thích ai còn chưa thể phân biệt rõ. Bệnh này cũng có thể là do gia truyền.

Đến khi tiểu Thái tử mười bảy tuổi, A Ly và Thôi Sâm trở thành thân gia.

Trong đêm tân hôn, đáng lẽ ra vợ chồng son phải động phòng thì lại cầm binh khí mà đánh nhau. Có điều cuối cùng hình như là con trai của cô thắng, còn mượn cơ hội đó xác lập quyền chủ đạo trong nhà. Tuy thế, bọn trẻ vẫn xảy ra cãi lộn này nọ, còn đánh nhau ầm ĩ nữa.

A Ly đã hỏi con dâu thử xem đến tận cùng là vì sao chúng lại cãi nhau mãi thế. Cô cảm thấy đã qua thời gian khá lâu rồi mà ngày nào cũng gây lộn được với nhau cũng là một loại bản lĩnh. Đổi lại cô thì đã sớm để người kia cuốn gói chạy đi khuất mắt cho rồi.

Cô con dâu thì mượn cơ hội kể lể: “Hơn nửa tháng nay con đã cố gắng theo người học nấu ăn lắm đấy chứ, lần lựa mãi mới có can đảm làm chút điểm tâm sáng cho chàng ăn, chàng chỉ vừa cắn một miếng liền nhổ ra, còn hỏi ‘Sao khó ăn thế này?’! Con có biết kiểm chế lắm cũng không nổi nữa, chàng lại còn muốn quản lý con, người nói xem, có phải chàng quá đáng với con không chứ!”

A Ly: . . . . . À có một chút xú.

“Đó cũng chưa thấm vào đâu,“ con dâu nói tiếp, “Ngày thứ hai con lại lấy sách dạy nấu ăn ra làm điểm tâm sáng cho chàng ăn, vậy mà chàng ăn rồi còn than thở khó ăn thế này thế kia, bảo sau này không nên làm tiếp nữa! Bảo con không có thiên phú, đừng nên làm mấy món khó ăn vậy cho chàng nữa . . . T__T”

A Ly: Được rồi được rồi, cô đã rõ hết rồi. Đó chính là thú vui nơi khuê phòng của chúng, cô xen vào nữa thì chính là ngu ngốc!

Cuộc sống cứ thế trôi qua thập toàn thập mỹ.

Điều duy nhất không như ý chính là, hằng năm vào lễ giao thừa, Tư Mã Dục đều hỏi cô, “Kiếp sau nàng có còn quay lại tìm ta nữa không?”

Lần nào A Ly cũng không biết nên trả lời ra sao. Kiếp sau là khái niệm gì cô còn chưa rõ. . . . . Mà nếu nói có thể lại tìm Tư Mã Dục thì nên bảo sao, người ở kiếp sau chưa chắc đã giống người của kiếp này.

Lễ trừ tịch lúc tiểu Thái tử mười chín tuổi, Tư Mã Dục lại hỏi vấn đề này, và A Ly cũng không thể trả lời.

Tư Mã Dục thở dài, nói: “Được rồi, không cần trả lời.” Sau đó vừa lúc A Ly thở phào nhẹ nhõm, anh chêm thêm một câu, “Nàng không đến tìm ta, vậy thì ta đi tìm nàng là được chứ gì?”

.
. .
.

Vĩ thanh của vĩ thanh.

Vào một ngày nào đó ở hiện tại, Tư Mã Dục bỗng nhiên đứng trước mặt A Ly, trong tay cầm theo hai chú cọp làm từ bùn.

“Thì lại là chuyện quái gì thế? Tuyến tình cảm Tạ Liên là chuyện khi gió gì?? Thay đổi nam chính là chuyện gì đây hả? Chẳng lẽ quán lấy tôi suốt ba kiếp, chính là vì để cô thi đậu cuộc thi này sao?!”

A Ly: . . . . . 0__0||

“Sao anh lại ở đây được chứ. . . . .” Không đúng, “Không phải như anh nghĩ đâu. . . . . Anh nghe tôi giải thích đi mà! ! !”

Hết !!

Bạn đang đọc truyện *Ba Lần Đi Thi Thái Tử Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.